

hệ thống trùng sinh của tở Ảnh hậu

Tiểu Phượng Cửu

HỆ THỐNG TRÙNG SINH CỦA TÔ ẮNH HẬU

Tác giả: Tiểu Phượng Cửu

Thể loại: Ngôn Tình, Trọng Sinh, Hệ Thống, Hiện Đại

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: 1: Kiếp Trước

Tâm sự của tác giả:

Xin chào các bạn độc giả yêu mến của Tiểu Phượng Cữu (tên của tác giả đại nhân đó).

Ừm thì...!chả biết nói sao nữa, đây là lần đầu tiên Tiểu Phượng Cữu viết truyện nên chỉ mong là mọi người, các vị độc giả có thể đọc thử truyện đầu tay của Cữu và cho Cữu những lời nhận xét từ mọi người nha! Tiểu Cữu ko trông mong là tác phẩm đầu tay của mình có được hạng cao hay không mà cái Tiểu Phượng Cữu muốn đó chính là những lượt like, đọc truyện và những lời nhận xét của mọi người.

Mong mọi người yêu thương tác phẩm đầu tay của Cữu và yêu thương cả Cữu nữa nha!!♡♡♡

Giới thiệu nhân vật trong truyện:

- Nữ chính: Tô Mỹ Lệ

+Tuổi: 24

+Ngày sinh: 15/06/1996

+Tính cách: kiếp trước thì bảo thủ, luôn thích bám theo tra nam Ngôn Cảnh còn kiếp này thì...(độc giả đọc rồi sẽ biết)

- Nam chính: Bạch Tiêu

+Tuổi: 28

+Ngày sinh:6/11/1992

+Tính cách: lạnh lùng, cao ngạo,nhưng khi gặp được nữ chính thì lại là 1 người cuồng vợ (ổng chiều bà Lệ Lệ quá trời

- Nam phụ 1: Tần Liệt

+Tuổi: 28

+Tính cách: (bạn thân thanh mai trúc mã từ nhỏ của nữ chính) tốt

bụng, đối với những người phụ nữ khác thì lạnh lùng nhưng với nữ chính thì hiền khô (chuẩn kiểu người 2 mặt

- Nam phụ 2: Lăng Vân

+Tuổi:26

+Tính cách: (trong 1 lần bị ám sát thì vô tình được nữ chính cứu nên yêu luôn) bí ẩn, ít nói,...ông trùm của Hắc Viêm Bang- tổ chức xã hội lớn thứ ba TG

- Nữ phụ: Chu Doanh Doanh (là bạn thân khi trùng sinh của nữ chính, vô cùng tốt bụng và dễ thương đầu giả tạo như con bạch liên hoa kia đâu)

PHẦN GIỚI THIỆU NHÂN VẬT CỦA TRUYỆN ĐÃ KẾT THÚC, VỀ PHẦN ĐÔI CẦU NAM NỮ KIA THÌ.....!KẸ ĐI

Bắt đầu vào truyện nhé!!!

Tôi- Tô Mỹ Lệ vì quá tin tưởng người bạn thân 10 năm của mình Vỹ Vỹ mà bị chết.

Còn có người mà tôi yêu nhất- Ngôn Cảnh trong lúc tôi thập tử nhất sinh đã tặng tôi 1 món quà khiến tôi nhớ mãi không quên , chính là sổ đăng kí kết hôn của đôi cầu nam nữ đó.

Tôi tự hỏi kiếp trước mình đã làm điều gì sai trái với họ đâu mà sao 2 người họ lại phải đẩy tôi đến bờ vực của cõi chết như vậy! Vỹ Vỹ, người bạn trước giờ tôi đều coi là người nhà, nhờ có tôi mà cô ta mới được sống 1 cuộc sống ấm no, chống đối cả gia tộc chỉ để bảo vệ cho cô ta vậy mà bây giờ tôi nhận lại được gì?!

* khóc nức lên*

* nghẹn ngào nói tiếp *

Tôi chỉ nhận được sự phản bội đau đớn từ cô ta.

Không chỉ có cô ta, mà vì cả tên tra nam đáng ghét kia nữa, nhà anh ta không có tiền đi học, tôi lên lút xin ba bảo hiệu trưởng trường tặng anh ta suất học bổng.

Vì anh ta mà tôi từ bỏ danh hiệu ảnh hậu, rời khỏi giới giải trí, và vì anh ta mà tôi đã từ bỏ học trường sân khấu điện ảnh mà tôi hằng

mong ước.

Vậy mà....anh ta lại biến tôi trở thành 1 con ngốc luôn đi theo anh ta làm 1 cây rút tiền di động cho đến khi tôi chết

* Hồi tưởng lại kiếp trước*

(Năm 2011: Trường cấp 3 Đế Đô)

Tô Mỹ Lệ nhìn thấy Ngôn Cảnh đang đi từ phòng học ra liền vội chạy lại hỏi

Thở hồng hộc

-" Đợt..i..

đợt..

đã Cảnh ca ca"

Nghe thấy tiếng của Tô Mỹ Lệ, Ngôn Cảnh quay lại với gương mặt lạnh như băng hỏi:

-" Có chuyện gì ? Sao cô lại chạy đến tìm tôi ?"

Lúc này, Tô Mỹ Lệ đã đỡ mệt hơn, đứng thẳng người dậy trả lời:

-" Em...e..m..

chỉ là...chỉ...!là"

* Lấp bắp ngại ngùng hồi lâu, cô quyết định nói:

-" Cảnh ca ca, người ta chỉ là nhớ anh quá mà thôi !"

Rồi cô tiến thêm 1 bước về phía Ngôn Cảnh, đưa cho anh ta túi đồ đựng đồ ăn sáng mà cô chuẩn bị.

-" Em có chuẩn bị cho anh ít đồ ăn sáng, còn nóng anh ăn đi kẻo nguội mất"

Ngôn Cảnh liếc nhìn túi đồ ăn sáng đang còn nóng hổi kia rồi lại quay lại nhìn khuôn mặt đang thẹn thùng của Tô Mỹ Lệ.

-" Tôi không ăn đồ cô nấu đâu, mang về mà tự ăn 1 mình đi "

Tô Mỹ Lệ sững người , cúi mặt xuống với vẻ mặt buồn bã, cô cố kìm những giọt nước mắt của mình lại và ngẩng đầu lên gượng cười.

-" Nhưng anh không ăn sáng thì làm sao mà có sức học tiếp được ? "

-" Tôi ăn rồi"

* Một giọng nói lạnh lùng vang lên*

- " A ..

anh ăn rồi ạ !"

- " À em còn 1 chuyện muốn hỏi anh.

Năm nay là cuối cấp rồi anh định thi vào trường nào"

- " Hồ Bắc"

Trả lời xong, Ngôn Cảnh quay ngoắt đi, để lại mình Tô Mỹ Lệ đang bối rối.

Cô bối rối vì trường đại học mà cô muốn thi vào là sân khấu điện ảnh nằm ở Bắc Kinh còn trường anh muốn thi vào lại là trường Đại học Hồ Bắc.

2 trường ấy rất xa nhau, nếu muốn đi từ trường của cô đến trường anh thì phải mất 7 tiếng.

Đứng lặng 1 lúc lâu ở đó, cô quyết định rời bỏ ước mơ của mình để đi theo tình yêu đơn phương của cô.

* Ở 1 khung cảnh khác *

Ngôn Cảnh đang đi về phía sân sau của trường để tập bóng thì nhìn thấy Vỹ Vỹ đang đứng trước sân bóng như đang đợi ai đó đến.

Ngôn Cảnh tiến lại gần Vỹ Vỹ:

- " Em đứng đây đợi ai à ? "

Trái ngược với sự thờ ơ và lạnh lẽo khi anh ta ở bên Tô Mỹ Lệ là một sự ấm áp, dịu dàng dành cho Vỹ Vỹ.

- " Cuối cùng cũng đợi được anh rồi ! Em đến mang đồ ăn sáng cho anh nè, hơi muộn một tí.

Không biết anh ăn sáng chưa ?"

- " Anh chưa ăn, cuối cấp rồi anh bận học quá, không còn thời gian nhớ đến chuyện ăn uống hì hì"

- " Ôi vậy thì may quá! Anh ăn luôn đi cho nóng nhé, em đi trước đây"

- " Ủ, bye em"

Vỹ Vỹ sau khi đưa đồ ăn cho Ngôn Cảnh thì chạy đến chỗ của Tô Mỹ

Lệ.

Họ nói chuyện 1 hồi lâu rồi cùng nhau về kí túc xá nữ học bài để chuẩn bị cho kì thi đại học.

Sau khi buổi thi đại học trôi qua, thấm thoát đã đến lúc Tô Mỹ Lệ, Vỹ Vỹ và Ngôn Cảnh vào trường Đại học.

Ở trường mới, họ vẫn như vậy, Tô Mỹ Lệ vẫn đi theo sau Ngôn Cảnh còn Ngôn Cảnh lại giành sự quan tâm cho Vỹ Vỹ.

Vào 1 buổi tiệc chào đón sinh viên mới, Tô Mỹ Lệ phát hiện ra tình cảm của Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ.

Cô đau như bị cửa từng thớt thịt, trái tim cô thắt lại như bị ai đó bóp chặt, 2 hàng nước mắt cứ thế tuôn rơi lã chã.

Mấy ngày sau đó cô như cái xác không hồn vậy.

Trong lúc tâm trí, ý thức chưa tỉnh táo, cô quyết định theo đuổi lại ước mơ của mình.

Tô Mỹ Lệ viết đơn xin thôi học trong sự mất mát, đau thương còn Vỹ Vỹ, dĩ nhiên là cô ta đã đạt được mong muốn.

Sau khi Tô Mỹ Lệ chuyển trường, Vỹ Vỹ và Ngôn Cảnh công khai tình yêu của mình.

** 5 năm sau **

(Tại trường sân khấu điện ảnh Bắc Kinh)

MC:

-" Và sau đây, chúng ta xin được công bố, học viên xuất sắc nhất khoa diễn xuất.....!TÔ..

MỸ..

LỆ."

* Cả sân trường vỗ tay*

* Tô Mỹ Lệ bước lên sân khấu nhận giải *

* Giọng lạnh lùng của cô vang vọng khắp cả trường *

-" Cảm ơn các thầy cô trong khoa diễn xuất đã đào tạo , giúp em có được thành công ngày hôm nay.

Và em cũng hứa với các thầy cô rằng, em sẽ trở thành 1 ảnh hậu trong tương lai.

Em.

Sẽ chứng minh bản thân để cho những người khinh thường em phải trả giá."

Nói xong, mọi người chưa khỏi bàng hoàng và khó hiểu trước câu nói của Tô Mỹ Lệ thì cô đã ra khỏi trường đi đâu mất.

Sau khi tốt nghiệp và hoàn thành xuất sắc khóa học diễn xuất của mình, cô dần trở thành một minh tinh hot nhất nhì sau 2 năm xây dựng, chăm chỉ và hoàn thành xuất sắc các vai diễn của mình.

Cô cũng dần chứng tỏ được bản thân mình.

Trong khi Tô Mỹ Lệ dành được vinh quang, trở thành 1 ngôi sao sáng thì Vỹ Vỹ và Ngôn Cảnh lại đang phải gánh những khoản nợ chồng chất do công ty của Ngôn Cảnh bị phá sản.

Vỹ Vỹ sau khi nghe được tin tức Tô Mỹ Lệ tỏa sáng và trở thành 1 đại minh tinh như thế thì lòng ghen ghét, đố kị của cô ngày càng tăng lên.

Cô ta đã không còn nhớ đến món nợ nhân tình của cô ta đối với Tô Mỹ Lệ nữa mà biến nó trở thành lòng thù hận.

Mấy ngày hôm sau, Vỹ Vỹ đến công ty giải trí Hải Thụy để xin vào làm diễn viên.

Mong muốn hiện giờ của cô ta đó là có thể tiến xa hơn, cao hơn và

nổi tiếng hơn Tô Mỹ Lệ.

Còn về Ngôn Cảnh, sau khi biết Vỹ Vỹ muốn nổi tiếng hơn Tô Mỹ Lệ, hắn đã ngày đêm nghĩ kế sách giúp Vỹ Vỹ đẩy Tô Mỹ Lệ xuống dưới đáy xã hội.

Hắn ta nhắn tin cho Tô Mỹ Lệ, gọi cô đến quán cà phê ngồi nói chuyện.

Nhận được tin nhắn của Ngôn Cảnh, Tô Mỹ Lệ không chút phòng bị nào, theo bản năng trước kia mà nghe theo lời của Ngôn Cảnh.

Hắn ta thấy Tô Mỹ Lệ đến liền giả vờ ân hận vì hồi xưa không yêu cô.

Tô Mỹ Lệ thấy Ngôn Cảnh tỏ tình cô như vậy, cô lại một lần nữa quyết định mềm lòng mà tha thứ cho anh ta.

Tô Mỹ Lệ đồng ý trả hết số nợ cho anh ta và còn tặng anh ta 1 căn nhà ở đô thị Phụng Vy- một trong những khu đô thị đắt đỏ nhất nhì của Bắc Kinh.

Và vài tháng sau sau khi cô tha thứ cho Ngôn Cảnh và cùng anh ta đi hẹn hò thì Tô Mỹ Lệ liên tục bị dính rất nhiều scandal ảnh hưởng đến thanh danh và công việc diễn xuất của cô.

Rất nhiều các hợp đồng đóng phim, quảng cáo, chụp hình của cô đều bị hủy và thay vào đó thì những hợp đồng ấy đều rơi vào tay của Vỹ Vỹ.

Cô ta trở nên nổi tiếng vô cùng nhanh, lí do không phải chỉ là vì cô ta cướp những hợp đồng của Tô Mỹ Lệ không thôi đâu, mà cô ta còn sử dụng 1 con đường tắt dành cho những diễn viên diễn xuất dở tệ như cô ta nhưng lại có 1 thân hình sex.y đó là cô ta sử dụng quy tắc ngầm của giới giải trí.

Nói dễ nghe hơn 1 tí thì là đi cửa sau còn nói khó nghe hơn thì gọi là bán thân.

Và dĩ nhiên và tên tra nam Ngôn Cảnh đó không biết rồi.

(Tại lễ trao giải ảnh hậu ảnh đế TG)

MC Đồng Á:

-" Ngay bây giờ chúng ta xin được vinh danh tân ảnh hậu năm nay.....! Tô Mỹ Lệ"

Nghe thấy MC Đồng Á gọi tên ảnh hậu là Tô Mỹ Lệ mà không phải mình, Vỹ Vỹ vô cùng tức giận.

Cô ta cố kìm nén lại đợi sau lễ trao giải kết thúc thì xử lí Tô Mỹ Lệ.

.....

Chương 2: 2: Mình Trùng Sinh Rồi Ừ

2 tiếng sau, lễ trao giải kết thúc, Tô Mỹ Lệ đi ra bãi đỗ xe để lấy xe thì bị Vỹ Vỹ kéo vào trong 1 cái hẻm nhỏ không người.

Tô Mỹ Lệ tự hỏi 《mình đã làm gì quá đáng với Vỹ Vỹ đâu mà sao cậu ấy lại muốn kéo mình vào đây, không lẽ muốn giết mình ?!》
Vỹ Vỹ thấy Tô Mỹ Lệ đang định rút điện thoại ra gọi thì hỏi Tô Mỹ Lệ: -" Tiểu Lệ à, cậu định gọi cho ai cứu cậu vậy, mình cho cậu gọi."
Vĩ Vỹ biết trước Tô Mỹ Lệ chắc chắn sẽ gọi cho Ngôn Cảnh đầu tiên nên cô ta chẳng có chút lo sợ gì cả mà thay vào đó còn cố tình giúp Tô Mỹ Lệ gọi cho Ngôn Cảnh.

Sau khi Vỹ Vỹ cho Tô Mỹ Lệ gọi điện, đúng như suy đoán của cô ta, Tô Mỹ Lệ đã gọi cho Ngôn Cảnh.

Đợi Tô Mỹ Lệ gọi cho Ngôn Cảnh xong, cô ta rút 1 con dao găm ra, chơi đùa và rạch 1 vết dài trên mặt của Tô Mỹ Lệ, làm cho mặt của Tô Mỹ Lệ bị thương khá nặng.

Tô Mỹ Lệ vừa đau đớn vừa cố gắng cầm cự mong sao Ngôn Cảnh có thể đến thật nhanh để cứu cô.

(Một lúc sau)

Tô Mỹ Lệ cuối cùng cũng có thể đợi đến lúc Ngôn Cảnh đến.

Ngôn Cảnh xuống xe, tiến lại gần chỗ Vỹ Vỹ và Tô Mỹ Lệ hỏi:

-" Sao em không giết con ả này nhanh lên, còn đợi anh đến làm gì ?"

-" Vì em muốn anh chứng kiến tận mắt cảnh cô ta chết.

Đằng nào thì cô ta cũng trả hết nợ cho anh, chúng ta cũng nợ cô ta ít

nhân tình nên em muốn cả anh và em cả 2 cùng có mặt để tiễn cô ta"
_ Vỹ Vỹ vừa nói vừa ôm Ngôn Cảnh.
Cuối cùng, cuối cùng thì Tô Mỹ Lệ mới hiểu, cô đã bị 2 người họ chơi
đùa như 1 con cò.

Khi họ cần thì đến với cô nhưng khi chơi chán và hết giá trị thì họ lại
ném cô đi.

Tô Mỹ Lệ cười lớn, khóe mắt cô cay cay rồi 2 hàng nước mắt lại tuôn
rơi một lần nữa, tim cô lần này còn đau hơn lần trước.
-" hức hức Thì..ra 2 người chỉ coi tôi là 1 trò đùa hai người ném tôi đi
khi tôi đã hết giá trị lợi dụng.

2 người....hức...hức..

có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa.

Một người tôi coi như gia đình của mình còn 1 người là tình yêu của
tôi, hai người..

hức ..

tôi chỉ muốn hỏi 2 người lần cuối.

1 câu cuối cùng rằng....!hai người đã từng coi tôi là tất cả của 2
người chưa?

Ngôn Cảnh, anh đã từng yêu em lần nào chưa, chỉ 1 chút thôi cũng
được!

-" Chưa từng "

Hắn đáp lại câu nói đầy khao khát tình yêu của cô bằng 1 từ chưa
từng .

Đối với mọi người thì đây chỉ là 1 câu nói bình thường thôi.

Nhưng....!ngay giây phút này 2 chữ đó lại là 2 chữ thể hiện sự tuyệt

vọng đến tột cùng của 1 người thiếu nữ khao khát tình yêu như Tô Mỹ Lệ.

Cô cố gắng hỏi Vỹ Vỹ, với mong muốn rằng người bạn thân nhất này của cô có thể cho cô phần nào đó tình yêu thương và sự ấm áp, kể cả 1 chút ấm áp thôi cô cũng cam lòng.

Đáp lại ánh mắt giàn giụa nước mắt của Tô Mỹ Lệ, Vỹ Vỹ nói:
-" Ừm...!sao nhỉ ? Tôi nghĩ rằng từ lúc chúng ta làm bạn với nhau tôi đã không thích cô rồi.

Cô bảo gì, cô bảo cô coi tôi là người nhà..

vậy mà khi tôi muốn mượn tiền cô để cá cược với mấy đứa bạn cô chỉ bày ra gương mặt lạnh lùng sắt đá đó của cô để từ chối tôi.

Thôi đi Lệ Lệ à, cô đừng ra vẻ mình đau khổ làm gì, nhìn mà....!ngứa mắt lắm."

Nghe được những lời cay đắng ấy từ chính người bạn thân yêu của mình, ánh mắt, tâm hồn cô trở nên trống rỗng không còn 1 chút dương khí nào.

Sức lực và sự chịu đựng đã đến giới hạn, cô chỉ hi vọng rằng mình không muốn nghe thêm 1 chút đả kích nào từ 2 người quan trọng nhất đời cô nữa.

Nhưng không, Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ vẫn không tha cho cô, cô ta để cho Ngôn Cảnh, người mà cô yêu thương nhất và quan trọng nhất với cô tặng cho cô món quà cuối cùng.

Vỹ Vỹ ra hiệu cho Ngôn Cảnh đâm chết Tô Mỹ Lệ.

Ngôn Cảnh giơ ra chiếc dao vô tình và lạnh lẽo đâm thẳng vào tim Tô Mỹ Lệ, khiến cô phải chịu cơn đau đớn đến tột cùng.

Nhưng Tô Mỹ Lệ chỉ nói:

- "Nhát dao đâm xuyên tim em hiện giờ cũng không khiến cho em cảm thấy đau đớn bằng 2 từ "chưa từng" của anh."
Tô Mỹ Lệ dần dần cạn kiệt sức lực.

Và hình ảnh cuối cùng mà cô nhìn thấy trên nhân giới đó chính là sổ đăng kí kết hôn của Vỹ Vỹ và Ngôn Cảnh.

.....

xxx CÔ CÓ MUỐN SỐNG LẠI TRẢ THÙ KHÔNG ? xxx

Đột nhiên 1 giọng nói của ai vang lên hỏi cô muốn sống lại không.

Tất nhiên là cô muốn rồi, có cơ hội trả thù đôi cẩu nam nữ khiến cô chết và thực hiện tiếp ước mơ ảnh hậu của mình.

Tô Mỹ Lệ hét to

--- CÓ ! TÔI MUỐN TRÙNG SINH ---

xxxx CHỦ NHÂN CHỌN TRÙNG SINH TRỞ LẠI xxxx

xxx HỆ THỐNG ẢNH HẬU TIẾP NHẬN THÀNH CÔNG xxx

.....

* Mở mắt *

- "Mình...!mình trùng sinh rồi ư ? "

Phải chủ nhân, người đã trùng sinh rồi

#Lưu ý: đoạn đối thoại có kí hiệu là đối thoại của hệ thống với nữ chính nên những nhân vật khác không nghe thấy! (lời của tác giả đại nhân)

- "Người...!người chính là cái hệ thống quái quỷ gì đó hả ? "

Chủ nhân của tôi ơ tôi có tên đó tên tôi là Pipi còn hệ thống này tên là HỆ THỐNG TRÙNG SINH ẢNH HẬU nha không phải là tên hệ thống của tui là hệ thống quái quỷ đâu nha!!!

- "Ồ! Xin lỗi vì đã gọi bạn là quái quỷ.

Thật ra là tôi có hơi bất ngờ đó thôi "

Không sao đâu chủ nhân yêu quý, người bất ngờ là chuyện đương nhiên thôi.

Vì chuyện trùng sinh này cũng chỉ có ở trên phim hay truyện tranh

thôi mà !

- " Ừm! Nhưng mà Pipi này, chị vẫn chưa hiểu lắm về hệ thống này, em có thể giải thích cho chị được không ? "

Được chứ chủ nhân, mọi thắc mắc của người tui sẽ giải đáp hết ạ

- " Ồ ok! Mà Pipi này, em cứ gọi chị là chị cũng được hoặc là tiểu Lệ là được đừng gọi chủ nhân này chủ nhân kia chị thấy ngại lắm!!!"

Vâng Pipi sẽ gọi chị là tiểu Lệ Lệ nha "

- " Ừm, à mà cho chị hỏi tế nhị xíu, em là loài động vật nào vậy ??? "

Em là panda đó nhưng là panda nữ nha nên mới có cái cánh màu hồng nè♡

- " Ồ okkkk.

Vậy bây giờ em có thể nói chi tiết 1 chút về hệ thống này được không ?"

Vâng, Pipi xin được giải thích cho tiểu Lệ Lệ như sau: Hệ thống của chúng ta là 1 hệ thống vô cùng hoàn mỹ, có rất nhiều món đồ từ A-Z, đặc biệt còn có cả 1 không gian riêng cho chị.

Nếu chị muốn đi vào chỉ cần nói với Pipi là được.

Tiếp theo là về điểm Tini.

Điểm Tini đối với ở hệ thống này như là tiền giống ở TG của chị đó.

Chị chỉ cần hoàn thành các mục tiêu của hệ thống và nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra là chị sẽ có được điểm Tini.

Tùy vào từng thuộc tính nhiệm vụ, nếu chị chọn nhiệm vụ cấp S thì chị sẽ có 500 điểm Tini, nếu là nhiệm vụ hàng ngày thì chỉ tầm từ 50-100 điểm Tini mà thôi nhưng đa phần những nhiệm vụ ấy sẽ khá là dễ.

Ngoài ra còn có cả nhiệm vụ bí ẩn nữa nhưng nhiệm vụ ấy sẽ chỉ đột nhiên xuất hiện 1 cách bất ngờ mà thôi nên Pipi cũng không biết nó là nhiệm vụ gì.

Nếu chị hoàn thành được nhiệm vụ bí ẩn chị sẽ nhận được 3000 điểm Tini đó nha.

À còn nữa tiếp theo là điểm kinh nghiệm nếu chị hoàn thành được các mục tiêu, chỉ tiêu mà hệ thống đưa ra thì chị sẽ được tặng điểm kinh nghiệm và...!điểm kinh nghiệm càng cao thì hệ thống sẽ được nâng cấp và sẽ có thêm nhiều món đồ khác hữu ích hơn và cả....!đắt tiền hơn nữa hì hì !

-"Ồ nghe có vẻ dễ hiểu.

Vậy Pipi này, hiện tại chị có bao nhiêu điểm Tini? "

À chị có 0 điểm Tini nha!

-"Ừa chị tưởng là khi xác nhập linh hồn với hệ thống thì chị sẽ được tặng một ít điểm chứ ? Chị xem phim toàn thế mà ! "

Sorry tiểu Lệ Lệ nha vì hệ thống mình không hào phóng như vậy.

Hệ thống mình chỉ cho điểm khi Lệ Lệ hoàn thành nhiệm vụ thôi chứ không có cho đâu nha.

Cả đồ dùng, vật dụng cũng phải MUA chứ hệ thống và Pipi KHÔNG CHO KHÔNG cái gì đâu!!!

-"Ôi trời, không biết tôi có theo nhầm hệ thống không vậy nữa -.- "

-"Đúng là hệ thống bunn xinn, nhẽ ra nên đặt tên là hệ thống Pipi bunn xinn ki bo mới phải chứ? "

Không cho phép chị xúc phạm đến thanh danh , danh dự và uy nghiêm của hệ thống và Pipi như vậy.

Xíá!!!

-"À rồi rồi xin lỗi hệ thống và Pipi đáng yêu nha, tha lỗi cho chị nhé "

May mà Pipi là 1 người rộng lượng đó nha không thì Pipi giận chị chút chút luôn ó !!!

-" Phải phải Pipi rộng lượng, hệ thống rộng lượng bỏ qua cho chị ạ! À cho chị hỏi tí, thế cái mà Pipi bảo là không gian của hệ thống là sao ?"

À...!chị không nhắc thì em quên bống mất, không gian đấy là hệ

thống tặng chị đó, đừng bảo hệ thống ki bo nữa nha.

Không gian đấy là 1 không gian đa dạng, chị muốn nó trở thành phòng tập nhảy thì nó biến thành phòng tập nhảy, chị muốn nó biến thành sân khấu thì nó sẽ biến thành sân khấu, nói chung cái gì không gian này cũng biến được.

Còn nữa nếu chị muốn đi vào hệ thống chị chỉ cần giao tiếp bằng suy nghĩ cho Pipi là Pipi sẽ biến chị và bên trong không gian sau đó chị chỉ cần nhắm mắt lại, nghĩ đến nơi chị muốn thì nó lập tức sẽ biến thành nơi y như trong trí tưởng tượng của chị.

Mới đầu này chị sẽ chỉ được phép ở trong không gian ấy 2h và không gian ấy sẽ chỉ là 1 phòng tập nhảy thôi.

Nhưng nếu chị kiếm nhiều điểm kinh nghiệm thì nó sẽ càng có nhiều chức năng hơn nữa và thời gian chị được phép ở lại trong đó sẽ lâu hơn.

- "Ok chị hiểu rồi.

À nếu thế thì thời gian trong không gian đó với ngoài này có chênh lệch gì không ?"

Có nha! Thời gian chị ở trong không gian ấy sẽ chậm hơn so với thời gian ở ngoài thế giới thực.

Ví dụ chị ở trong hệ thống 2 ngày thì ngoài thế giới thực mới trôi qua 2 tiếng thôi.

- "À.

chị hiểu rồi cảm ơn Pipi đã tận tình chỉ dẫn nha! Bây giờ sẽ là lúc chị trả thù thôi.

"

Chương 3: 3: Gặp Lại Nhau Rồi

Tô Mỹ Lệ vì thù hận của kiếp trước quá nhiều và không được cảm nhận được tình yêu thương thật sự nên có lẽ cô được ông trời thương tình mà trùng sinh vào năm 15 tuổi- cái năm mà cô từ bỏ cả gia tộc chỉ vì muốn đi theo tình yêu đời mình.

Lần này khi cô trùng sinh, sẽ tự hứa với bản thân trân trọng gia đình mình, trở về lại gia tộc và trả thù 2 người đã đẩy cô xuống dưới địa ngục.

" Pipi, em có đó không ? Bây giờ chúng ta nên làm gì đây ? "

Tiểu Lệ Lệ à, em nghĩ chị nên hoàn thành mấy cái nhiệm vụ của hệ thống đi để có điểm Tini mà đổi đồ chứ !

" Ừ được vậy chị sẽ nghe lời Pipi làm nhiệm vụ kiếm chút điểm."

" Hệ thống ! Mở bảng nhiệm vụ hàng ngày "

*Tút..

tút.* Hệ thống đã mở bảng nhiệm vụ hàng ngày.

Nhiệm vụ ngày hôm nay:

Đến trường tìm Ngôn Cảnh (tra nam) tát hấn 1 cái.

Rút lại học bổng đã tặng cho tra nam.

Sửa lại nguyện vọng vào trường đại học

NHIỆM VỤ HÀNG NGÀY HẾT!

" Mấy cái nhiệm vụ này cũng dễ thôi mà.

"

Phải.

Mới đầu hệ thống sẽ cho dễ nhưng sau sẽ cho khó dần!

- " Vậy Pipi có thể cho chị xem nhiệm vụ cấp S được không ? "

À cái này thì không được rồi, hiện tại chị chỉ mới trùng sinh với cả Lệ Lệ mới tiến vào hệ thống nên vẫn còn hơi lạ với hệ thống, Lệ Lệ phải thích nghi 1 khoảng thời gian đã rồi kế hoạch trả thù sẽ được bắt đầu.

Bao giờ có nhiệm vụ cấp S đầu tiên thì Pipi sẽ báo cho tiểu Lệ Lệ nha!!!

- " Ừm, thế cũng được "

- " Vậy ngày hôm nay mình nên bắt đầu thay đổi thôi.

Việc trước tiên là chúng ta sẽ.....!đi shopping"

Trời ạ! Tiểu Lệ Lệ nhà ta có vẻ thích đi mua sắm quá ha.

Mới trùng sinh lại mà tâm hồn chỉ nghĩ đến shopping không trời !

- " Không phải đâu, Pipi nói sai rồi! Kiếp trước, chị chỉ mãi bám theo đuôi của hắn mà không nghĩ đến bản thân mình.

Thậm chí những lúc rảnh rỗi chỉ nghĩ đến việc làm đồ ăn ngon cho hắn hay là nhắn tin hỏi thăm hắn thôi! Bây giờ được ông trời ưu ái ban cho cơ hội trùng sinh thì ngoài việc trả thù ra thì chị sẽ cố gắng chăm sóc tốt cho bản thân mình hơn và....

Sao chị không nói tiếp ???

- " Và chị sẽ về lại gia tộc xin lỗi ông nội và ba mẹ "

Ừm! Quyết định vậy đi.

Giờ chúng ta đi shopping

- " Ừ chúng ta đi thôi "

Trung tâm thương mại thẳng tiến nào!!!

(Tại trung tâm thương mại)

- " Vui quá! Sao kiếp trước mình lại không nghĩ đến cái việc đi shopping ta.

Thật là ngu ngốc mà.

"

Tô Mỹ Lệ đang đi đến cửa hàng tiếp theo thì đột nhiên nhận ra 2 người đang khoác tay nhau kia chính là đôi cầu nam nữ đó.

Hình như Vỹ Vỹ và Ngôn Cảnh cũng nhận ra Tô Mỹ Lệ nên liền tiến đến chỗ cô

-" Ơ Lệ Lệ, trùng hợp quá mình và Cảnh ca ca cũng đi shopping này "

Tô Mỹ Lệ nhìn thấy 2 người họ liền nhớ lại cảnh kiếp trước, cái cảnh tượng mà cô không bao giờ muốn nó xảy ra trong kiếp này.

Tô Mỹ Lệ đáp lại lời nói của Vỹ Vỹ với một ngữ khí lạnh lùng:

-" Ừ chào! Chúng ta gặp lại nhau rồi! Sau những chuyện các người làm với tôi.

Vậy mà vẫn còn tươi cười khi gặp tôi thế này

Cả Vỹ Vỹ và Ngôn Cảnh đều thắc mắc chẳng hiểu Tô Mỹ Lệ nói cái gì.

Lệ Lệ à! Đây là chuyện kiếp trước, chị có nói thì họ cũng chẳng hiểu gì đâu.

Dường như Tô Mỹ Lệ quên mất chuyện mình đã trùng sinh nên mới nói với họ như vậy.

Cô lẳng lặng quay đầu lái xe về nhà trong sự đau lòng, xót xa khi nhớ lại về cảnh tượng của kiếp trước..

Chương 4: 4: Lão Hiệu Trưởng Ham Tiền Và Hệ Thống Bán Giá Cắt Cổ

Sau khi từ trung tâm thương mại về, Tô Mỹ Lệ như người mất hồn vậy, chắc có lẽ là vì cô nhớ lại những cảnh tượng kinh khủng của kiếp trước.

Cô bước vào phòng tắm, không hiểu sao lúc chỉ có 1 mình như bây giờ, cô mới can đảm để lộ 2 hàng nước mắt.

Tắm xong, cũng là lúc cô đã chấn tĩnh lại và cũng đã sẵn sàng trước khi bước lên con đường trả thù.

Chị không sao chứ ?

-" Ừm, chị không sao! Chị quyết định rồi, bây giờ chị sẽ đến trường học và hoàn thành nhiệm vụ hàng ngày, không ở đây buồn bã nữa ! "

Tốt lắm, không hổ là ảnh hậu mà hệ thống chọn !

(Đến trường)

Sau khi đi đến trường, Tô Mỹ Lệ đi thẳng lên phòng hiệu trưởng.

Cô gõ cửa phòng của thầy hiệu trưởng

* cốc cốc *

-" Thầy hiệu trưởng, ông có ở đây không ? "

Cánh cửa phòng hiệu trưởng mở ra sau khi nghe thấy giọng của Tô Mỹ Lệ.

-" Tô Mỹ Lệ đấy à, em có việc gì mà tìm thầy thế ?"

Thầy hiệu trưởng của trường này nổi tiếng là 1 người thích nịnh hót.

Những học sinh đến từ các gia tộc lớn thì ông ta niềm nở tiếp đón còn những học sinh bình thường thì ông ta khinh bỉ.

Một lần, phụ huynh của cái bạn Văn Phong (học sinh nghèo) đến, tố cáo Trương Khả Nhi (đại tiểu thư nhà họ Trương) rằng là đã đánh Văn Phong và xin thầy hiệu trưởng làm rõ mọi chuyện.

Thế nhưng ông ta lờ đi và nói:

-" Đã là học sinh NGHÈO rồi còn bày đặt tố cáo ĐẠI TIỂU THƯ nhà người ta.

Cẩn thận tôi cho con bà nghỉ học luôn đấy ! "

Ông ta vừa nói vừa nhấn mạnh từ ĐẠI TIỂU THƯ và học sinh NGHÈO.

Không chỉ có 1 vụ thế thôi đâu mà còn rất nhiều vụ khác.

Đa phần là những tiểu thư, thiếu gia quyền quý đó sẽ cho ông ta chút tiền để ông ta bênh vực họ.

Thế nên Tô Mỹ Lệ rất ghét cái người hiệu trưởng này.

Ông ta biết rằng Tô Mỹ Lệ là đại tiểu thư của gia tộc lớn thứ 3 TG- Tô gia nên ông ta không bao giờ làm trái ý Tô Mỹ Lệ cả.

Và cũng chính vì không dám làm trái ý Tô Mỹ Lệ nên ông ta mới coi trọng, chăm chút và bảo vệ Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ như vậy.

Chứ với cái hoàn cảnh là trẻ mồ côi nghèo khó như 2 người họ thì có mà bị đuổi khỏi trường từ lâu rồi.

-" Tôi đến báo ông cắt suất học bổng hàng năm của Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ cho tôi, cắt hết cả những phần tài trợ mà khi trước tôi bảo ông tài trợ cho bọn họ.

"

Lão hiệu trưởng kia mắt chữ A mồm chữ O bất ngờ vì chẳng hiểu nổi Tô Mỹ Lệ đang nghĩ cái gì.

^

Ong nhớ lại hồi trước, nhà trường không tặng 2 người họ suất học bổng, Tô Mỹ Lệ liền 1 phát đá bay cái cửa phòng hiệu trưởng của ông, nằng nặc đòi phải trao học bổng tài trợ cho 2 người họ.

Thế mà bây giờ lại muốn rút lại 1 cách khó hiểu.

Nhưng ông ta có khó hiểu hay trong tâm không đồng ý thì cũng chẳng làm gì được vì thế lực gia tộc của Tô Mỹ Lệ quá lớn.

-" Ờm...!được, ta sẽ cho người gọi 2 người họ đến báo với họ là ta sẽ cắt học bổng của họ.

Em hài lòng chứ, nếu hài lòng thì nhớ bảo ba em tài trợ, quyền góp cho nhà trường ít...money nha ! "

-" Ừm "

Tô Mỹ Lệ trả lời xong quay đi về phòng học của mình.

-" Vậy là đã hoàn thành xong được 1 nhiệm vụ rồi đúng không Pipi ? "
Phải! Lệ Lệ đã hoàn thành xong được 1 nhiệm vụ rồi đó.

Tiếp theo nên làm gì hả Lệ lệ ?

-" Tiếp theo á!Ừm...!đến phòng cô giáo chủ nhiệm xin đổi lại nguyện vọng thôi.

À Pipi này, chị hoàn thành 1 nhiệm vụ rồi thì hiện tại chị có bao nhiêu điểm Tini vậy ? "

Ừm căn cứ theo cấp độ nhiệm vụ hàng ngày như vậy thì chị được...!60 Tini.

-" Ít vậy thôi hả ?! Vậy cho chị xem cửa hàng của hệ thống đi.

"

Ok tiểu Lệ, cửa hàng hệ thống mở

* tút...!tút..

*

xxx Cửa hàng hệ thống đang mở xxx

xxx Đã mở cửa hàng hệ thống xxx

Đây tiểu Lệ, đây là những món đồ của hệ thống.
Tô Mỹ Lệ nhìn 1 lượt các sản phẩm trong cửa hàng hệ thống, ngỡ ngàng.

-" Sao đắt dữ vậy! 60 Tini của chị hiện giờ chẳng mua được cái gì có khi hoàn thành xong nhiệm vụ cấp S cũng chỉ có thể mua được 3 món! Đúng là cái hệ thống lừa bịp bán giá cắt cổ mà.

"

Ê..

ê tiểu Lệ chị nói gì đó.

Giá này là quá hời cho hệ thống...!à nhầm cho chị rồi còn gì.

-" Ừ vừa nói lỡ mồm lời cho hệ thống xong.

Đúng là giấu đầu hở đuôi.

"

Xíá..

Người ta chỉ nhầm nhọt có xíu thôi nha.

Không phải hời cho hệ thống mà hời cho chị đó.

Những món đồ này chị thử nghĩ mà xem chưa chắc có nhiều tiền đã có được.

Những đồ này chỉ bán ở hệ thống chúng ta mà thôi chứ có tiền nhiều như gia tộc chị cũng chẳng thể mua được.

-" Ừ rồi rồi.

Chị biết sai rồi.

Hệ thống mình tốt bụng! Chị hời chị hời được chưa.

"

Nể tình chị không hiểu gì về hệ thống cao cao tại thượng, độc nhất vô nhị của Pipi nên Pipi tha cho chị đó.

-" Được rồi! Chúng ta cùng làm tiếp nhiệm vụ tiếp theo thôi! ".

Chương 5: 5: Tiểu Doanh Chúng Ta Làm Bạn Nhé !

Tô Mỹ Lệ bước đến phòng của giáo viên chủ nhiệm Lan Anh gõ cửa.

* cốc cốc *

Nghe thấy tiếng gõ cửa, cô Lan Anh liền nói to :

-" Vào đi ! "

Tô Mỹ Lệ mở cửa, bước lại đến gần chỗ cô.

-" Chào cô, em đến đây có 1 việc muốn nhờ cô! "

-" Ồ, em có chuyện gì mà lại muốn nhờ cô vậy.

"

-" Em đến đây là để bảo cô cho em sửa lại nguyện vọng của mình ! "

-" Em không muốn vào trường Đại học Hồ Bắc giống Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ nữa sao ? "

-" Phải.

"

-" Ừm, vậy được rồi.

Đợi cô lấy cho em sửa ! "

-" Vâng "

Cô Lan Anh lục lọi một hồi trong ngăn kéo tủ rồi đưa tờ giấy nguyện vọng cho Tô Mỹ Lệ.

-" Đây.

Em sửa đi "

-" Vâng "

Tô Mỹ Lệ cầm tờ giấy nguyện vọng của mình, nhanh chóng sửa dòng chữ Đại học Hồ Bắc thành học viện sân khấu điện ảnh Bắc

Kinh.

" Em sửa xong rồi "

" Ừ, đưa đây cho cô.

"

Cô Lan Anh nhìn vào tờ giấy nguyện vọng đã được sửa đổi của Tô Mỹ Lệ.

Dường như cô Lan Anh không hề ngạc nhiên lắm trước quyết định thi vào học viện sân khấu của Tô Mỹ Lệ.

" Chào cô em đi về lớp "

" Ừ em đi đi sắp vào tiết toán của thầy Long rồi đó ! "

Sau khi đi ra khỏi phòng của cô Lan Anh thì hệ thống thông báo.

Lệ Lệ ơi! Chị hoàn thành nhiệm vụ sửa đổi nguyện vọng rồi đó.

Hiện giờ chị đã có thêm 80 Tini rồi.

"Ồ nhiệm vụ này được thưởng nhiều điểm Tini hơn so với nhiệm vụ kia à ?

Vâng, hiện giờ chị đang có 140 Tini rồi nha.

Hôm nay chị chỉ còn nốt 1 nhiệm vụ cuối cùng nữa thôi.

Mau đi làm đi, Pipi bật mí cho chị là hoàn thành được nhiệm vụ này là được tặng rất nhiều điểm đó nha !

" Vậy sao! Vậy thì bây giờ chị sẽ đi tìm tên khốn nạn đó và trút giận.

"

Tô Mỹ Lệ nhanh chóng chạy vào lớp hỏi Vỹ Vỹ xem Ngôn Cảnh ở đâu vì bình thường chỉ có mỗi Vỹ Vỹ là biết Ngôn Cảnh đang ở đâu thôi.

Thấy Tô Mỹ Lệ hỏi Ngôn Cảnh ở đâu, cô ta liền chỉ ra hướng sân sau- nơi mà Ngôn Cảnh hay tập bóng.

Tô Mỹ Lệ chạy đến sân bóng, quả nhiên là nhìn thấy Ngôn Cảnh

đang chơi đá bóng ở đó.

Cô tự hỏi mình rằng sao kiếp trước mình không nghi ngờ vì sao mà Vỹ Vỹ lại có thể hiểu và biết Ngôn Cảnh đang ở đâu như vậy.

Càng nghĩ, cô lại càng thấy tức giận và tự trách bản thân không nhận ra sớm hơn.

Nếu có nhận ra điều bất thường này sớm hơn thì có lẽ kiếp trước cô đã không phải chết thê thảm dưới tay bọn họ rồi.

Tô Mỹ Lệ tiến lại gần chỗ Ngôn Cảnh, thẳng tay tặng cho hắn 1 bạt tai thật mạnh, nhếch mép cười rồi quay đi.
Còn về phần ngôn Cảnh, hắn ta chỉ biết đứng đờ ra đấy, không hiểu Tô Mỹ Lệ đang làm cái gì và tại sao lại đánh hắn.

Một lúc sau khi đã hồi hồn lại, Ngôn Cảnh tức giận vì bị Tô Mỹ Lệ tặng cho 1 cái tát trước mặt bao nhiêu người trong sân bóng.

Vừa thẹn vừa giận, hắn chạy thật nhanh đi tìm Tô Mỹ Lệ để tính sổ.
Sau khi Tô Mỹ Lệ trút xong cơn giận, cô đi về kí túc xá nữ, vừa đi vừa hỏi Pipi.

-" Pipi à chị hoàn thành xong nhiệm vụ rồi đó.

Vậy bây giờ chị được tặng bao nhiêu điểm ? "

Chúc mừng chị đã hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng trong ngày hôm nay.

Phần thưởng của nhiệm vụ này là chị sẽ được tặng 500 điểm Tini cộng thêm 1 lọ kem dưỡng da.

-" Oa...!hệ thống hào phóng thế ! Chị cứ nghĩ là chỉ được tặng cao nhất là 100 điểm Tini thôi chứ.

"

Hehe.

Hệ thống sẽ cho chị thêm nhiều bất ngờ hơn nữa.

Ngày tháng còn dài mà.

Về đến phòng kí túc xá của mình, Tô Mỹ Lệ thấy 1 người bạn cùng phòng của mình đang loay hoay tìm chìa khóa.

Phải nói thật là kiếp trước, Tô Mỹ Lệ chẳng quan tâm những người xung quanh mình cho lắm.

Thậm chí đến hiện giờ trong kí ức của cô người bạn cùng phòng này tên gì cô còn không nhớ.

Riêng chỉ có 1 đoạn kí ức làm cô nhớ ra đó là lúc những người bạn trong lớp nói xấu cô, hắt nước giặt khăn lên người cô thì người bảo vệ và chặn cho cô khỏi bị hắt nước bắn lên người chính là cô ấy.

Tô Mỹ Lệ vừa nhớ lại vừa cảm thấy ân hận vì cái người mà đã đối tốt với cô như vậy mà kiếp trước cô lại mặc kệ, chỉ biết nghe theo lời Vỹ Vỹ xúi giục mà bỏ lỡ đi người bạn thật sự quan tâm, lo lắng đến mình.

-" Mỹ Lệ ơi, cậu....!có..

mang chìa khóa không ? Mình..

mình làm..

ơi....!mất ..

rồi ! "

Giọng của cô bạn cùng phòng Tô Mỹ Lệ ấp úng.

Tô Mỹ Lệ thấy vậy, phụt cười rồi nói với 1 giọng nói nhẹ nhàng :

-" Tớ có mang chìa khóa, đây để tớ mở cho.

Cậu không cần sợ tớ như vậy đâu.

"

-" À...!ừ..m "

-" Mà này cho tớ hỏi cái, cậu tên là gì ấy nhỉ ? "

-" Tớ..

tớ..

tên..

là Chu..

Doanh...!Doanh "

-"Ồ tiểu Doanh hả chúng ta làm bạn nhé ! "

Trước câu mở lời của Tô Mỹ Lệ, Chu Doanh Doanh hết sức bất ngờ vì trước đây cô đã từng ngỏ lời làm bạn với Tô Mỹ Lệ nhiều lần nhưng đều bị từ chối.

Tất nhiên là bây giờ điều ước trở thành bạn của Tô Mỹ Lệ đã dần được thực hiện thì làm sao mà cô có thể từ chối được chứ.

-"Ừ chúng ta làm bạn.

Vậy bây giờ tớ có thể gọi cậu là tiểu Lệ được không ? "

-"Được chứ tiểu Doanh "

Nghe Tô Mỹ Lệ gọi thân mật với mình như vậy, Chu Doanh Doanh cảm thấy rất là vui.

Đối với Chu Doanh Doanh mà nói thì có lẽ hôm nay là ngày vui nhất từ trước đến giờ của cô ấy..

Chương 6: 6: Trùng Trị Đồi Cầu Nam Nữ Đáng Ghét

Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh bắt đầu từ ngày hôm nay đã trở thành 1 đôi bạn thân thật sự.

Tô Mỹ Lệ lấy chìa khóa trong túi ra, mở cửa.

Vào trong phòng, hai người họ bắt đầu ngồi nói chuyện với nhau.
\" Tiểu Lệ này, cậu có thể cho tớ biết tại sao đột nhiên cậu lại muốn làm bạn với tớ được không ? \"

\" À thì....!Đột nhiên nhận ra cậu tốt với tớ.

\"

\"Ồ, có thể thôi hả.

Cậu có biết rằng tớ mong muốn ngày này lâu lắm rồi không ?! Chắc cậu không nhớ đấy thôi chứ thực ra chúng ta là bạn cùng lớp từ hồi tiểu học đó.

\"

\"Vậy hả ?! Chắc tại lúc đấy mình mãi đi theo tên tra nam Ngôn Cảnh kia nên không để ý đến cậu.

\"

\"Ừa sao bây giờ cậu lại ghét Ngôn Cảnh rồi ? Tớ tưởng cậu thích hẳn, tớ còn nhớ có lần tớ bảo cậu tránh xa Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ ra nên cậu liền tức giận và coi tớ là kẻ thù.

"

"- Chuyện đã qua không nên nhắc lại nữa.

Bây giờ ngoài từ kinh tởm ra thì tớ chẳng biết nên lấy từ nào miêu tả 2 người họ nữa.

"

"- Ừm ! Thấy cậu tránh xa 2 người họ như vậy là tớ cũng yên tâm rồi.

"

"- Ừ, giờ tớ chỉ có mình bạn thân là cậu thôi tiểu Doanh à cho nên cậu phải yêu thương tớ nha♡ "

"- Ok tiểu Lệ.

"

Sau rất lâu thì cuối cùng 2 người họ cũng tâm sự xong.

Tô Mỹ Lệ đi tắm còn Chu Doanh Doanh thì làm bài tập.

Tối hôm đó, hai người họ còn rủ nhau đi ăn, đi chơi vô cùng vui vẻ.

Đi chơi thỏa thích xong, họ trở lại kí túc xá thì thấy trước cửa kí túc là Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ.

Nhìn thấy Tô Mỹ Lệ đang đi cùng Chu Doanh Doanh, 2 người họ có chút bất ngờ.

Nhưng bất ngờ thì bất ngờ thật nhưng đều phải gạt sang 1 bên để tính việc cái bạt tai đã.

Ngôn Cảnh tiến đến chỗ Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh giơ tay lên định đánh Tô Mỹ Lệ thì ngay lập tức Tô Mỹ Lệ túm cánh tay hắn, bẻ ngược ra sau rồi dùng chiếc giày cao gót màu đen đẹp đẽ của mình mà đập hắn vào chỗ ấy của hắn.

"- Thế nào Ngôn Cảnh ?! Tôi đập có đau không ! Không uống công

tôi đi học võ nhĩ.

"

Trong khi Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh cười sảng khoái thì ai đó đang phải ôm chỗ ấy mà đau đớn gào khóc.

Còn về phần của Vỹ Vỹ, cô ta chỉ đứng nhìn Tô Mỹ Lệ và Ngôn Cảnh đấu đá nhau rồi cười thầm.

Chu Doanh Doanh thấy Vỹ Vỹ đứng từ xa hóng chuyện liền tiến lại chỗ cô ả, giật tóc rồi tát mấy cái thật mạnh vào mặt Vỹ Vỹ khiến cho mặt cô ta sưng vù lên.

Kết thúc ngày hôm nay thật là vui vẻ.

Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh xứng đáng nhận được tấm huy chương vì đã anh dũng, quả cảm trừng trị đôi cầu nam nữ đáng ghét kia.

Về đến phòng kí túc xá của mình, Chu Doanh Doanh và Tô Mỹ Lệ cũng đã thấm mệt, 2 người họ nằm dài trên chiếc giường thân yêu của mình và chìm vào giấc ngủ trong niềm vui sướng và nhẹ nhõm.

(Sáng hôm sau)

Tiếng của Chu Doanh Doanh vang khắp cả dãy kí túc xá nữ:

-" TÔ...!MỸ.....!LỆ..

dậy mau ! 7h30 rồi đó cậu mà không dậy là muộn học bây giờ ! "

-" Cho tớ thêm 5 phút nữa "

* khò khò *

-" Cho cậu ngủ đúng 5 phút nữa thôi rồi dậy nhanh lên ! "

(5 phút sau)

-" Tiểu Lệ à, 5 phút của cậu đã hết rồi dậy mauu..

"

-" Thêm 5 phút nữa..

"

* khò khò *

Chu Doanh Doanh tức mình, liền cù vào bàn chân của Tô Mỹ Lệ khiến Tô Mỹ Lệ buồn cười quá phải vội tỉnh dậy.

-" Cù cho cậu cười chết này "

-" Ấy...!Ấy...!buồn được rồi tở dậy...!tở dậy rồi đây "

Thế là sau 15 phút cuối cùng Chu Doanh Doanh cũng gọi được con heo lười Mỹ Lệ dậy đi học.

Thay đồ xong, Chu Doanh Doanh và Tô Mỹ Lệ đeo balo đi học.

Tiết đầu tiên là tiết của thầy Long - ông thầy nổi tiếng là nghiêm khắc và khó tính trong trường.

Vì cả 2 chưa ăn sáng nên Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh lén lút cặp bánh mì trong lúc thầy giảng bài.

2 đứa đang ăn ngon lành thì Tô Mỹ Lệ bị ai đó gõ cái vào đầu, đang ăn ngon mà cũng bị người khác làm phiền nữa, Tô Mỹ Lệ tức mình ngẩng đầu lên nói:

-" Trời đánh cũng phải tránh miếng ăn chứ ! "

Vừa nói dứt lời, quay sang trái thì thấy thầy Long đang cầm 1 cây thước khùng bố với vẻ mặt đáng sợ.

Tô Mỹ Lệ chợt hiểu ra người vừa gõ vào đầu mình chính là thầy Long liền vội đứng dậy giải thích.

Nhưng cuối cùng cả 2 người Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh vẫn bị thầy bắt đứng phạt.

Trôi qua 30 phút học, à không ý mình là mọi người học còn 2 người họ bị đứng phạt thì tiếng chuông ra chơi cất tiếng.

* reng reng reng *

-" Trời ạ cuối cùng cũng được ngồi.

Chân tở mồi hết cả rồi tiểu Lệ "

-" Tở cũng khác gì cậu.

Đau hết cả chân.

"

Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh đang than vãn thì thấy Vỹ Vỹ cầm 1 chai nước lạnh đến đưa cho Tô Mỹ Lệ.

-" Lệ Lệ này, cậu uống đi cho đỡ khát "

** Vừa nói vừa đưa chai nước cho Tô Mỹ Lệ **

-" Khỏi cần, uống không nổi.

Nhớ đâu tôi uống xong bị tiêu chảy hay ngộ độc thực phẩm thì sao.

"

-" Phải đấy tí nữa tôi sẽ đi mua cho tiểu Lệ không cần con hồ ly như cô mua hộ "

Thấy tình cảm của Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh càng trở nên tốt đẹp hơn thì cô ta càng tức giận.

Bỗng nhiên, cô ta thấy Ngôn Cảnh đi qua liền giả vờ cầm tay Tô Mỹ Lệ tự tát vào mặt mình, rồi giả vờ khóc.

-" hu hu tớ chỉ là thấy cậu bị đứng phạt khổ quá nên mới mang nước cho cậu mà cậu lại tát tớ ."

Ngôn Cảnh thấy Vỹ Vỹ bị Tô Mỹ Lệ tát như thế cộng thêm chuyện tối qua Tô Mỹ Lệ đá vào chỗ đó của anh ta nữa nên anh ta càng tức.

Ngôn Cảnh xông vào lớp học, ôm lấy Vỹ Vỹ vào lòng rồi bảo:

-" Tô Mỹ Lệ, cô đừng có quá đáng, cô đánh tôi thì được chứ đừng động vào Vỹ Vỹ, cô ấy có làm gì cô đâu"

-" Phải, cô ta không làm gì tiểu Lệ nhà tôi.

Anh bảo sao cơ! Anh bảo tiểu Lệ nhà tôi đánh cô ta á.

Hừ...!"

** Chu Doanh Doanh tát một cái thật mạnh vào mặt Vỹ Vỹ **

- " Bây giờ mới là tát thật này! "

Chương 7: 7: Casting Thành Công

Sau khi Vỹ Vỹ bị Chu Doanh Doanh tặng cho 1 cái tát thật sự thì cô ta chạy ra khỏi phòng học khóc nức nở.

Dĩ nhiên là tra nam Ngôn Cảnh cũng đi theo tiểu hồ ly kia rồi.

Đôi cầu nam cầu nữ kia vừa đi thì Tô Mỹ Lệ ôm trầm lấy Chu Doanh Doanh bật khóc.

-" hức..

hức..

tại sao chứ...!tại sao tôi làm nhiều điều vì anh như vậy mà anh lại không thèm đếm xỉa tới kia chứ..

hu...!hu "

Thấy Tô Mỹ Lệ khóc, Chu Doanh Doanh ôm lấy bạn an ủi.

-" Thôi...!được rồi.

Cậu đừng khóc nữa tiểu Lệ.

Cậu phải mạnh mẽ lên chứ !"

Trong sự vỗ về của Chu Doanh Doanh, Tô Mỹ Lệ đã phần nào cảm thấy được an ủi hơn.

-" Thì ra..

đây mới chính là sự ấm áp khi có được 1 người bạn thân thật sự "

- " Đừng khóc nữa tiểu Lệ à ! Cậu khóc là sẽ bị xấu đi đó ! "

Phải, tiểu Lệ Lệ đừng khóc nữa, phải mạnh mẽ lên, cho bọn họ nếm mùi đau khổ mà chị phải trải qua.

- " Pipi, sao bây giờ mới thấy em hức...!hức "

** Tô Mỹ Lệ lấy tay lau nước mắt **

- " Tiểu Lệ, cậu đang nói chuyện với ai vậy ? Pipi là ai ? "

- " À...!à không có gì "

Hôm qua hệ thống có 1 chút cải tiến nên Pipi có việc bận 1 chút.

Hôm nay hệ thống đã cải tiến xong Lệ Lệ chuẩn bị đi làm nhiệm vụ tiếp nào.

^^ Ủ, chị sẽ giao tiếp bằng suy nghĩ với hệ thống nhé ! ^^

*Lưu ý: ^^.....^^ tức là những lời nói là nữ chính nói chuyện với hệ thống Pipi nên người ngoài sẽ không nghe thấy hệ thống và nữ chính đang nói gì.

Ừm, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu mở bảng nhiệm vụ hàng ngày nha!
Hôm nay chị chỉ cần hoàn thành 3 nhiệm vụ thôi.

xxxx NHIỆM VỤ HÀNG NGÀY MỞ xxxx

Quay trở về gia tộc, xóa bỏ hiềm khích +80 điểm

Thử vai tại buổi casting diễn viên phim " Lưu ly mỹ nhân sát " +150 điểm

xxx HẾT xxx

^^Ồ, nhiệm vụ có vẻ khó hơn ha ! ^^

Phải, khó hơn 1 cấp nên điểm cũng nhiều hơn.

^^Được rồi, hoàn thành cái thứ 2 trước đi.

Cái thứ 1 chị cần chuẩn bị tinh thần đã ^^

Vâng, lúc nào chị hoàn thành cũng được.

Nói là nhiệm vụ hàng ngày thôi chứ ngày mai chị hoàn thành vẫn được.

Chẳng qua nếu ngày mai chị mới làm thì thứ nhất là sẽ bị trừ bớt đi 5 điểm, thứ 2 là chị sẽ bị nhiều thêm nhiệm vụ thôi.

^^ Ủ vậy Pipi này, em có biết buổi casting đó diễn ra ở đâu không ?

^^

Có ạ , ở công ty giải trí Hải Thụy ạ !

^^ Ok ^^

" Tiểu Doanh à, tớ muốn đi casting vai diễn trong phim " Lưu ly mỹ nhân sát ", cậu đi cùng tớ nhé ! "

" Được thôi.

Dù sao tớ cũng đang rảnh ! Vậy bao giờ mình đi ? "

" Chiều nay 3h buổi casting bắt đầu thì tầm 2h30 chúng ta đi "

" Ok, bây giờ là 11h rồi chúng ta đi ăn trưa đi ! "

" Ừ, đợi tớ cất sách vở đã nha "

** cất sách vở **

" Tiểu Doanh, tớ xong rồi chúng ta đi ăn thôi ! "

Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh vừa trò chuyện vừa đi đến căng- tin của trường.

" Tiểu Doanh, cậu ăn gì ? "

" Tớ ăn thịt kho tàu và cá thu sốt cà chua còn cậu ăn gì ?"

" Tớ ăn sườn xào chua ngọt và thịt heo chiên giòn "

" Ừm, tiểu Lệ đi chọn bàn đi để tớ gọi cho "

" Ok "

Trong lúc đợi Chu Doanh Doanh gọi đồ ăn thì Tô Mỹ Lệ đang loay hoay tìm bàn trống.

Phải mất một lúc Tô Mỹ Lệ mới tìm được chiếc bàn trống duy nhất.

Hôm nay nhà ăn của trường đông đúc đến lạ.

Chắc có lẽ do cuối tháng nên tất cả học sinh đều sắp hết tiền.

Tô Mỹ Lệ tiến lại chỗ bàn trống duy nhất thì ma xui quỷ khiến, oan gia ngõ hẹp thế nào lại thấy đôi cậu nam cậu nữ kia đang đút đồ ăn cho ăn ngay cạnh chiếc bàn mà Tô Mỹ Lệ định ngồi.

Nhìn thấy họ thân mật như vậy, Tô Mỹ Lệ cảm thấy vô cùng ngứa mắt.

Cô quay người rời đi, Tô Mỹ Lệ đi đến chỗ Chu Doanh Doanh đang gọi đồ ăn ghé vào tai Chu Doanh Doanh nói :

-" Tớ đợi cậu ở kí túc xá nhé! Lấy đồ ăn xong mang vào kí túc xá cùng ăn, ở đây có 2 con súc vật "

Nghe thấy Tô Mỹ Lệ nói ám chỉ "2 con súc vật", Chu Doanh Doanh liền hiểu ngay ý bạn.

Cô gật đầu rồi bảo Tô Mỹ Lệ về kí túc xá trước.

(Một lúc sau tại phòng kí túc xá)

-" Đồ ăn đến rồi đây, mở cửa cho tớ nào tiểu Lệ ! "

-" Đây tớ ra liền "

Tô Mỹ Lệ mở cửa cho Chu Doanh Doanh vào phòng cả 2 người cùng nhau ăn trưa.

Sau khi ăn xong bữa trưa cũng là tầm 12 giờ.

Tô Mỹ Lệ quyết định đi chọn trang phục để mặc cho buổi casting.

Loay hoay 2 tiếng đồng hồ, cuối cùng 2 cô nàng cũng chọn được 1 bộ đồ ưng ý cho Tô Mỹ Lệ đi thử vai.

Chọn xong đồ thì cũng đã là lúc phải đi nên 2 cô nàng vội vàng dọn dẹp mớ quần áo hỗn độn rồi đi.

Đứng trước cửa của công ty giải trí Hải Thụy, Tô Mỹ Lệ mới bắt đầu lo lắng, hồi hộp.

-" Tiểu Doanh, tớ lo quá ! "

-" Đừng lo lắng cứ thả lỏng đi, tớ tin cậu sẽ làm được.

"

Nhờ lời động viên của cô bạn thân mà Tô Mỹ Lệ đã lấy lại được bình tĩnh.

Tô Mỹ Lệ nhanh chóng bước vào phòng thử vai trong sự tự tin.

(Nửa tiếng sau)

Trong khi Tô Mỹ Lệ đang thi trong đó thì ở ngoài ghế chờ, Chu

Doanh Doanh đang rất lo lắng cho bạn.

Đang mãi cầu trời khấn Phật cho Tô Mỹ Lệ có thể được chọn thì đột nhiên có người gọi tên cô rõ to là Chu Doanh Doanh giật nảy mình. Thì ra đó là Tô Mỹ Lệ, cô nàng bước ra khỏi phòng thử vai với gương mặt tươi cười và hét lớn:

- " MÌNH ĐƯỢC CHỌN RỒI TIỂU DOANH "

- " Vậy ư, vui quá đi mất

* hi hi ha ha *

- " Tớ được chọn làm vai nữ phụ Chử Linh Lung hehe "

- " Trời!!!! Tiểu Lệ nhà ta thật có năng khiếu ! Mới thử vai lần đầu mà đã được nữ phụ rồi siêu quá !!! "

- " Tất nhiên ! Và để ăn mừng tớ được nhận vai thì tớ sẽ khao cậu 1 bữa thật ngon "

- " Ok đi ăn thôi "

Chương 8: 8: Âm Mưu Của Vỹ Vỹ

- " Ôi ăn no quá, tại tiểu Lệ mà mình béo lên rồi ! "

- " Hehe...! chủ định của mình là đầu độc cậu thành 1 con heo mà kkk "

- " Hứ..

không biết đâu.

Ngày mai tớ sẽ giảm cân.

"

Cả 2 người họ vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ.

Vậy là kết thúc 1 ngày vui vẻ.

(Về đến kí túc xá)

^^ Pipi nghe rõ trả lời, nghe rõ trả lời ^^

Óa...p * vờn vai * có chuyện gì vậy tiểu Lệ.

Người ta đang ngủ ngon mà.

^^ Sorry Pipi chị chỉ muốn hỏi 1 tí.

Chị hoàn thành nhiệm vụ số 2 rồi, hệ thống đã cộng điểm cho chị chưa vậy ? ^^

À...!cái..

đó thì tất nhiên là rồi.

Hệ thống mình không ăn gian đến mức đấy đâu mà chị phải sợ.

Thôi nếu không có việc gì nữa thì em đi ngủ tiếp đây.

* khò khò *

^^ Ủ, vậy chị không làm phiền em nữa, em ngủ đi ^^

-" Tiểu Lệ, cậu ngồi thần thờ ở đấy nghĩ gì thế ??? "

-" À....!à..

không có gì.

Tớ....!chỉ..

vui quá...!ờ đúng rồi vui quá thôi ấy mà hì hì "

Chu Doanh Doanh thấy Tô Mỹ Lệ cứ nói ấp a ấp úng liền thấy nghi nghi.

Cô nghĩ chắc là Tô Mỹ Lệ đang giấu mình chuyện gì đó nhưng thôi cũng kệ vì cô tin đến 1 lúc nào đó Tô Mỹ Lệ sẽ tin tưởng mình và nói cho mình hết những bí mật trong lòng cậu ấy.

Ngồi suy nghĩ một lúc lâu.

Chu Doanh Doanh quyết định tin tưởng Tô Mỹ Lệ.

Sau đó Chu Doanh Doanh quay đầu lại nhắc nhở Tô Mỹ Lệ đi ngủ sớm.

(Sáng hôm sau)

Đột nhiên khi tỉnh dậy, Chu Doanh Doanh thấy Tô Mỹ Lệ đang ngồi vào bàn học viết viết cái gì đó.

Chu Doanh Doanh thấy khá ngạc nhiên vì bình thường Tô Mỹ Lệ không bao giờ dậy sớm thế này.

Hơn nữa cũng chả bao giờ ngồi vào bàn học loay hoay viết như bây giờ.

Thấy lạ, Chu Doanh Doanh bước xuống giường, tiến lại chỗ Tô Mỹ Lệ.

-" Tiểu Lệ, cậu đang làm gì vậy ? "

Chu Doanh Doanh vừa hỏi vừa ngó xem Tô Mỹ Lệ đang làm gì.
-" À...!tớ có làm gì đâu.

Tớ...!tớ đang viết...!nhật kí ấy mà ! "

^ Làm sao mình có thể cho tiểu Doanh biết là mình đang viết lại những chuyện xảy ra trong kiếp trước được ! ^

Mặc dù Chu Doanh Doanh thấy rất nghi ngờ Tô Mỹ Lệ nhưng cô vẫn quyết định mặc kệ dù sao thì ai cũng phải có bí mật riêng chứ.

Chu Doanh Doanh đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, thay quần áo rồi đi ra gọi Tô Mỹ Lệ đi học.

-" Tiểu Lệ...!tiểu Lệ...!sao cậu cứ thần thờ ra thế ? Có chuyện gì buồn phiền sao ? "

-" Không, không phải mà tại vì hôm nay tớ tới tháng nên có chút khó chịu trong người.

"

-" À vậy hả.

Vậy cậu có đau bụng không ? Tớ có túi chườm này ! "

-" Ừm cho tớ mượn mấy ngày nhé ! "

-" Ừ cậu cứ mượn đi, bao giờ hết thì trả tớ.

"

-" Thank you bạn iu♡♡♡ "

-" Không có gì "

^^ Hệ thống...!hệ thống..

mở bảng nhiệm vụ hàng ngày đi ^^

Chị đang đến tháng mà.

Mấy cái nhiệm vụ này để sau đi ! Nghỉ ngơi cho khỏe lấy lại sức.

^^ Nhưng...!^^

Không nhưng nhì gì hết.

Đang bị mà bày đặt đi trả thù với làm nhiệm vụ.
^^ Ủ..

nhưng ngày kia là chị hết mệt rồi.

Có...!có thể cho chị làm nhiệm vụ được không ?! ^^
Haizzzz mệt với chị quá à ! Được rồi ngày kia em sẽ cho chị làm nhiệm vụ.

Mệt với chị ghê á !!!

^^ Ủ ừ cảm ơn Pipi nha ! ^^

Được hệ thống cho nghỉ xả hơi 2 ngày, Tô Mỹ Lệ dùng khoảng thời gian ấy để viết lại những sự kiện, vụ việc xảy ra trong quá khứ để tiện cho việc trả thù.

-" Tiểu Lệ, tiết tiếp theo là tiết thể dục của cô Hiền đó ! Cậu đang đến tháng để tớ xin nghỉ dùm cho nha !!! "

-" Ừm ! Cảm ơn cậu.

"

-" Có gì đâu mà phải khách sáo chúng ta là bạn mà "

-"!Ừ phải chúng ta là bạn.

"

Vỹ Vỹ sau khi nghe được cuộc nói chuyện của Chu Doanh Doanh và Tô Mỹ Lệ thì nảy ra 1 ý tưởng.

Cô ta định cho thuốc ngủ vào chai nước uống của Tô Mỹ Lệ.

Đợi đến khi Tô Mỹ Lệ ngủ say trong phòng y tế, cô ta sẽ đưa 1 học sinh nam khác vào giả vờ như là 2 người họ đang làm chuyện sai trái để hủy hoại thanh danh của Tô Mỹ Lệ cũng như khiến cho Ngôn Cảnh càng thêm chán ghét, khinh bị Tô Mỹ Lệ.

Trước khi Chu Doanh Doanh đưa Tô Mỹ Lệ vào phòng y tế nghỉ ngơi, Vỹ Vỹ đã lén lút bỏ 1 viên thuốc ngủ vào cốc nước trên bàn.

Trong khi Chu Doanh Doanh dìu Tô Mỹ Lệ vào phòng y tế thì ở một chỗ nào đó, Vỹ Vỹ đang bỏ viên thuốc mê còn lại vào cốc nước của 1 bạn học sinh nam.

Đợi khi thuốc mê phát tác dụng, cô ta lôi tên học sinh nam đó vào phòng y tế để cho Tô Mỹ Lệ và tên học sinh nam đó nằm cạnh nhau. Vì trùng sinh sống lại nên Tô Mỹ Lệ đã biết trước được kế hoạch này của Vỹ Vỹ.

Cô không uống cốc nước trên bàn mà đổ đi giả vờ như mình đã uống hết và đã ngủ say.

Đợi đến khi Vỹ Vỹ mang tên học sinh nam kí đến thì Tô Mỹ Lệ đập vào sau gáy của Vỹ Vỹ 1 cái khiến cho cô ta ngất đi.

Sau đó Tô Mỹ Lệ dàn dựng sự việc y như cách mà Vỹ Vỹ đã làm với cô ở kiếp trước.

Tô Mỹ Lệ muốn cho cô ta cảm nhận được cảm giác đau khổ, nhục nhã khi bị mọi người xa lánh, đồn thổi, nói xấu và ghét bỏ.

Chương 9: 9: Cơn Mưa Xin Hãy Cuốn Trôi Hết Tất Cả !

Tô Mỹ Lệ đánh ngất Vỹ Vỹ xong, liền kéo cô ta lên chiếc giường mà tên học sinh nam ấy đang nằm say sưa ngủ.

Cô chỉnh tay của tên học sinh nam đó ôm eo Vỹ Vỹ và đẩy đầu của Vỹ Vỹ vô trong lồng ngực hắn rồi lấy tay cô ta đặt lên người của người học sinh nam kia.

Sau khi đã hoàn thành tất cả các bước chỉnh sửa cho 2 người họ thân mật xong, Tô Mỹ Lệ cất chiếc cốc vó chứa một ít cặn thuốc mê đi.

Cô rời khỏi phòng y tế đợi đến khi có người " bắt quả tang " 2 người họ.

Trong lúc chờ đợi người bắt quả tang thì Tô Mỹ Lệ đi ra sân tiến lại gần đến chỗ mọi người đang học thể dục để gọi Chu Doanh Doanh.

Tô Mỹ Lệ nói hết những gì mà cô đã chuẩn bị và những tường tận sự việc, âm mưu của Vỹ Vỹ cho Chu Doanh Doanh nghe.

Nghe thấy âm mưu mà Vỹ Vỹ bày ra để hại Tô Mỹ Lệ, Chu Doanh Doanh vô cùng tức giận định đi thẳng vào phòng y tế đánh cho cô ta 1 trận.

Nhưng lại bị Tô Mỹ Lệ can ngăn.

\-" Được rồi, tiểu Doanh nhà ta bớt nóng, bớt nóng lại.

Cậu cứ yên tâm ! Tớ đã chuẩn bị sẵn sàng để cho cô ta một bài học

thích đáng rồi.

Cậu chỉ cần ngồi đây với tớ xem kịch thôi.

"

Không lâu sau đó, có 3 bạn nữ đi vào phòng y tế xin thuốc thì phát hiện ra Vỹ Vỹ đang nằm cạnh 1 bạn học sinh nam.

Trông cử chỉ, hành động của họ vô cùng thân mật.

3 bạn nữ ấy hét toáng lên, tiếng hét lan rộng khiến cho tất cả các bạn học sinh ngoài sân, kể cả những học sinh lớp khác cũng kéo nhau vào phòng y tế.

Tất cả các học sinh chạy vào thì thấy cảnh tượng đó, xì xào bàn tán khiến cho Vỹ Vỹ và tên học sinh nam kia tỉnh dậy.

Vỹ Vỹ tỉnh dậy, còn chưa tỉnh hẳn thì thấy mình đang ôm 1 người đàn ông lạ.

Cô ta vội vàng mở chăn ra xem.

Sau khi thấy mình vẫn còn mặc quần áo đang hoang thì cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thật tiếc cho cô ta đó là người mà cô ta yêu \- Ngôn Cảnh lại nhìn thấy cảnh tượng này.

Cô ta vội lao nhanh ra ngoài, chạy đến chỗ của Ngôn Cảnh giải thích.

Cô ta giả vờ khóc lóc một cách thảm thiết khiến cho tên tra nam Ngôn Cảnh kia lại mềm lòng mà tha thứ cho cô ta.

Nhưng đấy chỉ là sự tha thứ của Ngôn Cảnh đối với cô ta.

Còn những bạn học sinh khác thì bắt đầu nhìn cô bằng một ánh mắt

khinh bỉ.

Ngay sáng ngày hôm sau, chuyện tình của Vỹ Vỹ và tên học sinh nam lạ đó bị đồn ra khắp trường.

Dĩ nhiên là bị phóng đại lên không ít rồi.

Cô ta bước vào lớp học trước sự ghét bỏ của mọi người.

Vỹ Vỹ đi đến chỗ ngồi của mình thì thấy trên mặt bàn toàn dòng chữ " Gái làng chơi " ; " Cút ra khỏi trường đi " ; " Cái loại dơ bẩn làm ô uế cả trường " ;...!vân vân và mây mây.

Cô ta cảm thấy nhục nhã và càng lúc càng căm thù Tô Mỹ Lệ hơn.

Cô ta tiến đến chỗ bàn của Tô Mỹ Lệ, đập bộp 1 cái xuống bàn rồi chỉ thẳng vào mặt Tô Mỹ Lệ nói to :

\-" TÔI, AN VỸ VỸ SẼ TRẢ MỖI THÙ NHỤC NHÃ NÀY.

"

Nói rồi cô ta chạy ra khỏi lớp.

Ngày hôm sau, cô ta vẫn còn can đảm để đến lớp trước những lời đồn thổi đó của mọi người.

Khi cô ta mở cánh cửa lớp ra thì ào một cái, cả xô nước giặt khăn lau bảng đã dội thẳng vào đầu cô ta khiến cô ta ướt như chuột lột.

Vừa ướt mà lại còn vừa hôi nữa chứ.

Còn Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh thì cười phá lên trước hình tượng mới mẻ " Vỹ chuột lột " của cô ta.

\-" Cuối cùng thì cô đã có thể cảm nhận được sự nhục nhã mà tôi đã phải chịu đựng rồi Vỹ Vỹ à ! "

Mặc dù nghe những lời nói ấy của Tô Mỹ Lệ có vẻ khó hiểu nhưng sự thù hận của cô ta đối với Tô Mỹ Lệ vẫn sẽ nhiều như vậy.

Đúng lúc Ngôn Cảnh đi qua lớp Tô Mỹ Lệ thì thấy Vỹ Vỹ bị cô cười nhạo như vậy liền bước vào lớp và nói :

\-" Sự nhục nhã này của Vỹ Vỹ tôi sẽ thay cô ấy trả lại cho cô gấp trăm lần ! "

Nói rồi, Ngôn Cảnh dìu Vỹ hời thoải ra khỏi lớp và dẫn cô ta về kí túc xá thay đồ.

Sau khi thấy Ngôn Cảnh bênh Vỹ Vỹ như vậy, mọi người đều xôn xao bàn tán.

Có người thì nói Ngôn Cảnh là 1 người trung tình nhưng có người lại nói anh ta vì yêu nên ngu muội.

Còn Tô Mỹ Lệ thì chỉ biết im lặng rời khỏi lớp học.

Tâm trạng hiện giờ của Tô Mỹ Lệ đến cô cũng không biết là thế nào nữa.

Cảm giác như kiểu sự thù hận, đau lòng , ấm ức như hòa vào với nhau vậy.

Có lẽ rằng trong tim của cô vẫn dành 1 chỗ cho Ngôn Cảnh.

Người đàn ông mà cô vừa hận vừa yêu.

Tô Mỹ Lệ không hiểu nổi vì sao...!vì sao cô cứ phải đau lòng chỉ vì 1 tên cặn bã như vậy.

Cô đã hứa với lòng là sẽ trả thù Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ nhưng cô vẫn không thể xuống tay được với Ngôn Cảnh.

Cơn mưa rào đột nhiên xuất hiện, những giọt mưa rơi lách tách hòa quyện với những giọt nước mắt đau thương của Tô Mỹ Lệ, cô tự nhủ với lòng mình chỉ nốt lần này thôi, cô chỉ khóc nốt lần này vì tên Ngôn Cảnh kia nữa thôi.

Cô sẽ không yếu đuối nữa, sẽ để trận mưa này cuốn trôi hết những

tâm tư, tình cảm còn sót lại của cô dành cho Ngôn Cảnh..

Chương 10: 10: Mỗi Hiềm Khích Đã Được Xóa Bỏ

Ngày hôm sau, mọi người không còn thấy dáng vẻ ủ rũ, đượm buồn của Tô Mỹ Lệ nữa mà thay vào đó là vẻ mạnh mẽ toát lên trên gương mặt xinh xắn và tâm hồn bé nhỏ của cô.

\-" Tiểu Lệ à, có vẻ như hôm nay cậu đã lấy lại tinh thần rồi ha ! "

\-" Ừm, nhờ cơn mưa hôm qua mà mình đã xóa bỏ hết tất cả tình cảm còn sót lại dành cho Ngôn Cảnh.

"

\-" Ừ ! Cậu không sao là tốt rồi chứ hôm qua nhìn cậu như vậy tớ lo lắng đấy ! "

\-" Không sao đâu ! Bây giờ tớ đã ổn rồi ! "

Hai người họ tâm sự với nhau một hồi lâu.

Cả lớp đang náo loạn, bên thì tám chuyện, bên thì bày trò quậy phá bỗng nhiên im lặng đến lạ thường.

Hóa ra, thứ khiến họ bất ngờ là Vỹ Vỹ.

Cô ta dường như đã mất hết liên hệ khi mặc 1 cái váy rõ ngắn đi đến lớp học.

Cô ta bước vào lớp, vừa bước vừa lắc lư cái váy như thể cô ta muốn bị lộ hết cả hàng ra vậy.

Đám con trai trong lớp, đứa nào cũng đến lại gần cô ta khen lấy khen để.

Còn đám con gái trong lớp thì tất nhiên sẽ ghét ả ta rồi.

\-" Chà..

chà...!Vỹ Vỹ thay đổi rồi à ! "_ Tô Mỹ Lệ vừa cười đều vừa nói.

\-" Tiểu Lệ à, có gì khác đâu ! Chẳng qua là từ một con bạch liên hoa yếu điệu, yếu ớt thành 1 con hồ ly tinh se.xy, gợi cảm thôi mà.

"

Đám con gái trong lớp cười khoái chí sau khi nghe được câu nói của Chu Doanh Doanh.

Và hiện giờ trong trường, Vỹ Vỹ đã trở thành tâm điểm để bàn tán.

Còn Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh sau khi tan học thì đi về kí túc xá, mặc kệ " siêu sao mới " của trường.

^^ Pipi hôm nay chị có thể hoàn thành nốt cái nhiệm vụ của hôm trước được không ? ^^

Ừm, được rồi ! Nhiệm vụ của hôm trước đó là gì ấy nhỉ ?

^^ Quay trở về gia tộc xóa bỏ hiểm khích.

^^

À ừ đúng rồi ! Vậy bây giờ chị tính đi luôn à ?

^^ Ừ ^^

Sau khi nói chuyện với hệ thống Pipi xong thì Tô Mỹ Lệ thay quần áo để chuẩn bị về gặp ba mẹ.

Trên đường đi, cô vừa lo lắng, vừa mừng thầm vì hiện giờ cô sắp được trở lại ngôi nhà thân yêu có ba có mẹ còn cả ông bà nội nữa.

Tô Mỹ Lệ tự hỏi đã bao lâu rồi cô chưa được nhìn thấy ba mẹ.

Kiếp trước, vì quá ngu muội chỉ biết cắm đầu đi theo Ngôn Cảnh mà mặc kệ gia đình.

Cho đến lúc ba mất, cô cũng chưa thể về báo hiếu và dự tang ba

mình.

Vì tin tưởng vào tình yêu của cô dành cho Ngôn Cảnh mà ngay cả gia sản, sự nghiệp của gia tộc cô đều trao hết cho Ngôn Cảnh.

Kiếp này, được trùng sinh sống lại thêm 1 lần nữa, cô sẽ trân trọng gia đình mình hơn.

1 tiếng sau, Tô Mỹ Lệ đã đứng trước cửa ngôi nhà thân yêu của mình.

Và chỉ cần mở cánh cửa ấy ra nữa thôi là cô đã có thể nhìn thấy cha mẹ của mình.

Những giọt nước mắt của cô không tự chủ mà rơi xuống nhưng Tô Mỹ Lệ biết rằng, đó là những giọt nước mắt hạnh phúc, mong chờ. Cô mở cánh cửa to lớn ra, bước vào nhà.

Cảnh tượng cô nhìn thấy đầu tiên khi vào nhà đó là ba mẹ, ông bà đang ngồi ăn cơm.

Cô chạy lại ôm từng người một rồi khóc lớn.

Sau một hồi chần tẫn lại, Tô Mỹ Lệ mới bắt đầu nói.

\-" Ba...!mẹ...!ông...!bà.., con xin lỗi, xin lỗi mọi người rất nhiều.

Chỉ vì ngu muội, mù quáng vào tình yêu mà quyết định rời khỏi gia tộc lâu như thế.

Con biết con sai rồi hức...!hức...!mọi người...!tha lỗi cho con nhé ! "
Tô Mỹ Lệ vừa khóc vừa nói.

Cả nhà nhìn nhau, rồi cười lớn.

\-" Ông biết mà...!ông biết là Lệ nhi nhà ta sẽ quay trở về mà ! "
Ông nội vừa nói vừa ôm chầm lấy Tô Mỹ Lệ, an ủi cô.

Được sà vào vòng tay ấm áp của gia đình Tô Mỹ Lệ đã dần cảm nhận được tình cảm mà họ dành cho mình.

Vậy là cuối cùng, hiềm khích của Tô Mỹ Lệ với gia đình cuối cùng cũng được hóa giải.

Cả nhà họ cùng nhau ngồi ăn cơm, trò chuyện vui vẻ.

Đối với Tô Mỹ Lệ mà nói, đây là khoảnh khắc đẹp nhất mà cô thấy trước giờ.

Cô chỉ muốn thời gian có thể trôi chậm lại một chút, thật chậm thôi để cô có thể cảm nhận sự ấm áp này lâu hơn một chút.

Ăn cơm xong, Tô Mỹ Lệ đi vào phòng ngủ với mẹ và bà.

3 người họ tâm sự với nhau suốt cả đêm đến 3 giờ sáng mới ngủ.

Tất cả những gì Tô Mỹ Lệ phải trải qua cô đều thổ lộ hết với bà và mẹ.

Sáng hôm sau, cô ăn sáng ở nhà với gia đình rồi chuẩn bị sách vở để đi đến trường.

\-" Lệ nhi à, ông bà và ba mẹ con sẽ đợi con về chơi nữa nha.

Nếu ở trường con ai ăn hiếp Lệ nhi nhà ta thì cháu nhớ báo ông, ông sẽ đòi lại công bằng cho cháu.

"

\-" Dạ, con chào mọi người con đi học đây ! "

Nghe những lời đó từ ông nội, Tô Mỹ Lệ lại càng có thêm động lực để sống và trả thù.

Tiểu Lệ Lệ, chị đã hoàn thành được nhiệm vụ mới này rồi.

Chị đã nhận được thêm 150 điểm rồi đó.

\-" Ừm, ngày tháng trả thù còn dài.

Hai người cứ đọی đấу !".

Chương 11: 11: Giảm Cân Không Bao Giờ Là Chuyện Của Hôm Nay

Tô Mỹ Lệ đi xe đến trường, đang đi thì bỗng nhìn thấy Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ đang đi bộ chung với nhau.

Cô ngoảnh lại nhìn tấm biển ghi tên con đường này.

\-" Đường Hòa Duyệt ?! Bảo sao lại gặp 2 người họ ở đây ! "

Tô Mỹ Lệ suýt thì quên đi 1 chuyện là hồi trước cô có mua 2 căn nhà ở đường Hòa Duyệt để cho Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ ở đó.

Tô Mỹ Lệ đột nhiên nghĩ rằng, cô nên lấy lại ngôi nhà đó.

Cô phải lấy lại hết tất cả mọi thứ mà cô đã tặng cho bọn họ.

Tô Mỹ Lệ cầm máy điện thoại lên, gọi cho Phong quản gia, nhờ ông ấy gọi mấy vệ sĩ tới vớt hành lí của Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ đi.

Gọi điện xong cho Phong quản gia làm chuyện này, Tô Mỹ Lệ vui vẻ lái xe đi đến trường.

Còn Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ thì vẫn chưa hề hay biết chuyện mình bị đuổi ra ngoài đường.

Trước cổng trường học, Chu Doanh Doanh đang đứng để đợi Tô Mỹ Lệ.

Tô Mỹ Lệ đến trước cổng trường, mở cửa xe ra và gọi Chu Doanh Doanh vào xe.

\-" Tiểu Doanh, cậu vào xe tớ nói cho cái này, tiện thể để tớ đưa cậu

vào trường luôn, đỡ khỏi đi bộ.

"

\-" Ừ, ok.

Mà có chuyện gì sao hôm nay trông cậu vui thế ? "

\-" Tớ hôm nay có cả 2 tin tốt luôn.

Để tớ kể cậu nghe...!"

\-" Ừ nói đi "

\-" Chuyện vui thứ nhất đó là tớ đã về nhà xin lỗi ông bà, ba mẹ rồi.

Tớ đã xin ba mẹ cho tớ về lại nhà rồi.

Tất cả mọi người đều vui vẻ đồng ý đó.

"

\-" Thế thì tốt quá rồi ! Chúc mừng gia đình cậu được đoàn tụ nha ! "

\-" Ừm, cảm ơn cậu.

"

\-" Thế còn chuyện vui thứ hai ? "

\-" Chuyện vui thứ hai đó chính là tớ đã tống cổ 2 người họ ra khỏi nhà của tớ rồi ! "

\-" 2 người...!họ mà cậu nói có phải là Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ không ???

"

\-" Ừ, chính là 2 người họ đó.

"

\-" Được, được lắm ! Đúng là bạn thân của tớ có khác.

Vì hôm nay có 2 chuyện vui như vậy, cho chúng mình đi ăn mừng thôi ! "

\-" Ờ...!nhưng hôm trước cậu vừa bảo với tớ là hôm nay cậu phải giảm cân mà ? "

\-" Giảm cân không bao giờ là chuyện của hôm nay mà là chuyện của

ngày mai hehe "

\-" Cạn lời với cậu \-.\- "

Nói cười vui vẻ xong thì Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh lên lớp học.

Họ mới bước vào lớp thôi mà đã thấy hình ảnh bao nhiêu bạn học sinh nam người cầm hoa, người cầm socola và cả thư tình nữa đến lớp để tặng Vỹ Vỹ.

Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu.

Sau vụ việc đó của Vỹ Vỹ và tên học sinh nam kia mà mọi người vẫn còn còn có thể nói cười vui vẻ như thế với cô ta.

Thậm chí là còn tỏ tình với cô ta nữa chứ.

\-" Tiểu Doanh à, tớ càng lúc càng thấy khó hiểu với TG này rồi đó ! "

\-" Tớ cũng vậy "

Cả 2 đều đồng thanh thở dài.

\-" Haizzzzz "

Nhờ có cô Stella \- giáo viên bộ môn anh bước vào lớp nên bầu không khí mới trở nên bình thường lại.

Mọi người đều trở về chỗ ngồi, không bầu vào chỗ của Vỹ Vỹ nữa.

Đối với Tô Mỹ Lệ, bộ môn cô ghét nhất là môn anh nên vào giờ 1 cái là cô nằm lăn xuống bàn ngủ.

May mà ngày hôm đó, chuyện ngủ trong giờ của Tô Mỹ Lệ không bị cô Stella phát hiện.

Tan học, Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh chạy nhanh nhất ra khỏi lớp học.

Chắc vì bọn họ tham ăn quá, với cả sáng nay 2 người họ cũng chưa ăn sáng thế nên mới vội vàng chạy đi ăn như vậy.

Tô Mỹ Lệ lái xe chở Chu Doanh Doanh đến nhà hàng Châu Âu ngon nhất ở đây ăn.

Họ gọi rất nhiều món ăn, đến nỗi khi ăn xong cả 2 người bụng đều tròn ung ung.

Vì lần này Tô Mỹ Lệ ăn nhiều quá nên có hơi bội thực thế là người tài xế lại chuyển thành Chu Doanh Doanh.

Về đến kí túc xá, 2 người họ tắm rửa sạch sẽ rồi nằm lăn ra ngủ.

Chu Doanh Doanh vừa nằm 1 cái là lập tức ngủ luôn còn Tô Mỹ Lệ thì còn phải xem hệ thống.

^^ Hệ thống, hôm nay chị không làm nhiệm vụ hàng ngày có sao không ? ^^

Không sao đâu, nói là nhiệm vụ hàng ngày nhưng cũng không hẳn là ngày nào cũng có đâu.

Lệ Lệ đừng lo quá.

^^ Ừ, vậy thì Pipi ngủ đi, chị không làm phiền em nữa.

^^

Và..n..g em đi ngủ đây óáp...

* Pipi vươn vai 1 cái, rồi lại nhắm mắt ngủ tiếp trong hệ thống trùng sinh ảnh hậu.

*.

Chương 12: 12: Cái Ôm Ấm Áp Giữa Mùa Đông Lạnh Lẽo

\(Ngày hôm sau \)

Hôm nay thời tiết không được đẹp như mọi khi.

Có lẽ thời tiết đã chuyển sang đông nên đã trở nên lạnh lẽo hơn và đôi lúc còn có cơn mưa bất chợt.

Sáng hôm nay, học sinh trong trường ai ai cũng mặc 4\5 lớp áo rồi cầm ô đi đến lớp.

Vì trời quá lạnh mà phòng khí túc xá cũng không có máy sưởi thế nên Tô Mỹ Lệ không thể ngủ ngon được như mọi khi.

Tô Mỹ Lệ bước chân xuống giường, đến cả sàn nhà cũng lạnh và ẩm ướt hơn mọi khi.

Cô đi nhẹ nhàng, cẩn thận đến giường của Chu Doanh Doanh để không bị ngã rồi vén chăn của Chu Doanh Doanh dậy.

Hét lớn vào lỗ tai của Chu Doanh Doanh.

\-" DOANH DOANH, DẬY ĐI ĐỒ SÂU LƯỠI.

CẬU TÍNH NGỦ ĐÔNG LUÔN ĐÓ HẢ ! "

Đáp lại tiếng hét lớn của Tô Mỹ Lệ, Chu Doanh Doanh chỉ nói.

\-" Xin nghỉ hôm nay hộ tớ.

À không hết cả tháng luôn.

"

Sau đó cô lại chùng chăn ngủ tiếp.

Trái ngược với Tô Mỹ Lệ chỉ thích ngủ vào mùa thu thì Chu Doanh Doanh lại thích nằm dài trong chiếc chăn ấm áp của cô mà ngủ qua mùa đông lạnh lẽo.

Tô Mỹ Lệ bức mình vì sự lười biếng này của Chu Doanh Doanh, liền kéo chăn của cô ra rồi kéo người Chu Doanh Doanh xuống sàn nhà lạnh cóng.

" Cho cậu lạnh chết này "

Nhưng, dù cho sàn nhà có lạnh thật nhưng Chu Doanh Doanh vẫn ngủ ngon lành.

Tô Mỹ Lệ hết cách với con sâu lười Doanh Doanh này liền tự vác xác mình đi học một mình.

Tô Mỹ Lệ mới vừa bước chân ra khỏi cổng kí túc xá nữ thì đã thấy Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ đứng trước cổng đợi cô.

Nhìn họ thật là ấm áp.

Hắn và cô ta quàng chung 1 chiếc khăn, bao tay cũng là bao tay đôi.

Ngôn Cảnh còn cầm tay của Vỹ Vỹ, cho vào trong túi áo mình để tay cô ta không bị lạnh.

Tô Mỹ Lệ nhìn cảnh tượng đó, đúng là một hình ảnh ấm áp giữa mùa đông lạnh lẽo này.

Đang nghĩ ngợi, chợt Tô Mỹ Lệ ngẩng đầu lên thì thấy Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ đã đứng gần mình từ lúc nào.

Tô Mỹ Lệ biết là hôm nay 2 người họ sẽ đến đây tìm cô mà.

Chắc bọn họ cũng biết 2 căn nhà cô cho bọn họ ở, cô đều lấy lại cả rồi.

Ngôn Cảnh nhìn cô với vẻ mặt tức giận.

\-" Tô Mỹ Lệ, sao cô lại bỏ hết đồ đạc, quần áo của tôi và Vỹ Vỹ ra khỏi nhà ? "

\-" Ồ, tôi tưởng là anh và cô ta phải là người hiểu rõ nhất lí do vì sao chứ ! "

\-" Lệ Lệ, tớ không hiểu ! "

\-" Đừng gọi tôi thân mật như thế.

Chúng ta có thân mật đâu mà cô lại gọi tôi như thế.

Mong cô sau này hãy sửa đổi cách gọi đi nên gọi tôi là Tô tiểu thư hoặc là bạn học Tô cũng được.

Đừng thấy sang mà bắt quàng làm họ.

"

-" Tớ...!t...!ớ...!"

Cô ta nói ấp úng một hồi rồi khóc sụt sùi ra đấy như thể Tô Mỹ Lệ đã làm gì cô ta vậy.

-" Cô lại giờ cái trò nước mắt cá xấu của cô ra đấy à ! IM NGAY ĐI ! Thật ghê tởm.

"

-" Đủ rồi đấy Tô Mỹ Lệ, cô đừng có trách tiểu Vỹ nữa, cô ấy không làm gì sai cả.

Nếu cô lấy lại nhà cũng chẳng sao cả, tôi sẽ tự đi thuê nhà ở cho tôi và tiểu Vỹ ! "

-" Thì ra...!2 người đã gọi thân mật thế rồi cơ à ! Tiểu Vỹ, thật khiến người ta KINH TỞM "

Nói xong, Tô Mỹ Lệ rời đi.

Lần này đối diện với Ngôn Cảnh, cô không còn một chút tình cảm nào nữa.

Dường như cô đã buông bỏ được hấn ta.

Tô Mỹ Lệ ngược lên trời, thấy giọt mưa tí tách chảy lên mặt cô.

Trời mưa rồi, vậy mà Tô Mỹ Lệ lại không mang ô.

Cô đang cố gắng lấy tay che đầu và chạy thật nhanh đến lớp thì thấy những hạt mưa không còn rơi xuống người mình nữa.

Cô ngẩng đầu lên, thấy 1 bạn học sinh nam đang cầm ô che cho mình còn anh ấy thì bị ướt hết.

-" À...!cảm ơn bạn đã che ô cho mình nhưng quần áo bạn bị ướt hết rồi ! "

-" Không sao "

Một giọng nói trầm ấm với ngữ khí dịu dàng đáp lại cô.

Tô Mỹ Lệ nhìn kĩ lại thì hóa ra đó là Tần Liệt - cậu bạn thanh mai trúc mã của cô.

Cậu ấy đi Úc du học, tính ra là đã 2 năm chưa về thăm cô.

Tô Mỹ Lệ lại nhớ lại kiếp trước, vì giúp đỡ gia đình cô trong lúc nguy nan, Tần Liệt đã bị vướng vào 1 vụ án mạng nên phải ngồi tù oan.

Cô cảm thấy vô cùng ân hận vì kiếp trước đã đối xử như vậy với cậu ấy.

Tô Mỹ Lệ đứng dậy, ôm lấy Tần Liệt khóc, miêng luôn nói xin lỗi, xin lỗi.

Tần Liệt không hiểu vì sao Tô Mỹ Lệ lại xin lỗi mình, nhưng thôi kệ, dù sao cậu cũng đang được cảm nhận cái ôm ấm áp của crush mình ngay giữa mùa đông lạnh giá và cơn mưa lạnh lẽo này..

Chương 13: 1 Ý Tưởng Tuyệt Vời

Tần Liệt và Tô Mỹ Lệ ôm nhau dưới trời mưa một lúc lâu thì tiếng chuông vào giờ kêu lên, phá tan cả bầu không khí lãng mạn này.

Tô Mỹ Lệ nghe thấy tiếng chuông, vội lau đi nước mắt, cô bỏ tay ra không ôm Tần Liệt nữa.

\-" Tần Liệt, xin lỗi ! Hôm khác gặp lại cậu sau, tớ vào lớp đây !"

\-" Khoan đã, về kí túc xá thay đồ đi rồi hẵng vào lớp, để quần áo ướt thế này lâu là bị cảm lạnh đó ! "

\-" Ừ..

cậu cũng về thay đồ đi ! "

Hai người họ mỗi người đi về một hướng, Tô Mỹ Lệ vội vã quay lại kí túc thay đồ rồi còn nhanh nhanh vào lớp.

Vào trong phòng mình, cô thấy Chu Doanh Doanh đang nhìn cô chăm chăm với ánh mắt như phát sáng.

\-" Tiểu Lệ, có phải cậu gặp Tần Liệt đúng không ?! "

\-" Sao cậu biết ??? "

\-" À..

thật ra thì vừa nãy tớ có mở cửa sổ ra để lấy quần áo phơi quên chưa cất ở ngoài thì thấy cậu với Tần Liệt đang....!đó "

\-"!là cái gì ??? "

\-" Thì là ôm nhau đó, trông 2 người có vẻ thân mật lắm ! "

\-" À...!à....!thì...!lâu rồi không gặp nên nhớ...!"

\-" Chỉ vậy thôi đó hả !? "

\-" Ừm ! Mà thôi không rảnh buồn chuyện với cậu đâu tớ còn phải lên

lớp nữa ! "

\-" Ai nha, lên lớp làm gì nữa ! Muộn lắm rồi, người ta sắp học hết tiết luôn rồi mẹ ạ.

"

Tô Mỹ Lệ nhìn lên đồng hồ thấy đã 8h15 rồi.

Mọi người đã học được 15 phút của tiết thứ 2 luôn rồi, cô mới thôi không vội vội vàng vàng nữa.

Tô Mỹ Lệ quyết định xin nghỉ 1 ngày hôm nay ở kí túc để chuẩn bị lên kế hoạch trả thù.

^^ Hệ thống, mở bảng nhiệm vụ hàng ngày và số điểm đã tích lũy được.

^^

Ồ..

Lệ Lệ đấy à ! Sao hôm nay quan tâm đến việc trả thù thế !

^^ Vui vẻ vậy là đủ rồi ! Bây giờ thù bắt đầu vào công việc chính thôi ! Kiếp trước, vào thời điểm này, Ngôn Cảnh đã được bên nhà đầu tư bất động sản để ý tở do hẳn ta đã nghĩ ra 1 ý tưởng tuyệt vời cho kế hoạch kinh doanh của công ty đó nên bây giờ chị phải nhanh chóng phá hỏng buổi nói chuyện của bọn họ nếu không thì sự việc sẽ lặp lại y như kiếp trước.

^^

Vâng, vậy để em mở bảng nhiệm vụ hàng ngày ra nhé !

xxx HỆ THỐNG ĐANG MỞ xxx

xxx BẢNG NHIỆM VỤ ĐÃ MỞ CHO KÍ CHỦ xxx

xx HÔM NAY KHÔNG CÓ NHIỆM VỤ NÀO CẢ xx

Sau khi mở hệ thống ra, Tô Mỹ Lệ nhận được thông báo không có nhiệm vụ trong ngày hôm nay, thế là cô liền nghĩ ra nếu không có nhiệm vụ để làm thì phải tranh thủ đi phá hỏng buổi nói chuyện của Ngôn Cảnh.

Đang chuẩn bị đi thì Tô Mỹ Lệ nhận được tin nhắn của đoàn làm phim " Lưu ly mỹ nhân sát ", nội dung tin nhắn là bảo Tô Mỹ Lệ ngày kia đến để bắt đầu quay.

Tô Mỹ Lệ nhận được tin nhắn xong, vội ghi chép vào sổ ghi nhớ của mình rồi trả lời lại tin nhắn của bên làm phim.

Sau đó, cô đi đến phòng hội đồng để phá buổi nói chuyện theo kế hoạch cô đã định trước.

Ở bên ngoài phòng hội đồng, Tô Mỹ Lệ nghe ngóng được 1 chút ít về cuộc nói chuyện.

Cũng may là trước khi quên kí ức kiếp trước thì Tô Mỹ Lệ đã ghi vào sổ ghi nhớ của mình.

Tô Mỹ Lệ cũng không quên ghi chép cả cái ý tưởng tuyệt vời của Ngôn Cảnh ở kiếp trước.

Sau khi nghe thấy mọi người trong phòng đang nói đến chuyện đưa ra ý tưởng, Tô Mỹ Lệ mở cửa xông vào trước sự bất ngờ của mọi người.

Cô đập phăng cái cửa như khi cô đập cái cửa ở phòng hiệu trưởng vậy, nhưng cũng may là nó không sập.

Tô Mỹ Lệ bước vào, ngồi vào chỗ ghế trống và bắt đầu đưa ra ý tưởng của mình.

À không, nói đúng hơn là ý tưởng của Ngôn Cảnh nhưng cô đã ăn cắp được.

Sau khi đưa ra ý tưởng đó, mọi người trong phòng hội đồng ai ai cũng ngạc nhiên trước ý tưởng " của cô ".

Cuối cùng sau một hồi tranh luận, mọi người đã quyết định lấy ý

tưởng của Tô Mỹ Lệ và còn mời cô vào ban cố vấn của công ty họ. Thế là cuối cùng, cô đã thành công trong việc lấy ý tưởng của Ngôn Cảnh để biến nó thành của mình.

Còn về phần Ngôn Cảnh, hẳn ta cũng đã có 1 pha vô cùng ngạc nhiên vì tại sao Tô Mỹ Lệ lại có thể " đọc được suy nghĩ " của hắn..

Chương 14: 14: Sao Anh Lại Tắt Em

Phá xong buổi nói chuyện đó, kế hoạch của Tô Mỹ Lệ đã thành công mỹ mãn nhưng còn kế hoạch của Ngôn Cảnh thì lại thất bại thảm hại.

Tô Mỹ Lệ ghé vào tai của Ngôn Cảnh thì thầm.

"- Đây chỉ mới là khởi đầu nhẹ nhàng thôi ! Đừng lo, tôi sẽ chơi anh từ từ, từng chút một để anh cảm nhận được nỗi đau đớn mà tôi đã phải chịu đựng.

"

Nghe xong câu nói của Tô Mỹ Lệ, Ngôn Cảnh có chút sợ hãi, lo lắng.

Hắn không hiểu sao mà khi nghe được những lời đó của Tô Mỹ Lệ mà lại khiến hắn run sợ đến như vậy.

Ngôn Cảnh đi ra ngoài, vừa đi vừa ngẫm nghĩ câu nói của Tô Mỹ Lệ.

Hắn không hiểu tại sao Tô Mỹ Lệ lại thay đổi 1 cách hoàn toàn như thế, cô không còn bám theo hắn nữa.

Cô cũng từ đó mà căm hận hắn và Vỹ Vỹ.

Dù cho Ngôn Cảnh có nghĩ nát óc đi chăng nữa cũng sẽ không thể nào tìm ra lí do vì sao Tô Mỹ Lệ lại như vậy.

Vỹ Vỹ đứng đằng sau Ngôn Cảnh định là khi anh hợp tác thành công, cô ta sẽ cho anh một bất ngờ.

Cô ta định hù Ngôn Cảnh 1 cái, làm Ngôn Cảnh giật mình rồi quay lại.

Và khi hấn nhìn thấy Vỹ Vỹ thù sẽ sung sướng mà hét to " Anh làm được rồi ".

Nhưng...!tất cả chỉ là sự tưởng tượng đa dạng và phong phú của Vỹ Vỹ.

Khi cô ta hù anh ta thì Ngôn Cảnh giật mình quay lại, người anh ta ướt đầm mồ hôi vì lo lắng.

Vậy mà lại còn thấy Vỹ Vỹ cười tươi như vậy trước mặt anh ta, đối với anh ta mà nói thì cái cách Vỹ Vỹ cười như kiểu đang cười nhạo anh ta, chê bai anh ta vậy \(\ dĩ nhiên là cô ta không cố ý cười như vậy \).

Ngôn Cảnh then quá hóa giận, tát bốp 1 cái vào mặt Vỹ Vỹ khiến cô ta và tất cả mọi người đang đứng trên sân trường đều ngạc nhiên.

Họ ngạc nhiên vì bình thường, cho dù Vỹ Vỹ có làm bất cứ điều gì sai trái, hờn then thì Ngôn Cảnh vẫn không hề xa lánh, thậm chí không hề quát mắng cô ta nửa lời.

Vậy mà ngày hôm nay, trước sân trường bao nhiêu người như vậy mà Ngôn Cảnh lại tát Vỹ Vỹ một cái mạnh như thế.

Đến cả cô ta cũng bàng hoàng khi thấy Ngôn Cảnh tát mình như vậy.

Cô ta bắt đầu ứa nước mắt, vừa khóc vừa nói:
\" hức hức...!sao anh lại tát em ? hức..

hức..

em đã làm gì sai hu..

hu "

-" CÂM MỒM "

Tiếng quát của Ngôn Cảnh vang vọng khắp trường, khiến cho bạch liên hoa kia phải im thin thít lại không dám khóc thêm nữa lời.

Hắn chạy thật nhanh ra ngoài trường rồi đi đâu đó thì không ai biết.

Còn Vỹ Vỹ thì...! cô ta sau khi thấy Ngôn Cảnh đi liền lên nhìn biểu hiện của mọi người và bắt đầu khóc.

Thế là một vài thanh niên lại không cầm lòng được mà ra dỗ dành bạch liên hoa đó.

Còn Tô Mỹ Lệ, không ai biết rằng cô đã đứng đó để hóng chuyện từ lúc nào.

Câu chuyện Ngôn Cảnh tát vào mặt Vỹ Vỹ giữa sân trường đông đúc, ngay lập tức đã trở thành tâm điểm để mọi người bàn tán.

Vậy là trong vòng 3 tháng, Vỹ Vỹ đã có rất nhiều biệt danh và trở thành người luôn có sự việc hot hit nhất trường.

Tô Mỹ Lệ quay về kí túc xá kể cho con sâu lười Chu Doanh Doanh nghe.

Sau khi nghe được sự việc xảy ra hôm nay, Chu Doanh Doanh đã vô cùng tiếc nuối vì cô không có mặt ở đấy để chứng kiến tận mắt đôi cầu nam cầu nữ đó tự đánh nhau.

-" Chán thật, biết thế hôm nay tớ đã đi học đã tận mắt nhìn thấy T.T "

-" Đừng lo, đây chỉ mới là bắt đầu thôi, thời gian còn dài, rồi cậu sẽ được chứng kiến những thứ hay ho và thú vị hơn.

"

-" Ừm, mong là ngày đó đến sớm một chút ! "

Nhìn 2 người họ nói chuyện với gương mặt nham hiểm như vậy thì các bạn độc giả có thể đoán ra được sẽ có chuyện gì với Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ rồi đó.

Sau màn trả thù nhẹ nhàng ngày hôm nay của Tô Mỹ Lệ, Vỹ Vỹ đã bắt đầu có kế hoạch khác để trả thù sự nhục nhã của cô ta ngày hôm nay.

Khi cô ta nghe tin Tô Mỹ Lệ đang chuẩn bị đi quay 1 bộ phim nào đó và được vào vai nữ phụ, cô ta đã âm thầm nghĩ ra kế hoạch để cho buổi quay phim ngày hôm đó, Tô Mỹ Lệ sẽ bị đạo diễn sa thải, đuổi cổ khỏi đoàn làm phim vì diễn quá tệ..

Chương 15: Kế Hoạch Thất Bại

\(Sáng hôm sau \)

Sáng hôm nay cũng chính là ngày mà Tô Mỹ Lệ đến đoàn làm phim để quay.

Tô Mỹ Lệ dậy từ sớm, trang điểm, sửa soạn thật đẹp rồi tạm biệt Chu Doanh Doanh rồi lái xe đi.

Trên đường đi đến trường quay, Tô Mỹ Lệ đã phát hiện ra Vỹ Vỹ đang bám theo cô.

Tô Mỹ Lệ nhớ lại đoạn thời gian kiếp trước, rồi vội vàng mở điện thoại ra xem lịch.

Đúng như những gì xảy ra ở kiếp trước thì cô sẽ bị trúng kế của Vỹ Vỹ và bị đuổi ra khỏi đoàn làm phim.

Nhưng đó chỉ là sự việc diễn ra ở kiếp trước mà thôi.

Kiếp này, Tô Mỹ Lệ sẽ không bao giờ sa vào bẫy của Vỹ Vỹ và Ngôn Cảnh nữa.

Tô Mỹ Lệ đánh xe vào hầm gửi xe rồi đi ra ngoài trường quay.

Thấy Tô Mỹ Lệ xuống xe, Vỹ Vỹ nhanh chóng trả tiền taxi rồi đi xuống, nhẹ nhàng đi theo Tô Mỹ Lệ, cô ta muốn chờ thời cơ thích hợp để đổ thuốc vào trong bình nước của Tô Mỹ Lệ và khiến giọng nói của Tô Mỹ Lệ trở nên ồm ồm khó nghe.

Vỹ Vỹ sau khi thấy Tô Mỹ Lệ vào phòng thay đồ thay phục trang và

makeup thì cô ta giả vờ là người makeup cho các diễn viên rồi nhân cơ hội lấy bình nước của Tô Mỹ Lệ để bỏ thuốc vào.

Cô ta không chỉ muốn Tô Mỹ Lệ bị đạo diễn chê bai mà cô ta còn muốn nhân lúc Tô Mỹ Lệ bị như thế mà thay cô ấy trở thành nữ phụ của bộ phim.

Nhưng thật tiếc cho cô ta là kế hoạch của cô ta rất hoàn hảo thế nhưng không thể áp dụng với Tô Mỹ Lệ được.

Tô Mỹ Lệ thay phục trang, makeup xong xuôi thì Vỹ Vỹ liền nhờ 1 nhân viên khác đưa bình nước cho Tô Mỹ Lệ uống.

Tô Mỹ Lệ liền quay người ra đằng sau, đổ ít nước vào trong cốc và nhân lúc Vỹ Vỹ không chú ý liền hất đi rồi xoay người lại giả vờ như mình đã uống hết.

Còn Vỹ Vỹ sau khi nhìn thấy Tô Mỹ Lệ uống hết sạch nước trong cốc liền mừng thầm vì nghĩ rằng Tô Mỹ Lệ đã trúng kế của mình.

Tô Mỹ Lệ sau khi đã lừa được Vỹ Vỹ liền nhanh chóng đi ra ngoài để quay phim.

Thấy các diễn viên đã tập hợp đông đủ, đạo diễn ra lệnh:

\-" Cảnh 1 lần 1 Action "

Nghe thấy hiệu lệnh của đạo diễn, Tô Mỹ Lệ và các diễn viên bắt đầu quay.

Đến phân cảnh Tô Mỹ Lệ cất tiếng nói, Vỹ Vỹ vô cùng ngạc nhiên vì tại sao Tô Mỹ Lệ đã uống thuốc rồi mà thuốc vẫn chưa phát huy tác dụng.

Vỹ Vỹ nghĩ lại rồi mới nhận ra là mình đã bị Tô Mỹ Lệ lừa.

Tô Mỹ Lệ biết là Vỹ Vỹ đã biết rằng cô lừa cô ta nên quay lại nhìn Vỹ Vỹ và cười với nụ cười khiêu khích.

Mặc dù Vỹ Vỹ đang rất tức Tô Mỹ Lệ vì đã chơi cô ta một vố nhưng

cô ta vẫn phải kiềm chế lại vì cô ta biết hiện giờ cô ta đang ở trường quay của 1 bộ phim nổi tiếng và đang có rất nhiều phóng viên ở đây.

Nếu cô ta làm lớn chuyện này lên thì chỉ hại đến sự nghiệp và tương lai của cô ta sau này.

Cô ta nhìn lại Tô Mỹ Lệ một lần nữa với ánh mắt hình viên đạn rồi rời đi, cô ta quyết trả thù và tự nhủ sẽ lập ra 1 kế hoạch hoàn hảo hơn.

Còn Tô Mỹ Lệ thì vẫn tiếp tục ở lại trường quay để quay nốt phân đoạn của mình.

Đến tầm 9 giờ tối, Tô Mỹ Lệ mới quay xong, vì cả đoàn làm phim chưa được ăn gì từ trưa cho tới bây giờ nên Tô Mỹ Lệ quyết định mời cả đoàn làm phim đi ăn 1 bữa.

Ăn xong, mọi người trong đoàn làm phim cảm ơn bữa cơm của Tô Mỹ Lệ rồi đi về.

Mọi người trong đoàn làm phim sau khi đã đi hết thì Tô Mỹ Lệ mới lấy xe đi về, cô nhìn đồng hồ trên xe thấy bây giờ đã là 10 giờ tối nên cô nghĩ:

^^ Muộn thế này rồi chắc kí túc xá cũng đã đóng cửa, thôi mình đi về nhà vậy.

^^

Nghĩ một hồi, cô quyết định gọi điện về nhà báo cho ba mẹ là hôm nay mình sẽ ngủ ở nhà.

Gọi điện cho ba mẹ xong, Tô Mỹ Lệ lái xe đi về ngôi nhà thân thương của mình.

Cô vừa về đến cửa đã thấy ông bà, ba mẹ đang đứng trước cổng đợi sẵn.

Tô Mỹ Lệ đánh xe vào gara rồi xuống xe.

\-" Con chào ông bà, ba mẹ ! "

\-" Ừm, sao muộn thế này rồi cháu mới về nhà ? "_ Bà nội hỏi Tô Mỹ Lệ.

\-" Dạ hôm nay con phải đi quay phim, bây giờ mới quay xong, con thấy muộn quá rồi nên nghĩ chắc tầm này kí túc xá đã đóng cửa rồi nên mới về nhà.

"

\-" Ừm...!ừm..

về nhà an toàn là được rồi.

Thế con đã ăn cơm chưa ? Chưa ăn thì vào nhà, mẹ hâm lại thức ăn cho ! "

\-" Dạ thôi ạ ! Con vừa cùng đoàn làm phim đi ăn rồi ! Thôi con về phòng tắm rửa rồi đi ngủ đây !"

\-" Ừ, về phòng nghỉ ngơi sớm đi "

Tô Mỹ Lệ đi lên phòng, căn phòng này của cô vẫn y như hồi xưa, vẫn còn tủ búp bê mà hồi bé cô sưu tầm, vẫn còn chiếc giường mà ba đã đặt riêng tặng cô nhân ngày sinh nhật.

Cảm giác như lại được trở về hồi xưa vậy.

Cô tắm rửa sạch sẽ, rồi leo lên chiếc giường yêu thích của mình và say giấc..

Chương 16: 16: Bóng Hình Lạ Trong Giấc Mơ

Quả nhiên, ngủ trên chiếc giường độc nhất vô nhị của mình khiến cô ngủ ngon hơn bao giờ hết.

Không còn cảm giác lạnh lẽo như chiếc giường ở kí túc xá.

Trong giấc mơ, Tô Mỹ Lệ thấy lại cảnh tượng trước khi cô chết ở kiếp trước, dường như cô đã nhìn thấy 1 bóng hình lạ trước khi nhắm mắt.

Tô Mỹ Lệ choàng tỉnh giấc, mồ hôi ướt đẫm cả chiếc váy ngủ của cô.

Cô không hiểu tại sao cứ mỗi lần ngủ là đều mơ đến cảnh tượng đó và đều nhìn thấy bóng hình đó nhưng cô không nhìn rõ đấy là ai.

Tô Mỹ Lệ ngồi dậy, lại lấy cuốn sổ ghi nhớ ra, ghi chép lại giấc mơ kì lạ và bóng hình bí ẩn đó.

Sau khi đã ghi chi tiết vào cuốn sổ ghi nhớ, Tô Mỹ Lệ đi vào phòng tắm tắm rửa lại và thay 1 bộ đồ khác.

Tắm tát xong xuôi, sạch sẽ, Tô Mỹ Lệ gọi Pipi.

\-" Pipi ơi, đã ngủ chưa vậy ? "

Em đang ngủ mà bị Lệ Lệ kêu dậy đó ! Sao vậy, muộn lắm rồi mà sao chị không ngủ ?

-" Mơ xong giấc mơ đó, chị không tài nào ngủ lại được nữa ! "

Vậy thì chị gọi em ra đây làm gì ? "

-" À...!chị muốn bảo là chị muốn vào không gian xem thử ! "

Ừm, được thôi ! Kí chủ muốn tiến vào không gian của hệ thống.

xxx KHÔNG GIAN HỆ THỐNG ĐANG MỞxxx

xxx ĐÃ MỞ RA KHÔNG GIAN XIN KÍ CHỦ TIẾN VÀO xxx

Sau khi không gian hệ thống mở ra, Tô Mỹ Lệ tiến vào trong đó.

- "Oa ! Không gian ở đây rộng thật đấy !!! "

Đương nhiên ! Nhưng đây vẫn chỉ là không gian mở đầu mà thôi, nếu chị muốn không gian rộng hơn nữa và có thể biến thành nhiều nơi khác thì phải có điểm kinh nghiệm.

- "Vậy em có thể cho chị biết nếu bây giờ chị muốn lấy điểm kinh nghiệm thì phải làm thế nào không ? "

Ừm....!chị phải đặt ra những mục tiêu và hoàn thành nó.

- " Nhưng...!chị không biết đặt mục tiêu.

"

Nếu chị không biết đặt mục tiêu thì hệ thống sẽ tự đưa ra mục tiêu cho chị.

- " Ừm vậy hệ thống có thể đặt ra mục tiêu hộ chị luôn bây giờ được không ? "

Được ! Chị chờ 1 chút.

xxx KÍ CHỦ MUỐN HỆ THỐNG ĐẶT RA MỤC TIÊU ? xxx

- " Phải ! "

xxx XÁC NHẬN SỰ ĐỒNG Ý CỦA KÍ CHỦ xxx

xxx HỆ THỐNG ĐANG ĐẶT MỤC TIÊU xxx

.....

xxx ĐÃ ĐẶT XONG MỤC TIÊU xxx

TRỞ THÀNH HỌC VIÊN XUẤT SẮC CỦA HỌC VIỆN SÂN KHẤU ĐIỆN ẢNH.

KÍ KẾT HỢP ĐỒNG NGHỆ SĨ VỚI CÔNG TY GIẢI TRÍ KAQ (viết tắt của King And Queen).

GIÀNH ĐƯỢC VAI NỮ CHÍNH TRONG 1 BỘ PHIM.

xxx HẾT xxx

Tạm thời hệ thống chỉ đưa ra từng này mục tiêu thôi nhưng chị đừng nhìn như vậy mà chê ít.

Mục tiêu này nhìn thì dễ nhưng làm mới khó đó.

Với cả là chị chỉ cần hoàn thành 1 mục tiêu là được tặng 3000 điểm

kinh nghiệm cũng tức là chỉ cần hoàn thành 1 mục tiêu thôi là chị đã thắng lên được những 2 cấp rồi đó !

- " Ừm chị biết rồi, chị sẽ cố gắng thực hiện.

"

Tiểu Lệ Lệ à, thế chị còn chuyện gì cần hỏi hay cần xem không ?

- " À, không.

Hết rồi ! "

Nếu hết chuyện cần hỏi rồi thì em đi ngủ đây !

- " Ừ, em đi ngủ đi, chúc ngủ ngon.

Mơ đẹp nha ! "

Vân..g chúc chị ngủ ngon, mơ đẹp

* khò khò *

Trong khi hệ thống Pipi đang ngủ say sưa thì Tô Mỹ Lệ vẫn còn thức.

Chắc có lẽ cô vẫn còn ảnh hưởng từ giấc mơ kì lạ đó.

Đặc biệt hơn là cô không thể lí giải được việc mình nhìn thấy bóng hình bí ẩn kia.

Tô Mỹ Lệ có cảm giác thân quen lạ kì đến hình bóng ấy nhưng để hỏi kĩ người đó là ai hay gương mặt như thế nào thì cô không tài nó có thể nhìn thấy được.

Mỗi lần cô muốn nhớ đến bóng hình đó là dường như tim cô lại có 1 chút nhói đau..

Chương 17: 17: Người Đàn Ông Bí Ẩn Trong Giấc Mơ Đã Xuất Hiện

Ngày hôm sau đi học, Tô Mỹ Lệ cảm thấy mệt mỏi vô cùng, như thể trong người cô không còn một chút sức lực nào nữa vậy.

Cả đêm cô trằn trọc mãi không ngủ được, đến nỗi 2 con mắt cô thâm quầng hết như mắt gấu trúc.

Tô Mỹ Lệ uể oải bước từng bước nặng nề.

Rồi cô đột nhiên thấy chóng mặt, 2 chân dường như không thể đi thêm được nữa.

Tô Mỹ Lệ, ngã xuống đất, dần dần nhắm mắt.

Trước khi nhắm mắt, cô lại thấy bóng hình người đó đang ôm cô và gọi tên cô rất nhiều lần.

\-" Tô Mỹ Lệ, Tô Mỹ Lệ,....!"

Tô Mỹ Lệ rất muốn ngay lúc này có thể mở mắt ra nhìn rõ đó là ai nhưng cô không thể.

2 hàng mi cô rũ xuống, từ từ nhắm mắt.

Lúc mở mắt tỉnh dậy, Tô Mỹ Lệ thấy cô đang nằm trong phòng y tế.

Cô từ từ ngồi dậy, thấy Tô Mỹ Lệ tỉnh dậy, cô y tế cầm thêm 1 chiếc gối lên để vào sau lưng cho Tô Mỹ Lệ ngồi dựa vào.

Tô Mỹ Lệ hỏi cô y tế :

" Vừa nãy, là ai đưa em vào vậy ? "

" Cô không biết, là 1 người con trai nhưng hình như không phải trong trường mình.

"

Sau khi nghe cô y tế kể lại dáng người và quần áo của người đó, Tô Mỹ Lệ có thể cảm nhận được rằng người đó chính là người trong giấc mơ kì lạ của cô.

Cái bóng hình mà mỗi khi cô nhớ lại đều cảm thấy khó chịu.

Tô Mỹ Lệ đang suy nghĩ về vấn đề trong giấc mơ thì Chu Doanh Doanh đã vội chạy tới bên giường của Tô Mỹ Lệ và khóc.

" Tiểu Lệ, huhu...!cậu bị làm sao vậy ? Sao lại ngất giữa sân trường ? "

" À...!khô...!ng...!có...!gì ! Tớ chỉ là cả đêm hôm qua không thể chợp mắt được nên sáng nay mới mệt quá ngất đi thôi ! Không có gì đâu cậu đừng khóc nữa.

"

" À, nhắc đến tối hôm qua mới nhớ.

Sao hôm qua cậu không về kí túc mà không nói cho tớ ? Cậu có biết là hôm qua tớ lo cho cậu thế nào không ? Tớ tìm cậu mãi mà chẳng thấy cậu đâu, may mà nhớ ra là gọi điện thoại về nhà cho mẹ cậu mới nghe mẹ cậu bảo cậu đang ở nhà thì lúc đấy tớ mới yên tâm ngủ đó.

Cậu có biết là bla...!bla....!bla...!"

" Thôi, thôi được rồi cậu đừng mắng tớ nữa được không ! Hôm qua không phải là tớ không định gọi bảo cậu mà do hôm qua tớ quay xong thì cũng muộn quá rồi, với cả tớ cũng quên không mang sạc nên máy hết pin không gọi được.

Định là về đến nhà sẽ gọi cho cậu nhưng lại quên mất.

"

- " Lần sau không được quên thế đâu nhá ! Cậu làm tớ lo chết mất !
Mà...!vừa nãy ai đưa cậu vào phòng y tế vậy để tớ còn hậu tạ người
đó ?! "

- "Ừm..

tớ cũng không biết là ai nữa ! Tớ cũng vừa hỏi cô nhân viên y tế này
nhưng hình như cô bảo người đấy không học ở trường mình đâu ! "

- " Ơ..

nếu không phải là học sinh trong trường mình thì đến đây làm gì ?
Hay là....!Người nào đó yêu thầm cậu đấy ! :)) "

- " Vớ vẩn ! Chắc là người đó có việc đến trường hoặc cũng có thể là
người thân của 1 học sinh trong trường.

"

- " Ừm ! Nhưng mà tớ vẫn thấy nghi nghi cậu ạ ! Mà thôi không nói về
chuyện này nữa, cậu mau ngủ bù 1 giấc đi cho khỏe.

"

- " Ừ ! Cậu đi học đi.

"

- " Ừ tớ đi học đây ! Nếu có gì không khỏe hay là muốn đi về kí túc xá
nghỉ thì nhớ lấy máy gọi cho tớ nghe chưa, đừng có mà tự lết cái xác
khô của cậu về kí túc xá một mình ! Nhớ đó.

Tớ đi học đây ! Học xong tớ đi mua cho cậu ít cháo ăn tổ yến ăn cho
tẩm bổ ! "

- " Ok, cảm ơn bạn iu nhiều lắm ! "

Chu Doanh Doanh dặn dò Tô Mỹ Lệ xong xuôi đâu đấy rồi thì mớia
yên tâm đi học.

Chu Doanh Doanh sau khi đi học thì Tô Mỹ Lệ cũng nằm xuống nghỉ
ngơi 1 lúc.

Cô tạm thời không nhớ đến chuyện giấc mơ kia nữa..

Chương 18: 18: Người Bị Nghiệp Quạt Đầu Tiên

Chu Doanh Doanh sau khi về lớp để học, cô không thể lọt vào đầu bất kì lời giảng nào của thầy cô trong buổi học đó vì Chu Doanh Doanh đang mãi lo lắng cho Tô Mỹ Lệ.

Lúc này đây, cô chỉ muốn nhanh chóng kết thúc buổi học để chạy đến phòng y tế xem tình hình của Tô Mỹ Lệ.

Sau khi nghe thấy tiếng chuông tan học kêu lên, Chu Doanh Doanh nhanh nhanh dọn dẹp sách vở rồi chạy thật nhanh đi mua cháo cho Tô Mỹ Lệ.

^^ Chắc tầm này tiểu Lệ nhà mình đã đói lắm rồi đây ! ^^ _ Chu Doanh Doanh thầm nghĩ.

Mua cháo xong, cô chạy vào trường rồi đến thẳng phòng y tế mà quên không qua nhà ăn của trường mua suất cơm cho mình.

Chu Doanh Doanh chạy được đến phòng y tế thì ngồi xuống ghế thờ hờng học, trán cô và cái mái dài của Chu Doanh Doanh ướt đẫm mồ hôi.

Cô vội vàng đặt hộp cháo lên bàn, mở nắp ra, khói bay nghi ngút.

-" Tiểu Lệ...!dậy ăn thôi nào, nhân lúc cháo đang còn nóng, mau lên !"

Nghe thấy tiếng của bạn, Tô Mỹ Lệ nhẹ nhàng ngồi dậy.

Chu Doanh Doanh giúp Tô Mỹ Lệ lấy thêm 1 chiếc gối để kê đầu sau lưng cho bạn rồi cầm hộp cháo đang ấm nóng đưa cho Tô Mỹ Lệ.

-" Đây.."

cầm cẩn thận không lỏng ! À từ từ đã hình như ở đây có cái bàn ăn để tớt lấy ra ! "

" Ừ, cảm ơn cậu ! Thế đồ ăn của cậu đâu ? "

Khi thấy Tô Mỹ Lệ nhắc đến đồ ăn của mình, Chu Doanh Doanh mới sực nhớ ra là mình quên không mua đồ ăn cho cô.

" À..

hình...!như...!tớt quên rồi ! Vội mang đồ ăn qua cho cậu nên quên bét mất.

"

" Không sao, cậu ăn cùng tớt đi.

Nhìn hộp cháo rõ nhiều thế này sao tớt ăn hết được.

"

" Thôi..

thôi ! Đã nói là mua cho cậu ăn bồi bổ rồi mà còn ăn của cậu thì...!thôi nói chung tớt không ăn đâu, cậu ăn đi ! "

Nhường qua nhường lại một hồi, cuối cùng Tô Mỹ Lệ đã thuyết phục được Chu Doanh Doanh ăn cùng cô.

.....

Ăn cháo xong, Chu Doanh Doanh thu dọn rác rồi vứt đi.

Sau đó cô đỡ Tô Mỹ Lệ từ từ đi về phòng kí túc của 2 người.

Đang đi thì bỗng Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh nhìn thấy Vỹ Vỹ.

Cô ta nhìn thấy Tô Mỹ Lệ có vẻ mệt mỏi, thiếu sức sống thì nhếch mép cười rồi lại gần 2 người họ.

" Ôiiii...!bạn của tôi ơi ! Sao sau có hơn nửa năm xa nhau mà cậu lại trông tiền tụt thế này.

Chắc là do...!NGHIỆP CHƯỞNG của cậu đó.

Tiểu Lệ à, tớ khuyên cậu câu chân thành này ! Đừng có thêm kế hoạch hay ý đồ xấu gì với tớ và Cảnh ca ca nữa ! Kẻo không lại bị NGHIỆP QUẠT CHẾT ĐÓ ! hahahaha.

"

Cô ta vừa nói móc nói đếu Tô Mỹ Lệ rồi cười khoái chí.

Chu Doanh Doanh thấy Vỹ Vỹ churóng mắt quá liền đập cho cô ta một đập khiến cô ta ngã nhào xuống đất.

-" Thôi đi cái đồ Tuesday ! Cô đừng có mà ra vẻ mình là thánh nhân nữa ! Có khi cô mới là người bị NGHIỆP QUẠT đầu tiên đó, cố gắng mà ăn ở tốt, đừng làm Tuesday nữa để mà tích đức cho bản thân mình.

"

-" Cô.....!"

-" Cô cái gì mà cô.

Tôi nói thế không đúng à ! "

-" Thôi, đừng cãi nhau với loại người này, tốn nước bọt ! Tiểu Doanh chúng ta đi thôi ! "

-" Ủ ờ đợi tớ ! "

-" Hai người...!hai người các người nhớ đấy ! Sau này tôi sẽ trả lại gấp bội những thứ này cho các người ! "

Cãi nhau 1 trận với Vỹ Vỹ xong, Chu Doanh Doanh đi về kí túc cùng Tô Mỹ Lệ.

Vừa đi, Chu Doanh Doanh vừa tức mình với câu nói của Vỹ Vỹ, cô định ngày hôm sau sẽ dạy cho cô ta một bài học nhưng lại bị Tô Mỹ Lệ ngăn cản.

Tô Mỹ Lệ nói với Chu Doanh Doanh rằng không cần cô động tay, Tô Mỹ Lệ sẽ tự khiến cho cô ta phải trả giá cho những việc làm sai trái,

độc ác của cô ta..

Chương 19: 19: Sợ Dây Chuyền Nước Mắt Người Cá

Về đến căn phòng kí túc xá quen thuộc của mình, Tô Mỹ Lệ liền đi lên giường nói chuyện với Pipi.

Còn Chu Doanh Doanh thì ra ngoài học thêm phụ đạo.

-" Pipi, đã có nhiệm vụ hàng ngày chưa vậy ? "

Có rồi, có rồi đây !

xxx HỆ THỐNG ĐANG MỞ BẢNG NHIỆM VỤ xxx

xxx MỞ BẢNG NHIỆM VỤ HÔM NAY THÀNH CÔNG xxx

Về nhà tìm lại sợ dây chuyền nước mắt người cá.

Bảo vệ Chu Doanh Doanh khỏi đám người xấu.

xxx NHIỆM VỤ ĐÃ HẾT xxx

-" Cái nhiệm vụ thứ 2 này kì quặc quá ! Bảo vệ tiểu Doanh khỏi đám người xấu ?? Vậy đám người xấu đấy ở đâu ? Bao giờ thì xuất hiện ? "

Cái đấy thì hệ thống không thể tiết lộ được, chị phải tự mình tìm hiểu và giải đáp những thắc mắc ấy thôi !

-" Ơ....!hệ thống kì lạ ! Giao nhiệm vụ cho người ta mà người ta hỏi lại không trả lời.

"

Tiểu Lệ Lệ nói xấu hệ thống quá nhiều lần, tội này không thể tha thứ, hệ thống quyết định trừ đi 50 điểm Tini của tiểu Lệ.

-" Ơ hay ! Chị đã ít điểm rồi mà hệ thống còn trừ nữa thì sao mà đủ điểm mua các vật dụng lúc cần thiết chứ ?! "

Kệ chị, cho chừa cái tội nói xấu hệ thống !

-" Đúng là cái đồ...!"

CAI..

ĐỒ...!GÌ...!VẬY...!CHỊ..

YÊU ?

-" À...!khô..ng..

không có gì ý chị bảo là hệ thống đại nhân rất...!dễ thương "

Chị khen thừa rồi Lệ Lệ à, hệ thống và Pipi lúc nào mà chả đáng yêu còn cái từ " đại nhân " mà chị nói thù thôi hệ thống không cần đâu !

-" Ừ rồi rồi ! Đúng là không thể cái lại hệ thống mà "

Tất nhiên vì những lời mà hệ thống nói luôn đúng hết ! Không bao giờ sai đâu.

-" Ừm biết rồi ! Thôi chị phải đi hoàn thành nhiệm vụ cái đã ! "

Không cần phải vội đâu, nhiệm vụ này được làm trong 4 ngày cơ chị cứ từ từ, không phải vội.

Dù sao chị có làm xong sớm hơn thời hạn thì chị cũng chẳng được thêm điểm đâu.

-" Biết rồi mà ! Mà....!em nói là nhiệm vụ này được làm trong 4 ngày, thế có nghĩa là 1 trong 4 ngày đó, sẽ có 1 ngày tiểu Doanh bị bọn người xấu chặn đường à ? "

Phải, còn cụ thể là ngày nào giờ nào thì...!bí mật không thể bật mí.

-" Được rồi ! Thế nhiệm vụ bây giờ của chị là đi tìm chiếc dây chuyền " Nước mắt người cá " đó sao ? "

Ừm, đúng rồi ! Nhưng em nhắc nhở chị 1 chút.

Trong 4 ngày này chị nên ở sát bên Chu Doanh Doanh đó để mà có việc gì còn kịp thời cứu nếu không thì sợ là vừa mất điểm vì không thể hoàn thành nhiệm vụ mà cũng vừa có thể mất đi ...!đó !

-"!đó của em nghĩa là sao ? "

Không có gì, thôi chị mau về nhà tìm nhanh lên rồi còn ở đây bảo vệ Chu Doanh Doanh nữa.

-" Ừ, vậy chị đi tìm sợi dây chuyền đó đây ! "

Sau khi nói chuyện với Pipi xong, Tô Mỹ Lệ lái xe về nhà để tìm sợi

dây chuyền " Nước mắt người cá " mà hệ thống đã đề cập đến.
Tô Mỹ Lệ về đến nhà, chào ông bà, ba mẹ rồi thì nhanh chóng đi lên phòng trang sức để tìm.

Tô Mỹ Lệ lật tung hết cả mọi ngăn kéo trong phòng đựng trang sức nhưng đều không tìm thấy chiếc vòng.

Cô lại chạy sang bên phòng của mình, tìm khắp góc ngách trong phòng nhưng cũng chẳng tìm thấy đâu.

Rồi Tô Mỹ Lệ chợt nhớ ra, mình có 1 chiếc két sắt nhỏ chuyên dùng để đựng những món quà mà ông bà, ba mẹ tặng cho lúc nhỏ.

Tô Mỹ Lệ liền chạy đến chiếc giường của mình, mở cơ quan bí mật trong phòng ra, cô ấn cái nút màu đỏ ở đầu giường.

Nhấn nút xong, Bức tranh nhỏ treo trong phòng cô dần dần kéo lên trên, để lộ ra 1 chiếc két sắt nhỏ được giấu sâu trong bức tường phòng.

Tô Mỹ Lệ vội chạy tới chỗ chiếc két sắt nhỏ, nhập mật mã.

May thay, đúng như cô mong muốn, chiếc vòng nằm ngay chính giữa những đồ vật để trong két, khiến cô đỡ mất thời gian tìm kiếm.

Sau khi tìm thấy chiếc vòng, Tô Mỹ Lệ lái xe về lại kí túc xá rồi đóng chặt cửa, sau đó gọi hệ thống ra.

- " Pipi, chị tìm được sợi dây chuyền " Nước mắt người cá " đó rồi "
Ừm tốt lắm, chúc mừng chị đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên.

Điểm thưởng cho việc hoàn thành nhiệm vụ là 70 điểm Tini.

- " Vậy...!bây giờ sợi dây chuyền này chị sẽ là người giữ hay hệ thống ? "

Chị đưa sợi dây chuyền đó đây, em sẽ để vào trong hệ thống, tránh trường hợp có ai ăn cắp mất.

- " Ừm, đây ! Vậy là chỉ còn 1 nhiệm vụ nữa thôi ! FIGHTING " .

Chương 20: 20: Chu Doanh Doanh Gặp Nguy Hiểm

Hoàn thành xong được nhiệm vụ đầu tiên mà hệ thống đưa ra, Tô Mỹ Lệ đã nhận được khá khá điểm Tini.

Cô quyết định ngày mai sẽ bắt đầu trở thành " vệ sĩ " đi theo bảo vệ Chu Doanh Doanh trong 3 ngày còn lại.

Ngày hôm sau, Tô Mỹ Lệ dậy từ rất sớm \ (mặc dù không tình nguyện cho lắm \) nhưng cũng đành chịu vì cô muốn bảo vệ người bạn thân của mình trong kiếp này.

Thay xong quần áo, chải tóc gọn gàng, Tô Mỹ Lệ đi sang bên giường của Chu Doanh Doanh để gọi cô ấy dậy.

Chu Doanh Doanh nghe tiếng gọi của Tô Mỹ Lệ thì giật mình tỉnh dậy rồi luôn miệng nói :

\-" Chết rồi, chết rồi ! Muộn học rồi, muộn học rồi.

"

\-" Sao lại muộn học ? Bây giờ vẫn còn sớm lắm mà "
Nghe thấy thế, Chu Doanh Doanh lấy điện thoại xem giờ.

Đúng như lời Tô Mỹ Lệ nói, bây giờ còn rất sớm, còn những 1 tiếng nữa mới vào học.

Chu Doanh Doanh đã bị 1 pha hú hồn đến từ Tô Mỹ Lệ.

Nguyên nhân Chu Doanh Doanh giật mình rồi liên tục nói muộn giờ là vì bình thường, Tô Mỹ Lệ luôn là con sâu lười, đêm thì thức muộn

còn sáng thì ngủ như heo.

Chu Doanh Doanh đi xuống giường, vệ sinh cá nhân, mặc quần áo đồng phục và chải tóc gọn gàng xong xuôi thì ra nhắc nhở Tô Mỹ Lệ.
\" Tiểu Lệ à, lần sau đừng có dậy sớm 1 cách bất thường như thế được không ! Làm tớ hết cả hồn.

"

\" Ừm, tớ biết rồi ! Cậu tập làm quen dần đi, trong 3 ngày tới tớ sẽ luôn dậy sớm như vậy đó ! "

\" À...!ờ....! "

Vì còn sớm nên Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh đến nhà ăn của trường ăn bữa sáng.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh thức dậy đủ sớm để có thể ăn bữa sáng ở nhà ăn.

Họ cùng nhau ăn bữa sáng 1 cách thông thả và nhẹ nhàng.

Ăn xong, Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh lên lớp, tiếp tục công việc học của mình.

À suýt nữa thì quên mất, còn 2 tháng nữa là thi cuối cấp rồi nên bây giờ ai cũng bận học, vui đầu vào đóng sách vở.

Dĩ nhiên là Tô Mỹ Lệ cũng thế rồi.

Chắc chỉ tầm 4-5 ngày nữa thôi là gia đình cô sẽ thuê riêng cho cô 1 gia sư nổi tiếng để dạy học cho cô.

Lại trôi qua 1 ngày nữa mà không thấy bất kì sự nguy hiểm nào rình rập xung quanh Chu Doanh Doanh.

Ngày tiếp theo, Tô Mỹ Lệ cũng dậy từ rất sớm, gọi Chu Doanh Doanh cùng dậy rồi đi đến nhà ăn.

Sau đó, 2 người họ lại vào lớp như mọi khi.

Chỉ có điều là tối hôm nay, Chu Doanh Doanh phải đi học phụ đạo.

Tô Mỹ Lệ cũng tính là đi theo Chu Doanh Doanh để bảo vệ cô ấy nhưng lại nhận được cuộc gọi của đạo diễn làm phim.

Tô Mỹ Lệ nghe máy, nói chuyện được khoảng tầm nửa tiếng thì cúp máy, rồi cô vội chạy đến lớp phụ đạo của Chu Doanh Doanh.

Tô Mỹ Lệ đến lớp thì không thấy Chu Doanh Doanh đâu, cô hỏi giáo viên dạy phụ đạo thì thấy giáo viên đó nói là Chu Doanh Doanh đi vệ sinh được 15 phút rồi.

Tô Mỹ Lệ vội vàng chạy đến nhà vệ sinh nhưng đã muộn rồi, trong nhà vệ sinh không thấy bóng dáng của Chu Doanh Doanh mà chỉ nhìn thấy chiếc kẹp tóc mà Tô Mỹ Lệ đã tặng cho Chu Doanh Doanh rơi ở dưới đất.

Tô Mỹ Lệ vừa sợ, vừa lo, gọi hệ thống.

-" Hệ...!hệ....!thố...!ng, tiểu...u Doanh cậu ấy...!cậu ấy mất tích rồi ! "

Em đã kêu chị trông cô ấy mà sao chị không nghe vậy.

-" Chị...!chị...!chỉ là đi ra nghe điện thoại 1 lúc thôi mà..

hệ thống...!em có món đồ nào có thể giúp ích được cho tình cảnh bây giờ không ? "

Có thì có nhưng chị bị thiếu điểm, không thể mua thuốc dịch chuyển tức thời được.

-" Chị...!chị thiếu bao nhiêu ? "

Ờm...!20 điểm.

-" Em có thể cho chị vay tạm không ? Đi mà, làm ơn đó huhu "

Ừm, thôi được rồi ! Vậy chị quyết định mua chứ gì !

-" Phải ! mau...!mau lên ! "

Đây, đã đổi được rồi ! Chị mau uống thuốc này vào rồi nói ra tên người chị muốn gặp, lập tức chị sẽ dịch chuyển đến chỗ của người

đó.

-" Ừm * ực ực * Đến chỗ của Chu Doanh Doanh "

Dứt lời, luồng ánh sáng xanh bao phủ toàn thân Tô Mỹ Lệ.

Cô mở mắt ra đã thấy mình đứng trước 1 cái kho để đồ và bên trong chính là Chu Doanh Doanh.

Tô Mỹ Lệ đếm thấy có 3 thằng du côn đang canh gác Chu Doanh Doanh.

Cô nhẹ nhàng nhắc máy, gọi cho vệ sĩ của mình đến rồi nhanh chóng gửi tín hiệu chỗ cô đang đứng cho họ.

Sau đó, Tô Mỹ Lệ thấy 1 thanh gỗ, cô định cầm nó xông vào đánh mấy tên kia thì nghe thấy giọng của Chu Doanh Doanh.

-" Các người...!các người là ai ? "

-" Bọn tao là người của An Vỹ Vỹ, cô ta muốn cô chết.

"

-" Tại sao..

tôi...!tôi đã nghe theo lời cô ta tiếp cận Tô Mỹ Lệ rồi mà ! "

-" Nhưng cô chưa làm được chuyện tốt gì cả ! An Vỹ Vỹ bảo cô làm gì ? Cô ta bảo cô là tiếp cận Tô Mỹ Lệ, lấy được sự tin tưởng của cô ta sau đó thì...!cho cô ta biến khỏi TG này cơ mà ! Vậy mà lâu như vậy rồi, cô vẫn chưa giết được cô ta.

"

-" Tôi...!tôi không nỡ ! "

-" Có cái gì mà cô không nỡ ? Cô đã nhận tiền rồi cơ mà ! "

-" Vậy...!vậy nếu bây giờ tôi trả lại tiền thì tôi sẽ không phải mất mạng chứ ? "

-" Không, tiền đã trao tận tay cô rồi ! Cô phải thực hiện đúng lời hứa chứ ! "

-" Nhưng...!tiểu Lệ cậu ấy rất tốt với tôi ! "

- " Hừ...!mày đã không làm được trò trống gì thù đi chết đi ! " .

Chương 21: 21: Kỳ Thi Đại Học Đã Đến

Tên du côn đó cầm 1 con dao giơ lên định đâm Chu Doanh Doanh thì bộp 1 cái, Tô Mỹ Lệ đã nhanh tay hơn hẳn, lấy thanh gỗ đập mạnh vào đầu khiến hắn bất tỉnh.

Nhưng trước mắt vẫn chưa an toàn, còn 2 tên nữa đang định giết luôn cả Tô Mỹ Lệ thì may thay đội vệ sĩ mà Tô Mỹ Lệ gọi tới đã xuất hiện đánh nốt 2 tên còn lại.

Tô Mỹ Lệ ra hiệu cho đội vệ sĩ đưa đi.

Giờ ở trong nhà kho chỉ còn lại 2 người là Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh.

Tô Mỹ Lệ vừa cười trối cho Chu Doanh Doanh vừa nói chuyện.

\-" Cậu...!nghe thấy hết rồi à ?! "

\-" Ừm..

"

\-" Xin..

lỗi vì đã lừa cậu ! "

\-" Nhưng cậu đã quyết định không giết tớ rồi còn gì ! "

-" Nhưng...!tớ vẫn là đã lừa dối cậu.

Cậu sẽ tha thứ cho 1 kẻ trước đây đã có ý định giết cậu sao ? "

-" Không...!"

Nghe Tô Mỹ Lệ nói thế, gương mặt của Chu Doanh Doanh buồn bã

cúi xuống.

-" Tớ chưa nói hết mà.

Tớ sẽ không tha thứ cho kẻ có ý định giết tớ trước đó nhưng tớ sẽ tha thứ cho những người biết quay đầu là bờ.

"

Nghe những lời đó của Tô Mỹ Lệ, Chu Doanh Doanh nghẹn ngào, ôm chặt lấy Tô Mỹ Lệ khóc.

-" Hu hu ...!tớ hứa...!tớ sẽ không bao giờ lừa dối cậu nữa.

"

-" Ừm "

Vậy là sau chuyện xảy ra tối hôm ấy, tình bạn của Chu Doanh Doanh và Tô Mỹ Lệ càng trở nên tốt đẹp hơn.

Thấy kế hoạch lần này của mình đã thất bại hoàn toàn, Vỹ Vỹ tức giận, cô ta cũng vô cùng hối hận vì đã để cho Tô Mỹ Lệ có thêm 1 người bạn.

Ngày hôm sau, lại là cảnh tượng Chu Doanh Doanh gọi sâu lười Tô Mỹ Lệ dậy đi học.

Và dĩ nhiên, chúng ta sẽ không còn có cơ hội được xem Tô sâu lười dậy sớm đi đến nhà ăn ăn sáng nữa rồi.

Chúng ta lại phải quay về hiện tại lúc Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh đang ăn vụng trong lớp thôi.

Vì để chuẩn bị cho kì thi đại học, Tô Mỹ Lệ ngày nào cũng đến thư viện để đọc sách, làm bài tập (mặc dù đấy không phải là điều cô muốn).

Sáng thì Tô Mỹ Lệ phải dậy đi học ở trên lớp, chiều thì cô lại phải đi đến thư viện làm bài tập, tham khảo tư liệu để buổi tối còn học gia sư.

Đối với ai cũng vậy thôi.

Cứ đến 1 kì thi quan trọng nào đó thì đều phải cố gắng, nỗ lực hơn rất nhiều so với bình thường để khi mà nhận được điểm thi thì không phải nuối tiếc vì mình không chăm chỉ.

Ừm...!có 1 câu nói thế nào nhỉ ?! À...!" Thà để mồ hôi rơi trên sách còn hơn là nước mắt rơi trên đề thi ", câu đó thật không sai mà.

Tô Mỹ Lệ ngày qua ngày ngồi học ở lớp, rồi lại lên thư viện, sau đó đến tối thì lại mời gia sư đến dạy học trở thành 1 hành động lặp đi lặp lại trong thời gian dài.

Tô Mỹ Lệ tự hứa với bản thân cô rằng sau khi thi xong, mặc kệ điểm số có tốt hay không thì trước hết, phải cho cô nghỉ bù để cô có đủ năng lượng sống là được.

Và vì kì thi khắc nghiệt này mà Tô Mỹ Lệ phải xin hệ thống cho phép rời các nhiệm vụ hàng ngày lại.

May thay các nhiệm vụ ấy trong vòng 2 tháng còn lại cũng không quá nhiều.

Cuối cùng cũng đến ngày thi đại học.

Ai nấy đều vô cùng lo sợ, còn Tô Mỹ Lệ của chúng ta thì vô cùng tự tin.

Cô tự tin đó là vì trong suốt 2 tháng trước khi kì thi diễn ra, cô đã cố gắng hết sức mình rồi nên cho dù điểm có cao hay là thấp thì cô vẫn sẽ vui vẻ..

Chương 22: Thi Cử Thuận Lợi

Giờ thi đã điểm, tiếng chuông thông báo bắt đầu thi vừa kêu xong thì cô giám thị trông thi bước vào lớp.

Vừa nhìn thấy cô giám thị, ai ai cũng đều lo sợ, buồn bã vì lớp mình thật xui xẻo.

Lí do mà mọi người trong lớp cảm thấy lớp xui xẻo đó là vì cô giám thị này chính là mẹ bà la sát coi thi vô cùng nghiêm ngặt và chặt chẽ nhất trong trường.

Cô giáo bước vào lớp, đứng lên bục giảng nhìn 1 lượt rồi mới bắt đầu nói :

-" Hôm nay, tôi sẽ là người trông thi của lớp này.

Các anh chị liệu hồn mà làm bài cho tốt, đừng có mà tốn thời gian nghĩ cách chép phao trước mặt tôi ! Bây giờ tôi sẽ bắt đầu giao bài, thời gian giao bài và kiểm tra ngăn bàn là 5 phút.

Sau 5 phút nữa sẽ có 1 hồi chuông, tiếng chuông bắt đầu reo thì cũng là lúc các mọi người bắt đầu làm bài.

Nghe rõ chưa, còn ai thắc mắc gì nữa không ? "

-" Không ạ.

" _ Cả lớp đều đồng thanh nói.

Sau khi cô giám thị kiểm tra xong các ngăn bàn của từng bàn một, cô mới bắt đầu giao đề và đi lần lượt từng dãy 1 để kí vào đề kiểm tra.

Kí xong, tiếng chuông bắt đầu reo lên, tất cả học sinh trong lớp đều cúi xuống làm bài.

Lúc này, cả sân trường không có lấy 1 tiếng động nhỏ nào, làm cho người ta càng tăng thêm cảm giác lo sợ, hồi hộp.

Tô Mỹ Lệ nhìn xuống đề thi của mình rồi bắt đầu cầm bút lên viết.

Cô giám thị cứ đi hết dãy này rồi lại đến dãy kia sau đó 1 lúc cô lại bắt chợt quay đầu xuống để kiểm tra.

Quả không hồ danh là bà giám thị sát thủ của trường, trông thi vô cùng nghiêm ngặt.

Trôi qua được 30 phút rồi, Tô Mỹ Lệ cũng làm được kha khá nhiều.

Vì đây là môn Văn, bộ môn cô khá giỏi nên Tô Mỹ Lệ không lo lắng nhiều.

Phải tiết sau thi Toán, cô mới lo.

Hai phần ba thời gian thi đã trôi qua, chỉ còn 15 phút nữa là kết thúc giờ thi văn, Tô Mỹ Lệ nhanh chóng soát lại 1 lượt bài làm của mình thật cẩn thận rồi quay sang nhìn Chu Doanh Doanh.

Chu Doanh Doanh thấy Tô Mỹ Lệ nhìn mình, ra hiệu bằng ánh mắt hỏi cô xem làm được không thì Chu Doanh Doanh cũng ra hiệu lại cho Tô Mỹ Lệ bằng 1 cái gật đầu nhẹ.

Hai người đang trao đổi bằng ánh mắt thì bất ngờ thấy cô giám thị kia gõ búp 1 cái xuống bàn rồi hô to :

-" 2 bạn nữa kia, làm xong chưa mà thảo luận, trao đổi.

Đừng tưởng trao đổi ánh mắt với nhau mà tôi không biết nhá ! Có cần tôi đánh giấu bài luôn không ?! "

-" Dạ bọn em không trao đổi bài đâu, cô yên tâm em làm xong rồi.

" _ Chu Doanh Doanh đứng dậy đáp lại.

-" 2 cô liệu hồn với tôi đấy "

Nói thế thôi chứ cô giám thì nào làm gì được Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh vì 2 người họ ngồi cách xa những 2 dãy thì sao mà trao đổi bài được.

15 phút cuối cùng của giờ thi văn đã trôi qua, cô giám thị ra lệnh cho mọi người dừng bút rồi cô đọc tên từng người 1 đi lên để nộp bài theo thứ tự danh sách lớp.

Thi xong bộ môn đầu tiên, Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh đều mệt mỏi, vươn vai 1 cái rồi ngồi bệt xuống đất, không còn sức lực gì nữa.

Nhưng mà họ vẫn phải cố gắng nốt môn toán nữa.

Đối với Chu Doanh Doanh thì thi toán khá là bình thường vì cô học được môn toán nhưng đối với người kém môn toán như Tô Mỹ Lệ đây thì mới lo sợ đây này.

Tô Mỹ Lệ thật ra cũng không hẳn là kém môn toán lắm mà cô chỉ làm kém phần toán hình.

Mỗi lần Tô Mỹ Lệ nhìn vào hình học thì đều chóng mặt rồi như kiểu mất trí nhớ tạm thời vậy, nên Tô Mỹ Lệ cũng có chút hơi lo lo.

Nghỉ giải lao xong, tiếng chuông lại reo lên, báo hiệu cho các học sinh trở về phòng thi để thi môn tiếp theo.

Tất cả mọi người trong phòng thi của Tô Mỹ Lệ đều có mặt đầy đủ, chỉ chờ mỗi sự xuất hiện của giám thị trông thi nữa thôi.

Tô Mỹ Lệ đang hồi hộp không biết giám thị coi thi là ai thì thấy cả phòng thi ồ lên vì vui sướng và bất ngờ.

Hóa ra người trông thi môn toán phòng này là cô Châu.

Cô ấy là 1 người trông thi không dễ quá mà cũng không khó quá nhưng cái khiến mọi người à không tất cả học sinh thích ở cô là cô hay nhân nhượng.

Nếu có ai chép phao bị cô bắt được mà kiểu xin cô em biết lỗi rồi sau đó nói với giọng nói chân thành, ăn năn thì sẽ được cô tha thứ.

Trong phòng thi ai cũng vui vì môn khó như toán lại được cô trông thi đúng là ông trời không phụ lòng ai mà.

Thế là cuối cùng, Tô Mỹ Lệ cũng có thể hoàn thành tốt bài thi toán của mình trong sự vui vẻ.

Vậy là cuối cùng, Tô Mỹ Lệ cũng có thể nghỉ xả hơi sau 2 tháng thi cử, ôn luyện vất vả.

Sau ngày thi hôm nay, Tô Mỹ Lệ cùng tất cả học sinh trong trường sẽ được đi chơi, dã ngoại do nhà trường tổ chức nhằm giúp mọi người xả hơi sau kì thi khắc nghiệt này..

Chương 23: 23: Buổi Dã Ngoại P1

Một tuần sau khi kì thi kết thúc, cả trường đều háo hức chuẩn bị cho buổi dã ngoại.

Nhà trường quyết định rằng cả trường sẽ không đi đến cùng 1 địa điểm mà sẽ chia ra đi, cứ 3 lớp sẽ đi cùng 1 chỗ và người phụ trách quản lí một nhóm 3 lớp đó sẽ là 3 giáo viên chủ nhiệm của 3 lớp.

Trùng hợp kiểu gì mà lớp của Tô Mỹ Lệ lại đi cùng lớp của Tần Liệt và lớp của Ngôn Cảnh.

Đến buổi đi dã ngoại, Tô Mỹ Lệ mặc 1 bộ croptop và quần ống rộng trông vừa mang vẻ quý phái vừa mang vẻ năng động.

Còn Chu Doanh Doanh thì chọn cho mình 1 chiếc áo phông trắng rộng và mặc chiếc quần short ngắn trông cũng vô cùng năng động và khỏe khoắn.

Hầu như đa phần mọi người đều chọn kiểu quần áo năng động và thoải mái thì ở đâu đó có 1 người bị lạc loài.

Và người lạc loài đó không ai khác chính là Vỹ Vỹ.

Cô ta mặc 1 chiếc váy bó sát body, ngắn qua đầu gối khoảng 1 phân và bên trong cô ta không hề mặc quần váy.

Vậy nên nếu như cô ta cúi người xuống hay là được người khác cõng thì sẽ bị LỘ hết luôn.

Nhóm lớp của Tô Mỹ Lệ được nhà trường cho đi dã ngoại ở công viên Yunmengshan.

Họ đi xe mất khoảng 1 tiếng rưỡi thì đã đến nơi.

Công viên đó vô cùng đẹp và có mùi hương của nhiều loài hoa, khiến người đến tham quan có cảm giác thư thái, dễ chịu.

Đó là lí do vì sao mà nhà trường lại quyết định cho mọi người đi đến công viên đó sau kì thi vất vả.

Sau khi đến nơi, mọi người từ từ xuống xe theo sự giám sát của các giáo viên.

Xuống xe, tất cả học sinh xếp theo hàng của lớp mình.

Mỗi lớp sẽ lại xếp theo 2 hàng nam và nữ riêng rồi điểm danh sau đó phân chia công việc.

3 lớp được chia ra thành 12 tổ, mỗi tổ có 5 người, lần lượt từng tổ phụ trách từng công việc.

Và giáo viên quyết định sử dụng cách bốc thăm để chọn ra thành viên của từng tổ 1 cách ngẫu nhiên và công bằng nhất.
Tổ 1\+2\+3\+4 thì đảm đương trách nhiệm dọn dẹp.

Tổ 5\+6 thì đi tìm củi, tổ 7 thì đi dựng bếp để nướng thịt, tổ 8\+9 thì đi câu cá.

Còn lại 3 tổ cuối thì đi nấu ăn.

Lại 1 sự trùng hợp nữa, tổ 9 của Tô Mỹ Lệ lại là tổ có Chu Doanh Doanh, Tần Liệt, Vỹ Vỹ và Ngôn Cảnh.

Một sự trùng hợp ngẫu nhiên đến lạ thường, ai không biết lại còn tưởng có sắp đặt trước.

Mọi người trong tổ của Tô Mỹ Lệ bắt đầu cầm dụng cụ câu cá, sau đó đi gọi tổ 8 để bắt đầu công việc được giao.

Sau 1 lúc vất vả chạy đi hỏi thì cuối cùng, họ cũng tìm thấy chỗ câu cá.

Mọi người bắt lấy ghế ngồi dọc chỗ ao nhỏ đó rồi bắt đầu lấy thính ra để vào móc câu rồi bắt đầu thả dây xuống câu cá.

Ngồi cả nửa tiếng đồng hồ mà mãi vẫn chưa câu được 1 con cá nào trong khi Tần Liệt, Chu Doanh Doanh và những người khác rổ đã đầy ắp cá, Tô Mỹ Lệ bắt đầu thấy chán nản.

Thấy Tô Mỹ Lệ không câu được con nào, Tần Liệt ra trợ giúp, chỉ cho Tô Mỹ Lệ cách câu.

Nhờ có sự giảng giải, hướng dẫn nhiệt tình của " thầy giáo " Tần Liệt mà Tô Mỹ Lệ cuối cùng cũng câu được 1 con cá.

Tô Mỹ Lệ cuối cùng cũng đã lấy lại được động lực để mà tiếp tục câu.

Chỉ trong vòng 1 lúc, Tô Mỹ Lệ đã bắt được 3\4 con cá to một cách nhẹ nhàng, chậm rãi..

Chương 24: 24: Buổi Dã Ngoại P2

Một lúc sau, trời đã choạng vạng tối, tổ của Tô Mỹ Lệ và tổ 8 bắt đầu kết thúc chuyến đi câu của mình để trở lại chỗ cắm trại của lớp.

Mọi người thu dọn đồ đạc xong xuôi đầu đấy, chuẩn bị xách rổ đi về thì lại nghe được tiếng của Vỹ Vỹ.

Hình như là lúc cô ta định chạy lại chỗ Ngôn Cảnh thì vô tình vấp vào hòn đá nhỏ dưới chân mà té ngã.

Mặc dù trời đã gần tối nhưng cũng đủ sáng để cho mọi người nhìn thấy chiếc váy bó sát của Vỹ Vỹ bị rách toạc 1 miếng khá to chỗ bờ mông cong....!như đít vịt của cô ta.

\-" Cảnh ca ca, em đau quá ! "

Thấy váy của Vỹ Vỹ bị rách đúng chỗ đó, Ngôn Cảnh đành phải cởi chiếc áo khoác ngoài của mình ra để quấn che đi chỗ váy rách bị hở quần trong của Vỹ Vỹ.

Chứng kiến được cảnh tượng rất chi xấu hổ của Vỹ Vỹ, Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh không kìm lòng được mà phì cười ra đó.

\-" Hahahahaha...!đó là cái tội cho việc cô mặc váy vừa ngắn, vừa bó sát đi dã ngoại đó ! " _ Tô Mỹ Lệ vừa cười lớn vừa nói.

\-" Cậu....!"

Mặc dù Vỹ Vỹ tức giận Tô Mỹ Lệ thật nhưng cô ta nghĩ lại thì thấy lời nói của Tô Mỹ Lệ cũng đúng nên không thể cãi lại được.

Cuối cùng Ngôn Cảnh cố Vỹ Vỹ rồi đi về cùng mọi người.

Vì đường từ chỗ câu cá về đến chỗ cắm trại cũng khá xa nên đi được nửa đường thì chân của Tô Mỹ Lệ đã không thể đi thêm được nữa.

\-" Sao thế Lệ Lệ ?! Chẳng phải cậu vừa chê tôi không đi được sao, sao bây giờ cậu cũng như thế vậy ! "

-" Thì từ nãy đến giờ cô có phải đi đâu, toàn được Ngôn Cảnh cõng trên vai còn bày đặt nói tôi làm gì.

"

Thấy Tô Mỹ Lệ không thể đi thêm được nữa, Tần Liệt 1 phút bế thẳng Tô Mỹ Lệ lên kiểu công chúa.

Tô Mỹ Lệ thấy mình được bế như vậy trước mắt mọi người liền có chút ngại ngùng (nhưng không phải là kiểu ngại ngùng trong tình yêu đâu nha).

Tần Liệt bế Tô Mỹ Lệ một mạch về đến chỗ cắm trại rồi nhẹ nhàng để cô ngồi xuống ghế.

-" Lâu lắm rồi mới bế cậu kiểu này, cậu béo lên rồi đó.

"

-" Thôi...!thôi đi, ai lại đi chê con gái béo trước mặt nhiều người như thế không ! "

-" Ừ rồi rồi, đừng giận nữa, suốt ngày giận dỗi như trẻ con ấy ! "

-" Này...!này tớ là người lớn rồi nhá, không phải trẻ con đâu.

Cậu có thấy trẻ con nào mà ngực phát triển to như thế này không ! "
Nghe lời đó của Tô Mỹ Lệ, ai cũng đỏ mặt ngại ngùng, còn Tô Mỹ Lệ vẫn chưa hình dung ra được mình đang nói cái gì.

Thấy Tô Mỹ Lệ vẫn đang trong trạng thái " não đang load ", Chu Doanh Doanh ghé nhẹ vào tai Tô Mỹ Lệ thì thầm giải thích câu nói vừa nãy mà Tô Mỹ Lệ đã nói.

Nghe thấy thế, Tô Mỹ Lệ dần hiểu ra, vội lấy 2 tay che miệng lại rồi ậm ờ nói :

- " A...!à..

Ừm, vừa nãy...!tớ...!nói nhầm xíu "

Nói xong, Tô Mỹ Lệ vội chạy ra chỗ vườn hoa trước mặt, ngồi đấy tự trách bản thân.

- " Trời ơi là trời...!sao mình lại ngu vậy ta ! "

Ừm đúng, chị ngu thật đó !

- " Ơ, Pipi sao em ra đây làm gì ? "

Báo cho chị 1 chuyện ! Có nhiệm vụ mới rồi đó.

- " Ờm, nhiệm vụ là gì ? "

Dễ lắm ! Thứ ba tuần sau đến nhà của Tần Liệt chơi.

- " Ừm dễ thật.....!ơ khoan đến nhà cậu ấy chơi làm gì ? "

Hôm đó ba mẹ cậu ấy sẽ tiếp đón 1 vị khách, vị khách đó là CEO của 1 công ty nổi tiếng muốn đến nhờ ba Tần Liệt xin chút ý kiến về việc đầu thầu mảnh đất quan trọng.

- " Ý em là...!chị chỉ cần giả vờ đến đó chơi và sau đó đưa ra ý kiến hoàn hảo là được đúng không ?! "

Ừm, đúng và bật mí cho chị thêm cái nữa.

Cái người CEO đó sau này sẽ nhận Ngôn Cảnh vào làm trong công ty, nếu chị có được lòng tin của ông ta thì việc đuổi cổ Ngôn Cảnh khỏi công ty đó sẽ vô cùng dễ dàng.

- " À...!thì ra đó là chủ ý của hệ thống ! Chị hiểu rồi.

".

Chương 25: 25: Buổi Dã Ngoại P3

Ăn tối xong, mọi người đều cùng nhau ngồi dưới đồng lửa trại ấm áp.

Mọi người cùng nhau nướng ngô, khoai lang, kẹo dẻo rồi xúc xích.

Họ còn ngồi ca hát, trò chuyện và chơi nhiều trò chơi vui nhộn khác nữa.

Đến nửa đêm, mọi người còn cùng nhau ngắm sao nữa.

Tô Mỹ Lệ đếm từng ngôi sao trên bầu trời rộng lớn.

" 1 ngôi sao...!2 ngôi sao....!3 ngôi sao..

"

Sau đó, cô đếm được 1 lúc thì buồn ngủ.

Thấy mọi người đều có vẻ buồn ngủ, cô giáo bảo tất cả mọi người lấy nước dập lửa rồi đi vào lều ngủ.

Tô Mỹ Lệ, Chu Doanh Doanh và Lạc Miêu (nv quần chúng) ngủ cùng 1 cái lều.

Vì buồn ngủ quá nên Tô Mỹ Lệ đi ngủ trước, còn Chu Doanh Doanh và Lạc Miêu vẫn tám chuyện cho tới gần sáng.

Sáng hôm sau, Tô Mỹ Lệ là người ngủ dậy muộn nhất trong số tất cả mọi người.

Để giúp Tô Mỹ Lệ tỉnh dậy, tất cả mọi người đã phải lấy đồ ăn ra dụ thì Tô Mỹ Lệ mới chịu tỉnh dậy.

Sáng hôm ấy, mỗi người 1 con cá nướng được câu về sau buổi đi câu ngày hôm qua của tổ 8 và tổ 9.

Ăn xong, tất cả học sinh và giáo viên đều cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ chỗ cắm trại.

Sau đó thì tháo lều ra, đem lều, bếp nướng, ghế ngồi và dụng cụ câu cá đem trả bên cho thuê rồi tất cả mọi người cùng lên xe và đi về trường.

30 phút trôi qua, đến 1 chỗ bán đồ lưu niệm, đặc sản của vùng đó thì một vài người xuống xe, đi mua một ít quà lưu niệm và đặc sản về cho người nhà.

Tô Mỹ Lệ, Chu Doanh Doanh và Tần Liệt cũng đi xuống xe để mua đồ.

15 phút sau, các giáo viên điểm danh xem mọi người đã lên hết xe chưa, đếm đủ số lượng học sinh rồi, bác tài xế mới bắt đầu lái xe chở mọi người về trường.

Về đến trường, Tô Mỹ Lệ chạy đến chỗ của Tần Liệt hỏi :

- " Ê, Tần Liệt thứ ba tuần sau tớ sang nhà cậu được không ? "

- " Ờ...!được, nhưng cậu sang nhà tớ làm gì ? "

- " Đến thăm 2 bác thôi, không có gì ! "

- " Ừm, thứ ba học xong đợi tớ ớt cổng trường, tớ đưa cậu đi "

- " Ok, thế nhé tớ về đây ! "

- " Ừm, về cẩn thận ! "

Tô Mỹ Lệ chạy về chỗ để xe rồi lái xe về nhà vì sau kì thi này, cô sẽ được nghỉ 3 tuần liền.

Tô Mỹ Lệ về đến nhà, cô thấy ông bà, ba mẹ đang đứng trước cửa đợi cô về.

Cô bước xuống xe, mọi người đi ai nấy đều hỏi thăm cô.

- " Lệ nhi về rồi đấy à ! Bài thi thế nào, có khó không ? Con có làm được bài không ? " _ Bà cô liền nhanh chóng hỏi.

- " Dạ, con cũng làm được ạ ! "

- " Ừm, à hôm nay mẹ có làm nhiều món con thích lắm mau vào rửa tay rồi ăn cơm thôi ! "

- " Vâng ! "

Tô Mỹ Lệ đi vào nhà, cô thấy mẹ và bà chuẩn bị, nấu rất nhiều món cô thích ăn.

Mọi người rửa tay sạch sẽ rồi ngồi vào bàn ăn cơm, vừa ăn vừa trò chuyện.

Ăn xong, Tô Mỹ Lệ đi lên trên phòng của mình và đánh 1 giấc ngon lành.

Đang ngủ ngon thì cô bị tiếng ai đó đánh thức.

Tô Mỹ Lệ mở mắt ra thì thấy hóa ra là Pipi gọi cô.

- " Oá....p có chuyện gì mà em lại gọi chị vậy ? "

Hình như có vẻ chị nghĩ ra được ý kiến có thể thuyết phục cái ông CEO kia rồi đúng không mà ngủ ngon dữ vậy !

- " Ờ...m chị chưa nghĩ ! "

À...!TRỜI chưa nghĩ mà nhìn chị có vẻ thành thạo nhỉ ! Tiểu Lệ à, nếu chị không hoàn thành được nhiệm vụ này là toang đấy, vừa mất điểm vừa bị hệ thống tặng cho 1 hình phạt đó.

- " Nhưng...!chị chẳng nghĩ được ý tưởng gì hết ! "

Thế sao chị không biết hỏi ba hay ông chị !

- " Ờ ha ! Vậy để mai chị đi hỏi rồi tổng hợp ý kiến.

Hôm nay chị đi về mệt quá ! "

Haizzz chịu thua với chị luôn ! Nhớ mai phải đi hỏi họ đó nha.

- " Ok, nhớ mà "

Vậy chị ngủ tiếp đi, em không làm phiền.

- " Ồ..

"

* khò khò *.

Chương 26: 26: Lại 1 Nhiệm Vụ Nửa Được Hoàn Thành

Hôm nay, là ngày mà Tô Mỹ Lệ sang nhà Tần Liệt chơi, sáng hôm ấy, sau khi học xong, Tô Mỹ Lệ đứng ở cổng trường đợi Tần Liệt lấy xe.

Một lúc sau, Tần Liệt lái xe ra chỗ cô đang đứng rồi mở cửa cho Tô Mỹ Lệ lên xe.

Về đến nhà Tần Liệt, Tô Mỹ Lệ chào hỏi bác trai, bác gái rồi biếu, tặng 2 bác một vài món quà mà cô đã phải mất 5 ngày để chọn lựa. Bác gái nhìn thấy Tô Mỹ Lệ, liền vui vẻ nói chuyện cùng cô, sau đó, Tô Mỹ Lệ còn được bác ấy dạy cho cách nấu rất nhiều món ăn ngon.

Mọi người ăn trưa xong xuôi đâu đấy rồi, đang ngồi phòng khách uống trà, ăn hoa quả thì thấy có 1 bác trai nào đó đến.

Ba của Tần Liệt vội đứng dậy tiếp khách.

Thì ra đây chính là cái người CEO mà hệ thống đã nói cho cô.

Tô Mỹ Lệ và Tần Liệt nhanh chóng đứng dậy, nhường chỗ cho bác ấy và ba của Tần Liệt ngồi tiếp khách.

Họ trò chuyện vui vẻ 1 lúc thì bác CEO kia mới vào thẳng vấn đề.
\" À..

thật ra, hôm nay tôi đến đây, có chút chuyện muốn nhờ anh, xin anh cho ý kiến.

"

"- Ồ, có việc gì mà phải khiến cho anh đích thân đến đây xin tôi ý kiến vậy ? Nói tôi nghe xem nào ! "

Sau khi bác kia nói cho mọi người nghe về chuyện mà bác ấy muốn nhờ xin ý kiến ra thì ba của Tần Liệt im lặng, nghĩ 1 hồi rất lâu rồi bảo :

"- Việc này...!tôi cần phải nghĩ thêm 1 chút thời gian.

Bao giờ nghĩ ra được ý gì hay tôi sẽ gọi cho anh sau.

"

"- Ồ được, vậy thì tôi về trước đây, không làm phiền cả nhà nữa ! "

"- Ơ bác ơi, bác đợi 1 chút, cháu có ý này, không biết có được không ! "

"- Ơ..

nhà anh có con gái lớn từ bao giờ vậy ? Sao tôi không biết nhỉ ? "

"- À không , đây không phải con tôi.

Đây là con của Tô Việt Hoàng (tên của ba Tô Mỹ Lệ) đó, anh không nhớ à ! "

"- À...!thì ra là con gái của Việt Hoàng à, lớn quá rồi nên bác không nhận ra cháu.

Cháu vừa nói cháu có ý gì, cứ mạnh dạn nói ra ! "

"- Dạ..

"

Sau khi Tô Mỹ Lệ trình bày ý kiến của mình, cả ba của Tần Liệt và bác trai kia ai nấy cũng đều vỗ tay to, khen lấy khen để Tô Mỹ Lệ.

"- Chà...!chà..

thật không hổ danh là con gái của Tô Việt Hoàng, chỉ cần nghe vấn đề 1 cái là trong đầu đã có luôn 1 ý tưởng tuyệt vời như vậy "

- " Dạ, không có đâu ạ, bác cứ khen cháu quá...!cháu ngại đấy ! "

- " Hahaha...!cô nhóc này vẫn dễ thương như hồi nhỏ ! Để cảm ơn cháu đã nghĩ ra điệu kể này cho bác, cháu muốn gì bác đều đáp ứng hết.

"

- " Dạ..

hiện giờ cháu chưa có yêu cầu gì hết, bao giờ nghĩ ra thì cháu sẽ nói ạ ! "

- " Ừ...!được, coi như bác đang nợ cháu 1 điều kiện nha ! Thôi bác đi về hoàn thành luôn điệu kể của cháu đây, không kéo bác lại quên mất.

Chào cả nhà tôi về đây ! "

- " Anh về đi ! "

- " Cháu chào bác " _ Đồng thanh (Tô Mỹ Lệ và Tần Liệt)

Nhiệm vụ hoàn thành, tiểu Lệ được cộng 60 điểm nha.

^^ Ừm,..

vậy bao giờ có nhiệm vụ lại báo chị nữa nha Pipi ! "

Vâng !

Lại 1 nhiệm vụ nữa được Tô Mỹ Lệ chinh phục.

Cô tự hỏi không biết ngày tháng sau, hệ thống này sẽ hành hạ cô bằng những nhiệm vụ khó nhằn nào nữa đây.

Sau khi thấy Pipi báo hoàn thành xong nhiệm vụ, Tô Mỹ Lệ tạm biệt bác trai, bác gái và cả Tần Liệt nữa để đi về.

Tần Liệt có ý là chờ Tô Mỹ Lệ về nhà nhưng cô từ chối anh và nói rằng cô sẽ không về thẳng nhà mà sẽ đi mua sắm một chút.

Sau đó, Tô Mỹ Lệ ra ngoài, bắt taxi đi đến trung tâm thương mại mua sắm đến tầm chiều tối cô mới bắt xe đi về nhà..

Chương 27: 27: Người Đàn Ông Lạ Bị Thương Nặng

Về đến nhà, Tô Mỹ Lệ đưa tặng cho ba mẹ, ông bà mỗi người 1 món quà mà cô đã đi đến trung tâm mua sắm chọn lựa.

Sau đó, cô cùng gia đình mình cùng nhau ăn cơm, đang ăn thì có cuộc điện thoại từ chị Vân Y- tổ trưởng tổ làm phim gọi điện đến.

Tô Mỹ Lệ xin phép mọi người rồi đi ra ngoài nói chuyện.

Thì ra, Vân Y gọi đến là để báo cho Tô Mỹ Lệ ngày mai đến để quay tiếp phân cảnh tiếp theo.

Thảo luận kịch bản một hồi với Vân Y xong, Tô Mỹ Lệ vào nhà.

Mọi người trong nhà hỏi cô xem ai gọi đến.

\-" Ai gọi vậy Lệ nhi ? "

\-" Là chị Vân Y của đoàn làm phim ạ, chị ấy bảo mai con sẽ quay tiếp phân cảnh của mình.

"

-" Ồ thế à, vậy thì mai mấy giờ con đi quay ? "

-" Dạ chắc là 7 giờ sáng mai là con phải có mặt ở đấy rồi ạ ! "

-" Ừm, vậy thì tối nay trước khi đi ngủ nhớ để chuông báo thức nhé, không lại ngủ nướng nhue con heo thì chết ! "

-" Dạ, con biết rồi mẹ ạ ! "

-" Ừm, Lệ nhi, con ăn nhiều vào, bà và mẹ nấu toàn đồ bổ cho cháu đó "

- " Dạ vâng cháu xin "

Ăn xong, Tô Mỹ Lệ lên phòng, học thuộc kịch bản, sau đó cô đi tắm.

Đang xả nước tắm thì đột nhiên điện trong nhà vệ sinh tắt bụp 1 cái, khiến Tô Mỹ Lệ giật nảy mình.

Cô quần khăn rồi đi ra ngoài, cũng may là cô chỉ mới đang xả nước chứ chưa bơi sữa tắm, nếu không thì...! Tô Mỹ Lệ quần chiếc khăn, đi ra ngoài thì thấy 1 người đàn ông lạ đang phi từ cửa sổ đi vào phòng cô.

Hắn ta nhìn thấy Tô Mỹ Lệ rồi chạy đến chỗ của Tô Mỹ Lệ đang đứng, hắn thì tiến đến còn cô thì lại lùi lại, cuối cùng, Tô Mỹ Lệ hết đường lùi, hắn áp cô vào tường, bảo cô :

- " Giúp...! tôi ! "

Sau đó hắn ngất đi, hắn vừa ngất thì đèn sáng, Tô Mỹ Lệ chạy vào phòng tắm, mặc váy thật nhanh rồi chạy ra xem hắn.

Cô nhìn thấy hắn, chân tay đầy miệng vết thương.

Nhưng vết thương nặng nhất của hắn là ở bụng phải.

Hình như là bị ai đó đâm, Tô Mỹ Lệ cảm thấy khá là khâm phục người này vì miệng vết thương đó to như thế, hơn nữa lại bị mất rất nhiều máu như vậy mà vẫn có thể chống cự nổi mà nhảy lên phòng của cô.

Thấy hắn bị thương nặng như thế, Tô Mỹ Lệ quyết định cứu hắn.

Cô lấy hộp y tế lại, rửa sạch các miệng vết thương ở chân tay hắn rồi băng bó cẩn thận.

Sau đó, cô xử lý nốt phần vết thương ở bụng.

Mặc dù nam nữ thụ thụ bất thân thật nhưng vì cứu người nên chắc cũng phải được đặc cách.

Tô Mỹ Lệ cởi bỏ lớp áo của anh ta ra rồi đổ thuốc sát trùng lên, cũng may là vết thương này không bị nhiễm trùng quá nặng.

Sau đó, Tô Mỹ Lệ súc thuốc cầm máu cho anh ta rồi nhẹ nhàng băng bó cẩn thận.

Tầm 3 giờ sáng, tên đàn ông bí ẩn đó tỉnh dậy, hắn định rút súng ra bắn Tô Mỹ Lệ trong khi cô đang ngủ say nhưng hắn bất chợt phát giác ra là người hôm qua cứu hắn, còn băng bó, chăm sóc cho hắn suốt đêm chính là Tô Mỹ Lệ, hắn bèn cất súng đi.

Sau đó, anh ta nhẹ nhàng đi ra khỏi giường, anh ta chuẩn bị đi thì Tô Mỹ Lệ tỉnh dậy, hỏi anh ta.

-" Ngày anh kia, anh có sao không ? Miệng vết thương vẫn chưa lành hẳn, hạn chế đánh nhau đi ! "

-" Không cần cô lo chuyện bảo đảm, vẫn phải cảm ơn cô tối qua.

Cô muốn đền ơn thế nào thì nói luôn đi và cho tôi biết cả tên cô nữa.

"

-" Đền ơn thì không cần đâu ! Còn anh muốn biết tên tôi thì được thôi ! Tôi tên là Tô Mỹ Lệ.

"

-" Ừm, nhớ rõ tên cô rồi ! Còn tên tôi là Lăng Vân.

"

Nói rồi, anh ta lại nhảy từ cửa sổ xuống dưới như cách anh ta đã làm hôm qua vậy rồi đi mất hút.

Còn Tô Mỹ Lệ thì cũng nhanh chóng chuẩn bị để đi đến trường quay..

Chương 28: Bí Mật Của Vân Y

Sửa soạn, lên đồ xong, Tô Mỹ Lệ đi xuống dưới nhà.

Cô thấy mọi người đã ngồi vào bàn ăn đâu đấy cả rồi.

Ông và ba thì đọc báo, bà thì uống trà hoa cúc\ - loại trà mà bà vô cùng thích.

Còn mẹ của cô thì đang làm bữa sáng cho cả nhà.

Tô Mỹ Lệ ngồi vào bàn ăn, ăn sáng cùng cả nhà.

Được mẹ yêu nấu cho 1 bữa sáng ngon lành, Tô Mỹ Lệ càng có thêm động lực để bắt đầu 1 ngày đi quay vất vả.

Trước khi cô đi, mẹ cô còn đưa cho cô 1 hộp cơm trưa do chính tay mẹ cô nấu.

\- " Con mang cái này đi, đến trưa thì mở ra ăn, đây là hộp cơm có thể giữ nhiệt được rất tốt nên đến tầm trưa con mở ra ăn thì đồ ăn vẫn ấm nóng.

"

- " Vâng, con cảm ơn mẹ.

Con chào cả nhà con đi đây ! "

- " Ừm đi đi con.

"

Tô Mỹ Lệ nhận lấy hộp cơm của mẹ, để vào xe rồi đi.

Cô lái xe từ từ lướt qua từng hàng cây trên đường, ngắm phong cảnh buổi sáng sớm.

Trời trong xanh, những cơn gió mát nhẹ nhàng thổi qua và những chú chim thì đang đậu trên cành cây, hót líu lo như đang chào mặt trời.

Một lúc sau, Tô Mỹ Lệ đến trường quay, có lẽ cô là người trong số những người đến sớm nhất đoàn.

Hiện giờ trong đoàn, ngoài Tô Mỹ Lệ ra thì chỉ có đạo diễn, chị Vân Y và một vài anh trong tổ dàn dựng khung cảnh.

Tô Mỹ Lệ nhìn đồng hồ, mới có 6 giờ, hóa ra là cô đến sớm như vậy.

Tô Mỹ Lệ đi vào trường quay, chào đạo diễn và chị Vân Y.

Mọi người ai cũng thích và quý Tô Mỹ Lệ vì ít có diễn viên nào mà chịu đến phim trường sớm như vậy.

Đúng 7 giờ, tất cả mọi người có mặt ở đó và bắt đầu quay phim.

Quay đến tầm trưa thì đoàn làm phim quyết định nghỉ trưa 1 lúc để cho mọi người ăn cơm.

Những ai không mang theo cơm thì đều được bên đầu tư chi tiền ra mua cơm trưa.

Còn Tô Mỹ Lệ thì đi vào phòng makeup của cô và ngồi đó vừa ăn vừa trò chuyện với chị Vân Y.

Nghe chị Vân Y tâm sự về những bộ phim mà chị đã từng tham gia, góp sức thì Tô Mỹ Lệ đã có thể học hỏi được rất nhiều thứ.

Tô Mỹ Lệ cũng chẳng hiểu sao mà chị Vân Y lại có thể tin tưởng cô đến như vậy, nói cho cô biết 1 bí mật mà đến cả những đồng nghiệp quen với chị 5-6 năm cũng chưa biết được.

-" Tiêu Lệ này, chị kể bí mật quan trọng của chị cho em nghe, em đừng nói cho mọi người nhé ! "

-" Vâng ! "

-" Thật ra....!chị họ Diệp chứ không phải họ Vân.

Chị chính là cái cô nhĩ tiểu thư của Diệp gia ăn chơi trác táng mà mọi người đồn đó ! "

Tô Mỹ Lệ có chút sững sờ vì bí mật quan trọng đó của chị Vân Y.

-" Vậy...!vậy sao em tưởng người ta đồn chị hư hỏng.

Em thấy chị rất là ngoan hiền mà, đúng chuẩn hình mẫu con nhà người ta luôn.

Vừa siêng năng vừa thân thiện, hòa đồng.

"

-" Ừm cảm ơn em, thật ra đấy chỉ là ssu khi chị sửa đổi thôi chứ trước kia, chị đúng như những gì người ta đồn đó.

Vậy tiểu Lệ có xa lánh chị không ? "

-" Không đâu.

Em rất quý chị.

Vậy có nghĩa là chị tên là Diệp Y chứ không phải Vân Y ạ ? "

-" Không, tên của chị là Diệp Vân Y nhưng chị đã bỏ cái họ của mình đi, lấy tên đệm làm họ.

"

-" À..

vậy thì em cũng sẽ kể cho chị 1 bí mật.

Thật ra em tên là Tô Mỹ Lệ chứ không phải Tôn Mỹ Lệ như trong tờ báo danh đâu.

"

-" Vậy...!vậy tức là...!em là đại tiểu thư của Tô gia- gia tộc sở hữu riêng cho mình 1 đế quốc là Hắc Dạ Đế Quốc đó hả ? "

-" Phải ! "

-" Trời, em làm chị bất ngờ lắm đó ! Nhưng tại sao em phải giấu thân phận của mình ? "

-" Vì em không muốn vì gia thế của mình mà mọi người thiên vị, lấy lòng em.

"

-" Được đó, chị rất thích r tính cách của em.

Chúng ta làm bạn nhé ! "

-" Vâng ! ".

Chương 29: 29: Dãy Nhiệm Vụ Làm Trong 2 Ngày

Hôm nay lại trải qua 1 buổi ghi hình vui vẻ và thuận lợi.

Hôm nay, không những Tô Mỹ Lệ được đạo diễn danh giá ấy hết sức khen ngợi với khả năng diễn xuất của cô mà Tô Mỹ Lệ còn có thể có thêm được 1 người bạn mới và biết được 1 bí mật quan trọng của người ấy.

Tối hôm nay, cả trường quay hoàn thành xong công việc của mình sớm hơn dự kiến nên được về từ lúc 7 giờ.

Mọi người thu dọn đồ đạc rồi đi về.

Tô Mỹ Lệ cùng chị Vân Y xuống lấy xe ở dưới tầng hầm, cô chuẩn bị chào tạm biệt chị Vân Y để lái xe về thì không biết xe bị hỏng hóc thế nào mà không đi được.

Thấy xe của Tô Mỹ Lệ bị hỏng hóc, chị Vân Y tiến lại chỗ cửa xe rồi nói :

\-" Tiểu Lệ, hay em cứ gửi xe ở đây đi rồi chị chở về, sáng mai gọi người đến sửa.

Chứ bây giờ loay hoay ở đây mãi cũng không giải quyết được gì ! "

-" Vâng, vậy phiền chị chở em về nha ! "

-" Có gì mà phiền đâu, chúng ta là chị em tốt mà.

"

Sau đó, Tô Mỹ Lệ lên xe của chị Vân Y và đi về nhà.

Đến nhà, Tô Mỹ Lệ chào tạm biệt chị Vân Y :

" Cảm ơn chị nhiều lắm, có gì bao giờ chị về thì nhắn tin cho em để em yên tâm nha ! "

" Ừ chị biết rồi.

Thôi chị về đây ! "

" Chào chị ! "

Tô Mỹ Lệ đi vào nhà, mọi người trong nhà thấy Tô Mỹ Lệ đi xe của người lạ về thì bắt đầu tiến lại thăm dò cô.

" Lệ nhi à, con vừa đi xe ai về vậy, nói ông nghe đi ! Là con trai hay con gái vậy ? "

" Nếu là con trai thì có đẹp trai không, tên là gì ? Nói bà nghe xem nào ! "

" Mọi...!mọi người bình tĩnh, từ từ đã ạ ! Con sẽ trả lời từng câu một.

"

" Rồi, mọi người ngồi xuống hết để Lệ nhi nói xem nào.

"

" Thứ nhất là hôm nay đột nhiên xe con bị hỏng nên con không đi xe về.

Thứ hai đó là người trở con về là con gái.

Thứ ba, con gái thì không thể đẹp trai được.

Thứ tư là tên của chị ấy là Vân Y, chính là cái chị tốt bụng trong đoàn làm phim của con.

"

" Ồ..

vậy ra không phải con trai à ! Làm bà curz tướng....!"

" Bà tướng là bạn trai của cháu chứ gì ! Mọi người lúc nào chả thế !

"

-" Ờ...!thì "

-" Thôi không nói nữa, cả nhà vào ăn cơm thôi, hôm nay mẹ có nấu rất nhiều món ngon đấy.

Mau lại ăn cơm nào ! "

Nói rồi, mọi người tạm dừng lại cuộc trò chuyện để ăn bữa cơm thịnh soạn mà mẹ Tô Mỹ Lệ nấu.

Hôm nay trong nhà, Tô Mỹ Lệ ăn nhiều hơn bình thường, chắc tại vì hôm nay cô phải đi quay cả buổi trời mà buổi trưa chỉ ăn có tí nên bây giờ mới thấy đói.

Song, ngoài việc cô bị bỏ đói như thế ở đoàn phim thì mặt khác, cô ăn nhiều là do hôm nay có món sườn xào chua ngọt và salad thịt hun khói mà cô thích nên cô mới ăn nhiều như vậy.

Kết thúc bữa ăn, cả nhà tráng miệng với món pudding mát lạnh, ngon lành mà bà của Tô Mỹ Lệ đã dành cả nửa ngày trời để làm.

Mọi người ăn xong món tráng miệng cuối bữa thì đứng dậy, lau miệng, rửa tay.

Sau đó, Tô Mỹ Lệ đi lên trên phòng luôn vì cô nhận được thông báo từ hệ thống.

Vào phòng, Tô Mỹ Lệ đóng chặt và khóa kĩ cửa phòng lại rồi mới bắt đầu nói chuyện với hệ thống.

-" Pipi, có nhiệm vụ mới rồi à ? "

Vâng, để em mở bảng nhiệm vụ ra cho chị xem.

xxx MỞ BẢNG NHIỆM VỤ HÀNG NGÀY xxx

xxx HỆ THỐNG ĐÃ MỞ BẢNG NHIỆM VỤ xxx

Đến thăm nhà của Chu Doanh Doanh, khi đó sẽ biết được 1 bí mật.

Tìm cách giúp cho Diệp Vân Y trở lại về gia tộc của mình.

Đến nhà ngoại rồi đưa sợi dây chuyền " Nước mắt người cá " cho ông ngoại.

Đến buổi đầu giá ở chợ đen, mua sợi dây chuyền có chiếc chìa khóa

tên là " Huyền thoại đại dương ".

xxx HẾT xxx

- "Ồ, tận 3 nhiệm vụ cơ à ! Vậy chị được làm trong thời gian bao lâu ?
2 ngày

- " Cái gì ?! Sao...!lắm nhiệm vụ thế này mà chỉ được làm trong 2 ngày.

"

Cẩn thận hệ thống rút cho còn 1 ngày bây giờ.

- " À..

thôi 2 ngày thì 2 ngày.

Vậy mai chí sẽ bắt đầu luôn.

"

Ừm, thông báo ho chị xong rồi, em đi ngủ đây.

Chị cũng phải ngủ sớm để mai còn tận dụng thời gian mà làm đó.

- "Ồ chị ngủ đây ! ".

Chương 30: Bí Mật Thân Thể Của Chu Doanh Doanh

Sáng hôm sau, mặc dù không muốn dậy sớm nhưng Tô Mỹ Lệ bắt buộc phải dậy thì để tận dụng thời gian nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn.

Cô đánh răng, rửa mặt, trang điểm 1 chút rồi thay đồ rồi đi.

Đi xuống dưới nhà, cô thấy mọi người trong nhà đang ăn sáng, mẹ cô thấy cô, liền gọi Tô Mỹ Lệ đến ăn sáng.

Tô Mỹ Lệ vội vàng cầm chiếc bánh mì sandwich có phết mứt dâu tây lên, cho vào mồm rồi tạm biệt mọi người.

Sau đó, Tô Mỹ Lệ đi đến chỗ gara để xe, không thấy xe của mình đâu, cô chợt nhớ ra là hôm qua xe bị hỏng chưa sửa được.

Bèn nhanh chóng chạy vào lại nhà, báo với mẹ gọi vài người đến địa chỉ mà cô vừa đưa để sửa xe.

Còn Tô Mỹ Lệ thì vội mượn xe của mẹ cô để đi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên.

Tô Mỹ Lệ lên xe rồi lấy điện thoại ra gọi cho Chu Doanh Doanh hỏi địa chỉ nhà của cô ấy.

Vì kiếp trước cô không giao lưu gì với Chu Doanh Doanh nên trong đầu cô không có ký ức gì liên quan đến nhà của Chu Doanh Doanh cả.

Tô Mỹ Lệ gọi 2 cuộc thì Chu Doanh Doanh mới bắt máy.

" Alo tiểu Doanh à, nhà cậu ở địa chỉ nào vậy ? Tớ định sang nhà cậu chơi ! "

" Ơ..

sao tự dưng hôm nay lại có hứng sang nhà tớ chơi vậy ? "

" À...!tại thấy chán quá ấy mà.

Tớ chỉ sang 1 lúc thôi rồi phải tranh thủ đi về để sanh nhà ông ngoại nữa.

"

" Ờ được rồi ! Địa chỉ nhà tớ là...!bla...!bla "

" Ok, tầm 15 phút nữa tớ sang.

Bây giờ tớ đi luôn đây.

"

Trước khi ghé sang nhà Chu Doanh Doanh chơi, Tô Mỹ Lệ không quên ghé vào tiệm hoa quả mua 1 giỏ trái cây tươi ngon để biếu ba mẹ của Chu Doanh Doanh.

Đến trước cửa nhà Chu Doanh Doanh, Tô Mỹ Lệ có hơi ngạc nhiên 1 chút vì bình thường, cô thấy Chu Doanh Doanh cũng không thiếu tiền lắm mà sao khi đến nhà cô ấy thì Tô Mỹ Lệ lại thấy 1 ngôi nhà đơn sơ như vậy.

1 ngôi nhà nhỏ, chỉ có 1 tầng duy nhất và cũng không có sân vườn hay chỗ để xe.

Thấy thế, Tô Mỹ Lệ đành gửi xe ở chỗ chung cư gần nhà Chu Doanh Doanh rồi đi bộ đến nhà cô ấy.

Tô Mỹ Lệ gõ cửa, thấy Chu Doanh Doanh ra mở cửa, cô liền cười vui vẻ rồi đưa giỏ trái cây cho Chu Doanh Doanh.

Chu Doanh Doanh nhận lấy giỏ trái cây rồi mời Tô Mỹ Lệ vào nhà.

Bên trong nhà của Chu Doanh Doanh được bày trí rất giản dị.

Tô Mỹ Lệ đi vào thì thấy ba mẹ của Chu Doanh Doanh đang ngồi trên ghế sofa đọc báo, uống chè thì vội cúi người xuống chào 2 bác.

Hai người họ thấy bạn của con gái mình đến, vội tươi cười tiếp khách.

Bác gái thì vào bếp gọt hoa quả, bác trai thì trò chuyện với Tô Mỹ Lệ.

Một lúc sau, bác trai gọi Tô Mỹ Lệ vào phòng của bác ấy rồi nói với Tô Mỹ Lệ.

" Có phải cháu thấy lạ là tại sao bình thường ở trường, Doanh nhi nhà bác cũng không thiếu tiền gì mà ngược lại còn có nhiều tiền để xài nhưng khi đến nhà thì cháu lại thấy 1 ngôi nhà đơn sơ như vậy không ? "

" Dạ, cháu cũng hơi thắc mắc.

"

" Thật ra, bác và bác gái không phải là ba mẹ ruột của Doanh nhi.

Ba mẹ ruột của Doanh nhi là nhà Chu gia kia.

"

" Vậy, vậy tại sao cậu ấy lại ở đây ? "

" Doanh nhi không muốn về lại với ba mẹ ruột của nó vì nó cho rằng hồi xưa 2 người họ đã bỏ nó đi thì sau này cũng sẽ không cần nhận lại nó nữa.

"

" À..

thì ra là vậy.

"

" Chuyện này cháu đừng nói cho ai biết cả.

Bác nói cho cháu vì cháu là bạn thân của con bé.

Bác cũng chỉ mong cháu có thể khuyên nó trở về lại gia đình của nó.

Đừng tự nhốt tương lai của nó ở đây với gia đình nghèo khó này.

"

" Cháu thì không nghĩ vậy đâu.

Cháu nghĩ, bất kể là gia đình giàu hay nghèo, miễn sao là sống ở đó, tiểu Doanh được vui vẻ, hạnh phúc là được.

Cháu tôn trọng và ủng hộ ý kiến của cậu ấy.

"

Nói rồi, Tô Mỹ Lệ xin phép mọi người ra về.

Trên đường về, cô suy nghĩ, thì ra, bí mật của Chu Doanh Doanh cũng khá giống với chị Vân Y.

Thế là, Tô Mỹ Lệ đã hoàn thành được nhiệm vụ đầu tiên và được hệ thống tặng cho 50 điểm.

Tiếp theo, cô sẽ tiếp tục hoàn thành những nhiệm vụ còn lại một cách nhanh chóng và dứt khoát.

Chương 31: 31: Buổi Đấu Giá Bắt Đầu

Vậy là nửa ngày hôm nay, Tô Mỹ Lệ đã hoàn thành xong được nhiệm vụ thứ nhất trong bảng nhiệm vụ của cô.

Bây giờ, cô quyết định sẽ hoàn thành cùng lúc 2 nhiệm vụ đó chính là đưa cho ông ngoại cô chiếc dây chuyền " Nước mắt người cá " và tối thì cô sẽ đến buổi đấu giá chợ đen để mua nốt sợi dây chuyền " Huyền thoại biển xanh kia ".

Sau đó, Tô Mỹ Lệ lại tiếp tục đến 1 cửa hàng trái cây mua 1 giỏ trái cây để biếu cho ông bà rồi mới bắt đầu đi đến nhà ngoại.

Tô Mỹ Lệ đến trước cửa nhà, lấy máy điện thoại gọi cho ông ngoại của cô.

Ngay sau khi tắt máy, cửa mở ra, ông bà ngoại chạy lại chỗ cô, ôm chặt Tô Mỹ Lệ.

" Cuối cùng tiểu Lệ cũng tới thăm ông bà, ông mừng quá ! "

" Tiểu Lệ nhà mình lớn hơn nhiều rồi, không còn bé tẹo như lúc trước nữa ông ha ! "

" Ủ ừ, tiểu Lệ nhà ta thành thiếu nữ rồi ! Không còn là 1 tiểu công chúa nhỏ như trước kia nữa.

"

" Ông bà ơi ! Hôm nay con đến thăm ông bà đây ! Ông bà đừng lo, lần sau con còn sẽ tới nữa mà.

" Ủ, à tiểu Lệ vào nhà đi, bà làm bánh táo cho cháu ăn.

"

" Vâng ! "

Nói rồi, mọi người cùng nhau đi vào nhà, trong lúc bà ngoại đi làm bánh, Tô Mỹ Lệ mới cùng nói chuyện với ông.

" Ông ơi, hôm nay cháu đến có chút chuyện hỏi ông ạ ! "

" Cháu cứ hỏi đi ! "

" Ông còn nhớ sợi dây chuyền " Nước mắt người cá " ông tặng cho cháu không ? "

" Tất nhiên là ông còn nhớ ! "

" Cháu muốn hỏi là sao sợi dây chuyền đấy lại gọi là " Nước mắt người cá " ạ ?

" À..

thật ra thì cũng không giấu gì cháu.

Hồi xưa, lúc ông còn là chủ nhân của Hắc Dạ Đế Quốc, ông đã từng bị thương rất nặng và trôi dạt vào 1 hòn đảo.

Sau đó, nhờ sự giúp đỡ của những người dân ở hòn đảo đó mà ông giữ được tính mạng.

Trước khi ông rời hòn đảo, trưởng lão ở đấy có nói với ông 1 câu rất kì lạ đó là " Sau này, khi ông có 1 người cháu gái, hãy cho nó đeo sợi dây chuyền linh thiêng này, nó chính là...!" sau đó, chưa nói hết câu thì ông trưởng lão đó mất.

Và sau khi mẹ cháu đẻ ra cháu, ông mới tặng cho cháu sợi dây chuyền này giống như lời của vị đó.

"

"Ồ ! Cháu hiểu rồi ! "

" Nhưng bây giờ, cháu có thể cho ông mượn sợi dây chuyền đó một thời gian được không ? Ông muốn đi tìm hiểu về nó ! "

" Được ạ.

"

Nói rồi, Tô Mỹ Lệ lấy từ trong hệ thống ra, đưa cho ông của cô sợi

dây chuyền bí ẩn này.

Sau đó, cô cùng ông bà mình ăn bánh, uống trà ngồi nói chuyện đến tối.

Tầm 7 giờ, thấy trời đã tối mà cô còn sắp phải đi đến buổi đấu giá đó nên cô đành chào tạm biệt ông bà mình rồi lấy xe đi thẳng đến chỗ buổi đấu giá diễn ra.

" Thôi ! Cũng muộn rồi, con đi về đây ạ ! "

" Ở tiểu Lệ, hay con ở đây ăn cơm chung với ông bà luôn đi.

"

" Dạ thôi để khi khác ạ, hôm nay con còn có chuyện quan trọng phải làm.

Với cả buổi chiều con ăn hơi nhiều bánh táo của bà nên cũng hơi no.

"

" Ủ, vậy thôi con đi đường cẩn thận, khi khác sang ông bà chơi ! "

" Vâng, con chào ông bà.

"

Đến buổi đấu giá, Tô Mỹ Lệ được đưa cho 1 chiếc mặt nạ để che mặt.

Sau đó, cô đưa cho bảo vệ chỗ đó tấm thẻ thành viên Vip của mình, thế là, cô được nhân viên đưa đến phòng nghỉ ngơi trong thời gian đợi buổi đấu giá diễn ra.

Còn tầm khoảng nửa tiếng nữa mới tới giờ, Tô Mỹ Lệ tranh thủ sửa soạn, mặc 1 bộ váy khác.

30 phút sau, buổi đấu giá được bắt đầu, vì Tô Mỹ Lệ có thể thành viên Vip nên được đặc cách ngồi hàng ghế đầu.

^^Bắt đầu rồi, phải cố gắng lấy sợi dây chuyền thôi! ^^

Tiểu Lệ, chị đã hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất và thứ 3, nên chị được cộng tổng là 120 điểm.

Cố gắng hoàn thành nhiệm vụ số 4 này 1 cách hoàn hảo nha !
^^ Ừm ^^.

Chương 32: 32: Cố Lên ! Chỉ Còn 1 Nhiệm Vụ Nữa

Tô Mỹ Lệ ngồi ở hàng ghế đầu, chờ đợi sợi dây chuyền đó.

Buổi đấu giá bắt đầu, vật phẩm đầu tiên đã được đưa lên sân khấu, đó là 1 chiếc bình gốm cổ từ thời nhà Thanh, có vẻ rất quý giá nhưng đó lại không phải mục tiêu của cô.

Sau khi đấu giá xong món đồ đầu tiên, thì món tiếp theo ngay tức khắc được đưa lên để không làm mất thời gian của mọi người.

Sợi dây chuyền mà Tô Mỹ Lệ cần đấu giá theo như ở bảng ghi thì là vật phẩm thứ 6 nên còn phải qua những 4 món nữa.

....

Một lúc sau, sợi dây chuyền đó đã được lên sàn để đấu giá.

-" Tiếp theo đây, xin quý vị cùng chiêm ngưỡng sợi dây chuyền vô cùng đẹp đẽ, quý phái và thần bí này.

Giá khởi điểm của sợi dây chuyền " Huyền thoại biển xanh " này là 1 vạn NDT.

Tô Mỹ Lệ nhanh chóng giơ chiếc bảng đấu giá của mình lên.

-" 2 triệu NDT "

Tất cả mọi người trong buổi đấu giá đều sửng sốt vì số tiền mà Tô Mỹ Lệ bỏ ra để mua.

-" Số 15 ra giá 2 triệu NDT.

2 triệu NDT lần 1....!2 triệu NDT lần 2...!"

-" 2 triệu 500 NDT "

-" 4 triệu NDT "

- " 4 triệu lần 1...! 4 triệu lần 2...! 4 triệu lần 3...! Và xin chúc mừng vị khách số 15 đã đấu giá thành công sợi dây chuyền " Huyền thoại biển xanh " của chúng ta.

"

Kết thúc buổi đấu giá, Tô Mỹ Lệ đến gặp bên đấu giá để tay trao tiền tay nhận hàng.

Đấu giá xong được sợi dây chuyền, Tô Mỹ Lệ đưa cho hệ thống cất giữ.

^^ Hệ thống, chị làm xong nhiệm vụ thứ 4 rồi.^^

Okk, chị đã được cộng thêm 70 điểm rồi đó ! Chị định đưa sợi dây chuyền cho hệ thống giữ à ?

^^ Ừ, vì chị hay làm mất đồ lắm.

^^

Ok, thế nào cũng được.

Hệ thống giữ hộ chị xong bao giờ chị cần thì sẽ đưa lại sau.

^^ Ừ.

Vậy là hiện tại bây giờ chị chỉ còn 1 nhiệm vụ cuối cùng và cũng là nhiệm vụ khó nhất đúng không ! "

Ừm, vậy chị tính thế nào bây giờ ?

^^ Chị nghĩ là bây giờ tối muộn rồi, chắc chị Vân Y cũng đi ngủ mất rồi.

Thôi kệ, để sáng mai gọi điện cho chị ấy, hẹn chị ấy ra quán cà phê nói chuyện rồi hỏi rõ tình hình cụ thể xem thế nào.^^

Vâng ! Vậy chị cố lên nhé ! Mai là ngày cuối cùng để hoàn thành nhiệm vụ đó.

Cố lên !

^^ Ừ, bây giờ thì về nhà nghỉ ngơi để mai còn tiếp tục.

^^

Thế rồi, Tô Mỹ Lệ lái xe về nhà, trên đường về, cô ghé vào 1 tiệm xiên nướng ăn no nê rồi mới đi hẩn về nhà.

Về đến nhà, thấy mọi người đã đi ngủ hết, Tô Mỹ Lệ bước chân thật nhẹ nhàng đi lên phòng.

Sau đó, cô tắm rửa, rồi mở điện thoại ra xem weibo.

Tô Mỹ Lệ thấy weibo của chị Vân Y hiển thị đang hoạt động, liền nhanh tay nhấn cho chị Vân Y, mời chị sáng mai đến quán cà phê nói chuyện.

Thấy chị Vân Y gõ tin nhắn đồng ý, Tô Mỹ Lệ mới yên tâm đi ngủ.

Cô nhắn sticker chúc ngủ ngon cho chị Vân Y rồi không quên đặt chuông báo thức lúc 8 giờ để đi gặp chị Vân Y.

Sau khi làm xong hết tất cả mọi thứ, Tô Mỹ Lệ mới yên tâm đi ngủ.

Có lẽ hôm nay vì phải chạy đông chạy tây để hoàn thành nhiệm vụ nên Tô Mỹ Lệ đã mệt lử.

Vì thế nên vừa mới nằm 1 cái xuống thôi là cô đã ngủ say.

Sáng hôm sau, chuông báo thức vừa reo lên thì Tô Mỹ Lệ tỉnh dậy, cô đánh răng rửa mặt, tết tóc theo kiểu xương cá rồi thay 1 bộ quần áo theo trend hiện nay rồi xách túi đi xuống dưới nhà.

Ở dưới nhà, mọi người đã ngồi sẵn vào bàn để đợi cô xuống cùng ăn.

- " À Lệ nhi này, hôm qua mẹ sửa được xe cho con rồi đấy ! "

- " Vâng, cảm ơn mẹ ! "

- " Hôm nay cháu vẫn phải đi có việc à ? "

- " Vâng, nốt ngày hôm nay thôi là làm xong rồi ạ ! "

- " Ừ, nhớ giữ sức khỏe, đừng cố quá, mệt thì phải nghỉ ngơi nhớ chưa ! "

- " Vâng, cháu biết rồi.

Thôi cháu đi luôn đây ! "

- " Ừm ! "

Ăn xong, Tô Mỹ Lệ đi ra ngoài, lấy xe rồi bắt đầu đến chỗ quán cà phê đã hẹn với chị Vân Y..

Chương 33: 33: Lấy Lại Tư Cách Nhị Tiểu Thư Diệp Gia

Tô Mỹ Lệ đến quán cà phê, thấy chị Vân Y đang ngồi bên trong vẫy vẫy tay với cô, Tô Mỹ Lệ ra hiệu cho chị Vân Y đợi cô đi cất xe.

Sau đó, Tô Mỹ Lệ cất xe ở bãi đỗ xe rồi đi vào trong quán.

Cô tiến đến bàn của chị Vân Y đang ngồi rồi gọi 1 cốc cà phê bạc xỉu rồi bắt đầu nói chuyện.

\-" Hello chị, hôm nay em hẹn chị ra đây ngoài việc nói chuyện phiếm ra thì em có 1 chuyện muốn hỏi chị "

\-" Ừm, em hỏi đi ! "

\-" Em..

muốn hỏi rằng..

chị có...!muốn...!trở về không ? "

-" Trở về đâu ? Chị đã không còn nhà nữa rồi ! "

-" Không, chị sai rồi ! Em thấy 2 bác rất nhớ chị đó.

Đặc biệt là mẹ chị.

"

-" Nhưng...!chị không muốn về ngôi nhà đó ! Chị không thích dì An Nhiên và cô chị gái Diệp Ngọc đó ! "

-" Nhưng chị có nhớ mẹ không ? "

-" Nhớ chứ ! Kể ra cũng đã 2 năm rồi chị chưa về nhà cũng chưa gặp lại ba mẹ.

"

"- Chì có biết 2 năm chì không ở nhà, mẹ chì đã phải khổ sở thế nào không ?! Mẹ chì bị mẹ con nhà kia sai vặt rồi hành hạ chẳng khác gì là người hầu của 2 bọn họ cả.

Cứ bao giờ ba chì đi đến công ty là họ lại bắt đầu hành hạ mẹ chì đủ đường.

Chì không về trả thù cho mẹ sao ? "

"- Em..

em nói thật ư ? "

"- Thật ! "

Nghe lời kể của Tô Mỹ Lệ, Vân Y bật khóc, nước nử nói :

"- Được...!chì...!nghe lời em...!Chì sẽ...!trở về ! "

"- Vâng ! "

Vậy là cô đã thành công trong bước đầu tiên thuyết phục được Diệp Vân Y.

Sau đó, Tô Mỹ Lệ chở chì Vân Y đi mua ít đồ để về lại ngôi nhà thân yêu của chì.

Mua đồ xong, Tô Mỹ Lệ chở chì Vân Y về nhà.

Đứng trước cửa nhà, Diệp Vân Y vừa lo lắng, hồi hộp mà cũng le lói 1 chút vui mừng vì cô sắp được gặp lại mẹ của mình.

Diệp Vân Y lấy lại tinh thần, đưa tay lên ấn vào chiếc chuông cửa.

Chuông vừa dứt thì 1 người hầu đi ra mở cửa, người hầu đó ngay lập tức nhận ra Diệp Vân Y, vội vàng vừa mở cửa vừa hét lên " Nhị tiểu thư trở về rồi...!".

Diệp Vân Y cùng Tô Mỹ Lệ nắm ray nhau bước vào, nghe thấy tiếng người hầu nói, mẹ của Diệp Vân Y vội vàng chạy ra ngoài.

Hai người nhìn thấy nhau, vội ôm chầm lấy nhau mà khóc.

Giây phút này có lẽ là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời của Diệp Vân Y.

Cô cứ ngỡ là sẽ chẳng bao giờ được gặp mẹ của mình nữa...!nhưng hôm nay, cô đã được gặp lại người mẹ thân yêu của mình.

Sau đó, Diệp Vân Y đi vào nhà cùng mẹ, cô gặp ba của mình, cứ ngỡ ba sẽ mắng nhiếc, không cho cô vào nhà nhưng ngược lại với suy nghĩ của Diệp Vân Y, ba cô đứng dậy, ôm cô vào lòng rồi nói :
-" Y Y về rồi đấy à ! Đừng đi nữa nhé, ba mẹ sẽ không mắng con nữa đâu.

Kệ cho bên ngoài có đồn gì về con thì ba mẹ vẫn sẽ tin con.

"

-" Dạ ! "

Cuối cùng thì Tô Mỹ Lệ cũng được chứng kiến khoảnh khắc sum vầy của chị Vân Y.

Tô Mỹ Lệ lặng lẽ rời đi để lại không gian gia đình vui vẻ, hạnh phúc đó không bị dừng lại.

Tô Mỹ Lệ lái xe về nhà, ngày hôm nay, cuối cùng cô cũng đã hoàn thành được nhiệm vụ cuối cùng trong dãy nhiệm vụ dài đó.

Cuối cùng, cô cũng giúp được chị Vân Y lấy lại tư cách Nhị tiểu thư của Diệp gia và quan trọng hơn hết là giúp chị ấy đoàn tụ cùng với gia đình của mình.

Còn việc trừng trị hai mẹ con nhà kia thì chắc chị ấy sẽ tự có tính toán của mình.

Về đến nhà, Tô Mỹ Lệ lên trên phòng, báo với hệ thống đã hoàn thành nhiệm vụ.

^^ Chị hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng rồi.

^^

Ừm, chị được nhận 120 điểm lặn đó nha.

Chúc mừng chị.

^^ Ừm, 2 ngày nay mệt quá.....!^^

** khò khò **

Chưa kịp nói dứt câu thì cô đã ngủ thiếp đi mất.

Cuối cùng, sau hai ngày, cô cũng đã hoàn thành được 4 nhiệm vụ khó nhằn này..

Chương 34: 34: Kết Quả Thi

Nhờ hoàn thành được 4 nhiệm vụ cấp tốc trong 2 ngày này mà Tô Mỹ Lệ đã được thêm 320 điểm.

Cô vừa định sẽ dành cả 1 tuần để nghỉ ngơi lấy lại sức sau 2 ngày mệt mỏi thì tự dưng lại nhận được thông báo của nhà trường.

Nội dung tin nhắn đó là thông báo cho tất cả học sinh đến trường để nhận điểm của mình.

Tô Mỹ Lệ đọc xong thông báo, uể oải nghĩ.
\" Trời..

vừa mới nghỉ được có 1 tí mà lại phải đi học.

\"

Thôi ! Cố lên Lệ Lệ ơi, chị phải đến trường để tiếp tục hoàn thành việc trả thù của chị chứ !

\" Ừm ! Đành vậy thôi ! Lấy lại tinh thần để bắt đầu bước vào kế hoạch trả thù.

\"

Tô Mỹ Lệ nghỉ ngơi, nằm ngủ 1 giấc để có thêm năng lượng cho ngày mai đến trường.

Sáng hôm sau, vì quên không đặt báo thức mà Tô Mỹ Lệ bị dậy muộn.

Không giống như ở kí túc xá, mỗi lần cô ngủ quên là được Chu Doanh Doanh gọi dậy còn ở nhà thì vì ba mẹ không nắm được lịch

học của cô, không biết bao giờ cô mới đi học nên không thể gọi cô được.

Tô Mỹ Lệ vội vội vàng vàng, mặc 1 chiếc váy dễ mặc nhất có thể sau đó chạy nhanh xuống dưới nhà.

Ba mẹ gọi cô đến ăn sáng nhưng cô từ chối xin phép đi học luôn vì không còn thời gian nữa.

Tô Mỹ Lệ chạy xe đến cổng trường thì thấy mọi người đã về hết.

Tất cả học sinh đều đã xem xong bảng thông báo kết quả thi.

Cô chạy vào trường, thấy Chu Doanh Doanh đang đứng trước bảng tin dán thông báo kết quả như đang chờ ai đó.

Cô chạy lại chỗ Chu Doanh Doanh đang đứng rồi đập nhẹ vào vai Chu Doanh Doanh.

-" Hù..

hello sao đứng đây vậy ? "

-" Hết hồn ! Tớ đứng đây chờ cậu chứ còn chờ ai nữa.

"

-" Chờ lâu chưa ? Tớ ngủ quên mất "

-" Biết ngay mà ! Cậu lúc nào chả thế.

Tớ đã biết trước chuyện này rồi ! "

-" hì hì "

-" À..

cậu mau xem kết quả thi của cậu đi.

"

-" Ừm ! Cậu xem chưa ? "

-" Rồi ! Tất cả đều tốt.

Tớ đỗ trường Đại Học Bắc Kinh rồi ! "

-" Sướng nha ! Để tớ xem của tớ ! "

-" Ê...!ê tiểu Doanh ! Tớ..

đỗ trường Học Viện Sân Khấu Điện Ảnh rồi ! "

-" Ừm ! Tớ biết rồi, chúc mừng cậu nha ! "

-" Cảm ơn.

Tớ quyết định rồi ! Hôm nay là ngày vui của 2 bọn mình nên chúng ta sẽ đi ăn mừng ! "

-" Ừ, được đó ! Nghĩ ra là đi đâu chưa ? "

-" Đến trung tâm thương mại đi.

Vừa đi mua sắm, vừa ăn luôn.

"

-" Ừm được đấy ! "

2 người họ đi ra ngoài, lên xe của Tô Mỹ Lệ rồi xuất phát đến trung tâm thương mại.

Đến nơi, Chu Doanh Doanh đi xuống trước, đứng đợi trước cổng lớn của trung tâm thương mại còn Tô Mỹ Lệ thì đi xuống hầm gửi xe.

Gửi xe xong, Tô Mỹ Lệ vào thang máy đi lên tầng 1 rồi ra ngoài cổng lớn chỗ Chu Doanh Doanh đang đứng.

Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh đi vào trong trung tâm thương mại rồi đi thang máy lên tầng 2.

-" Tiểu Doanh à , mình nên ăn trước hay đi mua sắm trước đây ?! "

-" Ăn trước đi ! "

-" Ơ, tớ tưởng bình thường cậu sẽ chọn đi mua sắm trước mà ? "

-" Tại vì cậu chưa ăn sáng.

"

-" Ồ..

hiếu rồi.

Ơ nhưng sao cậu biết tớ chưa ăn sáng ? "

-" Dậy muộn thì còn thời gian đâu mà ăn.

"

-" Ờ ha ! Quyết định vậy đi, chúng ta sẽ đi ăn trước ! "

-" Ăn đồ nướng đi tiểu Lệ.

Tự dừng tớ thêm đồ nướng.

"

-" Ok đi ăn đồ nướng nha ! "

Hai người họ đi vào 1 quán đồ nướng BBQ ăn 1 châu no nê rồi mới đi mua sắm.

-" Cậu định mua gì hả tiểu Doanh ? "

-" Tớ chẳng biết nữa.

Thấy cái gì ưng ý thì mua thôi ! "

-" Ừ, tớ cũng thế.

"

Hai cô nàng đi vòng quanh 1 lượt rồi quyết định ghé vào 1 tiệm giày để xem.

Tô Mỹ Lệ nhìn thấy 1 chiếc giày rất đẹp, trông rất năng động, đúng kiểu cô thích.

Tô Mỹ Lệ quyết định mua 2 đôi giày đó.

1 đôi cho cô và đôi còn lại cho Chu Doanh Doanh.

Thế là, đi xem cả buổi trời, Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh cũng chỉ mua được đúng 2 đôi giày đó.

Sau đó, họ quyết định đi về.

Tô Mỹ Lệ lái xe chở Chu Doanh Doanh về nhà rồi sau đó cô mới đi về.

Kết thúc ngày hôm nay không giống như Tô Mỹ Lệ nghĩ là sẽ buồn chán.

Hôm nay thật sự kaf 1 ngày rất vui.

Cô vui vì mình đỗ vào trường mà mình hằng mong ước và cô cũng vui vì hôm nay có 1 buổi đi chơi vô cùng vui vẻ với Chu Doanh Doanh..

Chương 35: 35: Gặp Lại Lăng Vân

Ngày hôm sau, Tô Mỹ Lệ phải đến trường sân khấu điện ảnh của cô để báo danh và nhận lớp.

Vì háo hức nên Tô Mỹ Lệ dậy từ rất sớm, cô thay 1 bộ quần áo crop-top cùng chiếc quần ống rộng xẻ 2 bên.

Sau đó, Tô Mỹ Lệ cầm học bạ và đi xuống tầng 1.

Vì hôm nay cô dậy sớm nên có dư thời gian để ăn sáng ở nhà.

Sau khi thưởng thức xong bữa sáng 1 cách thành thơi thì Tô Mỹ Lệ chào mọi người trong nhà rồi lái xe đi đến ngôi trường ao ước của cô.

Trên đường đi đến trường, cô thấy Tần Liệt, Tô Mỹ Lệ chạy xe sát vào chỗ Tần Liệt đang đi bộ, cô mở cửa kính ra rồi gọi Tần Liệt.
-" Ờ..

Tần Liệt ! Sao cậu lại đi bộ 1 mình thế này ? Đã đến xem trường mới chưa ? "

-" Rồi ! Cậu thì sao ? "

-" Bây giờ mới đi nè ! Cậu đang đi đâu thế ? "

-" Đi mua ít đồ, tiện thể đi bộ thể dục luôn ! Thôi đi đi, nhanh đến xem trường mới đi ! "

-" Ừm.

Đi đây ! Bye "

-" Bye ! "

Tô Mỹ Lệ tạm biệt Tần Liệt, kéo cửa kính lên rồi lái xe đi tiếp.

Đến nơi, Tô Mỹ Lệ nhớ lại kiếp trước của mình.

Từng vẻ vang thế nào khi học ở trường này.

Và cũng...!từng ngu ngốc thế nào mà bỏ tất cả bao năm học hành chăm chỉ, đứng trên đỉnh vinh quang thế nào chỉ để chạy theo mối tình nghiệt ngã ấy.

Không, lần này cô sẽ không chấp nhận, không đi theo vết xe đổ ấy nữa.

Cô sẽ lại 1 lần nữa, học hành chăm chỉ và rồi có thể lấy lại được ngôi vị Ảnh hậu kiếp trước mà khi cô chết đi đã NHƯỜNG lại cho An Vỹ Vỹ.

Tô Mỹ Lệ bước vào trường, đi đến văn phòng nộp học bạ rồi đi một vòng quanh trường, quả nhiên, ngôi trường vẫn không có gì thay đổi so với kí ức của cô.

Tô Mỹ Lệ tự hứa với lòng, quyết tâm cho 2 người họ nếm trải những đau đớn mà cô phải gánh chịu của kiếp trước.

.....

Ngày hôm sau, cũng là ngày nhập học của Tô Mỹ Lệ.

Cô chào tạm biệt ba mẹ rồi xách hành lý lên đường đến trường.

Ở trường mới đông đúc rất nhiều học sinh, sinh viên.

Và một trong số đó chính là Lăng Vân- cái người sát thủ mà đã được Tô Mỹ Lệ tình cờ cứu mạng.

Anh ta ngoảnh lại, mặt đối mặt, 2 người nhìn nhau.

Lăng Vân tiến lại gần Tô Mỹ Lệ với gương mặt lạnh lùng và đầy sát

khí.

-" Lại gặp nhau rồi ! "

-" À..

ờm..

chào ! "

-" Điều kiện ! "

-" Hả..

hả điều..u kiện gì ? "

-" Đã từng cứu.

Đưa điều kiện ! "

-" À...!chư..a nghĩ..

ra ! "

-" Ừm ! "

Nói rồi, anh ta đi mất.

^^ Người đàn ông này kì lạ thật đó ! Nói gì mà không rõ đầu đuôi sự tình hết cứ điều kiện này điều kiện kia.

Thôi tốt nhất sau này mình không nên giao du với anh ta nữa.

^^

Nghĩ 1 hồi sau đó Tô Mỹ Lệ liền đi về xem kí túc xá mới của trường.

Mặc dù đã từng học ở đây kiếp trước nhưng cô vẫn phải suýt xoa công nhận rằng ngôi trường mới này thật sự rất to, rộng và đẹp nữa.

Ngoài ra, ngôi trường còn sở hữu cả 1 khán đài rộng rãi chuyên để tổ chức các sự kiện như nhảy múa, ca hát, kịch nói và hòa nhạc trong trường hợp sân khấu ngoài trời bị hỏng hóc hay là do trời mưa.

Không chỉ vậy, ở đây còn có cả 1 phòng thư viện siêu rộng với đủ

mọi loại sách.

Cũng vẫn may là kiếp trước trong 1 phút chốc cô đã tỉnh ngộ và quyết định báo danh ở học viện này chứ nếu không chắc cô còn ân hận nữa.

Quả là 1 ngôi trường ưu tú dùng để đào tạo các siêu sao, minh tinh nổi tiếng.

Ở đây không chỉ đào tạo mỗi siêu sao trong nước mà còn nhận cả những nhân tài trên toàn thế giới.

1 ngôi trường vô cùng tuyệt vời, là nơi hội tụ của tất cả các siêu sao tương lai của thế giới.

Nhưng nghĩ đến đây, Tô Mỹ Lệ lại có phần thắc mắc.

Tại sao 1 sát thủ lạnh lùng, bí ẩn như cái tên Lăng Vân kia lại được chọn làm học viên của trường học sân khấu điện ảnh này.

Thấy cũng lạ mà thôi cũng kệ đi, cô làm gì có thời gian mà đi tìm hiểu chuyện của người lạ chứ.

Huống chi cô đã nói rồi là sẽ không bao giờ tiếp xúc, giao du gì với hắn nữa kia mà.

Tô Mỹ Lệ tự nhận thấy rằng, Lăng Vân là 1 người nguy hiểm và nên hạn chế lại gần trêu chọc khiến anh ta phật lòng.

Nhưng nói đến độ nguy hiểm thì cô cũng là người vô cùng nguy hiểm kia mà.

Cô vừa là thiên kim đại tiểu thư của 1 đại gia tộc mà cũng vừa là "vương" của tổ chức xã hội đen (hay gọi là tổ chức sát thủ) lớn thứ 3 thế giới kia mà, việc gì mà cô phải sợ hắn.

Suy nghĩ đắn đo 1 hồi giữa việc nên kết bạn với Lăng Vân và không nên kết bạn thì Tô Mỹ Lệ đã quyết định một cách chắc chắn rằng...!cô sẽ....!kết bạn với anh ta.

Lí do là vì nếu cô muốn trả thù Ngôn Cảnh và Vỹ Vỹ thì cô nên có những đồng minh tài sắc vẹn toàn như Lăng Vân (nói thế thôi chứ thật ra là bà mê cái đẹp nên mới chọn kết bạn với ông Lăng Vân đó.

Chứ ổng mà không đẹp thì bà tránh còn không kịp hưởng chi kết đồng minh.

)

Quyết định là vậy nên Tô Mỹ Lệ sẽ không chạy trốn trước Lăng Vân nữa.

Sau đó, cô đi về kí túc xá để sắp xếp hành lí, quần áo và giường ngủ..

Chương 36: 36: Chọn Đạo Cụ

Hôm nay, cô chính thức học 1 học đầu tiên tại ngôi trường mới này.

Tô Mỹ Lệ không còn là con sâu lười ngủ nướng nữa mà đã dậy sớm chuẩn bị mọi thứ đầy đủ.

Cô bắt đầu đi ra khỏi phòng kí túc xá rồi mở bảng sơ đồ trong máy ra và đi đến phòng học của mình.

Bước vào lớp, thật là trùng hợp, Lăng Vân cũng học cùng lớp với cô.

Vậy là cô có muốn tránh cũng không tránh được.

Nhưng điều bất ngờ hơn cả đối với Tô Mỹ Lệ là Vỹ Vỹ cô ta cũng học ở trường này.

Và không chỉ ở tại ngôi trường này thôi đâu mà cô ta còn học chung 1 lớp với Tô Mỹ Lệ nữa.

Tô Mỹ Lệ nhớ lại 1 lượt các kí ức của kiếp trước về việc xảy ra lúc cô vào lớp nhưng kì lạ là không có 1 kí ức nào về chuyện này hết.

Tô Mỹ Lệ gọi hỏi hệ thống 1 cách khẩn trương.

^^ Pipi, Pipi ^^

Có chuyện gì vậy ? Hôm nay làm gì có nhiệm vụ mới đâu sao chị gọi em ???

^^ Sao An Vỹ Vỹ cô ta lại ở đây ? Kiếp trước...!kiếp trước làm gì có

chuyện này ? ^^

À..

quên không nhắc chị.

Tất cả mọi thứ ở kiếp này, chưa chắc đã giống hoàn toàn với kiếp trước đâu !

^^ Sao lại thế ? ^^

Thì là...!thời bây giờ em sẽ lấy 1 ví dụ cho chị hiểu.

Kiếp trước có phải là chị không học ở đây đúng không ? Đến mãi sau khi biết được chị bị phản bội thì chị mới nộp học bạ vào đây đúng không ?

^^ Ủ ! Thì sao ? ^^

Đấy ! Chính vì kiếp trước chị không làm giống kiếp này nên một số chuyện của kiếp này và hệ thống dấu mốc thời gian cũng sẽ bị thay đổi.

Có thể là diễn ra nhanh hơn so với kiếp trước hay chậm hơn hoặc là không xảy ra và cũng có thể là 1 sự thay đổi mới hòn toàn.

^^Ồ vậy sao ! Ừm được rồi, chị sẽ để ý chuyện này hơn.

^^

Ừm.

Vậy không có gì thì em đi chơi game í lộn đi làm việc tiếp đây !

^^ Dấu đầu hở đuôi ! ^^

Xía ! Kệ em

Sau khi đã được giảng giải về sự việc lạ kì trên thì Tô Mỹ Lệ hít một hơi thật sâu rồi trở lại với vẻ mặt lạnh lùng như ban đầu rồi bước vào lớp.

Cô chọn chỗ ngồi nào xa chỗ của Vỹ Vỹ nhất rồi ngồi vào đó.

Vỹ Vỹ đứng dậy, đi đến bàn của Tô Mỹ Lệ cười khiêu khích rồi quay lại về chỗ ngồi của cô ta.

Đáp lại nụ cười đó của Vỹ Vỹ Tô Mỹ Lệ cầm 1 quyển sách rồi giơ nó lên, nhắm trúng đầu của Vỹ Vỹ mà ném.

Nhanh như 1 cơn gió, quyển sách bay thẳng vào đầu của Vỹ Vỹ khiến cho đầu cô ta sưng lên 1 cục sau đó, Tô Mỹ Lệ dùng chính kiểu cười vừa này mà Vỹ Vỹ đã cười cô mà cười thẳng lại vào mặt cô ta.

Ngồi ở khá gần chỗ Tô Mỹ Lệ, Lăng Vân đã chứng kiến được cảnh tượng thú vị này.

Sau cú ném đỉnh kao của Tô Mỹ Lệ thì Lăng Vân đã chính thức lọt hố cô nàng.

Tiếng chuông báo hiệu vào lớp đã vang lên, giáo viên bước vào lớp.

Mọi người trong lớp ai cũng ồ lên vì cô giáo chủ nhiệm của lớp mình chính là Maria - nữ minh tinh mới hot hiện nay.

Đúng là trường quốc tế có khác, có thể mời được cả 1 diễn viên nổi tiếng quốc tế đến đây dạy học.

Cô Maria phổ biến về trường học, về những môn học và về các hoạt động hay diễn ra trong trường cho mọi người trong lớp nghe.

Kết thúc tiết học giới thiệu trong buổi học đầu tiên, mọi người bắt đầu học theo thời khóa biểu cô Maria mới đưa cho.

Tiết thứ 2 sau tiết của cô Maria hôm nay là tiết âm nhạc.

Nhờ sự hướng dẫn nhiệt tình của cô chủ nhiệm minh tinh mà học viên trong lớp không phải mất thời gian tìm kiếm phòng đạo cụ.

-" Các em nghe kĩ đây ! Nếu trong buổi học nào có tiết nhạc thì trước ngày hôm đó hoặc trước tiết đầu tiên hãy tranh thủ đến phòng đạo cụ để lấy đồ trước.

Tránh cho việc tốn thời gian chọn đạo cụ, mất thời gian học bài mới.

"

-" Vâng ạ.

" _ Đồng thanh

-" À còn nữa.

Trước khi hết tiết học âm nhạc, giáo viên âm nhạc sẽ nói đạo cụ cần lấy của mỗi bạn hoặc mỗi nhóm hay có lúc là cả lớp trong tiết học ngày hôm sau.

Không tự ý lấy theo ý của mình.

Và vì hôm nay là ngày đầu tiên nên các em được phép chọn đạo cụ nào mình biết chơi.

Được rồi, các em chọn xong rồi đi đến phòng nhạc nha ! "

-" Vâng, chào cô ! "

Mọi người tranh thủ đi lựa đạo cụ mình biết chơi.

Tô Mỹ Lệ thì khác, cái gì cô cũng biết chơi nên cô không biết mình nên chọn loại nhạc cụ nào.

Thấy Tô Mỹ Lệ có vẻ băn khoăn, Lăng Vân hiểu lầm rằng cô không biết chơi loại nhạc cụ nào, liền đưa ngay cho cô 1 cây đàn tranh.

-" Cái này là dễ nhất rồi ! Cầm lấy đi.

"

Tô Mỹ Lệ vẫn chưa hiểu chuyện gì nhưng thấy Lăng Vân đưa cây đàn tranh cho cô thì cô nhận thôi.

15 phút sau, mọi người trong lớp đã hoàn thành việc chọn đạo cụ cho mình.

Tất cả mọi người trong lớp bắt đầu lần lượt đi đến phòng học nhạc trên tầng 3, vừa đi vừa nói chuyện rôm rả..

Chương 37: 37: Đa Tài

Lên tầng 3, mọi người lần lượt bước vào phòng nhạc.

Ổn định chỗ ngồi xong đâu đấy thì 5 phút sau, giáo viên bộ môn nhạc đến.

Lần này, lại là 1 bất ngờ nữa đối với mọi người trong lớp.

Giáo viên môn nhạc của lớp Tô Mỹ Lệ không ai khác chính là ca sĩ Tát Đĩnh Đĩnh, một người ca sĩ vô cùng nổi tiếng với ca khúc biểu diễn là " Tay trái chỉ trắng ".

Đúng là ngôi trường quốc tế hàng đầu có khác, ở đây hội tụ đủ dàn ca sĩ, diễn viên, minh tinh và siêu sao nổi tiếng.

Không biết rằng, các giáo viên môn khác có phải là những người nổi tiếng không nữa.

-" Được rồi ! Hôm nay là buổi học đầu tiên, chúng ta sẽ không học bài mới mà sẽ giao lưu với nhau.

Lần lượt từng bạn bước lên đây biểu diễn, trước khi biểu diễn thì hãy giới thiệu đôi chút về bản thân mình.

Bắt đầu từ bạn đằng kia đi ! "

Vừa nói dứt lời, tay của cô Tát Đĩnh Đĩnh chỉ thẳng ra phía của An Vỹ Vỹ.

Cô ta đứng lên, tiến về phía bục giảng đằng trước và cầm theo 1 cây sáo.

- " Em chào cô, chào mọi người.

Tôi tên là An Vỹ Vỹ, ước mơ sau này của tôi là trở thành 1 minh tin nổi tiếng...!à không..

là một ảnh hậu thế giới.

"

Nghe cô ta nói 1 cách đầy kiêu căng và ngạo mạn như thế, khiến mấy bạn học trong lớp có phần hơi ghét và khó chịu với cô ta.

An Vỹ Vỹ cầm cây sáo lên, thổi 1 khúc nhạc nhẹ nhàng.

Nhưng hình như cô ta mới học thổi sáo hay sao mà chỉ biết được mỗi 1 bài đó.

Khi cô Đình Đình kêu cô ta thổi thêm bài nữa thì cô ta liền ngượng ngùng lắc đầu, khiến cho Tô Mỹ Lệ buồn cười quá, cười phá lên.

- " Hahahaha ! Bày đặt làm màu xong không biết thổi.

Đúng là tôi đã quá xem trọng cô rồi ! hahahaha "

- " Cô...!"

- " Học viên nữ vừa cười lớn đó đâu, đi lên đây.

Em có giỏi thì làm thử xem nào ! "

- " Được thôi ! "

Tô Mỹ Lệ nhẹ nhàng đứng dậy rồi đi từ từ lên bục giảng với gương mặt tự tin của cô.

- " Chào cô, chào mọi người, tên tôi là Tô Mỹ Lệ.

Sau này tôi cũng muốn làm ảnh hậu nhưng không phải ảnh hậu trong làng hậu đậu như cô ta.

"

Nghe Tô Mỹ Lệ nói xấu An Vỹ Vỹ, mấy bạn học ở dưới có vẻ thích thú, cười ầm lên.

Sau đó, Tô Mỹ Lệ giật lấy cây sáo từ tay An Vỹ Vỹ rồi bắt đầu thổi.

Cô thổi 2-3 bài liền hơn nữa đa phần mấy bài đó đều là do cô Đình Đình đề xuất.

Thấy Tô Mỹ Lệ có vẻ có tài năng về phần thổi sáo, cô Đình Đình thấy rất hài lòng.

" Bạn Tô Mỹ Lệ rất có năng khiếu thổi sáo, tốt lắm.

Em còn biết chơi loại nhạc cụ nào nữa không ? "

" Dạ em biết tất cả các loại nhạc cụ.

"

" Sao cơ ? Em đừng nói khoác nhá ! "

" Vậy để em thử xem ! "

" Được.

Tất cả các bạn ở dưới mang hết đạo cụ lên đây để cho bạn Tô Mỹ Lệ thử.

"

Mọi người nghe theo lời cô Đình Đình, xếp các loại nhạc cụ khác nhau thành 1 hàng để cho Tô Mỹ Lệ thử lần lượt.

Tô Mỹ Lệ bước đến chỗ cây đàn tranh, bắt đầu gảy.

Âm thanh bắt đầu vang lên, nhẹ nhàng và thướt tha.

Tô Mỹ Lệ đàn 2 khúc nhạc theo kiểu ngẫu nhiên do cô Đình Đình đề ra, ai cũng phải công nhận cô đàn rất hay.

Kết thúc bản nhạc, Tô Mỹ Lệ lại đứng lại chọn 1 đạo cụ khác để chơi

rồi cứ thế, cứ thế cô đã chơi xong hết tất cả các loại nhạc cụ trên bàn.

Mọi người ai nấy mắt đều tròn xoe, vỗ tay thán phục Tô Mỹ Lệ.

Còn Lăng Vân, anh ta chỉ biết nhìn cô trố tài rồi cười tự hào. Kết thúc tiết học nhạc, mọi người đều xúm lại chỗ của Tô Mỹ Lệ hết lời khen cô.

- "Bạn học Tô, bạn giỏi thật đó ! "

- " Đúng, ngưỡng mộ quá đi ! "

- " Ủ, ước gì mình được như bạn Tô nhỉ ! "

- " Mọi người cứ tập nhiều là sẽ quen thôi mà.

Mình học mấy loại nhạc cụ này từ năm 4 tuổi, đương nhiên là sẽ hơn mọi người khi học lúc lớn rồi.

"

- " Oa...!4 tuổi đã học rồi sao ?! "

- " Nể phục thật.

Đâu như ai kia, thối được đúng 1 khúc duy nhất mà cũng kiêu căng.

"

- " Mấy người nói gì đó ! Đừng nói xấu sau lưng tôi.

An Vỹ Vỹ này sẽ cho mấy người thấy tôi xứng đáng với danh hiệu ảnh hậu hơn cô ta.

"

Nói rồi, An Vỹ Vỹ bực bội bước đi ra khỏi phòng nhạc.

Sau đó, mọi người lại tiếp tục quay qua nói chuyện với nhau.

Lăng Vân đứng trước cửa phòng nhạc, đợi lúc Tô Mỹ Lệ đi ra thì ngáng đường cô lại rồi cười nói :

- " Không ngờ cô tài năng thế đó.

Tôi còn tưởng là cô không biết chơi gì chứ ! Đúng là đã đánh giá thấp cô rồi ! "

- " Cảm ơn đã khen ! "

Tô Mỹ Lệ gạt tay Lăng Vân ra rồi đi về lại về phòng kí túc.

Vì hôm nay là ngày đầu tiên đi học nên buổi học chỉ có 2 tiết và kết thúc sớm.

Tô Mỹ Lệ đang đi về kí túc thì thấy An Vỹ Vỹ đang đứng trước cổng kí túc nữ.

Cô ta thấy Tô Mỹ Lệ thì chạy thật nhanh về phía cô rồi nói với giọng điệu bức tức :

- " Cô cứ phải bêu xấu tôi mới được à ? "

- " Ừm thì sao ! Tôi còn chưa hỏi chuyện vì sao cô lại tới được đây học đấy ! "

- " Tôi...! dựa vào thực lực của tôi vào đây cũng là điều bình thường ! "

- " Ha..

thực lực của cô.

Tôi còn tưởng cô không có thực lực chứ ! "

- " Cô...! Tôi cảnh cáo cô lần cuối.

Khôn hồn thì đừng có mà cản trở tôi ! "

Nói xong, cô ta quay phắt đi ra khỏi trường.

Tô Mỹ Lệ thấy cô ta có phần ấp úng khi cô hỏi cô ta vào trường bằng cách nào thì phần nào đã nghi ngờ việc cô ta đi cửa sau.

Chương 38: 38: Tiết Diễn Xuất

Ngày hôm sau, Tô Mỹ Lệ đến lớp từ rất sớm, cô cứ nghĩ mình sẽ là người đầu tiên đến lớp nhưng không.

Khi cô vào lớp thì đã thấy Lăng Vân đến trước cô, anh ta đang nằm gục mặt xuống bàn ngủ thêm 1 giấc nữa.

Cô thấy lạ liền đến lại gần, chạm nhẹ vào cái vào vai anh ta.

Anh ta tỉnh dậy, hỏi Tô Mỹ Lệ :

-" Có chuyện gì vậy ? Không để người ta ngủ à ? "

-" Nếu anh buồn ngủ sao không về phòng kí túc mà ngủ ? Đến lớp ngủ làm gì ?! "

-" Tôi thích đấy ! "

Nói xong, anh ta lại gục mặt xuống bàn ngủ tiếp.

Tô Mỹ Lệ mặc dù rất tức giận với anh ta nhưng đành kìm lại.

Cô cầm cặp sách lên và đi ra ngoài, mặc kệ cho Lăng Vân ngủ 1 mình trong lớp học.

Tô Mỹ Lệ đi vòng quanh ngắm khung cảnh và đi xem các phòng học.

Vì kiếp trước cô chỉ chăm chăm vào học hành, mong có được 1 thành tích xứng đáng nhưng chính 2 người cô yêu thương đã hãm hại cô, khiến công sức của cô đổ sông đổ biển hết.

Kiếp này, được ông trời đặc xá ban cho cơ hội được sống thêm 1 lần

nữa, cô sẽ cố gắng bước lên ngôi vị xứng đáng của mình 1 lần nữa và sẽ tận hưởng cuộc sống đáng quý này.

Mải mê mò mẫm, khám phá các phòng học trong trường mà Tô Mỹ Lệ quên mất rằng đã đến giờ vào lớp.

Tiếng chuông vang lên, cô vội vàng đi về lớp, cũng may là cô chỉ đi loanh quanh gần lớp nên có thể kịp chạy về lớp nhanh chóng.

Tô Mỹ Lệ vội chạy vào trong lớp, chưa kịp ngồi ấm chỗ thì cô Maria bước vào lớp.

Hôm nay tiết học đầu tiên của cô Maria học về diễn xuất.

Mọi người trong lớp di chuyển đến phòng diễn xuất rồi nghe theo lệnh của cô, từng người một đi đến phía trước sân khấu, bốc thăm ngẫu nhiên 1 vai diễn rồi lần lượt lên diễn.

Lần này, Tô Mỹ Lệ được bốc thăm đầu tiên, cô cho tay vào thùng, bốc lên 1 mẫu giấy.

Cô đi ra phía đằng sau đọc cho mọi người nghe về vai diễn của mình.

-" Tô Mỹ Lệ, diễn vai mẹ kế.

Có cảnh thì sẽ phải thể hiện sự điên loạn nhưng có lúc lại khóc sụt sướt, về tội nghiệp.

"

Đúng là hôm nay không phải ngày may mắn của cô, vai diễn mà Tô Mỹ Lệ bốc được là 1 vai diễn được cô Maria đánh giá là 1 vai diễn rất khó, nhất là về mặt biểu cảm cảm xúc, tâm lí nhân vật.

Một lúc sau, mọi người đã bốc thăm xong hết, cô Maria chỉ đích danh từng bạn một lên sân khấu diễn thử, riêng vì độ khó vai diễn của Tô Mỹ Lệ mà được cô giáo đặc cách cho diễn cuối cùng.

Nhưng Tô Mỹ Lệ vẫn cứ nhất quyết xin cô cho mình diễn thứ 3.

Thấy Tô Mỹ Lệ lấy được vai diễn khó mà còn xung phong diễn thứ 3, An Vỹ Vỹ liền giơ tay xin cô cho mình diễn thứ 2, nhất quyết không để thua Tô Mỹ Lệ.

Đến lượt cô ta lên diễn, mọi người ai ai cũng đều quay mặt đi, không muốn xem cô ta khiến cô An Vỹ Vỹ càng thêm ghen ghét, đố kị hơn với Tô Mỹ Lệ.

Cô ta bốc thăm vào vai 1 cô học sinh nghèo, đi xin tiền để chữa bệnh cho mẹ.

-" Huhu..

có ai cho con xin ít tiền hơn ! Mẹ con bị ốm huhu "

-" Đúng là dở thật đấy, khóc cũng không ra hồn "_ Mọi người xì xào bàn tán.

-" Ú huhu....!"

-" Thôi..

được rồi ! Dừng lại đi, không có khả năng diễn xuất gì cả.

Không hiểu nổi em vào đây bằng cách nào nữa?! "_ Cô Maria nói với giọng khó chịu

-" Em...!"

An Vỹ Vỹ bước xuống sân khấu dưới những tiếng cười khinh bỉ và lời bàn tán của cả lớp.

-" Biết ngay mà ! Chỉ được cái ra vẻ ! "_ 1 bạn nữ nói.

-" Cô im đi "

An Vỹ Vỹ tức giận, quát thẳng vào mặt bạn nữ đó.

Cô ta giơ tay định đánh bạn đó thì bị Tô Mỹ Lệ giữ lấy tay.

-" Bạn ý có nói gì sai đâu ! Đã diễn dở rồi còn lên giọng.

"

"- Hứ...!cô giỏi thì lên diễn xem nào.

"

^^ Chắc chắn là cô ta không biết diễn đâu vì hồi trước lúc còn học cùng cô ta mình thấy cô ta có biết cái gì về diễn xuất đâu chứ ! Để xem cô còn lên mặt được nữa không.

^^ _ An Vỹ Vỹ thầm nghĩ trong đầu.

"- Được để tôi lên diễn cho cô xem "

Nói rồi, Tô Mỹ Lệ bước lên trên sân khấu.

Hít 1 hơi thật sâu rồi bắt đầu diễn..

Chương 39: 39: Ma Vương Lão Đầu

Một lúc sau, Tô Mỹ Lệ đã hoàn thành vai diễn của mình trước sự ngạc nhiên lần nữa của cả lớp và cô Maria.

Mọi người hò reo, khâm phục Tô Mỹ Lệ.

Đây là sự ngạc nhiên mà Tô Mỹ Lệ mang đến cho mọi người trong 2 buổi học đầu tiên.

\-" Thế nào ? Khâm phục khẩu phục chưa ? "

-" Hừ...!có gì giỏi đâu ! Chả qua cô ăn may mà thôi "

-" Bạn học An à, cô không biết xấu hổ sao ? Bạn học Tô lớp chúng tôi giỏi hơn cái loại rác rưởi như cô nhiều.

" _ 1 bạn học khác lên tiếng.

Câu nói của bạn học đó khiến cho An Vỹ Vỹ không thốt được lên câu nào nữa.

Ai cũng ủng hộ và đồng tình trước ý kiến và câu nói của bạn học đó.

An Vỹ Vỹ tức đến mức chỉ biết chạy ra ngoài rồi hét một cái.

Sau đó cô ta đi đâu thì không ai biết.

Và lại 1 lần nữa cô ta đi đâu biệt tăm mà không 1 ai biết.

Mọi người mặc kệ cô ta, vội xúm lại chỗ của Tô Mỹ Lệ rồi khen lấy khen để.

-" Wow...!sao cậu đa tài thế.

Cả âm nhạc và diễn xuất đều siêu như vậy.

Có khi sau này cậu thật sự làm ảnh hậu đó.

"

-" Ừm đúng đó.

Nếu thế thì chúng mình phải xin chữ kí trước mới được.

"

-" Thôi ! Tớ đâu có học tốt như vậy đâu.

Ăn may thôi mà.

"

-" Không.

Các bạn ấy nói đúng đó.

Em quả thật rất có năng khiếu trong điện ảnh.

Lựa chọn vào trường này của em là rất chính xác.

"

-" Vâng em cảm ơn cô ! "

-" Ừm.

Chúng ta hãy nêu gương của Tô Mỹ Lệ.

Cố gắng phấn đấu học tốt như vậy nha.

"

-" Vâng ạ ! " _ Cả lớp đồng thanh

-" Được rồi các em tan học đi ! "

Hết tiết diễn xuất, mọi người lại đi về lớp để bắt đầu tiết tiếp theo.

Tiết tiếp theo của ngày hôm nay là tiết luyện thanh do thầy Châu Thâm dạy.

Thầy này đặc biệt rất là nghiêm khắc và thẳng tính.

Trong trường nếu nói thầy Châu Thâm là nghiêm khắc thứ 2 thì không ai dám đứng thứ nhất.

Từng có vài học sinh vì học kém quá mà bị thầy ấy đuổi thẳng cổ ra ngoài.

Mọi người trong lớp, ai cũng lo sợ đến tiết của thầy ấy.

Tiếng chuông reo lên, thầy Châu Thâm xuất hiện, từ từ bước vào lớp.

Thầy nhìn 1 lượt lớp học rồi phàn nàn kêu ca.

-" Trời ơi ! Cuộc đời tôi chưa thấy lớp nào mà bẩn như lớp anh chị.

Đây không phải cái lớp nữa mà là cái bãi rác rồi.

Mau...!cử người đi dọn dẹp nhanh cho tôi.

"

Mọi người nhìn nhau không hiểu thầy nhìn kiểu gì mà ra cái bãi rác.

Lớp học sạch bong, không 1 tí rác nào cả.

1 bạn nam can đảm đứng lên hỏi thầy.

-" Thưa thầy, cho em hỏi, lớp chúng em bẩn chỗ nào ạ ? "

Thấy vậy, thầy liền nhăn mày, chỉ tay vào bàn giáo viên.

-" Đây...!cả một đống bụi thế này mà các anh chị không nhìn thấy ! "

Mọi người đứng lên, nhìn vào bàn của thầy.

Ai cũng phải công nhận, lời đồn đúng thật.

Chỉ 1 hạt bụi nhỏ nhoi thôi mà thầy cũng kêu ca.

Tô Mỹ Lệ đứng lên, cầm 1 cái khăn đến, lau xoẹt 1 cái rồi đi xuống.

Sau đó, thầy mới chịu bắt đầu vào tiết học.

-" Hôm nay chúng ta sẽ học luyện thanh và giữ khí trong bụng.

Bạn nào có thể lên làm mẫu không ? "

Mọi người trong lớp, ai ai cũng cúi mặt xuống và đồng loạt chỉ tay vào Tô Mỹ Lệ.

Cô nhìn thấy các bạn chỉ tay vào mình liền thở dài rồi giơ tay lên.

-" Em..

xung phong "

-" Rồi, em mau lên đây ! "

Tô Mỹ Lệ đi lên phía bục giảng, làm theo sự chỉ dẫn của thầy.

-" Bây giờ em hãy hít 1 hơi thật là sâu rồi giữ ở đấy sau đó bắt đầu đếm.

"

Tô Mỹ Lệ làm theo lời thầy, cô hít 1 hơi thật sâu rồi đến đến 134.

-" Ừmmmm được được.

Quả là 1 làn hơi dài ! Tốt lắm ! "

-" Cái gì ?!!! Ma Vương Lão Đầu mà cũng biết khen học sinh ư ?! Mỹ Lệ lại lập được công rồi ! "

-" Các em im lặng, trật tự.

Rồi bạn học Tô Mỹ Lệ phải không ! Tốt lắm, em về chỗ đi.

"

Ngày hôm đấy, nhờ có Tô Mỹ Lệ mà cả lớp được Ma Vương Lão Đầu dạy học 1 cách nhẹ nhàng, tình cảm..

Chương 40: 40: Quý Cô Sành Điệu

Vậy là, điểm thiện cảm của Tô Mỹ Lệ đối với các bạn trong lớp cô đã tăng lên rất nhiều.

Nhưng đi đôi với những điều tốt đẹp ấy thì cũng là những điều tối tăm, xấu xa.

Một nhóm học sinh nữ khoảng 5- 6 thành viên tên là " Quý cô sành điệu " trong lớp vô cùng ghét Tô Mỹ Lệ vì ánh hào quang của cô quá lớn, thu hút hết tất cả mọi ánh nhìn ngưỡng mộ, cảm mến, thần tượng của mọi người trong lớp.

Vì vậy nhóm bọn họ luôn muốn nghĩ ra những cách để troll, trêu ghẹo Tô Mỹ Lệ khiến cho cô mất mặt trước cả lớp.

Thật là 1 nhóm người rảnh rỗi sinh nông nổi mà.

À mà quên chưa nhắc với mọi người rằng, tất nhiên là mấy " Quý cô " ấy vẫn chưa biết Tô Mỹ Lệ là 1 Đại thiên kim tiểu thư của đại gia tộc quyền lực Đó là lí do vì sao mà mấy ả ngu ngốc đó mới dám trêu chọc Tô Mỹ Lệ.

Chắc mấy đứa chân dài não ngắn ấy chỉ nghĩ rằng Tô Mỹ Lệ là đứa nhà nghèo khó, vì trong trường, chỉ có những học viên có điều kiện khó khăn mới ở khu kí túc xá trong trường.

Vì lẽ đó nên ngày hôm sau khi đi học, nhóm mấy cô nàng ấy hẹn nhau đến lớp sớm nhất để bắt đầu thực hiện kế hoạch làm mất mặt Tô Mỹ Lệ.

Bọn họ phân chia nhau ra, từng người làm mỗi việc khác nhau.

Linh Đan - cô nàng trưởng nhóm phân chia cho 4 thành viên còn lại của nhóm rõ từng việc.

-" Mai Linh, cô đi lấy xô nước bẩn mà vừa giặt khăn lau bảng bê vào đây.

Còn Tuệ Anh, cô đi lấy 1 cái dao lại để cưa mấy cái chân ghế của con nhỏ nghèo nàh đó và nhớ KHẮC DÒNG CHỮ YÊU THƯƠNG cho cô ta nữa.

"

-" Ừm, okkk " _ Đồng thanh.

-" Còn 2 người, Mẫn Nhi và Châu Vũ, hai người mau lấy hết sách vở của nhỏ đó dưới ngăn bàn sau đó xé tan nát hết cho tôi.

Nhớ là sau khi xé xong vẫn phải cất lại về vị trí cũ cho nó đó.

"

-" Ừm ! " _ Mẫn Nhi

-" Biết rồi, tụi tao đi làm ngay đây.

" _ Châu Vũ.

Nhóm " Quý cô sành điệu " say sưa bàn bạc kế hoạch bên trong mà không hề để ý rằng, An Vỹ Vỹ đã đứng ngoài cửa và nghe thấy hết toàn bộ kế hoạch của bọn họ.

Cô ta bước vào lớp, vừa đi vừa vỗ tay, trên mặt thì nở một nụ cười thán phục nhưng ẩn trong nụ cười của cô ta đó chính là sự đố kỵ.

Vì giờ đây, cô ta không phải tự ra mặt để hăm dọa Tô Mỹ Lệ nữa mà sẽ mượn tay của mấy con búp bê chân dài nàh đó mà không sợ bị phát hiện.

-" Hahahaha...! Tôi thấy kế hoạch làm mất mặt con nhỏ thích khoe

khoang đó của các cô được đấy ! Rất hợp ý tôi, tôi cũng không ưa con nhỏ đó từ lâu rồi.

"

-" Ồ..

vậy sao.

Vậy chắc là cô cũng sẽ muốn gia nhập hội của chúng tôi đúng chứ ?!

" _ Linh Đan ngỏ lời.

-" Wow.

Tất nhiên rồi ! Được nhóm trưởng ngỏ lời mời gia nhập nhóm như vậy thì sao có thể từ chối được chứ !

-" Haha..

Tôi bắt đầu thấy thích cô rồi đấy An Vỹ Vỹ.

Đúng là câu nói xưa không hề sai mà ! Kẻ thù của kẻ thù là bạn ! Hợp tác, gia nhập nhóm vui vẻ.

"

-" Cảm ơn cô, nhóm trưởng Linh Đan xinh đẹp, sành điệu.

"

Nghe những lời nói và lời khen ngon ngọt của An Vỹ Vỹ mà ả nhóm trưởng đã bị mê hoặc, bắt đầu cảm thấy thích cô ta.

Sau khi bày xong một " trận địa " để giăng lưới Tô Mỹ Lệ vào bẫy thì cũng là lúc mọi người trong lớp bắt đầu đến đông đủ.

Chỉ thiếu có mỗi nhân vật chính đến nữa thôi.

Hôm nay thật lạ, ai cũng thắc mắc tại sao hôm nay Tô Mỹ Lệ lại đến

muộn, ngay cả hội chân dài sàn điệu kia cũng đang không hiểu vì sao thì cánh cửa chính của lớp mở ra, An Vỹ Vỹ cùng nhóm Linh Đan đang hí hửng vì chuẩn bị được xem " chúa hề Tô Mỹ Lệ " trở thành trò cười cho lớp thì....!Ào 1 cái, chậu nước đổ xuống và người bị hại không phải là Tô Mỹ Lệ mà là cô giáo chủ nhiệm của bọn họ - cô Maria đang đứng đó, chỗ đáng lẽ giành cho Tô Mỹ Lệ với toàn thân ướt sũng và...!bắn.

Thì ra hôm nay Tô Mỹ Lệ nghỉ để đi diễn.

Cô Maria ngẩng mặt lên với khuôn mặt vô cùng vô cùng (không biết diễn tả sự tức giận này sao nữa) tức giận, cô giáo tiến về phía của Linh Đan, tặng cho cô ta 1 bạt tai.

Linh Đan sửng sốt chưa kịp hiểu chuyện gì.

Lát sau cô định hình lại được thì bắt đầu làm diễn viên diễn cảnh khóc lóc thảm thương..

Chương 41: 41: Tôi Nhớ Kĩ Anh Rồi Đây !

Cô ta bắt đầu đứng dậy, ngẩng mặt lên và khóc to.

" Huhuhu cô ơi, em..

em xin lỗi, em không cố ý.

Huhuhuhu "

" Haizzz....!thôi thôi ngồi xuống đi.

"

Mặc dù rất tức giận nhưng cô Maria không làm gì cô ta được.

Cũng 1 phần là do cô kiêng dè thân phận tiểu thư Linh Gia của cô ta.

Thế là, Linh Đan đã thoát được việc này 1 cách dễ dàng.

(Ở trường quay)

Tô Mỹ Lệ sau khi đã hoàn thành xong nốt phân cảnh cuối cùng trong bộ phim thì đang vào phòng thay đồ thay quần áo.

" Tiểu Lệ à, tí nữa đạo diễn bảo tất cả mọi người trong đoàn làm phim cùng đi liên hoan 1 bữa ăn mừng đóng máy đó ! Em có đi không ? " _ Người phụ trách makeup cho Tô Mỹ Lệ hỏi.

" Dạ chắc là em đi.

" _ Tô Mỹ Lệ trong phòng thay đồ nói vọng ra.

" Ok để chị báo cho bên đạo diễn.

"

Tô Mỹ Lệ thay đồ xong, cùng đoàn phim đi ăn 1 bữa đóng máy vui vẻ.

(Tại nhà hàng)

- " Hôm nay, mời mọi người đến đây là để ăn mừng bộ phim của chúng ta đã đóng máy và chuẩn bị được khởi chiếu ! Cảm ơn sự đóng góp của mọi người, tất cả các diễn viên và các nhân viên trong đoàn làm phim.

" Đạo diễn nói.

Ăn uống no say, nói cười, trò chuyện vui vẻ một khoảng thời gian khá lâu, Tô Mỹ Lệ xin phép đi về trước.

- " Ờm...!xin phép mọi người em về trước.

Mai em có tiết trên trường.

"

- " Ừm, vậy tạm biệt Mỹ Lệ nhé ! "

Tô Mỹ Lệ đi xuống hầm gửi xe, đang đi, cô đột nhiên cảm thấy chóng mặt vô cùng.

Vì trời đã khuya nên chắc các nhân viên bảo vệ đang đi ăn hoặc tranh thủ đánh 1 giấc nên không ai biết Tô Mỹ Lệ bị làm sao.

Đầu cô tự dưng choáng váng, đôi mắt đưa đi đưa lại 1 cách mệt mỏi, cô bắt đầu thấy mọi thứ mờ dần rồi mất cân bằng, trước khi nhắm mắt, cô nhìn thấy 1 người đàn ông đang bế cô đi đâu.

Cô không còn chút sức lực nào để kháng cự cả.

Người đàn ông đó hình như chúng xuân dục (thuốc kích d.ục ó) nên phát tiết lên Tô Mỹ Lệ.

Hắn mở cửa xe ô tô rồi ném cô vào bên trong, sau đó 2 người họ đã trải qua một đêm mây mưa đầy kí.ch thích.

Sáng hôm sau, Tô Mỹ Lệ tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm cạnh người của 1 người đàn ông lạ mặt.

Điều khó hiểu là cô và hắn đều khóa thân không mặc gì.

Cô nhìn xuống phía dưới thì thấy vũng máu.

Cô chợt hiểu ra, cô đã trao lần đầu của cô cho hắn.

Tô Mỹ Lệ cố dùng hết sức đứng dậy, không hiểu hắn là người đàn ông ăn chay bao lâu mà làm đến mức bây giờ cô không còn chút sức lực nào cả, chân tay đều rã rời, eo đau nhức.

Cô nhìn xuống chiếc váy của cô bị hắn xé một cách thô bạo, tan tành.

Váy Tô Mỹ Lệ bị xé rách vì vậy nên cô phải mặc tạm áo của hắn. Mặc xong, cô nhìn kĩ khuôn mặt của tên lưu manh đó và thầm nghĩ :
-" Có..

có chút đẹp trai đó chứ.

Nhưng..

sao mình cứ thấy anh ta quen quen sao ý nhỉ ! Thôi kệ, tên biế.n thái này, tôi nhớ mặt anh rồi.

"

Sau đó, cô mở cửa xe rồi ra ngoài rồi đi lên xe của mình.

Tô Mỹ Lệ định về nhà nhưng cô lại nghĩ lại.

Nếu bây giờ cô về với bộ dạng này, thế nào cũng làm bố mẹ mình lo lắng.

Sau một hồi phân vân nghĩ ngợi, cô quyết định về căn nhà cô mua hồi còn học với Doanh Doanh, đằng nào thì về đấy, cô cũng có 1 người tâm sự, bầu bạn với mình.

Kể ra thì cũng lâu lắm rồi Tô Mỹ Lệ không được gặp Chu Doanh

Doanh mà..

Chương 42: 42: Hệ Thống Trở Lại

Tô Mỹ Lệ lái xe về nhà của cô và Doanh Doanh.

Về đến nơi, Chu Doanh Doanh ra mở cửa, thấy Tô Mỹ Lệ mặc cái áo sơ mi nam cùng với những dấu hôn trên người cô thì sốc đến suýt ngất trước cửa.

-"Có..

có chuyện gì với cậu vậy ? "

-" Vào nhà trước đã rồi tớ kể cho ! "

Nói rồi, Chu Doanh Doanh cởi áo khoác của cô ra khoác cho Tô Mỹ Lệ rồi dìu cô ấy vào nhà.

Sau khi Tô Mỹ Lệ thay xong quần áo mới, Chu Doanh Doanh làm bữa sáng cho 2 người rồi sau đó Tô Mỹ Lệ bắt đầu kể về chuyện đêm hôm qua.

-" Tối hôm qua, sau khi tớ đi ăn mừng với đoàn làm phim thì tớ xuống lấy xe.

Lúc đó cũng khoảng 12 rưỡi rồi.

Tớ đang đi thì tự dưng thấy chóng mặt, đầu óc thì quay cuồng sau đó tớ thấy lờ mờ bóng dáng 1 người đàn ông vô cùng quen thuộc.

Cứ như tớ đã gặp hắn ta ở đâu rồi ý.

"

-" Ừm..

rồi sao nữa ? "

" Sau đó, hắn ném tó vào trong xe của hắn rồi bắt đầu....!"

" CÁI GÌ ?! Tên khốn nạn đó dám làm vậy với cậu á ! Không được.

Tó...!tớ phải đi giết hắn.

"

" Ấy..

ấy đứng lại.

Cậu có biết hắn là ai chưa mà đi đòi đi giết.

"

" Ừ ha.

Thế cậu có biết nó là thằng nào không ? Tớ sẽ đi cho nó 1 trận."

" Biết thì biết nhưng mà...!làm gì được hắn.

"

" Cái gì mà không làm gì được hắn.

Với cái thân phận thiên kim đại tiểu thư ấy của cậu mà không làm gì được hắn à ? "

" Ừm thì...!Bây giờ tớ hỏi cậu nhá.

"

" Ừm "

" Gia tộc tớ đứng thứ mấy trong các đại gia tộc ? "

" Thì đứng thứ 2.

Sau có mỗi Bạch Gia thôi còn gì.

"

" Ừm sau có mỗi Bạch Gia thôi đúng chứ ?! Nhưng cái tên đàn ông

khốn nạn hôm qua lại là thiếu gia của Bạch Gia đấy.

"

-" Hả ?? Hoàn cảnh gì éo le thế má ! "

-" Đấy giờ cậu biết thân phận của hần rồi giỏi mà đi đánh hần, giết hần đi.

"

-" Ờ..m ...!chắc thôi "

-" Thế mà vừa nãy kêu to thế ! "

-" Thì lúc đấy chưa biết được là Đại Thiếu gia cao cao tại thượng đó nên...!có hơi lỗ "

-" Cậuuuu....!đúng thiệt là..

"

-" Thôi không nói nữa.

Cậu đi nghỉ chút đi.

"

-" Ừm ! "

-" À mà hôm nay cậu được nghỉ học à ? "

-" Không ! "

-" Vậy đã xin cô nghỉ chưa ? "

-" Ừ nhỉ ? Quên mất.

"

-" Tiểu Lệ cậu đúng thiệt là...!đầu óc để trên mây "

Thế là, Tô Mỹ Lệ gọi cho cô Maria để xin nghỉ ngày hôm nay.

Sau đó, cô đi vào phòng ngủ đánh 1 giấc thật say.

Trong mơ, cô mơ thấy hình ảnh của tên lưu manh hôm qua, càng nhìn càng thấy giống người đó.

Chính là cái bóng người mà cô đã từng mơ thấy và đã gặp trước khi chết kiếp trước.

Tô Mỹ Lệ tỉnh dậy, vội viết về mấy chuyện xảy ra kiếp trước.

Cô viết những chuyện đã từng xảy ra của kiếp trước và những chuyện không thể lí giải nổi ở kiếp này.

Sau đó, cô gọi hệ thống đang ngủ đông dậy và hỏi.

-" Pipi, hệ thống dùng lại được chưa vậy ? "

Oáppppp...!* vươn vai * chị gọi em hả ?! Hệ thống vừa ngủ đông xong và đã nâng cấp thành công rồi đó.

Cập nhật thêm rất nhiều bảo vật và các đồ dùng hữu ích khác !

-" Oa vậy hả ! Hệ thống thật là tân tiến ! "

Đương nhiên rồi.

Có điều là những đồ đó sẽ....!nhiều xiên hơn xiu ó..

-" Lại nghĩ cách lấy tiền của tôi ! Hệ thống này đúng là ác ghê đó"

Hệ thống ác hời nào chứ ! Hệ thống cũng phải đi mưu sinh chứ không có tiền thì hệ thống sống sao ?!

-" Ừ rồi..

rồi lại là tôi sai được chưa ! "

Ừm..

phải thế mới đúng chứ ! À mà chị gọi em có chuyện gì vậy ???

-" À ừ xem quên mất ! Chị hỏi cái này nhé ! Sao...!các sự kiện ở kiếp trước mà bây giờ nó lại xảy ra sớm hơn kiếp này ? Còn có những việc chưa từng xảy ra ở kiếp trước cũng đột ngột xảy ra ở kiếp này là sao ?? "

Chương 43: 43: Nhiệm Vụ Mới Không Giới Hạn Thời Gian

Haizz chị đúng là mau quên thiệt đó ! Em đã từng nói với chị lí do tại sao rồi mà.

- " Ừ..m chắc nhiều việc quá chị quên mất.

"

Vậy để em nói lại nè.

Tại vì chị trùng sinh sống lại, nghịch thiên cải mệnh nên mới xảy ra những lỗi hổng về không gian và thời gian đó !

- " Ồ..

vậy tức là sẽ xảy ra những chuyện trước đây chưa từng xảy ra sao ?! "

Ừm đúng rồi đó ! À hệ thống đã soạn thảo xong cho chị bảng nhiệm vụ tiếp theo rồi đó ! "

- " Ừm..

Mở bảng nhiệm vụ trong hệ thống đi "

xxx BẢNG NHIỆM VỤ CỦA HỆ THỐNG xxx

TÌM RA THIẾU CHỦ (NGƯỜI KẾ NHIỆM TIẾP THEO) CỦA HẮC VIÊM BANG !!!

Hết rồi ! Chỉ có 1 nhiệm vụ thôi và nhiệm vụ này không giới hạn thời gian cho chị ! Nhìn thì có vẻ đơn giản đúng không nhưng thực ra không hề dễ tí nào đâu ! Hệ thống sẽ không đưa bất kì gợi ý nào cho chị cả.

- " Ơ...!sao lại thế ! Không chút manh mối thì đòi tìm người kiểu gì ?! "

Thì đâu có giới hạn thời gian đâu ! Chị muốn tìm bao lâu cũng được.

Tìm được nhanh thì sẽ có lợi cho chị còn tìm được muộn thì bất lợi có gì đâu ! Thôi em đi đây, hệ thống mới nâng cấp nên cần phải hạn chế sử dụng năng lượng.

Nói rồi Pipi đi vào hệ thống, để mặc Tô Mỹ Lệ đang rất bức tức và khó hiểu ở ngoài.

Vậy là sau kì nghỉ đông dài đằng đẳng ấy thì Tô Mỹ Lệ lại phải bắt đầu hành trình hoàn thành nhiệm vụ TRẢ THÙ của cô.

Sáng hôm sau, Tô Mỹ Lệ thức dậy, hình như cô mới chớp mắt được có 15 phút.

Cô đánh răng rửa mặt, thay quần áo và soạn sách vở sau đó đi ra ngoài.

Ở ngoài, Chu Doanh Doanh đã nấu sẵn bữa sáng đợi Tô Mỹ Lệ.
-" Ơ..

kìa mắt cậu làm sao đấy Lệ Lệ ? "

Tô Mỹ Lệ soi gương thì thấy gương mặt đẹp đẽ trắng sáng của cô có 1 quầng thâm mắt siêu to khổng lồ giống như của gấu trúc vậy.

-" À..

hôm qua tớ ngủ không được ngon lắm ấy mà ! Không sao đâu tí tớ đi dặm ít phần vào che đi là được.

Thôi ăn sáng đi ! "

-" Cậu có mệt lắm không ? Hay xin nghỉ đi ! "

-" Thôi không cần đâu.

Với lại tớ cũng nghỉ 2 ngày rồi, chép bù một đồng bài tập mệt hơn nữa ! "

-" Ừm vậy thôi ăn sáng đi ! Tí tớ lấy xe đưa cậu đi.

"

- " Ừm cảm ơn cậu.

爱你 ! (Yêu cậu !)

Sau khi ăn xong, Chu Doanh Doanh lấy xe chở Tô Mỹ Lệ đi học.

Đến trường học, Tô Mỹ Lệ tạm biệt Chu Doanh Doanh rồi bước vào trường.

Cô đi đến chỗ phòng học của mình rồi bước vào lớp.

Cô vừa bước vào lớp, mọi người trong lớp đã xúm xúm lại chỗ cô hỏi thăm.

Bạn học A :

- " Bạn học Tô à, cậu giỏi thật đó ! Chúng mình nghe cô nói cậu đi đóng phim cho 1 bộ phim có đạo diễn nổi tiếng quốc tế luôn ó ! Đã thế mới vào casting buổi đầu đã được nhận làm nữ 2 rồi đỉnh quá nè cậu ghê ! "

Bạn học B :

- " Phải đó, phải đó.

Bọn này thật may mắn khi cùng lớp với người nổi tiếng ! "

Tô Mỹ Lệ cười nhẹ vừa chia sẻ kinh nghiệm của mình vừa bước về chỗ ngồi.

Nhờ có các bạn trong lớp mà cô đã nhẹ lòng hơn 1 chút, trả lời họ mà cô dường như quên mất chuyện khiến cô buồn.

- " Ừm..

thật ra thì mình cũng không có kinh nghiệm gì cả đâu.

Mọi người đừng thần tượng mình như thế "

- " Không phải, cậu đừng có khiêm tốn vậy được không ! Kể cho bọn mình nghe chuyện trong phim trường thôi cũng được, không bắt cậu phải chia sẻ kinh nghiệm nữa nha...a...!! "

- " Ừm được rồi ! "

Sau đó, Tô Mỹ Lệ tranh thủ 15 phút đầu giờ kể cho mấy bạn nữ đang hóng chuyện nghe về những chuyện trong phim trường ra sao rồi các ngôi sao nổi tiếng ngoài đời có xinh đẹp và tốt bụng như trên truyền hình, báo chí hay không.

Cô mãi kể chuyện mà không mảy may để ý đến An Vỹ Vỹ cô ta đang đứng ngoài hành lang lớp học nhìn cô với ánh mắt sắc bén.

Chắc chắn sau chuyện mà Tô Mỹ Lệ được đi đóng phim này, cô ta sẽ càng ghen tị hơn với cô và lại cùng các " Quý cô chân dài " kia bày mưu hãm hại cô cho coi.

Nhắc đến cái nhóm đấy, sau chuyện hất nước giặt khăn lau bảng lên người cô Maria xong, bọn họ thấy Tô Mỹ Lệ không đi học nên không thể bày trò hãm hại cô được.

Những chiếc bàn ghệt mà họ rạch các dòng chữ xấu xí trên đấy đều đã bị cô Maria phát hiện và đổi thành bộ bàn ghế mới cho Tô Mỹ Lệ..

Chương 44: 44: Chó Sủa Lắm Quá

15 phút sau, tiếng chuông báo hiệu vang lên, mấy người đang xúm xúm lại chỗ của Tô Mỹ Lệ đều nhanh chóng về vị trí của mình.

Lại 1 tiết học nữa của Đại Ma Vương.

Nhưng...!lớp này chắc không cần lo đâu vì có Tô Mỹ Lệ - học sinh cưng chính hiệu của thầy ấy rồi còn gì.

Đại Ma Vương bước vào lớp với gương mặt nghiêm túc như mọi ngày.

Thầy ấy đặt chiếc cặp đen lên bàn rồi ngẩng mặt lên nói với cả lớp.

-" Tôi trả bài kiểm tra lí thuyết 15 phút hôm qua của các anh chị.

Điểm này tôi sẽ lấy đúng làm điểm 15 phút.

"

-" Ơ....!" _ Cả lớp đồng thanh.

* Rầm *

-" Ơ cái gì mà ơ ! Học dốt như mấy anh chị đến cả cái lí thuyết còn không nhớ thì thực hành áp dụng vào cái gì ?! " _ Ma Vương quát lớn
Thế rồi, cả lớp sợ quá, im bật không ai dám lên tiếng gì cả.

Trả bài xong, Đại Ma Vương đọc tên từng người để lấy điểm.

Quả là bài kiểm tra khó, cả lớp có được 1- 2 người được điểm 7 còn đâu toàn dưới trung bình và 5-6.

Bảo sao thầy ấy không tức cho được chứ.

Đọc đến tên của Tô Mỹ Lệ, Đại Ma Vương nhớ ra lần trước cô xin nghỉ nên không có bài kiểm tra.

Thế là thầy ấy gọi cô lên bảng đọc câu trả lời câu hỏi lí thuyết trong bài kiểm tra.

Tô Mỹ Lệ bước lên bục giảng, nói to đống dặc với gương mặt thản nhiên như không :

" Thưa thầy em chưa học.

"

" Sao lại chưa học ? "

" Em nghỉ cả buổi trước nữa nên chưa ghi bài.

"

" Ừm..

nếu vậy thì về chỗ đi ! Lần sau tôi gọi lên gỡ điểm nhớ học bài để đạt điểm cao nhé ! "

" Vâng.

Em cảm ơn thầy ! "

Nói rồi, Tô Mỹ Lệ bước về chỗ ngồi với những ánh nhìn đầy ngưỡng mộ đến từ các bạn trong lớp.

Mặc dù cô không được điểm miệng nào nhưng cô vẫn là "học trò cứng" của Đại Ma Vương.

Lăng Vân cũng ngồi trong lớp nhưng hôm nay vì cô đi học nên anh không ngủ nữa mà cả tiết học ngày hôm đó, anh mãi ngồi nhìn cô.

Có lẽ, độ thiện cảm của anh giành cho cô lại tăng lên thêm 1 tí rồi. Tiết học ngày hôm ấy trôi qua 1 cách rất nhẹ nhàng.

Đến cuối giờ khi chuông báo hiệu vang lên, mọi người cất sách vở

vào trong cặp, đứng lên chào giáo viên rồi ra về.

Tô Mỹ Lệ đang cất sách vở chuẩn bị đi về kí túc xá thì bị bao vây bởi nhóm " Quý cô sành điệu " và ả Vỹ Vỹ.

-" Yo...!bạn thân của tôi nè.

Ôi trời, dạo này cậu cũng nổi tiếng gớm nhỉ ?! Có thể san sẻ cho tụi này ít được không ! " _ An Vỹ Vỹ bắt đầu trước.

-" Vỹ Vỹ à, cô kì lạ thật đó, người ta là ai chứ ?! Là 1 đại minh tinh đó ! Sao có thể nói chuyện cùng với chúng ta được chứ ! " _ nhóm trưởng Linh Đan tiếp lời

-" Nhóm trưởng cậu nói phải đấy, Mẫn Nhi thấy cô ta đang coi thường những người bình thường như chúng ta kìa.

"

-" Mẫn Nhi cậu nói phải đấy ! Có nên dạy cô ta 1 bài học không ? " _ Châu Vũ nhếch mép cười

-" Ấy...!ấy đừng đánh vào mặt, kéo cô ta lại không đi làm diễn viên được thì chót đó ! " _ An Vỹ Vỹ sửa

Thế rồi, cả bọn cười lớn, Tô Mỹ Lệ vẫn bình thản, ngẩng mặt lên rồi tát mạnh 1 phát vào mặt An Vỹ Vỹ, sau đó cô tát vào mặt Linh Đan, 2 con người ngựa đòn đó.

-" Các người nói đủ chưa ? Chắc mệt rồi nhỉ ! Tôi nghe mấy con chó sủa cũng đau đầu lắm.

"

-" Cô...!" _ Linh Đan tức anh ách, ôm mặt kêu lớn

-" Sao..

cái tát đấy vẫn chưa đủ cho cô à ?! Hay để thêm phát nữa ? "

-" Cô đủ rồi đấy, con đ*** kia sao mà lại xúc phạm đến danh dự của nhóm trưởng đại nhân " _ Châu Vũ định giơ tay đánh Tô Mỹ Lệ thì bị chặn lại..

Chương 45: 45: Sự Trùng Hợp Đến Kinh Ngạc

Thì ra, người chặn cái tát của Châu Vũ lại là Lăng Vân.

Anh ta đã đứng đó nhìn cuộc cãi nhau của Tô Mỹ Lệ với hội đ*** kia từ lâu, thật ra anh ta cũng chả muốn xen vào chuyện này làm gì nhưng không hiểu sao thấy Tô Mỹ Lệ bị đánh anh lại cảm thấy nhói đau trong tim.

Tô Mỹ Lệ thấy cánh tay của Lăng Vân chặn lại giúp mình thì cảm ơn anh ta.

" Cảm ơn anh Lăng Vân ! "

" Ừm ! Bị đánh ? "

" À...!ừ...!m có chút hiểu lầm ấy mà.

"

" Ừm ! Đánh họ "

" Hả...!anh muốn đánh họ "

* Gật đầu *

" Thôi, họ cũng không đáng đâu, tay anh sẽ bị BẮN đó ! "

" Ừm "

" Anh bỏ tay ả ta ra đi.

"

Sau đó, Lăng Vân nghe lời Tô Mỹ Lệ, bỏ tay Châu Vũ ra.

Cô ta bị 1 phen hoảng hồn, ôm cặp chạy như bay.

Thấy vậy, Linh Đan cũng ra lệnh cho Vỹ Vỹ và những người còn lại đi về.

Thấy hội đó đã về, Lăng Vân cũng không còn lo ngại gì nữa, đi về

trước.

Tô Mỹ Lệ thấy Lăng Vân chuẩn bị về thì vội xách cặp chạy theo.

-" Đợt...i đ....! ọi đã ! " * học học *

Vì chạy theo Lăng Vân nên cô hơi mệt, thấy cô mồ hôi chảy nhễ nhại, anh ta lấy khăn tay của mình ra đưa cho cô.

-" Đây.

Lau "

-" Ừm, cảm ơn ! Theo đúng vai vế thì anh với tôi cùng tuổi, cùng lớp nên là bạn nhỉ ?! "

-" Ừm "

-" Bạn học Lăng Vân, cảm ơn cậu ! Vì chuyện vừa nãy cũng như chuyện cái khăn tay này.

"

-" Không có gì ! "

-" Wow...!tôi tưởng cậu không nói được 3 chữ liền chứ ! "

* Ngại ngùng gãi đầu *

Thấy Lăng Vân ngại ngùng như vậy, trông có chút đáng yêu, Tô Mỹ Lệ không nhin được mà lấy tay xoa đầu anh.

Lăng Vân được Tô Mỹ Lệ xoa đầu thì bên ngoài tỏ vẻ lạnh lùng không bận tâm nhưng bên trong thì vô cùng hạnh phúc.

-" À..

ờm để cảm ơn hôm nay cậu đã giúp tôi, trưa nay cậu rảnh không ? Tôi mời cậu ăn cơm.

"

-" Rảnh.

Mấy giờ ? "

-" Bây giờ luôn được không ? "

Lăng Vân định gật đầu đồng ý nhưng anh nhìn lại thấy quần áo của Tô Mỹ Lệ đã ướt đầm mồ hôi.

" Cô về thay quần áo trước đi ! Nói địa chỉ nhà, tôi đến đón cô.

"

* Ngơ ra 1 lúc *

" À..

xin lỗi.

Tôi thấy bất ngờ vì anh nói được 2 câu dài liền.

Ờm nhà tôi ở...!bla...!bla...!"

" 30 phút nữa tôi đến ! "

" Ừm vậy nha ! Bye.

"

Sau đó, Tô Mỹ Lệ tranh thủ đi về tắm rửa, thay quần áo rồi đi ăn trưa cùng Lăng Vân.

Cô mặc 1 bộ váy trắng xòe tay bông phối cùng chiếc giày cao gót trắng có hình mặt trăng và chiếc túi hàng hiệu Hermes bản giới hạn.

Cuối cùng, cô làm tóc theo kiểu tết đuôi cá rồi buộc lại bằng dây ngọc trai.

Nhìn cô bây giờ chẳng khác gì 1 nàng công chúa diễm lệ, lộng lẫy bước ra từ trong truyện tranh cả.

Tô Mỹ Lệ đợi Lăng Vân ngoài cửa nhà một lúc thì thấy 1 chiếc xe lamborghini màu vàng phiên bản giới hạn mới nhất trong tháng này.

Lăng Vân bước ra, anh ta mặc 1 chiếc áo phong rộng tay lỗ, chiếc quần thun đang vô cùng thịnh hành.

Để cho trang phục thêm ngẫu, anh ta cho thêm một cái xích hình mặt trăng, vòng cổ hình chữ thập và xỏ khuyên tai.

Bộ trang phục này nếu nghe qua thôi thì mọi người chỉ thấy nó đẹp hay là khen anh ta phối đồ đẹp nhưng nếu để ý kĩ thì có thể thấy rằng, chiếc giày cao gót của Tô Mỹ Lệ đang đi có gắn hình mặt trăng vô cùng tinh xảo rồi nhìn lại cái dây xích - điểm nhấn của chiếc quần thêm đẹp thì dây xích ấy cũng có hình mặt trăng.

Quả là 1 sự trùng hợp ngẫu nhiên không thể nào ngẫu nhiên hơn được nữa..

Chương 46: 46: Tiểu Thố Tử

Tô Mỹ Lệ nhìn thấy Tần Liệt trong bộ trang phục như thế thì cái tính mê trai có hơi trỗi dậy, anh ta đã đẹp rồi lại còn mặc thêm mấy kiểu trang phục ngẫu lòi, chất chơi như vậy nữa thì quá là muốn rụng trứng rồi.

Cô cố gắng kiềm chế cái bản tính đó của cô lại.

-" Lên xe "

-" Ừ....!m "

Tần Liệt lại còn mở cửa xe cho cô giống như kiểu các cặp đôi đi chơi với nhau rồi bạn trai mở cửa xe cho bạn gái vào vậy.

Lãng mạn chết đi được.

(tác giả đang ăn cầu lương)

-" Cảm ơn "

-" Đi đâu ăn ? "

-" Đến nhà hàng Tứ Xuyên ở đường.....!đi nó nổi tiếng với nhiều món ngon lắm.

Có cả những món đặc sản của Tứ Xuyên vô cùn ngon luôn.

"

-" Ừm.

Vậy đi đến đó ăn "

Sau đó, Tần Liệt chở Tô Mỹ Lệ đến quán ăn mà cô đã chọn.

Đến nơi, Tần Liệt mở cửa xe cho Tô Mỹ Lệ xuống trước, bảo cô vào

tìm chỗ sẵn để anh đi đỗ xe.

Tô Mỹ Lệ gật đầu đồng ý, sau đó, cô đi vào trong nhà hàng và mở túi xách ra, giờ chiếc thẻ khách VIP của cô ra.

Những người phục vụ thấy tấm thẻ khách VIP của cô liền nhận ngay ra đó là Đại tiểu thư Tô gia.

" Dạ, ngài là Tô Đại tiểu thư phải không ạ ? Phòng ăn riêng của người vẫn ở chỗ cũ.

Chúng tôi sẽ bảo người nhanh chóng chuẩn bị thức ăn đem lên.

"

" Ừm ! Hôm nay ta đi ăn cùng với 1 người bạn, lúc nữa cậu ấy đỗ xe xong sẽ đi lên.

"

" Vâng ! "

Dặn dò nhân viên phục vụ xong, Tô Mỹ Lệ đi lên tầng, vào phòng ăn của cô.

Sau khi món ăn đã đem lên gần hết thì Tần Liệt vào.

" Vì không biết cậu thích ăn gì nên tôi gọi mỗi món 1 ít mang vào đây.

Món nào cậu thấy ngon thì chúng ta gọi tiếp.

"

" Ừm, cảm ơn.

"

Trong phòng đột nhiên im lặng đến đáng sợ.

Để cho bầu không khí bớt căng thẳng và ngại ngùng, cô lên tiếng trước.

- " Cho..

tôi...!hỏi...!lần trước cậu bị sao vậy ? Sao lại bị thương nặng như vậy ? "

- " Tôi...!"

- " Không sao ! Nếu cậu không muốn nói tôi cũng chẳng bắt ép cậu làm gì.

Quyền cá nhân của mỗi người thôi ! "

Tần Liệt im lặng 1 hồi rồi bắt đầu mở miệng nói :

- " Tôi là Thiếu chủ của Hắc Viêm Bang "

- " Có hơi bất ngờ đó.

"

- " Sao cô có vẻ bình thản mà nói chuyện này chỉ " hơi " bất ngờ được vậy ? "

- " À..

Ừm..

thật ra tôi đã từng đoán thử thân phận của cậu là 1 thiếu gia nào đó của gia tộc nổi tiếng nhưng không ngờ là gia thế của cậu còn kinh hơn những gì tôi nghĩ.

Thiếu chủ của Hắc Viêm Bang- bang phái lớn thứ 3 TG chuyên cung cấp các máy bay chiến đấu đó ! "

- " Ừm.

Thường thôi ! "

- " Thế này mà thường cái gì ?! "

- " Thì cậu cũng có 1 gia thế khủng còn gì ! Đại tiểu thư của Tô gia, Tô gia là gia tộc lớn thứ 2 TG và Bắc Á Quốc Tế đấy.

"

- " Ừm..

thì cũng tạm tạm.

Thôi vừa ăn vừa nói chuyện đi chứ nếu không đồ ăn nguội lại mất ngon.

"

Tô Mỹ Lệ và Lăng Vân vừa ăn vừa ngồi trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Qua buổi ăn trưa ngày hôm nay, cô không còn thấy Lăng Vân là 1 tên ít nói, nguy hiểm nữa mà ngược lại còn vô cùng đáng yêu và là người có thể tin cậy được.

Đang ngồi nói chuyện, ăn uống thì có 1 người đàn ông xông vào, lấy chân đạp mạnh vào cửa làm cho cửa phòng ăn của Tô Mỹ Lệ bị sập.

Sau cánh cửa là 1 thân hình và gương mặt quen thuộc.
^^ Bạ..

ch...!Ti..

êu...!sao anh ta...!lại..

ở đây ! ^^

* sợ hãi *

-" Mới có mấy hôm không gặp mà em đã quên tôi rồi sao ?! "

-" Anh..

anh...!là ai tôi không quen anh.

"

-"Ồ tiểu thổ tử, em có vẻ quên hết rồi nhỉ ? Có cần tôi giúp em nhớ lại không ?! "

-" Khô..ng cần...!a..nh đi đi "

Thấy Tô Mỹ Lệ sợ hãi, rụt rè trông như bé thỏ con thì Bạch Tiêu vô cùng buồn cười.

Anh đi đến, xoa đầu cô rồi nói
-" Đừng sợ.

Tôi sẽ không làm em bị thương đâu ! "
-" Người là ai ? Ai cho phép người đụng đến Mỹ Lệ.

"_ Lăng Vân đập bàn đứng dậy quát..

Chương 47: 47: Hợp Đồng Hôn Nhân

Đây là lần thứ 2 Tô Mỹ Lệ thấy sát khí tỏa ra từ Lăng Vân.

Bầu không khí trong phòng trở nên lạnh lẽo dần, thậm chí còn có cảm giác lạnh sống lưng, sắp đóng băng người đến nơi rồi vậy.

Cô đành cười trừ rồi khuyên can 2 người họ.

-" Được rồi, được rồi.

Thật ra đây là....!là 1 người bạn mới từ nước ngoài về của tôi.

Cậu không cần phải kích động.

Cứ ngồi xuống trước đi đã ! "

-" Bạn...!tôi là bạn em từ bao giờ vậy ? " * nhếch mép cười *

-" Thì...!"

Tô Mỹ Lệ lấy tay bịt miệng của Bạch Tiêu.

Anh thấy thế liền được nước lấn tới, liếm tay cô.

Tô Mỹ Lệ giật mình, bỏ tay ra khỏi miệng anh.

-" Sao nào ? Mới thế mà đã...!Em rụt rè quá đó Thỏ con à ! "

-" T..

ôi ...!"

-" Thôi được rồi không trêu em nữa.

Tôi đến bàn chính sự đây.

"

" Chính sự gì ? "

" Kệ anh ta đi ! Cậu đi với tôi ! "

" Người dám ! "

" Dám chứ sao không ! "

Bầu không khí yên ổn được 1 lúc thì lại xảy ra cãi cọ.

Nhiệt độ trong phòng lại giảm mạnh.

" Thôi..

được rồi mà.

Hai người dừng cãi nhau nữa.

"

* Đồng thanh *

" Vậy cậu/ em chọn theo ai ? "

" Ờm...!"

^^ Nói gì mà đồng thanh dữ vậy ! Mình nên nghe theo ai bây giờ ? ^^

" À..

ừm...!2 người cứ bình tĩnh trước đã ! "

* Quay sang chỗ Lãng Vân *

" Cậu cứ về trước đi, tôi đi với anh ta 1 lúc, lát tôi tự về ! "

Thấy Tô Mỹ Lệ nài nỉ như vậy, Lãng Vân đành nghe theo.

Anh ta bước rầm rầm ra ngoài, tiếng bước chân thể hiện rõ sự tức giận.

" Cậu ấy đi rồi.

Anh muốn nói gì thì nói mau đi ! "

" Ừm ! Sau vụ việc hôm trước, tôi đã đi tìm người phụ nữ đêm đó khắp nơi và hôm nay, tôi đã tìm được em ! Em chính là người phụ nữ hôm đó ! "

" Thì...!thì...!sao ? "

- " Tôi sẽ bù đắp cho em ! "

- " Khô..ng tôi không cần.

Anh chỉ cần để cho tôi sống yên ổn là....!"

Chưa kịp nói dứt câu, Bạch Tiêu đã bế Tô Mỹ Lệ đi thẳng 1 mạch vào trong xe của anh.

- " Anh...!anh làm cái gì vậy ? Thế này chẳng khác nào là bắt người bất hợp pháp cả ! "

- " Tôi là ai chứ ! Tôi là BẠCH TIÊU, trong từ điển của tôi không có chữ hợp pháp hay không hợp pháp cả.

Tôi chính là luật pháp ! "

- " Anh...!"

^^ Đúng là cái đồ bá đạo tổng tài mà.

^^

- " Sao nào ?! Đang chửi thầm tôi chứ gì ? "

- " Ơ...!khô..

ng khô...!ng có ! "

- " Thôi được rồi nói chuyện chính đây ! "

- " Ừm..

"

- " Tôi muốn đi đăng kí kết hôn với em ! "

- " Không...!tôi không muốn anh vì thương hại tôi mà cưới tôi ! Tôi muốn có 1 tình yêu đích thực.

"

Nghe thấy cô bảo vậy, anh sửng người lại 1 hồi lâu rồi sau đó nhếch mép cười với cô.

- " Được, nếu em muốn, chúng ta sẽ làm 1 bản hợp đồng hôn nhân.

Thời hạn 3 năm đi, nếu sau 3 năm em vẫn không yêu tôi thì coi như em được tự do.

Tôi sẽ không bám theo em nữa.

"

-" Thế còn ngược lại tôi yêu anh thì sao ? "

-" Đơn giản mà.

Lúc đấy em sẽ là của tôi, kết thúc hợp đồng hôn nhân, sống như những cặp vợ chồng khác.

"

Tô Mỹ Lệ suy nghĩ 1 hồi thấy chuyện này có vẻ ổn.

Cô định đồng ý thì lại nhớ đến rằng trong bản hợp đồng hôn nhân thì sẽ có một vài luật lệ.

Nếu cô đồng ý không thế này thì...!như kiểu thả vào hang sói vậy.

Không thể thế được.

Tô Mỹ Lệ quyết định nói rõ ra quan điểm của cô ngay từ đầu, tránh cho sau này hối hận cũng không kịp nữa.

-" Vậy...!vậy thì những luật lệ trong bản hợp đồng hôn nhân thì sao ?

"

-" Ừm...!em được quyền đưa ra 3 điều kiện, tôi cũng đưa ra 3 điều.

"

-" Ừ được vậy thì điều thứ nhất, tôi muốn anh không được can thiệp vào đời sống riêng tư của tôi.

Thứ 2 tôi có thể đồng ý ở chung nhà với anh nhưng tôi với anh phải mỗi người 1 phòng riêng và cái cuối cùng là...!không được để lộ hợp đồng hôn nhân và việc chúng ta kết hôn ra ngoài.

"

- " Tiểu Thổ tử à, em có vẻ thích ra điều kiện nhỉ ?! Haizzz thôi được rồi tôi đồng ý tất cả 3 điều trên của em.

Vậy thì đến lượt điều kiện của tôi rồi chứ ?! ".

Chương 48: 48: Lão Bà

Nghe thấy Bạch Tiêu chuẩn bị nói về điều kiện, Tô Mỹ Lệ cảm thấy hơi sợ sợ.

Nhớ anh lại đưa ra những điều kiện...!thì sao ?!

-" Ờ..

ừm..

an...h cứ nói đi ! "

-" Được vậy điều thứ nhất tôi muốn em làm là tránh xa mấy tên đàn ông như thằng vừa nãy càng xa càng tốt.

"

-" Ờ...!nhưng cậu ấy...!cậu ấy là bạn tôi mà.

"

-" Hừ..

có người bạn nào mà nhìn cô như thể muốn ăn tươi nuốt sống kia không ?! "

Tô Mỹ Lệ hồn nhiên trả lời

-" Có "

Mùi giấm chua nồng nặc trong xe.

Có cảm giác như thùng giấm khổng lồ đó chuẩn bị phát nổ đến nơi rồi vậy.

-" Ai..

ai...!là thằng nào ? "

-" Là anh chứ còn ai ! " * hét lớn *

* Xẹp xẹp *

May thay thùng giấm đã không còn nổ nữa chứ nếu không hậu quả ra sao....!chắc không ai có thể tưởng tượng nổi.

Tô Mỹ Lệ len lén nhìn Bạch Tiêu xem anh đã bình tĩnh lại chưa rồi mới bắt đầu nói tiếp.

^^ Haizzz cố lên nào Tô Mỹ Lệ, mình làm được mà.

^^

-" À...!anhhh....!nói tiếp điều kiện đi ! "

-" Nhưng em không chấp nhận điều kiện đầu tiên của tôi ! " anh nói với vẻ mặt ảm ức.

-" Haizzz...!tôi...!nhưng..

cùng 1 lớp mà...!sao không nói chuyện với nhau được kia chứ ?! "

-" Thì..

cũng đâu có ai đi học mà bắt phải nói chuyện hết với các bạn học sinh khác đâu ! "

-" Nhưng có bạn nói chuyện cùng vẫn thích hơn là bị cô lập lại.

"

Nói rồi, cô cúi gằm mặt xuống.

Chẳng hiểu sao nước mắt lại tuôn ra, rơi lã chã vào đôi tay nhỏ nhắn của cô.

Có lẽ cô đột nhiên nhớ lại cái cảm giác bị mọi người cô lập lại vào kiếp trước nên không tìm được nước mắt mà khóc.

Thấy cô khóc, anh cũng chả dám đưa ra điều kiện gì thêm.

Anh đặt tay lên đầu cô, xoa mấy cái rồi kéo cô dựa vào vai mình.

- " Hầy..

thôi được rồi, em muốn thế nào cũng được, tôi không ép nữa.

Chỉ cần...!điều đó làm em vui ! "

Nghe thấy câu nói cuối cùng của anh, cô có hơi...!rung động.

Phải, chính là cảm giác rung động khi bắt đầu thích 1 ai đó.

- " Ừm.

"

Sau đó, cô cứ vậy mà dựa vào vai anh ngủ thiếp đi một giấc ngủ dài.

.....

* Một lúc sau *

- " Đến nơi rồi thưa tổng tài "

- " Ừm "

- " Ngài có cần tôi giúp ngài gọi Tô tiểu thư dậy không ạ ? "

- " Không cần ! Cứ để cô ấy ngủ, chắc cô ấy mệt lắm rồi ! "

- " Vâng "

Sau đó, thư kí Trương đi ra ngoài, mở cửa sau xe cho Bạch Tiêu.

Anh cứ thế bế cô vào trong công ty dưới bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc.

* Xì xào bàn tán *

- " Ủầy ! Cô gái nằm trong lòng tổng tài là ai vậy ???? "

- " Thần bí ghê ! "

- " Tôi còn cứ tưởng tổng tài của chúng ta không gần nữ sắc chứ !

Cuối cùng thì ngài ấy cũng đã nhanh chóng nhận ra và kịp thời quay đầu.

"

- " Ừ thật.

Chứ nếu không thì chắc thành ông già độc thân đến hết đời quá.

"

* liếc mắt nhìn *

Thấy Bạch Tiêu quay lại nhìn như vậy, ai cũng hoảng sợ, tất cả đều im lặng, không dám nói thêm lời nào nữa.

Sau đó, anh cứ bế cô thẳng lên phòng tổng tài của mình.

(2 tiếng sau)

" Oáppppp ngủ thật đã ! " * Vươn vai *

" Em dậy rồi đó hả ? Không ngủ thêm tí nữa sao ? "

" Ơ....!" * Đang khởi động load lại não *

" Sao mà ngơ ra đó vậy ? Ngủ xong quên anh rồi à lão bà ? "

" Ai...!ai là lão bà của anh chứ ! Chúng ta còn chưa kết hôn mà.

Mới bàn xong hợp đồng hôn nhân.

"

" Ồ...!nhưng..

mà..

trong lúc em ngủ tôi đã đi làm rồi ! Chỉ cần tí nữa 2 chúng ta chụp cùng nhau 1 tấm ảnh nữa thôi là được.

"

" An..h anh...!Haizzzz nói không lại cái đồ cao ngạo như anh mà ! Nhanh..

chụp thì chụp nhanh lên tôi còn về học ! "

" Ừm ! Vậy anh kêu Trương Vũ lấy máy chụp ảnh qua đây ! "

Chương 49: 49: Phổ Ăn Ngon

* Tách tách tách *

- "Được rồi ạ thừa tổng tài và tổng tài phu nhân ! "

- " Cái...! cái gì mà tổng tài phu nhân chứ ?! "

- " Chúng ta đã làm xong hết các thủ tục cần thiết rồi mà ! Trên danh nghĩa thì bây giờ chúng ta đã trở thành vợ chồng hợp pháp rồi nên cậu ta gọi em như vậy là lẽ đương nhiên thôi ! "

Vừa nói, anh vừa cười nhẹ, khiến cho cô có chút gì đó bối rối.

Cô lảng sang nói chuyện về bản hợp đồng, cô thì cứ nói liên hồi còn anh thì chỉ ngồi đó, hai tay đan vào nhau và chống lên bàn, hạ cằm xuống nghiêng đầu về phía cô.

Anh cứ nhìn cô nói hết cái nó rồi đến cái kia, đôi môi nhỏ nhắn căng mọng của cô thu hút ánh nhìn của anh.

Anh nhoài người dậy, hôn vào đôi môi nhỏ ấy một cái.

Thấy anh hôn, cô chưa kịp phản ứng lại thì 2 tay đã bị anh khóa lại.

- " Anh...! anh...! "

- " Ai bảo em đáng yêu quá chứ ! Làm người ta không kìm lòng được.

"

Kết thúc nụ hôn, anh bỏ tay cô ra.

Mỹ Lệ hai má đỏ ửng, tay bịt miệng lại rồi chạy nhanh ra khỏi phòng.

Nhìn dáng vẻ hấp tấp, ngại ngùng ấy của cô thật là đáng yêu khiến

anh bất giác nở nụ cười trên môi.

-" Xí ! Cái đồ biế.n thái đáng ghét nhân lúc mình không chú ý liền...!"

Cô vừa nói vừa đỏ mặt, lấy những ngón tay thon dài của mình mà chạm nhẹ lên đôi môi cô - chỗ anh vừa mới đặt 1 nụ hôn lên.

-" Nhưng...!ít ra..

anh ta cũng đẹp trai.

Được người đẹp trai, tuần tú như vậy hôn cũng..

không có gì là mất mát lắm ! "

Vừa nói cô vừa tủm tỉm cười.

Thang máy riêng của tổng tài mở ra, cô bước vào đi xuống đại sảnh công ty ở tầng 1.

Những nhân viên trong công ty thấy cô bước ra từ trong thang máy riêng của CEO liền nhận ra ngay cô chính là cô gái ban nãy được tổng tài băng lãnh, đẹp trai, phong độ bẻ kiểu công chúa.

Mọi người trong công ty ai cũng túm tụm lại xì xào bàn tán, tám chuyện với nhau.

-" Đây..

này, vị đó là người vừa nãy được tổng tài của chúng ta bẻ kiểu công chúa đó.

"

-" Biết rồi..

biết rồi ! Hình như cô ấy là Thiên kim của Tô gia hay sao ý ! Tôi từng nhìn thấy cô ấy trên báo.

"

-" Ủ! Tôi cũng nghĩ thế ! "

* Xì xào, xì xào *

Tô Mỹ Lệ nghe thấy một vài lời nói của nhân viên trong công ty, 2 má của cô lại càng thêm đỏ như 2 quả cà chua vậy.

Cô vội vã chạy ra cửa, bắt đại 1 chiếc taxi đậu trước cửa rồi đi.
Còn anh, đứng trên tầng, nhìn cửa xuống bằng cửa kính trong phòng mình để dõi theo bóng dáng người con gái từ giờ trở đi sẽ thành vợ của " lão bà " bảo bối của anh.

Nghĩ thôi cũng đã thấy hạnh phúc rồi !
Thư kí Trương đứng ngây ra đó, có chút sửng sốt vì lần đầu tiên anh ta thấy tổng tài đại nhân của mình cười hạnh phúc đến như vậy, không tỏ ra chút hàn khí nào cả.

Bạch Tiêu quay đầu lại, thấy Trương Vũ đang nhìn anh với ánh mắt to tròn, bên trong ẩn chứa ngàn vạn câu hỏi.

Anh ho 1 tiếng, lấy 2 tay chỉnh lại áo khoác rồi lại trở về với khuôn mặt lạnh lùng, hàn khí bao xung quanh của anh.
-" E..

hèm..

khụ..

khụ.

Chúng ta mở cuộc họp đi, đã dờn lại mất nửa tiếng rồi ! "
-" À...!vâ..

ng..

thưa tổng tài ! "

Sau khi Tô Mỹ Lệ đi khỏi thì Bạch Tiêu lại quay trở lại với dáng vẻ bình thường của anh và tiếp tục công việc thường ngày.
Về đến kí túc xá trong trường thì cũng đã là 6h tối.

Tô Mỹ Lệ liền bảo bác tài xế taxi dừng lại trước 1 con phố được sinh viên các cô ưa ái đặt là phố ăn ngon.

Cô xuống xe, trả tiền taxi rồi bước đi từ từ trên con phố đầy đồ ăn kia.

Cô nhìn rất nhiều các sạp hàng đồ nướng ngon mắt, không biết nên chọn chỗ sạp nào ăn thì được.

Cuối cùng vì bụng réo quá nhiều nên cô đành chọn đại 1 quán để ăn.

- " Ông chủ, cho con 5 xiên thịt và 5 xiên bò viên "

- " Rồi, rồi đợi chút có liền ngay đây ! "

Một lúc không lâu sau đó.

- " Đây của cháu đây ! 5 xiên thịt và 5 xiên bò ! "

- " Vâng ! Cảm ơn ông chủ.

"

Cô nhìn đĩa xiên nướng vàng óng, đang tỏa hương thơm nức mũi trên bàn mà thèm nhỏ dãi.

Tô Mỹ Lệ cầm 1 que thịt xiên nướng lên, lấy lọ tương ớt rưới vào rồi đưa lên miệng ăn thử 1 miếng.

Ngon thật đó ! Đúng là cái món khoái khẩu hồi trước của cô.

Mặc dù đã lâu không ăn lại nhưng mùi vị này vẫn không thể nào khiến người ta quên được.

Đúng chuẩn cái hương vị này rồi.

Không thể nào sai cho được..

Chương 50: 50: Căng Da Bụng Thì Trùng Da Mắt !

Cô ăn hết xiên này rồi đến xiên kia.

Chẳng mấy chốc mà đã ăn tận 20 xiên.

Nhưng chẳng hiểu sao, bụng của cô vẫn cảm thấy đói.

Tô Mỹ Lệ lại gọi thêm 10 xiên thịt nữa để ăn.

Dường như khi ăn lại những món ăn xưa cũ mà lâu rồi chúng ta chưa được ăn lại bao giờ cũng sẽ có cảm giác dù ăn nhiều đến đâu vẫn cảm thấy chưa đủ.

Ông chủ lại nướng thêm cho cô 10 xiên sau đó mang đến bàn ăn của cô.

Cô đang định tiếp tục việc thưởng thức món thịt xiên nướng thơm ngon này thì đột nhiên có người giữ tay cô lại.

1 giọng nói trầm và xen lẫn vào đó chút khó chịu vang lên.

- " Ăn cái này ư ?! "

Cô quay đầu lại nhìn thì thấy hóa ra đó là Bạch Tiêu, anh theo cô đến tận nơi này sau khi kết thúc cuộc họp với các nhân viên trong công ty.

- " Ừm, thì sao ? Có gì mà không được ! Ngon thế này kia mà.

"

Nói rồi cô lại định ăn tiếp.

Đang đưa miếng thịt xiên kề gần sát miệng thì bàn tay to lớn, ấm áp kia lại giữ tay cô lại.

- " Không được ăn ! Ngộ nhớ em đau bụng thì anh biết phải làm sao ?! Anh không muốn mới lấy vợ chưa kịp hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp thì đã trở thành kẻ góa vợ.

"

Nghe thấy những lời anh nói, mặt cô đỏ bừng lên, nóng ran.

Mặc dù thời tiết bây giờ đã se se lạnh nhưng hiện giờ người cô như nóng ran, khuôn mặt ửng hồng.

- " Không..

không chết được đâu ! Cái này em ăn suốt rồi.

"

Vừa nghe cô nói anh vừa đưa tay lấy chiếc ghế ngồi bên cạnh cô.

- " Vậy hả ?! Nó ngon đến thế sao mà phải khiêng cho 1 thiên kim tiểu thư như em, được ăn sơn hào hải vị cũng không thấy vẻ mặt sung sướng khi ngồi ăn thịt xiên ! "

- " Nhưng nó ngon thật mà ! Không tin anh cứ ăn thử xem.

"

Nói rồi, cô đưa chiếc thịt xiên nướng đang ăn dở của mình lên cho anh ăn thử.

- " Ừm, cũng được ! "

- " Thấy chưa em đã bảo mà ! Nó ngon lắm đó.

Nhất là ăn vào trong cái thời tiết như này.

"

- " Ừm.

Lần này thôi, không có lần sau nữa đâu.

Nếu thấy đói thì bảo anh nấu cơm.

"

-" Anh..

anh mà cũng biết nấu cơm á ??? "

-" Đương nhiên rồi ! Phải học nấu cơm thì mới nuôi được con heo mập nhà anh chứ ! "

-" Xíá..

ai là của anh chứ ! "

-" Không..

không phải, em không phải heo mập, anh mới là heo mập thì có.

Đồ heo mập Bạch Tiêu.

"

-" Ừ rồi rồi, em là tiểu Thổ tử đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất trong lòng anh.

"

-" Vậy là anh đang chê em xấu sao ? "

-" Đâu có.

"

-" Vậy sao em lại chỉ đẹp trong lòng anh thôi ! "

-" Haizzz anh xin lỗi, em là người phụ nữ đẹp nhất Thế giới này, đẹp nhất cả vũ trụ này.

Và anh là chồng của người phụ nữ xinh đẹp ấy.

"

-" Hứ...!thế may ra còn được.

"

Sau đó, cô lại tiếp tục công việc ăn xiên nướng của mình.

Anh định bảo cô ăn ít những đồ vỉa hè này thôi nhưng nhìn thấy cô ăn ngon lành như vậy, gương mặt hiện rõ vẻ hạnh phúc nên anh lại thôi không nói nữa.

Anh đợi cô ăn xong sạch sẽ đóng xiên nướng rồi mới đứng lên trả tiền trước.

-" Bao nhiêu tiền ? "

-" Dạ của quý khách hết 206 ạ " _ Ông chủ quán nhanh nhẹn trả lời. Anh trả tiền xong, liền nắm tay, dắt lão bà của mình về nhà của 2 người.

-" Ợ..

no quá "

-" Em ăn như heo vậy thì sau này anh tán gia bại sản mất.

"

-" Không đến mức thế đâu ! Nếu mà em có khả năng đó thì rất sẵn lòng ! "

Vừa nói cô vừa cười khúc khích.

Đúng là ông cha ta nói không sai căng da bụng thù trùng da mắt.

Chỉ 1 lúc sau, cô đã nằm ngủ say như chết.

-" Haizzz..

ngủ say như vậy sao ?! Có vẻ ở cạnh anh em thấy an toàn lắm nhỉ ?
Dám ngủ trước mặt 1 người đàn ông.

".

Chương 51: 51: Câu Nói Ngọt Ngào Đáng Yêu

Sau đó, anh thở dài rồi cởi áo khoác của mình ra đắp lên người cô và bảo Trương Vũ tăng nhiệt độ điều hòa lên.

(Sáng hôm sau)

*Vươn vai *

-" Ôi....i..

ngủ đã thật đấy ! "

Cô quay người sang bên cạnh thì thấy anh đang nằm bên cạnh mình nhưng đó không phải trọng điểm mà trọng điểm ở đây là anh không mặc gì cả.

Cô nhìn khuôn mặt tuấn tú như được chạm khắc 1 cách hoàn mỹ kia rồi nhìn xuống cơ thể rắn chắc, cơ bụng 6 múi của anh.

Nhìn bình thường khi anh mặc quần áo thì trông có vẻ gầy nhưng khi cởi ra lại là 1 người có thịt săn chắc như này đây.

Cô tiến đến nhìn kỹ hơn gương mặt thiên tiên ấy của anh, hàng lông mi dài cong vút mà cánh phụ nữ ai cũng mong muốn.

Đôi lông mày dài, mảnh nhưng không quá sắc.

Sống mũi của anh cao, cùng với đó là đôi môi được chạm trổ tinh tế.

Cô đang mãi ngắm nhìn cái " kiệt tác " mà tạo hóa đã tạo ra ấy, bất giác không để ý đến việc anh đã tỉnh dậy và con đang nhìn cô.

Anh nhẹ nhàng tiến gần, tiến gần đến khuôn mặt nhỏ nhắn ấy của cô, đôi mắt lướt nhìn xuống dưới đôi môi căng mọng nước của cô,

không kìm lòng được hôn nhẹ lên môi cô.

Cô sực tỉnh, chớp chớp mắt, dường như còn đang chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một lúc sau, cô mới bắt giác, hiểu ra được mọi chuyện.

" Anh...!anh....!"

Cô tức đến độ miệng lưỡi không còn nói trơn tru được nữa.

" Anh đúng là đồ vô sỉ ! "

" Sao có thể nói là vô sỉ được kia chứ ?! Anh là lão công yêu quý của em mà ! "

Vừa nói anh vừa lấy tay vuốt ve lấy gương mặt bé nhỏ ấy của cô.

Làn da cô được chăm sóc vô cùng tốt nên mới có thể mịn màng như vậy, khiến người ta chỉ muốn sờ mãi.

Cô nhanh chóng đẩy tay anh ra, hàng lông mày nhíu lại, hét lớn :

" Bỏ ra ! "

" Sao vậy ? Ai làm lão bà của anh tức giận đến mức này ?! "

Vừa nói anh vừa cười khẩy.

" Là anh chứ còn ai hứ ! "

" Rồi, rồi là anh sai được chưa.

Anh không nên chạm vào gương mặt cao quý này.

"

Sau đó, anh liền ra hiệu bảo trợ lí Trương lấy hộp bánh macaron và tiramitsu vị socola cho cô.

" Nè, anh vừa bảo Trương Vũ lấy ít đồ ngọt nữa nè ăn đi ! Em gầy quá đó.

"

" Oa !!!! Là bánh tiramitsu, trông ngon quá ! "

Vì bản chất tham ăn trời dặt quá mạnh mẽ khiến Tô Mỹ Lệ không kìm

được, cô vội đưa tay lấy hộp bánh Tiramitsu socola ăn.

Cô cầm đĩa lên, lấy 1 miếng khá to cho vào miệng.

Vì lấy miếng to mà chỉ ăn trong 1 lần nên cô bị lem hết socola ra khóe miệng.

Thấy vậy, anh lấy tay nhẹ nhàng lau vết kem ấy trên khóe miệng cô rồi bỏ miếng kem ấy vào miệng.

- " Ngọt lắm ! "

- " Cái gì ngọt cơ ? "

Cô đang ăn nên không để ý đến hành động đó của anh chứ nếu cô nhìn thấy chắc lại ngại ngừng đến mức không thể ăn nổi nữa.

Một lúc sau, số bánh trên bàn đã bị cô chén sạch.

- " Haizzzz...!no chết tôi rồi ! "

- " Trông em kìa ! Coi bộ gầy mà ăn khỏe dữ nhỉ ?! "

- " Sao ? Anh sợ sau này tôi mua đồ ăn hết sạch tiền của anh à ! "

- " Không.

Sao có chuyện đấy được.

Gia sản anh không ít như vậy, nó đủ cho em ăn liền mấy kiếp đó !
Chỉ sợ kiếp sau em không yêu anh nữa..

"

Giọng anh nhỏ dần, nhỏ dần rồi lặng im.

- " Không, nếu có đồ ăn ngon thì sẽ yêu ! "

Câu nói nhẹ nhàng xen lẫn một chút tinh nghịch, đáng yêu ấy của cô xé tan bầu không khí buồn bã, áp suất thấp trong phòng.

Nhờ câu nói đó mà anh trở nên vui vẻ hẳn.

Chỉ 1 câu nói ấy thôi nhưng nó cũng phần nào giúp anh cảm nhận được tình yêu mà cô giành cho anh (thật ra nữ9 nói câu đấy trong trạng thái còn đang thèm mấy cái bánh của nam9)..

Chương 52: 52: Lấy Được Gợi Ý Quan Trọng

Sau đó, cô đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Cô nói với anh rằng mình vào đó là để chỉnh lại lớp trang điểm nhưng đó chỉ là 1 phần thôi còn thực chất cô muốn đi vào nhà vệ sinh để tiện tiến vào hệ thống và trao đổi chút việc với Pipi.

- " Nè..

nè, Pipi em mau cho chị biết với ! Có cách nào để có được gợi ý của nhiệm vụ lần trước không ? "

Đây, đây.

Tưởng quên em rồi chứ ! Vẫn còn nhớ tới hệ thống này à. Mấy người show ân ái hết mấy chap rồi, tôi bị bỏ rơi không được lên sóng 6,7 chap rồi đó xía.

- " Rồi, rồi chị sai rồi hệ thống ơi ! Lần sau sẽ cho hệ thống xuất hiện thường xuyên hơn mà.

Nhưng chỉ sợ các bạn độc giả không thích Pipi thôi "

Ai bảo thế chứ, hệ thống- Pipi rất được mọi người iu thích đó !

(Các bạn độc giả có thích Pipi không nà ?)

- " Haizzz...!thôi được rồi, vào vấn đề chính đi ! "

Có thì có đó nhưng mà điểm của chị vất vả kiếm được, chị định đổi lấy 1 gợi ý thôi hả ! Hệ thống của em đổi 1 gợi ý là mất 1000 điểm mà chị đang có tổng cộng là 3790 điểm Tini.

Chị có chắc chắn muốn đổi không ?

- " Ừm...!để chị nghĩ 1 lúc đã ! 1 gợi ý thôi mà mất đến 1000 điểm luôn ư ?! "

Tất nhiên ! 1 gợi ý có thể vô cùng là có ích cho chị !

- " Ừm, vậy thì chị quyết định sẽ đổi 1 gợi ý.

"

Chắc chắn rồi chứ ?!

- " Chắc chắn ! "

Được vậy chị hãy ấn vào màn hình dòng chữ đồng ý ! "

*Nhấn *

xxxxx KÍ CHỦ MUỐN ĐỔI ĐIỂM THÀNH 1 GỢI Ý ? xxxxx

- " Phải tôi muốn đổi "

xxxxx GIAO DỊCH THÀNH CÔNG xxxxx

xxx MỜI KÍ CHỦ MỞ GỢI Ý ĐANG CÓ xxx

- " Gợi ý viết cái gì đây ?! Đây là 1 người mà bạn mới gặp trong kiếp này ! Xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

Đọc mà chả hiểu gì cả ! "

Chị trúng đúng cái gợi ý quan trọng và có lợi nhất mà đọc lại không hiểu gì ! Chán chị ghê

- " Quan trọng nhất luôn á ? Haizzzzz để nghĩ lại xem nào, ai là người bạn mới ư ? Khó quá nhỉ ?! Kiếp này có quá nhiều người bạn mới thì biết ai với ai trời ! "

Nghĩ kĩ lại đi nào ! Ai là 1 người bạn mới mà kiếp trước chị không biết ?!

- " Vậy thì...! chắc chỉ có 3 người thôi ! 1 là tiểu Doanh, 2 là Lăng Vân và 3 bà chị Diệp Y thôi ! Chị Diệp Y thì chắc không phải đâu chị ấy nhìn chả có điểm ngờ vực nào cả.

Vậy thì chắc chỉ còn lại 2 người thôi.

"

Ừm ! Chị cứ theo đà suy nghĩ này là sẽ tìm được thôi cố lên nhé !
FIGHTING.

Em đi vào không gian hệ thống đây ! Dạo này nhiều việc cần giải

quyết ghê....

-" Ừ...!bye bye "

^^ Là ai ta ? Nếu là tiểu Doanh thì cũng 70-80% đó vì thân phận thật sự của tiểu Doanh mình cũng thấy hơi nghi ngờ.

Chắc không chỉ đơn giản là tiểu thư của nhà hào môn nào đó không thôi.

Nhưng mà Lăng Vân cũng có điểm rất đáng ngờ.

Anh ta giao lưu với khá nhiều dân xã hội đen ngộ nhỡ lại thật sự là người nắm quyền cao nhất ở Hắc Viêm Bang ?! Haizzzzz nghĩ mãi mà vẫn rối như vậy.

-" Bà xã à ! Em làm gì trong đó mà lâu vậy ? Không cần sửa soạn kĩ thế đâu.

Nhìn em không trang điểm cũng quyến rũ lắm rồi ! "

Nghe thấy lời nói của anh vọng từ ngoài vào, cô cảm thấy có chút ấm áp trong lòng.

Lăng mạn quá ! Cô tự thâyđ ngại ngùng, 2 gò má đỏ ửng lên, đôi mắt long lanh như chứa đựng hàng ngàn vì sao, đôi môi nhỏ đỏ mọng nhoèn cười thỏa mãn.

-" Ra ngay đây ! "

Cô đáp lại lời anh rồi lấy tay vớt nước từ vòi để rửa mặt.

Không thôi thì anh sẽ nhìn thấy cái gương mặt đỏ phừng phừng này của cô mất, càng nghĩ lại càng thấy ngại ngùng.

Ở với anh chắc cô chmungx phải dần thích nghi với những điều này..

Chương 53: 53: Gương Mặt Đẹp Tựa Thiên Tiên

Cô mở cánh cửa nhà vệ sinh rồi bước ra ngoài.

Vừa mở cửa, cô đã thấy anh đứng ngay trước mặt, mắt chạm mắt, tay chạm tay, 2 người nhìn nhau bằng ánh mắt say sưa, mê đắm, tình tứ đối với đối phương.

Thấy tổng tài và tổng tài phụ nhân đang lãng mạn nên trợ lí Trương cũng chẳng muốn ở trong đó ăn cầu lương thêm nữa liền xin phép được ra ngoài.

Bên ngoài, khắp mọi góc ngách trong công ty đều đang bàn tán rôm rả, sôi nổi về người phụ nữ bí ẩn, có sức quyến rũ mê người khiến tảng băng vạn năm không biết đến từ "tan chảy" kia phải bể vỡ, tan rã, nâng niu ôm vào lòng như 1 bảo vật quý báu vậy.

Khi thấy trợ lí Trương đi xuống đại sảnh, ai cũng hiểu được là bên trong phòng tổng tài đang có cảnh tượng đẹp mắt gì?! Càng nghĩ càng thấy hào hứng.

Mấy cô tiếp tân thì đang ủ rũ, chán nản vì người trong mộng, ông chồng quốc dân đã bị lấy đi mất.

Haizzz thật là đau lòng quá mà! Nếu mà tin đồn này thật sự lan truyền ra ngoài thì chắc có lẽ bao nhiêu cô gái, thiếu nữ sẽ tự vẫn mất! Nam thần bấy lâu nay trong lòng họ, có nhiều người ôm mộng được gả cho nam thần trong mơ vậy mà chưa kịp mơ mộng đủ thì đã hay tin "dữ" này rồi.

- " Chán quá ! Tôi còn cứ tưởng mình sẽ có cơ hội được tổng tài liếc nhìn 1 lần chứ ! "

- " Cô mà có cửa.

Đến tôi đây 1 phó giám đốc xinh đẹp, quyến rũ còn không được hắt ta để ý đến huống chi 1 cô tiếp tân nhỏ bé như cô.

"

Mọi người xôn xao bàn tán, trước đây đã từng nghe một vài lời đồn về phó giám đốc và tổng tài rồi nhưng đó cũng chỉ là lời đồn.

Hôm nay mới được nghe, chính tai họ nghe thấy được phó giám đốc đã ngầm thừa nhận điều đó.

Thấy mọi người có vẻ đang bàn tán về cô và tổng tài, nữ phó giám đốc cười lớn.

- " Hahahahaha buồn cười chết mất trời ơi ! Tôi không ngờ nhân viên ở công ty này lại ngây ngô đến mức như vậy ! "

Trương Vũ đứng gần đó cũng không nhịn được mà phụt cười.

- " Phải đó phó giám đốc ! Không ngờ công ty chúng ta toàn những chú dê non hahahahaha "

- " Là sao ? Chẳng hiểu 2 người họ nói gì ! " _ Ai nấy đều thấy khó hiểu và nhìn 2 người họ bằng con mắt khó hiểu.

- " Mấy người vẫn chưa hiểu luôn à ?! "

- " Ngây ngô quá đó ! " _ Trương Vũ tiếp lời.

- " Thật ra tôi chỉ là bạn học cấp 2 cùng với Bạch Tiêu mà thôi ! Hắt ta không phải là gu của chị nha mấy cưng ! "

Nghe thấy câu nói đó từ vị phó chủ tịch xinh đẹp kia, mọi người mới hiểu được sự tình.

Hóa ra tảng băng ngàn năm là có thật ! Từ bé đã là 1 tảng băng không bao giờ tan chảy rồi.

Càng nghĩ, mọi người- tất cả các nhân viên trong công ty đều cảm

thấy khâm phục, hâm mộ cô gái trong lòng của tổng tài sáng hôm nay.

Đang sôi nổi bàn tán như vậy mà bị người đó nghe thấy sao nhỉ ?!
Đúng như các bạn nghĩ đấy ! Họ đang bàn tán đến chỗ sôi nổi, cao trào nhất thì cặp đôi nam nữ chính trong câu chuyện họ nói xuất hiện ngay trước mặt họ.

Giờ thì ai nấy đều có thể nhìn thấy rõ gương mặt của cô gái kia.

Thật xinh đẹp ! Một nhân viên nam không kiềm nổi mà thốt lên.

-" Oa! Đúng là tổng tài phu nhân có khác ! Đẹp tựa thiên tiên luôn ! "

-" Ừ đẹp thật ! Nhìn cô ấy giống như 1 tiên nữ hạ phàm vậy ! "

-" Thì đó , người như thế mới xứng đứng cạnh tổng tài cao lãnh, cao cao tại thượng của chúng ta chứ ! "

-" Đúng là đôi tiên đồng ngọc nữ đẹp nhất mà tôi từng thấy ! "

Bao nhiêu lời khen ngợi 2 người họ.

Có lẽ đúng như họ nói, đôi nam nữ chính của chúng ta thật là 1 đôi " tiên đồng ngọc nữ " " trai tài gái sắc " ..

Chương 54: 54: Tình Tứ

Nghe thấy những tiếng khen ngợi không ngớt ấy của các nhân viên trong công ty, mặt Tô Mỹ Lệ lại đỏ ửng lên.

Chưa bao giờ cô cảm thấy ngại ngùng như bây giờ.

Bạch Tiêu đứng bên cạnh cô, nhìn thấy mặt cô lại đỏ ửng lên như vậy, anh không nhin nổi, phải phì cười với hình ảnh đáng yêu đang ở ngay trước mắt.

-" Em xấu hổ vậy sao tiểu Thố tử ?! Thật là dễ ngại ngùng quá mà ! "

-" Xí ! Anh....!"

-" Thôi được rồi không trêu em nữa tiểu Thố tử.

Anh đưa em về nhà nào ! "

-" Ừm ! "

Anh nắm lấy tay cô, dắt cô băng qua những hàng người trải dài từ đầu đến cuối đại sảnh công ty, ánh mắt họ tràn ngập sự ngưỡng mộ đối với Tô Mỹ Lệ.

Có lẽ trong lịch sử, chưa ai có thể khiến cho vị tổng tài cao cao tại thượng, hỉ nộ vô thường này nói những lời đường mật để dỗ dành. Ra ngoài cửa, anh chạy ra phía trước để mở cửa ghế phụ cho cô, tận tình chăm sóc cô.

Không quên lấy tay che đầu để cô không bị cụng đầu vào xe.

Thấy cô đã ngồi vào trong xe, anh liền đóng cửa rồi ngồi vào ghế lái của mình.

Trước khi nổ máy xe, anh cũng không quên tự mình cài dây an toàn cho cô.

Chỉ một vài hành động nhỏ đó thôi cũng đủ cho thấy anh yêu cô đến nhường nào.

" Cảm ơn anh ! "

" Không cần khách sáo với anh như vậy chứ ! Dù gì anh cũng là ông xã của em mà.

"

Sau đó, anh liền quay người về lại vị trí cũ, nổ máy xe và chuyển bánh.

Trên đường đưa cô về, anh và cô không biết đã nói bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất.

Có lẽ đây chính là thứ tình cảm mà người ta hay nhắc đến trong truyền thuyết : duyên định tiền kiếp.

Đến trước cửa nhà cô, anh dừng xe lại.

" Đến nơi rồi ! Tôi vào trước đây.

"

" Em không định ra mắt anh với nhạc phụ, nhạc mẫu à ? "

" Cái gì mà nhạc phụ, nhạc mẫu ??? Anh xem quá nhiều phim cổ trang rồi đó ! "

" Ừm thì...!nói theo kiểu hiện đại thì là bố mẹ vợ ! Em dẫn anh về giới thiệu với các tiền bối trong nhà đi đã chứ ! "

* Trầm tư suy nghĩ 1 lúc *

" Được, nhưng để hôm khác ! Tôi phải chuẩn bị trước đã.

Hôm nay tôi mệt rồi ! "

" Ừm được, vậy lão bà của anh vào nhà nghỉ ngơi đi ! Tí nữa anh gọi sau.

"

- "Ồ vậy tôi vào nhà trước đây ! "
Cô đi vào nhà, tạm biệt anh.

Thấy cô đã vào nhà, anh mới yên tâm lái xe đi.

Trên đường về nhà, anh lạo nghĩ về khoảnh khắc thiêng liêng ấy khi cô chấp nhận làm vợ anh.

Thật hạnh phúc biết bao ! Nếu thời gian có thể ngừng trôi xin hãy ngừng lại vào lúc này.

Cái thời gian hạnh phúc, ngọt ngào của anh và cô, vì anh không biết lúc nào sóng gió sẽ ập tới nữa.

Có thể sẽ sóng yên biển lặng nhưng cũng có thể lại là mưa gió bão bùng.

Anh là tổng tài trên vạn người nhưng đâu biết chừng sẽ có 1 ngày lại bị đẩy xuống.

Cũng chỉ mong rằng đó là do anh tưởng tượng, suy nghĩ thái quá mọi chuyện lên thôi ! Chứ nếu điều này thật sự xảy ra thì cho dù có là 1 người đàn ông mạnh mẽ đến cỡ nào cũng không thể chịu được.

* Tiếng chuông điện thoại kêu lên *

Khi tiếng chuông điện thoại kêu lên đã phá tan bầu không khí ảo não, nặng nề trong xe.

Chiếc điện thoại vừa đổ chuông vừa hiện lên dòng chữ người gọi: Bà xã ♡.

- " Alo ! Anh về chưa ? "

- " Chồng đang lái xe sắp về đến công ty rồi, mới xa nhau mấy phút mà có vẻ vợ đã nhớ chồng rồi nhỉ ? "

- " Hứ...!ai thèm nhớ anh chứ ! Mà sao anh lại về công ty ? Tôi tưởng anh đi về nhà.

"

"- À Trương Vũ gọi điện cho anh bảo đột nhiên ông đối tác công ty kia gọi điện bảo hẹn gặp anh hôm nay để bàn bạc công việc nên anh phải đi luôn.

"

"- Ừm ! Vậy bàn bạc công việc tốt nhé ! Nhớ đi sớm về sớm.

"

"- Vâng ! Tuân lệnh bà xã đại nhân ! "
Nói rồi, cô tắt máy.

Còn anh thì tiếp tục công việc của mình.

Bình thường thì anh cảm thấy cuộc sống vô cùng tẻ nhạt, vô vị nhưng sao hôm nay lại khác đến thế ! Nó thật là đẹp, lãng mạn và khiến cho anh có thêm cảm giác hạnh phúc, ấm áp, được người mình yêu hỏi thăm, quan tâm..

Chương 55: 55: Sơn Hào Hải Vị Cũng Không Ngon Nếu Thiếu Em

Bàn bạc với đối tác xong, anh nhìn đồng hồ đeo tay.

Trời đã mất tận 1 tiếng đồng hồ quả thực lần họp tác này quan trọng nên có rất nhiều vấn đề cần bàn bạc.

10h tối, anh đã về đến nhà, những cô người hầu phục vụ đang tấp nập làm đồ ăn, trước cánh cửa chính thì có 1 người đàn ông trung niên ăn mặc lịch thiệp đứng nghiêm trang ở trước cửa để đợi anh về - đó là Chu quản gia.

Chu quản gia là một người chăm sóc cho Bạch Tiêu từ nhỏ đến lớn.

Ông cũng là người luôn đi bên anh, khi anh quyết định đến đây để quản lí công ty, bố mẹ anh đã không đồng ý nhưng chỉ có Chu quản gia là lặng lẽ đứng đằng sau, luôn ủng hộ mọi quyết định của anh.

- " Thiếu gia, mừng cậu trở về ! "

- " Ừm, chào ông Chu quản gia ! Thế nào ? Hôm nay bố mẹ tôi có phải lại gọi la mắng đủ điều nữa không ?! "

- " Xin thiếu gia đừng nói vậy.

Lão gia và phu nhân chỉ là nhất thời lo lắng sợ cậu gặp phải chuyện gì nên mới trách mắng thế thôi ! "

- " Ông đừng bênh họ nữa ! Tôi lớn rồi, không còn là thằng nhóc miệng còn hôi sữa nữa đâu mà để 2 ông bà đó lo lắng.

Nếu 2 người họ đã thích lo lắng, quan tâm cho người khác đến vậy thì chi bằng đi sinh thêm 1 đứa nữa mà chăm.

"

Thấy Bạch Tiêu có vẻ tức giận, khuôn mặt lộ rõ vẻ bức bối, khó chịu, Chu quản gia liền nhanh chóng đổi sang đề tài nói chuyện khác.

" À..

thiếu gia người đã đói chưa ? Thức ăn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi ạ ! "

" Ừm, tôi lên tắm trước đây.

"

Anh đi lên phòng, đóng cửa lại, anh liền nhanh chóng rút điện thoại từ trong túi áo ra, gọi ngay cho Tô Mỹ Lệ.

" Alo, có chuyện gì vậy ? "

" À..

ừm..

cũng không có chuyện gì ! Em...!ăn gì chưa ? "

" Ăn rồi ! Muộn vậy rồi còn không ăn để đau bao tử à ?! Mà.....!anh đã ăn chưa vậy ? Bàn bạc chuyện với đối tác thế nào rồi ?"

" Từ từ đã nào, em hỏi nhiều câu hỏi cùng 1 lúc vậy anh biết trả lời câu nào trước.

"

Vừa nói với cô, anh vừa lấy ngón tay day day trán, khóe miệng có chút nhếch lên.

Có lẽ anh cảm thấy hạnh phúc vì được cô quan tâm.

" Hôm nay anh bàn bạc mọi chuyện rất thuận lợi.

Không có sao hết ! "

" Trả lời câu trước đó ! "

" Là...!câu nào cơ ??! " _ anh đánh trống lảng

" Đừng tưởng tôi không biết anh đang giở trò đánh trống lảng.

Đã ăn gì chưa ? "

-" À...!ừ...!thì....!mới về....!nên anh....!"

-" Chưa ăn chứ gì ! Biết ngay mà.

Mau xuống ăn nhanh đi ! "

-" Vâng...!vâng...!anh xuống ăn liền đây bà xã đừng giận anh nhé ! "

* tút tút *

Cô nhanh chóng tắt máy để anh xuống ăn.

Sau khi tắm rửa xong xuôi, anh đi xuống tầng, đi về hướng nhà bếp rồi từ từ ngồi xuống ghế ăn.

Những người hầu nữ mặc trang phục hầu gái kiểu Châu Âu đang trong bếp tấp nập để bung đồ ăn đặt xuống bàn cho anh.

Sau khi thấy họ đã bung hết đồ ăn ra, anh giơ tay trái phẩy phẩy nhẹ, ra hiệu họ đi ra ngoài.

Ngay lập tức, căn phòng bếp tấp nập người giờ đây trống trơn không còn ai, chỉ có mỗi anh ngồi đó đơn độc thưởng thức sơn hào hải vị nhưng nó cũng không còn trở nên thơm ngon nếu không có cô bên cạnh cùng anh thưởng thức.

Anh thầm nghĩ giá có cô ở đây, 1 người vợ mang tia nắng ấm áp ở đây cùng anh ngồi bàn ăn, ăn cùng nhau những bữa cơm đầm ấm, đậm chất gia đình này.

Anh từ từ gắp từng miếng thức ăn thưởng thức.

Đồ ăn bày biện trên bàn không phải là quá nhiều nhưng so với khẩu phần ăn của 1 người như anh thì nó như là núi đồ ăn vậy.

Anh lại nhớ đến gương mặt ham ăn ham uống của cô, bất giác nở nụ cười..

Chương 56: 56: Nụ Cười Của Công Chúa Ánh Dương

Anh mãi hồi tưởng lại hình ảnh của cô nên không để ý rằng Chu quản gia đã đứng đó nhìn anh từ lâu.

Ông vô cùng ngạc nhiên vì từ trước đến nay chưa bao giờ có ai khiến cho Bạch Tiêu phải nở bất kì 1 nụ cười nào.

Cũng không có ai khiến cho anh phải thần hồn điên đảo, đến ăn cơm cũng không để ý là mình đã gặp rơi mấy miếng đồ ăn.

Ông lặng lẽ quan sát từng cử chỉ, hành động của anh kể từ ngày hôm đó.

Sáng hôm sau, anh đã dậy từ 6 giờ sáng để đi đón cô.

Anh còn quên không ăn bữa sáng mà Chu quản gia đã mất công chuẩn bị.

Điều này lại càng khiến cho Chu quản gia nghi ngờ.

Anh lái xe đến nhà cô, 2 người như thể tâm linh tương thông vậy.

Anh vừa đến trước cửa nhà cô thì cũng là lúc cô mở cửa bước ra ngoài.

-" Trùng hợp thật ! 2 chúng ta quả thật là tâm linh tương thông đó " _ anh vừa nói vừa mở cửa xe cho cô.

-" Ừm đúng vậy ! " _ cô bước vào xe anh, nở 1 nụ cười nhẹ nhàng như tươi tắn, rực rỡ như hoa hướng dương.

Hôm nay cô mặc 1 chiếc váy màu vàng nhạt, ở thắt lưng buộc nơ

trông vô cùng trẻ trung, nhí nhảnh.

Tóc cô hôm nay cũng được tết thành hình xương cá, điểm nhấn trên đó là chiếc băng đô cùng màu với chiếc váy.

Trông cô lúc này còn tỏa sáng hơn cả ánh mặt trời trên cao.

Hôm nay anh đưa cô đến trường học của cô.

Vì thời gian còn dư ra khá nhiều nên cô chủ động đề nghị với anh việc đi ăn sáng.

" Chúng ta đi ăn sáng trước đã ! "

" Sao em biết anh chưa ăn gì ? " _ anh có vẻ ngạc nhiên.

" Tâm linh tương thông ! "

Cô vừa nói dứt câu, nhẹ nhàng quay sang chỗ anh, bắt gặp 2 ánh mắt chạm nhau.

" Ừm ! Tâm linh tương thông.

"

Ăn sáng xong, anh đưa cô đến trường học.

2 người tạm biệt nhau trước cổng trường đang tấp nập học viên ra vào.

" Cảm ơn anh ! Tạm biệt em vào học đây ! "

" Ừ, vợ yêu vào học đi, bao giờ em tan gọi anh nhé, anh đến đón em ! "

" Không cần vậy đâu ! Nhỡ lúc đó anh có chuyện quan trọng thì sao ?! "

" Làm gì có chuyện gì quan trọng bằng chuyện của em ! "

" Vậy...!thì 5h30 chiều em tan, anh đứng ở đây nhé đợi nhé ! "

" Ok vợ yêu ! Vào học mau đi không muộn.

"

" Ừm tạm biệt "

- " Bye bye "

Cuộc đối thoại giữa đôi vợ chồng trẻ kết thúc tại đó.

Cô bước vào lớp học, vừa sải bước đi vừa nở nụ cười rạng rỡ.

Cô xinh đẹp, rạng rỡ đến mức mấy bạn học viên đi qua không kể nam nữ đều mê đắm cái nụ cười ấy.

Đặt tên cô là công chúa ánh dương cũng chả có gì là nói khoác.

Ngồi vào chỗ, cô cất cặp sách xong xuôi thì giáo viên bộ môn bước vào lớp.

- " Ngày, hôm nay trông cô.....!đẹp lắm ! "

Hai từ ở cuối được nói 1 cách thủ thỉ, nhẹ nhàng tựa hồ nhự gió.

Cô quay người sang nhìn hóa ra người nói câu đó không ai khác chính là Lăng Vân.

Hôm nay anh ta có về đến từ rất sớm.

Không những vậy mà còn không ngủ gật trong lớp nữa chứ !

- " Cảm ơn ! " _ cô vừa nói vừa nở nụ cười xã giao.

Tuy đó chỉ là 1 nụ cười xã giao thôi nhưng đối với Lăng Vân thì nụ cười đó thật là rạng rỡ, lung linh tươi tắn như nụ hoa vừa mới nở đầy xuân đẹp đến mức hẳn tự nhủ với lòng mình sẽ không bao giờ quên cái khoảnh khắc ngày hôm nay, cái khoảnh khắc đẹp đẽ nhất khi cô nở nụ cười ấy với anh ta.

Hắn chợt có 1 suy nghĩ thoáng qua thoát hiện lên trong đầu hắn : Có lẽ đây chính là tình yêu !.

Chương 57: 57: Tình Địch Gặp Nhau Lần Nữa

Chắc chả ai có thể tin được 1 người như hấn ta mà có thể nói đến 2 chữ " tình yêu ".

Ấy vậy mà, hấn ta lại thực sự rung động với cô.

Cả buổi học ngày hôm ấy, hấn ta cứ chăm chăm ngắm nhìn cô mà không nghe giảng cũng không hề biết đến rằng có rất rất nhiều người, dường như là tất cả lớp đều biết hấn thích cô rồi.

Đến gần hết tiết học thầy giáo La, cô bực mình quá liền quay mặt lại chỗ hấn, cười nhếch mép nói.

" Cậu nhìn tôi đủ chưa ?! "

" Chưa đủ ! " _ hấn nói bằng 1 giọng điệu thản nhiên như không.

" Nhìn mệt chưa ? "

" Chưa.

"

" Nhưng tôi thì mệt rồi đó ! "

Cô vừa hét vừa đập mạnh bàn tay xuống bàn, đôi lông mày lá liễu đen thẳng nhúu chặt lại như sắp dính vào với nhau.

" Đừng đập.

Đau tay ! "

Hấn vừa nói vừa dùng ánh mắt lo lắng nhìn bàn tay vừa nãy cô đập xuống bàn.

Thở dài 1 tiếng rồi hấn để tay cô lên tay hấn, ngửa lòng bàn tay ra rồi lấy tay còn lại của hấn xoa xoa vào chỗ đang đỏ trên lòng bàn tay cô.

- " Cảm...! ơn ! Nhưng hôm nay cậu bị sao vậy ? Cứ nhìn tôi chăm chăm vậy không thấy kì à ? "

- " Không kì ! "

- " Nhưng tôi thấy kì lắm ! Trong lớp ai cũng nhìn cậu với tôi bằng cái ánh mắt ngưỡng mộ dành cho các cặp đôi yêu nhau vậy ! "

- " Ừm "

Hắn đáp lại cô bằng giọng nói thờ ơ, tay hắn vẫn cứ xoa xoa lấy chỗ lòng bàn tay cô.

Cô nhìn hắn với gương mặt khó hiểu, rồi rút tay lại.

- " Hết đau rồi cảm ơn cậu.

"

- " Không có gì ! "

Thật sự là cô không thể chịu nổi với cái cách nói chuyện của hắn.

Đối với cô, hắn còn lạnh lùng và khó hiểu hơn cả Bạch Tiêu.

Nhìn như 1 khúc gỗ không có cảm xúc vậy, hành xử hết sức kì quặc. Tiết 1, tiết 2 , rồi lại tiết 3, 4....!trôi qua.

Cuối cùng cũng được ăn trưa rồi.

Tiếng chuông vừa kêu lên, mọi người đã vội đứng dậy chào cô giáo rồi chạy đến căn- tin với tốc độ ánh sáng.

Cô từ từ thu dọn sách vở trên mặt bàn vào cặp sách sau đó đi về phía căn- tin để ăn bữa trưa.

Thấy cô chuẩn bị đi vào nhà ăn, hắn liền đề nghị ăn cùng nhau.

- " Ăn cùng đi ! "

- "!" _ cô muốn từ chối hắn nhưng không lấy được lí do nào để từ chối.

- " Đi "

Chưa kịp phản ứng gì, cô đã bị hấn lôi đi ăn 1 cách trắng trợn.

Đến khi đi đến quán ăn cô mới chột load ra được cái gì đang xảy ra.

Lúc cô quay đầu nhìn ngó xung quanh thì bất chợt gặp ngay ánh mắt của anh đang nhìn cô.

Hàn khí tỏa ra khắp cả nhà hàng, đôi lông mày được chạm trở tinh tế nhúu như dính chặt lại với nhau, thể hiện rõ sự khó chịu.

Cùng lúc đó, hấn nắm lấy đôi bàn tay thon dài mà trắng mịn của cô, tỏ tình với cô.

Dù đó không phải là những lời nói đường mật, sến súa của các cặp yêu nhau thường hay nói nhưng cũng đủ thấy lòng chân thành của các câu nói đó qua ánh mắt hấn.

-" Tôi thích cậu.

Không bắt cậu thích lại nhưng cho tôi 1 cơ hội ! "

-"!"

Lúc này ở bàn bên cạnh, anh đã tức ói máu vì lão bà mình bị người ta tỏ tình.

Anh còn có suy nghĩ ngộ nhỡ cô chấp nhận lời tỏ tình đó của hấn rồi ly hôn với anh thì sao ? Càng nghĩ càng bức bối, anh không chịu nổi nữa vội đứng phắt dậy, bước về phía chỗ cô đang ngồi, đỡ cô đứng dậy rồi để cô ngồi vào lòng mình.

-" Tôi là chồng cô ấy ! " _ anh tuyên bố 1 cách đõng dạc.

-" Này...!tôi bảo là không được tiết lộ ra giới truyền thông cơ mà ! " _ cô ghé sát tai anh nói nhỏ.

-" Thì sao chứ ! Anh muốn cả thế giới này biết anh yêu em nhiều đến nhường nào.

Em là của anh, lão bà của anh ! ".

Chương 58: 58: Thất Vọng

Sau đó, anh quay sang phía đối diện nhìn Lăng Vân, khuôn mặt, ánh mắt thay đổi ngay tức khắc.

"Này ! Cô ấy là vợ hợp pháp của tôi rồi đó, tránh xa cô ấy ra đi.

"

"Thì sao ?! Kết hôn có thể ly hôn mà ! " _ hấn vừa nói vừa gấp thức ăn vào bát cô 1 cách thản nhiên.

"Thôi 2 người đừng cãi nhau nữa được không ! "

Cô quay đầu sang chỗ anh nói :

"Còn anh nữa, anh như vậy là đang vi phạm luật đó ! Hai người tự ăn với nhau đi tôi đi học đây.

"

Nói rồi, cô đứng phắt dậy rồi nhanh chóng đi ra khỏi nhà hàng đó.

Thấy cô đi, hấn cũng nhanh chóng gọi phục vụ đến nhấn nhủ, trả tiền rồi đi theo cô.

"Ăn no rồi, anh ăn 1 mình đi bữa này tôi mời.

"

Anh vô cùng tức giận, gạt tay 1 cái khiến đĩa bát trên bàn đổ tung tóe ra sàn.

"Thật tức chết mà ! Người đâu, lấy xe cho tôi ! "

"Vâng "

Anh lấy xe đi theo cô và hấn.

"Tiểu Lệ, lên xe "

"Không ! " _ cô đáp lại với giọng tức tối.

- " Em chắc chứ ? "
- " Chắc " _ Lăng Vân lên tiếng
- " Tôi không hỏi cậu "
- "! "
- " Kệ anh tôi trả lời giùm cô ấy ! "
- " Mà...! "
- " Sao nào tức lắm rồi à ?! "
- " THÔI ĐI ! " _ cô quát lớn, khuôn mặt tức giận tới nổi đỏ bừng lên như tóa lửa.
- " Hai người tự đi với nhau đi tôi không rảnh ! "
Cô bước nhanh chân, những bước chân kêu bùm bụp trên đường khiến ai nhìn vào cũng biết được cô đang tức giận.
Nhờ ơn 2 người đó mà cô bị muộn học dù đã cố chạy rất nhanh.
^^ Thật tức chết mình mà ! ^^
Cô chửi thầm họ trong lòng.

Càng nghĩ càng thấy tức giận.

Cả buổi chiều ngày hôm đó, Tô Mỹ Lệ không thể tập trung học được, lí do vô cùng đơn giản.

Cả buổi trưa vì 2 người đáng ghét kia tranh cãi, cãi vã nhau mà cô còn chưa ăn được gì.

Vừa đói lại còn vừa bực mình nên cô làm sao mà có tâm trạng học cơ chứ.

- " Mỹ Lệ...! "
Chợt có tiếng gọi tên cô, cô nhanh chóng định thần lại sau đó đứng lên hỏi.

- " Thầy gọi gì em ạ ? "
- " Em nói cho tôi biết tôi đang giảng đến cái gì rồi ? "
Sao mà cô biết được kia chứ ! Đầu óc, thần trí cô giờ đang treo lơ lửng ở cạnh cây ngoài sân kia !
- " Em không biết ! "
- " Sao lại không biết ? " _ thầy giáo giọng gắt lên.

Đã thế cô lại còn bị gọi trúng vào tiết học đại ma vương nữa chứ.

Đang là học trò cưng, niềm tự hào của ma vương lão đầu, thế mà ở trong chính giờ ngài ấy lại tâm trí treo ngược cành cây.

-"!haizzz thôi em ngồi xuống đi ! " _ thầy vừa vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô vừa thở dài 1 tiếng.

Đây có lẽ là sự thiên vị rõ ràng ai ai cũng nhìn thấy mà thầy giáo hà khắc đó dành cho cô.

-" Tường học giỏi như nào ! Hứ...!ai dè chỉ là học vẹt hahahaha...!" _ giọng của ả An Vỹ Vỹ đó đột nhiên vang lên.

Mấy bạn học trong lớp cảm thấy khó chịu hành động và lời nói đó của cô ta 1 phần là vì thấy cô ta quá tự cao, 1 phần là họ đã đứng về phía cô rồi nên bênh cô là lẽ đương nhiên.

Thấy mọi người trong lớp nhìn mình, ả mới hiểu và thôi không cười nữa.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, ả ta cười thế là cũng đúng.

Cô đã khiến cho thầy giáo yêu quý mình phải thất vọng như vậy thì cũng không còn xứng đáng với danh xưng học sinh tài năng trong lớp nữa.

-" Cậu đừng bận tâm lời cô ta nói ! " _ 1 bạn học ngồi trên cô lên tiếng.

-" Ủm, mình cũng chả thèm quan tâm làm gì cho mệt đầu ! "

* xoẹt *

Cánh cửa lớp đột nhiên mở ra bất ngờ khiến tất cả các bạn học viên đều ngoảnh đầu nhìn về hướng cửa mở.

Là Lăng Vân ! Cậu ta chạy đến lớp với khuôn mặt nhể nhại mồ hôi, thở dốc.

Dừng lại 1 lúc ở trước cửa lớp để nghỉ, cậu ta lại chạy đến chỗ cô.

-" Cậu.....!cậu...!ra đây ! Tôi có việc muốn nói ! "

Vừa nói cậu ta vừa thở mạnh.

Hơi thở cậu ta nhanh đến mức nếu đứng gần sát vào cậu ta thì có

thể nghe thấy tiếng thở và nhịp tim đập nhanh và mạnh hơn bình thường..

Chương 59: 59: Hoàn Thành Thử Thách

Hắn lấy tay kéo cô ra ngoài.

Bàn tay hắn nắm tay cô không dùng sức nhiều nên không bị đau tay.

Kéo cô ra đến cửa, hắn mới nói :

" Sao không nói cho tôi biết ? "

" Nói gì ? " _ cô giả bộ chưa hiểu hắn đang đề cập đến chuyện gì

" Thật sự là không biết ?! " _ hắn nói với giọng trầm hẳn xuống, ánh mắt có chút sát khí tỏa ra

" Tôi...!tôi ! Dù sao tôi cũng đã từng cứu anh 1 mạng, sao anh có thể nhìn ân nhân cứu mạng của mình bằng ánh mắt đó ! "

".....!"

" Dù sao thì anh đã đồng ý làm bạn với tôi rồi mà.

" _ hắn im lặng không nói gì, cô càng được đà lấn tới.

Bỗng chợt cô khựng lại vì nhớ ra 1 chuyện

^^ Bạn ?!?? Đúng rồi ha ! Sao mình không nghĩ ra được nhỉ ?! Đúng là ngốc quá mà.

Thiếu chủ của Hắc Viêm Bang là Lăng Vân ! ^^

Vì đã đoán ra được thân phận của Lăng Vân nên cô vô cùng vui vẻ, dường như là quên hết chuyện khó chịu vừa nãy.

Cô cười ngây ngốc, không ngờ đúng thật là gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời.

Thấy cô ngây ngốc, hắn búng nhẹ vào trán cô 1 cái giúp cô quay lại hiện tại.

- " Nghĩ gì vậy ? Tôi đang hỏi em ! "
- " À...!à...!không có gì...!không có gì.! "
- " Tôi hỏi lại lần cuối sao không nói tôi biết em đã cô đơn ? "
- " Ờ...!thì...!tôi mới đăng kí kết hôn hôm trước mà hôm nay mới gặp cậu...!"
- " Mới hôm trước ?! Vậy là chưa có gì ? "
- " Có gì là có gì ? " _ lần này cô thật sự không hiểu lời hắn nói.
- " Ừm không sao ! Vậy là tốt rồi ! " _ hắn vừa nói vừa thở phào nhẹ nhõm.
- " Mà...!chuyện này sao tôi phải nói cậu biết ?! "
- " Vì tôi...!thích em ! "

Cô đỏ ửng mặt lên khi nghe thấy những lời ngọt như đường được thốt lên từ miệng của cái gã người đầy sát khí này.

Thế này thì chắc bị tiểu đường mất thôi !
Sau đó, hắn nắm tay cô vào lớp.
- " Đi..

đi vào lớp ! "

- " ...!ờ...!ừm...!"

Hắn nắm tay cô qua từng hàng ghế rồi đợi cô đã ngồi vào bàn rồi, hắn mới đi ra ngoài.

Cũng may là bây giờ cũng chỉ còn 10 phút nữa là hết tiết chứ nếu không thì tụi bạn cùng lớp của cô sẽ bắt đầu mách lẻo với các thầy cô khác.

Với lại, nếu không hết tiết nhanh để cô về rửa mặt thì chắc cả buổi mặt cô sẽ đỏ như trái cà chua rồi sau đó sẽ sớm trở thành chủ đề bàn tán sôi nổi, hot hit trong lớp mà xem.

Lớp trưởng hô mọi người chào giáo viên, sau khi chào xong thì mọi người nháo nhào nhanh chân về nhà để ăn cơm vì tầm này cũng đã 5h30 chiều muộn.

Cũng bởi may là hôm nay tan muộn, mọi người ai cũng đều uể oải,

đói bụng nên không ai bận tâm đến sự việc diễn ra vừa nãy và cũng không ai rảnh hơi, thừa thời gian đi hỏi cô về chuyện đấy.

Cô thu dọn sách vở vào trong cặp, vì là người cuối cùng về nên cô phải tắt hết các thiết bị điện tử trong phòng và khóa cửa.

Lúc cô ra ngoài cổng trường đã là 6 giờ tối, cô chợt phát hiện ra 1 bóng hình người đàn ông quen thuộc- là Bạch Tiêu.

Anh đang đứng dựa người vào xe, tay cầm thuốc lá hút trong lúc đợi cô.

Thật là 1 hình ảnh đẹp ! Anh ấy vừa cao, dáng người cũng đẹp, nhưng hơi gầy, mái tóc được chải gọn gàng, âu phục cùng chiếc cà vạt đen và cài áo thủy tinh càng làm tôn lên vẻ đẹp và sức hút của anh.

Mấy nữ học viên trong trường, ai ai cũng phải liếc nhìn anh 1 cái, ánh mắt đầy sự yêu mến.

Cũng phải thôi ! Anh ấy thật sự rất nổi bật.

Chỉ riêng khuôn mặt thôi là đã đủ để cho người khác mê như điên rồi ! Huống hồ anh còn vô cùng giàu có, lái cả 1 chiếc xe đời mới cả thế giới chỉ có 2 chiếc để đi đón cô..

Chương 60: 60: Nữ Hiệp Ham Ăn

Mãi ngắm anh, trầm ngâm trong cái nhan sắc tuyệt thế mỹ nam ấy nên cô không để ý rằng anh đã nhìn thấy cô đứng ngây người ra đó nhìn mình.

Thấy cô, anh dập tắt cây thuốc trên tay, miệng cười mỉm trông thật soái a ! Anh tiến lại gần cô, cô vẫn ngây người ngắm nhìn anh trong bộ âu phục lịch lãm.

Mái tóc cô bay bay trong gió cùng chiếc váy vàng rực rỡ.

Anh lấy tay vuốt lại mái tóc đang bị gió thổi cho rối tung kia của cô lại cho gọn, không bị vướng vào đôi mắt trong veo long lanh như chứa ngàn vì sao kia của cô.

Đến tận lúc này cô mới định thần lại được.

Cô lùi lại 1 bước, anh lại tiến lại gần cô thêm 1 bước.

Cứ thế cứ thế cho đến khi cô bị dồn vào góc tường.

Anh lấy 1 tay chống lên tường, khuôn mặt bắt đầu nở 1 nụ cười nham hiểm.

-" Anh...!anh đi ra mau ! Tôi vẫn chưa tha cho anh chuyện trưa nay đó ! " _ vừa nói cô vừa làm bộ mặt giận dữ trông vô cùng đáng yêu. Anh lấy tay véo 1 cái nhẹ vào má cô, cứng nựng nói với giọng yêu chiều.

-" Ôi..

làm sao bây giờ, anh làm bà xã giận rồi ! Không biết có bị đá ra khỏi nhà không ta ?! "

-"!hhihi " _ cô cười thầm

-" Mong bà xã đại nhân tha cho anh nhé ! "

-" Không rảnh tranh cãi với anh nữa ! Đi ra đi, tôi còn đi ăn.

Đói chết tôi rồi ! "

-" Trưa nay...!" _ anh định hỏi rằng cô chưa ăn trưa à nhưng lại thôi vì nhớ ra rằng trưa nay vì trận cãi nhau của anh và hấn nên cô tức giận bỏ đi ra khỏi nhà hàng luôn, không ăn được 1 miếng gì.

-" Thôi được rồi lên xe nào, anh dẫn em đi ăn ! " _ vừa nói anh vừa thu tay chống lên tường lại nắm tay cô xoay người đi về phía chiếc xe đang đỗ.

-" Thôi được rồi ! Tôi biết có chỗ ăn rất ngon ! " (cô gái luôn luôn thỏa hiệp với đồ ăn ngon)

^^ Hehehe để xem hôm nay tôi ăn có hết sạch bánh tiền của anh không ! ^^

Vậy là 1 âm mưu mới đã được thành lập bởi nữ hiệp ham ăn.

-" Được được ! Muốn ăn gì anh chiều em ! "

Nhìn gương mặt đắc chí của cô là anh đã hiểu trong đầu cô đang nghĩ gì.

Đã bảo là tâm linh tương thông mà làm sao anh có thể không biết cô đang nghĩ gì trong đầu kia chứ !

Cuối cùng, nhờ vào sự chỉ dẫn đường vô cùng nhiệt tình của nữ hiệp ham ăn thì 2 người đã đến nhà hàng cô muốn ăn " tán gia bại sản ".

Cô hào hứng mở cửa xe đi ra.

Oa nhà hàng này thật đẹp, đúng là nhà hàng năm sao có khác ! Vì muốn đợi anh vào cùng nên cô đứng ngoài cửa nhà hàng đợi anh cất xe.

-" Nào, vào thôi ! "

-" Ừm " _ cô hào hứng đáp lại.

Bên ngoài đã nhìn đã thấy đẹp, bên trong còn vô cùng sang trọng và lấp lánh.

Ở giữa trần nhà hàng là chiếc đèn chùm dài, to lấp lánh vô cùng.

Cô thì mãi ngắm khung cảnh bên trong nhà hàng 5 sao còn anh thì gọi phục vụ.

Dường như có vẻ anh rất quen thuộc với nhà hàng này.

Anh mới bước vào thôi mà đã thấy có cả ông chủ cửa hàng ra tiếp đón vô cùng niềm nở.

-" A..

chào ngài, rất vinh hạnh được phục vụ ngài ! Cho chúng tôi gửi lời xin lỗi đến ngài và phu nhân đây vì sự tiếp đón chậm trễ và không nghênh đón chu đáo này ạ ! "

^^ Cái gì mà chậm trễ và thất lễ kia chứ ?! ^^ _ cô nghĩ thầm.

Anh phẩy tay 1 cái, ông chủ cửa hàng cùng 1 dàn người phục vụ đang đứng nghiêm trang chào liền dạt ra 2 bên cúi người xuống.

-" Mấy người đừng lễ mễ nữa ! Phu nhân của ta đói rồi ! "

-" Dạ dạ xin lỗi ngài và phu nhân ! Chúng tôi sẽ dri chuẩn bị phòng tốt nhất và những món ăn ngon nhất của cửa hàng ra đây ạ ! " _ ông chủ kính cẩn nói..

Chương 61: 61: Thẻ Đen

Một lúc không lâu sau đó, phòng ăn đã được chuẩn bị, ông chủ dẫn cô và anh đi lên tầng.

Đến tầng 3, ông chủ đi trước mấy bước rồi dừng lại ở 1 căn phòng ở trên phòng đó có tấm biển màu vàng với dòng chữ viết in đậm " VVIP "

Nhìn tấm biển vàng đó thôi là có thể hiểu phòng ăn này dành cho những khách hàng còn trên cả VIP nữa.

Mở cửa phòng ăn đó ra là 1 bàn xoay lớn, trên bàn xoay có rất nhiều đĩa thức ăn vô cùng ngon mắt.

Cô không kìm nổi sự ham ăn nữa liền vút hết mọi thứ, ngồi vào bàn ăn.

Anh cười thầm sự ham ăn đáng yêu đó của cô, phất tay cho ông chủ rời đi rồi liền ngồi vào chỗ bên cạnh cô.

- " Thế nào ?! Nhìn mấy món này được không ? "

- " Được được ! "

Cô vừa trả lời vừa lấy chiếc bát.

1 đôi đũa và 1 cái thìa.

Cô định gấp miếng ức gà chiên sốt teriyaki kia ăn thì bị anh cản đũa lại.

- " Ăn cái này trước đã ! "

Sau đó anh đưa đến trước mặt cô 1 bát súp bí đỏ, bên trên có hình

trái tim và 1 cọng rau thơm vô cùng đẹp mắt.

Cô phụng phịu hai má nhưng cuối cùng để muốn nhanh chóng ăn mấy món ngon kia thì cô quyết định ăn món súp anh đưa.

Cô lấy chiếc thìa, múc 1 miếng rồi nếm thử.

Hương vị của món súp bí đỏ này thật tuyệt.

Súp bí đỏ hòa quyện với lớp bơ béo ngậy bên trên tạo ra 1 hương vị béo béo, ngọt ngọt nhưng không khiến cho người ăn cảm thấy ngấy.

Giải quyết xong món súp bí đỏ, cô được anh gấp cho từng miếng 1.

Mỗi món thử 1 miếng.

-" Oa ! Công nhận món gà sốt mật ong nàu ngon thật đó ! "

-" Thật sao ! "

-" Thật mà anh ăn thử xem ! "

Nói rồi cô đút cho anh 1 miếng.

Mặc dù đã ăn qua nhiều mỹ vị, sơn hào hải vị đủ cả vậy nhưng anh cảm thấy những món đó không sao ngon bằng miếng gà sốt mật ong mà cô tự tay đút cho anh.

-" Thế nào ? Ngon chứ ? "

-" Ừm, ngon ! "

-" Đã bảo rồi mà ! "

Vừa nói cô vừa gấp thêm một vài món khác cho anh ăn thử.

Bữa tối hôm đó mặc dù không phải là 1 bữa tối được chuẩn bị sẵn, cũng không phải là 1 bữa tối có đèn nến, rượu vang, hoa hồng gì cả nhưng đối với anh, bữa tối ngày hôm ấy vô cùng tuyệt vời và lãng mạn.

Lãng mạn và hạnh phúc nhất là khoảnh khắc lần đầu tiên cô tự tay

đút món ăn cho anh.

Hương vị của miếng gà đó chắc anh sẽ chẳng thể nào quên được. Gần 8 khắc sau, cuối cùng cô đã có thể ăn thử hết được tất cả các món ở trong nhà hàng này.

Đồng thời cô cũng đi đến gần hơn với cái ước mơ sẽ ăn " tán gia bại sản " nhà anh.

- " No rồi ? "

- " Ừ, no căng bụng luôn rồi ! "

- " Đi về nhà của " chúng ta " thôi ! "

- " Ừm ! "

Sau đó cô mới phát giác nhận ra cái gì đó sai sai mà vừa nãy anh nói : " nhà của chúng ta ".

Ngượng chết cô rồi ! Nhưng sao cô lại có 1 cảm giác vui vui, có chút gì đó hạnh phúc trong lòng ta ?! Thôi kệ chẳng nghĩ nhiều nữa bây giờ đến màn hay đây ! Xem hôm nay cô đã " lập công " ăn hết bao nhiêu tiền của anh.

Liệu có tán gia bại sản như cô mong muốn hay không ?

- " Phục vụ ! "

- " Dạ, của ngài hết tổng cộng là 36 ngàn yên ạ ! "

Sau đó, hắn giơ thẻ đen ra đưa cho ông chủ.

Lúc này cô mới hiểu thế nào gọi là Bạch đại thiếu gia của gia tộc lớn nhất Thế giới là như nào.

Cái danh vị ấy không chỉ là địa vị không mà nó còn nói lên cả gia sản đồ sộ nhà anh nữa.

Thế này thì không biết làm sao cô có thể ăn hết được gia sản đó cơ chứ ? Huống hồ anh còn có tận 2 chiếc thẻ đen không giới hạn nữa..

Chương 62: 62: Sợ

Sau khi anh trả tiền xong, anh lấy chiếc thẻ đen còn lại trong ví đưa ra trước mặt cô.

" Cầm lấy, muốn ăn cái gì, muốn mua cái gì thì cứ lấy ra quẹt.

"

"!"

Cô đưa 2 tay ra, đẩy tấm thẻ lại chỗ anh.

" Khô...!ng không....!cần tôi có tiền tự mua được.

"

" Cứ cầm lấy đi ! Anh không nghèo đến mức đấy đâu ! "

Vì bị "bắt ép " nên cô đành phải cầm lấy tấm thẻ (thực chất bà mê tiền đó).

" Cảm ơn ! "

" Ừm, về thôi ! "

" Không đi xe đâu ! Vừa ăn no, tôi muốn đi dạo một chút cho tiêu.

"

" Ừ, vậy 2 ta cùng đi.

"

Sau đó, 2 người đi ra ngoài đi dạo theo ý muốn của cô.

Cũng may gần đó có 1 cái công viên nhỏ, hai người đi dạo quanh đó, vừa đi vừa nói chuyện.

" Sao anh lại muốn kết hôn với tôi ? "

" Vì...!em là người phụ nữ ấy ! "

- " Người phụ nữ ấy ? "

- " Chính là cái người....! đã cùng với anh tôi...! đêm đó.

"

Cô sức nhớ ra chuyện tối hôm đó.

Ngượng quá liền đổi sang chủ đề khác để nói chuyện.

- " À ờm....! hôm nay thật trùng hợp ! Sao tôi đi đâu cũng gặp anh vậy ta ? "

- " Duyên trời định ! " _ câu nói đó của anh thật sự rất rất bình thường chỉ là do ngẫu hứng nên thốt ra vậy mà cô lại có 1 chút cảm giác gì đó lảng mạn, hạnh phúc.

- " Có lẽ vậy hahah..a " _ cô cười gượng gạo.

Hai người cứ vậy tiếp tục đi bộ, vừa đi vừa nói chuyện về các chủ đề có thể bàn luận nào là việc trong showbiz hay các bản nhạc, cuốn sách hay,....! bla...! bla rất nhiều thứ khác.

Dần dần họ cũng nhận ra đối phương có rất nhiều điểm chung với mình.

Đi được vài vòng công viên, cô đã không thể đi nổi nữa, mỗi hơi nhể nhại.

- " Mệt quá ! Thôi anh ra lấy xe đi, tôi không đi nổi nữa " _ vừa nói cô vừa thở hồng hộc.

- " Sao vậy ? Mới đi có 2, 3 vòng thôi mà ! Công viên này nhỏ như thế mà mới đi có mấy vòng em đã không đi nổi thì sân vườn chạy bộ nhà chúng ta em đi kiểu gì ?! " _ anh cười nhẹ, lấy chiếc khăn tay lau mồ hôi cho cô.

- "...!" _ cô vẫn đứng đó, thở 1 cách khổ sở khiến người khác nhìn vào cũng thấy mệt mỏi.

- " Haizzz được rồi lên đây anh cõng em ra xe ! "

- " Ừm ! "

Cô không khước từ đề nghị của anh vì cô đã quá mệt không thể đi nổi nữa.

Nhưng còn anh thì lại suy nghĩ theo hướng viễn vông khác, tưởng tượng những thứ ngọt ngào hơn.

Anh cúi người xuống để cho cô leo lên lưng.

Khi anh cõng cô, thật sự thấy cô còn nhẹ hơn cả tưởng tượng.

Nhìn cô thì không đến nỗi quá gầy chỉ hơi nhỏ nhắn 1 chút và có hơi...!ăn nhiều nhưng mà khi bế, cõng thì lại không thấy cô nặng chút nào mặc dù cô ăn rất nhiều.

Cô nhẹ như lông hồng vậy khiến cho anh cũng chẳng gặp khó khăn hay mệt nhọc gì khi cõng cô.

Đến xe, anh nhẹ nhàng thả cô xuống rồi lấy chùm chìa khóa ra ấn nút mở trong điều khiển rồi để cô vào ngồi trước.

Thấy cô đã ngồi vào xe, anh đóng cửa xe rồi nhanh chóng ngồi vào ghế lái.

Anh lại lần nữa đích thân tự tay cài dây an toàn cho cô trước, kiểm tra lại vài lần cho chắc chắn rồi mới quay sang cài cho mình.

-" Hôm nay thư kí Trương không lái xe à mà anh phải tự lái vậy ? "

-" Chờ bà xã đi học và đón bà xac về là trách nhiệm của ông xã mà ! "

Ngọt ngào quá đấy ! Cô không nói nữa quyết định im lặng là vàng trong giờ phút này.

Không phải vì cô không biết nói gì nữa mà vì nếu nói thêm nữa thì cô biết anh sẽ nói những câu khác ngọt ngào hơn, lãng mạn hơn nữa.

Cô sợ lúc đó không chịu nổi mà yêu anh, yêu người đàn ông hoàn hảo ngay trước mặt mình.

Rồi cô lại sợ 1 lần nữa trao tình cảm này cho 1 tên không xứng đáng.

Cô sợ quá khư lại lặp lại thêm 1 lần nữa.

Không ! Cô sẽ cố gắng không yêu anh..

Chương 63: 63: Sao Kiếp Trước Lại Không Gặp Anh Sớm Hơn

Sau đó, cô lấy chiếc tai nghe từ trong túi của mình ra, cắm vào điện thoại rồi bật " Yến Vô Hiết " _ bài hát cô thích nhất.

Vì cô bật âm lượng nhỏ nên vẫn có thể nghe thấy những lời nói của anh ở ngoài.

-" Đang nghe gì vậy ? "

-" Yến Vô Hiết "

Miệng cô tự nhiên không nghe theo ý cô, trả lời hết tất cả những câu hỏi anh hỏi.

Đúng là cô có chút rung động với anh.

Rung động vì anh quá tốt với cô, rung động vì mới gặp anh không bao lâu mà đã có cảm giác an toàn, hạnh phúc và ấm áp khi ở bên anh.

Nhưng...!cô là 1 người đã từng chết đi 1 lần.

Lí do cô chết lại chính là vì tình yêu.

Vì quá tin tưởng người cô đã từng yêu kiếp trước nên mới hại cô chết oan uổng, oán hận quá nhiều mới phải trùng sinh cải mệnh để giải thoát bớt oán hận trong lòng.

Yêu ? Bây giờ cô đã bị mất cảm giác với từ đó rồi ! Có lẽ là vậy.

Cô sợ hãi tất cả mọi thứ liên quan đến tình yêu, liên quan đến đôi câu

nam nữ kia.

Nói theo 1 cách khác là cô không còn tin tưởng vào tình yêu nữa.

Cô hận nó như chính nỗi hận với người cô yêu đã hại cô kiếp trước.

Vì vậy bây giờ dù cô có muốn yêu anh - người đàn ông tốt với cô vô điều kiện như vậy cũng không thể.

Điều đó đối với cô là **BẤT KHẢ THI**.

Sao lại vậy kia chứ ?! Cô tự trách kiếp trước đã không gặp anh sớm hơn.

Nếu gặp anh sớm hơn thì liệu tình thế có thay đổi không ? Cô có được sống hạnh phúc hơn không ? Cô sẽ không phải chết đi rồi lại được sống lại.

Không bị nếm trải những đau khổ, thất vọng à không, nói đúng hơn là tuyệt vọng cô đã trải qua vì 2 chữ **TÌNH YÊU**.
Không hiểu sao nước mắt cô cứ thế tự rơi xuống.

Cô không tự chủ được mình nữa, cứ nghĩ đến kiếp trước cô bị người yêu cầm sừng thì nước mắt tự chảy xuống.

Nước mắt cô rơi xuống như nước mắt của những giao nhân yêu con người, nước mắt họ rơi xuống biến thành những viên ngọc trai lấp lánh nhưng lại chứa đựng những nỗi niềm cô đơn, tủi hận của những người đã từng có 1 tình yêu đẹp.

Cô không biết hiện giờ lựa chọn nào là tốt cho cô.

Nên ngừng rung động với anh ấy hay là tiếp tục nghe theo trái tim cô mách bảo.

-" Sao vậy ? Hôm nay ở trên lớp em có chuyện gì sao ? "

- " Không...!có gì ! Chỉ là nghe bài này cảm động nên nhất thời mới không kìm được...!"

- " Haizzzz nghe có 1 bản nhạc buồn thôi mà đã khóc như vậy thì không biết...!"

Anh định nói điều gì đó nhưng lại chợt thôi không nói nữa.

Anh lấy tay lau những giọt nước mắt trên mặt cô, tay còn lại thì lấy điện thoại trên tay cô tắt nhạc đi.

Sau đó, anh đặt lên môi cô 1 nụ hôn ngọt ngào, nó không cháy bỏng, mãnh liệt nhưng cũng đủ khiến cho 1 người mất cảm như cô phải thẹn thùng thờ d.ốc.

Đó là 1 nụ hôn sâu, khiến lưỡi anh vừa lưỡi cô như hòa làm một.

Vì chưa từng hôn ai bao giờ nên cô không biết cách lấy hơi.

Đến lúc sau màn khóa môi nồng nàn, cô phải thở d.ốc.

- " Hộc..

hộc...!anh...!anh...!đúng là lưu manh mà ! "

Anh liếm môi cười nụ cười gian xảo.

- " Không ngờ vợ anh có tư vị ngon đến vậy ! "

Sau đó, anh tiếp tục quay người lại lái xe.

Nhờ có thủ đoạn gian xảo đó của anh nên cô cũng quên mất mình đang buồn điều gì.

Hai người tiếp tục lái xe về nhà trong trạng thái im lặng.

Người là vì ngại ngùng, người lại là vì thích thú vì đã làm điều khiến người kia ngại..

Chương 64: 64: Tôi Không Biế/n Thái Đến Vậy !

Về đến nhà Bạch Tiêu, anh lịch lãm, phong độ đi ra xe trước để mở cửa cho cô.

Oa ! Nhà của Bạch Tiêu thật là đẹp ! Nó như 1 căn biệt thự vậy.

Mặc dù nó cũng chỉ to hơn nhà cô 1 chút nhưng nhìn bên ngoài đã thấy đẹp rồi.

Đầu tiên là phải kể đến chiếc cổng tự động vô cùng to và hiện đại.

Đi vào bên trong thì là 1 cái sân vườn rộng lớn, có những cô hầu mặc trang phục hầu gái kiểu Âu và 1 ông quản gia với trang phục chỉnh tề, lịch thiệp cúi chào cô và anh.

Phía bên phải sân là chiếc vòi phun nước rất đẹp, có bức tượng của nữ thần Hi Lạp cổ - nữ thần Venus, vị thần tượng trưng cho tình yêu, sắc đẹp và sự giàu có, quyền lực.

Còn bên trái thì được trồng cả 1 vườn hoa đầy màu sắc, phong phú bởi các loài hoa đẹp, kiêu diễm và quý hiếm.

Dù vào buổi tối, vườn hoa vẫn khiến cho người ta phải ghen tị trước sự rực rỡ của chúng.

Đặc biệt là ở giữa vườn hoa còn có 1 " cung điện nhỏ " giúp chủ nhân có thể ngồi đó vừa uống trà vừa thưởng hoa.

Đôi khi còn có thể uống rượu thưởng nguyệt.

Bên ngoài đã đẹp vậy rồi mà bên trong còn trong chói mắt hơn nữa.

Tất cả bên trong căn nhà đều là thiết bị thông minh tự động.

Màu sắc cũng bắt mắt, lấp lánh.

Anh thấy cô nhìn với vẻ ngơ ngác thì vô tình bật cười trước sự đáng yêu đó.

- " Phụt, em trông có vẻ rất thích nhà của chúng ta nhỉ ?! "

Nghe anh nói, cô mới hồi thần lại, cười gượng gạo đáp lại.

- " À..

ờ..

thì rất đẹp ! "

- " Em thích là được ! Vậy ta cùng lên tầng xem thử phòng của chúng ta nhé ? "

- " Không phải là 2 phòng khác biệt sao ?! Trong hợp đồng tôi đã ghi rõ thế rồi mà ? "

- "!ừ thì phòng của em ! "

- " Ừm, vậy lên thôi ! "

Anh dẫn cô lên xem căn phòng của cô, mới mở cửa bước vào thôi mà cô đã thấy vô cùng ưng ý với căn phòng này.

Màu chủ đạo của căn phòng là màu trắng trông vô cùng tinh tế, ở phía trên lắp 1 chiếc đèn chùm nhỏ hình giọt nước rất xinh xắn.

Cô thích nhất là chiếc giường ngủ ở đây.

Theo cô được biết thì chiếc giường này là bản số lượng có hạn ở Italya mới ra gần đây.

Nó trông rất giống giường ngủ của nàng công chúa trong truyện cổ tích nhưng lại không quá diêm dúa, lòe loẹt.

Đối diện với giường là TV, cũng là phiên bản mới nhất.

Bên trái là tủ quần áo rất to, cô mở ra thấy bên trong có rất nhiều bộ váy được chia thành nhiều loại.

Tủ đầu tiên là trang phục đi dạ hội được thiết kế theo đủ các thể loại : gợi cảm có, dễ thương có, thướt tha như công chúa cũng có,....! Tủ thứ hai là trang phục thường ngày.

Toàn phiên bản trang phục quần áo, váy vóc được thiết kế bởi các nhà thiết kế nổi tiếng và hãng thời trang quốc tế, hơn nữa còn là các bản còn chưa tung ra thị trường, mới được ra mắt cách đây mấy ngày.

Cô mở tiếp tủ thứ 3 rồi lại thứ 4, toàn những bộ đồ bản giới hạn mà con gái ai ai cũng thích.

Đến cánh tủ cuối cùng, cô có hơi bất ngờ : ĐỒ LÓT ??? Không những đồ lót không mà ngăn dưới của tủ đó lại có cả các loại băng vệ sinh nữa chứ ! Sao 1 người đàn ông lại có thể chuẩn bị áo nhỏ và quần nhỏ cho cô được chứ ! Thấy cô bị sốc như vậy, anh mới nhanh chóng giải thích với cô.

- " À...!à...!cái này...!là....!của người hầu mua...!Yên tâm tôi không phải kẻ biế/n thái đến thế ! "

Lúc này cô mới thở nhẹ nhõm, đóng cánh tủ lại.

- " Ừm....!cũng muộn rồi,anh cũng về phòng của mình đi, tôi đi tắm rồi ngủ đây ! "

- " Ừ, vậy em ngủ ngon ! "

- " Ngủ ngon.

".

Chương 65: 65: Bản Cập Nhật Tính Năng Siêu Cấp Hiện Đại Của Hệ Thống

Sau khi đi thấy anh đi khỏi, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đóng cửa rồi khóa chặt cửa lại.

"Haizzzz thật mệt mỏi mà ! "

Chị hoàn thành nhiệm vụ rồi đó !

"Ừ, khi nghĩ ra được là ai chị còn thấy hơi sốc....!"

Sốc vì dễ vậy mà tại sao trước đó chị không nghĩ ra đúng chứ ?!

"Ừm hì hì ! " _ vừa nói cô vừa gãi gãi đầu cười trừ.

Thôi không nói đến chuyện này, chúc mừng chị đã hoàn thành nhiệm vụ cấp SSS ! Phần thưởng của nhiệm vụ này mà được tặng 3000 điểm Tini cộng với mấy điểm trước đó nữa thì tổng cộng số điểm Tini hiện có của chị là 5320 điểm Tini lần này không chỉ tặng điểm mà còn mở khóa tính năng mới : đọc suy nghĩ người khác.

"Oa...!còn có tính năng này nữa ư ? "

Đúng rồi ! Vừa mới được cập nhật ó ! Còn nhiều tính năng mới nữa lắm, chị cố gắng mở khóa hết nhé !

"Còn nữa sao ? Em thử tiết lộ 1 chút cho chị được không ? "

.....

"Đi mà ! Tiết lộ 1 chút thôi ! "

Haizzz chịu chị luôn ! Lần nâng cấp này có thêm tất cả 6 tính năng mới gồm có : đọc suy nghĩ của người khác, khả năng nghe được rõ những âm thanh xung quanh trong phạm vi 10 km, đôi mắt nhìn xuyên qua tường cùng các vật ngăn khác, kỹ năng diễn xuất cấp nữ thần, khả năng hiểu được tiếng động vật, chạy nhanh với vận tốc 500km/ h.

Mỗi tính năng sẽ có 10 level, chị phải nâng cao điểm mị lực để có thể nâng level của các tính năng đó.

- " O, đúng là cập nhật này hiện đại hơn rất nhiều ! "

Đương nhiên rồi ! Không chỉ vậy, sau lần nâng cấp, cập nhật này của hệ thống, không gian trong hệ thống có thể sẽ được mở rộng thêm nữa và có thêm các tính năng khác như có robot ảo có thể biến thành bất cứ nhân vật nào- giúp kí chủ có thể hoàn thành tốt hơn các nhiệm vụ cũng như sớm hoàn thành nhiệm vụ to lớn nhất khi trùng sinh lần này của người.

- "!hệ thống tuyệt..

thật ! Cả em nữa, cảm ơn ! Vì đã cho tôi trùng sinh sống lại ! "

Rồi, rồi, cảm ơn hoài à ! Bây giờ chị đã hoàn thành được nhiệm vụ rồi đó ! Thời gian này tạm thời chưa có nhiệm vụ mới nên hệ thống quyết định cho chị đổi sang công lược để lấy điểm mị lực nâng cao skill, level.

- " Ừm, vậy em nói xem bây giờ phải làm như nào ? "

Bây giờ á để xem nào ! Mở bảng công lược nhân vật.

xxx HỆ THỐNG ĐANG MỞ BẢNG CÔNG LƯỢC xxx

xxx ĐÃ HIỆN RA TRƯỚC MÀN HÌNH HỆ THỐNG xxx

xxx KÍ CHỦ MUỐN CHỌN NHÂN VẬT NÀO ? xxx

Đó, chị xem đi rồi chọn nhân vật muốn công lược !

Cô đảo mắt qua nhìn một lượt dãy nhân vật cần công lược.

Tất cả đều.....!tối đen

- " Có mỗi 1 nhân vật được mở khóa mà kêu chị chọn ! Đùa chị đấy à ?! "

Hi hi, tiểu tử xinh đẹp không ngờ thông minh ra rồi ! Được rồi vậy chị bây giờ đang cần công lược Lăng Vân đó ! Khiến anh ta thích thậm chí là yêu chị đến mức muốn hi sinh vì chị luôn !

- " Gì mà đến nỗi hi sinh ?! Nghe sợ vậy.

"

Nói thế cho nó kịch tính hi hi !

- " Kịch tính vừa thôi ! Haizzz được rồi, chị biết rồi ! "

Vậy Pipi không làm phiền chị nữa, đi đây !

- " Bye "

Sau khi trò chuyện một lúc lâu với hệ thống xong cô mới bắt đầu đi tắm.

Phòng tắm này công nhận rộng thật, không chỉ rộng mà còn đẹp nữa ! Nhất là cái bồn tắm kiểu dáng cô yêu thích.

Tô Mỹ Lệ cởi y phục, xả nước vào bồn tắm.

Một lúc sau, nước nóng đã đầy bồn, cô bắt đầu trải nghiệm ngâm mình trong đó.

Cảm giác thật dễ chịu ! Sau 1 ngày làm việc mệt mỏi mà được ngâm bồn nước nóng như thế này thì còn gì bằng nữa chứ ! Cảm giác như mọi sự mệt mỏi đều tan biến trong phút chốc.

Cô nằm ngâm trong đó, lướt lướt điện thoại 1 lúc rồi bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Cô ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay trong bồn tắm..

Chương 66: 66: Bầu Trời Đêm Kỳ Ảo

* Cốc cốc *

-" Tiểu Lệ, em có ở trong đó không ? "

-"!"

Cô vẫn đang ngủ say trong bồn tắm mà không nghe thấy tiếng anh gọi to ngoài cửa.

Thấy cô không lên tiếng, anh có chút lo sợ cô bị làm sao.

Không kịp nghĩ ngợi lâu, anh lấy chân dùng lực mạnh đạp đổ cửa phòng tắm.

Tiếng cánh cửa sập xuống quá to nên cô bị giậtm mình tỉnh giấc.

Thấy cô không có vẻ gì đáng lo ngại anh mới thở phào nhẹ nhõm.

-" Phù...!lần sau em đừng như vậy nữa ! Không nói không rằng còn cứ tưởng em làm chuyện gì đại dột kia chứ ! "

-"!"

Cô nhìn vẻ mặt đã bớt lo sợ kia của anh, thật sự là lo cho cô lắm sao ?! Anh tiến gần đến chỗ bồn tắm cô đang nằm, tiện tay lấy luôn 1 chiếc khăn bông cho cô.

-" ĐÚN...G ĐÚNG...!LẠI..

! "

Mãi lúc này cô mới bắt giác nhớ ra mình còn chưa mặc gì cả.

Cô vội vội vàng vàng lấy tay với lấy chiếc khăn bông trên tay anh rồi choàng vào người.

Sau đó, cô kêu anh quay mặt đi.

Dù đã đối diện với anh vài lần rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô đối diện với anh trong cái hoàn cảnh....!éo le hết sức thế này.

Lần sau không được ngủ quên trong phòng tắm nữa ! Nếu không chắc cô sẽ phải đào 1 cái hố mà chui đầu vào vì xấu hổ mất.

- " Xong chưa ? "

- " Xo...ng...!xong rồi ! "

- " Lần sau em đừng ngủ trong phòng tắm như vậy nữa ! Ngâm nước lâu sẽ bị cảm đó.

"

- " Ừm, biết rồi mà ! Lần sau anh vào..

cũng nhớ gõ cửa trước đó ! Đừng...!đừng tùy tiện vào như vậy ! "
Anh định nói gì đó nhưng lại thôi, thở dài 1 tiếng rồi đi ra khỏi phòng.

Còn cô, sau khi đã thấy anh đi thì nhanh chóng ra khỏi phòng tắm.

^^ Haizzz xem tí nữa thì tiêu rồi ! Tô Mỹ Lệ à, may mắn có ngay thời khắc quan trọng lại giờ cái thói mê trai ra chứ ! ^^

Chắc nó ăn sâu vào não chị rồi !

- " Em.....!"

Thôi đi chị đừng có mà thẹn quá hóa giận.

- " Nói việc chính đi ! Vừa rồi đi xong giờ lại quay lại là sao ? " _ Tô Mỹ Lệ cố tình đánh trống lảng sang chuyện khác.

Haizzz..

đánh trống lảng vừa thôi ! Nhưng cũng có việc quan trọng đó !

- " Có chuyện gì à ? "

Cũng không hẳn.

Chả là hệ thống quyết định đưa ra thêm nhiệm vụ mới ấy mà ! Thế nên em ra đây để thông báo.

- " Tưởng em vừa bảo được nghỉ ngơi mà ! "

Ai bảo đâu...! Đây là mấy nhiệm vụ trước thôi còn bây giờ thì khỏi đi !
Chị mà không chịu khó làm nhiệm vụ thì...

Giọng nói của hệ thống Pipi càng ngày càng nhỏ dần..

- " Thì sao ??? "

Thì em làm gì còn đất diễn nữa ! Mấy couple chính cứ show hết cả ân ái ra thế này thì hệ thống có mà chìm vào lãng quên à ! Huống chi người ta dễ thương như này lại bị mọi người bỏ rơi.

- " Haizzz không ai quên em đâu mà ! Được rồi vậy cho chị biết nhiệm vụ tiếp theo đi ! "

Nhiệm vụ tiếp theo là đánh cắp đơn hàng lớn của Tầng Long Bang.

- " ???? "

Theo thông tin mà hệ thống đã cập nhật được thì Tầng Long Bang đang có 1 đơn hàng mua bán vũ khí vô cùng lớn.

Số tiền không hề nhỏ đâu nha ! Mà người đặt đơn chính là chính quyền hoàng gia Anh.

- " Ủm chị hiểu rồi ! Một khi đã lấy được đơn hàng này chúng ta sẽ vừa có thêm 1 khoản tiền lớn mà lại còn có thể đập đổ Tầng Long Bang đang đối đầu với ta xuống dưới.

"

Hiểu ý nhanh đó ! Vậy nha, em đi đây !

- " Ủm "

Cô bước đi lại chỗ tắm gương, lấy khăn lau khô tóc.

Cô nhìn mình trong gương, sờ nhẹ vào gương mặt mình.

- " Haizzz sống lại thật nhiều việc phải lo a "

Sau đó, cô quay người lại, đi đến phía lan can phòng, nhìn ngắm phong cảnh về đêm với muôn ngàn vì sao sáng lấp lánh trên bầu trời đen huyền bí kia..

Chương 67: 67: Lại Là Giấc Mơ Ấy !

Cảnh đẹp như này mà không thường thức thì thật là tiếc ! Cô nhâm nhi 1 ly rượu vang đỏ, thưởng thức màn đêm yên bình này.

" Sao vậy ? Là nhà không ngủ được sao ? "

" Anh xuất hiện từ bao giờ vậy ? Tôi đã bảo gõ cửa trước khi vào mà ! "

" Anh có gõ cửa rồi mà, nhưng không thấy em hồi âm nên đành mở cửa.

"

" Ừm, chắc do tại trời đẹp quá "

" Thôi muộn lắm rồi đó, ngủ đi mai em còn đi học mà phải không ? "

" Ừm phải anh cũng đi ngủ mau đi ! "

" Ừ, ngủ ngon ! "

Anh bước ra khỏi phòng, cô cũng nghe theo lời anh đi ngủ.

" Tại sao cơ chứ ? Tại sao lại giết cô ấy ? " _ giọng của bóng người đàn ông đang hét lớn.

" Anh là cái thá gì chứ ? À ta chỉ là 1 con chó lẻo đẻo theo sau người khác khiến tôi cảm thấy khó chịu mà thôi ! " _ Ngôn Cảnh hét lớn
Sau đó người đàn ông kia cầm con dao đâm Ngôn Cảnh khiến hắn ngã gục xuống đất còn An Vỹ Vỹ thì quá hoảng sợ liền nhanh chóng bỏ chạy....!Bầu trời dần tối đen lại.

Lại là cảnh tượng đó, caid khung cảnh của buổi tối ngày hôm đó....
Cô giật mình tỉnh dậy, 2 hàng nước mắt vẫn đang trào ra trong vô thức, ướt sũng cả 1 chiếc gối.

Đây đã là lần thứ 3 cô mơ thấy lại cảnh tượng của ngày hôm đó.

Bóng đen đó, người đàn ông đã cầm dao giết Ngôn Cảnh trong giấc mơ của cô là ai kia chứ ? Tại sao mỗi khi nghĩ đến người đó cô lại cảm thấy trái tim đau nhói như có hàng vạn mũi kim nhỏ đâm xuyên qua tim.

Hắn đem lại cho cô 1 cảm giác an toàn, 1 cảm giác thân quen.

Nhưng sao cô lại không thể nhìn rõ mặt của người đó.
Cô cứ mãi nghĩ về bóng hình đó, nước mắt của cô cũng không tự chủ được mà rơi xuống.

Đôi mắt long lanh tựa như sao của cô có chút đỏ.
Sáng hôm sau, cô thức dậy, ra khỏi phòng với 1 gương mặt uể oải, đôi mắt thì sưng húp lên.

Có lẽ do giấc mơ à không nên gọi là ác mộng thì đúng hơn đã khiến cho cô giật mình tỉnh dậy và rồi không thể nào ngủ lại được nữa.

Thấy cô đi xuống với bộ dạng thê thảm như vậy, anh có chút xót và lo lắng đi đến đỡ cô đến bàn ăn.

-" Sao vậy ? Hôm qua ngủ không ngon giấc sao ? Hay em cảm thấy mệt trong người ? " _ anh hỏi với bộ dạng lo lắng như kiểu cô bị bệnh nan y không bằng vậy.

-" Không..

sao ! Chỉ có hơi mệt chút.

Chắc tại đêm hôm qua trước khi đi ngủ em có uống chút rượu nên giờ có hơi đau đầu ! " _ cô vừa nói vừa lảng tránh không nhìn vào đôi mắt tràn đầy sự lo lắng của anh.

Mặc dù anh biết cô đang nói dối nhưng cũng không muốn cô cảm thấy mệt hơn nên đành giả bộ coi như mình tin đó là sự thật.

-" Haizzz thôi được rồi, em ngồi xuống ăn đi ! Nếu mệt quá thì cứ nghỉ ở nhà 1 hôm ! "

- " Không được, em đã nghỉ mất mấy buổi do phải quay phim rồi không thể nghỉ thêm được nữa.

"

- "!"

Anh định mắng cô 1 trận vì cái tính ham học, bướng bỉnh không nghe lời ai của cô nhưng rồi anh cũng không thể nào thốt ra được những lời đó.

Sau khi ăn sáng xong, anh đưa cô đi học rồi dặn dò cô đủ điều.

Thoáng chút cô còn có cảm giác mình lấy thêm về 1 " người mẹ " thứ 2.

- " Nhớ lấy, nếu mệt thì xin nghỉ vào phòng y tế không được gắng sức quá ! "

- " Ừm biết rồi mà ! "

- " Tạm biệt ! "

- " Tạm biệt "

Cô cảm thấy hình như anh có phần hơi lạnh nhạt đối với cô.

Cô thật sự không biết rằng vì cô không nghe lời anh ở nhà mà cả ngày hôm ấy bộ phận nào trong công ty kể cả quản lí Trương cũng bị vạ lây..

Chương 68: 68: Tinh Ý

Cô bước vào lớp học, mọi người trong lớp đang xôn xao bàn tán về 1 việc gì đó đang hot nhưng thấy cô liền xúm lại hỏi thăm.

"Bạn học Tô cậu đến rồi đó à ! Bộ phim do cậu đóng được khởi chiếu rồi đó ! "

"Mình nghe nói lượt xen cũng như độ hot của nó đang cao nhất đó ! "

"Vậy hả ?! Mình cũng không để ý nhiều về mấy cái đó cho lắm nên không biết ! "

"Còn nữa cơ ! Mình nghe nói sau khi bộ phim được khởi chiếu thì có rất nhiều khán giả xem phim vô cùng thích cậu và lập ra 1 fanclub có tên là " Lệ Thiên Bảo " đó "

"Lệ Thiên Bảo ??? "

"Ừm ! Nó có nghĩa là Tiểu Lệ chính là thiên thần bảo bối của giới giải trí trong tương lai đó ! "

"Cái tên thật ý nghĩa " _ cô cười thầm trong sự hạnh phúc

"Ừm và chúng mình cũng ở trong Fanclub đó đấy ! Nghe nói tính đến hiện giờ thì có khoảng 3 triệu người tham gia rồi đó ! "

"Nhiều vậy sao ? Mới có hôm qua mình không vào xem mà đã có thêm mấy nghìn người nữa rồi.

"

"Ừm mình cũng không nghĩ là sẽ nhiều như thế đó ! Chúng ta thật có vinh hạnh khi học cùng lớp với ngôi sao nổi tiếng ! "

"Ừ đúng đó đúng đó "

Cô nghe thấy mọi người bàn tán, khen ngợi mình như vậy thì có chút ngại, đôi gò má cũng ửng hồng nhẹ.

"Cũng...!không có gì đáng tự hào cho lắm ! Các cậu chắc chắn sau này sẽ thế mà ! " _ cô vui vẻ tiếp lời của mọi người.

- " Chắc...! mới được khen có tí mà đã vênh vào dạy đời rồi hả ?! Thật là kiêu căng " _ An Vỹ Vỹ nói với 1 giọng chanh chua

- " Ôi trời, có ai đó đang ganh tị vì không được như tiểu Lệ kia ! " _ 1 bạn học khác đứng ra bênh vực cho cô.

- " Không sao đâu mọi người kệ cô ta đi.

Dù sao cô ta cũng không bao giờ có thể được tỏa sáng như vậy mà !
Ganh tị 1 chút cũng là điều bình thường.

"

- " Ừ, tiểu Lệ nói đúng đó kệ cô ta đi, chúng ta về lại chỗ thôi sắp vào giờ rồi ! "

Mọi người trong lớp mặc kệ An Vỹ Vỹ đang vô cùng tức giận.

Cô ta bực mình ném phăng quyển sách ai ngờ đập trúng vào mặt thầy dạy dương cầm.

Thầy ấy tức giận, khuôn mặt tức đến độ đỏ ửng như trái cà chua, cầm sách lên và tìm xem thủ phạm là ai.

- " AN VỸ VỸ, em đứng ngay ra ngoài chịu phạt cho tôi ! "

- " Vâng...ng ạ "

Cô ta giả bộ đáng thương, ngoan ngoãn nghe lời thầy ra chịu phạt.

Cả tiết ngày hôm đó, cô ta bị đứng ngoài cửa chịu phạt mấy tiếng liền khiến chân cô ta rã rời.

Tan học, cô soạn sách vở chuẩn bị đi về.

Điều cô thấy hơi lạ hôm nay là không thấy Lăng Vân đi học.

Cô chỉ đang hơi lo lắng vì chuyện xảy ra ở quán ăn lần trước.

Không biết Lăng Vân anh ta có bực quá mà phái người ám sát Bạch Tiêu không nữa ! Mà...! tại sao cô lại nghĩ đến anh kia chứ ?! Thật là không hiểu nổi dạo này đầu óc của cô làm sao nữa cứ không tự chủ

được mà nghĩ đến anh chẳng lẽ....!đó là YÊU ? Không, không thể nào ! Sao mà cô có thể dễ dàng yêu một người đến thế chứ.

Cô tự nhủ bản thân chắc đó chỉ là do thời gian này hay ở cùng anh nên mới xảy ra những điều bất thường này.

Thôi không nghĩ nhiều nữa phải về nhà sớm mới được, đói chết mất ! Sáng nay cô ăn có một chút nên không đủ no giờ đã quá trưa nên giờ trong bụng cô giờ cũng chả còn gì nữa.

Cô cất đồ vào cặp rồi đi ra khỏi lớp.

Băng qua cái sân rộng của trường để đứng trước cổng trường.

Như mọi khi, anh đã đứng sẵn ở đó chờ cô.

Nhưng lần này không còn hút thuốc nữa có lẽ là do lần trước hút thuốc đã làm cô thấy khó chịu nên anh đã bỏ nó- cái sở thích mà dường như không thể thiếu vào trước đây..

Chương 69: 69: Không Đủ Can Đảm Để Yêu

Anh nhìn thấy cô bước ra vội tiến lại gần, nhìn anh lúc chạy đến bên cô trông thật giống một đứa trẻ vậy.

Có chút đáng yêu !

-" Học xong rồi sao ? Em đói chưa ? "

-" Cũng hơi đói "

-" Vậy chúng ta đi đến chỗ nhà hàng Nhật mà em thích ăn nhé ? "

Cô thoáng có chút bất ngờ.

Vì sao anh biết cô thích ăn món Nhật kia chứ ?! Chả nhẽ trong thông tin của cô mà anh kiếm được còn ghi cả cái này ? Một bụng ngờ hoặc của cô đã bị anh nhìn thấu.

Không để cô cất lời, anh đã đưa ra lí do tại sao.

Nhưng trong cách anh nói có phần hơi lảng tránh ánh mắt cô nên cô chắc chắn rằng anh đang nói dối.

Anh thấy rằng mình không thể nào nói dối được nữa liền đánh trống lảng mở cửa bảo cô lên xe.

-" À thì thôi đừng nói về chuyện này nữa, đi ăn mau thôi không đau bao tử ! "

Cô nhìn thấy vẻ mặt khó xử của anh đành nghĩ thầm

^^ Haizzz thôi vậy ! ^^

Sau khi lên xe, anh lại cầm 1 sấp tài liệu và 1 chiếc laptop để làm việc còn cô thì ngồi đó chả biết làm gì nữa.

Lúc này cô mới biết hóa ra công việc thường ngày của 1 vị tổng tài

cũng không đơn giản gì.

1 ngày phải giải quyết bao nhiêu là tài liệu rồi cứ chưa đến 1 tháng mà đã phải đi tới đi lui hơn chục lần sang các nước khác. Cô cứ vậy mà trầm mê vào suy nghĩ không biết rằng mình đã nhìn anh không chớp mắt rất lâu rồi.

Nhưng mà cô cũng phải công nhận một điều rằng người đàn ông đẹp nhất là khi họ tập trung làm việc.

Ánh mắt của anh cứ chăm chăm vào đồng tài liệu, đôi lông mày hơi nhíu lại và cô cũng cảm nhận được anh rất chú tâm trong công việc.

Một tờ tài liệu hợp đồng anh phải xem thật kĩ rồi mới quyết định phê duyệt bảo sao mà có thể lãnh đạo được 1 công ty phát triển đứng nhất Thế Giới như vậy.

- " Nhìn gì vậy ? Kẹo sữa này ăn tạm đi "

Anh cứ vừa nhìn vào đồng tài liệu nói chuyện với cô 1 tay thì lật trang khác 1 tay thì lấy viên kẹo sữa trong túi ra đưa cho cô.

- " Ồ, thì ra anh cũng thích ăn kẹo sữa ! "

- "! "

- " Tôi không nghĩ rằng 1 đại tổng tài như anh mà lại thích ăn 1 ngón ngọt ngấy như kẹo sữa.

"

Anh từ từ quay đầu sang chỗ cô, sát lại gần vào tai của cô rồi thì thầm :

- " Vì em thích "

Mặc dù đó chỉ là một câu nói đơn giản nhưng không hiểu sao lúc này tai của cô, mặt của cô đều nóng bừng hết cả lên.

Nếu ngay lúc này cô nói là không rung động gì với anh thì chắc chắn đó là 1 câu nói dối ngốc nghếch.

Nhưng cô lại không đủ can đảm để có thể tự thú nhận với chính mình rằng cô đã yêu anh.

Từng chút một, từ quý mến anh, mê mẩn bởi sự đẹp trai, ga lăng, hoàn hảo của anh rồi cả thấy mến mộ, 1 chút thích rồi giờ là yêu.

Trái tim tưởng chừng như đã đóng băng, tan nát ấy của cô đã được người đàn ông đó sưởi ấm, chữa lành lại.

Nhưng cô vẫn còn sợ.

Sợ hãi rằng vòng luân hồi sẽ lặp lại.

Những điều ám ảnh nhất của kiếp trước kia sẽ lặp lại.

Và một lần nữa cô sẽ phải hứng chịu những cơn đau quặn thắt trái tim ấy.

Cô thật sự, thật sự rất mong rằng anh có thể đối xử tốt với cô, yêu cô thật lòng và cho cô cảm nhận được tư vị của tình yêu thực sự.

-" Này thỏ con, em sao vậy ? "

Cô hồi thần trở lại, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh trả lời anh.

-" Không có gì , chỉ là kẹo sữa này ngon quá giống với mùi vị mà tôi hay ăn hồi bé "

-" Em có nhớ là lúc nào không ? "

Anh chợt nói với một giọng nói gấp gáp, khẩn trương, đôi mắt như đang chờ đợi sẵn câu trả lời của cô.

Cô có thể nhìn thấy sự mong muốn, chờ đợi câu trả lời của cô 1 cách mãnh liệt trong mắt anh.

-" À, ừm.....!Nếu tôi nhớ không nhầm thì là hồi lớp 4 thì phải.

Cũng có 1 cậu bạn cho tôi 1 túi kẹo sữa như này.

".

Chương 70: 70: Mẹ Chồng Nàng Dâu

Anh trầm mặc khi nghe cô nói, vô thức đã lờ lờ :

" Không phải lớp 4 mà là lớp 1.

" _ anh nói, trong tâm có chút chạnh lòng.

Nghe thấy anh bảo vậy cô sửng sốt, lại 1 điều bất ngờ nữa.

" Sao anh lại biết được chuyện này ? "

Lúc bấy giờ anh mới giật mình bất giác, kìm nén cảm xúc để đáp lại cô :

" Anh có từng nghe em nói đến trong mơ mà ! " _ anh cười nhẹ với vẻ bình thường.

Trong mơ ? Cô đâu nhớ rằng mình bị nói mớ khi ngủ.

Nhưng thấy anh nói vậy chắc là đúng thật rồi bởi người xa lạ như anh làm sao biết được cô thích gì và hơn nữa là làm sao biết được quá khứ của cô.

" Sao vậy ? " _ anh thấy cô có vẻ băn khoăn liền hỏi.

" Không có gì ! "

...

Không khí lúc này có chút ngưng đọng.

" Thiếu gia, thiếu phu nhân....!đã đến nơi rồi ạ "

Câu nói của tài xế Lương đã giúp xé rách bầu không khí ngưng đọng lúc ấy.

Nghe thấy đến nơi và chuẩn bị được ăn, tâm trạng của cô lại trở về bình thường, vô cùng vui vẻ.

Anh vẫn ga lăng như mọi hôm, đi ra trước rồi mở cửa xe cho cô.

" Công chúa nhỏ đáng yêu, mời người ra ! " _ vừa nói, anh vừa cúi

người xuống thấp giống như vị hoàng tử đang kính cẩn với công chúa của mình vậy.

Cô vui vẻ đi ra, không quên cảm ơn anh.

Hai người bước vào nhà hàng.

Nơi này vẫn không khác gì mấy so với hồi trước- cô nghĩ thầm.

Thấy anh, quản lí nhà hàng liền nhanh chóng bước tới nói với giọng kính cẩn rồi mời 2 người lên lầu dùng bữa.

Lên lầu, anh và cô vô tình đụng phải Bạch phu nhân và lão phu nhân cũng đang định đi ăn.

Thôi rồi, cảnh mẹ chồng nàng dâu mà cô lo sợ cuối cùng cũng tới rồi.

-" Dạ...!dạ con chào mẹ, chào bà ạ ! "

Cô có chút sợ khi đối diện với bên nhà chồng, nhìn cô rụt rè như vậy trông vô cùng dễ thương, đúng là một bé thỏ đáng yêu mà.

-" Bà, mẹ 2 người cũng đến đây ăn à ? "

-" Ừ.

Cháu dâu của ta đây sao ? Thật xinh đẹp " _ vừa nói, lão phu nhân vừa tiến lại gần cô nhìn cô với ánh mắt trìu mến.

-" Phải, cô ấy là vợ con.

Nếu mọi người gặp xong rồi thì chào, tụi con đi ăn trước đã có gì nói sau "

-" Đứng lại ! "

Bạch phu nhân gằn giọng, trông bà ấy hung dữ quá làm cô có chút lo sợ.

Nhỡ đâu bà ấy ghét mình thì sao ? Ôi trời rồi hết cả lên rồi.

Nhưng dù bà ấy có vẻ hung dữ nhưng cũng phải công nhận bà ấy đẹp thật.

Rất đẹp, đôi mắt xa xăm, kiều sa, dài các, thân hình cũng rất tuyệt...!nói chung không hổ là đệ nhất phu nhân Bạch gia.

Cả vẻ đẹp lẫn khí chất đều không giống người thường.

Gen di truyền tuyệt thế nà bảo sao anh không đẹp trai, tài giỏi cơ chứ.

-" Thế nào ? Nhìn ta đẹp lắm sao ? "

Và...!cả tính tự luyến này nữa chứ ! Đều di truyền cả.

-" Đẹp lắm, như tiên nữ vậy ! "

Cô mơ hồ bị vẻ đẹp của bà cuốn hút đến mức bà đi đến gần mình cũng không biết.

Nghe thấy thế, Bạch phu nhân (Bạch Noãn Noãn) cười lớn.

-" Hahahaha, đúng là miệng lưỡi con dâu ta ngọt quá "

Cô hồi thần lại, bất ngờ với tính cách hiện tại của Bạch Noãn Noãn tỉ lệ nghịch với vẻ nghiêm nghị của bà.

-" Con dâu à, con khéo ăn nói thế này bảo sao tiểu Bạch nhà ta lại thích con.

"

-" Dạ cảm ơn Bạch phu nhân đã khen ạ "

-" Cái gì mà Bạch phu nhân chứ ?! Gọi là mẹ và bà đi "_ lão phu nhân tiếp lời ngay.

-" Vâng thưa bà thưa mẹ.

"

-" Ừm, tốt lắm ! Ta gọi con đứng lại là để tặng con quà cưới.

Hai đứa kết hôn mà không tổ chức tiệc gì cả cũng chả báo cho mọi người nên chúng ta cũng chưa kịp mua quà tặng con.

Cũng may là Lưu quản gia đã nói nên ta mới biết 2 con kết hôn.

"

- " Phải, cũng may cho bà lão ta hôm nay đi ăn gặp được 2 đứa chứ nếu không không biết Tiêu nhi sẽ giấu cháu dâu của ta đến bao giờ nữa.

".

Chương 71: 71: Thiếu Muối

Tô Mỹ Lệ cảm thấy bất ngờ vì lúc đầu cô cứ nghĩ rằng là 1 gia tộc lớn như vậy thì chắc hẳn sẽ rất nghiêm khắc, cô đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lí để chuyện xấu nhất xảy ra rồi nhưng không ngờ mọi chuyện lại dễ dàng trôi qua như vậy.

-" Cháu dâu...!"

Cô ngẩn ngơ một lúc, không biết nên làm thế nào.

-" Dạ...!"

-" Bà có thể gọi cháu là tiểu Lệ không ? "

-" Dạ được chứ ạ ! Chúng ta là người một nhà mà.

"

Cái câu " Chúng ta là người một nhà " mà cô vô tình nói ra đã làm cho Bạch Tiêu cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

-" Phải, là người một nhà thì không cần khách sáo ! "

Anh vui vẻ nói.

-" Mọi người đã ăn chưa ạ ? Hay vào ăn chung luôn với tụi con "

-" Ừ được đó, vào trong bà cháu mình lại nói chuyện tiếp "

Sau đó lão phu nhân và Bạch phu nhân nhanh chóng kéo cô vào phòng ăn.

Cả bữa ăn hôm đó, Bạch Tiêu bị ngó lơ, như kiểu 2 thế giới cách biệt vậy.

Anh cứ ngồi im lặng gắp đồ ăn vào bát cho cô còn việc cô là ăn và ngồi tám chuyện với 2 vị kia.

-" Quả nhiên, một khi có con dâu cái là 2 người quên con trai, cháu trai của mình luôn " _ vừa nói anh vừa cúi mặt xuống thờ dài nhưng

tay thì vẫn gấp đồ ăn vào bát cô.

- " Thì kệ cháu chứ ! Ai bảo ta ở với cháu 24 năm rồi, chán ngấy rồi.

Giờ ta có cháu dâu rồi, bà già này lại có người để tám chuyện ! " _ lão phu nhân nói lớn.

Khung cảnh trước mắt thật đẹp ! Mọi người trong nhà nói chuyện, ăn cơm với nhau thật vui vẻ.

Tô Mỹ Lệ cũng thật sự đến bây giờ vẫn chưa thể tin được việc gặp gia đình chồng lại dễ như này.

(Sau khi ăn xong)

- " Haizzz thời gian trôi nhanh thật đấy, bà già ta mới nói chuyện với cháu dâu được có mấy phút lại phải đi rồi ! "

- " Không sao đâu ạ , khi nào rảnh cháu sẽ qua chơi với bà ! "

Lão phu nhân vui vẻ hẳn lên :

- " Thật chứ ?! Được, được vậy bao giờ sang nhớ nói cho ta biết, ta sẽ nấu cháu mấy món ngon.

"

- " Đúng đó, tay nghề của bà nội con siêu lắm đó, nhất là bánh trứng nướng và món sườn xào chua ngọt mà bà làm.

" _ Bạch Noãn Noãn đến gần lão phu nhân đỡ tay bà rồi tiếp lời.

- " SƯỜN XÀO CHUA NGỌT ?! Con thích món đó nhất đó ! Khi nào con sang bà nhớ chỉ con cách làm nhé ! "

- " Được, được "

Nghe cuộc đối thoại vui vẻ giữa 3 người phụ nữ bên cạnh, anh càng cảm thấy lạc lõng.

Chả biết nói như thế nào.

- " À...!trời tối rồi....!"

Cô, lão phu nhân và Bạch phu nhân đều quay đầu nhìn anh với vẻ mặt đang cố nhịn cười.

Đương nhiên ai chả biết bây giờ trời tối rồi kia chứ ! Hahaha buồn

cười chết mất ! Cô cố gượng lại để không cười thành tiếng.

- " Haizz chắc chắn trước khi sinh thằng bé này con không ăn đồ mặn phải không Noãn Noãn " _ lão phu nhân thở dài quay sang hỏi Bạch phu nhân.

- " Chắc là thế rồi mẹ à nên nó mới thiếu muối như bây giờ " _ Bạch phu nhân ra vẻ thất vọng.

Thấy 2 người họ nói như vậy, cô không thể nào nhịn cười thêm được nữa, cười lớn tiếng khiến cho lão phu nhân và Bạch phu nhân cũng phải bật cười theo.

Còn chàng trai thiếu muối bên kia thì không hiểu sao ba người họ lại cười vui như vậy.

- " Con dâu à, sau này sinh cháu trai của ta nhớ ăn nhiều đồ mặn chút, đừng như cha nó ! " _

- " Vâng sẽ không nhạt như vậy đâu ! " _ cô vừa nói vừa cười nên không nghe hiểu rõ lắm những lời Bạch phu nhân nói.

Còn anh đứng đó, nghe thấy câu trả lời của cô thì thầm cười trong lòng, cúi người xuống ghé vào tai cô nói thầm :

- " Vậy em muốn sinh con trai hay con gái ? " .

Chương 72: 72: Hệ Thống Đáng Yêu Trở Lại Rồi Nè

Nghe thấy những lời đó, mặt và tai cô đỏ ửng lên, đầu như sắp bốc khói đến nơi rồi vậy.

Nhìn thấy vậy, 2 vị phụ huynh kia cũng đã ngầm hiểu.

-" Thôi, trời cũng tối rồi bà về đây ! "

Sau đó, 2 người đi về để cho đôi uyên ương trẻ kia có thời gian riêng tư.

* chụt *

Anh hôn nhẹ vào má cô rồi vội vàng quay đi.

Cô có hơi bất ngờ, đưa tay lên má xoa xoa vào vết yêu của anh.

-" À...!ừm...!chúng ta về nhà thôi ! "

-" Ừ "

Hai người họ nhìn nhau, rồi vội quay đi.

Mặt ai nấy đều đỏ ửng cả lên, không dám nhìn đối phương.

Lần đầu tiên anh bị mất khống chế đến như vậy.

(Về đến nhà)

Anh ga lăng mở cửa xe cho cô rồi cùng nhau vào nhà.

-" Em về phòng đây, ngủ ngon "

-" Ừm bà xã ngủ ngon "

Anh về phòng, vội đi vào ngâm nước lạnh.

Anh sợ đứng cạnh cô thêm xíu nữa thì sẽ mất khống chế.

Cảm giác yêu vào rồi là mất hết lí trí không sai vào đâu được.

Đêm hôm đó, anh lén mở cửa phòng cô, thấy cô đang ngủ say, gương mặt vẫn đáng yêu, xinh đẹp như vậy.

Chỉ có cái là...!tướng ngủ của cô ấy xấu thật.

Đập tung hết cả chăn ra.

Anh sợ cô bị lạnh liền tiến đến gần giường, nhấc chân cô để nhẹ nhàng vào chăn rồi kéo chăn đắp lên người cô.

Cuối cùng là 1 nụ hôn chúc ngủ ngon.

(Sáng hôm sau)

- " Con mèo lười này, dậy ăn sáng thôi ! "

* Vươn vai *

Nhìn đồng hồ

- " Mới có 6h sáng, anh dậy sớm vậy ? "

Anh cười rồi đưa tay búng nhẹ vào trán cô.

- " Haizzz quên nhanh vậy sao ! Em không định đi học hả ? "

- " Đi học ?! "

Dường như sau 1 tuần được nghỉ lễ xong cô chợt quên mất mình còn phải đi học, mà hình như hôm nay có bài kiểm tra 1 tiết.

Và người coi thi là....!ĐẠI MA VƯƠNG.

- " Toi rồi, toi rồi mau giúp em soạn sách vở trên mặt bàn đi.

"

Anh vội đi ra chỗ bàn học của cô, soạn sách vở rồi cho vào trong cặp.

Còn cô thì vệ sinh cá nhân và thay quần áo.

- " Em ăn sáng đi, đừng để bụng đói đi học ! "

Sau đó cô vội vội vàng vàng cầm sandwich lên ăn còn anh thì soạn sách vở cho cô xong thì ra chỗ cô ngồi chải tóc cho cô.

- " Để anh tết cho "

- " Anh biết tết tóc ? "

- " Ừm "

Cô càng ngày càng bất ngờ về anh, một mẫu người đàn ông hoàn

hảo.

Tết tóc cho cô xong, anh với cô xuống tầng lấy xe chở cô đi học.

Cô ngồi trên xe, nhìn đồng hồ.

Cũng may nhờ có anh hôm nay giúp cô nên chưa muộn học.

(Đến cổng trường)

- " Vậy anh đi nhé ! Tan học anh đón em "

- " Vâng ! "

Anh lái xe đi, còn cô thì đi vào trường học.

Chào chị hệ thống trùng sinh đáng yêu Pipi đã trở lại !

^^ Sao em lại thức dậy ? Chẳng lẽ có nhiệm vụ gì mới sao ? ^^

Ừm, chị đoán đúng rồi đó ! Lâu lắm rồi mới gặp lại chị, không biết độc giả còn nhớ Pipi không nữa :33

^^ Ai bảo em suốt ngày ngủ đông trong hệ thống như vậy chứ ! Ngủ liền một mạch 1 tháng trời ! ^^

Ờm....!thì là do sau khi cập nhật tính năng mới sẽ mất rất nhiều năng lượng nên là...

^^ Nên là em ngủ như heo vậy hả ?! ^^

Trừ 100 điểm Tiny của kí chủ !

^^ Ơ này, sao lại trừ ? ^^

Vì chị dám mắng hệ thống !

Cô tức quá, đập tay mạnh xuống bàn.

- " Mỹ Lệ, em làm sao vậy ? "

- " À...!à..

không có gì thưa thầy ! "

- " Mau ngồi xuống làm bài đi.

"

- " Vâng cảm ơn thầy ! "

Haizzz ngại chết mất.

Đúng là đồ hệ thống đáng ghét, làm cô bị mất mặt.

Cũng may " Đại Ma Vương " hôm nay dễ tính chứ nếu không cô bị ăn mắng chắc rồi.

Hehe ai bảo chị tức giận mắng hệ thống làm chi !

^^ Rồi rồi, tôi biết rồi thưa hệ thống đại nhân ! Vậy nhiệm vụ của tôi là gì ạ ? ^^

Nhiệm vụ của chị trong vòng 1 tháng tới đó là đến nhà chính của Bạch gia lấy chiếc vòng ngọc bích gia truyền..

Chương 73: 73: Phòng Ngủ

^^ Này, hệ thống đại nhân, em có phải hơi quá đáng quá rồi không ?
Tự nhiên đi bắt chị sang nhà anh ấy rồi lấy đồ ! ^^
Chị muốn có ý kiến nữa hả ?
^^ À, không không.

Nhưng mà....!chị có thể không làm không ? ^^
Tất nhiên là KHÔNG.

Chị mà còn nói gì nữa là trừ thời gian xuống còn 2 tuần.
^^ Rồi, chị không nói nữa ^^
Vậy nếu chị không có gì thắc mắc thì em đi đây ! À chị vẫn nên nhớ mình đang làm 1 nhiệm vụ quan trọng đó ! Mau hoàn thành nó đi.
Mặt cô bỗng xuống sắc hẳn:
-" Ừm "
Haizzz hệ thống đại nhân mỗi lần xuất hiện là đều mang cho cô những thử thách khó hiểu.

Kêu cô đi lấy đồ nhà chồng mình, ngại chết mất !
Cả tiết học cô vẫn chỉ nghĩ về chuyện đó.
-" Tô Mỹ Lệ "
Đột nhiên cô Maria gọi tên làm cho cô giật mình.
-" Dạ ! "
-" Sắp tới các anh ra trường rồi, cô muốn lớp ta chuẩn bị 1 tiết mục kịch.

Dù sao cũng là lớp giỏi nên không thể để mất mặt được "

-" Vâng, em cũng muốn lưu giữ một vài khoảnh khắc đẹp của cả lớp

mình.

"

-" Vậy thế này nhé cô sẽ chọn diễn vở Romeo và Juliet nhé.

Cô sẽ chọn bạn Mỹ Lệ làm nữ chính và Lăng Vân làm nam chính "

-" Cô ơi thế này không công bằng đâu.

Em cũng muốn diễn vai nữ chính " _ Đột nhiên An Vỹ Vỹ đẩy cửa bước vào, đằng sau cô ta là thầy hiệu trưởng.

Lại có biến gì nữa đây ?

Thầy hiệu trưởng bước lên giữa lớp, ho một tiếng rồi bắt đầu nói:

-" Xin giới thiệu với các em, đây là Tư nhị phu nhân của Tư gia tên là Tư Vỹ Vỹ sẽ học lớp chúng ta mong tất cả các em đối đãi thật tốt.

"

Nói xong, thầy hiệu trưởng quay đầu ra hiệu với cô Maria rồi rời đi. Trong lớp bao nhiêu tiếng xì xào bàn tán.

-" Trời, mới có 2 tuần không gặp mà cô ta thay tên đổi họ nhanh vậy !

"

-" Cậu coi thường ả trà xanh đấy quá rồi đấy ! "

-" Không ngờ cô ta lại có khả năng làm Tư nhị phu nhân.

Cặp kè với 1 ông già bằng tuổi ông cô ta haizzz "

* xì xào bàn tán *

-" Mấy người ngậm miệng lại đi.

Giờ tôi không phải An Vỹ Vỹ dễ bị ức hiếp như trước nữa, giờ tôi là Tư nhị phu nhân đó "

-" Thôi được rồi cả lớp trật tự, Tư phu nhân, người nói người muốn vai nữ chính cũng được "

Và thế là buổi học ngày hôm đó được 1 phen hú hồn vì tốc độ thay thân phận như thay áo của cô ta.

(Tan học)

Anh vẫn đứng đợi cô như mọi ngày, hôm nay anh không còn hút thuốc nữa, chắc đã cai rồi.

Nhìn thấy cô bước ra, anh vội vã chạy đến cạnh cô.

Trông đáng yêu thật ! Không còn đáng vẻ lạnh lùng của 1 đại tổng tài nữa.

- " Tan rồi đó à, chúng ta về thôi ! Em có muốn đi ăn gì đó không ? "

- " Chúng ta đi siêu thị đi được không ? Hôm nay em sẽ nấu đồ ăn ở nhà ! "

- " Ừ được chứ bà xã ! "

(Đến siêu thị)

- " Mua cái này nhé, tối nay em làm mì ý "

- " Ừ "

- " Anh thích ăn gì nữa không để mua luôn ? "

Anh ghé sát tai cô nói :

- " Ăn em được không ? "

^^ Không được, không được yêu anh ấy ! Mình còn phải làm nhiệm vụ đó ! ^^

- " Sao vậy, anh chỉ đùa chút thôi mà ! "

- " Anh, anh quá đáng lắm đó ! "

- " Chỉ tại nhìn em đáng yêu quá thôi mà ! "

- " Hừ, mau đi mua nốt nguyên liệu giúp em đi ! "

- " Vâng vâng, tuân lệnh bà xã đại nhân "

Sau khi anh đi khỏi thì có một người ông lão mặc một bộ đồ cổ quái tiến lại gần cô.

- " Trân trọng người trước mắt "

Ông ta chỉ nói vồn vện có vài chữ, lúc cô quay lại định hỏi rõ thì đã không thấy ông ta đâu nữa.

- " Vợ, mặt em sao buồn thiu vậy ? "

- " À không có gì, anh mua đủ đồ chưa ? "

- " Rồi, anh còn mua thêm mấy món em thích nữa nè : bánh gấu, kẹo socola, snack,...!nhiều lắm "

- " Cảm ơn anh ! "

- " Chúng ta là vợ chồng mà, em đừng khách sáo thế được không ? "

- " Ừm "

Sau khi thanh toán xong hết, anh và cô đi về nhà.

Cô nấu ăn, anh cũng phụ giúp, nhìn 2 người họ thật hạnh phúc, giống như một gia đình thật sự vậy.

Ăn tối xong, anh định về thư phòng ngủ nhưng cô giữ tay anh lại.

- " Tối nay anh ngủ ở trong phòng đi ! "

Suốt cả mấy tháng trời, vì để cho cô cảm thấy thoải mái anh đã dọn sang thư phòng ngủ.

Cô biết được mấy ngày nay anh đang bị đau lưng vì cả tháng ngủ sofa nên mới đưa ra lời đề nghị này.

Ngoài ra thì vẫn còn vì một chuyện khác nữa....

- " Cuối cùng em cũng chịu mở lòng với anh rồi ! "

- " Em lên phòng trước dọn tủ quần áo "

Cô đi lên phòng, vừa thu dọn lại tủ quần áo, gương mặt thoáng có chút buồn, trong lòng có hơi lo lắng.

- " Sao vậy, nhìn em cả ngày hôm nay không được vui "

- " Không...! chỉ là hơi căng thẳng chút thôi ! "

- " Đừng lo nếu em không muốn anh sẽ không ép ! "

- " Cảm ơn anh ! "

Sau đó, 2 người cùng xếp quần áo vào tủ.

Anh đi vào tắm trước còn cô thì ngồi học bài.

- " Haizzz đề gì mà khó quá vậy ? "

- " Sao vậy ? Có cần anh giúp gì không ? "

Cô ngẩng mặt lên nhìn, đẹp trai quá ! Không chỉ gương mặt tiêu sái mà thân hình cũng....! rất được !

- " Em nhìn đi đâu vậy tiểu Thổ tử ? "

Cô ngại ngùng quay mặt lại chỉ tay về phía tờ bài tập vật lí.

- " Chỗ nào không hiểu ? "

- " Ừm, câu 1,2,3...!à cả bài á ! "

Anh nhìn cô, lắc đầu, lấy ray gỗ nhẹ vào trán cô.

- " Em đó, môn nào cũng tốt mà sao có môn này học mãi chả vào đầu vậy ? "

- " Sao anh biết ! "

- " Nhìn em là biết rồi ! Thôi quay lại đây anh giảng cho ! "

- " Ồ " .

Chương 74: 74: Nhớ Lại Quá Khứ

Sau khi được Bạch Tiêu khai sáng, cô đã thích môn vật lí hơn được chút ít.

Làm xong đồng bài tập, cô đi vào nhà tắm.

Không gì sướng bằng khi ngâm người vào bồn nước nóng để thư giãn đầu óc.

Vừa tắm cô vừa ngâm nga vài câu hát.

Anh ở ngoài nghe thấy tiếng cô hát.

Có lẽ đây là âm thanh đẹp đẽ, thuần khiết nhất mà anh nghe thấy.

^^ Chết, mình quên không mang quần áo rồi ! ^^

Bước ra khỏi bồn tắm, với tay qua thanh treo quần áo ở bên cạnh cô mới nhớ ra cô chưa lấy quần áo mà cứ thế là vào tắm luôn.

Bình thường cô cũng hay quên mang quần áo vào trong phòng tắm nhưng lúc đó cô ở phòng này một mình nên cũng không có gì lo lắng.

Nhưng giờ đã khác, anh đã dọn vào phòng này ở cùng cô nên việc cô quần khăn tắm ra ngoài để lấy quần áo là không thể.

^^ Sao bây giờ ?! Trời ạ Tô Mỹ Lệ mày thật là đồ nảo cá vàng ! Vừa bảo anh ấy vào ở trong phòng cùng xong lại quên bég mất haizzz !
^^

Cô định nhờ anh ở ngoài lấy hộ bộ đồ ngủ nhưng lại chẳng biết nói như nào.

Aiya ngại chết mất !!!

Đang đúng lúc lúng túng không biết làm thế nào thì cô nhìn thấy chiếc áo sơ mi anh treo ở thanh phòng tắm.

- " Áo sơ mi bên trong này là của anh à ? " _ cô nói to

- " Ừm, anh hay có thói quen để thêm một chiếc áo sơ mi sạch vào phòng tắm ấy mà ! "

^^ May quá ^^ _ cô mừng thầm

- " Sao vậy ? Em có chuyện gì à ? "

- " À...!à không có.

Em thấy thắc mắc nên hỏi vậy thôi ấy mà ! "

Thế là cô vội lấy áo của anh mặc tạm vào để ra ngoài.

Cũng may anh khá cao nên cô mặc áo của anh chả khác nào mặc chiếc váy ngắn cả.

Chỉ mỗi tội là hơi ướt vì cô cũng quên mang cả khăn bông vào nữa. Cô mở cửa phòng tắm bước ra cùng với vẻ mặt ngại ngùng.

Anh nhìn cô không chớp mắt.

- " Ừm.....!em quên không mang quần áo vào nên...!mượn tạm của anh ! " _ cô ấp úng mở lời trước nhưng chỉ dám nhìn xuống dưới không dám nhìn thẳng vào mắt anh

Anh đứng dậy, tháo kính ra để lộ đôi mắt hút hồn của mình, chậm rãi bước đến cạnh cô.

- " Em có biết em hiện giờ rất khiêu gợi không ? " _ anh thì thầm vào tai cô, tay vuốt mái tóc dài đang ướt sũng của cô.

Đúng thật là có hơi phản cảm thật ! Vì cả người cô ướt sũng nên dường như có thể nhìn xuyên qua lớp áo sơ mi mà nhìn được da thịt trần trụi của cô.

- " Anh...!anh....!"

Cô vội vã đi về phía tủ quần áo lấy đồ rồi chạy nhanh vào phòng tắm.

* thỉnh thoảng thỉnh thoảng *

Tiếng tim cô đập bất chấp nhịp điệu, hơi thở mạnh, mặt đỏ tía tai.

Còn anh cũng không khác gì cô.

Nhìn thấy người con gái mình yêu trước mắt với bộ dạng đó, thú tính như trời dậy.

Anh đành phải đi về phòng tắm ở phòng làm việc, xả nước lạnh để vơi đi sự thèm khát đó.

Anh dựa lưng vào tường phòng tắm, nhắm đôi mắt lại, nhớ về một đoạn kí ức thuở nhỏ.

(Đoạn hồi ức nhỏ)

Buổi chiều trời trong xanh, dưới tán cây, 1 cậu bé khoảng 10 tuổi ngồi trên xích đu với gương mặt buồn bã dường như đang có nhiều tâm sự.

- " Ca ca, anh có chuyện gì vậy ? " _ 1 cô bé nhỏ dễ thương khoảng 4 tuổi thắt bím tóc màu đỏ, tay cầm 2 viên kẹo sữa bước đến, hỏi chuyện.

Cậu bé đó không đáp lời cô bé, chỉ thoáng nhìn cô một cái rồi lại cúi gầm mặt xuống.

Cô bé nhỏ kia thấy vậy, chủ động lại gần :

- " Ca ca, mẹ em đã từng nói rằng khi ta có chuyện buồn thì nên tâm sự với người khác, khi đó ta sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn đó ! "

- "! "

Cậu bé lần này đã bắt đầu mở miệng nói, trên khuôn mặt nhỏ đã có hai hàng nước mắt.

- " Anh...!mẹ...!mẹ anh vừa mất rồi ! "

- " Đừng khóc nữa ! Anh còn có ba mà ! Ba anh sẽ yêu thương anh.

"

- " KHÔNG ! Ông ấy đi lấy một người đàn bà khác.

Ngay khi mẹ anh vừa mất hu hu.

"

Cô bé nhỏ đã hiểu hoàn cảnh của cậu bé, lấy tay lau nước mắt trên

mặt cậu bé, cười rạng rỡ :

- " Anh đừng lo, còn có em thương anh, em sẽ chơi cùng với anh.

Em tên là tiểu Lệ, tặng anh kẹo sữa em thích nhất nè ! Nó ngon lắm đó ! Anh ăn vào rồi sẽ hết buồn ngay thôi ! "

Tiểu Lệ đưa 2 chiếc kẹo sữa cuối cùng trong tay cho cậu bé.

- " Còn anh...!là tiểu Bạch "

- " Ừm, từ giờ trở đi anh sẽ là anh trai của em nhé ! "

- " Ừm "

Đối với tiểu Bạch mà nói tiểu Lệ xuất hiện như một tiểu thiên sứ nhỏ soi sáng cho anh, khiến cho anh cảm nhận được sự ấm áp ngay lúc tuyệt vọng nhất.

(Hồi ức kết thúc)

Anh mở mắt ra, cô bé nhỏ dễ thương kia chính là cô- Tô Mỹ Lệ, người con gái đã nắm lấy tay anh rời khỏi bóng đêm u ám kia.

Vốn dĩ rằng anh sẽ được cùng cô học tiểu học, cùng cô học trung học và dắt tay nhau lên cao trung nhưng vì công ty con của gia đình ở Los Angeles bị gặp sự cố nên cả nhà anh phải bay sang đó để ổn định tình hình.

Vì vậy nên anh đã phải xa cô 4 năm.

Lúc quay về nước thì hay tin nhà cô chuyển nhà đi, anh vô cùng đau khổ.

Mất 2 năm trời để tìm xem cô đang ở đâu và rồi anh cuối cùng cũng tìm được cô.

Nhưng dường như đã quá muộn vì lúc này cô đã phải lòng tên Ngôn Cảnh kia.

Dù biết vậy nhưng anh vẫn tìm đủ mọi cách để tiếp cận cô nhưng vẫn không thể nào khiến cô yêu anh.

Thấy anh đắm chìm vào tình yêu không lối thoát như vậy nên mẹ kế

với bà anh đã quyết định cho anh đi du học nước ngoài.

Cũng may sau khi trở về thì anh đã nhìn thấy cô và thuận lợi cưới cô như bây giờ.

Còn về người mẹ kế kia của anh, lúc mới đầu khi ba anh cưới bà ấy, anh ghét cay ghét đắng người phụ nữ này vì anh nghĩ vì bà ta mà mẹ anh mới mất.

Nhưng cuối cùng sau vụ tai nạn kia, anh đã hiểu được bà ấy cũng là một người tốt..

Chương 75: 75: Đau

* cốc cốc cốc *

" Ai đó, vào đi ! "

" Anh làm gì ở đây vậy ? Vẫn còn công việc phải làm à ? "

" Ủ...! Ừm ...! em cứ ngủ trước đi, anh kiểm tra nốt tập tài liệu này rồi đi ngủ ! "

" Ừm, vậy anh nhớ ngủ sớm nhé ! "

" Ừm, bà xã ngủ ngon ! "

" Anh cũng ngủ ngon ! "

Cô đi khỏi thì anh cũng vội cất đóng tài liệu trên bàn đi, ngồi ngửa người ra đằng suy nghĩ.

Thật tốt khi mà anh có thể về đúng thời điểm ! Mong rằng anh và cô sẽ sống thật hạnh phúc, đừng bao giờ bị chia cắt nữa.

Bạch Tiêu tắt đèn, ra khỏi phòng làm việc, anh chậm rãi bước về căn phòng thân thương nơi có người con gái anh yêu đang say giấc.

Anh nhìn khuôn mặt đang ngủ say của cô, thật đẹp, đẹp hơn tất cả những gì đẹp nhất trên đời.

Anh khẽ kéo chăn lên đắp cho cô rồi nằm cạnh cô.

Thật hạnh phúc ! Anh ước gì thời gian mãi chỉ dừng lại ở khoảnh khắc này để anh có thể ngắm cô lâu thêm chút nữa.

Anh nằm xuống cạnh cô, nhắm nghiền đôi mắt lại, cùng cô ngủ ngon trên 1 chiếc giường.

Cô mở mắt, xoay người lại chỗ bàn để đèn ngủ, nhẹ nhàng mở ngăn

kéo ra lấy một con dao.

Chị làm mau lên, để còn sớm hoàn thành nhiệm vụ chứ !

^^ Nhưng....!nếu giết anh ấy thì nhiệm vụ về nhà lấy chiếc vòng kia thì sao ? ^^

Đột nhập vào lấy cũng được mà ! Với lại đó chỉ là nhiệm vụ phụ thôi không quan trọng.

Cô vẫn còn do dự không biết nên làm thế nào thì đèn trong phòng bật sáng.

Người đàn ông nằm bên cạnh cô ngồi dậy, 4 con mắt nhìn nhau, người thì ngạc nhiên, không nghĩ điều đó lại xảy ra, người thì lo lắng không biết nên giải thích như thế nào.

-" Em giải thích đi ! "

Giọng nói của anh phá tan bầu không khí căng thẳng trong phòng, nhẹ nhàng, dịu dàng nhưng có đôi chút thất vọng ẩn trong đó.

-" Tôi....!"

-" Anh đã làm gì sai sao ? Chẳng nhẽ tên Ngôn Cảnh kia yêu em thì được còn anh yêu em thì không được sao ? Anh khiến em chán ngấy đến mức phải cầm dao giết chết anh sao ? Em nói đi ! "

Lần này Bạch Tiêu tức giận thật rồi.

Cơn tức giận ấy không thể kìm nén được nữa.

Anh hét lớn, hỏi cô những câu hỏi mà từng câu hỏi đó như những nhát dao đâm sâu vào tim cô.

Khiến cô đau đớn không nói nên lời.

Anh đứng dậy, đi ra ngoài, trước khi đi còn nói một câu khiến mắt cô không tự chủ được mà rơi lệ.

-" Tiểu Lệ, anh đã làm tất cả tại sao không bằng người ấy ? "

Nói xong anh đóng cửa lại để cô một mình trong phòng.

Hai hàng nước mắt cứ thế rơi mà không biết nguyên do vì sao.

-" Pipi em nói xem, có phải chị yêu anh ấy rồi không ? "

Kiếp sống này chị đã bảo chỉ dùng nó để trả thù, chưa làm được đại

sự thì đừng rút lui được không ? Nếu chị thật sự yêu hẳn ta, có thể sẽ lặp lại sự việc của kiếp trước.

-" Nhưng...!chị tin là anh ấy sẽ không như vậy ! "

Haizzz con người tại sao cứ vướng phải mấy cái chuyện tình ái này là lại ngu ngơ thế này nhỉ ? Thôi được rồi ! Bồn hệ thống cũng không phải quá ác độc mà bắt chị giết người nữa.

Nếu chị đã không đành lòng thì thôi vậy nhưng đừng để sau này phải hối hận !

-" Sẽ không..

"

Vậy thì chị đi giải thích với người đàn ông của chị đi bồn hệ thống đi ngủ đây !

Không gian lại tĩnh lặng khiến cho cô không thể ngủ nổi mà cũng chả biết làm gì để nói với anh chuyện vừa nãy nữa.

(Sáng hôm sau)

Cô uể oải đi xuống nhà với một đôi mắt thâm như gấu trúc.

Anh cũng từ từ đi xuống, có lẽ anh cũng cả đêm không ngủ, râu trên mặt cũng dài ra và quần áo thì thoang thoáng mùi rượu.

-" Anh...!anh..

mới dậy à ? Chuyện hôm qua....!tôi....!"

-" Được rồi, anh đi nấu đồ ăn đã "

-" Để...!để tôi nấu cũng được ! "

-" Không sao, anh quen nấu ăn hơn em ! "

-" Vậy...!tôi đi gọt hoa quả "

Cái không khí ngại ngùng này, haizzz !

Cô không biết phải giải thích với anh từ đâu và giải thích thế nào cả.

Cô biết cô đã làm anh rất buồn, rất thất vọng về cô nhưng....!thật sự lúc đó cô cũng đã chững lại, cô không muốn giết anh, thật sự cô đã yêu anh rồi..

Chương 76: 76: Ma Ma Quân Sư

Ăn sáng xong, anh có việc phải đến công ty gấp, không đưa cô đi học như mọi hôm được.

" Anh có việc gấp cần phải giải quyết ở công ty, em cầm tạm chìa khóa xe nhé ! "

" Ừm, anh đi cẩn thận ! "

Anh đi rồi, cô cũng chuẩn bị đồ để đi học.

Lần đầu tiên cô phải tự mình lái xe đi học sau khi kết hôn cảm giác không được thoải mái cho lắm, cứ như thiếu đi một thứ quan trọng nào đó.

(Đến trường)

Tô Mỹ Lệ gửi xe ở gần trường, đi bộ một đoạn ngắn.

Vừa đi cô vừa nghĩ đến những chuyện xảy ra ở kiếp này.

Từ việc có sự xuất hiện của những người bạn mới Y Y, Lăng Vân và cả đến sự có mặt của Bạch Tiêu nữa.

Càng lúc, kí ức về kiếp trước càng có sự thay đổi.

Liệu những thay đổi này có phải do cô đã nghịch thiên cải mệnh nên mới thành ra như vậy không ?

* cốc *

" Aiya, ai vậy ? "

Lăng Vân đi đằng sau cô từ lúc nào không hay, thấy cô thần thờ đi bộ một mình liền chạy lại gần gõ nhẹ vào đầu cô.

" Nghĩ gì vậy ? "

" Là cậu ?! Sao mấy ngày nay cậu không đến lớp ? Giờ lại lù lù xuất

hiện ! "

-" Nhà tôi có chút chuyện ấy mà.

Sao ? Nhớ tôi à ?! "

-" Ai mà thèm hứ ! "

Hai người vừa đi vừa tán gẫu vui vẻ.

Họ cùng nhau đi vào lớp khiến mọi người trong phòng học khá bất ngờ.

-" Ê này ! Có khi nào tin đồn là thật không ? "

-" Chắc vậy rồi ! Nhìn họ thân nhau chưa kìa ! "

-" Không ngờ Vỹ Vỹ lại nói đúng.

Tôi còn tưởng là cậu ta bịa chuyện cơ.

"

Trong lớp, bao nhiêu tiếng xì xào bàn tán.

Tô Mỹ Lệ thấy lạ, cô đi đến gần chỗ An Ni - cô bạn ngồi đằng trước cô hỏi :

-" Có chuyện gì vậy ? "

-"!"

An Ni nhìn cô với vẻ mặt khó xử, ngập ngừng không muốn nói.

-" Cậu cứ nói đi không sao đâu ! "

-" Thì là....!sáng nay Vỹ Vỹ cậu ta đến lớp rất sớm xong còn bảo với mấy bạn trong lớp là cậu ta vừa nhìn thấy....!"

-" Nhìn thấy gì ? "

-" Nhìn thấy....!cậu bắt cá hai tay ! "

-" Hả ? Tớ bắt cá hai tay ??? "

-" Thì...!mọi người biết cậu là bạn gái của Bạch thiếu...!"

-" Chuyện này thì có gì sai ? "

-" Thì...!cậu quen cả với Lăng Vân nữa ! "

Cô cảm thấy mọi người thật sự bị Vỹ Vỹ tẩy não thật rồi.

Miệng thiên hạ thật là...!cái gì cũng có thể bàn tán được.

Cô quay về chỗ ngồi, chuẩn bị sách vở cho tiết học đầu tiên, cô chả còn hơi sức đâu để có thể đi minh oan, giải thích cho người khác.

* Reng reng *

Tan học, cô quyết định đi siêu thị mua ít đồ ăn rồi làm bữa trưa mang đến công ty cho anh.

Cũng may hôm nay lớp chỉ học có 1 buổi sáng.

Cô đi siêu thị, nhìn từng gian hàng một, trong đầu chưa nghĩ được nên làm món gì cho anh.

Suy nghĩ một hồi cô chợt nhớ ra lần trước có lưu số điện thoại của mẹ chồng, vậy là cô quyết định gọi cho bà.

-" Alo mẹ ạ, con là Mỹ Lệ ạ ! "

-" Ôi Mỹ Lệ hả , con có chuyện gì vậy ? Tiêu nhi ăn hiếp con hả ? "

-" À dạ...!dạ không phải thế đâu ạ ! Chỉ là con gọi điện muốn hỏi mẹ xem Bạch Tiêu anh ấy thích ăn món gì thôi ạ.

"

-" À...!bồi đắp tình cảm à, được được để mẹ chỉ cho con.

"

Sau đó, nhờ sự giúp đỡ của Bạch phu nhân, cô đã làm xong một hộp cơm khá đẹp mắt.

Chỉ là...!cô ít khi vào bếp nên cũng có hơi vụng về, lỡ bị dao cứa vào tay.

Cũng may là không sâu lắm.

Cô vội vội vàng vàng thay quần áo, lấy túi xách rồi đem hộp cơm đến công ty anh.

Vì lúc trưa đi siêu thị ở khá xa nhà nên cô quên mất không đi đổ

xăng.

"Trời ơi Tô Mỹ Lệ, mày đúng là náo cá vàng mà ! Xe hết xăng thì đi kiểu gì bây giờ.

"

Cô định bắt xe taxi đến đó nhưng lại nhớ ra khu nhà trong Cẩm Tú Cung này quy định rất chặt nên xe taxi không được đi vào đây.

Cô đành phải đi xe bus đến công ty anh nhưng đường từ nhà đến điểm xe bus khá xa.

Nghĩ thế nào cũng không ổn, không còn cách nào khác cô đành đi bộ đến điểm xe bus..

Chương 77: 77: Màn Xin Lỗi Ngọt Ngào

Cô đi bộ mất gần nửa tiếng mới đến được điểm xe bus, chân cô cũng bị sưng tấy lên.

Đã mang giày cao gót lại phải đi bộ cả một đoạn đường dài, haizzz mong anh sẽ hiểu được tấm lòng nhỏ bé này.

Ngồi trên xe bus, cô không biết tí nữa khi đến công ty, đối diện với anh cô nên mở lời như thế nào.

^^ Hay mình trực tiếp xin lỗi luôn nhỉ ? Bạch Tiêu, tôi xin lỗi vì chuyện tối qua.

Không được, không được ! ^^

Đầu cô lúc này rối tung hết cả lên, chọn đi chọn lại vẫn chưa biết được nên nói như nào.

Chưa nghĩ xong thì đã đến công ty anh mất rồi.

^^ Haizzz không sao, có gì tí nữa mình sẽ lựa lời nói vậy ! Mong anh ấy sẽ tha thứ ! ^^

Cô bước vào sảnh chính của công ty, trong lòng thầm cảm thán.

^^ Oa...!công ty này rộng ghê ! Không hổ danh là gia tộc giàu nhất thế giới có khác ! ^^

Tô Mỹ Lệ bước đến quầy lễ tân :

-" Chị ơi cho em hỏi phòng tổng tài ở đâu ạ ? Em muốn gặp Bạch Tiêu ! "

-" Bạn có lịch hẹn trước với tổng tài không ạ ? "

-" Dạ...!không ạ ! "

-" Vậy thì xin lỗi em, làm phiền em đến vào hôm khác ! "

-"!Ừm..

vậy chào chị "

Đúng lúc cô định đi về thì gặp ngay trợ lí Trương.

-" Thiếu phu nhân, người đến đây gặp tổng tài ạ ? "

-" Ừm, nhưng chắc anh ấy bận rồi, để khi khác vậy ! "

Trợ lí Trương cũng là một người rất tinh ý.

Sáng nay, anh đột nhiên bị Bạch Tiêu gọi điện đến văn phòng từ rõ sớm để làm việc đã thế cả sáng nay tâm trạng của tổng tài cũng vô cùng khó ở nên anh cũng đoán ra được là tổng tài và thiếu phu nhân cãi nhau.

Đã thế bây giờ anh còn thấy thiếu phu nhân đến công ty gặp tổng tài nữa thì anh lại càng chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng.

-" Aiya thiếu phu nhân à, cô cứ vào đi ! Tổng tài hôm nay khó ở lắm, cô dỗ ngài ấy giúp chúng tôi nhé ! "

Sau đó trợ lí Trương dẫn cô lên phòng tổng tài bằng thang máy chuyên dụng.

Cô và trợ lí Trương vừa đi khỏi, nhân viên trong công liên bàn tán sôi nổi.

-" Kìa, mấy cô có nghe thấy gì không ? Trợ lí Trương vừa gọi cô gái kia là thiếu phu nhân đó ! "

-" Nghe rồi, nghe rồi ! Tôi còn đang không tin được là tổng tài bằng lãnh của chúng ta đã kết hôn rồi đây này.

"

-" Nghe xong tin này chắc trái tim của bao nhiêu thiếu nữ đều bị tan vỡ mất ! "

-" Mà hình như thiếu phu nhân này tôi nhìn thấy quen lắm ! "

-" Ừ, tôi cũng thấy quen hình như là Tô Mỹ Lệ, thiên kim đại tiểu thư của Tô gia "

-" Đại gia tộc đứng thứ hai thế giới đó á ? "

-" Ừm, nhưng hình như cô ta cũng chỉ được cái mác thiên kim tiểu thư thôi.

"

"- Đừng đùa, mấy bà không biết đó thôi, cô ấy hiện giờ đang là diễn viên mới nổi thực lực không tồi đâu ! "

* xì xào *

"- E hèm ! Mọi người tập trung làm việc đi ! " _ trợ lí Trương đi đến từ lúc nào không hay.

(Trong phòng tổng tài)

Bầu không khí bây giờ khá là ngưng đọng.

Mặc dù cô đã đi vào từ lâu nhưng anh chỉ chăm chăm vào công việc và những tập tài liệu trên bàn, bỏ mặc cô khó xử không biết phải làm sao.

Thấy cô cầm hộp cơm trên tay, anh mở lời nhưng mắt vẫn chăm chăm vào đọc tài liệu.

"- Em đến đây có việc gì sao ? "

"- À....!ừm....!em...!em có làm một phần cơm trưa cho anh ! Mong rằng sẽ hợp khẩu vị của anh ! "

Nghe cô nói, anh mới chợt nhận ra anh đã vùi đầu vào đồng hồ đồng hồ tài liệu này mà quên mất cả chuyện ăn uống.

Anh nhìn đồng hồ thấy đã 1 giờ chiều định ngưng công việc lại để nghỉ ngơi nhưng thấy cô vẫn còn đứng đó nên vẫn giả bộ cầm tài liệu lên coi.

"- Ừm, em cứ để hộp cơm trên bàn.

Nếu không còn việc gì nữa thì em về nhà trước đi.

"

"- À..

còn chuyện này nữa.

Chuyện tối qua em xin lỗi, em biết là em đã làm sai rồi ! Nếu anh muốn có câu trả lời thích đáng về việc vì sao em phải làm như vậy thì em sẽ sẵn sàng trả lời nhưng mà phải đợi thêm một khoảng thời gian

nữa.

"

Thấy cô thành tâm xin lỗi như vậy, lại công thêm việc hôm qua cô nói có chút thích anh, anh liền đứng dậy bước lại gần bên cô.

-" Em thật sự thành tâm xin lỗi ? "

-" Phải, lời xin lỗi này là thật tâm em muốn nói ! "

-" Vậy thì xin lỗi thôi chưa đủ.

Muốn anh tha cho em thì em cần phải có hành động nào đó chứ ! "

-" Hành động ? "

-" Ví dụ như là một nụ hôn ! Dù sao hôm qua anh cũng bị tổn thương lắm chứ ! Cả thể chất lẫn tinh thần đều mất hết em phải bù đắp chứ.

"

-" ...!"

Nghĩ một hồi cô thấy anh nói cũng đúng, dù sao cô cũng là người làm sai chút yêu cầu này của anh ấy mà không làm được thì thật là không thành tâm chút nào.

Cô nhắm mắt, hôn nhẹ vào má anh.

Nhưng không ngờ anh lại chủ động trực tiếp hôn vào môi cô khiến cô bị một phen bất ngờ.

Cô định chạy đi thì bị anh giữ lại..

Chương 78: 78: Buổi Sáng Tốt Lành

Anh kéo cô vào trong lòng, nâng đôi bàn tay thon gọn lên.

- " Em bị thương sao ? "

- " Ừm, em ít khi vào bếp nên có hơi vụng về.

"

- " Đau không ? "

- " Vết thương nhỏ thôi, không có gì nghiêm trọng lắm "

- " Thế này mà bảo không sao ! Nhớ để lại sẹo thì sao ? "

Anh vội dìu cô ngồi xuống ghế tổng tài, rồi vội chạy nhanh đi lấy hộp thuốc.

Anh rửa vết thương và băng bó cho cô rất tỉ mỉ, đến cô còn không dám nghĩ một đại tổng tài như anh mà cũng biết cách làm sạch và băng bó vết thương.

Cô thấy anh vẫn chưa ăn gì nên trong lúc anh băng vết thương ở tay trái, cô liền dứt cho anh bằng tay phải rồi khi băng tay phải lại đổi sang tay khác dứt cho anh.

- " Thế nào ? Ăn có được không ? "

- " Ngon lắm ! Nhưng lần sau em đừng vào bếp nữa ! Em bị thương thế này làm anh đau lòng lắm đó "

- " Ừm ! "

Băng xong, cô ngồi trên ghế sofa còn anh thì ngồi làm việc tiếp.

Cô cứ mãi ngắm nhìn gương mặt tuấn tú của anh rồi bất giác ngủ lúc nào không hay.

Đến 11 giờ tối, anh mới làm xong công việc.

Nhìn thấy cô đang ngủ say, anh cũng không nỡ gọi cô dậy.

Anh nhẹ nhàng tiến lại gần cô, đắp chăn cho cô.

Lúc anh đang tháo giày cao gót ra cho cô để ngủ thì nhìn thấy chân cô bị sưng tấy đỏ ửng cả lên.

Chắc do đi bộ lâu quá ! Anh liền gọi điện thoại cho trợ lí Trương.

-" Alo, mang 1 lọ cao giảm sưng lên phòng tổng tài ngay cho tôi ! "

-" Vâng thưa sếp ! "

Trợ lí Trương vội vàng mang lên đưa cho Bạch Tiêu.

Anh cầm lọ thuốc, nhanh nhanh chóng chóng đi đến bôi cho cô.

Ngón tay anh nhẹ nhàng thoa thuốc lên đôi chân nhỏ nhắn kia.

Trong lòng anh thầm nghĩ :

^^ Đôi chân của cô ấy thật đẹp, thật nhỏ nhắn ^^

Còn cả dáng người mảnh khảnh kia của cô như thể chỉ cần có gió mạnh thì có thể thổi bay được vậy.

Cảm giác khi ở cạnh cô rất muốn bảo vệ, rất muốn nâng niu, ôm chặt lấy con người nhỏ bé ấy.

(Sáng hôm sau)

Một buổi sáng đẹp trời, không khí mát mẻ, không còn cái lạnh lẽo kia nữa.

Giờ thời tiết đã bước sang xuân- một mùa có lẽ là đẹp nhất trong năm.

Những tia nắng xuân dịu nhẹ len lỏi vào trong căn phòng tràn ngập hương vị tình yêu kia.

Tia nắng ấy đã vô tình làm cho cô thức giấc.

Cô mở mắt ngồi dậy, vươn vai một cái.

Có lẽ vì cả đêm ngủ trên ghế sofa nên người bị nhức mỏi.

Cô nhìn sang bên cạnh, anh đang ngủ say, người dựa vào ghế sofa mà cô đang ngủ.

Cô cúi xuống nhìn gương mặt tuấn tú kia đang ngủ say, khẽ chạm vào lông mi của anh.

Hàng lông mi dài đến mức khiến người con gái nào cũng phải ghen tị khi nhìn thấy.

Đôi lông mi khẽ rung rung - anh đã thức giấc.

Tô Mỹ Lệ ngại ngùng, ngồi thẳng người lên và cố tình mở lời để át đi sự ngại ngùng.

- " Sorry anh, hôm qua em lỡ ngủ quên mất ! "

- " Ừm ! Em vào đánh răng rửa mặt trước đi.

Anh sẽ kêu trợ lí Trương lấy đồ cho em thay ! "

- " Vâng ! "

Cô định chạy vào nhà vệ sinh thì bị anh kéo lại

- " Chân bị sưng như móng heo rồi mà còn chạy được ?! Lần sau đừng mang giày cao gót đi bộ xa như vậy nữa ! Có gì em cứ gọi trợ lí Trương bảo anh ta đến đón em là được ! "

- " Vâng ! "

Cô ngại ngùng đi vào nhà vệ sinh.

Anh ấy thật dịu dàng ! Từ bé đến lớn chưa có ai tiếp cận cô mà không có mục đích xấu cả.

Vì có xuất thân danh gia vọng tộc nên cô từ bé luôn được nhiều người vây xung quanh nhưng họ chỉ quen cô với lí do là cô là thiên kim đại tiểu thư Tô gia chứ không có thật lòng muốn kết bạn với cô.

Còn anh thì khác ! Không như những người suốt ngày quẩn quanh cô để lấy lòng, anh thật sự quan tâm cô.

Khiến cho cô có cảm giác được bảo vệ, được che chở và được quan tâm.

Cô mong rằng sau này cũng vậy.

Anh cũng sẽ đối xử tốt với cô như bây giờ.

* cốc cốc *

-" Thừa tổng tài, quần áo của thiếu phu nhân tôi đã nhờ thư kí Trần mua rồi ạ ! "

-" Ủm đưa đây ! "

Anh lấy đồ xong, không quên dặn dò trợ lí Trương mang đồ ăn đến.

Dĩ nhiên là anh đã dặn mang những món cô thích ăn đến.

-" Thỏ con, đồ của em mang tới rồi ! "

Cô mở hé hé cánh cửa nhà vệ sinh ra, lấy tay với lấy đồ anh đưa.

Trên người cô lúc này chỉ quẩn mỗi chiếc khăn tắm ngắn cũn cỡn.

Thấy cô như vậy, anh cố ý tiến lại gần một cách chậm rãi rồi bất ngờ mở to cửa khiến cô không kịp phản xạ rồi nhanh chóng một tay đưa túi đồ cho cô tay còn lại giữ đầu trao cô nụ hôn chào buổi sáng.

-" Buổi sáng tốt lành bảo bối ! "

Cô mặt đỏ ửng tai đóng chặt cửa lại.

^^ Gì mà buổi sáng tốt lành chứ ! ^^

Cô soi gương sờ nhẹ vào môi, đôi môi mà anh đã đánh dấu chủ quyền.

Cô vội vội vàng vàng thay bộ váy anh đưa rồi lấy lại tinh thần..

Chương 79: 79: Gặp An Vỹ Vỹ

Cô mở cánh cửa ra, trông như nàng tiên bước ra từ trong truyện tiểu thuyết vậy.

Một chiếc váy trắng dài đến đầu gối, thêm 1 chiếc ruy băng quấn quanh ngực để lộ ra đôi vai nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô.

Dài ruy băng còn được điểm xuyến thêm những hạt ngọc trai nhỏ lấp lánh.

Phần đuôi váy thì được trang trí bằng những bông hoa nhỏ tinh tế.

Anh nhìn cô không sao rời mắt được.

-" Em...!em mặc bộ này kì lắm sao ? "

Anh ngẩn người ra đấy, vô thức trả lời cô.

-" Em rất đẹp ! "

Cô ngại ngùng xoay mặt đi nhưng bị anh kéo lại.

-" Sao vậy ? Tính đi đâu ? Em còn đang nợ tôi chưa trả đấy ! "

Cô quay người lại, bỏ tay anh ra rồi thắc mắc :

-" Nợ ? Em có nợ anh gì sao ? "

-" Phải, em có nợ ! "

-" Vậy em nợ anh cái gì mới được kia chứ ! "

-" 1 nụ hôn chào buổi sáng " _ anh ghé sát vào tai cô, vừa nói vừa lấy tay vuốt tóc cô.

-" Anh...!anh...!" _ cô ngại quá không biết nói gì nữa.

Đúng là 1 con người vô liêm sỉ !

Cô định đáng trống lảng để lờ đi chuyện đó nhưng vẫn không qua được mắt anh.

Cuối cùng, cô vẫn phải nghe theo lời anh nếu không sợ rằng anh sẽ giữ cô lại cả ngày hôm nay mất.

- " Bà xã em ngoan quá ! " _ anh nở nụ cười thỏa mãn.
Cuối cùng cô cũng tẩu thoát được khỏi người đàn ông ranh mãnh ấy.

Ra khỏi công ty, cô nhận được điện thoại của Diệp Vân Y.

Lâu lắm rồi Diệp Vân Y mới gọi điện thoại cho cô.

Từ sau chuyện đó, ai cũng bận những công việc riêng nên hầu như gần 1 năm nay chưa gặp lại nhau.

- " Alo chị Vân Y, chị gọi em có chuyện gì sao ? "

- " À không ! Chị thấy nhớ em quá ấy mà ! Lâu lắm rồi chị em mình chưa gặp nhau nhỉ ? Hôm nay chị đang rảnh em có rảnh không hai chị em mình đi cafe.

"

- " Được chứ chị ! Em cũng đang rảnh lắm ! Thi tốt nghiệp xong rồi nên cũng nhàn rồi.

Đến lớp cũng chỉ ngồi chơi không à ! "

- " Ừm, em rảnh thì tốt ! Vậy tí nữa chị em mình gặp nhau chỗ cũ nhé ! "

- " Ok, hẹn gặp chị sau ! "

Cô cúp máy với tâm trạng vui vẻ.

Tô Mỹ Lệ chợt nhớ ra mấy tháng nay cô cũng chưa gặp lại Doanh Doanh vì cô ấy bận thi tốt nghiệp.

Thế là cô nhân tiện buổi sáng rảnh rồi sang nhà Doanh Doanh chơi để hai người hàn huyên chuyện cũ.

Cô bắt taxi đến nhà của Doanh Doanh, cố tình không gọi trước với cô ấy để làm cho Doanh Doanh bất ngờ.

* cốc cốc *

- " Ai đấy ? " _ 1 giọng nói nhẹ nhàng, quen thuộc ở trong nhà vọng ra.

* cốc cốc *

Cô vẫn cố tình không muốn để lộ danh phận, gõ cửa liên hồi.

Lúc này Chu Doanh Doanh trong nhà thấy ở ngoài gõ cửa như vậy thì tức giận đứng lên mở cửa.

Cánh cửa mở ra, Chu Doanh Doanh đang định quát lớn thì nhìn thấy người đứng trước mặt mình là Tô Mỹ Lệ, cô ta vui đến mức nhảy cẫng lên.

" Lệ Lệ cậu...!sao mãi cậu mới tới thăm mình vậy ? Cậu quên mình rồi đúng không ? Mình nhớ cậu chết mất ! " _ Doanh Doanh ôm chặt lấy Tô Mỹ Lệ không chịu buông ra.

" Thôi nào ! Tớ không đến thăm cậu là để cậu có thời gian ôn thi chứ không phải quên cậu đâu mà ! " _ cô cố gắng giải thích.

" Thôi đi ! Có mà cậu mê trai quên bạn ý ! "

" Thôi thôi không nói nữa vào nhà đi ! Cậu định để tớ ở ngoài mãi thế à ? "

Cô mệt hết sức với sự dò hỏi của Chu Doanh Doanh.

" Ủ, được rồi ! Cậu vào đi ! "

Cuối cùng Doanh Doanh mới cho cô vào nhà.

" Nhà mới của cậu đẹp đó ! Thế hôm đi gặp ba mẹ ruột thấy thế nào ? "

" Thì cũng được ! Hai người họ cũng rất tốt, tôn trọng quyết định của mình.

"

" Họ mua cho cậu căn nhà này à ? "

" Ủ, họ bảo là không ép mình về nhà chính ở luôn mà mỗi tuần chỉ phải về đó 2-3 hôm thôi.

"

" Ủm, thế cũng được ! Thế còn ba mẹ nuôi của cậu ? Cô chú thế nào rồi ? "

"Họ đi du lịch rồi ! " _ mặt Doanh Doanh có vẻ hơi buồn

" Thôi không sao chúng ta đi ăn đi ! Không nói đến chuyện này nữa !

" _ cô lảng qua chuyện khác.

Hai người họ khóa cửa rồi bắt xe đến trung tâm thương mại.

Dù sao bây giờ vẫn còn khá sớm mới có 9h nên cô vẫn có thể đi chơi với Doanh Doanh trước rồi chiều đi cafe với chị Vân Ý sau.

Tô Mỹ Lệ và Chu Doanh Doanh đến trung tâm thương mại ăn uống xong thì lại đi mua sắm.

" Nè, cậu thử bộ này đi ! " _ Doanh Doanh nói với một vẻ mặt hào hứng

" Nhưng bộ này hơi hở đó ! " _ cô cầm váy lên nhìn

" Không sao ! Thử cho tớ xem thôi rồi lại thay ra.

"

Cuối cùng dưới sự nũng nịu của Chu Doanh Doanh cô đành phải cầm váy đi vào phòng thay đồ.

Cô bước ra ngoài với bộ váy vừa thay khiến ai nấy trong cửa hàng đều bất ngờ.

Như thể chiếc váy này dành riêng cho ckk vậy.

" Nhân viên thanh toán ! " _ Chu Doanh Doanh vui vẻ nói

" Ơ...!tớ tưởng cậu bảo chỉ thử thôi.

" _ cô đến gần Doanh Doanh với vẻ mặt lúng túng

" Nhưng nó đẹp quá ! Với cả dù sao tớ cũng đang có rất nhiều tiền nên muốn mua tặng cậu để cảm ơn cậu vì thời gian qua đã giúp tớ.

"

" Doanh Doanh à , cậu nói gì mà khách sáo vậy ? Chúng ta là bạn mà ! "

Hai người họ ôm lấy nhau, một cảnh tượng thật đẹp, một tình bạn đúng nghĩa " Best friend forever ".

Chu Doanh Doanh đang định đem đi thanh toán thì bị một người phụ nữ khác cướp lấy.

Xoay người lại nhìn thì hóa ra đó là An Vỹ Vỹ.

" Cô...!chúng tôi mua trước mà ! " _ Doanh Doanh tức giận chỉ thẳng vào mặt Vỹ Vỹ nói

" Thì sao ? Dù sao mấy người cũng chưa thanh toán mà ! Mà bây giờ các cô nên đổi cách xưng hô đi là vừa.

Nên cúi đầu mà gọi tôi là Tư phu nhân thì hơn ! "

" Tư phu nhân ? Cô có đang đùa không vậy ? Chỉ là thiếp thất mà cũng xứng gọi là Phu nhân á ! Có cần tôi gọi chính thê đến đây không ? " _ Doanh Doanh vừa cười vừa nói

" Cô...!dù sao vẫn hơn loại nghèo nàn, rách rưới như cô nhá ! " _ An Vỹ Vỹ tức đến mức đầu muốn bốc khói

" Xin lỗi có vẻ tình hình cập nhật tin tức của cô không được tốt lắm nhỉ ? " _ Tô Mỹ Lệ tiến đến nói

" Cô nói vậy là ý gì ? "

" Thì ý trên mặt chữ đó ! Xin trình trọng giới thiệu cho cô biết Doanh Doanh nhà tôi là Đại tiểu thư của Lục gia Lục Doanh Doanh.

"

" Sao...!sao..

có thể ? Cô ta họ Chu mà ? "

" Cậu ấy bị thất lạc từ nhỏ giờ mới được nhận lại ! Cô không thấy mấy tháng này rầm rộ tin tức về đứa con gái thất lạc của Lục gia à ? "

_ Tô Mỹ Lệ nói với giọng đang cố nhịn cười.

Nhưng An Vỹ Vỹ là một người ngu xuẩn.

Cô ta chẳng quan tâm lời của cô nói, trực tiếp giật cái váy trên tay Doanh Doanh ra.

Lúc cô ta định đánh Tô Mỹ Lệ thì một bàn tay chặn lại.

Là ai vậy ?.

Chương 80: 80: Người Em Đã Từng Cho Là Tất Cả

Hóa ra đó là Bạch Tiêu, anh hất tay An Vỹ Vỹ ra để lộ ra cổ tay bị bóp đến sưng đỏ của cô ta.

" Anh sao lại ở đây ? " _ Cô có hơi bất ngờ

" Đây là trung tâm thương mại anh mở mà ! Đến đây khảo sát tí thôi ! " _ anh vừa nói vừa cầm tay cô

Thật ra không phải anh đến khảo sát đâu.

Anh ấy còn bao nhiêu việc làm sao mà có thời gian đi khảo sát hướng hồ lại chỉ là một công ty con.

Vài phút trước trợ lý Trương xem camera của trung tâm thương mại thấy cô bị bắt nạt nên nói cho anh.

Anh lập tức hủy cuộc họp chạy xe nhanh như bay đến đây cũng may là kịp thời đỡ được cái tát kia.

" Trợ lý Trương, hủy tất cả bản kí kết hợp tác của chúng ta với Tư gia ! "

" Vâng thưa tổng tài ! "

" Không cần làm vậy đâu ! " _ cô lay lay tay anh

" Không, anh không thể bỏ qua cho họ dễ dàng như vậy được ! "

Nghe thấy vậy, An Vỹ Vỹ liền bắt đầu sợ hãi ra mặt, cô ta quỳ xuống khóc lóc ôm chân Bạch Tiêu cầu xin anh tha thứ.

" Huhu, ngài...!xin ngài hãy tha thứ cho tôi ! Tôi chỉ là...!chỉ là..

nhất thời hồ đồ thôi ạ ! "

" Một là bỏ ngay cái tay bẩn thỉu này của cô ra khỏi chân tôi, hai là tôi chặt đứt luôn cái tay ấy của cô ! " _ anh nói với vẻ mặt tức giận

Cô ta sợ hãi bỏ tay ra khỏi chân anh.

Run rẩy đứng dậy.

Và cùng lúc đó Tư phu nhân - chính thê của Tư gia đến.

Hóa ra là do Bạch Tiêu kêu trợ lí Trương gọi điện đến nhà chính Tư gia.

An Vỹ Vỹ nhìn thấy Tư phu nhân (Tư Hạ Lan) đến thì thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may là không phải Tư lão gia ! Cô ta chỉ sợ vụ việc này truyền đến tai của Tư lão gia thì cô ta sẽ không còn được sung ái như trước nữa.

"Ồ chính thê tới rồi ạ ? " _ anh nhìn bằng một gương mặt lạnh như băng.

"Dạ, chào Bạch đại thiếu gia ! Ngài gọi tôi đến đây là có chuyện gì quan trọng sao ? " _ Tư Hạ Lan nói với giọng nhẹ nhàng có phần dè chừng.

"Không có gì chỉ là tôi định hủy hết hợp đồng hợp tác của Bạch gia với Tư gia thôi ấy mà ! " _ anh nói với vẻ mặt thản nhiên pha thêm chút ngang tàng

Nghe Bạch Tiêu nói vậy, Tư Hạ Lan sửng người, mặt tái xanh, sợ hãi hỏi lại.

"Hủ...!y....!hủy hợp đồng á ? Sao...!sao lại như vậy ? Phải chăng chúng tôi đã làm phật lòng ngài gì sao ? Chúng tôi nhất định sẽ sửa mà ! " _ Tư phu nhân sợ hãi, run rẩy hỏi

Bạch Tiêu ra hiệu cho trợ lí Trương tóm tắt lại đầu đuôi sự việc vừa diễn ra.

Nghe xong, Tư phu nhân tức giận quay người tát một cái thật mạnh vào mặt An Vỹ Vỹ làm cho cô ta chết lặng.

"Cô....!" _ An Vỹ Vỹ chỉ vào mặt Tư Hạ Lan quát lớn

Tư Hạ Lan lại tát cho cô ta thêm phát nữa rồi nói thầm thì gì đó vào tai cô ta khiến cho cô ta không còn phản kháng lại nữa.

- " Việc này đúng là do lỗi của chúng tôi ! Nhưng việc ai người đó chịu.

Một mình cô ta làm sai không thể để cả cái Tư gia này gánh hậu quả được mong ngài đại nhân đại lượng tha cho Tư gia.

Chúng tôi sẽ giao An Vỹ Vỹ này cho ngài để ngài tùy ý xử phạt.

" _ Tư Hạ Lan lấy lại bình tĩnh nói với giọng lịch sự, nhẹ nhàng.

- " Được ! Các người tiễn Tư phu nhân về đi còn bắt lấy An Vỹ Vỹ nhốt cô ta vào nhà kho trong Phong Dật Uyển.

- " Vâng ! "

Giải quyết mọi chuyện xong, anh dặn dò Tô Mỹ Lệ cẩn thận rồi bản thân thì quay về công ty họp tiếp.

Sau khi anh đi thì Lục Doanh Doanh cũng phải về nhà có việc.

- " Thôi mình đi nha ! Hôm khác lại gặp lại cậu ! Bye bye cục cưng của tớ yêu cậu nhiều moa moa ! "

- " Ừm đi nhé tiểu Doanh Doanh tớ cũng yêu cậu moa moa ! "

Hai người bạn thân chào nhau một cách đầy yêu thương.

Tô Mỹ Lệ nhìn đồng hồ thấy đã là 1 giờ 30 phút chiều, cô bắt xe đến tiệm hoa quả để mua giỏ hoa quả tươi tặng cho chị Vân Y.

Chọn xong cũng vừa đúng 2 giờ, cô bắt xe đến quán cafe quen thuộc mà cô hay cùng với chị Vân Y ngồi đó tám chuyện.

Xuống xe, cô thấy chị Vân Y đang ngồi đợi cô nhưng có vẻ chị ấy vẫn chưa nhìn thấy cô.

Cô bèn tiến lại gần rồi đập nhẹ vào vai chị Vân Y khiến cho chị ấy giật nảy mình.

- " Trời ạ Lệ Lệ, em đừng hù chị như vậy có được không ?! Chị già rồi lên cơn bệnh một phát là xong đó ! " _ chị Vân Y nói đùa

- " Già gì mà già ! Em thấy chị vẫn còn trẻ mà.

Lâu ngày không gặp nhìn chị còn trẻ ra ý ! "

-" Á à con bé này, ý em nói là hồi trước lúc mới gặp nhau em thấy chị già đúng không ? "

-" Đâu có, có mà chị suy diễn ý ! "

Hai chị em họ cứ ngồi đó nói chuyện, không để ý một cái là trời đã gần tối.

-" Trời, hai chị em mình nói chuyện lâu quá ! Trời cũng sắp tối luôn rồi em có đi xe không hay để chị chở em về ? "

-" Vậy phiền chị yêu của em một đoạn đường nhé ! "

Hai người họ đứng dậy, tranh nhau thanh toán hóa đơn cuối cùng người chiến thắng vẫn là chị Vân Y.

Trả tiền xong cô đứng trước cửa quán cafe đợi chị Vân Y lấy xe dưới hầm lên.

Không ngờ ma xui quỷ khiến thế nào cô lại gặp được Ngôn Cảnh.

Nhìn anh ta rất khác với trước kia, gầy đến mức không nhận ra.

-" Mỹ Lệ ? Là em sao ? " _ Ngôn Cảnh chạy đến phía cô nắm chặt lấy tay cô.

-" Phải, là tôi có chuyện gì sao ? Bây giờ trông anh khác trước kia nhiều quá ! Nhiều đến nỗi mà tôi sắp không nhận ra rồi.

" _ cô gạt tay hấn ra.

-" Là tại con đàn bà chết tiệt kia ! Cô ta...! cô ta lừa lấy hết tài sản nhà anh còn khiến công ty ba anh nợ nần chồng chất.

" _ anh ta tức giận nói

-"!"

-" Lệ Lệ à, bây giờ anh không còn gì trong tay nữa anh mới nhận ra một điều chỉ có em thật sự đối tốt với anh, chỉ có em mới yêu anh thật lòng.

Vậy nên...!"

-" Vậy nên làm sao ? "

- " Vậy nên em cho anh một cơ hội có được không ? Về bên anh, anh sẽ yêu em bằng cả trái tim, bằng tất cả những gì anh có ! "

- " Anh muốn tôi cho anh thêm một cơ hội á ? Hừ, anh đừng mơ ! Anh bảo yêu tôi bằng tất cả những gì anh có nhưng hiện tại anh chả có gì cả vậy cũng giống như anh chả có tí tình cảm gì với tôi phải không ? Thật nực cười ! " _ cô quay người rời đi.

- " Khoan đã Lệ Lệ, anh yêu em thật mà ! " _ anh ta giữ lấy tay cô, không cho cô đi.

Cũng may đúng lúc chị Vân Y lấy xe lên, thấy thế liền giựt tay anh ta ra rồi kéo cô lên xe.

- " Cảm ơn chị ! Nếu không chắc hôm nay em tiêu rồi ! " _ cô thở phào một hơi.

- " Ủm không có gì ! Mà đó là ai vậy ? "

- " Một người mà em đã từng trao cả con tim, coi là tất cả với mình ! " Nghe đến đây chị Vân Y cũng đoán ra được sự việc đằng sau câu nói ấy nên Diệp Vân Y cũng không có ý hỏi thêm gì.

- " Nhà em ở đâu ? "

- " Chị cứ đưa em đến Cẩm Tú Cung là được ! "

- " Ủm ! "

(Một lát sau)

- " Đến rồi ! Cảm ơn chị, chị về cẩn thận nhé ! Về đến nhà an toàn thì nhắn tin cho em ! "

- " Ok, em vào trong đi ! "

Cô chào tạm biệt Diệp Vân Y rồi đi về nhà..

Chương 81: 81: Truyền Thuyết Tình Yêu

Sau sự việc vừa nãy gặp lại Ngôn Cảnh, cô lại không muốn trở về nhà luôn.

Có lẽ cô sợ phải đối diện với anh trong tình huống này.

Cô quyết định bắt xe đi đến quán bar Hoa Hồng Đen để giải trí một chút.

Đúng là ở đây vẫn náo nhiệt như trước.

Đã lâu lắm rồi cô không đi đến đây kể từ khi trùng sinh sống lại.

- " Phục vụ, còn phòng trống không ? "

- " Dạ còn ạ ! "

Cô giờ tấm thẻ vàng VIP của quán ra cho phục vụ xem.

Anh ta liền cúi người xuống chào kính cẩn.

- " Hóa ra là Tô tiểu thư, xin lỗi vì đã không nghênh đón ạ ! Mời cô đi lối này ! " _ phục vụ đi trước chỉ đường.

Anh ta dẫn cô vào một phòng sang trọng dành cho khách hàng Vip của quán.

- " Lấy 2 chai Whiskey ! "

- " Vâng ! "

Phục vụ ra ngoài lấy rượu rồi đóng cửa phòng lại.

Một khoảng không gian yên tĩnh chỉ có bóng dáng một người phụ nữ nhỏ bé trong căn phòng trống rỗng ấy.

Cả người và cảnh đều ảo não, buồn bã.

Ngăn cách với sự phồn hoa, nhộn nhịp ở ngoài kia.
Cô mở một chai rượu, rót đầy cốc rồi cầm lên uống một hơi.

Cứ thế một lúc sau đã hết một chai rượu.

Lần này cô mở chai còn lại, không rót vào cốc nữa mà trực tiếp cầm lên uống.

Cô không thể hiểu nổi tại sao mình lại thấy buồn.

Chẳng lẽ cô vẫn yêu hắn ta- cái tên tra nam đê tiện, mặt dày ấy ? Cô của bây giờ không thể trả lời chắc chắn được câu hỏi ấy.
Có lẽ là vẫn còn.

Mối tình đầu mà ! Đương nhiên nó là sâu đậm nhất, cháy bỏng nhất và khiến con người ta nhớ rõ nhất.

-" Phục vụ, cho thêm 3 chai nữa lên đây ! " _ giọng cô đã bắt đầu hơi say.

-" Vâng ! "

Người phục vụ lại mang thêm ba chai nữa lên.

Cô vẫn cứ uống, hết chai này đến chai khác.

Nước mắt cứ thế mà không tự chủ được.

Cứ rơi mãi, rơi mãi...!Cô còn nghĩ thầm

^^ Chắc bát canh Mạnh bà của cô phải đầy cả một nồi mất ! ^^

Nếu ai chưa biết về truyền thuyết canh Mạnh Bà thì nói đơn giản bát canh ấy là bát canh có đủ những giọt nước mắt vui có, buồn có, tức giận có, bi thương có của mỗi con người.

Những ai muốn được đầu thai chuyển kiếp thì đều phải uống canh Mạnh Bà, đi qua dòng sông Vong Xuyên lạnh lẽo.

Vong Xuyên có lạnh cỡ nào có lẽ cũng không thể lạnh lẽo, đau xót bằng trái tim của những người thất tình như cô, bị người mình thương nhất, yêu nhất phản bội như cô.

Cô lại uống cạn thêm một chai nữa, tiếp tục suy nghĩ những điều khiến mình đau khổ.

Cô lại nhớ đến hồi trước có đọc được truyền thuyết về Bỉ ngạn hoa.

Nghìn năm hoa nở, nghìn năm hoa tàn.

Hoa nở thì lá rụng, hoa rụng thì lá mọc.

Hoa và lá dù có ở trên cùng một thân cây vẫn đời đời kiếp kiếp không thể gặp lại nhau.

Nhưng dù vậy, cô vẫn cảm thấy hâm mộ đóa hoa đó.

Hâm mộ vì ít nhất hoa còn nhận được tình yêu thương của lá.

Không như cô, dù có chạm mặt hẳn ta bao lần, giúp hẳn ta có được mọi thứ cũng không thể có được tí tình cảm nào từ hẳn.

Thật là chua xót !

-" Tại sao ? Tại sao cơ chứ ? Tôi đã làm gì sai sao ? Làm gì sai để tôi mãi mãi không có được tình cảm của anh ? "

Cô lại uống thêm một ngụm rượu to.

-" Hức....!tôi đúng là con ngu mà hức...!Anh không yêu tôi mà tôi cứ phải dành tình cảm cho anh ! "

Cô đã uống đến 5 chai rượu nhưng vẫn còn tiếp tục gọi.

Lúc chuẩn bị uống chai tiếp theo thì anh đến kịp lúc.

Ngăn không cho cô uống tiếp.

-" Nếu còn uống nữa là vào viện rửa ruột đó ! Ngoan, bỏ chai rượu ra ! " _ anh nói với giọng nhẹ nhàng dỗ dành cô như đang dỗ 1 đứa trẻ con.

Cô cũng nghe lời anh bỏ chai rượu xuống, anh bế cô ra khỏi phòng rồi nhẹ nhàng đặt cô xuống xe.

Lúc này cô cũng đã say quá rồi.

Vừa ngồi vào xe cái là ngủ luôn.

Cô nằm xuống gối đầu vào đùi anh ngủ, anh cũng rất quan tâm cô, cởi áo khoác ra đắp cho cô sợ cô bị lạnh.

Vừa ngủ cô còn vừa nói mê.

-" Tại sao ? Sao đối xử với tôi như vậy ? " _ giọng cô có phần hờn dỗi.

-" Sao ? Ai bắt nạt em sao ? " _ anh khẽ vuốt tóc cô rồi hỏi nhẹ nhàng.

-" Ai ? ai dám bắt nạt tôi ? "

Cô đột nhiên bật dậy làm cho anh hết hồn rồi còn quát tháo to hỏi ai bắt nạt cô.

Say quá rồi ! Anh lắc đầu nhìn cô với ánh mắt mệt mỏi.

Anh tự nhủ chắc chắn lần sau dù trời có sập anh cũng không bao giờ cho cô uống nhiều rượu như vậy nữa.

Về đến nhà anh bế cô lên phòng, cởi giày cho cô rồi đặt cô nằm gọn trên giường.

Sau đó anh xuống dưới pha canh giải rượu cho cô uống.

Lúc pha xong lên đến phòng thì anh lại không thấy cô đâu nữa.

Anh đặt nhanh canh xuống bàn rồi mau chóng đi tìm cô.

Hóa ra cô ngồi ở ngoài cửa sổ.

Nhìn trông vô cùng nguy hiểm.

-" Tiểu Lệ, mau xuống đi ! Em đừng có mà nghĩ quẩn đấy nhé ! Hẳn ta không yêu em nhưng còn anh mà.

"_ anh lo sợ tiến đến từ từ.

-" Tôi đâu có chết ! Chết làm gì rồi lại phải sống kiếp khác ? Kiếp này tôi còn chưa hoàn thành tâm nguyện hức...!"

Anh thấy thế thì nhẹ nhàng khuyên cô đi xuống, không ngồi trên lan can cửa nữa.

Cô cũng ngoan ngoãn nghe theo lời anh..

Chương 82: 82: Bí Mật

Cô xuống khỏi lan can, đi lại với dáng vẻ say khướt.

Anh dìu cô ngồi xuống ghế còn mình cũng kéo ghế lại ngồi gần cô.

Anh thổi canh cho cô rồi dứt cho cô từng chút một.

"- Ngoan, uống xong em sẽ không cảm thấy khó chịu nữa !" _ anh nói với cô bằng giọng điệu hết sức cưng chiều.

Cũng may vì cô xuất thân từ một gia đình quý tộc nwnw từ bé đã va chạm với nhiều loại rượu nặng nên khi say cô sẽ không cảm thấy khó chịu lắm.

Không đến mức ói hết ra quần áo giống như mấy vị thiên kim yếu điệu khác.

"- Hức...!tôi sẽ nói cho anh..

hức...!một bí mật nhé !" _ cô đẩy thìa canh ra rồi ghé sát lại tai anh nói.

"- ...!" _ anh chăm chú nghe xem cô định nói gì.

"- Thật ra...!hức....!tôi...!chết rồi !" _ cô vừa cười vừa nói.

"- Chết rồi ?!" _ trông anh không có vẻ gì là ngạc nhiên cả.

"- Tôi trùng sinh sống lại rồi..

hức...!tôi sẽ cho đôi cậu nam nữ kia phải...!hức...!nếm trải đau khổ mà tôi đã trải qua..

hức..

"

-" Ừm, anh sẽ giúp em ! " _ anh nói nhỏ.

Nói xong bí mật động trời, cô cũng chìm vào giấc ngủ luôn.

Anh bế cô về giường, đắp chăn lên cho cô rồi ngồi bên cạnh chỗ cô đang nằm ngủ.

Khẽ vuốt tóc cô rồi nói với giọng thầm thì.

-" Anh biết tất cả ! Anh sẽ không để em chịu khổ nữa đâu ! "

Nói xong, anh đứng dậy rời khỏi phòng.

Lúc anh ra khỏi phòng cô, hệ thống Pipi liền cảnh báo cho cô và giúp cô tỉnh rượu.

Tiểu Lệ Lệ, chị có muốn trả thù nữa không vậy ? Uống gì mà say khướt thế này.

Canh giải rượu thần tốc mà chị vừa uống bốn hệ thống lấy giá ưu đãi chỉ 1200 điểm Tini thôi nhé !

*** ĐÃ TRỪ 1200 ĐIỂM TINI CỦA KÍ CHỦ ***

^^ Cái gì vậy ? Chị đâu cần uống ! Trả điểm Tini cho chị mau lên ^^

No no, hàng mua rồi miễn trả lại nha ! À còn chuyện quan trọng đây này !

^^ Sao ? Chuyện gì thì nói mau đi chị còn ngủ nữa.

^^

Vừa nãy lúc chị đang say khướt trên giường kia kìa thì anh ta có thì thầm nói là anh ta biết tất cả đó.

Em nghi ngờ việc anh ta biết chị trùng sinh sống lại.

^^ Cái gì ? Sao lại thế được ! Chị kín miệng lắm, trừ khi em nói ra.

^^

Em cái gì mà em.

Lúc chị còn đang cosplay bà say rượu thì chị đã nói hết cho anh ta bí mật đó rồi ! Ở đó mà đổ lỗi cho bốn hệ thống nữa !

^^ Hà ???? Chị nói ? Chị có bị hâm đầu mà nói làm gì ! ^^

Được, chị còn cố cãi nữa đúng không ? Bốn hệ thống sẽ cho chị xem khúc chị tự mình nói ra.

(Sau khi xem lại)

Sao nào ? Chị có bị hâm không nhỉ ?

^^ À ừ thì...!chị...!tại lúc đó say quá sao biết gì được nữa.

^^

Thế ai bảo chị uống say làm gì ? Chẳng nhẽ chị vẫn còn thích tên Ngôn Cảnh kia ?

^^ Không đời nào nhá ! Chị chỉ là có chút...!đồng cảm với hấn ta thôi ! Nhưng chị nghĩ thông suốt rồi, chị vẫn sẽ bắt hấn trả giá với những điều hấn đã làm ở kiếp trước với chị.

^^

Ừm, mong chị có thể làm đúng như những gì ngày hôm nay chị nói.

Đừng ngu ngốc rơi vào hố bẫy thêm lần nào nữa tiểu Lệ Lệ à ! Đây là cơ hội cuối cùng của chị đó.

Chị nên nhớ mạng chị là bốn hệ thống cứu về đấy !

^^ Chị biết rồi ! Chị sẽ không quên giao dịch đã thỏa thuận đâu ! ^^

Vậy thì tốt ! Em chỉ nhắc chị nhiều đó thôi ! Còn lại quyết định có tiếp tục trả thù nữa hay không là của chị ! Mong chị sẽ có quyết định thật sáng suốt để không phải hối hận thêm lần nào nữa.

^^ Ừm ! ^^

Hệ thống rời đi, còn cô thì nằm đó trần trọc suy nghĩ.

Cô không còn thích hấn ta nữa.

Thật sự là như vậy ! Nhưng cảm xúc vừa rồi lúc còn ở quán bar thì cô không biết nên giải thích như thế nào.

Cô tự nhủ với lòng rằng đây sẽ là lần cuối cùng cô rơi lệ vì hấn.

Cô sẽ tiếp tục hoàn thành tâm nguyện trả thù của mình.

Mau chóng hoàn thành nó và....!kết thúc giao dịch.
Nằm trên giường cô suy nghĩ mãi về anh.

Nếu thật sự cô phải rời đi thì không biết lúc ấy anh sẽ như thế nào.

Dù vẫn biết cô không nên quan tâm quá nhiều về anh nhưng không hiểu sao cô cứ nhắm mắt lại là nghĩ đến hình bóng anh.

Đáng lí ra trong đầu cô ngoài chuyện trả thù ra thì không còn chuyện gì phải bận tâm nữa.

Nhưng cô không kiềm chế được lòng mình mà nghĩ về anh.

Tưởng tượng về hình anh lúc cô rời đi anh sẽ ra sao ? Sẽ đau khổ đến thế nào ? Nghĩ đến thôi cũng làm trái tim cô đau nhói.

^^ Tô Mỹ Lệ, mà không được yêu anh ấy ! Mà không thể yêu ai được ! Mục đích sống duy nhất của mà là trả thù...!trả thù hiểu không ? ^^

Cô tự nhủ với mình sẽ nhanh chóng cắt đứt đoạn tình cảm không nên có này với anh tránh cho yêu càng sâu đậm thì lúc buông ra càng khó hơn..

Chương 83: 83: Mùi Giấm Chua

(Sáng hôm sau)

* cốc cốc *

-" Anh vào trong được không ? "

* im lặng *

Anh mở cửa ra, thấy cô vẫn đang nằm ngủ.

Thật ra là mãi đến gần sáng cô mới có thể ngủ được, anh nhẹ nhàng đến gần.

Đặt bát cháo đang nóng hổi xuống bàn rồi lay nhẹ cô.

-" Tiểu Lệ, đến giờ dậy rồi ! Em còn không dậy là muộn giờ dự lễ tốt nghiệp đó ! "

-" Hà ? Lễ tốt nghiệp gì ? " _ cô vẫn còn đang ngái ngủ.

Một lúc sau cô mới nhận ra hôm nay là ngày lễ tốt nghiệp của mình.

Cô vội vội vàng vàng rời khỏi giường chạy vào nhà vệ sinh đánh răng thay quần áo.

Cô vội đến mức mà quên luôn cả mang dép xuống giường.

-" Ăn cháo trước đã ! Anh đã nấu sẵn rồi em còn không mau ăn là nguội mất đấy.

" _ anh cầm bát cháo lên đưa cô.

-" Không kịp nữa rồi ! Tí em đến trường ăn sau ! " _ cô vừa nói vừa vội vàng lấy đồ.

"

Anh thấy vậy liền đến gần đút cho cô ăn, cô cứ vừa lấy đồ vừa mở miệng ăn cháo.

Ăn xong anh chở cô đến trường cũng may chưa muộn lắm.

Nhìn cô trong bộ quần áo tốt nghiệp thật đáng yêu !

-" Em đi nha ! " _ cô vẫy vẫy tay chào anh.

-" Ừm, có gì tí anh qua đón em ! "

Cô đi vào trong trường, chưa kịp vào hẻm bên trong thì có một người vỗ vào vai cô khiến cô giật nảy mình.

Cô ngoảnh đầu lại thì hóa ra là Tần Liệt, anh ấy đến chúc mừng cô.

-" Tiểu Lệ, chúc mừng em đã tốt nghiệp ! " _ Tần Liệt đưa bó hoa hồng nhỏ để thương tặng cô.

-" Cảm ơn anh ! Em tưởng anh vẫn còn đang đi du học ở Mỹ ? " _ cô đón lấy với vẻ mặt vui vẻ.

-" Anh mới về tối hôm qua, định nhắn tin cho em mà thấy muộn quá nên thôi ! Thôi em vào dự lễ tốt nghiệp đi ! Có gì hôm nào rảnh chúng ta đi chơi sau bye bye ! "

-" Bye anh ! "

Cô vào trong trường một khung cảnh thật đẹp.

Thời gian trôi qua thật nhanh ! Cô đi lên lớp, các bạn cùng lớp đang sửa soạn lại quần áo để xuống chụp ảnh.

-" Nào các em, đã đến đông đủ hết rồi, chúng ta xuống sân trường chụp ảnh nhé ! " _ cô Maria bước vào lớp nói.

Mọi người đi xuống sân, xếp hàng chụp mấy tấm ảnh tập thể lớp.

Phần còn lại là dành cho các bạn muốn chụp riêng với nhau.

-" Này, ra chụp chung đi ! " _ Lăng Vân bắt gờ để tay lên vai cô nói.

-" Ừm..

được ! "

Hai người đứng chụp chung với nhau mà ai cũng xúm lại vào xem.

-" Oa...!họ đẹp đôi quá ! "

-" Ừm...!bạn nam kia cao thật ! "

- " Bạn nữ cũng đẹp nữa ! Tự đừng muốn đẩy thuyền 2 người này quá ! "

- " Đây là couple Vân Lệ của lớp tui đó ! " _ An Ni nói nhỏ.

Bao nhiêu tiếng xì xào bàn tán của những bạn lớp trên khen Tô Mỹ Lệ và Lăng Vân đẹp đôi.

Nhưng có vẻ một vài bạn học nữ lớp của cô thì không thích điều này cho lắm.

Nhất là những bạn nữ thích Lăng Vân, họ không thích ai bén mảng gần đến nam thần của họ cả.

- " Xì..

hợp đâu ra chứ ! Nam thần của chúng ta đẹp như vậy ai kia sao sánh nổi ! "

- " Thật ! Bà đặt cóc ghè ăn thịt thiên nga à ? "

- " Sao không về soi gương lại đi ! Nếu cô ta rạch mặt đi thay lại cái bản mặt khác cũng không xứng đâu ! "

- " Này mấy cậu đừng có nói như vậy ! Quá đáng rồi đấy ! " _ An Ni tức giận lên tiếng thay cho Tô Mỹ Lệ

- " Thôi Ni Ni, kệ bọn họ muốn nói gì thì nói ! Mình không để trong lòng đâu ! " _ Tô Mỹ Lệ lay lay vai An Ni.

- " Nhưng...!"

- " Thôi mà không sao ! Chúng ta chụp chung 1 tấm nhé ! "

- " Ừm ! "

An Ni vẫn còn tức giận, cô ấy thầm cảm phục Tô Mỹ Lệ vì có thể chịu đựng được những lời nói khó nghe ấy.

Còn đối với cô, thật ra những lời nói ấy cũng chẳng có gì là to tát lắm.

Nó sao có thay cay nghiệt, khiến cô đau lòng, khó chịu, tức giận bằng câu nói kia của hắn ta.

Câu nói " chưa từng " kia có lẽ là 2 từ mà khiến cho cô ghét cay ghét đắng đến mức mỗi khi nghe thấy ruột gan đều như bị cắt ra thành

nhiều mảnh, đến mức cô không thể thờ nổi.

So với mấy câu nói kia thì có là gì kia chứ !

- " Bạn học Mỹ Lệ, mình có thể xin số điện thoại của bạn được không ? "

- " Được chứ ! "

Cô vui vẻ đọc số cho An Ni.

Đối với Tô Mỹ Lệ, sống được 2 kiếp nhưng cô vẫn luôn cô độc như vậy.

Cũng may cô gặp được Doanh Doanh, chị Vân Y và An Ni.

Nếu không thì chắc cô sẽ phải đơn phương độc mã suốt đời này mất.

- " Mình xin giới thiệu lại, mình tên Mễ An Ni ! Là tiểu thư của Mễ gia ! Rất vui được làm bạn với cậu ! "

Thì ra An Ni không phải họ An như cô nghĩ mà là tiểu thư của Mễ gia - gia tộc hay làm ăn cùng gia đình cô.

- " Thì ra cậu họ Mễ ! Mình tên Tô Mỹ Lệ đại tiểu thư Tô gia ! "

- " Lúc đầu mình bỏ nhà đi để học ở học viện này nên mới không nói cho mọi người biết thân phận nhưng sau khi nói chuyện lại với gia đình thì họ cuối cùng cũng cho mình chọn con đường mà mình mơ ước ! " _ An Ni vui vẻ nắm tay Tô Mỹ Lệ trò chuyện.

Hai người họ đang nói chuyện thì cô bị Lăng Vân kéo đi.

- " Đây..

cậu bỏ tay ra ! "

- " ...! "

- " Bỏ tay ra, muốn làm gì hả ? "

- " Chụp thêm 1 bức ảnh ! "

- " Chẳng phải vừa chụp sao ? "

- " Bây giờ chụp máy tôi ! "

Cô đành phải bất đắc dĩ nghe theo lời của Lăng Vân.

Dù sao những người chống đối lại anh ta thường chết rất dã man.

Lăng Vân đứng sát lại gần Tô Mỹ Lệ, anh ta đặt tay lên vai cô, tạo tư thế khá là...!gần gũi.

Đang chụp thì Bạch Tiêu đến, anh nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì mặt tối sầm lại.

Tiến đến lại gần cô, anh nắm lấy tay cô, kéo cô đứng sau lưng mình.

-" Đừng đụng vào người phụ nữ của tôi ! "

Nói xong, anh đưa cô đi.

Anh đưa cô vào xe ngồi, xung quanh là bầu không khí chua không thể tả nổi.

Xưởng sản xuất giấm lớn nhất thế giới vỡ rồi ! Bảo sao mà mùi chua nồng đến thế..

Chương 84: 84: Trùm Hay Ghen

Chủ tịch của xưởng sản xuất giấm ấy gương mặt tức giận quay sang nhìn Tô Mỹ Lệ.

Thấy cô không có ý định giải thích, anh càng tức giận hơn, quay ngoắt mặt đi không thèm nói câu nào.

Nhìn anh hiện giờ như 1 đứa con nít đang tức giận vậy ! Chẳng giống phong cách bá đạo tổng tài thường ngày của anh chút nào. Cuối cùng, cô đành phải quay mặt sang, giải thích với anh.

" Thật ra, bọn em không có như anh nghĩ đâu ! "

"...!" _ anh vẫn im lặng không nói gì có lẽ là chờ cô giải thích cặn kẽ hơn.

" Em và cậu ấy là bạn học chung lớp, lễ tốt nghiệp thì phải chụp chung với nhau chứ ! " _ cô nhẹ nhàng giải thích.

" Chụp chung ? Sao không phải là cả tập thể chụp với nhau mà lại chỉ có 2 người.

Hơn nữa hắn còn dám chạm vào vai em, nhìn thân mật lắm biết không ? " _ anh cuối cùng cũng đã lên tiếng.

" Thân mật ? Haizzz...!" _ cô thở dài.

Nếu chỉ có mỗi việc chạm vào vai cô để chụp ảnh mà anh đã bảo là thân mật thì không biết nếu cô nắm tay một người con trai khác thì là thân mật tới cỡ nào.

Đúng là xưởng giấm nào cũng to quá thể đi mà !

" Em còn thở dài ? " _ anh quay mặt lại đối diện với cô, đôi lông mày nhíu lại như thể sắp dính chặt vào nhau.

- " Rồi, rồi ! Anh đúng được chưa ?! Sau này em sẽ không thân mật như thế với cậu ấy nữa ! " _ cô đành phải nghe lời anh.

- " Chỉ mỗi mình hử ? "

- " À không , là tất cả người con trai khác trừ anh được chưa ? " _ cô quá mệt mỏi với xưởng giã to bụi này rồi.

- " Thế thì còn được " _ anh đỏ mặt ngại ngùng.

Dáng vẻ báo đạo tổng tài của anh trong mắt cô phút chốc tan biến theo gương mặt đỏ hồng này của anh.

- " À khoan đã tài xế, chú lái xe đến siêu thị gần nhà nhé ! Cháu muốn mua ít đồ ! "

- " Sao vậy ? Em cần mua gì ? " _ anh quay lại hỏi

- " À cũng không có gì.

Ồ...! cá nhân ấy mà ! "

Nghe cô nói ngập ngừng như vậy anh cũng phần nào đoán ra đó là món đồ rồi.

(Siêu thị)

Cô đến gần chỗ cửa ra vào, kéo 1 chiếc xe đẩy để lấy hàng.

Thấy vậy, anh liền đi lại gần, giúp cô đẩy chiếc xe.

Trong lúc cô đang loay hoay chọn băng vệ sinh thì anh đi sang quầy khác.

- " Anh mua gì vậy ? " _ cô ngơ ngác đứng nhìn anh đang chọn đồ.

- " Đường đỏ.

Về nấu cho em ! " _ anh vừa nói mắt vừa nhìn vào mấy túi đường đỏ trên kệ.

- " Sao anh biết ? " _ cô có phần hơi bất ngờ.

- " Em vừa đi mua băng xong mà nên anh cũng đoán ra được em đang đến tháng.

"

- " Ừm, vừa mới bị lúc nãy ở trên xe ! Em thấy hơi đau bụng, ngồi tính ngày thì đúng thật ! " _ cô nhìn anh nói.

Hai người họ mua đường đỏ xong thì cũng tiện mua thêm mấy món đồ khác nữa để nấu bữa tối.

-" Bạch Tiêu, em muốn mua cái này ! " _ cô chỉ chỉ vào gói snack trên kệ rồi nhìn anh với ánh mắt không sao cưỡng lại được.

-" Haizzz được rồi, em muốn mua gì thì mua nhưng đừng mua nhiều đồ ăn vặt quá ! "

Hết cách, anh đành phải đồng ý cho cô mua một vào món " đồ nhắm " của cô.

Nghe thấy anh đồng ý, cô vui mừng như một cô bé lên ba, cố gắng lấy tất cả đồ ăn vặt mà mình nhìn thấy trước mắt.

Đương nhiên là cô không bao giờ quên phần của kẹo sữa rồi ! Đó là tâm can bảo bối của cô, món cô yêu thích nhất.

Nếu có một ngày bị nhốt trong 1 căn phòng kín không có một bóng người và được ban cho 1 điều ước duy nhất thì điều ước đấy cô sẽ dành cho kẹo sữa thân yêu.

Cô sẽ ước cả căn phòng này tràn ngập kẹo sữa để cô ăn đến khi ngán thì thôi.

Anh thấy cô vui vẻ như vậy thì cũng không nỡ cấm cô mua, đành phải chiều theo ý cô mua hết đống đồ ăn vặt siêu to khổng lồ này.

* reng reng *

Điện thoại của cô vang lên, Tô Mỹ Lệ ra ngoài trước để nghe máy.

-" Alo "

-" Anh đây tiểu Lệ ! "

^^ Là giọng của Liệt ca ^^

-" Tần Liệt, anh đổi số rồi sao ? "

-" Ừm, điện thoại anh bị hỏng nên anh thay cái mới tiện thay luôn sim ! "

-" Vâng, vậy anh gọi em có chuyện gì không ? "

-" Cũng không có gì ! Anh muốn hẹn em ngày mai đi ăn trưa với anh được không ? Ở quán hàng nhật mà em thích ăn lúc 11 giờ nhé ! "

-" Dạ vâng ! Vậy mai gặp lại anh sau ! "

Cô cúp máy quay người định đi vào siêu thị thì giật mình vì anh đã đứng sừng sững ngay trước mắt.

Toang rồi ! Xưởng giấm nổ tiếp đợt nữa rồi !

-" Có nhiều con bướm lượn lơ xung quanh em quá nhỉ ? Xem ra anh phải giữ thật kĩ em mới được ! "

-" Đâu có, Liệt ca ca là người thân của em ! Em và anh ấy quen nhau từ khi em mới sinh ra rồi ! Gia đình em và gia đình anh ấy cũng rất thân nên mọi chuyện không như anh nghĩ đâu ! " _ cô cố giải thích.

-" Anh nghĩ gì chứ ?! "

Thấy vậy, cô đành phải tung ra kĩ năng diễn xuất làm nũng siêu cấp của mình.

-" Thôi mà, em đã bảo là chỉ thân mật với một mình anh thôi ! Anh phải tin em chứ ! " _ cô vừa nói vừa cầm lấy tay anh.

Quả nhiên chiêu này của cô rất hiệu nghiệm mà ! Anh ngay lập tức không nhăn mặt nữa mà trở về với gương mặt dịu dàng, không khí cũng trong lành trở lại..

Chương 85: 85: Tình Huống Bất Ngờ

Về đến nhà, cô lên lầu thay quần áo còn anh thì vào bếp nấu ăn.

Trong nhà này để mà đánh giá đúng thì người siêng làm việc nhà và làm việc nhà giỏi là anh.

Tất nhiên không phải là cô không biết làm việc nhà mà là mỗi khi cô định làm gì thì anh lại ngăn lại và nói : " Để anh làm cho ".

Nên cô cũng chẳng có cơ hội trở tài nhiều.

Cô thay đồ xong đi xuống bếp, đeo chiếc tạp dề hình con thỏ lên rồi phụ anh nhặt rau và rửa rau.

^^ Công nhận anh ấy cũng khéo tay thật ! ^^ _ cô nghĩ thầm.

Anh cắt nguyên liệu vô cùng chuyên nghiệp.

Từng cử chỉ và hành động của anh vô cùng điệu nghệ.

-" Hôm nay ăn bò bít tết và salad thịt hun khói nhé ! " _ anh vừa cắt hành tây vừa nói.

-" Bò bít tết á ? Em không thích, em thích ăn sườn xào chua ngọt cơ !

" _ cô nũng nịu.

Không biết từ bao giờ khi ở bên cạnh anh, cô lại trở thành một đứa trẻ thích làm nũng như vậy.

Cả ngày chỉ dựa dẫm vào anh.

Việc gì không làm được đều nghĩ đến anh đầu tiên, giống như cô đang dần bị ỷ lại vào anh vậy.

Cứ thế này thì sao nói chia tay được đây !

- " Thỏ con, em đang nghĩ gì vậy ? Nước tràn hết cả ra nhà rồi ! "

- " Ồi, sorry, em đang mải suy nghĩ vài chuyện nên quên mất ! "

Cô vội vặn vòi nước lại, ngăn không cho nước tràn ra nữa.

^^ Thôi kệ vậy, được đến đâu hay đến đó ! ^^ _ cô nghĩ thầm.

Nấu xong, hai người họ cùng ngồi vào bàn ăn cơm như một gia đình thật sự.

Thật hạnh phúc !

^^ Nếu cứ như thế này mãi thì tốt biết mấy ! ^^

Ăn xong, anh cũng vẫn dành hết công việc nội trợ về tay mình.

Thấy anh tranh việc rửa bát, cô đành để đó cho anh làm còn mình thì ngồi gọt hoa quả.

- " Anh ăn táo hay cherry ? "

- " Anh ăn em được không ? "

- " Không được ! " _ mặt cô hơi ửng hồng.

- " Vậy thì đành ăn cherry thôi ! "

- " May quá ăn cherry em đỡ phải gọt ! "

- " Đúng là con mèo lười ! "

Khoảng thời gian ở bên anh thật sự khiến cô vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Nếu sau này không thể tiếp tục bên anh, cô sẽ ghi nhớ từng khoảnh khắc ngọt ngào này.

Bảo vệ nó tận sâu trong trái tim cô.

Ăn hoa quả xong, anh còn vài tài liệu, hợp đồng chưa xem qua nên đi vào thư phòng còn cô thì lên phòng ngủ trước.

TIỂU LỆ....

Một tiếng hét động trời vang lên, thì ra là của Pipi.

- " Có chuyện gì sao ? " _ cô hồn nhiên đáp lại.

Biết ngay là chị quên rồi mà ! Nhiệm vụ, nhiệm vụ đó biết chưa ? Chị chưa hoàn thành ! Mai là hạn cuối rồi đó !

- " Nhiệm vụ ? Là nhiệm vụ nào ta ? "

Lấy chiếc vòng !

- " A...!chị nhớ rồi !

.....

- " Cái gì ? Mai hạn cuối rồi á ! "

Vâng ! Vậy nên mai mà chị làm không xong thì đừng trách boss hệ thống á !

Nói lời cảnh cáo xong, Pipi biến vào hệ thống.

* reng reng *

- " Alo, ai đấy ạ ? "

- " Tôi là Vu đạo diễn, hôm nay gọi điện cho cô là để thảo luận một chút ! Tôi thấy cô rất hợp với vai nữ chính trong kịch bản của tôi ! Mong cô hãy hợp tác, nếu đồng ý thì mai chúng ta đến quán cà phê ở đối diện trường cô nhé ! "

- " Vâng ! "

^^ Trời ạ, khi thì không có 1 việc gì để làm, khi thì một đống việc thế này ! Sao giờ ta ? ^^

* reng reng *

^^ Lại ai nữa đây ? ^^

- " Alo, ai đấy ạ ? "

- " Tôi là Trần Kim Húc, muốn gọi điện để hỏi cô xem cô có đồng ý đóng nữ chính cho MV của Minh Thần không ? "

- " Là ca sĩ nổi tiếng Minh Thần ư ? "

- " Phải ! "

- " Ừm được chứ, được chứ ! "

- " Vậy mai chúng ta hẹn ở quán cà phê đối diện công ty giải trí K&Q để bàn bạc thêm nhé ! "

- " Ok ! "

Tắt máy, cô vô cùng vui mừng vì idol của mình mời mình đóng MV chung, đã thế lại còn là vai nữ chính nữa.

Nhưng niềm vui đến chưa được bao lâu thì cô chợt nhớ ra chỉ riêng trong ngày mai mà cô phải làm bao nhiêu là việc nữa.

Nào là đi bàn bạc với Vu đạo diễn và trợ lý của Minh Thần, đã thế lại còn phải đi hoàn thành cái nhiệm vụ chết tiệt kia nữa chứ ! Nghĩ thôi cũng đã thấy mệt rồi.

Đêm, lúc cô đã ngủ say thì anh lúc này mới hoàn thành xong công việc.

Anh xuống lầu pha cho cô ly sữa nghệ ấm bụng, anh nghĩ chắc tầm này cô cũng chưa ngủ vì bì thường cô ngủ khá muộn.

Nhưng anh đâu biết rằng ngày mai cô phải đi chạy show khắp nơi, không có thời gian để thờ.

Nghĩ đến thôi đã thấy mệt, vậy nên cô mới phải đi ngủ sớm.
Anh nhẹ nhàng mở cửa phòng, thấy cô đang ngủ say, anh không nỡ gọi dậy nên đành phải đổ cốc sữa đi.

*(Ông nhà từ nhỏ đã không thích uống sữa nên ổng mới đổ đi đó !)
Anh lên giường, từng động tác đều nhẹ nhàng để không làm cô tỉnh giấc.

Vừa ngả người xuống chưa được bao lâu thì bụp một cái.

Một cái chân thon dài gác thẳng lên người anh.
^^ Tướng ngủ của tiểu Thổ tử xấu thật ! ^^ _ anh nghĩ thầm.
Anh đành phải ngồi dậy, nâng chân cô lên rồi đặt nhẹ nhàng xuống dưới.

Nửa đêm, tự dưng cô sờ thấy nước.
^^ Nước gì thế này ? ^^ _ cô vẫn còn nhắm mắt.
Lúc sau cô mới giật mình nhớ ra mình đang bị ngày đầu nên chắc chắn thứ nước kia là....
^^ Chết cha, quên búng mắt ! ^^
Cô vội bật dậy, đi vào nhà vệ sinh bằng một tướng đi...!khá kì quặc.

Nghe thấy có tiếng động, anh cũng tỉnh dậy theo.

Anh lật chăn ra thì thấy...!một vũng máu trên giường.
Câu hỏi nhỏ :
Các bạn nghĩ nam chính (Bạch Tiêu) sẽ nghĩ gì khi gặp tình huống

này ? Comment bên dưới phần bình luận nha !!!♡.

Chương 86: 86: Bài Học Nhớ Đời

Đầu óc của xử nam thật là thẳng, thẳng đến nỗi không thể bẻ cong lại được.

Lúc nhìn thấy vũng máu, anh còn tưởng cô bị thương ở bụng, vội vàng đi vào nhà vệ sinh.

"Thỏ con, em có sao không ? Vết thương sâu lắm không mà sao chảy nhiều máu vậy ? Để anh xem cho...!"

(Đã lược bớt một vạn câu hỏi)

"...!"

"Này thỏ con, sao em không nói gì ? Mở cửa ra để anh đưa em đi bệnh viện khám, vết thương sâu quá còn khâu lại chứ ! Mất máu nhiều như vậy là chết đó ! "

"Em...!không sao " _ cô cố nhịn cơn đau bụng kinh, nói với anh.

"Nghe giọng em không ổn lắm đâu ! Em mà còn không mở anh xông vào đó ! "

Anh lo lắng cho cô đến mức tay chân luống cuống hết cả lên.

Còn cô thì mãi mới thay xong băng, chậm rãi mở cửa đi ra.

Haizz ai là con gái sẽ hiểu được cảm giác mình thì đang bị đau bụng mà bên cạnh lại có người đưa ra một vạn câu hỏi như vậy thì phiền tới cỡ nào.

"Em không sao hết ! Đến tháng mà thôi ! "

"Là vậy sao ! Vậy có cần đi gọi bác sĩ đến nhà không ?

"Anh gọi bác sĩ làm gì ? Giúp em thay băng vệ sinh chắc ? " _ cô nói với giọng có phần hơi cáu kỉnh.

"Ừm...!em ngồi ghế đợi một lát, anh thay ga giường mới đã ! "

"Không cần đâu, để em làm cho ! " _ cô tiến đến chỗ giường ngủ.

- " Em đang mệt mà làm sao anh bắt em làm được ! " _ anh bế cô lên rồi đặt cô ngồi vào ghế, còn không quên đưa cho cô cả túi chườm bụng.

- " Cảm ơn anh ! Khi này...!em có hơi "

- " Không sao ! Đàn ông ai để ý chuyện đó đâu.

Phụ nữ đến tháng cáu gắt hơn bình thường là điều đương nhiên.

"

Sau đó, anh đi thay ga trải giường mới, còn cái cũ thì cho vào túi rác vứt ra xuống lầu.

Anh đến gần, trực tiếp bế cô lên giường, đắp chăn lên cho cô.

- " Đến tháng không được để bị lạnh ! " _ anh nhẹ nhàng nói.

Đúng là mẫu người chồng hoàn hảo của mọi cô gái mà ! Bảo sao anh lại được xếp top 1 với danh xưng người chồng quốc dân.

Đúng là số cô khổ thật mà ! Ngày mai cần phải làm nhiều việc vậy mà đúng lúc " bà dì " ghé thăm.

Cô mệt mỏi, thở dài rồi nhắm mắt ngủ.

(Sáng hôm sau)

* Vươn vai *

- " Chào buổi sáng, vợ yêu ! Anh có nấu ít cháo bí đỏ, em rửa mặt rồi xuống ăn nhé ! "

- " Ủm ! "

Một lúc sau, cô đi xuống lầu, hai người cùng ngồi ăn.

Anh thì vừa ăn vừa xem tài liệu, phong thái vô cùng chậm rãi còn cô thì phải ăn nhanh nhất có thể để không uổng phí một ngày.

Cô đã lên sẵn kế hoạch rồi ! Cuộc hẹn với Vu đạo diễn là 11 giờ trưa, còn cuộc hẹn với trợ lí Trần thì vào khoảng 3 giờ chiều.

Vậy thì chỉ còn khoảng thời gian trống đó là vào buổi tối.

Thấy cô mãi dăm chiêu suy nghĩ, anh gõ nhẹ vào tay cô nói.

- " Nghĩ gì mà hồn vía bay hết cả đi thế ? Á thỏ con này, bà nội vừa gọi điện cho anh hẹn tối nay chúng ta ăn một bữa cơm gia đình ở nhà chính đây ! "

- " Vậy sao ! Em sẽ về sớm ! "

^^ Đúng là ông trời cũng giúp mình mà ! ^^ _ cô mừng thầm.

- " Vậy tầm khoảng 7 giờ chúng ta từ nhà đi nhé ! Cho dư chút thời gian em còn lựa trang phục với makeup.

"

- " Vâng ! "

Ăn xong, cô tạm biệt anh rồi nhanh chóng lái xe đi gặp Vu đạo diễn.

Dù sao bây giờ cũng đã 11 giờ kém 15 phút rồi.

Cũng tại cô lè mề, tối hôm qua không chịu chọn đồ trước nên giờ mới phải gấp gáp như vậy.

Cô đi ra lấy xe rồi đi đến chỗ đã hẹn với Vu Nhất Chính (Vu đạo diễn).

(Quán cafe)

Lúc cô đi đến, Vu Nhất Chính đã ngồi ở đó và đang thưởng thức ly cafe của mình.

Trên mặt bàn là một vài giấy tờ hợp đồng.

- " Chào Vu đạo diễn, xin lỗi tôi đến hơi muộn ! Để ông phải chờ lâu rồi ! " _ cô ngại ngùng đẩy ghế ra ngồi xuống.

- " Không sao, cũng có muộn gì đâu, vừa đúng giờ mà ! Chẳng qua tôi rảnh nên mới tới đây sớm ! Đây, kịch bản phim, nhân vật nữ chính cũng như hợp đồng đóng phim đây ! "

- " Vâng ! "

Cô nhận lấy, đọc chăm chú từng tờ một.

Một lúc sau khi đã đọc xong, cô liền vui vẻ đồng ý nhận vai diễn với Vu đạo diễn.

- " Tôi đồng ý tham gia bộ phim này ! Rất mong sau này được Vu đạo

diễn chỉ giáo thêm ! "

-" Cô có thể nói cho tôi biết vì sao cô lại đồng ý tham gia không ? "

-" Vì...!giống tôi ! "

Thấy cô có vẻ ngập ngừng nên Vu Nhất Chính cũng không hỏi thêm gì nữa.

Hai người kí hợp đồng vô cùng thuận lợi.

Kí xong thì Vu Nhất Chính cũng có việc nên phải đi trước còn cô thì ngồi đó, đọc kịch bản về nhân vật nữ chính mà cô đóng.

Quả thật rất giống cô kiếp trước.

Là một người mù quáng trong tình yêu.

Đến cả tính cách ngông cuồng, bất chấp sự phản đối của người khác cũng rất giống cô.

Đó chính là lí do mà cô đồng ý nhận vai diễn này.

Tô Mỹ lệ nhìn điện thoại, thấy đã là 1 giờ rồi, cũng vẫn còn khá sớm.

Cô cứ nghĩ rằng hôm nay bàn hợp đồng phải mất rất nhiều thời gian nhưng không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Cô lái xe đến nhà hàng Pháp gần công ty giải trí K&Q ăn bữa trưa.

Điều bất ngờ là khi vào đến nơi, cô thấy An Vỹ Vỹ cùng với một người đàn ông khác đang ngồi nói chuyện rất vui vẻ.

^^ Lại bám được người khác rồi à ! ^^ _ cô nghĩ thầm.

-" Phục vụ, cho tôi bàn một người ! "

-" Vâng, mời chị đi lối này ! "

Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại ngồi gần với bàn của An vỹ Vỹ.

Cô ta thấy Tô Mỹ Lệ liền bắt đầu nhú mày.

-" Ôi, thì ra là người lần trước bắt nạt em ! Còn cứ tưởng ai chứ.

Honey, hôm nay anh phải làm chủ cho em đấy ! " _ cô ta nói với cái giọng ngọt như rót mật, tay thì nắm lấy tay người đàn ông đối diện.

-" Ai, ai làm cục cưng bé bỏng của anh buồn, bắt nạt em hả ? Anh cho nó chết không toàn thân ! "

Lúc người đàn ông ngồi cạnh An Vỹ Vỹ lên tiếng, đồng thời quay mặt nhìn ra phía cô, cô không nhin được mà phì cười.

Trước nay gu thẩm mỹ của An Vỹ Vỹ cũng không đến nỗi nào mà giờ lại đi cặp kè với một lão già gần 70 tuổi như này.

Cái tuổi này cô ta gọi là ông cũng không thấy lạ lắm gì.

Vậy mà hai người họ còn gọi nhau là " cục cưng bé bỏng " với cả " honey ".

Oe, ghê tởm chết được.

Cô cố nhin cười, phớt lờ hai chúa hề đang diễn tuồng kia.

-" Cho tôi một phần beefsteak chín 7 phần nhé và một ly vang đỏ ! "

-" Này em gái, quay mặt lại nhìn chút đi chứ ! " y ông ta giờ thói háo sắc ra, sờ tay cô.

Cô vẫn không nói gì mà trực tiếp hất tay của lão già đó ra rồi kêu phục vụ.

-" Phục vụ, lấy thêm cho tôi một con dao mang đến đây ! "

Phục vụ mang đến một con dao, đưa cho cô với gương mặt có chút lo sợ.

Cô nhận lấy con dao, giờ nó lên trước mặt lão già kia rồi nói.

-" Một là cắt khỏi tầm mắt của bốn tiểu thư, hai là con dao này sẽ làm nhiệm vụ của nó ! "

-" Con kia, mày định làm gì ông đây ? Dù sao tao cũng là phó giám đốc của tập đoàn công ty con của gia tộc Tô thị đó, mày muốn chết không hả ? " _ hấn quát to

-" Công ty con của Tô thị ? Là chi nhánh nào ? " _ cô hỏi một cách nhẹ nhàng.

- " Là khu phía Nam gần công viên giải trí.

"

- "Ồ thì ra là vậy ! "

Cô lấy điện thoại trong túi ra, gọi một cuộc.

Lúc sau, khi cô tắt máy thì điện thoại của lão già kia đổ chuông.

- " Alo, ai đấy ? "

- " "

- " Ồ, sao tôi lại bị đuổi việc ? Giám đốc Lí, alo,...! Chết tiệt ! Lần này coi như xong thật rồi ! "

Lão ta nhìn cô, ánh mắt của cô phần nào đã trả lời cho lão ta rằng do ông ta gây sự với cô nên xứng đáng bị vậy.

Thấy ông ta như vậy, An Vỹ Vỹ định lén bỏ chạy, dù gì ông ta cũng không còn giá trị lợi dụng nữa rồi.

- " Đi đâu vậy Vỹ Vỹ ? Bạn trai cậu vẫn còn đợi ở đây mà ! Tiền ăn cũng còn chưa thanh toán nữa.

"

Nghe thấy vậy, An Vỹ Vỹ cố gắng chạy nhanh nhưng bị lão già kia tóm được.

- " Cục cưng, tàu khoản ngân hàng anh bị khóa rồi, em trả bữa này nhé ! Xong xuôi về khách sạn anh bù đắp cho em ! "

An Vỹ Vỹ bèn cắn răng chịu đựng, thanh toán tiền rồi đi cùng lão ta.

- " Tô Mỹ Lệ mà nhớ đó ! "

- " Đương nhiên rồi ! "

Cuối cùng thì hai cái gai cũng đi, cô cũng có thể một mình thư giãn, thưởng thức đồ ăn ở đây rồi..

Chương 87: 87: Ài Cuối

Ăn xong, cô đi bộ đến quán cafe đã hẹn với trợ lí Trần.

Dù sao hai cửa hàng cũng khá gần nhau nên cô để xe lại đi bộ cho tiêu bớt.

Đang đi thì cô gặp một người đàn ông che kín mặt mũi đang bị thương ở tay kia.

Nhân danh là người tốt, tất nhiên cô không thể bỏ mặt anh ta ở đây được rồi.

May mà thời gian vẫn còn dư dả nên làm việc tốt tích đức tí chắc cũng không sao.

"Này, vết thương khá nặng đó ! Đưa đây, tôi xử lí miệng vết thương cho anh ! " _ cô tiến gần nói.

"Không cần đâu ! "

^^ Trời ơi, sao giọng người con trai này hay vậy ! Vừa trầm, vừa mang chút ấm áp ! Xỉu up xỉu down ^^

Cô lấy băng cá nhân và bông sát trùng ra rửa sạch vết thương rồi dán băng lên.

"Cảm ơn ! "

"Không có gì ! À mà sao anh bị thương vậy ? " _ cô thắc mắc.

"Đạp vào cây.

"

Cô thấy vô cùng khó hiểu, khi không tự dưng đập tay vào cây rồi bị chảy máu.

Rảnh quá hả ? Hoặc cũng có thể là đang có tâm sự gì đó.

Cô định ngồi lại nói chuyện một chút nhưng có vẻ như không kịp rồi.

Mãi ở đây quên mất việc đến gặp trợ lí Trần bàn công việc.

Cô đành tạm biệt anh chàng đẹp trai này rồi đi đến quán cafe.

-" Xin lỗi, tôi tới muộn rồi ! " _ cô thở mạnh, vì phải chạy nhanh đến.

-" Muộn mất 5 phút 47 giây ! May cho cô là tôi hôm nay khá rảnh.

"

-" Vâng, vâng ! Đây là hồ sơ lí lịch của tôi ! Anh cứ về nghiên cứu trước đi rồi hôm khác chúng ta bàn hợp đồng nhé ! "

-" Hôm nay cô đi muộn như vậy, ngộ nhỡ trong quá trình quay MV cô cũng thế thì chúng tôi sẽ tổn thất bao nhiêu ? Thôi, hồ sơ này cô cầm về đi ! Tạm biệt.

"

-" Ơ này, trợ lí Trần ! Đợi đã...!" _ cô vội đứng dậy đuổi theo.

"

Lúc đi ra ngoài cửa thì cô thấy trợ lí Trần đang trách mắng một người nào đó, trông khá quen...!A, là người đàn ông kì lạ lúc nãy chứ ai nữa ! Cô tiến đến gần để nghe xem họ nói gì.

-" Tiểu tổ tông của tôi ơi, cậu đi đâu cả sáng nay vậy ? Công ty tìm cậu sắp đứt hơi rồi đó ! "

-" Tại mấy người bắt tôi làm việc nhiều quá, còn không cho tôi thời gian nghỉ.

Bây giờ còn quay lại trách tôi ! "

-" Rồi, rồi cho tôi xin.

Bây giờ về công ty được chưa ? "

-" Khoan đã, tưởng anh đi gặp ai đó đóng vai chính trong MV của tôi mà ! Người đâu rồi ? " _ anh ta ngó nghiêng tìm xung quanh, ánh mắt

vô tình va vào cô.
Cô ngại ngùng đi ra không biết nói gì.
-" À..

Ờm thì tôi là người anh cần tìm đó ! Mà chắc là chúng ta không có duyên rồi.

Trợ lí Trần vừa đuổi cổ tôi đi, không nhận hồ sơ của tôi nữa rồi ! "
Người đàn ông đó liếc mắt ra hiệu gì đó cho trợ lí Trần, ngay lập tức bánh tráng trở mặt.

Trợ lí Trần niềm nở quay qua nói chuyện với cô, còn chủ động xin hồ sơ của cô nữa chứ.

Đúng là trong showbiz ai cũng lật bánh tráng được mà !
Cuối cùng, kết quả nhờ có người đàn ông đó mà cô lại được chọn làm nhân vật chính.

Lúc anh ta đi lên xe cùng trợ lí Trần đã tháo khẩu trang ra, để lộ gương mặt của mình.
^^ Oa.....!là Minh Thần, cô vừa trò chuyện với Minh Thần ! Đã thế, đã thế còn nắm tay anh ấy nữa chứ ! Ôi trời, vận số này đúng là không đùa được mà ! ^^
Minh Thần nhìn cô, nở nụ cười.

Trước khi đi còn nói :
-" Hẹn gặp lại tiểu bảo bối ! "
Cô đúng là một fan đầu idol vô cùng may mắn.

Chỉ trong một ngày mà vừa có thể nói chuyện với idol, còn được nắm tay anh ấy và quan trọng hơn là được hợp tác cùng với anh ấy nữa chứ.

(Bởi thế mới nói, hào quang của nhân vật chính không đùa được đâu)
Cuối cùng cô cũng hoàn thành xong hai phần ba công việc rồi.

Chỉ còn chờ đến tối hoàn thành nốt nhiệm vụ cuối cùng nữa được.

Cô vui vẻ lái xe về nhà, trên đường về, cô nhìn thấy tiệm salon làm tóc, trông khá nổi tiếng.

Cô liền tạt qua đó làm thử, dù sao thì buổi đầu về nhà chính Bạch gia với cương vị là con dâu, cháu dâu trong nhà, không thể qua loa được.

(Một lúc sau)

Làm tóc xong, có tóc mới thì đương nhiên cũng phải có chiếc váy mới chứ ! Cô ghé qua tiệm bên cạnh thử vài bộ.

Xong rồi, vậy là có thể đăng hoàng, yên tâm đi đến nhà chính Bạch gia được rồi.

-" Thỏ con, em xong chưa ? " _ anh từ trong xe nói vọng ra.

-" Xong rồi ! " _ cô bước ra với hào quang lấp lánh.

Khoảnh khắc cô bước ra trong mắt anh đẹp như một tiên nữ bước xuống vậy.

Nói có vẻ hơi quá nhưng khi yêu rồi con người ta sẽ nhìn thế giới bằng một con mắt khác và đương nhiên sẽ nhìn người họ yêu bằng con mắt mỹ lệ, tuyệt diệu hơn rồi.

(Cầu độc thân như tui đang buồn lém)

Họ lái xe đến nhà chính Bạch gia mất khoảng 20 phút thì đến nơi.

Mọi người, các trưởng bối trong nhà đều đã đợi sẵn.

-" Lệ nhi, Tiêu nhi hai đứa đến rồi, mau vào, mau vào đi ! " _ Lão phu nhân vui mừng tiến đến nắm tay cô và anh.

-" Cháu chào bà, con chào ba mẹ, các bác, cô chú ! " _ cô nói, giọng có hơi lo lắng.

-" Chào bà, ba mẹ ! " (đoạn này chắc mn biết là ai rồi ha)

Vì Bạch Tiêu là con một nên không có anh chị em ruột, chỉ có 2 người em gái và một em trai của chú.

Mọi người đều đi vào trong nhà.

Quả là gia tộc lớn nhất Đông Âu quốc tế có khác.

Nhìn ai cũng khí chất hơn người, đến căn nhà thôi cũng thấy khác một trời một vực rồi.

Cô nhìn xung quanh, bất chợt nhận ra Minh Thần.

^^ Là Minh Thần ! Sao anh ấy lại ở đây ? ^^

-" Nhìn đi đâu đó tỏ con ? " _ anh nói nhỏ

-" Kia là idol Minh Thần phải không ? Anh ấy, anh ấy sao lại ở đây ? "

_ cô bất ngờ đến mức nói lắp.

Minh Thần nhìn qua chỗ cô, nở nụ cười.

-" Chào chị dâu ! Trùng hợp quá, chúng ta đúng là có duyên đó ! "

-" Chị...!chị...!dâu á ! " _ cô kinh ngạc.

-" Ừm, nó là em con nhà chú ba, tên là Bạch Thiên Minh.

Vì không muốn có scandal là nổi lên nhờ danh gia vọng tộc nên nó lấy tên nghệ danh là Minh Thần.

Trong giới giải trí cũng ít người biết lắm, càng huống hồ là fan.

" _ anh giải thích.

Đúng là cuộc đời, không ai lường trước được điều gì mà.

Đại minh tinh, idol của cô lại chính là em họ của chồng.

Còn điều gì hạnh phúc hơn đối với một người đu idol như cô chứ.

-" Thôi, chúng ta ăn cơm nào ! Hôm nay là bữa cơm gia đình đầu tiên mà tiểu Lệ về Bạch gia, chúc cho Bạch gia ta luôn hòa thuận như bây giờ.

" _ lão phu nhân mở lời.

Cô nhìn ba của Bạch Tiêu, trông ông có hơi...!hung dữ.

Không biết cửa ải cuối cùng ở nhà chồng này cô có qua nổi không nữa.

Một lúc sau khi ăn xong, Bạch Đình Quân (cha nam9) triệu kiến cô vào thư phòng.

-" Mỹ Lệ, vào đây nói chuyện với ta một chút ! "

Nghe câu nói đó mà cô như gãy hết cả chân tay, sợ hãi bước đi.

Thấy cô lo lắng như vậy, anh có ý muốn đi cùng cô vào trong nhưng cô khước từ.

-" Em không sao, anh cứ ở ngoài đợi em ! "

Mặc dù cô nói thế thôi chứ thật ra trong lòng cũng đang vô cùng lo sợ.

Chỉ là cô không muốn lúc nào cũng phải dựa dẫm vào anh, với cả cô nghe nói quan hệ của hai cha con này có vẻ...!không được tốt lắm.

Chẳng nhẽ cô lại muốn vì chuyện của mình mà làm cho mối quan hệ của hai người họ tệ hơn nữa..

Chương 88: 88: Fan Cuồng Pa Pa

Tóm tắt chap trước :

Sau khi ăn cơm xong, Tô Mỹ Lệ bị Bạch Đình Quân gọi vào thư phòng nói chuyện riêng.

Mặc dù có chút lo sợ nhưng cô vẫn quyết định đi một mình mà không có sự giúp đỡ của Bạch Tiêu.

Chapter 88 : Fan cuồng Pa pa

Cô bước vào phòng, cố nở nụ cười, nói chuyện với Bạch Đình Quân.

" Ba...!ba gọi con vào đây có chuyện gì ạ ? "

" Ngồi xuống trước đã ! "

" Vâng ! "

Cô ngồi đó trong lo sợ, đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

" Ta gọi con vào đây là có chuyện quan trọng ! "

" Dạ..

vâng ! "

" Con....!có thể cho ta xin chữ kí được không ? "

" Hà ???? " _ cô thắc mắc đến mức hét lớn.

" Ta có xem Lưu ly mỹ nhân sát con đóng rồi ! Hay lắm ! "

" À, dạ được ạ ! " _ cô đúng là đã được một phen hú hồn mà.

Cô cầm mấy tập giấy Bạch Đình Quân đưa, kí một lượt vào đó.

Xong xuôi, cô nhìn vẻ mặt của Bạch Đình Quân rồi thở phào một cái.

Đúng là lần đầu tiên cô được chiêm ngưỡng vẻ mặt lật bánh tráng của ông bố chồng.

Trước khi hai người đi ra, Bạch Đình Quân còn tặng cho cô một chiếc hộp.

" Trong này là báu vật gia truyền từ mấy đời trước của Bạch gia, nay ta trao lại cho con.

Mong con có thể giữ nó thật tốt ! "

" Vâng, con sẽ giữ gìn thật cẩn thận.

"

" Hà, hà, đúng là con dâu ngoan của Bạch Đình Quân ta ! Con gái à, nếu mà thằng oắt con kia bắt nạt con cứ nói với ta, ta dạy nó một bài học ! "

" Vâng, cảm ơn ba ! "

Hai người họ đi ra ngoài, lúc ra Bạch Đình Quân lại giữ gương mặt lạnh lùng kia khiến cho Bạch Tiêu lo lắng.

Anh chạy lại, dắt cô ra ngoài, còn không quên lườm ba ba Bạch Đình Quân.

" Có chuyện gì không ? Ông ấy làm khó em à ? " _ anh sốt sắng.

" Đâu có đâu ! Ba rất tốt đó, ba còn bảo em nếu bị anh bắt nạt thì về đây méc ba, ba sẽ thay trời hành đạo.

"

" Chỉ có thế ? " _ anh ngạc nhiên

" Ừm ! Nếu không anh nghĩ còn gì nữa ?! Ba còn tặng cho em cả báu vật gia truyền của họ Bạch nữa đó.

" _ cô giơ ra cho anh xem, mặt đầy tự hào.

Anh xoa đầu cô, gương mặt phần nào nhẹ hẫ đi.

Nhưng anh vẫn thắc mắc trước giờ ba mình là một người cực kì nghiêm khắc, tại sao lại đồng ý chuyện hôn nhân của anh và cô đơn giản như vậy ? Hay là ông đã biết được thân phận thiên kim tiểu thư kia của cô ?

" Sao vậy ? Trầm tư thế ! "

- " Không có gì ! Anh chỉ là lo cho em bị ai ăn hiếp thôi ! Cũng muộn rồi, vào chào mọi người rồi đi về nhé ! "

- " Ừm, đi ! "

Hai người họ đi vào chào mọi người rồi quay về Cẩm Tú Cung.

Haizzz, cuối cùng cũng hoàn thành xong nhiệm vụ, mệt chết bảo bảo rồi.

Cô tiến vào không gian của hệ thống để giao nộp vật phẩm.

(khi kí chủ tiến vào hệ thống thì người bên ngoài sẽ thấy họ như đang ngủ)

- " Này Pipi, nhắc mông ra đây ! "

Đây, đây...!Chị hoàn thành nhiệm vụ suôn sẻ đó chứ ! Lần nào cũng vậy, chả mất công phải tìm kiếm lâu.

- " Chuyện, bốn tiểu thư là ai chứ ! "

Thấy cô đang rất tự cao, hệ thống thờ dài rồi nói.

Thôi...!chị bớt bớt lại.

Mới cho có tí phẩm màu mà đã định mở cả nhà máy nhuộm đấy à !
Em xin !

- " Hừ, lâu lâu phải để người ta có cảm giác chiến thắng một tí chứ !

Mà sao em cứ bắt chị phải đi thu thập mấy cái đồ trang sức này thế ?
Định bán lấy tiền à ? "

Tào lao, sau này rồi chị sẽ biết.

Còn bây giờ thì đi về với lão công chị đi !

Vừa nói dứt lời, Pipi đá bay linh hồn cô ra khỏi hệ thống máy chủ.

- " Tỉnh dậy rồi hả ? Sao không ngủ tiếp, vẫn còn một đoạn nữa mới đến nhà ! "

- " Em hết buồn ngủ rồi ! "

Anh nhìn cô, xoa xoa đầu khiến tóc cô rối tung hết cả lên.

- " Này, này, đừng xoa đầu em thế chứ ! Rối hết cả tóc rồi ! " _ cô tỏ vẻ bức mình.

Anh khẽ cười nhẹ khi thấy biểu cảm vô cùng đáng yêu kia của cô.

Hôm nay đúng là một ngày hạnh phúc !.

Chương 89: 89: Thần Tình Yêu

Chương 90: 90: Quay Mv

Hôm nay là buổi đầu tiên quay MV ca nhạc của Minh Thần, mọi người đều đến rất sớm để chuẩn bị.

"Hi chị dâu, chị tập nhảy ổn cả chưa ? Có động tác gì khó cứ hỏi em nhé !"

"Ừm, vào thay trang phục đi kìa ! Đến hơi muộn đó !"

"Không sao, em canh đúng giờ đẹp mới bước ra cửa cho may mắn ấy mà ! " _ Minh Thần đùa

Mấy tháng nay sau khi nhận được clip dạy các động tác nhảy có trong cảnh quay của MV, cô đã không ngừng nỗ lực luyện tập thật tốt.

Đối với một người chưa đụng chạm đến bộ môn dance như cô thì quả là trong 2- 3 tháng này là một thử thách lớn khó có thể vượt qua nhưng cũng may là có không gian trong hệ thống.

Mỗi ngày cô đều vào trong không gian ấy để tập nhảy 2- 3 giờ (trong không gian thì thời gian sẽ trôi qua lâu hơn thế giới thực : 1 giờ \= 1 ngày trong không gian).

Sau khi makeup và thay đồ xong thì bắt đầu cảnh quay đầu tiên.

Cảnh đầu tiên quay khá là thuận lợi, các động tác nhảy của cô đều theo kịp Minh Thần và những bạn dancer khác.

Chỉ là đến cảnh tiếp theo, sau khi đọc kịch bản cô có hơi " hú hồn " xiu.

Cảnh này là cảnh nam nữ chính trong MV đứng dưới mưa hôn nhau.

Chết cô rồi ! Để lọt MV này ra ngoài thì không chỉ fan của Minh Thần xé xác cô mà còn có ông chồng thích ăn dấm kia của cô nữa.
Cô đi ra chỗ Minh Thần bàn bạc lại về kịch bản xem liệu có thể sửa được đoạn này không.

Minh Thần thấy cô lo lắng như vậy rồi còn cố ý trêu cô.

-" Không sao, không sao em bảo kê chị được chưa ? " _ Minh thần khoác tay lên vai cô.

Đúng lúc ấy thì cô phát hiện ra có một paparazzi vừa chụp lén cô và Minh Thần.

Cô cố chạy thật nhanh để đuổi kịp tên đó nhưng cuối cùng hắn ta lên một chiếc xe ô tô rồi đi mất hút nên không ai bắt lại được cả.

Kiểu này cô toang thật rồi ! Tô Mỹ Lệ quay về chỗ trường quay thấy Minh Thần vẫn đang ung dung ngồi chơi điện thoại.

Dường như cậu ta chẳng quan tâm gì đến việc bị paparazzi chụp lén cả.

-" Này, ở đó mà chơi được cẩn thận giấm đề chết cậu đó ! " _ cô đập nhẹ vào vai Minh Thần.

-" Thì sao chứ ! Anh họ trước nay xem xét mọi việc rất chu toàn, chị không cần lo đâu ! " _ cậu ta vừa nói vừa chơi game.

Mấy phút sau, trên mạng đã toàn tin hot của hai người, tấm hình bị chụp trộm kia cũng lên hot search, chiếm đầu bảng.

Khi tấm hình vừa được đăng tải thì mấy phút sau, Bạch Tiêu phi đến với tốc độ ánh sáng.

Anh chinh lại cà vạt rồi đi đến chỗ cậu em họ ngây thơ đang mãi chơi game kia, nhẹ nhàng tặng cho một cú gõ đầu trời giáng.

-" A..

đau, anh..

anh làm gì vậy ? Làm em thua rồi ! " _ Minh Thần ra vẻ giận dữ.
Đến lúc Minh Thần quay sang chỗ Bạch Tiêu thì...!một bầu không khí
âm thịnh dương suy đang diễn ra.

Cả gương mặt của Bạch Tiêu tối sầm lại, túm lấy cổ áo của Minh
Thần, bắt cậu ta phải đứng dậy.

Thấy anh như vậy, cô cũng lo theo, vừa ngăn anh lại vừa giải thích.

-" Thôi, có gì từ từ nói mà ! Anh bỏ em ấy ra trước đã nhé, đi mà ! " _
cô dùng giọng nũng nịu.

Cuối cùng cô cũng vớt được một mạng cho cậu em họ đáng thương
kia.

Anh quay sang chất vấn Minh Thần.

-" Bức ảnh này là sao ? Cậu có ý đồ gì với chị họ mình.

"

Ngay khi nghe câu nói đó từ Bạch Tiêu, Minh Thần dường như ngỡ
ngàng, hình tượng người anh họ cao lãnh, hoàn hảo, anh minh, luôn
luôn giải quyết mọi chuyện một cách bình tĩnh đã hoàn toàn sụp đổ.

-" Nhanh, còn không mau trả lời, ngăn người ra đó làm gì ? " _ anh
cáu kỉnh.

-" Haizzz, em cứ tưởng anh sẽ không giống những người đàn ông
khác ! " _ Minh Thần thở dài

-" Sao, có ý gì ? Đừng úp mở cẩn thận tôi nói bí mật của cậu với tiểu
thư kia đó ! "

-" Lại thế nữa rồi ! Thì em cứ tưởng khi yêu anh sẽ giữ được sự bình
tĩnh và phong độ của mình.

Ai ngờ...!Đúng là tình yêu làm con người ta yếu đuối, làm con người
ta mất bình tĩnh mà ! Anh họ, anh thay đổi rồi.

" _ Minh Thần thở dài đặt nhẹ tay lên vai Bạch Tiêu.

-" Thế tóm lại cậu có định giải thích chuyện bức ảnh không ? " _ anh
mất kiên nhẫn

-" Đây đây, chuyện là như thế này....!"

(7749 tiếng sau)

-" Đó, thế đó.

Chị dâu chỉ đi qua bàn kịch bản với em thôi ! "

-" Lần sau cách xa cô ấy ra chút.

"

Cuối cùng bình giấm kia cũng đã nguôi giận, Bạch Tiêu cầm lấy kịch bản trên bàn, đọc kĩ càng một lượt.

Thôi chết, còn vụ cảnh hôn kia nữa !

Cô vội giật lại tờ kịch bản trên tay anh, cũng may anh chưa đọc hết và cũng..

chưa đọc đến đoạn đấy.

-" Sao thế ? Đưa kịch bản đây anh xem nốt ! "

-" Khô..

ng..

khô..

ng cần đâu ! Anh về công ty làm việc đi.

" _ cô lo lắng.

-" Có chuyện gì mà em phải giấu ? " _ anh nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ.

-" À...!ờm...!"

-" Có gì đâu, chị ấy chỉ là không muốn anh đọc kịch bản thôi ! Dù sao trong đó cũng có cảnh hôn ! " _ Minh Thần ngắt lời cô.

Ôi đưa trẻ ngây thơ tội nghiệp này ! Nó còn không biết cái bình giấm kia sắp bùng đến nơi rồi.

-" Đó...!đó là lí do em đến bàn lại việc sửa kịch bản với em ấy đó ! " _ cô nhéo mạnh vào tay Minh Thần để cho cậu ta bớt nói lại.

-" Vậy còn không mau sửa ? " _ anh lườm Minh Thần.

Thấy vậy, cậu ta cũng nhanh nhẹn chạy lại bàn với đạo diễn sửa lại phân cảnh này.

Haizzz, cũng may là thằng nhỏ vẫn còn có chút " não " ! Nếu không thì có lẽ hôm nay là ngày giỗ của nó mất.

Sau khi thảo luận xong, dưới con mắt và khí thế bức người của Bạch Tiêu, đạo diễn cũng quyết định sửa lại kịch bản.

Dưới sự giám sát vô cùng nghiêm khắc của " bình giấm " Bạch Tiêu, MV cuối cùng cũng quay xong một cách hoàn hảo.

Chỉ có điều...! vốn dĩ nó là MV quay về chuyện tình yêu thì giờ đây lại trở thành tình bạn.

Đến cả một cái ôm của nam nữ chính trong MV cũng không có.

Đúng thật là, không hổ danh là " xưởng dấm " lâu năm..

Chương 91: 91: Thật Trẻ Con

Quay xong thì trời cũng đã tối, Bạch Tiêu mời mọi người trong đoàn đi ăn nhà hàng anh đã đặt sẵn.

Đúng là phú nhị đại, bao tất cả quán ăn sang trọng mà cứ rùng rùng như không.

Dù cho cô có là thiên kim tiểu thư giàu nhất nhì Đông Âu quốc tế cũng không dám làm vậy.

-" Hôm nay chúng ta có bữa ăn ngon như vậy là nhờ có Bạch thiếu cả.

Nào mọi người nâng ly để cảm ơn Bạch thiếu mau ! " _ đạo diễn nói.
-" Cảm ơn ! Em ăn thử món này đi ngon lắm ! Thịt sốt chua ngọt mà em thích đó.

" _ anh gấp cho cô miếng thịt đầy ân ái trước mặt bao nhiêu người. Thấy cô với bức tượng bằng Bạch Tiêu kia nói chuyện ngọt ngào, ai nấy đều nhìn nhau với con mắt khó hiểu.

Như kiểu họ vừa mới được chứng kiến một cảnh tượng lạ có một không hai trên đời vậy.

Và hiểu nhiên sau màn show ân ái này của hai người họ thì đoàn làm MV đã nhận thức ra được 1 điều quan trọng : Tô Mỹ Lệ là người phụ nữ của Bạch thiếu.

Ăn cơm xong, mọi người đều đi về hết, còn lại mỗi cô, anh và...!tên ngáng đường, bóng đèn 3000 oát - Minh Thần.

-" Sao vẫn chưa về ? " _ Bạch Tiêu bức xúc vì sự sáng chói của tên "

bóng đèn " kia.

- " Thì...! người ta muốn đi nhờ xe của hai người ó ! " _ Minh Thần nói giọng ổng ẹo

- " Nói hử hoi.

" _ Bạch Tiêu đẩy cậu ta ra xa.

- " Chú Lý xin nghỉ ốm rồi, không ai đưa em về cả ! "

- " Có chân không ? "

- " Thôi, cho em ấy đi nhờ cũng được.

Dù sao giờ cũng muộn rồi, không bắt được taxi đâu ! " _ cô mở lời giảng hòa.

- " Đúng là chỉ có Tiểu Lệ mới đáng tin cậy.

Thật không thể hiểu nổi sao em có thể lấy một người như cục đá này làm chồng haizzz tiếc thay cho số phận.

" _ Minh Thần thở dài.

* bộp *

Một cú đấm giáng xuống đầu Minh Thần.

- " Aiya đau...! " _ Minh Thần xoa xoa đầu.

- " Gọi là chị dâu ! "

Hóa ra hũ dấm này ghen vì cậu ta gọi cô là " Tiểu Lệ ".

Haizzz thật là ấu trĩ !

- " 2 người bót cãi nhau đi được không ? Lớn vậy rồi mà tính cách vẫn còn như trẻ con vậy ! " _ cô ra vẻ giận dỗi.

- " Hừ, ai trẻ con chứ ! " _ cả 2 đồng thanh nói.

Tô Mỹ Lệ cũng cạ lời với độ trẻ trâu này của hai người họ.

Cuối cùng, dưới sự khuyên bảo nhiệt tình của cô anh mới cho Minh Thần đi nhờ xe.

- " Đến nơi rồi mau xuống ! " _ Bạch Tiêu nhanh chóng đuổi tên bóng đèn kia đi.

- " Biết rồi ! Bye chị dâu nhé, ngủ ngon moa moa ! " _ Minh Thần hôn

gió Tô Mỹ Lệ khiến Bạch Tiêu tức giận.
Vừa đi trên đường, anh vừa xem điện thoại.

Sau đó lại để mạnh điện thoại xuống với vẻ bực tức.

"- Đúng là bọn báo chí ngu ngốc ! "

"- Sao vậy ? Lại có tin tức gì của em à ? " _ cô thắc mắc.

"- Có đã tốt ! " _ anh cục súc nói.

"- ??? " _ cô khó hiểu.

"- Vừa nãy rõ ràng hai chúng ta làm nhiều động tác ân ái như vậy mà bọn paparazzi kia không chụp lại.

Đúng là ngu ngốc ! "

Thì ra là anh bực tức về chuyện đó.

Cô cố nhin cười nhưng thất bại, bật cười lớn đến mức cả một con đường đều có thể nghe được tiếng cười lớn của cô.

"- Không ngờ bệnh ấu trĩ của anh nặng như vậy ! " _ cô lau nước mắt do cười quá nhiều.

"- Em còn cười được ? Tức chết bảo bảo rồi ! "

"- Ai là bảo bảo ? "

"- Anh là bảo bảo của em ! "

Vừa nói dứt câu anh liền hôn cái chụt vào má cô.

Cô cũng không thua kém gì liền phản công hôn lại.

"- Không ngờ bà xã anh lại nhiệt tình như vậy ! "

"- Hừ, cái này là nể tình hôm nay anh giải vây giúp em đó ! " _ cô nũng nịu.

Hai người họ cứ thế vừa lái xe về vừa tâm sự với nhau.

Khoảng thời gian này, anh và cô lại thêm thân thiết, gần gũi với nhau hơn.

Đến mức mà nếu không gặp được đối phương một ngày là sẽ cảm thấy khó chịu.

Cuối cùng cũng đi về đến nhà, cô vì quá mệt nên tắm xong liền đi ngủ

luôn.

Còn anh thì do đi theo cô cả ngày nên vẫn chưa kí xong một vài bản hợp đồng.

Anh hôn lên trán cô rồi lẳng lẽ đi ra khỏi phòng.
Cô mở mắt, khuôn mặt man mác buồn.

Mấy tháng nay cô đã suy nghĩ về chuyện này rất nhiều lần rồi.

Đôi lúc, tâm trạng rối bời, không nghĩ được gì, cô thật sự muốn đổi mặt với anh, nói cho anh nghe hết mọi việc.

Nhưng cô không có can đảm đó.

* reng reng *

-" Alo, anh à ? "

-" Ừm, em chưa ngủ hả ? "

-" Chưa, sao vậy ? "

-" Mai hai chúng ta gặp nhau ở quán bar Thiên Vu nhé ! Lâu lắm rồi không nói chuyện hàn huyên với nhau.

" _ Tần Liệt nói.

-"...!ừm ! 11 giờ nhé.

Em rủ cả bạn em được không ? "

-" Tùy em, thế nhé anh cúp máy đây ! Nhớ ngủ sớm ! "

-" Ngủ ngon.

"

Tắt máy, cô nhắn tin cho Chu Doanh Doanh rủ cô ấy đi bar với mình.

Chu Doanh Doanh cũng nhanh chóng đồng ý vì dù sao cô cũng vừa hoàn thành xong việc thi cử, đúng lúc muốn giải tỏa.

Sao mặt chị buồn vậy ?

^^ Haizzz hệ thống đại nhận, chị hỏi thật nhé ! Thật sự không còn

cách nào để phá bỏ hợp đồng đó à ? ^^

Không biết ! Dù sao nhiệm vụ chính chị cũng chưa hoàn thành xong.

Đừng đắm đầu vào tình yêu sớm quá ! Không lại nhìn thế giới thành màu hường hết thì khổ.

^^ Yên tâm, chị không có mù màu ! Mau trả lời câu.....^^

Cô chưa kịp nói hết câu thì hệ thống đã ngủm luôn rồi.

Đúng là hết thuốc chữa mà.

-" Chưa ngủ à ? "

-" À..

không em...!thấy khát nước nên ngồi dậy định đi lấy ! " _ cô bối rối.

-" Ngồi đó đi, để anh xuống pha cho em cốc sữa nghệ ! "

Anh đi xuống, pha cho cô một cốc sữa nghệ ấm rồi bê lên.

Cô uống xong thì đưa cốc cho anh rồi ngoan ngoãn nằm xuống " ngủ tiếp ".

-" Alo...!"

-" Chủ nhân, bên Hắc Viêm Bang hành động rồi ! "

-" Ừm được, tôi qua đó luôn ! Nhớ kĩ đừng để chúng lấy được thứ đó.

"

-" Vâng ! ".

Chương 92: 92: Nữ Chủ Nhân Tô Gia

Nghe xong điện thoại, Bạch Tiêu liền nhanh chóng rời đi.

(Sáng hôm sau)

Khi cô mở mắt, thấy anh nằm bên cạnh với gương mặt mệt mỏi.

Cô nhẹ nhàng xuống giường, lẳng lặng đi xuống bếp nấu đồ ăn.

Cô nghĩ chắc hôm qua có nhiều việc nên anh phải thức cả đêm để làm.

Đúng là chức tổng tài này không dễ làm mà.

Nấu xong, anh bị mùi đồ ăn thơm ngất ngây của cô mà tỉnh giấc.

-" Chà, hôm nay bà xã nổi hứng lên làm món gì mà thơm vậy ? " _
anh bước từ trên tầng xuống không quên hôn nụ hôn chào buổi sáng.

-" Dậy sớm vậy ? Em thấy anh mệt nên không dám đánh thức.

" _ cô bưng đĩa đồ ăn lên bàn.

-" Ừm, có nhiều việc chưa xử lí quá ! "

-" Làm gì thì làm, nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe ! " _ cô căn nhắc.

-" Biết rồi mà ! Cảm ơn vợ đã nấu cho anh bữa sáng ngon như vậy !
"

Hai người họ cùng nhau ăn sáng vui vẻ, hạnh phúc.

Hôm nay ngoài việc tối đi quẩy ra thì cả ngày cô chả có việc gì làm cả.

Hiếm hoi lắm mới có thời gian rảnh như vậy nên cô quyết định về thăm nhà một ngày.

-" Bạch Tiêu, tí em về nhà thăm ba mẹ, tối em ngủ luôn ở đó nên anh không cần đợi em đâu ! "

-" Ừm, sáng mai anh qua đón em tiện thể chào ba mẹ vợ luôn.

" _ anh có chút buồn.

Nhìn thấy gương mặt có chút tủi thân của anh, cô cũng không đành lòng, cô hôn vào má anh coi như đó là lời an ủi.

Sau khi ăn xong, anh phải đi đến công ty luôn còn cô thì dọn dẹp nhà cửa xong mới bắt đầu lấy xe về nhà.

Trên dọc đường đi về nhà, cô ghé vào quán trái cây mua lấy một giỏ.

Tuy bảo là về thăm nhà nhưng nhân danh là phụ nữ đã có chồng thì cô vẫn phải giữ một phép lịch sự nhất định.

Vì là cô muốn cho mọi người trong nhà một bất ngờ nên không thông báo trước cho họ là cô về.

Cô xuống xe, mở cửa nhà.

Điều cô ngạc nhiên là Vỹ Vỹ, cô ta lại xuất hiện ở trong nhà cô.

Mọi người đều tập trung đông đủ hết lại nhưng vẻ mặt thì không mấy tốt lắm.

Cô định lên tiếng nhưng lại nghe thấy tiếng Vỹ Vỹ nói.

-" Dì An Nhiên, cháu...!cháu và chú ấy thật sự..

lúc ấy say quá nên...!nên..

mới phát sinh ra chuyện ấy ! "

Mặt của Mai An Nhiên (mẹ nữ9) tối sầm lại, cắt không còn giọt máu, khóc nức nở.

Còn ông và bà thì lộ rõ vẻ thất vọng và đau khổ khi nghe An Vỹ Vỹ nói vậy.

-" Mình à, anh bị chuốc say mà ! Anh thật sự không biết, anh...!anh không cố ý ! " _ Tô Hải (cha nữ9) liên tục giải thích.

-" Màym câmmiệng lại thứ trắng hoa ! " _ Ông nội tức giận quát lớn.

-" Bố đừng mắng anh ấy nữa ! Là lỗi của con ! " _ An Vỹ Vỹ giả giọng làm bạch liên hoa.

* chát *

Lúc này cô không kìm được nữa, vứt giỏ hoa quả ở cửa, chạy thẳng đến trước mặt An Vỹ Vỹ tát cho cô ta một cái.

-" Cô là cái thá gì mà dám xưng hô như thế với ông tôi ? Cô thật là không biết liêm sỉ là gì đấy ! Đi phá hoại cả hạnh phúc gia đình tôi cô vừa lòng chưa ? Vừa lòng chưa hả ? " _ cô ngã khụy xuống dưới sàn không kìm được mà khóc.

-" Tớ...!tớ xin lỗi...!tớ không cố ý phá hoại hạnh phúc gia đình cậu ! "

_ Bạch liên hoa bắt đầu khóc.

-" Cô im đi ! " _ Mai An Nhiên quát.

Tô Mỹ Lệ lấy lại tinh thần, lau nước mắt, cô qua chỗ mẹ cô nắm tay bà ấy an ủi rồi nhắc điện thoại gọi cho luật sư.

Năm phút sau, luật sư Viên đến, bắt đầu bàn bạc về vấn đề ly hôn của Tô Hải và Mai An Nhiên.

Thấy thế, An Vỹ Vỹ mừng thầm trong lòng, cô sắp được trở thành nữ chủ nhân Tô gia rồi.

Có được sự chống lưng quyền lực như vậy thì ả sẽ không bao giờ phải quy lụy ai nữa.

Một bước lên mây trở thành bà hoàng ăn sung mặc sướng.

Nghĩ đến đó cô ta không nhin được mà khẽ cười nhẹ.

-" Cô còn cười được ? Không diễn tiếp cho tròn vai bạch liên hoa đi à ? " _ Tô Mỹ Lệ khiêu khích.

-" Không, không..

mình đâu có cười ! Mình thật sự đang rất hối hận.

" _ cô ta bắt đầu lật bánh tráng.

-" Ha, diễn giỏi đó ! Cô đang nghĩ sau khi ba mẹ tôi ly hôn thì cô có thể bước vào Tô gia ư ? Thật nực cười ! "

-" Mình, mình đâu có muốn vậy đâu ! " _ cô ta bắt đầu giả vờ bối rối lo sợ.

Tô Mỹ Lệ dẫn người đi điều tra khách sạn nơi mà ba cô và cô ta...!phát sinh quan hệ.

Lúc đến nơi, cô yêu cầu mở camera ra xem thử xem tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Xem xong, kết luận được rằng đúng như Tô Mỹ Lệ suy đoán, An Vỹ Vỹ cô ta thật sự đã lén bỏ thuốc mê vào ly rượu của ba cô rồi dụ ông lên phòng.

Nếu nói như vậy tức là ba cô thật sự không cố ý làm ra những chuyện đó với An Vỹ Vỹ nhưng...!2 người họ nếu thật sự đã phát sinh ra mối quan hệ đó thì ba cô theo pháp luật phải chịu trách nhiệm với cô ta.

Haizzz, tại sao An Vỹ Vỹ cô ta không biết tích đức cho con cháu vậy ? Kiếp trước thì giết cô còn kiếp này đi phá hoại hạnh phúc gia đình cô.

Cô thật sự làm gì có thù oán với cô ta mà cô ta lại đối xử với cô như vậy.

Địa vị và tiền bạc đã làm thay đổi một con người nhiều đến như vậy sao ? Đúng là trước kia cô bị mù rồi ! Mù mới tin loại người này tốt bụng, mù mới đi chơi với loại người vô liêm sỉ như vậy..

Chương 93: 93: Kim Bài Miễn Tử

An Vỹ Vỹ thấy cô có được đoạn clip có bằng chứng cô bỏ thuốc vào ly rượu của Tô Hải.

Cô ta lén chuồn ra khỏi đám đông, chạy vào trong nhà vệ sinh gọi điện.

" Alo anh à, giúp tôi một chuyện ! "

" Honey, anh sẵn sàng xuống núi đao biển lửa vì em nhưng anh được cái gì nào ? " _ một giọng nói của đàn ông

" Anh muốn gì tôi sẽ thỏa mãn anh, miễn sao làm việc này thật tốt cho tôi, đừng để có bất cứ dấu vết gì ! "

" Ok em yêu, hẹn gặp lại em tối nay.

"

Cô ta tắt máy, lén đi vào lại chỗ đám đông.

" Tôi đang định đi tìm thì cô xuất hiện ! " _ Tô Mỹ Lệ tiến lại gần.

" À, ờm mình...!mình đi vệ sinh chút ! " _ An Vỹ Vỹ lo lắng.

Tô Mỹ Lệ chỉ tay vào màn hình đang chiếu đi chiếu lại cảnh An Vỹ Vỹ bỏ thuốc mê vào ly rượu của Tô Hải.

" Vừa nãy cô đi vệ sinh nên không nhìn thấy giờ thì có thể thấy bằng chứng cô bỏ thuốc lù lù trước mắt mọi người rồi đó ! Nể tình hồi xưa tôi và cô là bạn học tôi cho cô quyết định xem cô sẽ đi tù mấy năm nào ? "

" Tôi,...!tớ..

mọi người hiểu nhầm rồi ! Đó là...!tôi làm chuyện đó là vì..

có người ép.

Phải, đúng rồi, có người ép ! " _ cô ta luống ca luống cuống giải thích.

Tô Mỹ Lệ nhìn ra được trò mèo của cô ta, cười khẩy tiến lại gần hơn nữa tát mạnh vào mặt cô ta.

Tát mấy cái liền nhiều đến nỗi mặt cô ta sưng như bị ong chích, hai bên má đỏ mà không cần đánh phấn má.

An Vỹ Vỹ lúc này không giả làm bạch liên hoa nhẹ nhàng nữa, cô ta cũng tiến đến gần Tô Mỹ Lệ đánh trả lại.

Hai người đánh đi đánh lại giằng co nhau.

Mọi người đến xem ngày càng đông, có người còn quay phim chụp ảnh lại đăng lên mạng.

(Phòng họp)

Bạch Tiêu đang chủ trì một cuộc họp vô cùng quan trọng thì nghe thấy tiếng trợ lí Trương nói thầm vào tai vài câu.

Ngay lập tức, Bạch Tiêu hủy cuộc họp không nói lời nào chạy ngay ra khỏi phòng.

Đi xuống hầm xe lấy xe và lái xe nhanh nhất có thể đến khách sạn. Đến nơi, anh thấy cô bị An Vỹ Vỹ đánh, tức giận đạp cô ta ngã xuống đất.

-" Á..

đau quá, anh..

anh nếu như con tôi bị sảy thì làm sao đây ? " _ An Vỹ Vỹ hét toáng lên, nháo nhào làm loạn.

-" Câm miệng ! " _ Bạch Tiêu gằn giọng.

Sau đó anh chạy đến chỗ cô, xoa nhẹ vào bên má đang sưng đỏ.

Bạch Tiêu tức giận, ra hiệu cho vệ sĩ bắt cô ta nhốt vào Đại lao của Bạch gia - nơi chuyên trừng phạt những tên đối đầu với Bạch gia.

Tô Mỹ Lệ thấy thế liền ngăn lại.

" Khoan đã, dù sao trong bụng cô ta cũng đang mang cốt nhục của ba em.

Cô ta có lỗi chứ đứa trẻ không có tội tình gì ! Đừng làm vậy.

"

" Nhưng...!" _ Bạch Tiêu cau mày.

" Được rồi mà, chuyện nhà em em tự giải quyết được ! Trên đường về nhà em sẽ kể lại tường tận mọi chuyện cho anh sau.

" _ Tô Mỹ Lệ nói.

An Vỹ Vỹ thấy mình thoát được một kiếp nạn liền mừng thầm trong lòng nhưng cô ta vẫn còn lo sợ chuyện về cái thai.

" Đứa bé " hiện giờ đang là một tấm kim bài miễn tử cho cô.

Nếu họ phát hiện ra sự thật thì cô ta chắc chắn sẽ không còn đường lui nữa.

Vậy nên đã đâm lao thì phải theo lao thôi.

" Đau quá à ? Người đâu đưa cô ta đi đến bệnh viện vào khoa phụ sản cho tôi ! " _ Tô Mỹ Lệ ra lệnh.

Nghe thấy đến bệnh viện, cô ta đổ mồ hôi hột.

Đến bệnh viện thì cô toi à ? Ngu gì mà đi kia chứ !

" À..

à tôi đỡ hơn rồi không cần phiền cô.

" _ Cô ta cố kiềm nén nỗi lo lắng.

Nhưng tất cả làm sao qua được mắt của Bạch Tiêu.

Thấy An Vỹ Vỹ tìm mọi cách để không đến bệnh viện khám, trong lòng anh nảy ra một vài nghi hoặc.

Anh bắt cô ta phải đến khám và lấy lí do là để an toàn cho đứa bé.
-" Khô..ng cần, tôi đã bảo tôi khỏe rồi mà.

Mấy người không cần phải quan tâm đến tôi ! " _ Cô ta không giấu nổi nỗi lo sợ.

Đúng lúc này thì mẹ cô và ba cô đến nơi, còn ông bà thì tuổi đã cao, cô không muốn họ phải chịu thêm cú sốc nào nữa nên đã nhấn trước với mẹ.

Mẹ cô là một người phụ nữ hiền lành, nhân hậu, bà thấy An Vỹ Vỹ như vậy liền đứng ra nói đỡ giúp cô ta.

- " Thôi, nếu nó đã nói không sao thì thôi, không cần phải đi khám làm gì ! Với lại chuyện nhà tôi, không phiền Bạch thiếu phải quan tâm.

" _ Mai An Nhiên nói.

Cô định ngắt lời mẹ, nói rằng cô đã kết hôn với Bạch Tiêu.

Cô cũng xem quên bém mắt việc cô chưa nói chuyện cô đã kết hôn cho ba mẹ.

Tính rằng hôm nay đi về thăm nhà nhân cơ hội nói thật luôn với gia đình vậy mà lại gặp phải chuyện này.

Cô hiện giờ đang rất phân vân, không biết có nên nói hay không. Bạch Tiêu thấy cô khó xử như vậy, liền ra hiệu với cô tạm thời giấu họ thêm một thời gian nữa.

Chừng nào xử lí xong việc này thì hẵng nói cũng không muộn.

Dù sao cô cũng đã đăng kí kết hôn với anh rồi, không đời nào có chuyện nói bỏ là bỏ luôn được.

Tô Hải đi đến chỗ của An Vỹ Vỹ, đỡ cô ta đứng dậy.

Mặc dù ông không có thích cô ta nhưng lương tâm không cho phép.

Lỡ như có chuyện gì xảy ra với đứa bé chắc ông sẽ ân hận cả đời.
Cuối cùng, nhờ có sự giúp đỡ của Bạch Tiêu nên đám đông cũng đã giải tán hết đi, các nguồn tin tức trên mạng cũng bị đóng băng và xoá bài viết đối với những trang tin tức nào nói về vụ việc của Tô gia..

Chương 94: 94: Nuôi Con Của An Vỹ Vỹ

Cô lấy máy điện thoại nhắn tin cho anh kêu về trước, còn cô thì tối nay sẽ ngủ cùng mẹ.

Bạch Tiêu nghe theo lời Tô Mỹ Lệ, nhanh chóng đi về nhưng trong lòng vẫn còn lo lắng cho cô.

Không biết cô có thể chịu đựng thêm được nữa không.
Biết anh sẽ lo lắng cho mình, cô nhắn tin kêu anh đợi trước cửa phòng vệ sinh gặp nhau.

Cô đi vào trước rồi lúc sau anh đi theo tránh để mọi người nghi ngờ.

Anh vào đến nơi, cô ôm lấy anh, nhón chân lên hôn nhẹ vào môi anh biểu thị thay cho lời nói : " Em không sao cả ! "

Anh cũng đáp lại cô, hai người họ trao nhau nụ hôn ngọt ngào.
Sau đó anh và cô phân chia nhau đi ra ngoài như chưa xảy ra chuyện gì.

Bạch Tiêu đi về trước còn Tô Mỹ Lệ lái xe đưa mẹ cô về biệt thự Tô gia.

Tối hôm ấy, cả Tô gia chả ai ăn ngon ngủ ngon được cả.

Mẹ cô sau khi về nhà thì tự nhốt mình trong phòng, không chịu ăn uống gì khiến cô vô cùng lo lắng.

-" Mẹ, dù sao mọi chuyện cũng đã như vậy rồi, nếu mẹ không ăn thì làm sao còn sức nghĩ cách giải quyết ? Mẹ mở cửa đi, con gái mẹ mới học nấu món cà ri gà này siêu đỉnh luôn ! Mẹ mau nếm thử đi ! "

- "!"

Đáp lại sự mong chờ của cô, vẫn là sự im lặng và cánh cửa phòng vẫn khóa chặt.

- " Mẹ không sao, chỉ là không muốn ăn thôi ! Con đừng lo lắng quá.

"

Mãi một lúc sau mẹ cô mới chịu lên tiếng vì bà biết nếu bà không chịu nói gì thì chắc chắn cô sẽ đứng ở đấy cho đến khi bà mở cửa và thì nhin ăn cùng bà.

Nhưng cô bây giờ không phải là một đứa trẻ mà bà nói mình không sao là cô tin.

Cô nghe được giọng của bà có chút khàn đi và hơi sụt sịt chắc bà khóc rất nhiều đây mà ! Cô hết cách, đành phải lấy chìa khóa dự phòng trong nhà kho ra mở cửa.

Vào bên trong, cô thấy mẹ cô đang ngồi trước cửa sổ, đôi mắt đã đỏ hoe và sưng lên vì khóc.

Cô bước đến chỗ mẹ, ôm bà thật chặt vào trong lòng.

- " Mẹ muốn khóc thì cứ khóc đi, khóc đến khi nào mẹ cảm thấy thoải mái hơn thì thôi.

"

Mai An Nhiên trong vòng tay ấm áp của cô con gái khóc.

Khóc xong quả nhiên cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Tô Mỹ Lệ lau nước mắt cho mẹ rồi bung khay đồ ăn cô nấu bằng cả tấm lòng cho bà.

- " Mẹ mau ăn đi, con gái mẹ nấu đó ! " _ cô cố gắng nở nụ cười.

- " Ừm ! Ngon thật đó, con gái mẹ giỏi quá ! " _ Mai An Nhiên cười.

Ăn xong, Tô Mỹ Lệ bung chén bát xuống dưới nhà rửa.

Lúc lên, cô còn pha cho bà thêm một cốc sữa nghệ ấm giống như Bạch Tiêu thường hay pha cho cô mỗi tối vậy.

Mai An Nhiên bỗng đứng hỏi Tô Mỹ Lệ :

- " Con quen biết với Bạch đại thiếu gia sao ? "

Cô không biết nên nói gì cả, chỉ đành nói dối rằng cô từng vô tình cứu Bạch Tiêu lúc nguy cấp nên hôm nay anh ta đến chắc để trả ơn.

Mai An Nhiên không hỏi thêm gì nữa nhưng trong lòng bà có hơi hoài nghi.

Một Bạch đại thiếu gia bao nhiêu vệ sĩ đi theo thì có gì là gặp nguy hiểm.

Với cả từ trước đến nay, anh ta nếu có mắc ơn người khác cũng sẽ dùng tiền để trả chứ không phải đi lo chuyện bao đồng gia đình nhà người khác như vậy.

Thấy mẹ có vẻ hơi nghi hoặc với lời cô nói, cô nhanh chóng chuyển chủ đề.

- " Mẹ, thế bây giờ mẹ định xử lí cô ta như nào ? "

- " Dù sao con bé đó cũng đã có con của lão gia trong bụng, con nghĩ có thể làm được gì nó ? " _ Mai An Nhiên thờ dãi.

- " Nhưng...!nếu không xử lí cô ta thì cô ta sẽ được nước lã tới, đề lên đầu lên cổ mẹ thì sao ? " _ Tô Mỹ Lệ tức giận.

- " Nó có thể làm gì được ta kia chứ ? Dù sao mẹ con cũng là thiên kim Mai gia.

"

- " Haizzz mẹ cứ mềm lòng như vậy thật hết cách mà ! "

- " Thôi, thôi không nghĩ về chuyện đó nữa, dù sao mẹ cũng nghĩ kĩ rồi.

Lỗi cũng không phải của ba con, ông ấy bị động trong chuyện này nên mẹ sẽ rút lại đơn ly hôn.

Còn về An Vỹ Vỹ, mỗi tháng mẹ sẽ chu cấp cho cô ta một số tiền nhất định để cô ta dưỡng thai.

"

"- Vậy nếu cô ta thuận lợi để được đưa bé ra thì sao ? "

"- Thì cho cô ta số tiền cô ta muốn đưa đứa trẻ cho chúng ta.

"

"- Mẹ định nuôi nó ? "

"- Ừm, dù sao trẻ con cũng không có tội.

Phá thai là tội tày trời, mẹ không thể diệt đường sống của một đứa bé.

"

Hai mẹ con họ nói chuyện đến tận gần sáng mới có thể ngủ được.

Nhưng cô vẫn không thể hiểu nổi sao mẹ cô có thể quyết định như vậy được.

Ừ thì lời mẹ cô cũng có câu đúng, không thể bắt An Vỹ Vỹ phá thai.

Thế nhưng việc cô thấy không nên là nhận nuôi đứa con của an Vỹ Vỹ.

Như vậy không phải cô ta sẽ được đòi hỏi thêm sao.

Lỡ như sau này thằng bé kia lớn, cô ta đòi lại con thì chẳng nhẽ gia sản Tô gia cũng phải chia cho cô ta một phần ?

Càng nghĩ càng thấy bức, không biết kiếp trước nữa cô nợ An Vỹ Vỹ cái gì mà giờ cô ta lại tìm mọi cách phá hoại gia đình cô như vậy..

Chương 95: 95: Vị Cứu Tinh Em Yêu Anh

Mai An Nhiên tháng này chuyển cho An Vỹ Vỹ tiền để nuôi con cũng như thuê cho cô ta một phòng khách sạn.

Sáng hôm ấy, Tô Mỹ Lệ đang ngồi suy nghĩ lại về chuyện cái thai kia của An Vỹ Vỹ, cô mới chợt nhận ra một điều là cái thai ấy của An Vỹ Vỹ chưa chắc đã là thật.

Bởi vì cái hôm cô ta đến nhà, cô nhặt được dưới sàn giấy khám thai nhưng lại thấy có điều gì đó không đúng.

Cô quyết định đi đến bệnh viện ở trên giấy khám thai của An Vỹ Vỹ để rơi, quả thật suy đoán của cô là đúng.

Tờ giấy mang thai kia là giả, cô ta thực chất không hề mang thai.

Bảo sao cô ta không có ốm nghén, đã thế còn hay uống rượu nữa chứ.

Lúc cô đang vui mừng đi ra khỏi bệnh viện thì gặp Tần Liệt.

Tối hôm trước do sự việc đó của An Vỹ Vỹ nên cô đã hủy cuộc hẹn với Tần Liệt.

-" Anh có nghe nói về chuyện nhà em rồi ! " _ Tần Liệt nói nhỏ, giọng lo lắng.

-" Ừm, vì chuyện đó mà mấy tháng này em sắp phát khùng lên rồi đây.

" _ Tô Mỹ Lệ kể.

-" Em yên tâm, anh thuê người giết cô ta ! " _ Tần Liệt nói thầm vào tai Tô Mỹ Lệ.

-" Không cần, chết sớm thì có gì tốt chứ ! Em sẽ dạy cô ta một bài

học.

"

"- Ừm, anh nghe em, có chuyện gì thì cứ gọi anh, anh sẽ cố gắng giúp em hoàn thành.

"

"- Vâng ! "

Nói xong, Tần Liệt đi về công ty làm việc.

Còn Tô Mỹ Lệ thì về Cẩm Tú Cung.

Cô vào phòng, nói chuyện với hệ thống.

"- Ngày, em có cách nào để xem lại sự việc của tối hôm đấy không ? "

Chị đoán xem !

"- Nè, không đùa nhá ! Chuyện này quan trọng.

"

5999 điểm Tini, đưa đây thì em cho xem.

"- Sao em không đi cướp luôn đi ! Xem có một tí mà lấy từng đấy điểm.

"

Kệ em, đấy gọi là làm ăn khôn khéo.

Phải như thế em mới duy trì được hệ thống này mấy nghìn năm rồi chứ ! Không thì có mà hệ thống húp cháo mà ăn à ?!

"- Vậy...!trong tài khoản chị có đủ không ? "

Thiếu 2 điểm nữa thì đủ.

"- Thôi, 2 điểm đó cho chị đi, có mỗi 2 điểm thôi mà.

"

Không, nửa điểm cũng không cho chứ đừng nói 2 điểm.

Như vậy em bị lỗ à !

- " Thì chị nợ được không ? Bao giờ chị có chị trả vào hệ thống.

"

Không chơi nợ nần nhá ! Chị thiếu điểm thì đi mà làm nhiệm vụ.

Bảng nhiệm vụ đạo này cũng ổn đó.

- " Haizzz vậy thì mở bảng nhiệm vụ ra xem nào ! "

Đã rõ.

xxx BẢNG NHIỆM VỤ xxx (Thời hạn 7 ngày)

Quay xong bộ phim của Vu đạo diễn (tiến độ hoàn thành : 15%)

Đột nhập vào Hắc Viêm Bang lấy lại món đồ mà tổ chức đó mới trộm được của tổ chức sát thủ TG (tiến độ hoàn thành : 0%)

◆◆◆ NHIỆM VỤ CẤP S ◆◆◆

Tra ra được bí mật quan trọng của Bạch Tiêu.

(Không giới hạn thời gian)

- HẾT -

Đó có nhiều đấy thôi.

Nhiệm vụ cấp bình thường thì chị bắt buộc phải hoàn thành cả 2 thì mới nhận được điểm còn nhiệm vụ cấp S thì hoàn thành cái là cho điểm luôn.

- " Bí mật của Bạch Tiêu ? Anh ấy có bí mật gì ? Chị phải tìm bí mật anh ấy giấu về gia tộc hay đời sống ? "

Đời sống.

Gia tộc người ta chị quan tâm làm gì

- " Ừm, biết rồi ! Chị sẽ cố hoàn thành sớm nhất có thể để lấy được điểm xem lại đoạn video đó.

"

Ok, chị cũng đã hiểu nhiệm vụ rồi thì Pipi không làm phiền chị nữa !
Tạm biệt, Pipi đi làm đẹp tiếp đây.

Hệ thống biến mất, cô cũng trầm ngâm suy nghĩ cách để hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất có thể.

Nếu để việc lấy được đoạn video chậm trễ thì e rằng An Vỹ Vỹ sẽ được đà lấn tới mất.

Nhưng tiến độ quay bộ phim kia của Vu đạo diễn chắc phải mấy tháng mới xong.

Phải làm sao đây ! Cô đang băn khoăn không biết nên làm thế nào thì đúng lúc hào quang may mắn của nữ chính xuất hiện.

Bạch Tiêu bước vào phòng, nói cho cô một tin vui.

-" Sao nhìn em có vẻ mệt mỏi vậy ! Báo em một tin tốt đây.

" _ Bạch Tiêu ngồi lại gần cô.

-" Tin tốt gì, anh nói mau lên ! " _ Tô Mỹ Lệ vẫn đang loay hoay suy nghĩ phương án.

-" Anh bây giờ là cổ đông lớn nhất và duy nhất của bộ phim em hợp tác chung với Vu đạo diễn đó ! Bất ngờ không.

"

Nghe thì có vẻ vui thật đấy nhưng cô vẫn còn đang ngồi nghĩ cách mau chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Thời gian đâu mà để tâm tới chuyện " tốt " ấy của anh.

Nhưng mãi một lúc sau cô mới phát hiện ra trọng điểm.

Đó là nếu anh là cổ đông chính thì chắc chắn có thể ra lệnh cho đoàn làm phim đẩy nhanh tiến độ các cảnh quay.

Mà nếu đẩy nhanh tiến độ quay thì bộ phim sẽ hoàn sớm và cô sẽ hoàn thành xong được nhiệm vụ đầu tiên.

Cô lúc này mới vui vẻ ôm chầm lấy anh, vẻ mặt lo âu vùi dập trong suy nghĩ kia cũng đã biến mất.

-" Anh đúng là vị cứu tinh của em đấy ! "

-" Đã bảo rồi mà, tin này em nghe được không vui mới lạ ! "

Đúng là cô có anh bên cạnh thật tốt.

Cứ có chuyện gì khó không giải quyết được, anh liền đột nhiên xuất hiện và mang đến cho cô cách giải quyết nhanh nhất..

Chương 96: 96: Tiểu Thúy Trong Sáng

Mấy tuần nay thật mệt, thời gian nghỉ ngơi lúc này của cô chỉ bằng 1/1000 thời gian lúc trước.

Vì cô nhờ anh bảo đạo diễn đẩy nhanh tiến độ quay phim nên một ngày quay đến gần trăm cảnh.

Thật là mệt chết bảo bảo mà ! Nhưng thôi vì sự nghiệp lấy được video, cô chấp nhận hi sinh không ăn không ngủ để học thuộc kịch bản và quay xong phim.

Bạch Tiêu thấy Tô Mỹ Lệ chăm chỉ vùi đầu vào kịch bản đến mức quên ăn nên anh đành vác tấm thân ngọc ngà này hàng ngày đều đến trường quay đưa cơm cho cô.

Tô Mỹ Lệ sợ rằng nếu Bạch Tiêu chỉ đến đưa mỗi hộp cơm cho một mình cô thì không hay, sợ mọi người phát hiện ra nên cô đã nhắc trước với anh lúc đến thì lấy danh nghĩa cổ động quan tâm đoàn phim nên mua cơm cho nhân viên trong trường quay ăn.

Còn cơm của cô thì do anh đảm nhiệm.

Bạch Tiêu lúc đầu không nghe vì thật ra trong lòng anh cũng đang muốn báo chí và tất cả mọi người biết anh và cô " thân thiết " như thế nào.

Để sau này không tờ báo nào dám đẩy thuyền cô với thằng nào khác ngoài anh.

-" Nè của em, anh mới học được món mới trên mạng nên nấu thử cho vợ ! " _ Bạch Tiêu nhìn cô, ánh mắt long lanh mong được nhận lời khen.

- " Ừm, cảm ơn ông xã nhiều ! " _ Cô hôn vào má anh coi như 1 lời khen ngợi.

* Choang *

Hai người quay đầu lại phía cánh cửa thì thấy Tiểu Thúy - cô bé trợ lí Tô Mỹ Lệ mới kí hợp đồng.

Dường như cô bé đó đã nghe được từ gì không nên nghe hoặc thấy cảnh gì đó của hai vợ chồng cô.

- " E..m e...m...!em không nhìn thấy hai người hôn nhau đâu !

Cũng...!cũng không nghe thấy hai người gọi nhau là vợ chồng đâu ạ ! " _ Tiểu Thúy hốt hoảng lấy tay che mắt.

Đúng là một cô bé ngốc.

Câu trước bảo là không nhìn, không nghe thấy gì mà câu sau đã khai hết ra sự thật rồi.

Cũng may cô bé này khá là tốt bụng, ngoan ngoãn, tính cách cũng tốt.

Tiếp xúc qua một thời gian thì thấy đây là một con người sống vì công việc và quan trọng hơn hết là đã theo ai là sẽ lo cho người đấy an toàn.

Nói chung để cô bé này biết được sự việc chắc cũng không sao.

Bạch Tiêu đứng dậy, tiến lại gần Tiểu Thúy khiến cô bé sợ đến nỗi chân ta run lặt bặt.

- " Này, đã nhìn thấy thứ không nên thấy rồi thì tốt nhất hãy giữ kín trong lòng.

Bếp xếp là coi chừng.

" _ Bạch Tiêu đôi mắt lạnh băng, cả người tỏa ra sát khí.

- " Anh thôi đi, đừng dọa em ấy quá ! Không thấy người ta sắp sợ anh thành cái dạng gì rồi kìa.

" _ Tô Mỹ Lệ nhéo tay Bạch Tiêu.

Anh thu lại sát khí, ngoan ngoãn làm một ông chồng đáng yêu nghe lời vợ.

-" Em giữ bí mật chuyện về ngày hôm nay giúp chị nhé Tiểu Thúy ! "

_ cô đến bên cạnh, nắm tay Tiểu Thúy.

-" Vâng, em sẽ không hé răng nửa lời đâu ạ ! Hai người cứ tiếp tục đi, em xin phép ra ngoài trước.

"

-" Ừm, cảm ơn em nhé ! " _ cô vui vẻ nói.

-" À..

à chị ơi đạo diễn Vu có bảo 2 giờ sẽ bắt đầu quay tiếp.

Lúc đó chị nhớ ra đúng giờ nhé, em sẽ ra ngoài canh cửa không cho ai làm phiền hai người.

" _ Tiểu Thúy nháy mắt, cười ngây ngô.

Đúng là đầu óc đen tối mà, cô bé chắc tưởng rằng anh và cô hai người sẽ làm chuyện gì đó nên mới bày ra cái bộ mặt đó.

Trẻ con thời nay lớn nhanh quá đấy !

-" Vợ, có người canh cửa giúp rồi, chúng ta làm chút gì đó đi ! " _ anh nhìn cô với đôi mắt phát sáng.

-" Không làm gì hết ! " _ cô đẩy anh ra, quay người đi ra chỗ ghế makeup đọc kịch bản.

Xem ra con đường tình duyên của hai người còn lâu lắm đến ngưỡng thể xác hòa quyện.

-" Được rồi, không làm thì không làm.

Cần gì phải cách xa anh như thế chứ ! " _ anh chạy lại chỗ cô làm mặt hờn dỗi.

Cô mặc kệ khuôn mặt ấy, chăm chú vào xấp kịch bản.

-" Phòng trước vẫn hơn.

Đợi anh máu dê dồn hết lên não thì em trốn kiểu gì ?! "

- " Bà xã cứ yên tâm, bao giờ em nguyện ý thì mới làm, anh sẽ không ép em ! "

Nhìn gương mặt bảo đảm không làm gì của anh, có quý mới tin được.

Tốt nhất là nên cách xa thì hơn.

Thấy cô vẫn chăm chăm ngồi đọc kịch bản, mình bị ngó lơ, anh nằm xuống đùi cô, giả vờ nhắm mắt đi ngủ.

- " Dậy, anh dậy đi em còn phải học kịch bản.

" _ cô đầu đầu anh ra

- " Không, bà xã em cứ làm việc của em, còn anh ngủ trên đùi em là được ! " _ anh vẫn kiên quyết nằm đấy.

Cô cũng hết cách với anh, đành phải để anh nằm đó ngủ còn mình tiếp tục học kịch bản..

Chương 97: 97: Lỗi Hệ Thống

- " Dậy, anh mau dậy đi để em đi quay ! " _ cô lay lay người anh.
Bất giác bản thân anh cũng không biết mình vào giấc từ lúc nào.

Anh ngồi dậy, vươn vai không quên hôn cô một cái.

- " Vợ đi làm đi, xong việc chồng sẽ tới đón.

"

- " Ừm, anh mau về công ty đi.

Trợ lí Trương vừa nhờ em nhắc anh có cuộc họp lúc 2 giờ 30 phút với đối tác đó ! " _ cô vừa thay đồ vừa nói.

- " Anh biết rồi ! "

Trước khi đi, anh không quên dặn cô bé trợ lí của cô - Tiểu Thúy rằng tầm 4 giờ đi mua đồ ăn xế cho cô.

Thật là một ông chồng chu đáo.

Mặc dù rất sợ khi nhìn thẳng vào mắt Bạch Tiêu nhưng Tiểu Thúy cảm thấy anh chắc chắn là người tốt vì có ai lo cho vợ mình, chăm sóc, quan tâm cô ấy chu đáo như anh đâu.

Không hổ là ông xã quốc dân mà.

Cảnh quay buổi chiều cuối cùng cũng hoàn thành.

Chỉ còn nốt một vài phân cảnh cần quay vào buổi tối trong rừng trúc nữa thôi là có thể về nhà nghỉ ngơi rồi.

- " Chị ăn đi nè, em mới mua ở tiệm bánh ngọt Pháp mà chị thích đó !

"

"- Kinh, còn biết chị thích ăn chỗ đó.

Mà hôm nay chu đáo quá nhỉ, biết mua đồ ăn chiều cho chị luôn ! "

"- Không mua để chồng chị đập em ra khỏi công ty à ! " _ Tiểu Thúy nói nhỏ.

Cô cười, thì ra là anh ấy nhắc Tiểu Thúy mua đồ ăn cho cô.

Ăn xong miếng bánh kem công nhận lấy lại tinh thần hẳn.

Đối với một người háu ăn như cô thì khi cảm thấy mệt mỏi chỉ cần có đồ ăn là vui vẻ hẳn lên.

Sau khi mọi người quay xong nốt mấy phân cảnh cuối thì đã gần 11 giờ.

Đáng nhẽ ra sẽ xong sớm hơn nhưng do nhân viên của tổ đạo cụ sơ ý làm hỏng mất thanh kiếm đạo cụ quan trọng nên phải mất thêm thời gian để làm lại.

"- Tan muộn vậy ? "

Anh đợi cô cả mấy tiếng ở ngoài, còn cứ lo có chuyện gì.

Bạch Tiêu cởi áo khoác của mình khoác cho Tô Mỹ Lệ rồi mở cửa xe cho cô.

"- Đáng ra là xong sớm hơn nhưng do tổ đạo cụ làm việc sơ suất nên mới như vậy.

Xin lỗi, bắt anh phải đợi ở ngoài lâu như vậy ! " _ cô mệt mỏi.

"- Không sao, thế anh đưa em đi ăn gì nhé hay muốn ăn ở nhà ? "

"- Đi ăn lẩu đi ! Trời tối có hơi lạnh, vừa hay hợp để ăn lẩu.

" _ cô hai mắt sáng rực lên.

"- Đúng là thỏ con ham ăn, rồi, nằm nghỉ chút đi ! Đến nơi anh gọi.

" _ anh khởi động xe.

Đường phố lúc này mặc dù đã muộn nhưng vẫn nhộn nhịp và sầm uất.

Trên đường vẫn còn rất nhiều xe cộ đi lại, đèn đuốc từ các cửa tiệm ven đường chiếu sáng cả một con phố.

Trên vỉa hè, những cặp đôi nắm tay nhau đi dạo trông thật hạnh phúc.

Nếu là trước kia, anh sẽ cảm thấy ghen tị với họ.

Nhưng bây giờ anh đã có cô, một tia sáng nhỏ ấm áp luôn mang cho người khác một năng lượng tích cực và hơi ấm hạnh phúc.

^^ Uiya sao lại cưỡng ép linh hồn người ta vào hệ thống vậy ? ^^

Có chuyện gấp thì hệ thống mới phải làm vậy thôi chị thông cảm.

^^ Chuyện gấp gì nói mau đi, hôm nay chị mệt lắm cần được nghỉ ngơi.

^^

Hệ thống đang gặp trục trặc, hiện giờ em đang cố sửa nhưng không biết sẽ phải mất bao lâu nữa.

Tạm thời chị sẽ không thể tỉnh dậy được đâu do linh hồn chị trói buộc với hệ thống.

^^ Cái gì, điên à ? Chị mệt mỏi cố gắng hoàn thành đồng nhiệm vụ ấy là để lấy được video kia.

Vậy mà bây giờ lại bảo hệ thống trục trặc.

Với cả sao chị lại không tỉnh dậy được kia chứ ? ^^

Chị là 1 linh hồn đã kí kết ước với hệ thống nên giờ hệ thống gặp trục trặc thì không thể hoạt động được nữa.

Dĩ nhiên linh hồn chị sẽ phải ở giao diện chính của hệ thống chứ.

^^ Vậy còn thân thể ngoài kia của chị ? ^^

Thì sẽ vẫn còn hơi thở nhưng nó sẽ trong trạng thái ngủ sâu.

Chừng nào hệ thống tu sửa ổn định các lỗi về thời không thì linh hồn

chị có thể quay về lại với thân xác.

Yên tâm đi, sẽ nhanh thôi !

^^ Haizz đành phải chịu chứ biết sao giờ.

^^

Cô lo lắng không biết anh ở ngoài kia sẽ thế nào khi nhìn thấy cô như vậy.

Liệu có vì chăm cô mà không ăn không ngủ ? Mong anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì !

Chị đừng lo, chị vẫn có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài thông qua chiếc gương kia.

Nhưng chỉ là sẽ chỉ nhìn mà không làm gì được thôi !

^^ Không sao ! Nhìn anh ấy thôi cũng được.

^^

Em vẫn nghĩ chị nên cách xa anh ta.

Bổn hệ thống cứ có cảm giác anh ta đang che giấu một bí mật gì đó rất quan trọng và có thể liên quan tới chị đó.

^^ Dù thế nào đi chăng nữa anh ấy cũng sẽ không bao giờ làm hại đến chị.

Còn về bí mật của anh ấy, ai mà chả có ví mật riêng chứ ! Chị không để ý đến chuyện đó ! ^^

Thật hết cách với chị, yêu vào là lú cả mề, như chúng phải bùa bả nhà người ta ý.

^^ Kệ em muốn nói gì thì nói ! ^^.

Chương 98: 98: Ra Mắt Gia Đình Vợ

Đã gần một tháng trôi qua kể từ khi cô rơi vào trạng thái ngủ sâu (một tháng này là đang tính ở thế giới bên ngoài.

Còn ở bên trong hệ thống thì mới chỉ có 8 ngày) đoàn làm phim cũng ngưng quay, MV cũng tạm thời chưa tổ chức họp báo.

Tất cả mọi thứ đều ngưng trệ lại.

Cả anh cũng vậy, hoãn hết tất cả các buổi họp quan trọng, suốt ngày ngồi bên cạnh cô lo lắng đến mức đôi mắt thâm quầng, đầu tóc rối tung và đôi môi nhợt nhạt.

Cô ở bên trong hệ thống nhìn thấy anh như vậy cũng rất đau lòng.
Hu mệt chết mất ! Cuối cùng cũng sửa xong.

Người ta phải cật lực sửa nhanh nhất có thể cho chị đó ! Mau trả....!Ơ chưa gì đã đi ra mất rồi.
Hệ thống chưa kịp nói hết câu thì cô đã chạy ra ngoài.

Ở thế giới thực tại, cuối cùng cô cũng tỉnh dậy khiến cho anh vui mừng đến nỗi đôi mắt thâm quầng biến thành đỏ hoe.

Khóe mắt cay cay và đôi môi nở nụ cười hạnh phúc.

-" Cuối cùng em cũng tỉnh ! Anh cứ tưởng sẽ mãi mãi không gặp lại em chứ ! " _ anh ôm chầm lấy cô.

-" Nào có, chẳng phải em tỉnh rồi còn gì ! " _ cô cũng đáp lại cái ôm của anh.

-" Bác sĩ bảo không thể tìm ra nguyên nhân vì sao em ngất đi.

Họ còn nói cái gì mà em bị rơi vào trạng thái ngủ sâu giống như người thực vật làm anh chết đứng người.

"

-" Ờ..

Ừm chắc do chưa bao giờ làm việc mệt mỏi nên mới...!như vậy ! " _
cô cố lảng tránh và giải thích một cách băng quơ.

-" Không sao, em tỉnh dậy là tốt rồi ! Lần sau anh sẽ không cho em làm việc quá sức như vậy nữa ! Lỗi cũng một phần là do anh cả.

" _ anh tự trách.

-" Đừng tự trách bản thân, là do em ép anh đồng ý mà.

Nếu nói anh có lỗi thì trách oan anh rồi.

" _ cô xoa xoa đầu anh.

-" Anh xuống nấu đồ ăn cho em nhé ! Chắc đói lắm rồi phải không ! "
_ anh vội vội vàng vàng mang dép rồi chạy xuống dưới lầu nấu ăn.
Cô cười, nước mắt cũng rơi xuống.

Lúc cô ở trong hệ thống, nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi lo âu của anh qua tấm gương kia, cô không kìm được mà muốn lao thẳng vào chiếc gương kia để đến bên anh, ôm anh an ủi.

Một lúc sau, anh lên phòng với gương mặt lấm lem, trên tay còn cầm cái muôi canh.

-" Mau xuống ăn cơm cho nóng, anh vừa nấu xong ! "

-" Ừm em biết rồi, anh tắm rồi xuống dưới nhanh em đợi.

" _ cô cời chiếc tạp dề và lấy muôi canh từ tay anh rồi mang xuống dưới bếp.

Ăn xong, cô lên phòng nghỉ trước còn anh đi nghe điện thoại.

Lúc lên phòng, cô thấy cửa sổ đang mở.

Quay đầu ngó nghiêng thì có bóng người đứng chắn trước mặt cô, làm cô sợ hết hồn tưởng kẻ trộm hóa ra lại là Lăng Vân.

" Có sao không ? Tôi nghe nói em bất tỉnh gần tháng nay.

" _ ánh mắt hiện rõ vẻ lo lắng.

" Không sao, chỉ là suy nhược cơ thể chút thôi ! Sao cậu lại tới giờ này lại còn trèo cửa sổ vào nữa chứ ! "

" Ờm...!tôi tiện ghé qua thăm cô rồi đi có việc luôn ấy mà ! Thấy cô tỉnh cũng yên tâm rồi đi trước đây.

"

" Đi cẩn thận ! "

Cũng may Lăng Vân vừa đi khỏi thì Bạch Tiêu mới đi vào phòng.

Chứ mà để hũ dấm này nhìn thấy Lăng Vân thì không biết sẽ thế nào nữa.

" Em chưa ngủ à ? "

" Em muốn gọi cho mẹ một tiếng ! "

Lúc cô bị ngất, báo chí đều đưa tin nên bây giờ ai cũng biết cô bị ngất rồi được Bạch thiếu đưa về nhà chăm sóc.

Vậy nên tỉnh rồi cũng đồng nghĩa với việc phải đi giải thích cho mọi người trong gia đình cô cũng như truyền thông về chuyện này.

" Thôi em nghỉ sớm đi, mai anh đưa em qua nhà rồi nói chuyện với gia đình luôn ! Nói qua điện thoại không tiện.

" _ anh đưa cô ly sữa nghệ còn ấm.

Cô uống hết ly sữa rồi nghe theo lời anh nằm nghỉ ngơi.

Nhưng cô cũng đang lo nếu cứ để mọi việc chậm trễ thế này thì An Vỹ Vỹ cô ta sẽ được lợi làm cần.

(Sáng hôm sau)

Hôm nay cô dậy từ 6 giờ sáng, tập thể dục và chạy bộ quanh công viên cùng anh.

Bình thường cô toàn lười biếng ngủ nướng đến 9- 10 giờ mới dậy hôm nay dậy sớm đi cùng anh tập thể dục như vậy cũng khiến tinh thần của cả hai người thoải mái và phấn chấn hẳn lên.

Chạy bộ xong thì đi tắm táp một chút rồi xuống lầu thưởng thức bữa sáng đặc biệt của chồng yêu.

Vui vẻ biết bao !

Ăn xong, cô và anh lên sửa soạn đồ rồi ra gara lấy xe đi thăm hỏi gia đình cô.

Trên đường đi, anh luôn miệng hỏi cô về sở thích của từng thành viên trong gia đình.

Trông anh bối rối khi đi ra mắt gia đình nhà vợ thế thật đáng yêu.
-" Anh yên tâm, đừng lo lắng gì cả.

Dù sao chúng ta cũng kết hôn rồi, mọi người chắc chắn sẽ chấp thuận thôi ! " _ cô cười vui vẻ.

-" Vậy mình ghé qua vài cửa tiệm mua ít đồ đi ! Lần đầu ra mắt nhà vợ, chẳng nhẽ anh đi tay không đến ?! " _ anh lúc này mất hết dáng vẻ tự tin, cao ngạo thường ngày.

Không còn là một Đại tổng tài của tập đoàn lớn nữa mà giống như nàng dâu bẽn lẽn ra mắt nhà chồng.

Đáng yêu chết được !.

Chương 99: 99: Quá Khứ Sẽ Mãi Chỉ Là Quá Khứ

Cuối cùng sau khi mất gần 2 tiếng để đi mua sắm đồ đặc tặng cho gia đình vợ anh mới bớt lo hơn được chút.

Đến nhà, cô thì bình tĩnh bước từng bước đi và thần thái vẫn ngút ngàn như vậy.

Còn nhìn sang bên anh, phong độ giảm hẳn, hai tay còn cầm một đồng túi quà lớn bé.

Trông như người phục vụ đi theo sau một đại thiêm kim tiểu thư. Vào nhà, anh tặng cho mỗi thành viên vài túi quà riêng mà mình đã dùng cả lòng thành để tặng, sau đó mới đứng gần cô.

Anh nắm tay cô rồi lấy lại phong độ, dõng dạc và trịnh trọng tuyên bố :

-" Chào mọi người, con là Bạch Tiêu, là chồng của Tiểu Lệ.

"

-"!"

Mọi người ai ai cũng nhìn anh, vẻ mặt ngơ ngác.

Chưa để ai hỏi hay nói một câu nào, anh lại nói tiếp :

-" Hôm nay con đến ngoài việc ra mắt mọi người thì cũng đến là để xin lỗi mọi người.

Con xin lỗi vì không bảo vệ tốt cho Tiểu Lệ, khiến cho cô ấy làm việc quá độ đến mức hôn mê lâu như vậy là con có lỗi và...!ờm...!"

- " Sao lại quên lời rồi ! " _ cô nói nhỏ.

Hóa ra vì để cho anh bớt lo, cô đã bảo anh viết sẵn trước những lời muốn nói rồi học thuộc để đến lúc có lo lắng thế nào thì vẫn còn lời thoại đã học thuộc trong đầu.

- " Anh lo lắng quá nên...!nên..

quên rồi ! " _ anh nói nhỏ.

Thấy Bạch Tiêu như vậy, làm mọi người trong nhà bật cười.

Lâu lắm rồi mẹ cô và mọi người trong nhà mới cười vui vẻ như vậy từ sau chuyện An Vỹ Vỹ.

- " Bạch Tiêu hả cháu, lại đây bà xem nào ! Nhìn tuần tú, đẹp trai như vậy mới xứng với Lệ Nhi nhà ta đúng không nào ! "

- " Vâng mẹ, cháu nó không lạnh lùng, cao ngạo như tin đồn.

Hơn nữa còn là một đứa trẻ rất đáng yêu nữa chứ ! " _ Mai An Nhiên khẽ cười, nắm lấy tay Bạch Tiêu.

- " Cảm ơn mẹ và bà ! " _ anh cũng vui vẻ đáp lại.

- " Thôi mau vào ăn cơm đi, mẹ nấu nhiều món lắm.

Sau này rảnh rồi hai đứa nhớ về thăm mọi người nhé ! "

Bạch Tiêu được mọi người trong nhà niềm nở tiếp đón.

Mọi chuyện ai ngờ lại thuận buồm xuôi gió như vậy thật tốt quá.

Nhưng dường như có ai đó bị lãng quên trong căn nhà.

Không sai là cô - Tô Mỹ Lệ.

Mẹ và bà thì kéo tay Bạch Tiêu vào phòng ăn còn ông và ba thì cũng đi theo nói chuyện.

Trong nhà không ai để ý đến cô nữa rồi.

- " Mẹ, bà, mọi người xem con là người vô hình đó à ! Con mới ốm dậy đó ! " _ cô gào lên, vẻ mặt uất ức.

- " Ôm cái nôi gì, nhìn cái đồng mõ thừa trên cổ con là hiểu rồi ! Nhìn Tiêu nhi mới là ốm đây này.

Con ăn hết phần của thằng bé rồi còn kêu ca gì nữa.

" _ Mai An Nhiên chằm trọc cô.

- " Mẹ cháu nói phải đó, dạo này lên cân không ít ! " _ ông nội cũng tiếp ý của mẹ cô.

Cả nhà đều hùa vào trêu cô cả cứ như anh mới là con đẻ của họ vậy.

- " Con thấy cô ấy vẫn còn gầy lắm ! Mỡ của cô ấy con cần nuôi thêm nhiều nhiều chút nữa.

Sắp mùa đông rồi, ôm vậy mới ấm được ! " _ anh kéo cô ngồi vào bàn ăn, gắp cho cô một bát đầy ụ.

- " Con đó, đừng chiều hư con bé đó ! "

- " Không sao, con cho phép cô ấy hư với con ! " _ anh nói đùa.

Mặt cô đỏ ửng cả lên, phải cúi mặt xuống giả bộ ăn để không bị ai thấy.

Mọi người trong nhà cũng được một bữa rắc cơm ch* miễn phí.

- " Thôi, được rồi, cả nhà mau ăn cơm đi.

"

Mấy tháng nay, việc của An Vỹ Vỹ đã được ép xuống trên phương diện dư luận, báo chí.

Trong gia đình cũng đã trở lại bình thường, mẹ cô cũng không còn buồn nã không ăn uống như trước nữa.

Mong là mọi chuyện vẫn sẽ tốt đẹp như vậy cho đến lúc An Vỹ Vỹ cô ta bị vạch trần bộ mặt thật.

An Vỹ Vỹ, cứ tận hưởng những ngày tháng còn tốt đẹp này đi ! Sợ rằng sau này sẽ không được như vậy nữa đâu.

- " Bạch Tiêu, con vào phòng ba một lát.

"

-" Vâng ! "

Một lúc sau, Bạch Tiêu và Tô Hải mới đi ra.

Nhìn cơ mặt của hai người là cô cũng yên tâm không xảy ra tranh chấp gì rồi.

Trời thì cũng đã tối nên Bạch Tiêu và Tô Mỹ Lệ xin phép về nhà.

Mai An Nhiên có ý muốn họ ở lại đây ngủ một đêm, sáng mai hẵng về nhưng cô vẫn kiên quyết về nhà.

Thật ra cô cũng muốn ở lại lắm nhưng vì nghĩ cho Bạch Tiêu, sợ anh ấy lạ nhà, không ngủ được.

Gần tháng nay anh đã quá mệt mỏi vì lo nghĩ cho cô rồi.

Không thể để anh mất ngủ thêm nữa, rất có hại cho sức khỏe.
Hai người chào tạm biệt mọi người rồi lên xe về nhà.

Cô thích nhất là ngắm cảnh đường phố vào ban đêm, ngắm sao trời và sự phồn hoa, náo nhiệt của chốn đông đúc.

Mái tóc đen dài mượt của cô nhẹ nhàng bay trong gió, những sợi tóc óng ả quăn quýt cùng với những cơn gió nhẹ nhàng.

Thật dễ chịu !

-" Hôm nay thật thuận lợi, anh còn lo ba mẹ em không chấp nhận đoạn tình cảm này nữa chứ ! "

-" Ba mẹ em và ông bà em dễ tính lắm, họ cũng rất biết nhìn người đó.

Cũng may anh là một người tốt nên họ mới đồng ý nhanh như vậy chứ trước kia em quên Ngôn Cảnh....!" _ cô đột nhiên dừng lại,

không nói tiếp.

Có lẽ đột nhiên một vài kí ức buồn trong quá khứ ùa về ngăn cản những lời nói tiếp theo.

Anh cũng im lặng không nói gì thêm.

-" Xin lỗi, em lại làm bầu không khí trở nên tệ rồi ! " _ cô kéo cửa xe lên.

-" Không sao, nhưng mà lần sau em đừng nhắc đến hắn ta nữa nhé ! Anh sẽ ghen đó ! " _ anh nói đùa.

-" Biết rồi mà ! "

Đúng như lời anh nói.

Quá khứ thì nên mãi mãi là quá khứ.

Mình hãy sống vì hiện tại, vì tương lai tốt đẹp hơn.

Bỏ qua cái quá khứ không tốt, ảnh hưởng xấu đến tâm trạng kia đi.

Và cũng đã đến lúc cô nên đặt dấu chấm hết thực sự với mối tình đầu kia.

Không nên có thêm lòng khoan dung độ lượng cho lũ tra nam tiện nữ kia nữa.

Ngu ngốc cả một kiếp rồi, và cũng đã phải trả một cái giá đắt như vậy rồi.

Sẽ không thể phạm sai lầm y như vậy nữa !.

Chương 100: 100: Hệ Thống Ưu Nịnh

Về căn nhà thân yêu của hai người, trong lòng cô cảm thấy ấm áp hẳn.

" Sao vậy, mau vào nhà thôi ! "

" Ừm.

"

Bạch Tiêu anh ấy là một người đàn ông tốt.

Gặp được và nên duyên với anh ấy ở kiếp này cũng coi như là ông trời đã tặng cho cô một ưu ái lớn.

Cô và anh thật sự có duyên với nhau.

Nhớ lại lần đầu cô gặp anh, lúc đó là buổi tối muộn, cô đi xuống hầm để lấy xe ai ngờ hai người lại...! Sự việc lúc ấy thật tình cờ và cũng có điều bất thường.

Tại sao đúng lúc cô chóng mặt anh lại xuất hiện với bộ dạng bị chuốc thuốc như vậy.

Mà cũng phải công nhận anh kiểm chế thật tốt.

Hai người đã kết hôn gần 2 năm rồi mà chỉ có mỗi lần đó.

Anh cũng đã từng bảo, chỉ khi cô thật sự nguyện ý nếu không anh sẽ không bắt ép dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

" Anh, em nguyện ý ! " _ cô lay lay cánh tay anh.

Anh đang gọi điện thoại với trợ lí Trương, nghe thấy câu nói đó của

cô thì vội vã tắt máy, nắm lấy vai cô hỏi lại.

-" Em..

em nguyện ý chuyện gì ? " _ anh vẫn chưa tin vào tai mình.

-" Bạch Tiêu, em yêu anh thật rồi ! Yêu anh đến mức từng giờ từng phút không gặp anh đều cảm thấy khó chịu.

Yêu anh bất chấp sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

"

-" Lệ Lệ, cuối cùng anh cũng có chỗ trong trái tim em rồi ! "

Sau đó, anh bế cô lên giường, tận hưởng một đêm xuân dài thơ mộng.

(Sáng hôm sau)

Toàn thân cô đều có dấu hôn của anh để lại, eo thì đau nhức.

Đáng nhẽ ra khi làm chuyện đó thì người mất sức nhiều hơn phải là anh chứ ! Sao cô lại thấy anh tinh thần còn phấn chấn và tràn đầy sức sống như vậy.

Đúng là tinh lực dồi dào hại cô cả đêm qua kiệt sức.

Đến giờ thân thể vẫn còn nhức mỏi, chân còn không đứng vững.

-" Bà xã em dậy rồi à ! Mệt lắm không ? Xin lỗi hôm qua anh hơi mất khống chế.

Để anh lấy quần áo cho em ! "

Anh đi đến chỗ tủ quần áo lấy đồ cho cô rồi giúp cô thay đồ.

Sau chuyện hôm qua, cô cảm thấy quyết định của mình là đúng.

Người ta có câu " Mê trai đầu thai không hết ".

Kiếp trước cô mê trai nhưng vợ phải tên tra nam khốn nạn nhưng kiếp này, mặc dù vẫn chứng nào tật nấy nhưng cô đã chọn đúng nửa kia của đời mình.

Dù cho đó chỉ là tình yêu nhất thời của anh, cô cũng nguyện ý.

Vì dù sao anh cũng đã cho cô một cảm giác an toàn, một cảm giác được yêu thương, được quan tâm, được dựa dẫm mỗi khi cảm thấy mệt mỏi, tuyệt vọng nhất.

Yêu anh cô không cảm thấy đó là một sai lầm.

Ít ra nếu sau này chia tay, cô cũng còn một chút khoảnh khắc vui vẻ, hạnh phúc cất giữ trong kí ức, trong tận tim can.

- " Lão bà của anh, hôm nay em ở nhà ngoan nhé ! Chiều anh sẽ về sớm, chúng ta đi ăn ở nơi nào đó lãng mạn mà em thích nhé ! "

- " Thôi, em cảm thấy mình khỏe hơn rồi, anh báo với bên đoàn phim và Vu đạo diễn tiếp tục quay phim đi.

Còn vài phân cảnh nữa thôi là xong rồi.

" _ cô năn nỉ.

- " Không được, em vừa ốm dậy với cả hôm qua cũng mệt như thế.

Em ở nhà nghỉ hết tuần này đi rồi đi làm.

"

- " Nhưng...! "

- " Không nhưng nhị gì cả, anh đi làm đây tạm biệt yêu em ! " _ anh hôn cô thay cho lời chào buổi sáng.

Dưới thái độ kiên quyết của anh, cô đành phải nghỉ ở nhà.

Tiến độ nhiệm vụ cứ cái đà này thế nào cũng bị trừ điểm.

Mà cô lại đang cần điểm gấp nữa chứ !

^^ Này hệ thống, mau ra đây nói chuyện chút ! ^^

Có chuyện gì mà chị cứ sồn sồn lên thế ! Ờo, che ngay mấy dấu vết tình tứ của hai người đi nhé ! Bồn hệ thống vẫn còn là cầu độc thân đấy.

^^ Thì sao, ai bảo nhìn làm gì.

Mắc mớ gì nhìn xong lại ghen.

Giỏi đi tìm người yêu đi ở đó mà bắt bẻ chị ! ^^

Này, cẩn thận bốn hệ thống trừ hết điểm của chị vì tội chê bai FA bây giờ.

Gọi ra thì nói chuyện chính đi.

^^ Ai bảo em nói linh tinh trước đấy chứ ! Chị muốn hỏi chút.

Thời gian hoàn thành nhiệm vụ cấp thường còn bao lâu ? ^^

4 ngày.

^^ Ờ, hệ thống bị lỗi phải sửa lại mất gần tháng ở ngoài này vậy mà cho có 4 ngày thì làm kiểu gì ? ^^

Kệ chị chứ, xúc phạm hệ thống nữa là còn 3 ngày.

^^ Em....!Thôi, năn nỉ đó hệ thống đại nhân dễ thương, xinh gái, cute hột me giúp chị tí đi ! ^^

Nể tình chị là người đầu tiên nhìn thấy được gần đầy đủ vẻ đẹp mỹ miều, hoa nhường nguyệt thẹn của bốn hệ thống nên em sẽ cho chị thêm 4 ngày nữa tức là cgij sẽ có 8 ngày để hoàn thành nhiệm vụ.

^^ Cảm ơn hệ thống đại nhân vừa dễ thương lại còn nhân hậu nhiều ! ^^

Cô phải dùng tuyệt kỹ nịnh bợ của mình thì mới có thể làm hài lòng hệ thống đại nhân và có thêm được 4 ngày để hoàn thành cho xong hai nhiệm vụ.

Mong là cô sẽ hoàn thành nhiệm vụ kịp thời gian..

Chương 101: 101: Bạch Thiếu Phu Nhân Trong Truyền Thuyết

Cuối cùng cũng được đi làm rồi.

Mấy ngày ở nhà chỉ hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại cầm điện thoại xem làm cô bây giờ lẫn còn nhanh hơn đi rồi.

Sợ rằng nếu mà kéo dài thời gian nghỉ như thế này ra thì có mà mấy bộ trang phục để quay phim sẽ bị chật hết cho coi.

" Đến giờ đi làm rồi, em đi đây ! " _ cô hí hửng nháy chân sáo đi làm.

" Ấy, chờ đã, cầm theo cái này đi ! Đây là hộp cơm tình yêu anh làm cho em đó ! Nhớ phải ăn hết.

" _ anh đưa cho cô một hộp cơm hình trái tim vô cùng dễ thương.

" Cảm ơn anh, em đi nhé ! " _ cô vui vẻ nhận lấy.

" Này, có phải em quên gì rồi không ? " _ anh chỉ tay vào môi * chụt *

" Vậy là được rồi chứ gì ! Thôi em đi đây.

"

" Bà xã đi cẩn thận.

Tan làm anh đến đón em ! " _ anh vẫy tay chào cô.
Rắc cầu lương vậy là đủ rồi.

Giờ bắt tay vào công việc chính thôi.

Hôm qua cô đã lên kế hoạch cả rồi.

Nếu chỉ có thời gian là 8 ngày thì cần phải hoàn thành 2 nhiệm vụ song song nhau.

Từ sáng đến gần tối là quay xong, sau đó thì cô sẽ cùng Bạch Tiêu về nhà ăn cơm, nói chuyện.

Đến đêm thì thực hiện nhiệm vụ số 2.

Chắc chắn sẽ hoàn thành xong nhiệm vụ nếu kế hoạch của cô diễn ra thuận lợi.

Mong rằng lúc cô trốn khỏi nhà anh sẽ không phát hiện ra.

Nên gọi chị là nã cá vàng hay là ngu ngốc nhỉ ?!

-" Nè, nói thế là có ý gì ? "

Hệ thống tự nhiên chui từ đâu ra, đã thế còn nói mấy lời khó nghe làm cô sôi hết cả máu lên.

Chị không nhớ thân thể của tên Lăng Vân kia à ? Uống công bốn hệ thống cho chị làm cái nhiệm vụ tìm ra thiếu chủ của Hắc Viêm Bang. Nghĩ kĩ lại thì lời của Pipi nói cũng đúng.

Lần trước hệ thống có giao cho cô nhiệm vụ đó.

Nhưng như vậy thì liên quan gì ? Cô vẫn chưa hiểu được ý của hệ thống.

Đấy, nói có sai đâu ! Yêu vào cái là trong mắt, trong tim, gan nhớ mỗi thằng người yêu còn lại là quên hết.

-" Này, đừng chơi cà khịa nhau nhá ! Nói thẳng vào vấn đề chính.

Đừng úp mở, chị chẳng nhớ nổi gì đâu ! Dạo này nhiều việc lắm.

"

Lại đổ lỗi cho công việc.

Thôi, bốn hệ thống đành phải khai sáng cho chị vậy.

Tên Lăng Vân kia là thiếu chủ của Hắc Viêm Bang, chị chỉ cần nhờ hắn là được mà !

" Ừ ha, nhưng nhờ kiểu gì ? Không thân thích, ai đòi anh ta lại đi đưa cho mình thứ quan trọng thế chứ ! "

Chị...!đúng là hết cách mà ! Em chỉ bật mí vậy thôi, còn lại chị tự giải quyết đi.

Bye bye nha !

Thật là đau đầu quá mà ! Thôi, trước hết cô sẽ bỏ qua chuyện đó, để lại tính sau.

Bây giờ trước mắt phải lái xe nhanh nhanh đến chỗ trường quay.

" Chào mọi người, em đến rồi ! Sorry mọi người nhiều ạ, vì em mà bộ phim phải ngừng quay mất 1 tháng.

Hôm nay em có đặt ít cà phê cgo mọi người mong mọi người bỏ qua cho em nhé ! "

" Tiểu Lệ Lệ đó à, không sao, không sao đâu ! Em cứ khách sáo thế làm gì ! "

" Đúng đó, em khỏe lại là mọi người mừng rồi.

Cần gì phải mua quà cáp thế này chứ.

"

" Cũng không phải là quà cáp gì ạ ! Em mua cho mọi người giải khát, uống cho tỉnh táo thôi.

" _ cô đưa từng cốc cà phê cho mỗi người.

" Vậy thì thay mặt mọi người cảm ơn cô nhé ! " _ Vu đạo diễn vui vẻ nhận lấy.

Sau đó, cô đi vào phòng riêng để trang điểm và thay đồ.

" Hu hu...!chị, chị ốm nặng thế sao không ở nhà nghỉ ngơi, đến đây quay thế này nhớ đâu đổ bệnh nữa thì sao ? " _ Tiểu Thúy nước mắt ngấn nước mắt dài, khóc lóc, ôm cô chặt.

" Ài, chị không sao đâu ! Em đừng lo lắng quá ! "

- " Không sao mà chị hôn mê lâu như vậy à ? Chị..

hức...!hức..

chị còn nói dối em ! " _ Tiểu Thúy vẫn ôm chặt cô khóc.

- " Thôi được rồi mà ! Chị hứa chị sẽ làm việc có chừng mực, không làm quá sức nữa.

Vậy được chưa ? " _ cô xoa đầu Tiểu Thúy.

Cuối cùng cô bé đó mới chịu bỏ tay ra, xấu hổ vì khóc nức nở trước mặt người khác.

Cái bộ dạng khóc như trút nước như vậy, nước mũi chảy tề le thật mất mặt mà !

Cảnh quay ngày hôm nay có đoạn cô phải dùng dây treo lơ lửng trên không một quãng cao.

Nếu là người bình thường thì không nói nhưng cô là một diễn viên còn rất ít kinh nghiệm, đây mới là bộ phim thứ hai cô đóng.

Đã thế cô lại còn có chứng sợ độ cao nữa chứ ! Thật là làm khó cho cô quá.

- " Sao vậy ? Cháu sợ độ cao à ? Vậy có cần diễn viên đóng thế không ? " _ Vu đạo diễn lo lắng hỏi.

- " À..

ờm..

không sao đâu ạ ! Cháu quay được, chỉ là cho cháu chút thời gian làm quen.

" _ cô có hơi sợ nhưng vẫn cố lấy chút can đảm nhỏ nhoi của mình thử sức.

- " Tốt, tốt lắm ! Ta rất thích sự can đảm này của cháu.

Một diễn viên đảm nhận vai chính thì phải có sự cam đảm khác

người như vậy.

" _ Vu đạo diễn khen lấy khen để.

Một lúc sau, sau khi cô đã làm quen được với độ cao đó, cảm giác lo sợ cũng đã nguôi ngoai đi.

Nhưng thật may mắn là cảnh quay vẫn diễn ra vô cùng suôn sẻ. Lúc cô chuẩn bị xuống thì dây treo tự nhiên bị đứt.

Cô vô cùng hoảng sợ, chân tay cứng đờ, toàn thân dường như không thể cử động được.

Lúc cô nhắm mắt định buông xuôi thì cật một cái.

Cái đoạn dây bị đứt đó được Bạch Tiêu dùng tay kéo rồi thả chậm lại cho cô xuống.

Vậy là cô thoát cửa tử trong gang tấc.

-" Bạch Tiêu, anh có sao không ? " _ cô lo lắng tháo dây thật nhanh rồi chạy ra phía anh.

-" Không sao, trầy da có chút thôi ! Bà xã em yên tâm đi, anh không sao thật mà ! "

-" Không sao cái gì, anh bị rách da hết rồi đây này, còn bị dằm đâm vào tay nữa chứ ! Qua đây, em lấy thuốc bôi cho.

"

Cứ thế hai người họ lại có một màn ân ái trước mặt tất cả mọi người trong trường quay.

Và có một câu nói khiến cho mọi người phải sốc đến không nói được lời nào.

Đó là : Bạch Tiêu gọi Tô Mỹ Lệ là " bà xã ".

Không lẽ, Tô Mỹ Lệ thật sự là Bạch thiếu phu nhân trong truyền

thuyết ? Câu hỏi đó chắc chắn là loanh quanh, luẩn quẩn trong đầu của mọi người hiện giờ đây mà !.

Chương 102: 102: Thanh Mai Trúc Mã

Cô phát giác ra được có hàng trăm cặp mắt đang nhìn hai người họ.

Cô vội bỏ tay mình ra khỏi tay anh.

"- Nè, anh lại quên thân phận ở bên ngoài của hai chúng ta rồi hả ?

Tự xưng kêu em như vậy nhớ đâu họ biết thì sao ? " _ cô nói nhỏ.

"- Chuyện ngày hôm nay hãy giữ kín miệng của các người lại nếu không tôi không biết sẽ làm gì đâu ! " _ Anh hăm dọa khiến ai nấy đều sợ hãi.

Lại cái kiểu hăm dọa người khác ấy, cô không biết bao giờ anh có thể hết cao ngạo được.

Mọi người trong trường quay đều không dám hé răng nói nửa lời nào, quay mặt đi không nhìn hai vị đại tổ tông ấy nữa, để cho họ " tự nhiên ".

"- Em thấy đó, giờ không ai nhìn nữa rồi.

Có phải em nên khen anh không ? " _ anh tự cao tự đại nhìn cô, gương mặt cầu được khen.

"- Khen cái đầu anh ý ! Đã bảo bao nhiêu lần là anh không được dọa dẫm người khác kiểu như thế mà.

" _ cô cốc vào đầu anh một cái.

Không hổ là "nóc nhà " của Bạch thiếu, hung dữ quá !

Cô lấy hộp cứu thương trên tay Tiểu Thúy, bôi thuốc cho anh.

Cô sợ anh đau nên vừa nhẹ nhàng bôi thuốc vừa thổi vết thương.

Thấy vẻ ôn nhu, dịu dàng của cô, anh liền giả bộ nũng nịu kêu đau.

Cuối cùng cũng bôi thuốc xong.

-" Xong rồi, anh về nhà trước đi ! Nhớ là đừng đụng vào nước nhé, tối em về thau băng, rửa vết thương.

"

-" Em không về cùng anh à ? " _ anh làm mặt hờn dỗi.

-" Ngoan, tối em sẽ cố về sớm nấu cơm cho anh ! " _ cô xoa xoa đầu anh, hôn nhẹ lên vết thương trên tay.

Anh đỏ mặt với hành động ấy của cô, chạy biến đi mất.

Sau khi cô ép anh đi về nhà thì đoàn làm phim mới dám tiếp tục làm việc.

Chắc sau ngày hôm nay những người không thích cô ở trong đoàn làm phim sẽ " Hải, quay xe ! " mà đối tốt với cô, nịnh bợ cô cho mà xem.

Vì hôm nay cô đã hứa với anh sẽ về sớm nên đa phần những phân cảnh cô đóng mọi người trong đoàn đều tạo điều kiện thuận lợi để hoàn thành nhanh nhất có thể.

7 giờ tối cuối cùng cũng hoàn thành xong phân cảnh cuối của ngày hôm nay.

Mọi người đều thu dọn đồ đạc rồi về nghỉ ngơi sớm.

-" Chị về trước đi, còn vài đồ đạc nữa em tự thu dọn được ! "

-" Ừm, vậy hôm nay nhờ cả vào em nha Tiểu Thúy ! Chị đi về trước đây.

Về nhà thì nhớ nhắn tin báo cho chị một tiếng nha ! "

-" Tuân lệnh Bạch thiếu phu nhân ! "

Cô vội vàng đeo túi lên rồi đi xuống hầm gửi xe.

Cô đang đi thì có tiếng bước chân ở đằng sau giống như là đang theo dõi cô vậy.

Từ phim trường cho đến chỗ hầm cô để xe cũng phải đi bộ gần 700m

mà trên đường đi đến hầm lấy xe cô cũng đã có cảm giác như ai đi theo mình.

Cô dừng lại giả vờ làm rơi đồ tên đó cũng đứng lại không đi tiếp. Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.

Tô Mỹ Lệ cố kìm nén nỗi sợ, nhẹ nhàng rút điện thoại và lọ sịt hơi cay ra.

Cũng may cô kịp nhấn được dòng chữ " SOS " và gửi định vị của mình cho anh.

Lúc cô chuẩn bị mở cửa xe thì tên đó tiến lại gần, cô nhanh chóng xịt thẳng vào mặt hắn.

Lúc cô quay lại để cố nhìn rõ gương mặt tên đó thì...

-" Tần Liệt ? Sao anh lại ở đây ? " _ cô kinh ngạc.

Tần Liệt vẫn đang lấy tay giữ chặt hai mắt.

Cũng may vừa nãy cô không xịt trúng mắt mà lệch hướng xuống phía dưới.

Nếu không thì đôi mắt này của Tần Liệt coi như bỏ đi rồi !

-" Giấy..

giấy ướt đây ! Anh mau đắp vào mắt đi.

" _ cô rút vội khăn giấy ướt ra đưa cho Tần Liệt.

-" Em ác thật đó, dám xịt hơi cay vào mắt anh ! "

-" Thì tại..

anh đó chứ, tự dưng đi theo em làm em cứ tưởng người xấu.

"

-" Mấy lần trước hẹn em đi chơi em đều thất, anh đành phải tìm đến tận đây thôi ! "

- " Đạo này em bận hơi nhiều việc, quên bémng mất chuyện đó ! " _ cô gỏi gỏi đầu.

- " Không sao ! Chả phải hôm nay em rảnh đó sao ? Chúng ta đi luôn bây giờ.

"

- " Không hôm nay em bận hẹn anh khi khác nhá ! " _ cô quả quyết từ chối.

- " Thôi mà, nể mặt anh tí đi được không ? Đạo này thấy em hơi bị lạnh lùng với anh đó ! " _ Tần Liệt quàng tay vào cổ cô đùa.

(15 phút trước khi cô nhận ra tên đó là Tần Liệt)

(Tại Cẩm Tú Cung)

Anh nhận được tin nhắn của cô, vô cùng lo lắng, mặt tái nhợt đi, gấp gáp chạy đến.

Lúc đến hầm gửi xe nơi cô share định vị cho anh thì anh lại chứng kiến cảnh hai người thân thiết.

(Trở về hiện tại)

- " Hai người....!"

- " À, em giới thiệu với anh chưa nhỉ ? Đây là Tần Liệt ca ca, anh ấy là thanh mai trúc mã của em đó ! Mới đi du học về.

" _ cô bỏ tay Tần Liệt ra, kéo Bạch Tiêu đến gần.

- " Chào anh, tôi là THANH MAI TRÚC MÃ của Tiểu Khả Ái này ! " _ Tần Liệt có tình nheo mũi cô để ra vẻ rằng hai người vô cùng thân thiết, không có chỗ cho người lạ như anh chen vào.

- " Em...!anh thì lo cho em, vội vội vàng vàng chạy tới đây để thấy cảnh em thân thiết với một người đàn ông khác như này à ? " _ anh phớt lờ Tần Liệt, quay sang nói chuyện với cô.

Giọng có phần gắt gỏng.

- " Em..

em..

lúc đó không biết là Liệt ca ca, cứ tưởng có kẻ nào đi theo sau nên

mới nhả cho anh.

Em xin lỗi mà ! " _ cô nhận ra vẻ mặt tức giận, khó chịu của anh, liền hạ giọng xuống.

-" Tiểu Lệ Lệ không có lỗi, em ấy cũng chỉ là không biết đó là tôi mà thôi ! Anh cần gì phải mắng em ấy ? " _ Tần Liệt kéo cô lại gần mình, làm hành động vuốt tóc cưng chiều.

Bạch Tiêu thấy vậy liền giật cô lại, hai người cứ giằng đi giằng lại cô.

Tính coi cô là món đồ chơi hay sao mà giằng qua giằng lại như thế ? Cô tức giận, hất văng tay của cả hai người ra.

Lúc cô định quay sang mắng anh thì chợt nhìn xuống phía dưới bàn tay anh đang bị chảy máu.

Chắc do vừa nãy anh nắm tay cô chặt quá nên vết thương bị hở ra rồi.

-" Anh...!tay anh có sao không ? Thôi đừng cãi nhau nữa mau về nhà em rửa và băng lại vết thương cho.

" _ cô lo lắng cầm tay anh.

-" Ừm ! "

-" Liệt ca, hẹn hôm khác nhé, em về trước đây ! "

Cô tạm biệt Tần Liệt xong thì vội vàng lái xe đi luôn.

Trên xe, anh vẫn bày ra bộ mặt hậm hực ấy, nhưng lần này có vẻ cô khiến cho anh tức thật rồi.

Làm anh lo lắng, hốt hoảng một trận xong đến lúc anh chứng kiến chuyện ở hầm xe thì lại thất vọng.

-" Em còn định gặp lại hắn ta ? " _ anh đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này.

-" Em chỉ coi anh ấy là anh trai thôi, nên việc hẹn gặp anh ấy có gì là sai ? " _ cô giải thích, giọng điệu cũng có phần cứng ngắc hơn.

Thấy cô khó chịu, anh cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao thì có nói cô cũng chẳng nghe theo..

Chương 103: 103: Quân Sư Đầu Hàng

Về đến Cẩm Tú Cung, cô không nói lời nào chỉ im lặng lên lầu lấy hộp cứu thương.

Anh ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa để cô bôi thuốc không một lời kêu la.

Hai người họ cứ thế xong tự động lên lầu, mỗi người một phòng, không ai xâm phạm lãnh thổ của ai.

(Sáng hôm sau)

Bầu không khí vẫn chẳng khá khẩm hơn được chút nào.

Cô vì lo cho anh nên đêm qua cũng chẳng ra ngoài làm nhiệm vụ.

Cô tức giận không phải là vì anh lớn tiếng với mình mà cô tức vì lần nào cô nói chuyện với người khác giới, anh cũng đều ghen một cách khó hiểu và quá đáng như vậy.

Hôm qua cô đã mệt mỏi cả một ngày như vậy rồi đến tối mong sẽ được nghe những câu hỏi han, lo lắng của anh cho cô vậy mà anh lại còn có thái độ như vậy.

Đã thế còn chẳng biết quan tâm đến bản thân mình, để cho vết thương bị nhiễm trùng như vậy.

Cô đi xuống dưới, đeo giày rồi đi làm luôn.

Anh thấy cô bỏ bữa sáng cũng nhận ra cô đang giận mình.

(11 giờ 30 phút trưa tại phim trường)

- " Chị Mỹ Lệ, chị ăn cơm gì ? Em đặt 1 suất cho chị luôn nhé ! " _ Tiểu Thúy tay cầm điện thoại chạy vào phòng.

- " Chị chưa đói, em cứ đặt đồ ăn ăn trước đi ! " _ cô vừa lướt điện thoại vừa nói.

Tiểu Thúy cũng thấy lạ, bình thường mọi hôm Bạch Tiêu sẽ đến đưa đồ ăn trưa cho chị ấy vậy mà hôm nay lại không thấy đâu.

Đã thế thái độ hôm nay của Tô Mỹ Lệ cũng rất khác nữa.

Cô bé cũng không dám hỏi gì, chỉ lẳng lẳng ra ngoài và đóng cửa.

Lúc Tiểu Thúy ra khỏi phòng thì thấy Bạch Tiêu đang đứng ngoài cửa.

- " Bạch...!thiếu..

" _ Tiểu Thúy giật mình.

- " Suyt, đừng nói to quá ! Cô ấy chưa ăn gì từ sáng, cô đem vào hộ tôi, cứ bảo là cô mua.

" _ Bạch Tiêu đưa hộp cơm anh chuẩn bị sẵn cho Tiểu Thúy.

- " Vâng em biết rồi, mà hai người đang chiến tranh lạnh ă ? Sao thấy chị ấy từ sáng giờ mặt cứ tâm trạng thế ? " _ Tiểu Thúy thắc mắc.

- " Đừng lo chuyện bao đồng ! "

Nói xong thì anh rời đi luôn.

Còn lại thì nhiệm vụ là của Tiểu Thúy.

- " Chị, ông xã của chị lại đến đưa đồ ăn này ! " _ Tiểu Thúy chẳng nghe lời dặn của anh, nói thẳng tên trước mặt cô.

- " Anh ấy mà mang đến ? Chẳng phải còn đang chơi trò giận dỗi sao ? " _ mặt cô vẫn không biến sắc, tay lướt lướt điện thoại.

- " Thật mà ! Chị không tin thì em cũng đành chịu.

Nè, em để đây, tí chị ăn thử là biết em nói thật hay đùa.

Em đi ăn đây, mệt với đôi vợ chồng son này quá ! " _ Tiểu Thúy đặt hộp cơm gần chỗ cô rồi quay đầu đi ra ngoài.

Sau khi Tiểu Thúy đi khỏi, cô đặt điện thoại xuống rồi mở nắp hộp

cơm ra xem thử.

Đúng là anh ấy làm thật ! Nhìn cách bài trí này, mùi hương này không thể lẫn vào đâu được.

Cô nếm thử một miếng, hương vị vẫn như vậy.

Ngon thật ! Từ sáng đến giờ chưa ăn gì xong đến bây giờ ăn no quá nên cô bị đau dạ dày.

Cũng may là không bị nặng lắm.

-" Chị sao thế ? "

Đúng lúc Tiểu Thúy đi vào thấy cô bị như vậy liền lo lắng, chạy lại đỡ.

-" Không sao, đau dạ dày ấy mà ! "

-" Để em lấy cho chị cốc nước ấm ! " _Tiểu Thúy chạy ra ngoài.

(Một lúc sau)

-" Có sao không ? Cô mau mở cửa ra để tôi đưa cô ấy đi bệnh viện.

" _ anh đột nhiên xuất hiện rồi bế thẳng cô đến bệnh viện.

-" Em không sao ! Chờ em về trường quay đi, không đến nỗi phải nhập viện như vậy.

" _ cô nói với anh, giọng vẫn còn đôi chút hờn dỗi.

Anh phớt lờ lời cô, kêu bác sĩ khám cho cô một lượt, đợi đến khi có kết quả là không sao thì mới đưa cô trở lại trường quay.

Trên đường về trường quay, hai người vẫn chẳng nói với nhau câu nào.

Thấy bầu không khí căng thẳng, Tiểu Thúy đành phải mở lời.

-" Hôm nay cũng may nhờ có Bạch tổng đến kịp đưa chị Mỹ Lệ đi bệnh viện.

"

-" Có làm sao đâu mà phải đi bệnh viện ! Có người cứ thích làm quá vấn đề lên ấy ! " _ Tiểu Thúy vừa dứt lời thì cô nói.

- " Em...!đừng có kiêu bỏ bữa như vậy được không ? Chả nhẽ giận nhau mà em lại bỏ bữa nếu trưa nay anh không mang cơm đến em định tuyệt thực luôn sao ? " _ anh tức giận nhưng vẫn cố kiềm giọng lại.

Thấy sự việc có vẻ căng thẳng hơn lúc đầu, Tiểu Thúy đành phải làm quân sư giảng hòa giúp hai người họ.

- " Chị à dù sao Bạch Tổng cũng là vì lo lắng cho chị nên mới như vậy ! "

- " ...!"

- " Còn Bạch Tổng à, chị Mỹ Lệ nói thế thôi chứ thật ra cũng không có ý gì đâu ! Ngoài lạnh trong nóng thế thôi ! " _ Tiểu Thúy vừa nói với Bạch Tiêu, vừa nói với Tô Mỹ Lệ mong hai người họ mỗi bên nhường nhau một chút.

- " Không liên quan gì đến cô/ em ! " _ cô và anh đều đồng thanh nói. Thế là vị quân sư Tiểu Thúy cũng đành chịu, không nói được thêm gì nữa.

Bầu không khí lại tiếp tục nóng lạnh phân tranh.

(Đến trường quay)

Mọi người đều đứng trước cửa phim trường mong ngóng Tô Mỹ Lệ.

Lúc cô xuống xe, ai cũng xúm vào hỏi han cô.

Còn anh thì sau khi đưa cô quay lại phim trường liền bảo tài xế rời đi luôn..

Chương 104: 104: Đạp Cửa Bước Vào

Thấy cô không sao, mọi người trong phim trường mới yên tâm.

Nhưng...!nhìn sắc mặt cô có vẻ không đúng lắm.

Mọi người trong phim trường đều ra hiệu bằng mắt để cho Tiểu Thúy giải thích.

Cô bé cũng lúng túng, không biết nên nói gì.

-" Em không sao cả, chúng ta có thể bắt đầu quay tiếp luôn ! " _ cô lên tiếng

Mọi người cũng không dám hé răng chống đối nửa lời đành ôm một bụng khó hiểu tiếp tục quay phim.

(Tối)

Sau khi hoàn thành nốt phân cảnh cuối của ngày hôm nay, mọi người cũng tạm biệt nhau rồi thu dọn đồ đạc về nhà.

Còn cô trên đường đi xuống hầm, cô gọi điện cho Tần Liệt.

-" Alo anh à, bây giờ gặp nhau chút được không ? Vẫn địa chỉ lần trước anh bảo nhé ! "

-" Ok, giờ mới chịu gặp anh ! Đến đi anh đang ở đó rồi.

"

-" Ừm, đợi chút em đến liền.

"

Cô cúp máy rồi lên xe chuẩn bị đi đến địa chỉ đã hẹn lần trước gặp Tần Liệt.

* cốc cốc *

Đột nhiên có tiếng người gõ cửa kính xe cô.

Cô hạ kính xuống, thì ra là Tiểu Thúy.

-" Có chuyện gì vậy ? Chị tưởng em đi về rồi ? "

-" À, thì là em đang chán đây, chị có chỗ nào vui cho em đi xả stress tí ! " _ Tiểu Thúy tỏ vẻ buồn bã.

-" Sao, mới chia tay người yêu à ? Thôi được, lên xe, chị chở em đi chơi.

"

Thế là cô chở Tiểu Thúy đến chỗ hẹn gặp Tần Liệt.

(Quán bar Hồng Hoa)

Bước vào bên trong đây vô cùng nhộn nhịp.

Tiếng nhạc lớn cùng với rất nhiều thanh niên đang quẩy theo điệu nhạc.

-" Sao nhìn buồn thế ? Tươi tỉnh lên xem nào, uống ly nào cho quên hết sự đời nhá ! " _ Tần Liệt đưa ly rượu trên tay cho cô.

Cô một hơi uống cạn khiến cho Tiểu Thúy ngạc nhiên.

Tiểu Thúy cũng là lần đầu tới nơi như vậy nên có chút chưa thích ứng kịp.

-" Cứ thoải mái đi, không uống rượu thì nhảy cũng được.

" _ cô khoác vai Tiểu Thúy.

-" Hay để anh đặt phòng riêng nhé ! "

-" Ừm, thế cũng được.

"

Tần Liệt gọi phục vụ đưa ba người họ đến phòng riêng.

Một lúc sau vì do có việc gì đó quan trọng nên Tần Liệt phải đi giải quyết gấp.

Bây giờ trong phòng chỉ còn cô và Tiểu Thúy.

Cô gọi 3 chai rượu Whisky rồi cầm cả bình lên uống.

-" Chị uống ít thôi, say sao chở em về được ! " _ Tiểu Thúy lo lắng

-" Không...!sao hức " _ cô đã hơi ngà ngà say.

Mặc cho Tiểu Thúy có khuyên hay ngăn lại, cô vẫn tiếp tục uống.

Một mình uống hết cả 3 chai.

Thời gian đó, ở nhà anh cũng sốt ruột lo lắng cho cô.

Đã hơn 12 giờ rồi mà vẫn chưa thấy cô về, điện thoại cũng tắt nguồn không gọi được.

Còn ở bên này, Tiểu Thúy thấy cô đã say quá rồi, liền lấy máy cô gọi điện cho Bạch Tiêu.

Điện thoại chưa kịp đổ chuông quá 2 giây thì đầu bên kia đã nghe máy.

-" Alo, bây giờ mới biết đường gọi cho anh.

Em có nhớ rằng mình lấy chồng chưa vậy ? " _ anh tức giận.

-" Em..

là Tiểu Thúy, trợ lí của chị Mỹ Lệ.

Anh mau đến quán bar Hồng Hoa địa chỉ số..., phòng VIP 1 đi, chị ấy uống rượu say quá rồi ! "

Nghe xong, anh liền cúp máy.

Lấy áo khoác và chìa khóa xe rồi đi đến quán bar Hồng Hoa.

Đến nơi, anh được phục vụ đưa đến cửa phòng VIP 1, nơi mà cô đang say không biết trời đất gì.

Anh đập cửa vào chứ không mở cửa một cách bình thường như bao người khác.

Thấy anh đến, Tiểu Thúy đỡ cô đứng lên một cách khó khăn rồi trao

lại phụ nhân cho Bạch Tiêu.

- " May quá anh đến rồi, em sắp bại tay vì đỡ chị ấy.

" _ Tiểu Thúy chưa kịp than phiền hết câu thì anh đã bế cô đi khỏi quán.

Tiểu Thúy cứ nhìn theo bóng anh đang đi ra dần khỏi tầm mắt.

- " Chắc, đúng là không dễ dàng gì mà ! " _ Tiểu Thúy ngồi xuống, tay cầm ly rượu uống cạn..

Chương 105: 105: Cắm Sừng

(Sáng hôm sau)

Khi cô tỉnh dậy, thấy đầu đau như búa bổ, mọi thứ xung quanh cứ mờ ảo.

Cô lắc lắc đầu mấy cái, chắc do hôm qua uống quá nhiều rượu nên giờ có hơi bị choáng.

Lúc quay đầu sang nhìn thì cô thấy anh đang nằm cạnh mình, toàn thân đều là vết hôn chi chít.

-" Anh....!anh, thật không thể tin được mà ! Vậy mà anh lại dám cắm sừng tôi ! " _ cô tức giận, trực tiếp dùng đôi chân ngọc ngà, trắng trẻo, thon gọn của mình đá anh xuống đất.

Anh bị ngã một cú bất ngờ, vội ngồi dậy với gương mặt chưa hiểu sự đời.

-" Có chuyện gì vậy ? Cháy nhà sao ? Không thể nào, nếu có thì chuông báo động phải vang lên rồi chứ ! " _ anh vẫn còn đang nửa tỉnh nửa mơ.

-" Nhà thì chưa cháy đâu nhưng đầu tôi thì đang bốc khói vì có cặp sừng mới đấy ! "

Lúc này anh mới thực sự tỉnh ngủ và quay sang hỏi ngược lại cô.

-" Sừng ? Ở đâu ra chứ ! Em đừng có nói năng linh tinh được không ? Tối qua anh thật sự đã rất mệt rồi " _ anh leo lại lên giường ngồi.

-" Anh vẫn còn chối ? Được thôi, vậy anh thử xem lại bộ dạng bây giờ của anh đi ! " _ cô cố nén cơn tức.

Anh nhìn xuống phần cơ thể của mình, gương mặt vẫn tỉnh bơ.

Chợt anh hiểu ra lí do vì sao cô lại tức giận như vậy.

Anh cố nhin cười, mặt giả bộ như vẫn chưa hiểu.

-" Có chuyện gì chứ ! Cơ thể vẫn bình thường mà.

"

-" Anh....!" _ cô tức đến mức nói lắp luôn rồi.

Cảm giác lần đầu tiên thấy cô ghen thật thú vị, cũng có chút dễ thương nữa.

Anh ôm cô vào lòng, bật cười.

-" Tiểu tử tông của tôi ơi, em thật sự không nhớ gì sao ? "

Cô vẫn ngơ ngác, tay đẩy anh ra, gương mặt vẫn còn tức giận.

-" Haizzz, tối qua em say rượu, anh định pha sữa cho em thì...!"

(Hồi tưởng lại cảnh tượng tối qua)

Sau khi anh đưa cô về đến nhà, bế cô thẳng một mạch vào trong phòng, đắp chăn cho cô xong xuôi đâu đấy rồi định xuống nhà pha canh giải rượu thì cô níu tay anh lại.

-" Bạch Tiêu, anh..

hức..

anh thật là đồ vô lương tâm mà ! "

-" Anh vô lương tâm ? Em có phải nên xem lại mình rồi không ? " _
anh gạt tay cô ra.

-" Anh...!hức...!anh thấy em không về mà chẳng chịu đi tìm em gì cả.

Anh không thương..

hức..

em rồi đúng không ? " _ cô nũng nịu.

-" Thật là hết cách với em mà, ngoan đi ! Đừng làm nũng, anh xuống pha canh giải rượu rồi đem lên cho em ! "

Lúc này cô mới chịu buông tay ra để cho anh đi xuống lầu.

(15 phút sau)

Anh bê lên chén canh giải rượu đang còn ấm nóng để bên cạnh giường.

-" Nào, mau dậy...!oái "

Anh chưa kịp phản ứng thì đã bị cô đè xuống dưới.

Xem ra sức lực của phụ nữ sau khi uống rượu tăng lên không ít.

Cô một tay nắm chặt 2 bàn tay của anh, một tay dùng dây buộc tóc cột tay anh lại.

Rồi để lại từng dấu hôn trên cơ thể anh.

(Quay về hiện tại)

Sau khi đã nhớ hết ra mọi việc tối qua, cô ngại ngùng, định chuồn nhanh vào nhà vệ sinh.

-" Em..

em đi vệ sinh chút ! "

Chưa kịp chạy đã bị anh tóm lại.

-" Thối Tử, em chạy cũng nhanh đấy nhưng thật tiếc cho em là hôm nay không may mắn rồi ! " _ anh kéo tay cô lại khiến cô không đứng vững mà ngã thẳng vào lòng anh.

-" Sao ? Mới sáng sớm mà em đã muốn rồi à ? Thôi vậy, nếu em muốn thì đàn chiều em.

"

Anh đè cô xuống phía dưới, bắt đầu chơi trò vận động buổi sáng.

Sau mấy hiệp thì cuối cùng anh cũng đã thỏa mãn, còn cô thì mệt mỏi, eo đau như sắp bị gãy ra.

Đúng là không nên đùa với lửa mà.

Lần sau có uống rượu chắc cô nên tránh xa anh ra kéo gậy ra thù oán gì sáng hôm sau lại bị trừng phạt.

Cô đứng dậy một cách khó khăn, đi vào nhà vệ sinh tắm rửa thay đồ rồi đến phim trường.

- " Mau ăn đi, lần này không được bỏ bữa nữa đâu ! " _ anh đã xuống bếp trước cô để nấu đồ ăn.

- " Nhưng...!muộn rồi ! " _ cô gấp gáp nhìn đồng hồ.

- " Thôi được để anh cho bữa sáng vào hộp rồi tranh thủ thời gian trên đường đến đó thì em ăn vậy ! "

Và thế là anh và cô lại trở về quỹ đạo bình thường, lại làm một đôi vợ chồng trẻ hạnh phúc.

Anh lái xe đưa cô đi làm còn cô thì ngồi ăn đồ ăn chồng yêu nấu cho vừa ngắm phong cảnh đường phố.

- " Đến nơi rồi, mau vào làm việc đi ! "

* chụt *

- " Tạm biệt ông xã, chiều nhớ đến đón em nha ! " _ cô hôn nhẹ vào má anh rồi vẫy tay tạm biệt..

Chương 106: 106: Cách Mặt Không Cách Lòng

Chương 107: 107: Hào Quang Tỏa Sáng

Người khách mời kia tiến đến chỗ cô, giọng nói vẫn lạnh lùng như vậy.

"Lâu lắm rồi không gặp ! Dạo này ổn chứ ? "

"Ừm, tôi vẫn ổn ! Từ sau hôm đó cũng không gặp lại cậu nữa.

Tôi còn chưa xin lỗi cậu về việc xảy ra ngày hôm đó nữa.

" _ cô cảm thấy áy náy, mười ngón tay đan vào nhau.

" Không sao, quên chuyện đó đi.

" _ vừa nói cậu ta vừa đưa tay lên xoa đầu cô.

Cô thầm vui mừng trong lòng, không ngờ hào quang của cô lại may mắn đến như vậy.

Vừa hay tối nay cô định hoàn thành nốt nhiệm vụ kia thì lại gặp được Lăng Vân - người cô đang cần gặp nhất bây giờ.

* cốc *

" Aiya, đau.

Sao cậu lại gõ đầu tôi ? " _ cô xoa xoa vào chỗ bị gõ.

Thấy biểu hiện của cô, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên.

" Đang nói chuyện mà lơ đãng đi đâu đó ? "

" À, ờm không có gì ! À..

tí nữa giờ nghỉ giải lao tôi muốn nói chuyện riêng với cậu được không ? "

" Ừm ! "

Cô vui vẻ đến mức nhảy căng cả lên, gương mặt hớn hở tạm biệt Lăng Vân để vào phòng thay đồ chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo. Đến lúc cô thay đồ, makeup xong đâu đó rồi thì bên phía biên kịch và Vu đạo diễn cho người đưa cho cô tờ kịch bản cảnh quay mà cô đóng cùng khách mời.

Đọc xong thì đúng là muốn đâm đầu vào tường mà ! Bộ mấy người này lại muốn vợ chồng tôi cạch mặt tiếp hay sao vậy ?! Cô chạy nhanh hết sức có thể đến phòng của Vu đạo diễn và tổ biên kịch đang ngồi bàn bạc với nhau.

- " Vu đạo diễn, có thể đổi kịch bản này được không ? "

- " Chuyện này...! hơi khó đối với ta, đây là kịch bản mà lãnh đạo bên trên đưa xuống.

Trừ khi...! cô nói chuyện này với Bạch Thiếu.

" _ Vu đạo diễn lắc lắc đầu.

Nhìn Vu đạo diễn thế này là cô cũng hiểu là đổi kịch bản sẽ liên lụy đến ông ấy.

Nhưng, kịch bản này cô chắc chắn không thể diễn được.

Mà cô cũng có phần thắc mắc, rõ ràng bộ phim này cổ đông lớn nhất là Bạch Tiêu, làm sao có chuyện anh ấy bắt cô đóng cảnh thân mật như này với người đàn ông khác được ?

Trải qua trận cãi nhau kia, cô và anh cũng đã tự hứa với đối phương rằng dù gặp bất kể chuyện gì đi nữa cũng phải nói cho đối phương đầu tiên.

Cô không thể giấu nhem anh chuyện này được.

Cô quyết định lấy máy điện thoại ra gọi cho anh cầu giúp đỡ.

Đúng lúc này thì Lăng Vân cũng bước vào.

- " Có chuyện gì vậy ? Mọi người đang thảo luận kịch bản mới này à ? Kịch bản này tôi thấy được đó, chuẩn bị quay luôn đi ! "

- " Không được ! " _ cô hét to, đôi lông mày nhíu chặt lại.

Lăng Vân bị tiếng hét của cô dọa, có phần hơi bất ngờ.

- " Dù sao cũng chỉ là 1 cảnh hôn mà thôi ! Em làm gì phải đến mức đó ? Đã làm diễn viên thì chắc chắn phải quay cảnh này, trước sau gì đều thế thì thà rằng thử với tôi trước.

" _ Lăng Vân ghé sát mặt vào Tô Mỹ Lệ.

Đôi mắt hút hồn này, thật là ! Cũng may cô vẫn còn chút ý thức sót lại vội vàng đẩy Lăng Vân ra.

Cô chạy thẳng một mạch ra ngoài, gọi điện cho anh.

- " Alo, vợ, em nhớ anh rồi sao ? " _ anh cười đùa.

- " Nhớ nhưng để sau đi, em có chuyện quan trọng muốn nói với anh đây ! " _ cô vừa thở hồng hộc vừa nói với giọng điệu nguy hiểm.

Anh không nói gì, cúp máy luôn khiến cho cô tức chết mà ! Đang chuyện quan trọng lại không bắt máy chả nhẽ anh không còn quan tâm cô nữa sao ? Đúng là đàn ông, đều như nhau cả.

Cô vừa nói dứt lời thì thấy chiếc xe quen quen đâu đây đứng trước trường quay.

Hóa ra anh cúp máy là để chạy thẳng đến chỗ cô.

- " Sao ? Em bị ốm à ? Hay bị thương ở đâu ? " _ anh lo lắng nhìn quanh người cô xem xem có vết thương nào không.

- " Không, em không làm sao ! Anh vào phòng với em, em nói cho đầu đuôi sự việc.

"

Cô kéo tay anh vào phòng riêng rồi kể lại đầu đuôi sự việc, từ việc cô gặp Lăng Vân và biết rằng anh ta chính là vị khách mời của đoàn phim cho đến việc nhận được kịch bản mới của bên phía lãnh đạo cấp trên..

Chương 108: 108: Có Gì Thì Làm Nhanh

Nghe xong đầu đuôi sự tình, việc đầu tiên anh làm là ôm cô vào lòng.
-" Vợ, em có biết anh vui cỡ nào không ? Cuối cùng em cũng chịu san sẻ những khó khăn của em cho anh rồi ! "

-" Ừm, được rồi ! Ôm thì để sau đi, anh mau nghĩ cách giải quyết chuyện này đi ! "

Cô đúng thật là một người giỏi phá vỡ bầu không khí lặng mạn mà.

Đối với anh thì việc này cũng chả có gì khó.

Chỉ cần gọi điện một cuộc là mọi việc ok hết, đâu vào đó ngay.
Anh ra ngoài gọi điện một lúc, đúng như dự đoán, không khó để giải quyết chuyện này chỉ có điều Lăng Vân đứng ở ngoài thấy mọi việc không như ý muốn có phần tức giận, đi một mạch đến chỗ Bạch Tiêu đang đứng gọi điện thoại.

-" Lại gặp nhau rồi nhỉ ? " _ Lăng Vân ngỏ lời nói trước.

Thấy kẻ thù cướp vợ đang đứng trước mặt, ông chồng nào có thể bình tĩnh được chứ.

Anh tắt điện thoại, đôi mắt trở nên sắc lạnh hẳn đi.

-" Con sâu bám đuôi VỢ là người ? " _ anh cố ý nhấn mạnh.

-" Vào vấn đề chính, ly hôn với cô ấy ! " _ Lăng Vân không ngần ngại mà nói thẳng thừng, đưa ra yêu cầu hết sức vô lí, còn làm cho anh sắp máu điên nổi lên não nữa chứ.

-" Anh ấy là chồng tôi, cậu có quyền gì mà xen vào chuyện gia đình nhà chúng tôi ? " _ cô từ đâu xuất hiện, khoác tay anh, gương mặt có đôi chút khó chịu khi nghe những lời nói đó của Lăng Vân.

Nhận ra cô đang dần không thích, Lăng Vân đành phải dừng lại không nói thêm gì nữa.

Một mạch bước ra khỏi trường quay khiến cho Vu đạo diễn và trợ lí của anh ta phải đuổi theo vì sợ chậm trễ tiến độ quay.

" Vợ, hôm nay em làm cho anh vui lắm đấy biết không.

"

" Có gì đâu, em chỉ nói đúng sự thật ! "

Đúng là trải qua vụ cãi nhau kia giúp cô hiểu hơn về cuộc sống của một đôi vợ chồng thực sự.

Đã là vợ chồng thì không nên giấu giếm nhau chuyện gì.

Hai cái đầu giải quyết vẫn có lợi hơn một cái đầu.

Huống chi...!có việc gì mà anh không làm được đâu.

Ôm cái đùi lớn này cảm giác cũng không tồi đi.

" Mỹ Lệ, bên kia vừa báo cắt kịch bản kia rồi.

Thật tốt quá ! " _ Vu đạo diễn đi đến.

Ông nhìn thấy Bạch Tiêu thì cũng hiểu ra lí do vì sao kịch bản kia...!bay màu.

Không hổ là Bạch Thiếu, làm việc thật có năng suất hiệu quả cao.

" Thì ra là Bạch Tổng, ngài đến thăm Bạch thiếu phu nhân sao ?

Ngài yên tâm, chúng tôi chăm sóc thiếu phu nhân rất tốt ! "

" Ừm ! "

Thấy Bạch Tiêu " tiết kiệm " lời nói với mình, Vu đạo diễn cũng không tiện hỏi gì thêm.

Vốn ông định tìm Tô Mỹ Lệ để thông báo về kịch bản kia cũng như kêu cô ra quay tiếp nhưng chắc nên lùi lại chút rồi.

Ai nỡ lòng nào phá hoại đôi chim ri nhà người ta chứ.

- " Vậy, tôi đi trước ngài cứ nói chuyện với phu nhân của mình đi nhé !

" _ giọng điệu kính cẩn.

Ông còn không quên quay sang bảo Tô Mỹ Lệ.

- " Bạch thiếu phu nhân có gì thì làm nhanh lên nhé, đoàn làm phim đang chờ cô ra để quay tiếp đó ! " _ ông nói 1 câu đầy ẩn ý còn không quên cười nhẹ một cái nữa chứ.

Làm cô ngại chết, chỉ biết nép sau anh.

Vu đạo diễn đi rồi, Bạch Tiêu xoay người lại về phía cô, ép cô vào thân cây hỏi.

- " Em vừa nghe thấy Vu đạo diễn bảo gì chưa hả ? Tranh thủ làm xong nhanh còn quay.

"

Cô ngại ngùng, gương mặt lém lỉnh, bất thành lỉnh tấn công anh.

Cô hôn nhẹ lên môi anh rồi nhân lúc anh đang bất ngờ chạy đi như bay.

Thật không uổng công anh đặt cho cô biệt danh " Tiểu Thổ Tử " mà..

Chương 109: 109: Sự Thật

Sau cú hôn bất ngờ đó, anh thì vẫn đứng im bất động còn cô thì đã cao chạy xa bay đi mất hút không thấy bóng dáng đâu nữa rồi.

Anh sờ nhẹ lên môi, nở nụ cười gian tà.

-" Thổ Tử à, tối nay anh sẽ cho em biết sự trừng phạt anh dành cho em ! "

Anh lái xe đi về công ty với tâm trạng thoải mái, hạnh phúc, nụ cười bất giác vẫn thường trực trên môi.

Còn quay lại phía chỗ cái cây lúc nãy hai người họ ân ái với nhau, không xa chỗ đó, Tiểu Thúy đứng nép vào bức tường đã nghe thấy và nhìn thấy hết mọi việc diễn ra.

Đôi bàn tay cô ấy siết chặt lại thành nắm đấm đập mạnh vào bức tường.

Khuôn mặt lộ rõ ra vẻ tức giận, đỏ kị.

Nhưng đến lúc chạm mặt với Tô Mỹ Lệ thì ánh mắt ấy bỗng thu liễm lại, gương mặt cũng vui vẻ, hiền từ trở lại.

-" Còn đứng đó làm gì, mau đi ra phía hậu trường giúp chị một tay đi ! "

-" Vâng, em biết rồi.

"

Tô Mỹ Lệ kéo Tiểu Thúy đi cùng mình ra hậu trường phía sau để giúp mọi người chuẩn bị đồ cho cảnh quay cuối cùng vào ngày mai và sắp xếp các đạo cụ đã quay ngày hôm nay.

Nhưng vấn đề mới kéo đến rồi.

Sáng hôm nay còn xảy ra sự việc um xùm như vậy với Lăng Vân thì sao cô nhờ anh ta được bây giờ.

Chả lẽ nhiệm vụ này coi như thất bại ?

-" Sao vậy ? Chờ anh lâu quá hay sao mà mặt xụ ra thế kia ? " _ Bạch Tiêu lái xe đến, mở cửa xe đi ra ngoài ôm cô vào lòng.

-" Đâu có đâu, em cũng mới đứng ở đây không lâu ! Chỉ là đang có chuyện khó không giải quyết được.

" _ cô thở dài bước vào xe.

-" Có chuyện gì ? Cần anh giúp thì cứ nói.

"

Nghe thấy câu đó của anh, cô mới chợt nhớ ra một chuyện.

Chẳng phải trong profile của anh ở màn hình hệ thống có ghi rằng anh là lão đại của Bang phái quyền lực nhất Thế Giới hay sao.

Cô đúng là não cá vàng mà, suýt tí nữa là quên bém đi chuyện này. Nhưng phải làm cách nào để mở miệng ra nhờ anh giúp bây giờ ? Huống chi đây còn là vấn đề khá là tế nhị.

Với cả nếu anh nghi ngờ, hỏi cô lí do tại sao cô biết bí mật đó của anh thì phải trả lời ra làm sao ?

Cô ngồi phân vân mãi, không biết nên làm thế nào.

Anh ngồi ở bên cạnh thấy cô như vậy, thở dài mở lời trước.

-" Nói anh nghe xem nào ? Nếu giúp được anh sẽ giúp.

"

Cô vẫn do dự không biết nên nói hay không.

Anh cũng hiểu cô sợ rằng nếu cô nhờ anh thì không biết nên mở lời nói ra sao bèn nói trước.

-" Yên tâm, em cứ việc nói, anh sẽ không hỏi em bất kì điều gì đâu ! "

-" Không, cảm ơn anh đã giúp em.

Nhưng em muốn nói cho anh tất cả.

Anh đã từng nói 1 câu rất đúng, chúng ta là vợ chồng mà.

Đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn.

"

Cô lấy hết can đảm kể cho anh từ đầu đến đuôi.

Kể cả việc cô trùng sinh trở lại, kiếp trước vì sao mà chết.

Bị ai phản bội và bao gồm cả việc cô hành động kì quái như vậy là do bị trói buộc vào 1 hệ thống trùng sinh.

Đúng là khi nói xong bí mật to lớn này, cảm giác người nhẹ hẫng, đầu óc cũng không còn căng thẳng nữa.

Tinh thần cũng ổn định hơn rất nhiều.

Mấy lần trước cô cũng đã định nói với anh rồi nhưng lúc đấy lời nói đã đến cuống họng rồi nhưng cuối cùng vẫn không phát ra thành lời được.

Cuối cùng hôm nay cô cũng có thể lấy hết can đảm ra nói với anh toàn bộ sự việc.

Chứng tỏ tim cô đã chấp nhận anh, và anh cũng đã có một vị trí quan trọng không thể thay thế được trong tim cô.

-" Anh thật sự không ngờ em cũng như vậy ! " _ anh vuốt tóc cô, gương mặt mãn nguyện.

Cô không hiểu câu nói đó của anh có ý nghĩa gì nhưng cô tin rằng, anh sớm muộn gì cũng sẽ nói cho cô..

Chương 110: 110: Mọi Cố Gắng Của Anh Em Đều Dễ Dàng Phá Bỏ

Sau khi cô nói hết tất cả mọi bí mật mình chôn giấu bấy lâu nay cho anh, anh xoa đầu cô, ôm cô vào trong lòng.

Áp tai vào lồng ngực anh, cô dường như có thể cảm nhận được tiếng nhịp tim của anh lúc này.

Bầu không khí xung quanh hai người họ như ngừng lại, vạn vật đều ngừng chuyển động.

Giữ lại mãi cái khoảnh khắc hạnh phúc này.

-" Thật ra, anh cũng có chuyện giấu em ! " _ anh mở lời, xóa tan bầu không khí trầm lặng, yên ả.

Cô cũng không lấy gì làm bất ngờ bởi cô hiểu, ai mà chả có ít nhất 1 bí mật cho riêng mình.

Nhưng điều tiếp sau đây anh nói đã thực sự khiến cô hồn bay phách lạc.

-" Anh....!em thật sự không nhớ gì sao ? " _ anh lưỡng lự rồi quay sang hỏi cô.

Cô vẽ mặt ngơ ngác khó hiểu, cô quên gì được chứ ?! Mọi sự kiện lớn nhỏ của kiếp trước cô đều nhớ hết có quên chuyện gì đâu.

Chỉ là kiếp này cô có được một đặc ân của ông trời là gặp được anh mà thôi.

Anh nhìn gương mặt ngơ ngác của cô, cũng hiểu ra được không có hy vọng gì để cô tự mình nhớ lại.

Bèn chậm rãi kể lại từng việc một.

-" Em có còn nhớ hồi em 5 tuổi khi còn đang sống tại khu đô thị X đã gặp được một cậu nhóc không ? "

Cô hào hứng, vui vẻ kể lại cho anh chuyện thời thơ ấu của mình.

-" Có chứ, đương nhiên là nhớ rồi ! Tiểu ca ca đó em còn nhớ anh ấy hơn em 5 tuổi cơ.

Hồi đó ba mẹ Tần Liệt ca ca ly hôn nên cứ 2 năm một lần anh ấy lại phải bay sang Mỹ với mẹ.

Vậy nên lúc đó em buồn lắm, không có ai chơi chung.

Lúc ra ngoài chỗ xích đu thì thấy tiểu ca ca kia cũng đang chơi một mình nên đến làm quen.

Sau đó thì em với tiểu ca ca đó chơi rất vui với nhau.

" _ từng lời kể của cô theo dòng kí ức trước đây như hiện ra trước mắt hai người, thật sống động, thật chân thực.

-" Vậy em có nhớ cậu bé đó tên gì không ? " _ anh lại hỏi tiếp.

Nhưng, trái lại với sự hào hứng, nôn nao, hồi hộp khi kể lại chuyện vừa nãy thì cô lại im lặng một hồi.

Sau đó mới dám cất lời, giọng nói có chút buồn bã, tiếc nuối.

-" Không, tiểu ca ca đó em còn chưa kịp hỏi cậu ấy tên gì, chưa kịp gửi lời chào tạm biệt đã phải đi rồi.

Hồi đó gia tộc em ở Đông Âu Quốc tế cổ phiếu bị hạ giá, thị trường chứng khoán giảm sút vô cùng mạnh nên ba và mẹ đưa em đi cùng họ sang đó.

Đến gần năm năm sau, em mới trở về nước, quay lại khu đô thị cũ thì đã không còn thấy anh ấy đâu nữa.

Cuối cùng cho đến hiện tại em vẫn chưa gặp lại anh ấy.

"

Thì ra bấy lâu nay anh hiểu lầm cô, anh đợi cô suốt hai năm dài đằng đẳng, ngày ngày đều dậy thật sớm chạy ra ngoài chiếc xích đu kia mà cô hay ngồi chờ cô cả một buổi.

Anh kiên trì suốt 2 năm trời cuối cùng cũng không thấy cô quay lại.

Anh cứ tưởng cô đã bỏ anh đi, ghét bỏ anh đến nỗi một câu chào tạm biệt cũng không có.

Rồi khi lên cấp 2, anh may mắn gặp lại được cô nhưng lại không có can đảm để nói với cô rằng anh chính là tiểu ca ca bé nhỏ trong lòng cô.

Lúc đó anh sợ rằng nếu anh nói ra thân phận của mình thì có lẽ cô sẽ xa lánh anh và rồi lại đi biệt tăm suốt 7 năm trời.

Vậy nên anh chỉ dám nhìn cô từ xa, thầm lặng dõi theo cô như cách anh đã làm hồi xưa.

Nhưng đúng là đời thật không như là mơ.

Lên cấp 3, cô quen biết được Ngôn Cảnh và yêu anh ta sâu đậm.

Thật sự lúc đó anh có thể nhìn ra trong mắt cô không hề có hình bóng của anh.

Đương nhiên anh càng không thể có vị trí nào trong tim cô.

Vậy nên anh đã quyết định gác lại, chôn sâu mối tình đầu đầy đau thương ấy mà đi du học nước ngoài.

Và cuối cùng sau mấy năm du học trở về, ngày đầu tiên anh gặp cô lại là ở nơi đăng kí kết hôn.

Anh, đã từng hạ quyết tâm mạnh mẽ cỡ nào để có thể quên được cô,

thôi nhớ đến hình bóng cô bé nhỏ năm nào vậy mà chỉ trong vài tích tắc ngắn ngủi cô có thể dễ dàng phá vỡ cái quyết tâm mà anh mất mấy năm trời để gây dựng nên.

Và rồi cuối cùng ông trời cũng đã không phụ tấm chân tình ấy của anh, cuối cùng anh và cô cũng đã hạnh phúc như bây giờ..

Chương 111: 111: Thì Ra Em Đã Từng Có Hạnh Phúc

- " Vậy, nếu bây giờ em gặp được tiểu ca ca năm đó thì em sẽ làm gì ? "

Một câu hỏi tưởng chừng như nhẹ nhàng, đơn giản vậy thôi nhưng nó lại có sức mạnh vô cùng mạnh mẽ.

Nó có thể dễ dàng làm tổn thương một người con trai mạnh mẽ, lạnh lùng như anh.

- " Tất nhiên là sẽ hỏi tên anh ấy là gì rồi ! Với cả hỏi xem anh ấy gần chục năm nay đã đi đâu, làm gì ? Sao không đợi em trở về ! "

- " Nếu như cậu bé đó đã đợi em rất lâu, rất lâu rồi thì sao ? Nếu như cậu ấy bảo ngày nào cậu ấy cũng dậy thật sớm, chạy ra chỗ xích đu mà em thường chơi ở đó đợi, ngồi đó cho đến tối muộn, ngày nào cũng như vậy, dường như đã trở thành một thói quen của cậu bé suốt gần ấy năm trời thì sao ? " _ anh hơi kích động, nói ra hết tất cả, giọng nói cũng gấp gáp chờ đợi câu trả lời.

Nghe những lời ấy của anh, cô cũng rất bất ngờ.

Không hiểu sao tim lại cảm thấy đau nhói khi nghe những lời như vậy.

- " Nếu vậy em sẽ xin lỗi anh ấy ! Xin lỗi vì đi mà không báo trước, xin lỗi vì không tạm biệt mà đã đi để cho anh ấy chờ đợi lâu như vậy.

" _ cô cảm thấy áy náy, vì nếu thật sự đúng như lời Bạch Tiêu nói, tiểu ca ca đó đã phải ngồi chờ cô một khoảng thời gian lâu như vậy thì cô sẽ cảm thấy vô cùng áy náy.

Dù cho có làm cách nào đi chăng nữa cũng không làm giảm bớt đi

sự áy náy đó.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô cũng thấy lạ.

Lạ từ cái biểu cảm, suy nghĩ cách nói chuyện của anh lúc này khi cô nhắc đến tiểu ca ca thời thơ ấu.

Chẳng nhẽ....!cô chưa kịp nói ra sự phân vân, nghi ngờ của mình thì anh đã cắt lời nói trước.

-" Đúng như em nghĩ đó ! Anh chính là cậu bé năm đó.

"

Cô đúng là sốc đến tận họng, không nói được gì.

Thật không ngờ anh chính là tiểu ca ca mà cô luôn tìm kiếm.

Đúng là cuộc đời, chuyện gì cũng có thể xảy ra được.

-" Vậy...!có nghĩa là lúc trước khi ở trước nơi đăng kí kết hôn anh đã nhận ra em rồi ? "

-" Ừm "

Rồi, giờ thì quá rõ ràng rồi.

Thì ra không có chuyện khi không đi gặp được bạch mã hoàng tử cả.

Cô còn cứ tưởng mình ăn ở tốt thế nào nên được ông trời tặng cho anh chồng từ trên trời rơi xuống chứ.

-" Thật ra, khi em nói cho anh chuyện em trùng sinh sống lại, anh nửa bất ngờ, nửa vui mừng.

Thật ra,...!anh cũng sống lại.

"

Cô quá bàng hoàng khi nghe anh nói câu đó.

Thật sự vô cùng bất ngờ.

Hóa ra không phải chỉ có mình cô là được trùng sinh.

Cô như bị ai dùng bùa vậy, cứng miệng không nói được gì.

-" Kiếp trước không được may mắn như kiếp này, anh về nước muộn hơn 3 năm.

Lúc đó vừa về thì thấy bóng dáng của người phụ nữ rất giống cô bé anh đã từng chờ đợi rất lâu.

Sau đó anh không kịp được chạy ra chỗ đó....."
Anh ngồi kể lại toàn bộ sự việc kiếp trước mà anh đã chứng kiến.

Vừa mới xa nhau mấy chục năm trời, đến khi gặp nhau thì âm dương cách biệt.

Lúc đó anh không nhận được tức giận liền giết chết Ngôn Cảnh và An Vỹ Vỹ.

Rồi cũng ôm theo người con gái đó mà tự sát.
Nghe đến đây, tim cô càng quặn thắt hơn, như có ngàn mũi dao đâm thẳng vào tim vậy.

Đau lòng đến mức không thể thở nổi, thì ra cô đã từng bỏ lỡ tấm chân tình mà cô hằng mong muốn.
Cuối cùng thì khi mở mắt ra, anh được trùng sinh lại và vì vậy mới nhanh chóng đặt vé máy bay về nước và vô tình gặp được cô ở nơi đăng kí kết hôn.

-" Vì sao anh lại đi sang nước ngoài sống ? " _ cô thắc mắc.

-" Năm đó khi học cấp 2 anh đã tìm thấy em rồi ! Vì để được học cùng năm với em, anh đã không làm đề thi cuối kì trong năm năm.

Cuối cùng cũng đợi được em.

Anh nghe được tin em sẽ vào thi vào trường X nên cũng đăng kí theo em.

"

Nghe đến đây, cô không kìm được nước mắt, ôm chặt anh khóc sướt mướt.

Thì ra anh hi sinh nhiều cho cô như vậy.

Nghĩ đến việc anh từ bỏ thi học kì vì cô ở lại lớp đó suốt năm năm.

Chắc hẳn thân là người kế nhiệm của một đại gia tộc như vậy anh sẽ bị sĩ nhục, la mắng, ghét bỏ tới cỡ nào.

Vậy mà cô không biết, mọi thứ đều không biết.

Đến lúc lên cấp 3 thì trong mắt cô cũng đâu đâu là hình bóng của Ngôn Cảnh.

Nào có để ý đến những người xung quanh..

Chương 112: 112: Kí Đầu Hệ Thống

Anh thấy cô khóc như vậy, bèn dừng lại không kể tiếp nữa.

Vì nếu nhắc thêm về quá khứ ấy thì cũng sẽ chỉ làm cho đôi bên thêm đau khổ khi nhớ lại.

Anh thật sự không muốn cô phải sống trong sự thù hận, bi thương của kiếp trước nữa.

Nếu kiếp này có thể, anh mong cô sẽ quên hết những đau buồn mà vui vẻ sống tiếp.

Từng lạc mất nhau rất lâu, từng nghĩ rằng sẽ không gặp lại nhau nữa, cũng từng hận bản thân tại sao không bày tỏ với đối phương.

Nhưng tất cả đã là quá khứ.

Người có duyên dù cho trắc trở cỡ nào thì vẫn sẽ đến được với nhau.

Cũng giống như anh và cô của hiện tại, sẽ không còn lạc mất nhau nữa, sẽ không phải nghĩ đến từ "giá như", sẽ không cảm thấy hối hận vì bỏ lỡ một thứ gì đó quan trọng trong đời nữa.

Như vậy đã là quá đủ rồi.

Cùng nhau trải qua đời đời kiếp kiếp mãi bên nhau.

(Về đến nhà)

Tối hôm đó, anh ôm cô vào trong lòng, hai người không thể ngủ nổi.

Có lẽ do đã nói hết tất cả với đối phương nên giờ cảm thấy đau lòng

thay cho người kia.

Sau đó, cô bỗng nhớ đến một điều quan trọng.

Cô chắc rất khó để có thể ở lại thế giới này bên anh.

Nhưng cô không biết làm cách nào để nói cho anh cả.

Sự việc hôm nay đã quá đủ rồi.

Cô không muốn anh phải đau lòng, lo lắng cho cô thêm nữa.

Suốt cả 2 kiếp sống, anh đều là người bảo vệ, che chở, lo lắng và hi sinh vì cô.

Cô thật sự không muốn phá vỡ cái ước muốn được sống bên cô hạnh phúc ấy của anh.

Càng không có đủ can đảm để đối diện với anh mà nói rằng : Em không thể sống cùng anh trọn đời trọn kiếp được.

-" Chúng ta đúng thật là có duyên ! Bỏ lỡ nhau nhiều lần như vậy mà cuối cùng vẫn đến được với nhau.

" _ cô nằm trọn trong vòng tay anh, giọng nói nhẹ nhàng du dương như một bản giao hưởng mang hương sắc ấm áp.

-" Mọi người thường nói tu 5 kiếp mới gặp được nhau, tu 10 kiếp mới trở thành phu thê.

Chúng ta sẽ trở thành đôi phu thê dĩ hòa vi quý bất chấp tháng năm có được không ? " _ anh hỏi cô, tâm trạng cũng hồi hộp chờ đợi câu trả lời của cô giống như mọi lần.

-" Được ! "

Anh chỉ chờ có 1 chữ đó của cô mà thôi.

Anh ôm trọn cô vào lồng ngực, thật ấm áp, thật dễ chịu.

Mùi hương trên người cô khiến anh có cảm giác hạnh phúc, thoải mái và vui vẻ hơn tất cả những vinh hoa phú quý phù du kia trong

cuộc sống.

Cô nép vào lồng ngực anh, hơi ấm này cô có thể cảm nhận được rõ ràng.

Phút chốc còn cảm nhận được từng hơi thở, nhịp đập trái tim anh.

Thôi đủ rồi đó, em ăn cơm tró của 2 người no muốn nghệt thở luôn rồi !

^^ Tự đứng ra đây làm gì, mau vào hệ thống kia của em đi đừng ở đây phá hỏng chuyện tốt ! ^^

Hệ thống này đúng thật là giỏi làm người khác tụt mood mà.

Đang lãng mạn, hạnh phúc thì lại xen vào thật khiến cô tức chết mà !

Haizzz, tình yêu khiến chị trở thành một con người khác rồi.

Đúng là gái có chồng khác hẳn.

Chỉ biết quan tâm chồng thôi, nhiệm vụ thì bỏ bê.

Em thông báo cho chị trước, đúng 00 giờ ngày mai là hạn cuối đó, chị cứ liệu mà hoàn thành nhiệm vụ đi.

Không lại bảo em không báo trước !

Nói xong, hệ thống " thân yêu " của cô lại biến mất mà không kịp cho người ta hỏi hay đàm phán, thương lượng câu nào.

-" Đó là hệ thống của em sao ? " _ anh đột nhiên hỏi khiến cô giật mình.

Tại sao anh có thể nhìn thấy được kia chứ ? Rõ ràng hệ thống này chỉ có một mình cô mới nhìn thấy thôi mà.

Cô thật sự rất muốn lôi cổ hệ thống kia ra đây hỏi cho ra nhẽ rồi kí đầu nó 7749 cái cho thỏa cơn giận.

Câu trước thì bảo với cô là hệ thống bảo mật, chỉ có cô mới nhìn thấy.

Câu sau không nói, không rằng đã có chuyện rồi.

- " À, ừm phải ! " _ cô lo sợ anh sẽ phát hiện ra nhiệm vụ kia và dần biết được về cái bản hợp đồng đó.

- " Vậy nhiệm vụ mà nó vừa nói là gì vậy ? Đấy có phải là vấn đề nan giải mà mấy ngày nay em suy nghĩ mãi không ? "

Thôi toang cô thật rồi, kiểu này biết nói như nào để không bị lộ đầu đuôi đấy.

Đúng là cái đồ hệ thống đáng ghét mà ! Khi không tặng cô mớ rắc rối siêu to khổng lồ này.

* Hệ thống cute đáng yêu thông báo : kí chủ đã bị trừ 50 điểm do xúc phạm hệ thống *

^^ Wtf ?? Cái gì ? Trừ 50 điểm ! ^^

Cô khổ sở lắm mới kiếm được vậy mà trong tích tắc tên hệ thống kia đã trừ mất của cô.

Thật đáng ghét !.

Chương 113: 113: Đồng Tâm Hiệp Lực

Thì ai bảo chị nói xấu hệ thống làm chi ? Giờ bị trừ điểm là đúng rồi !
Cuối cùng đồ hệ thống đáng ghét kia cũng ra rồi.

Cô quyết định hỏi cho ra nhẽ, dù sao anh cũng thấy được hệ thống nên cô cũng không cần phải dùng truyền âm làm gì nữa.

-" Sao anh ấy nhìn thấy được em ? " _ cô tức giận nhưng vẫn phải nói nhẹ nhàng (sợ bị trừ điểm đóa hiu hiu)

Em..

ờ thì..

chuyện này bốn hệ thống cũng không biết được.

Chắc có lẽ đó là sức mạnh của tình yêu chăng ?

Đã không nói thật thì thôi đi lại còn bày ra bộ mặt đó chọc tức cô nữa chứ.

Thật muốn lôi đầu xuống kí cho vài cái mà.

-" Nói đi, sao tôi lại nhìn thấy ngươi ? " _ anh lạnh lùng hỏi.

Nếu anh hỏi thì em trả lời ngay nè ! Anh cũng là người trùng sinh mà đúng không ? Vậy nên nhìn được những thứ người thường không thể thấy được là đúng rồi.

Anh còn câu hỏi nào nữa không ? Pipi trả lời hết choa

Đối với cô thì lúc nào cũng " bốn hệ thống " này " bốn hệ thống kia " đã thế còn nói với cái giọng cao cao tại thượng nữa chứ.

Vậy mà khi nói chuyện với anh thì lại giọng dễ thương, ngọt ngào, còn trả lời một cách rõ ràng, rành mạch nữa chứ.

Nhìn như kiểu mấy em trà xanh chính hiệu vậy.

-" Hết rồi, cảm ơn ! " _ anh vẫn giọng điệu lạnh lùng đó nói chuyện với hệ thống.

Ồ, không có gì đâu mà anh đẹp trai, Pipi luôn sẵn sàng trả lời những câu hỏi mà anh đưa ra.

Vậy nên có gì cần hỏi cứ gọi em nha moa moa

Hệ thống vừa đi khỏi cô không nén được cơn tức, mắng cho 1 trận.

-" Thật là đáng ghét mà, hôm nay em bắt buộc phải nói xấu chết cái hệ thống kia ! Trừ điểm em cũng được.

"

-" Thôi được rồi, dù sao chúng ta cũng lấy được câu trả lời rồi mà ! " _ anh dỗ dành cho cô nguôi giận.

-" Cái hệ thống đó cho em có mỗi mấy ngày để hoàn thành cái nhiệm vụ mà đáng lẽ ra là việc làm của mấy tháng liền ! Bảo sao em không bị ngắt đi chứ ! À nhắc đến vụ hôn mê mới nhớ.

Thật ra lúc đó do hệ thống gặp lỗi nên linh hồn em buộc phải quay về giao diện chính của hệ thống.

"

-" Ra là vậy ! Anh cũng đã từng tính hỏi em nhưng anh tin rằng một ngày nào đó em sẽ nói tất cả cho anh.

Và giờ nó đã trở thành sự thật rồi ! "

Bây giờ cô có muốn hạnh phúc thì cũng hơi khó, trước tiên là phải làm cho xong mấy cái nhiệm vụ để giải quyết An Vỹ Vỹ rồi giải quyết luôn cả Ngôn Cảnh nữa.

Vậy mới có thể sống bình yên được...

Nhưng sau tất cả những chuyện này có lẽ cô cần có thời gian để

đàm phán thêm với hệ thống.

Giúp cô xóa bỏ bản hợp đồng kia.

Nếu anh đã biết tất cả mọi việc của cô rồi thì chắc cô có thể nhờ anh giúp một tay hoàn thành nhiệm vụ.

Hai vợ chồng đồng tâm hiệp lực thì làm dễ hơn là một mình cô.

- " Anh...!em định đêm nay bắt đầu tiến hành làm nhiệm vụ ! Anh giúp em một tay nhé ! "

- " Chắc chắn rồi ! Nhưng đó là nhiệm vụ gì ? "

- " Thì là...!đi ghé thăm 1 tổ chức xã hội đen sau đó...!rảnh tay lấy tí đồ hehehe " _ nhìn gương mặt cô lúc này cô hơi...!gian manh.

- " Được thôi ! Dù sao cũng đã đến lúc cho em biết thêm 1 bí mật nữa của chồng em rồi ! " _ anh tỏ vẻ thần bí, thì ra cũng có lúc anh biết cách trêu chọc và khiêu.u gợi sự tò mò của người khác lắm chứ.

Hai người họ đều thay bộ quần áo đen, nhưng vẫn thể hiện sự " trang trọng, lịch sự " (ông bà ấy đi cướp đồ mà làm như là đi giết người ko bằng).

Sau đó đeo găng tay mỏng bắt đầu thực hiện nhiệm vụ..

Chương 114: 114: Đột Nhập

Anh lái xe đưa cô đến một nơi ở ngoại thành.

" Chào mừng em đến trụ sở chính của anh ! " _ anh nở nụ cười mặc dù nụ cười đó vẫn như mọi khi không khác gì nhưng làm cho cô thấy khá đáng sợ.

" Anh đừng có nói với cái giọng đấy và nụ cười ấy tại thời điểm này được không ? Nhìn đáng sợ lắm đó ! " _ cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh mà nói.

Anh cười, xoa xoa đầu cô.

" Thì ra em vẫn là tiểu Thổ tử ! "

" Ai, ai..

là Tiểu Thổ Tử kia chứ ! " _ cô giận dữ, làm mặt phụng phịu.

" Thôi được rồi, anh xin lỗi ! Em mà còn đứng đây giận dỗi nữa là không kịp hoàn thành nhiệm vụ đâu ! "

Cô đành phải bỏ qua cho anh, để hoàn thành nhiệm vụ nhanh chóng.

Anh đưa cô bước vào bên trong, đúng là Bang phái xã hội đen lớn nhất có khác.

Hội tụ rất nhiều các nhân vật có tiếng và đứng đầu.

Ở giữa sảnh còn treo 1 cái bảng nhiệm vụ và số tiền thưởng theo từng nhiệm vụ siêu to ở trước mắt.

Đa phần những nhiệm vụ đó đều là thuê sát thủ giết người.

Nhìn biển người, đâu đâu cũng là những người xăm hình đầy mình rồi vẽ mặt thì dữ tợn, nhìn thôi mà đã sợ đến nỗi không đứng vững.

Vậy mà cô không tin được người chồng chỉ trừ việc có hơi lạnh lùng chút xíu thôi thì mọi thứ đều hoàn hảo như 1 người bình thường thế mà lại là người đứng đầu trong giới xã hội đen dữ dằn, hung ác này.

- " Sao rồi, bị dọa sợ sao ? Anh bất cẩn quá, nhẽ ra nên bảo họ không nên tụ tập ở đây làm em sợ ! "

- " Không sao, dần dần em sẽ quen được mà ! Chẳng qua lần đầu nhìn thấy có hơi..

sợ...!à không bất ngờ một chút.

"

Anh thấy cô đang cố tỏ ra không hề sợ hãi dù tay chân vẫn còn đang run run kia, đành bế cô lên, một mạch đưa cô lên tầng.Sau đó đưa cô vào trong 1 căn phòng có đầy các trang bị chiến đấu.

Cả 1 căn phòng rộng lớn được lấp đầy bởi các loại súng, các thiết bị thu, phát sóng và thiết bị nghe lén hiện đại nhất.

Còn có cả hỏa lực và áo chống đạn cao cấp nhất mà quân đội hoàng gia Anh đang sử dụng.

Thế này thì ngon rồi ! Chắc chỉ cần mười mười lăm phút là cướp được đồ.

Cô còn đang chìm đắm trong hạnh phúc thì bị anh gõ đầu.

- " Không được khinh địch ! "

Đúng là không hổ danh là người chinh chiến lâu năm có khác.

Thật là ngưỡng mộ ghê ! Cô đi quanh phòng ngắm nghía thật kĩ rồi mới quyết định chọn khẩu súng nhỏ nhưng có võ mới được anh tậu về.

Còn anh cũng lấy khẩu súng giống cô rồi hai người họ bắt đầu lên đường.

Sau khi đến chỗ mục tiêu tối nay, cô mới thấy anh liệu sự như thần.

Mặc dù quy mô bang phái không lớn bằng của Bạch Tiêu nhưng mà cũng thuộc dạng không phải dạng vừa đâu.

Bên ngoài có những 3 lớp người canh, nhìn người nào cũng cao to lực lưỡng, trên tay còn cầm khẩu súng và con dao găm nhỏ.

Thế này thì hơi khó nhằn rồi đây !

-" Đừng sợ, có anh đây rồi ! "

-" Ừm ! "

Anh an ủi cô rồi bắt đầu chỉ dẫn cô làm sao để hành động và vào được bên trong căn cứ.

Chỉ trong chốc lát anh đã nhận ra được các khoảng thời gian thay phiên đổi ca của bọn chúng và phát hiện ra chỗ sơ hở.

Anh đánh ngất hai tên đang đứng canh ở bên rìa cửa ngoài rồi hai người mặc đồ của bọn chúng vào để trà trộn vào đám lính.

Khi đứng trước cửa chính, cách căn cứ chỉ ba bước chân thì hai người họ bị chặn lại.

-" Đây hai người kia, thẻ đâu mang ra đây ! " _ một tên canh cửa trong số đó bỗng lên tiếng.

Cũng may hai tên vừa nãy bị anh đánh ngất cất thẻ ở trong túi áo nên hai người họ dễ dàng tìm được và đưa cho tên canh cửa kiểm chứng.

-" Được rồi, mau vào đi ! Lần sau nhớ đưa ra trước, đừng để mất thời gian tra hỏi.

"

Hai người gật đầu rồi đi tiếp vào bên trong.

Cuối cùng thì họ cũng thuận lợi bước vào bên trong căn cứ.

Chỉ có điều bây giờ họ mới hoàn thành được một phần tư kế hoạch mà thôi.

Quan trọng là phải tìm ra được vật đó trong căn cứ này.

Mà mới bước vào thôi cô đã thấy đêm nay có lẽ là một đêm khó khăn

rồi vì căn cứ này vừa tối, vừa rộng, rất nhiều phòng mà lại tận 5 tầng liền.

Không chỉ vậy, an ninh bên trong còn nghiêm ngặt hơn cả bên ngoài.

Thật sự là một thử thách khó rồi !.

Chương 115: 115: Hệ Thống Thích Kịch Tính

Vì dễ dàng hơn trong việc tìm kiếm, hai người họ bắt đầu chia nhau ra hành động.

Nếu ai tìm được trước thì ấn vào nút báo hiệu thông minh để người kia biết.

Và đúng 2 giờ, hai người sẽ gặp nhau ở tầng cuối cùng.

Hiện tại đang là 1 giờ rồi, họ chỉ có 1 tiếng để kiểm tra hết tất cả các phòng trong 5 tầng này mà thôi.

Anh sẽ là người kiểm tra 3 tầng đầu còn cô sẽ lên 2 tầng trên cùng.

Do cô chưa có kinh nghiệm nhiều nên trước khi đi, anh đưa thêm cho cô một cây súng chích điện, phòng trường hợp nguy cấp.

-" Cố lên em yêu, đúng 2 giờ chúng ta sẽ gặp nhau ở sảnh tầng 1 nhé ! " anh hôn lên trán cô.

-" Ừm, anh nhớ cẩn thận đó ! "

Xém tí nữa thì cô cũng quên bémot việc nói cho anh về vật cần lấy.

Không thì coi như chuyến này công cốc rồi !

-" À phải rồi, vật cần lấy là món đồ mà Hắc Viêm Bang mới trộm được của Bang phái lớn nào đó ! Cụ thể nó là cái gì thì hệ thống không có nói cho em.

"

-" Thì ra là vậy ! Thứ mà bọn chúng mới lấy được chính là chiếc

~

nhấn thạch anh tím của anh.

"

-" Hả, trùng hợp vậy sao ! Đúng là hệ thống này cái gì cũng có thể nghĩ ra mà.

"

Cô cũng thật là đến hạn hán lời với hệ thống này mà.

Hóa ra là muốn cô lấy lại món đồ mà anh bị lấy mất.

Vậy mà không nói ngay ra từ đầu.

Lại còn vòng vo, bày đặt kiểu thần bí nữa chứ !

Kệ em, dù sao chị cũng vẫn phải làm nên đừng kêu ca nữa.

Biết sớm hay biết muộn đến cuối cùng vẫn biết mà ! Em làm thế để cho thêm phần kịch tính thôi.

Đúng là một hệ thống ngửa đòn !

^^ Kịch tính cái qq nhà em đó ! Lần sau nói rõ ràng ra chút.

^^

-" Thôi mà đừng cãi nhau nữa ! " _ anh lại phải đóng vai người giảng hòa cho cô và Pipi.

Hừ, chị cứ mắng em đi, rồi sao này chị sẽ phải hối hận ! Lúc đấy có mà muốn cảm ơn em còn không kịp nữa ấy !

Nói xong hệ thống giận dữ tắt ngóm đi luôn.

Còn cô thì đành ôm cục tức.

Ở với cái thứ hệ thống này cô dần cũng luyện được IQ cao hơn rồi đó.

Không chỉ vậy còn rèn được tính nhẫn nại (không đập chết hệ thống).

Tức cũng không giải quyết được gì.

Dù sao cũng nhờ có hệ thống đó mà cô mới có được cuộc sống như bây giờ.

Cô với anh bắt tay vào hành động.

Nói thật lòng là hiện giờ cô lo cho anh còn hơn cả chính mình.

Dù cô không có kinh nghiệm trong những việc này cũng như không hiểu rõ về cái giới xã hội đen này bằng anh nhưng chí ít cô còn có hệ thống dựa dẫm vào.

Có bị bắt ép vào tình huống nguy cấp cũng có thể thoát thân. Nhưng còn anh thì khác.

Anh đơn thương độc mã, đã thế lại còn tự nhận phần khó về mình.

Ba tầng đầu canh phòng nghiêm ngặt như vậy, liệu có thật sự ổn ? Không nghĩ được nhiều thêm nữa, cô đành phải tự an ủi, động viên bản thân.

Nhất định hai người sẽ hoàn thành nhiệm vụ và sống sót gặp nhau.

Nhất định là như vậy !

Cô bắt đầu bấm thang máy lên tầng 4, lòng có chút hồi hộp, lo sợ.

Chính xác hơn là còn có thêm phần phấn khích.

Bình thường cô thấy những cảnh này trên TV rất nhiều, còn muốn được thử một lần trong đời.

Ai ngờ ông trời ưu ái hôm nay cô được trải nghiệm luôn.

Tự dưng cảm thấy mình vô cùng ngẫu, giống như nữ sát thủ 007 vậy. Thang máy mở ra cũng là lúc phải chấn chỉnh lại tâm trạng và cảm

xúc.

Cô cố gắng tìm kiếm nhanh nhất có thể trong từng phòng.

Ngoài ra còn phải tránh camera tứ phía và bảo vệ xung quanh.
Đi tìm được nửa tầng 4 rồi vẫn không tìm thấy, cô bắt đầu cảm thấy hơi lo.

Lúc cô chuẩn bị bước vào căn phòng kế tiếp để tìm thì chợt có người chạm vào vai cô khiến cô giật nảy mình.

Nhịp tim tăng cao, cô quay người ra để nhìn thì...!Phù, hóa ra là một tên say rượu đứng không vững nên mới bám vào vai cô.

Dọa cô một phen hú hồn.

Đúng là làm mấy cái nghề này cô cần phải luyện thêm rất nhiều kỹ năng khác nữa.

Mà điển hình là tính không sợ hãi, bình tĩnh ứng phó với mọi loại tình huống bất ngờ..

Chương 116: 116: Nghe Thấu Suy Nghĩ

Nhưng mà, giải quyết chuyện này cũng thật khó.

Cái tên say khướt kia nhậm nhăm cô là " người tình bé bỏng " của hấn ta nên cứ bám víu lấy cô mãi.

-" Em..

yêu hức..

hôm nay em xinh quá..

hức "

Tay hấn bắt đầu sờ lung tung trên người cô, lúc này cô rất muốn cho hấn một trận nhưng nếu làm to chuyện lên cũng không có lợi cho cô nên cô đành phải nuốt cục tức này.

-" Ngài bỏ tôi ra được không ? " _ một câu nói vô cùng dịu dàng, đi ngược với khuôn mặt cố kìm nén tức giận của cô.

-" Sao..

hức...!hôm nay em...!hức..

khác thế ! Bình thường em đâu có..

hức..

xưng ngài- tôi đâu ? "

Haizz càng lúc thời gian càng rút ngắn lại mà cô thì vẫn bị vướng chân bởi tên say này.

Vẫn còn 1 tầng nữa chưa kiểm tra, làm thế nào bây giờ ?
Cô đành phải dỗ ngọt tên này lừa hắn để có thể thoát khỏi đây.
-" Anh à, em quên ví ở trong nhà vệ sinh, em vào lấy nhé ! Nhớ đứng im đây đợi em đó.

"

-" Ừ ừ, mau đi lấy đi...!hức ! "
Cuối cùng lừa được hắn ta trót lọt.

Cô lại tiếp tục đi kiểm phòng.

Tìm một lượt tầng 4 vẫn không thấy đâu.

Cô lại tiếp tục lên tầng 5.

Không ngờ, tầng 5 nhiều vệ sĩ như vậy.

Thế thì chắc chắn vật đó ở đây.

-" Đứng lại, thẻ đâu ? "

Một tên bảo vệ chặn cô lại, bắt cô đưa thẻ mới cho đi tiếp.

Nhưng...!khi cô tìm lại thì, chiếc thẻ lúc nãy đã biến đi đâu mất.

Có lẽ là cái lúc cô đứng với tên say kia đã làm rơi nó.

Người khác khi chưa đến căn cứ này của Hắc Viêm Bang thì sẽ nghĩ rằng 3 tầng đầu là ba tầng quan trọng, giấu nhiều bảo vật nhưng thật đúng là không ngờ tới, tầng cuối mới là trùm.

Cô cố che đi sự lo lắng, lúng túng, bình tĩnh đáp lại, cũng may anh nghĩ trước đến việc này, đưa cho cô cây chích điện, máy biến giọng và tai nghe kết nối với tai nghe của anh.

Chỉ cần cô đưa ra kí hiệu nguy hiểm thì chắc anh sẽ đến kịp cứu cô.

-" Tôi vừa gặp một tên ở tầng 4, hắn kiểm soát gây sự với tôi.

Chắc lúc đó đã lấy thẻ đi mất rồi.

"

-" Vậy mặt khẩu là gì ? "

^^ Cái gì vậy ? Lại còn đòi mặt khẩu nữa.

Pipi, mau xuất hiện đi, cần online gấp ^^

Đến nước này cô đành cầu cứu hệ thống thích gây rắc rối kia thôi.

Cũng may hệ thống cũng không vô tâm lắm, vẫn nghe thấy lời khẩn cầu của cô.

Có chuyện gì vậy ? Chưa gì chị đã phải đi cầu cứu rồi à ? Chẹp chẹp.

Tầm này rồi mà còn cà khịa cô, thật đúng là chỉ có duy nhất cái hệ thống này thôi.

Nhưng mà đến nước này cũng chỉ có nhờ hệ thống cứu giúp cho tấm thân này của cô.

^^ Rồi, em biết em yếu kém rồi hệ thống đại nhân mau cứu em ! ^^

Nói vậy mới lọt tai chứ, không ngờ cũng có ngày chị cầu xin em đấy.

Có vẻ hơi sớm nhỉ, em còn cứ tưởng đến lúc sau cơ.

Thật là khiến em có hơi bất ngờ đó !

^^ Thôi được rồi đừng đứng đó nói nữa, chê chị thì về nhà nói sau.

Quan trọng giúp tui đi, sắp ngủm rồi kìa.

^^

Được thôi, bảo vật nghe thấy suy nghĩ của người khác 100 điểm dùng 1 lần.

Chị có muốn mua không ?

^^ Mua ^^

U chà chà, hôm nay chị chi mạnh tay vậy ?

^^ Mau đưa đây ^^

*** CHÚC MỪNG KÌ CHU ĐÃ NHẬN ĐƯỢC THUỐC ***

*** NGHE THẤU SUY NGHĨ ***

Cô dùng xong, nhìn thấy trong đầu hần hiện ra 1 dãy số.

Và cô cứ thế đọc theo, thế là có thể thuận lợi đi qua cửa tử đầu tiên.

Chỉ có điều cô không biết rằng chính sự lưỡng lự vừa nãy của cô bọn họ bảo cô đọc mật khẩu đã khiến bọn chúng phát sinh ra một chút nghi ngờ với cô.

Vậy liệu, cô có thuận lợi tìm được chiếc nhẫn đó không ? Mọi người hãy hóng chapter tiếp theo nhé♡.

Chương 117: 117: Thỏ Vào Hang Cọp

Cô từ từ bước vào bên trong dãy hành lang âm u, tối tăm kia.

Dường như cô cũng cảm giác được bọn họ nghi ngờ mình, mỗi bước chân của cô đều phải vô cùng thận trọng.

^^ Pipi, có thuốc xịt gì có tác dụng làm ngất trong thời gian 1-2 tiếng gì đó không ? ^^

Lâu như vậy thì không có đâu ! Trong hệ thống hiện giờ có thuốc xịt làm ngất nhưng có tác dụng trong nửa tiếng thôi.

^^ Nửa tiếng cũng được.

Mau lấy ra đây đi ! ^^

Được rồi, vậy chị lấy mấy bình nè ?

^^ 2 đi, phòng trường hợp khẩn cấp không kịp gọi em.

^^

Ok được thui !

*** THUỐC XỊT GÂY MÊ ĐÃ MUA ***

*** KÍ CHỦ BỊ TRỪ 200 ĐIỂM ***

Cô lấy được thuốc trong hệ thống, nhưng vẫn chưa nghĩ ra cách làm thế nào để hấn đến gần mình mà xịt.

Giả vờ ngã ý, chị làm ảnh hậu 1 kiếp rồi mà không nghĩ được lí do để làm.

Haizzz tiểu bảo bối đáng yêu, cute đang hoài nghi mọi thứ.

^^ Vâng vâng, em là nhất ! ^^

Cô làm theo lời Pipi, giả vờ ngã, quả nhiên hấn ta có tiến lại gần cô.

Nhân cơ hội đó, cô xịt thuốc vào hấn ta.

Khiến hấn ngã xuống nền nhanh chóng, quả thực không thể phủ nhận rằng thuốc mà hệ thống này đưa cho công hiệu phải gọi là " ơ mây zing gút chóp ".

Cô lại tiếp tục tra xét từng phòng.

Cũng may tầng cuối này không có quá nhiều phòng như tầng 4.

Chỉ có 3 phòng nhưng lại bảo mật vô cùng chặt chẽ.

Bắt buộc phải có vân tay hoặc mật khẩu mới vào được.

^^ Hệ thống, làm thế nào bây giờ ? ^^

Chị muốn có mật khẩu cũng dễ thôi ! Chị chỉ cần vào hệ thống, mua vật phẩm là ok liền hà.

Mỗi tội thông báo trước số dư tài khoản của chị cũng không nhiều lắm đâu.

^^ Còn bao nhiêu ? ^^

3672

^^ Vẫn ổn, mau lấy cho chị vật phẩm có thể mở cửa được cả 3 phòng luôn nhé ^^

Okla

*** THÔNG BÁO KÍ CHỦ ĐÃ MUA 1 VẬT PHẨM ***

*** SỐ ĐIỂM HIỆN CÓ LÀ 3109 ĐIỂM ***

Cũng may có hệ thống bên mình nên đẳng cấp nó phải gọi là thượng thừa, loáng cái là mở xong được cửa phòng.

Cô bắt đầu vào xem xét phòng đầu tiên.

Nhưng có vẻ như vật đó không ở đây, phòng này chứa các tài liệu quan trọng, đọc sơ qua một vài tờ thì có thể thấy là hồ sơ cá nhân của vài người, các hợp đồng mua bán và cả giấy tờ liên quan đến vài tổ chức khác nữa.

Cô đi ra khỏi căn phòng đầu tiên, nhẹ nhàng khóa cửa.

Đi tiếp đến căn phòng thứ hai trong tầng 5.

Cô nhập mật khẩu, đẩy cửa vào thì thấy có người đang ngồi bên trong.

- " Ai đó, ra mặt đi ! "

Cô lo lắng, không biết nên làm thế nào.

Đột nhiên người đó tiến đến phía sau cánh cửa chỗ cô đang đứng.

Lần này thì cô đã nhìn rõ được hấn là ai.

- " Là em ? "

Hấn chỉ vừa nhìn thoáng qua đã nhận ra cô.

Cô ngẩng mặt lên, chỉ biết cười trừ, tìm lí do biện bạch.

- " Ờm...!thì..

mà sao anh lại ở đây ? "

- " Đây là địa bàn của tôi, đáng ra nên là tôi hỏi em câu này mới đúng.

"

- " À..

thì thôi tôi có việc rồi, đi trước nhé ! Hôm khác chúng ta gặp lại sau.

"

Cô định tẩu thoát thật nhanh nhưng không kịp.

Một người phụ nữ tay trái gà không chặt như cô sao bì được với tên đàn ông lực lưỡng, sức vóc khỏe mạnh này chứ.

- " LĂNG VÂN, bỏ tay tôi ra, anh tính làm gì vậy ? "

Lăng Vân không nhiều lời một phát bế cô vào trong phòng, khóa cửa lại.

Anh đè cô sát vào cửa, một tay chống lên cánh cửa, một tay nghịch lọn tóc xoắn của cô.

- " Này, đùa gì vậy, mau thả tôi ra đi ! "

- " Không được, thò vào hang cạp như vậy, sao anh có thể bỏ em ra được kia chứ ! "

- " Anh, bỏ ra mau ! "

Anh ta vẫn nghịch lộn tóc xoăn của cô, sau đó lại chuyển hướng vuốt lên gương mặt nhỏ nhắn, kiêu diễm của cô..

Chương 118: 118: Điều Đáng Tiếc Nhất

Chương 119: 119: Màn Khoá Môi Ngọt Ngào

Bạch Tiêu nắm lấy tay Tô Mỹ Lệ bước ra khỏi Hắc Viêm Bang, gương mặt giận dữ.

Xưởng giám này lại chuẩn bị nổ rồi !

-“ Anh sao vậy ? Đừng kéo tay em, đau quá ! “

Anh vội vàng buông tay ra, đôi mắt dán chặt vào cổ tay đang sưng tấy lên của cô.

-“ Anh xin lỗi, có đau lắm không ?

-“ Đau lắm ! “ _ cô nũng nịu.

Anh cầm cổ tay cô lên xoa xoa, nhìn gương mặt anh lúc này chẳng khác gì chú cún nhỏ bị bỏ rơi cả.

Trông vừa đáng thương, vừa quyến rũ.

Cô đang mãi ngẩn nhìn anh thì một “ sự kiện “ bất ngờ ập đến.

Anh kéo mặt cô sát lại rồi bắt đầu màn khoá môi ngọt ngào, cháy bỏng.

Hai đôi môi dính chặt lấy nhau như không muốn xa cách một giây một phút nào.

Sau một lúc, anh cuối cùng mới chịu rời bỏ đôi môi của cô, gương mặt thỏa mãn.

Còn cô thì suýt tắc thở rồi.

Hôn nhau nhiều lần như vậy, thế mà cô vẫn không học được cách

lấy hơi.

Làm suýt nữa thì bị người đời cười nhạo vì lí do chết ngọt muốn sâu răng - đó là chết vì không biết lấy hơi khi hôn :)))

-“ Hôn nhiều vậy rồi mà có vẻ em vẫn chưa biết cách lấy hơi nhỉ ? Xem ra là người chồng quốc dân, để không hữu danh vô thực, anh đành phải tự mình dạy em rồi ! “

Thật là một người xảo trá mà ! Cô ra vẻ nũng nịu, giận dỗi với anh.

-“ Còn không phải tại anh sao ? Nếu anh không bắt....!Ừm..

“

Thật là, còn chưa kịp quở trách hết câu thì cô lại bị tặng cho 1 nụ hôn bất ngờ rồi.

Lần này vẫn như vậy, cô vẫn sắp tắc thở vì không thiếu oxy.

Còn anh thì lần này chắc là thật sự thỏa mãn cơn thèm khát rồi.

Nhìn chiến lợi phẩm là đôi môi sưng đỏ của cô, anh cười thỏa mãn.

Ôi cái nụ cười này, sức hút lớn quá rồi !

-“ Anh đó, lúc trước thì bảo chiều em, giờ thì sao ? Anh bắt nạt em ! “
_ cô nũng nịu kêu la vang trời.

-“ Vợ à, đây là anh muốn tốt cho em thôi ! Anh cần phải bồi dưỡng em thật tốt, như vậy em mới tiến bộ được.

“

-“ Anh chỉ toàn lấy lí do không đâu thôi ! “

-“ Được rồi mà bảo bối, đừng giận anh nữa, đưa em đi ăn được không ? “

-“ Đi luôn, còn chần chừ gì nữa ! “

-“ Đúng là một con thỏ ham ăn.

“

Anh thật là hết cách với độ ham ăn như trư bát giới của cô rồi.

Việc gì cũng có thể giải quyết bằng đồ ăn, chỉ cần có đồ ăn ngon là bỏ qua hết !

Dù sao bây giờ mới có 3 giờ sáng, chưa có quán nào mở cả.

Anh đành phải vào bếp nấu cho cô ít đồ ăn.

-“ Tầm trưa anh dẫn em đi ăn nhé ! Tầm này vẫn còn quá sớm nên chưa có hàng nào mở cả.

“

-“ Ủm, đồ ăn anh nấu cũng không tệ.

Anh nhớ nấu mấy món em thích đó, em lên phòng thay đồ đây.

“

-“ Xuống nhanh nhé ! “

-“ Vâng, em biết rồi ! “

Cô đi lên phòng thay đồ, tắm rửa sạch sẽ.

Công nhận chuyến đi này cũng thập tử nhất sinh phết đó ! Cô còn cứ tưởng rằng chỉ cần có đầy đủ vũ khí mạnh thì không phải sợ ai rồi.

Lần này cũng là một bài học cho việc không nên khinh địch.

-“ Pipi, lấy được vật đó rồi, còn bộ phim thì chắc hôm nay là quay xong rồi ! “ _ cô vừa lau tóc vừa đưa Pipi chiếc nhẫn, lòng tràn ngập mười vạn câu hỏi vì sao.

Tốt lắm, chúc mừng chị đã hoàn thành nhiệm vụ ! Điểm thưởng.

Họ chuối nhiệm vụ này là 2500 điểm.

-“ Nhiều thế á ? “ _ cô giật mình khi nghe con số điểm thưởng mà Pipi vừa nói.

Tất nhiên rồi, đây là nhiệm vụ cấp SS mà ! Em chưa nói cho chị sao ?

-“ Chưa.

“ _ cô nhìn hệ thống, ánh mắt hoài nghi tất cả.

A chắc em quên xú yếu mà.Sao chị lại nhìn em như thế ? Em chỉ là nhất thời nhiều việc nên quên thôi.

-“ Haizz em thì có việc gì nhiều để mà quên chứ ? Thôi vậy, tha cho em đó.

Nhưng có điều, chị vẫn thắc mắc, sao các nhiệm vụ hệ thống bắt chị đi làm đều liên quan đến các món trang sức vậy ? “

Em đã nói rồi mà, sau này đến đúng thời điểm hệ thống sẽ tiết lộ lí do cho chị.

Còn giờ nhiệm vụ của chị đó là hoàn thành ước nguyện trả thù đôi tiện nam nữ kia đi.

Nói xong, hệ thống cũng nhanh chóng biến mất không lời giải thích nào khác.

Thật là càng lúc càng khó hiểu với hệ thống này mà !

-“ Vợ ơi, mau xuống ăn đi, anh nấu xong rồi ! “

-“ Vâng, em xuống liền ! “

Cô chạy xuống nhà chuẩn bị thưởng thức bữa ăn tình yêu của chồng mình.

Cô nếm thử, quả nhiên hương vị vẫn không thể cưỡng lại được như cũ.

Cô thì ngồi thưởng thức hết món này đến món khác còn anh thì chỉ ngồi đó nhìn gương mặt hạnh phúc vì được ăn ngon của cô.

-“ Anh không đói sao ? “

-“ Em cứ ăn đồ ăn no đi, còn anh sẽ ăn em ! “

Anh ghé sát vào tai cô mà nói, anh thừa biết rằng thổi vào tai cô phì phù như thế sẽ khiến cô mẫn cảm mà đỏ mặt nhưng còn có tình trêu cô.

-“ Anh...!đồ h.áo sắc, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện đó ! “.

Chương 120: 120: Đánh Dấu Chủ Quyền

Anh cười ranh mãnh, bế cô ngồi lên bàn ăn, vuốt ve mái tóc dài mượt của cô.

-“ Vậy thì chắc anh nên làm gì đó để không phụ với danh hiệu em vừa tặng nhỉ ? “

-“ Anh...!thôi đi, bây giờ mới có 6 giờ sáng thôi đó ! “ _ cô ngại ngừng lấy tay che mặt.

Anh nhìn bộ dạng ngại đến đỏ mặt kia của cô, cảm thấy vô cùng dễ thương.

Không nhịn được mà chiếm hữu đôi môi kia, làm việc ân ân ái ái, sung cô đến thiên hạ này không ai không biết.

.....

Sau khi đại chiến ba trăm hiệp xong, cô không còn sức để đứng dậy.

Còn anh thì có vẻ như...!chả hề hấn gì lắm.

-“ Aiya, đau lưng chết mất, tất cả là tại anh đó Tiêu Tiêu biết.n thái “

-“ Vợ vừa gọi tên chồng sao ? Có vẻ em vẫn còn dư sức lắm, xem ra chồng phải cố hơn rồi ! “

Sau đó, anh lại tiếp tục trận đại chiến nóng bỏng, cả căn phòng nồng nặc hương vị của tình yêu.

-“ Anh rút cạn hết sức lực của em trong hôm nay rồi đó.

“ _ cô nói với bộ dạng mệt mỏi, thở gấp.

Còn anh vẫn dồi dào sinh khí, vuốt ve khuôn mặt yêu kiều của cô.

-“ Vợ anh vất vả rồi ! Hay hôm nay chúng ta ở nhà hâm nóng tình cảm nhé ! “

Cô ngại ngừng, bật dậy từ chối kịch liệt.

-“ Khôn...g...!khô...ng được, hôm nay là hạn cuối rồi, em phải đi hoàn thành nhiệm vụ.

“

-“ Buồn thật đó, thôi vậy, để anh đưa em đi làm.

“

Sau đó Bạch Tiêu vào phòng thay đồ, tắm rửa, sửa soạn đưa lão bà đại nhân đi làm.

U là trời, mới sáng sớm hai người cho em ăn cầu lương hơi bị no rồi đó ! Bảo bảo giận huhu, mấy người dồn nhét cơm tró cho cầu độc thân bộ vui lắm chắc T.T

-“ Vui chứ, trả thù được hệ thống đương nhiên là vui gỏi ! Còn muốn ăn tiếp không ? “

KHÔNGGGGG, đồ Lệ Lệ thối tha xấu tính !

Sau đó, hệ thống ôm cục uất ức trốn vào hệ thống khóc lóc (Tiểu Phượng Cừu cũng đau lòng lắm T.T viết trong biển nước mắt lun á huhu).

Thay đồ xong, anh đưa cô đi đến trường quay.

Mọi người trong trường quay khi thấy hai người họ đến, ai nấy cũng đều xúm ai chụp ảnh.

Các paparazi cũng nhanh chóng giật được bài tin hot trong ngày.

Tiêu đề của tin đó chắc chắn là “ Tiểu hoa đán mới nổi và Bạch đại thiếu gia tay trong tay tình tứ ớn phim trường “.

Cô cũng biết chắc sớm muộn gì cũng sẽ có người đăng tin như thế về cô và anh.

Chỉ có điều không ngờ rằng chỉ trong 3 phút mà tin tức đã nổi như cồn trên bảng hotsearch Thế giới.

Lọt top tìm kiếm khủng trong ngày.

Phải công nhận sức ảnh hưởng của “ ông chồng quốc dân “ này lớn

thật đó.

Chỉ 1 cái tin thôi cũng.

Khuấy đảo cộng đồng mạng và người dân trên toàn Thế Giới.

Chắc sau hôm nay cô sẽ nổi lăm cho coi.

Danh xưng thì chắc sẽ là “ Hò ly tinh giới showbiz “ hoặc là “ người tình nhỏ của Bạch Thiếu “ cũng nên.

-“ Em yên tâm đi, anh đã cho người lằng tin này xuống rồi.

Bà xã à, có lẽ ông trời cũng đang muốn chúng ta công khai thân phận rồi đó ! “

-“ Ừm, nếu vậy thì bao giờ anh tính sẽ tổ chức buổi họp báo công khai ? “

-“ Em đồng ý thật sao ? Ngay bây giờ được không, anh muốn tuyên bố cho cả Thế Giới này biết rằng em chính là vợ của anh.

“ _ Bạch Tiêu vui sướng bế cô lên cao.

-“ Dự.c vọng chiếm hữu của anh có mạnh quá rồi không ? “

-“ Với em thì nó luôn luôn như vậy ! “

-“ Thật hết cách với anh mà ! “

Hôm đó, sau khi cô quay xong nốt mấy phân cảnh cuối, Bạch Tiêu liền ra lệnh cho trợ lí Trương chuẩn bị mở cuộc họp báo công khai trên toàn Thế Giới.

Anh và cô đi thay trang phục khác trong long trọng hơn vì dù sao hôm nay cũng là ngày anh sẽ công khai chủ quyền của mình với tất cả mọi người.

Thay đồ xong, trợ lí Trương đưa anh và cô đến nơi tổ chức buổi họp báo.

Lúc cô đến, đã có rất nhiều các phóng viên của nhiều tờ báo nổi tiếng trên thế giới đứng chờ sẵn ở đó.

Anh đi ra trước rồi mở cửa dẫn cô vào bên trong.

-“ Chào mọi người, sở dĩ hôm nay tôi gọi mọi người đến đây là muốn thông báo một chuyện.

Tôi Bạch Tiêu và cô Tô Mỹ Lệ đây không phải là mối quan hệ người tình cũng như đi cửa sau mà giới showbiz hay nói đến.

Mà chúng tôi là mối quan hệ hôn nhân có ấn độ của nhà nước công nhận.

Mong mọi người đừng tung những tin đồn thất thiệt về vợ tôi.

Còn nếu làm trái ý này, có lẽ ngày mai sẽ không còn nhìn thấy mặt trời nữa đâu ! “

Anh nói một hơi dài, vừa để thông báo chuyện hôn nhân của hai người ra, vừa để cảnh cáo những người tung tin đồn ác ý làm tổn hại đến thanh danh của cô.

-“ Xin chào mọi người, tôi là Tô Mỹ Lệ, như mọi người đã biết, tôi là thiên kim tiểu thư của Tô gia, còn có thân phận là minh tinh mới nổi trong showbiz.

Và cũng có một thân phận khác nữa mà Bạch Tiêu anh ấy vừa nói đó chính là thiếu phu nhân của Bạch gia.

Tôi mong mọi người nên biết thế nào là điểm đầu điểm cuối, giới hạn của con người ta là đến đâu mà dừng lại đúng lúc.

cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã đến đây ngày hôm nay.

“.

Chương 121: 121: Kẻ Si Tình

Nghe cô và anh “ phát biểu “ xong, cả căn phòng chứa đến hàng nghìn người cũng không thấy có tiếng động gì.

Mọi người đều cảm thấy cô và anh là cặp đôi trời sinh, môn đăng hộ đối nên đều vui vẻ, háo hức với cuộc sống hôn nhân của 2 người.

Buổi họp báo đáng nhẽ ra là để công bố thân phận thì giờ lại trở thành buổi họp báo chia sẻ về cuộc sống hôn nhân của hai người.

Đúng là có hơi ngoài sức tưởng tượng.

Ngay lúc mà đang sôi nổi bàn bạc nhất thì có 1 phóng viên nào đó trùm kín mặt, trông rất kì lạ đến câu hỏi để phỏng vấn cô và anh cũng không giống như những phóng viên khác.

-“ Xin cho hỏi, đã từng có tin đồn Tô tiểu thư đây yêu 1 vị tiên sinh thời học sinh đến nỗi vì người ta mà mua chuộc hiệu trưởng trường giúp đỡ vị đó và theo thông tin mới nhất tôi nhận được thì hai vị vẫn còn đang liên lạc với nhau đúng không ăn ? “

Tất cả các phóng viên khác trong phòng cũng đều bàn tán về vấn đề đó.

Đúng là trước kia, chuyện cô thích Ngôn Cảnh đã đồn đại gây tiếng vang lớn không chỉ ở trong phạm vi nhà trường lúc bấy giờ.

Và đúng như người phóng viên kia nói, cô đã từng nhờ vả hiệu trưởng nâng đỡ anh ta thế nhưng không có chuyện cô dùng tiền mua chuộc ai cả.

Vả lại làm gì có chuyện cô và hắn còn liên lạc với nhau chứ ? Kì lạ hơn là sao người phóng viên đó có thể biết nhiều việc của cô hồi sinh viên đến vậy ? Rõ ràng việc đó đã là hơn 6-7 năm về trước rồi.

-“ Chuyện này....!”

Cô chưa kịp giải thích, Bạch Tiêu đã lên tiếng giúp cho cô.

-“ Đúng là có chuyện Tiểu Lệ thích vị bạn học đó.

Nhưng thời thanh xuân, ai mà chả có 1 mối tình đầu đầu khó quên, ai chả từng yêu thầm 1 người.

Nhưng quan trọng là hiện giờ, người cô ấy tin tưởng, trao cả nửa quãng đời còn lại của mình là tôi.

Tôi mới là bến đỗ cuối cùng của cô ấy, là người sẽ ở cạnh cô ấy suốt quãng đời còn lại.

“

Nghe lời nói ấy của anh, cô không kìm được nước mắt, ôm chặt lấy anh mà rơi những giọt nước mắt hạnh phúc.

-“ Đúng, anh chính là bến đỗ cuối cùng của cuộc đời em ! Vậy nên đừng rời xa em nhé ! “

-“ Đương nhiên rồi ! “

Anh và cô trao nhau nụ hôn tình tứ, hạnh phúc ngay trước nơi đông người.

Cho tất cả mọi người thấy rằng tình cảm hai người dành cho nhau là thật lòng.

-“ Khô....ng khôn...g thể như thế được ! Em phải là của tôi TÔ MỸ LÊ....!”

Tên phóng viên kì lạ đó đột nhiên xông ra chỗ anh và cô với chiếc dao găm sắc nhọn.

Cũng may trước khi đến đây, Bạch Tiêu đã tăng cường thêm vệ sĩ nên họ đã ngăn được con dao đang có mục tiêu là Bạch Tiêu.

May là anh không sao, vệ sĩ đã đỡ được nhát dao đó.

Anh bỏ mũ trùm kín mặt tên phóng viên đấy ra.

Wow, bất ngờ chưa ? Mọi người sẽ nghĩ là ai đây ?
Phải, chính là hắn đó, là Ngôn Cảnh.

Bộ dạng hiện giờ của hắn thật là hả hê mà.

Đầu tóc bù xù, râu mọc đầy cằm, đôi mắt thâm quầng cùng khuôn mặt nhếch nhác.

Thật là khó có thể nhận ra hắn ta, như một con người khác hoàn toàn vậy.

Về mặt điển trai, học trưởng của hắn cũng tan tành mây khói rồi.

Chỉ là...! mấy năm qua hắn đã phải trải qua những gì mà lại ra nông nổi như vậy chứ.

Ánh mắt cô dán chặt lên người hắn, biểu lộ một chút thương cảm, một chút hả hê.

-“ Đừng nhìn hắn ta như vậy nữa ! Anh sẽ ghen đó.

“

Cô nhìn khuôn mặt của anh, đúng là chắc cô chỉ cần nhìn hắn thêm mấy giây nữa thôi là bình phẩm...!à không, nên gọi là XỬNG phẩm mới đúng chứ, sẽ nó tan tành mất.

-“ Được rồi, em không nhìn hắn nữa, nhìn anh được không ? “ _ cô trêu ghẹo anh.

Đúng là người đàn ông da mặt dày có khác, chẳng đỏ mặt giống như trong mấy bộ truyện cô đọc gì cả.

-“ Bảo bối à, em trêu sai người rồi.

Tối nay chắc nên trừng phạt em thôi ! “

-“ E hèm, thưa sếp, người này chúng ta nên xử lí như nào bây giờ ăn ? “ _ trợ lí Trương phải ho một cái để ra hiệu cho cô và anh bớt rắc rối lương nơi công cộng lại.

-“ Đưa anh ta tới đồn cảnh sát, bắt giam lại.

Với tội danh có yếu hành hung người khác chắc sẽ cho anh ta có được tấm vé du lịch trong tù khoảng chừng 6 năm đó.

“

-“ Không...!mày không thể làm thế với tao được.

Mỹ Lệ, em mau giúp anh, anh cũng chỉ vì yêu em quá mà thôi ! “ _ hấn quay sang quỳ xuống cầu xin cô.

-“ Yêu tôi ? Ha...!anh có bị mất trí nhớ không vậy ? Hay bị mất nhận thức rồi ? Tôi không phải là Vỹ Vỹ thân yêu của anh nhé.

Với cả, đừng có đánh đồng tôi với ả ta.

An Vỹ Vỹ hiền dịu, nhẹ nhàng như một thiên sư kia của anh còn đang bày mưu làm mẹ kế tôi kìa.

“

-“ Sao....!sao cơ, em nói gì vậy ? Tiểu Vỹ chắc chắn sẽ không làm ra loại chuyện đó được.

Cô ấy...!cô ấy không thể nào ! “

-“ Ha...!đến bây giờ anh vẫn còn tin cô ta một cách vô điều kiện như vậy sao ? Kể cả sau chuyện cô ta lừa anh làm cho công ty anh phá sản sao ? “

-“ Không, Tiểu Vỹ không liên quan đến chuyện đó.

Cô ấy bị người ta bắt làm những điều như vậy.

Phải, cô ấy bị bắt ép....!“

-“ Thật không ngờ, anh và tôi có chung một thứ đó.

Đó là sự si tình đến ngu muội, anh bây giờ chả khác gì tôi của kiếp trước cả.

Đều vì người mình yêu mà sẵn sàng hi sinh mọi thứ.

Nhưng mong anh nên tỉnh ngộ lại, cô ta thật sự không có tốt đẹp như anh nghĩ đâu ! “

-“ Không, cô nói dối, tôi tin Tiểu Vỹ, cô ấy nhất định sẽ không làm những chuyện đó.

Là do các người, do các người ép cô ấy ! “

-“ Ha...!ép cô ta làm mẹ kế của mình ? Tôi không thiếu năng đến vậy nhé ! Tôi đã cho anh lời khuyên chân thành rồi.

Còn tin hay không...!thì tùy anh vậy.

Bạch Tiêu, tha cho anh ta một mạng đi.

“

-“ Ừm, chúng ta đi thôi ! “

-“ Không, không thể như thế được.

Tiểu Vỹ, em sẽ không làm như vậy phải không ? Phải không ? “.

Chương 122: 122: Tra Nam Tiện Nữ Đúng Là Một Đôi

Sau khi rời khỏi đám phóng viên xong, anh đưa cô đi ăn giải tỏa tâm lí.

Anh biết, trong lòng cô sẽ có chút ít nào đó cảm thấy khó chịu, điều đó là lẽ thường tình.

Một khi đã từng yêu sâu đậm một người nào đó thì dù cho có muốn dứt ra cũng vẫn sẽ còn đọng lại một chút niềm hi vọng thương yêu.

Muốn thật sự đem người đó quên sạch, trừ khi uống canh Mạnh Bà, ngâm mình trong dòng nước Vong Xuyên thì may ra còn có thể quên được.

-“ Em không sao đâu, anh đừng lo lắng quá.

Em đã nói dứt được là dứt được mà.

“

Cô biết tâm trạng của anh khi thấy cô lúc nãy nên chỉ có thể an ủi anh.

Anh ấy cũng là 1 kẻ si tình.

Si tình thì mới mấy chục năm không gặp mà vẫn có thể nhận ra cô, si tình đến nỗi hạ quyết tâm không yêu cô nữa, chấm dứt đoạn tình cảm đau thương này nhưng vẫn không thể làm được.

-“ Thật sự không sao chứ ? Muốn khóc cứ dựa vào anh, đừng cố kìm

nén trong lòng, như thế sẽ rất khó chịu.

“

-“ Em không sao thật mà ! Quá khứ nên để nó qua đi, không nên chấp mê bất ngộ sống mãi trong quá khứ.

Em đã chọn cách lãng quên quá khứ ngu muội đó để tiến về phía trước rồi, anh đừng lo cho em ! “

-“ Ừm, vậy thì tốt ! “

Anh đưa cô đến nhà hàng mà cô thích nhất ăn trưa, không ngờ lại gặp phải chuyện không vui.

-“ Hôm nay chắc trước khi ra khỏi nhà em bước nhầm chân rồi ! Bảo sao từ sáng tới giờ bao nhiêu chuyện ập đến, đã thế còn toàn là chuyện không vui nữa chứ ! “

-“ Chuyện này để anh giải quyết, em cứ tiếp tục thưởng thức món ngon đi ! Anh sẽ đi xua đuổi “ tà khí “ cho em.

“

-“ Vậy thì cảm ơn anh trước nhé ! “

Sau đó, Bạch Tiêu đứng dậy, xử lí vụ việc rắc rối đang xảy ra (mọi người có đoán được đó là chuyện gì không ? Hehe chắc có vẻ hơi khó nhí.

Vậy thì quay tiếp trở lại với truyện nhé !)

Đúng là một đôi cầu nam nữ, đã có tra nam thì chắc chắn sẽ có tra nữ mà.

Chỉ không ngờ là hai người này chọn đúng giờ thiết đó, cứ lựa lúc bình yên nhất thì xuất hiện.

Tô Mỹ Lệ và Bạch Tiêu đến nhà hàng thì không ngờ lại gặp phải An Vỹ Vỹ cô ta đang ăn trưa ở đó.

Một nơi cao cấp, xa hoa như vậy mà cô ta cũng bước vào được thì chắc chắn không phải dạng vừa rồi.

Tất nhiên là cô ta lấy tiền từ chỗ mẹ cô để mà tiêu xài hoang phí đây mà.

Nhưng mà cứ đợi đó đi, ngày mai cô ta sẽ không được vui sướng, đặc ý như bây giờ nữa đâu ! Bạch Tiêu gọi bảo vệ lôi cô ta ra ngoài để tránh ảnh hưởng đến bữa ăn của cô và anh.

-“ Lệ Lệ à, con được lắm, dám đối xử với mẹ như vậy ! “

* chát *

Bạch Tiêu không nhịn được liền tặng cho cô 1 cú tát trời giáng.

Trước nay anh chưa từng đánh phụ nữ nhưng cô ta chắc không được coi là con người đâu nhỉ ?

-“ Mau lôi cổ ra đàn bà ăn nói điên cuồng này ra khỏi đây ! “

Tức thì, đám vệ sĩ xuất hiện, “ khiêng hòm “ cô ta ra ngoài.

Anh ngồi lại về vị trí bên cạnh cô, gấp cho cô thức ăn.

-“ Mau ăn đi, đừng để tâm đến ả ta ! “

-“ Ừm, cứ cho cô ta ăn nói ngông cuồng như vậy hết hôm nay đi, dù sao ngày mai cô ta cũng sẽ không thể tự do được nữa ! “ _ cô thống thả, ung dung nhận miếng thức ăn anh gấp thưởng thức ngon lành. Ăn xong, cô lấy điện thoại ra lướt xem tin tức một chút.

Chỉ có điều hơi giật mình một chút.

Đúng là hôm nay đặc biệt thật ! Trong 1 ngày mà có hơn 10 tin từ về cô và anh, tất cả đều đứng top đầu hotsearch trong ngày.

-“ Anh nhìn xem, chúng ta lại lên hotsearch nữa rồi kìa ! Muốn làm người nổi tiếng cũng không khó lắm nhỉ, chỉ cần ợn cạnh anh là nổi tiếng rồi ! Biết vậy em đã ở sớm hơn thì có phải bây giờ ngày nào cũng thống trị trang đầu tìm kiếm không ? “

-“ Tiểu Thổ Tử, em miệng lưỡi ngày càng trơn tru rồi nhỉ ?! Hoá ra mục đích em gả cho anh là để được làm người nổi tiếng sao ? “

-“ Đương nhiên rồi, chứ anh nghĩ em yêu anh chắc đồ Tiêu Tiêu bi.ến thái ! “.

Chương 123: 123: Thần Tiên Hạ Phàm

Sau khi ăn uống no say xong, hai người đi trung tâm thương mại một chuyến, dù sao cũng lâu lắm rồi cô với anh không có thời gian để đi chơi với nhau.

-“ Chúng ta tranh thủ đi chơi một lát đi, tầm 4 giờ chiều em phải có mặt ớn buổi họp báo đóng máy phim ! “

-“ Được rồi, bây giờ em muốn đi đâu ? Dù sao hôm nay anh cũng đã rời lại hết lịch họp để ở cạnh em rồi ! Bây giờ thời gian của anh đều trong tay em hết đó.

“

-“ Vậy sao ? Vậy thì em phải nắm bắt cơ hội này thật tốt mới được ! “
_ cô vui vẻ nói.

Anh dẫn cô đi mua hết thứ nọ rồi đến thứ kia, cứ thứ gì ưng ý là đi ra quẹt thẻ ngay và luôn.

Cuối cùng, kết thúc chuyến đi shopping đầy mãn nguyện của cô là giọt mồ hôi và cánh tay chất đống túi hàng của anh.

Hoá ra đi mua sắm với vợ còn khổ hơn cả việc ngồi kí hợp đồng (bây giờ anh mới biết hử -.-).

-“ A...!hôm nay vui thật đó, lâu lắm rồi em mới được đi mua sắm như này ! Xem ra sau này cuối tuần nào cũng phải đi mới được ! “

-“ Bà xã à, em đang bóc lột sức lao động của anh đó hả ?! Anh xách một đống đồ cho em muốn gãy tay rồi, phải chăng bà xã cũng nên thưởng tí gì đi chứ ! “

Lại cái nụ cười đo nũa rồi ! Cô đành phải tặng anh một nụ hôn coi như quà đáp lễ cho hôm nay.

Nhoáng cái đã đến giờ phải dự buổi họp báo ra mắt phim rồi.

Cô nhanh chóng bảo anh đưa cô đi thay lễ phục đẹp một chút rồi đến chỗ họp báo.

Sau buổi họp báo này đạo diễn còn mời tất cả mọi người trong đoàn phim đi ăn một bữa coi như là chúc mừng Đồng máy thành công bộ phim nữa.

Aiyaa xem ra hôm nay sẽ phải gặp gỡ nhiều người lắm cho coi ! Thật là chỉ muốn về nhà ngủ một giấc ngon lành T.T

-“ Em mặc bộ này được không ? “

-“ Oaaa, thiếu phu nhân trông thật đẹp, như một nàng tiên vậy.

“

Cô chọn một bộ váy trắng tinh tể, đính nhiều viên đá quý sáng lấp lánh, đi đôi giày thủy tinh giống trong truyện lọ lem.

Và cuối cùng là mái tóc dài màu ánh bạc của cô thêm phụ kiện cài đầu hình mặt trăng tinh xảo.

Nhìn cô lúc này chả khác gì tiên nữ hạ phàm cả.

Còn anh thì mặc bộ âu phục quý phái, cùng với chiếc áo choàng lông cáo trang trọng.

Chỗ cà vạt đỏ được điểm xuyên đá quý ruby màu đỏ.

Trông vô cùng điển trai nhưng cũng mang vẻ gì đó lạnh lùng.

Hai người họ thật sự rất xứng đôi, trai tài gái sắc như cặp thần tiên hạ phàm.

Khiến người người ngưỡng mộ, nhìn không rời mắt.

Anh lái xe đưa cô đến buổi họp báo, quả nhiên không ngoài dự đoán.

Cả hai người họ đều trở thành người nổi bật nhất trong buổi tiệc.

Ai cũng phải dừng lại chừng mấy phút để chiêm ngưỡng nhan sắc thần tiên hạ phàm này.

Đúng là cặp đôi con cưng của trời có khác.

Không những nhan sắc có thừa, tài năng, trí tuệ và tiền tài, địa vị đều đứng hạng bậc nhất.

Cả hai người họ như dát vàng trên người, sáng lấp lánh giữa đám đông.

-“ Chào Vu đạo diễn, xin lỗi tôi đến trễ ! “

-“ Không sao, không sao đến tầm này là vừa đúng lúc.

Nếu không e rằng mấy quý nữ và ngôi sao đình đám trong showbiz kia đều bị lép vế trước cô thì...!rắc rối lắm ! “

-“ Haha, Vu đạo diễn cứ đùa, khiến ông chê cười rồi ! “

-“ Ông ta nói đúng mà ! Vợ của anh...!là đẹp nhất ! “ _ anh thì thầm vào tai cô những lời nói tựa mật ngọt.

-“ Anh này...!“ _ cô ngại ngùng.

-“ Haha, không ngờ Bạch tổng lại có lúc biết trêu ghẹo con gái người ta như vậy ! “ _ Vu đạo diễn cười lớn.

-“ Quá khen ! Với cả nên đổi cách nói đi thì hơn, không phải con gái nhà người ta nữa mà là...!vợ của tôi.

“ _ anh nháy mắt khiến cô ngượng đỏ cả mặt.

Thật là, lúc nào cũng thích trêu ghẹo cô hết ! Lại còn trước mặt Vu đạo diễn này nữa chứ.

Nhưng mà, nói là buổi họp báo ra mắt phim, sao lại chả khác gì một buổi tiệc lớn của showbiz vậy ? Tất cả các khách mời ở đây nếu không phải thân phận tiểu thư quyền quý thì cũng là ảnh đế, ảnh hậu năm ngoái.

Còn có cả nam thần phim thanh xuân Lưu Hạo Thần nữa chứ ! Thật muốn đi ra xin chữ kí nam thần quá !.

Chương 124: 124: Khi Fan Gặp Thần Tượng

Thấy cô cứ dăm đuối nhìn Lưu Hạo Thần, mắt không rời, dán chặt lên người hắn, anh lặng lẽ bước đến gần chỗ cô rồi búng nhẹ vào mũi.

-“ Vợ à, nhìn đi đâu vậy ? Em là người đã có chồng rồi đó, nên tự trọng một chút.

“

-“ Hứ, kệ em ! Mắt của em không cần anh quản, em muốn ngắm ai thì ngắm.

“

Nói xong, mắt cô vẫn dăm dăm nhìn lên người Lưu Hạo Thần còn lăm băm “ chồng yêu “, “ vợ yêu “ gì đó nữa chứ.

Ai không biết lại tưởng trên đầu anh là cả một “ đồng cỏ xanh bát ngát “.

-“ Chả nhẽ chồng em vẫn chưa đủ đẹp trai sao ? “

-“ Đúng đó ! “ _ cô nhanh nhẩu đáp

-“ Vậy thì tối nay...!anh cho em xem cực phẩm nhé ?! “

Anh thì thào vào tai cô những lời khiến người khác ngượng ngùng.

-“ Anh..

Haizz bỏ đi, không chấp với anh nữa ! Em đi ra kia cùng mọi người đây.

“

-“ Ừm, đi đi, anh đứng đây đợi em ! “

Sau đó, cô đi ra chỗ Vu đạo diễn để chuẩn bị bắt đầu buổi họp báo.

-“ Chị Mỹ Lệ, xin lỗi em tối muộn.

“ _ Tiểu Thuý chạy vào chỗ cô.

-“ Không sao, vừa kịp lúc chưa tính là đi muộn ! “

Nhưng mà nhìn lại Tiểu Thuý, cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Lúc xin việc, rõ ràng cô bé nói gia cảnh không mấy khá giả, bố thì bệnh nặng đang nằm trong bệnh viện chờ đủ tiền để phẫu thuật còn mẹ và em gái thì bỏ nhà đi mấy năm rồi.

Với hoàn cảnh mà Tiểu Thuý nói trước đó thì không thể nào có chuyện trên người em ấy toàn là đồ hiệu như vậy được.

Một thực tập sinh mới vào làm trợ lí khổng được bao lâu, vòn vẹn 4 tháng kiếm đủ tiền chữa bệnh cho bố, còn có thể mua được bộ váy và đồ trang sức đắt tiền phiên bản giới hạn này nói ra điều phi lý như vậy thì ai tin được cơ chứ.

Nếu đã là nói dối thì em ấy tiếp cận cô với mục đích gì ? Liệu sẽ là bạn hay...!lại thêm 1 kẻ thù nữa ?

-“ Mỹ Lệ, cô làm gì mà trông như người mất hồn thế kia ? Hay xa Bạch Tổng nên cảm thấy trống vắng ? “ _ Vu đạo diễn đi đến gần hóng chuyện.

-“ À..

không, cháu đang nghĩ xem tí nữa nên nói gì thôi mà ! “

-“ Yên tâm đi, có kịch bản sẵn rồi, nếu xảy ra sự cố gì khác thì cứ tùy cơ ứng biến mà làm giống như khi quay phim vậy ! Đừng căng thẳng quá, cứ thật lỏng ra.

“

-“ Vâng, cảm ơn Vu đạo diễn.

“

Sau khi MC dẫn chương trình mời các diễn viên trong bộ phim lên

sân khấu thì bắt đầu mời mọi người nên cảm nhận về bộ phim cũng như nhân vật mà mình thủ vai.

Và đúng như dự đoán, buổi họp báo công bố phim diễn ra một cách thuận lợi, không gặp bất cứ sự cố gì.

Tất cả mọi người đều đổ dồn về phía cô và nam chính trong bộ phim để chúc mừng.

Điều không ngờ tới là “ chồng “ cô - Lưu Hạo Thần cũng sang kính rượu chúc mừng cô.

Còn cười với cô nữa chứ !

-“ Chào em, anh là Lưu Hạo Thần.

Em là diễn viên mới đầy triển vọng của K&Q sao ? “

-“ Vâng, em là Tô Mỹ Lệ ! “

-“ Nghe nói Vu đạo diễn đáng sợ thế mà em cũng chinh phục được.

Xem ra sau này phải nhờ em chỉ giáo thêm rồi ! “

-“ Không đâu, anh là tiền bối sao có thể nói vậy được chứ ! “ _ cô ngại ngùng

-“ Đừng gọi anh là tiền bối cứ gọi Thần ca ca là được rồi.

“

-“ Vâng ! Thật ra em...!là fan của anh đó.

Em có thể xin chữ kí của anh được không ? “ _ cô ấp úng, mặt đỏ như cà chua.

-“ Tất nhiên là được rồi, hay anh cho em số điện thoại của anh nhé ! Dù sao cũng là anh em trong nghề, sau này ắt sẽ có cơ hội gặp lại nhau.

“ _ Lưu Hạo Thần cười vui vẻ

-“ Thật chứ ?! “ _ cô vui mừng đến nỗi suýt thì hét lớn lên.

Lưu Hạo Thần nhìn biểu cảm vô cùng đáng yêu này của cô, không nhìn được mà xoa đầu.

-“ Em dễ thương thật đó ! “

Cô ngại ngùng không dám nhìn thẳng vào mắt Lưu Hạo Thần để nói tiếp.

Sau đó Lưu Hạo Thần đọc số điện thoại cho cô rồi hai người kết bạn wechat.

Quá trình làm quen với thần tượng này diễn ra quá là nhanh, quá là thuận lợi rồi !

-“ Vậy thì...!anh kính em một ly chúc mừng công chiếu phim cũng như chúc mừng hai ta quen nhau ! “

Lưu Hạo Thần đưa ly rượu cho cô, lúc cô đưa tay ra nhận thì anh lại xuất hiện.

-“ Xin lỗi, VỢ tôi không uống được rượu, thông cảm nhé ! Tôi uống thay cô ấy ! “

Nói rồi anh đưa ly rượu lên uống cạn không còn một giọt nào rồi nắm tay cô dắt qua chỗ hành lang bên ngoài..

Chương 125: 125: Lấy Được Cuốn Bằng

-“ Sao anh kéo em ra đây làm gì ? “

Mặc dù cô biết thừa lí do vì sao anh kéo cô ra đây nhưng cố tình hỏi anh.

-“ Em biết thừa còn hỏi anh nữa.

Không muốn em ở cùng hắn ta ! “ _ anh nói nũng nịu

-“ Khụ..

anh đừng nói giọng tủi thân như thế nữa ! “

-“ Sao ? Anh làm nũng với em đấy, bình thường em đang làm thế còn gì ! “

Cô cũng thật hết cách với anh mà ! Nhưng có điều nhìn anh trông cứ “ đáng yêu “ làm sao ý.

Chỉ muốn ôm chầm vào lòng.

-“ Thôi được rồi mà, em sẽ chú ý hơn ! Chồng yêu đừng giận nữa nhé, được không ? “

-“ Ừm ! “

Anh cuối cùng cũng chịu nguôi ngoai, hai người lại bắt đầu màn môi kề môi nóng bỏng.

Một lúc sau, anh và cô lại dắt tay nhau vào bữa tiệc để chào đạo diễn Vu rồi xin phép về trước.

Trên đường đi về, cô nói điều mình nghi ngờ về thân phận của Tiểu Thuý cho anh biết.

Bạch Tiêu cũng nói với cô thật ra ngay từ lần đầu tiên gặp anh đã nghi ngờ thân phận của cô bé ấy.

-“ Vậy sao ? Lúc mới gặp Tiểu Thuý, em thấy cô bé đó cũng nhanh nhẹn mà trông ngoan ngoãn thật thà nên cũng không điều tra quá kĩ.

“

-“ Em đó, sống hai kiếp rồi mà vẫn tin người như vậy ! Có người xấu nào nói thẳng vào mặt em cô ta là người xấu không ?! “

-“ Ừm thì...!em biết rồi, lần sau sẽ không vậy nữa ! “

-“ Em còn định có lần sau ? Không được, anh sẽ đích thân tuyển trợ lí cho em.

Như vậy mới có thể yên tâm được chút.

“

-“ Ừm nhờ anh đó ! “

-“ Vậy việc của cô ta có cần anh điều tra không ? “

-“ Không cần đâu ! Em sẽ tự mình điều tra.

“

Nếu thật sự Tiểu Thuý này có ý đồ xấu với cô thì chắc chắn không thể khoanh tay đứng nhìn như vậy được.

Còn nếu là hiểu lầm thì thật tốt, cô cũng mong là mình đa nghi quá mức.

* reng reng *

-“ Alo Tiểu Thuý à ? Có chuyện gì vậy ? “

Đúng là nhắc ai thì ngay tức khắc người đó đến mà, cô và anh vừa mới nói về chuyện của Tiểu Thuý xong thì cô bé ấy gọi tới cho cô.

-“ Không có chuyện gì.

Chỉ là em muốn hỏi mai chị có rảnh không ? Chúng ta đi uống cafe tâm sự một chút.

“

-“ Đương nhiên là được rồi ! Dù sao hôm nay cũng quay xong hết rồi, sắp tới chị cũng chưa có dự định đi quay gì cả nên khá rảnh.

“

-“ Vậy mai 9 giờ sáng chúng ta gặp nhau ở quán cafe gần trường quay nhé ! “

-“ OK, mai gặp lại sau ! “

Cô tắt máy, sắc mặt thay đổi không còn vui vẻ nói cười nữa mà thay vào đó là gương mặt lộ rõ vẻ suy tư.

-“ Sao vậy ? Cô ta hẹn gặp em à ? “

-“ Vâng ! Nói là gặp nhau tâm sự, không biết có ý đồ gì trong đấy không nữa.

“

-“ Vậy mai có cần anh đi cùng không ? Hoặc mang theo vệ sĩ đi cũng được.

“ _ anh lo lắng cho cô

-“ Không cần đâu, em không sao ! Em có thể xử lí được chuyện này.

“

Một lát sau, hai người đã về tới nhà.

Anh thì vì hôm nay đi cùng cô dự buổi họp báo và đóng máy nên còn rất nhiều hợp đồng và tài liệu cần phê duyệt trong hôm nay mà anh chưa làm.

Còn cô thì cũng cần có không gian riêng để nói chuyện với hệ thống.

Hai người tách nhau ra, mỗi người làm một việc.

(Trong phòng làm việc của Bạch Tiêu)

Anh đang vừa ngồi phê duyệt hợp đồng, vừa nghĩ về việc tuyển trợ lí mới cho cô.

Bạch Tiêu lấy máy điện thoại, gọi cho trợ lí Trương sắp xếp tuyển dụng, đích thân anh sẽ là người phỏng vấn.

May thay thế nào, khi anh vừa đề cập đến vấn đề này thì trợ lí Trương lại nói ra một thông tin có thể được gọi là may mắn.

Đó là em gái của trợ lí Trương - Trương Tuyết Vân cũng đang là thực tập sinh trợ lí của công ty giải trí K&Q entertainment.

-“ Ừm vậy thì tốt, mai đưa em gái cậu đến phòng làm việc của tôi phỏng vấn.

“

-“ Vâng ! “

(Trong phòng ngủ)

Sau khi cô tắm rửa, tẩy trang, thay đồ xong thì nằm xuống ngủ để có thể tiến vào giao diện chính của hệ thống.

Vừa mới vào giao diện chính, cô đã thấy chiếc giường siêu to khổng lồ màu hồng diêm dúa, ở trên là Pipi đang nằm ngủ say.

Đối diện là màn hình có thể nhìn thấy mọi thứ diễn ra bên ngoài.

^^ Pipi, mau dậy đi ! Chị có chuyện muốn bàn với em đây.

^^

Oáp...!sao chị lại vào giờ này ? Phá mất giấc mơ đẹp của em.

^^ Nào, không đùa nữa mau ngồi dậy nói chuyện đàng hoàng đi.

^^

Aiya được rồi, dậy rồi đây ! Có chuyện gì chị mau nói đi ?

^^ Nhiệm vụ chị đã hoàn thành xong hết rồi, có phải là đủ điểm để lấy được cái video kia được chưa ? ^^

À..

về chuyện đó hả ? Tất nhiên là được rồi, đây vật phẩm mà chị muốn đây.

Cuốn băng ghi lại toàn bộ sự việc đem đó trong khách sạn.

^^ Ừm cảm ơn em ! Có được thứ này, để xem cô ta vui vẻ được

thêm bao lâu nữa.

^^.

Chương 126: 126: Thân Phận Thật Sự Của Tiểu Thuý

Sau khi lấy được cuộn băng, cô thoát ra khỏi hệ thống và đứng dậy cất cuộn băng vào trong túi cách cẩn thận.

Lần này thì có thể yên tâm ngủ ngon một giấc rồi ! Còn anh, sau khi làm xong cũng quay về phòng ngủ tắm rửa thay đồ và lên giường ôm vợ đi ngủ.

* reng reng *

-“ Ừm...!Tiêu Tiêu thối, anh mau nghe điện thoại đi kìa ! “ _ cô nhắm mắt, chùn chùn nói.

Bạch Tiêu ngồi dậy, lấy máy điện thoại của anh lên thì chẳng thấy ai gọi đến cả.

-“ Không phải điện thoại của anh, là của em đó ! “

Lúc này cô mới ra khỏi chăn, dụi dụi hai mắt rồi với tay tìm điện thoại.

Lúc nhìn thấy tên người gọi cô mới sực nhớ ra hôm nay có hẹn với Tiểu Thuý.

Đều tại hôm qua đau khi cô tiến vào hệ thống lấy được cuộn băng thì vui vẻ lên giường đi ngủ luôn mà quên không đặt báo thức.

-“ Alo, thật xin lỗi em, chị ngủ quên mất ! Chờ một chút nữa chị sẽ đến nhanh thôi.

“ _ cô vừa nghe máy vừa vào đánh răng rửa mặt.

Đầu dây bên kia nghe vậy chỉ “ Ừm “ một câu rồi nhanh chóng tắt máy.

Còn cô thì nhanh nhanh chóng chóng chuẩn bị mọi thứ, mặc đồ, makeup rồi cả chải tóc và lái xe đến chỗ hẹn thật nhanh.

-“ Em đi nha ! Moa “

-“ Ừm, vợ đi cẩn thận ! Có gì nhớ gọi anh.

“

-“ Okla “

Sau đó cô chạy xuống lầu đeo giày rồi lấy khoá xe.

Lái xe đến nơi, cô mở ngăn kéo, lấy chai xịt cay và đồng hồ định vụ đeo tay để đề phòng.

Sau đó mới yên tâm đi xuống xe và đi vào quán.

-“ Xin lỗi chị đến muộn, hôm qua đi dự họp báo xong về nhà mệt quá ngủ luôn, quên cả đặt báo thức.

“

-“ Ừm, không sao.

“

-“ Chị uống gì gọi đi.

Cafe hay nước ép ạ ? “ _ nhân viên cúi người hỏi

-“ Cho chị một ly trà hoa hồng nhé ! “

-“ Dạ vâng, chị đợi em một chút nhé ! “

-“ Ừm OK em.

“

Sau đó, cô quay sang hỏi Tiểu Thuý.

Nãy giờ không để ý, giờ nhìn kĩ lại mới thấy, phong cách ăn mặc ngày hôm nay của cô bé ấy...!không giống mọi ngày cho lắm.

Mọi ngày kín bao nhiêu, giản dị bao nhiêu thì hôm nay ngược lại bấy nhiêu.

Váy màu đen xẻ đùi, hở vai và lưng.

Tóc không còn thẳng tắp nữa mà chuyển qua lộn xoăn to, khuyên tai tròn bằng vàng và dây chuyền dài kéo xuống tận vòng 1.

Trông như hai người hoàn toàn khác biệt.

-“ Em gọi chị ra đây có chuyện gì vậy ? “ _ cô vẫn tươi cười, vui vẻ vờ như không hiểu chuyện gì.

-“ Đáng lẽ, khi nhìn tôi thế này, chị phải sinh ra chút nghi hoặc nào đó chứ ? “

-“....!“ _ Cô im lặng không nói gì.

-“ Đừng giả ngốc nữa, bình thường tôi thấy chị thông minh, nhanh trí lắm mà.

“

-“ Em muốn nói gì thì cứ nói ! Đừng vòng vo tam quốc như vậy nữa ! “

Tiểu Thuý thay đổi sắc mặt, bắt đầu nói.

-“ Hôm nay đến đây, có lẽ phần nào chị cũng biết tôi sẽ nói gì rồi đúng chứ ! Đúng như chị nghi ngờ đó, tôi không phải cô bé có hoàn cảnh khó khăn hiểm nghèo gì.

“

-“ Vậy cô là ai ? “

-“ Không giả ngây ngô nữa à ? Vậy thì xin được giới thiệu lại, tôi là Julia- đại công chúa Anh Quốc.

Và thân phận khác thì chắc là...!VỊ HÔN THÊ của Bạch Tiêu.

“ _ cô ta cố tình nhấn mạnh ba chữ quan trọng nhất.

-“ Thì sao ? “ _ cô vẫn bình tĩnh ngồi uống trà.

-“ Chị...!chị không cảm thấy bất ngờ gì sao ? “ _ cô ta mắt chữ A mồm chữ O lộ vẻ ngạc nhiên.

-“ Có gì mà phải bất ngờ hả cô bé.

Em không biết rằng Bạch Tiêu anh ấy đã nói với tôi em chính là cô em họ lém lỉnh thích trêu chọc người khác của anh ấy hay sao ? “

-“ Sao...!sao anh ấy biết ? Rõ ràng đã thuê người dịch dung kĩ vậy rồi mà ! “ _ cô bé làm ra vẻ tức giận

-“ Lúc đầu thì anh ấy không biết thật nhưng sau gọi điện hỏi mẹ em thì xác nhận em bay sang đây được hơn 4 tháng rồi.

Xâu chuỗi tất cả sự việc thì...!thế đó.

“

-“ Hừ, chán anh họ thật đấy ! Em chỉ muốn trêu chị dâu một chút thôi mờ vậy mà cũng phá.

“

-“ Thôi được rồi, đừng phụng phịu ở đây nữa, mau đi thay đồ rồi chị dẫn em đi chơi.

“

-“ Thật á ! Được được, giờ chị em mình đến cửa hàng quần áo trước đi ! “ _ Julia vui vẻ mừng như một đứa trẻ, thích thú với lời đề nghị mà Tô Mỹ Lệ nói..

Chương 127: 127: Tin Nhắn Làm Ai Cũng Lo Lắng

Cô đưa Julia đi vào một tiệm quần áo cao cấp để Julia thay đồ.

-“ Em cứ chọn đồ đi, bộ nào ưng ý thì mua ! Nè, thẻ của anh trai em đó.

“ _ cô đưa tấm thẻ đen hôm trước anh đưa cho Julia thanh toán.

-“ Oa...!Tiểu Bạch ca ca cũng hào phóng với chị dâu quá.

Chỉ có mỗi em là ki bo, kệt xỉ “

Sau đó, Julia chọn 6 bộ váy mẫu mới nhất của cửa hàng rồi đưa cho nhân viên thanh toán.

Còn cô bé thì đi chọn bộ đẹp nhất trong đó để mặc luôn.

Chọn xong váy thì hai chị em dẫn nhau vào trung tâm thương mại lớn nhất Bắc Kinh để đi shopping.

Trên đường đi, hai người tám chuyện với nhau rất vui vẻ, từ lâu cô đã ước mình có một người em gái để có thể chia sẻ nhiều bí mật của hai chị em.

Giờ thì khi gặp Julia, cô cảm thấy như ông trời đang tặng cho mình một đứa em gái vậy.

-“ Chị ơi, em càng ngày càng thấy thích chị rồi đấy ! Chị nhận em làm em gái chị nhé ! Có được không ạ ? “ _ cô bé hỏi với đôi mắt lấp lánh tràn đầy hy vọng.

-“ Tất nhiên là được rồi, cầu còn chả được một cô em gái đáng yêu,

xinh đẹp như em ! “ _ cô xoa xoa đầu Julia.

Hai chị em lại tiếp tục vui vẻ dắt tay nhau đi dạo quanh khu trung tâm thương mại.

(Ở một diễn biến khác)

(Trong phòng CEO)

-“ Thừa Bạch Tổng còn nửa tiếng nữa là bắt đầu cuộc họp tiếp theo với bên công ty xây dựng Thịnh Đạt ạ ! “ _ trợ lí Trương vừa nói vừa cung kính đưa cấp tài liệu dày cộp lên bàn.

-“ Ủm, sau cuộc họp đó thì còn gì nữa.

“

-“ Hết rồi ạ ! Tất cả những cuộc họp không quan trọng khác thì đều có bên phó tổng lo liệu rồi ạ ! “

-“ Ủm vậy thì sau cuộc họp gọi em cậu tới gặp tôi luôn nhé ! “

-“ Vâng thưa Bạch Tổng “

* ting ting *

* ting ting *

* ting ting *

.....

Điện thoại trên bàn của anh cứ kêu mãi không ngừng, anh thấy lạ bèn mở lên xem thì...! một dòng chữ vô tình đập thẳng vào mắt : “

Tài khoản xxxx - xxx- xxxx của quý khách đã bị trừ 20 nghìn nhân dân tệ “ và một loạt các tin nhắn bên dưới cũng mang ý nghĩa tương tự.

Anh thầm cảm phục người vợ thân yêu của mình thật biết cách đốt tiền vào shopping và cả cô em gái THÂN YÊU kia nữa chứ ! Anh mở danh bạ gọi tới số cô.

-“ Alo anh à, anh vẫn đang làm việc sao ? “

-“ Ủm ! Còn em và con bé kia đang làm gì vậy ? “ _ anh cố ý hỏi đều

-“ Từ nãy giờ bọn em quẹt thẻ nhiều thế mà anh không biết gì à ? Hay gọi tới mắng em đấy ? “

-“ Tiểu Bạch, anh đừng có mắng chị của em ! Em mách bà với bác đó lúc đấy thì anh chỉ có nước ngủ ngoài đường thôi “ _ Julia hét lớn
Cô lấy tay bịt miệng để anh không nghe thấy tiếng cô cười.

-“ Chị nào của em con bé ngốc kia ? Đó là vợ của anh, đừng có mà cướp.

“

-“ Kệ anh, em không quan tâm ! Bồn công chúa nói chị ấy là của ai thì là củ người đó hứ ! “

Chưa kịp để anh phản kháng lại thì Julia nhanh tay ấn kết thúc cuộc gọi.

Con bé này cũng đáo để thật !

-“ Em không sợ mông lại nở hoa à mà chọc phải xương giấm ấy ? “ _ cô cười đến mức không ngậm được mồm

-“ Hứ, kệ anh ấy ! Em có rất nhiều người chống lưng cho sợ gì cơ chứ ?! “

-“ Rồi, rồi..

Julia là nhất được chưa nào ? Chị em mình đi lên tầng chơi tiếp kệ anh ấy.

“

-“ Ủm, nghe lời chị tha cho anh ấy ! “

Hai người lại tiếp tục cuộc vui chơi của mình, thế giới chia làm hai cực một cực màu hồng vui vẻ cực còn lại âm u mùi giấm chua.

(6 giờ tối)

-“ Hôm nay đi chơi với chị vui quá ! “

-“ Ủm công nhận vui thật đó.

Bữa trước chị đi shopping với Tiêu Tiêu chán lắm, chả được vui bằng một phần tư bây giờ.

À mà bây giờ em ở đâu ? Bao giờ tính về lại Anh ? “

-“ Em thuê phòng ở khách sạn.

Em đặt vé rồi hai ngày nữa về Anh, dù sao em cũng ở đây khá lâu rồi ! “

-“ Ủm hay là em hủy phòng ở khách sạn đi ! Về Cẩm Tú Cung với chị

hai chị em mình tổ chức party tiệc ngủ.

“

-“ Ý hay đó, chị đợi em xít em gọi điện hủy phòng rồi hai chị em mình đi mua đồ ăn về nhé ! “

-“ Okk tiểu công chúa đáng yêu của chị.

“

.

Chương 128: 128: Tình Yêu Sét Đánh

Sau khi gọi điện hủy phòng ở khách sạn xong thì cô và Julia đi siêu thị mua đồ về nấu lẩu.

Nhưng mà có điều...!khi đứng trước quầy hàng ở trong siêu thị thì cả hai người phụ nữ này chả biết chọn gì.

Nguyên do là vì hai vị công nương này có bao giờ làm bạn với bếp đầu mà biết.

-“ Gì nhỉ ? Lần trước ăn lẩu ở nhà hàng chị nhớ là người ta có cho mấy loại rau gì đó với thịt.

“

-“ Cái đấy ai chả biết ! Em chưa bao giờ vào bếp nấu nên không tư vấn được gì cho chị đâu ! “

-“ Sao giờ ? Chả lẽ đi hỏi nhân viên siêu thị nguyên liệu nấu lẩu ? “ _
cô đầu óc rối bời.

(Ở diễn biến khác)

Trong phòng làm việc của anh bầu không khí đang khá căng thẳng.

Ngồi đối diện phía trước là Trương Vân Tuyết - em gái của trợ lý Trương đang đến phỏng vấn.

-“ Họ tên ? “

-“ Dạ Trương Vân Tuyết ạ ! “

-“ Tuổi ? “

-“ Năm nay em 26 tuổi ạ ! “

- “ Học ở ? “

-“ Dạ Trường Đại học Bắc Kinh khoa quản trị “

.....

Sau 7749 câu hỏi thì cuối cùng Trương Vân Tuyết cũng qua được ải đầu của Bạch Tiêu.

ải thứ hai mà cô bé phải vượt qua là nhận được sự đồng sự của Tô Mỹ Lệ và ải cuối cùng là qua được 10 ngày thực tập.

(Ở siêu thị)

Hai người phụ nữ “ đảm đang “ này vẫn đang loay hoay không biết chọn gì.

Đi mấy vòng quanh siêu thị vẫn cái giỏ trống rỗng ấy.

-“ Mệt quá, đi qua đi lại này giờ vẫn chả mua được gì.

Hay chị gọi hỏi Tiểu Bạch đi ! “

-“ Ừ nhỉ ! Giờ chị mới nhớ ra trong nhà có người biết nấu ăn hì hì.

“

Cô lấy điện thoại ra gọi cho anh, chả cần chờ một giây một phút nào đầu bên kia đã nhắc máy.

-“ Alo, bây giờ cũng biết nhớ chồng rồi à ? Đưa con nhóc phiền phức kia về chưa ? “

-“ Anh tự luyện vừa thôi ! Chả ai nhớ anh cả với lại hôm nay Julia sẽ ở nhà chúng ta ngủ, không có đi đâu hết.

“

-“ Cái gì ? Con nhóc đó ở nhà mình á ? Nhưng.....!“

-“ Không nhưng nhị gì hết.

À em gọi cho anh là để hỏi nguyên liệu nấu lẩu, anh mau nói đi em đang ở siêu thị.

“

Sau đó anh nói ra tất cả nguyên liệu cần mua cho cô và Julia, Julia làm nhiệm vụ viết các nguyên liệu lại vào ghi chú để tránh quên mất nguyên liệu nào đó.

-“ OK, tối nay anh nhớ về sớm đó ! “

-“ Ừm, anh sẽ sắp xếp công việc về sớm ăn lẩu do vợ yêu nấu ! “
Cô cúp máy rồi cùng cô em gái mới kết nghĩa đi tìm mua nguyên liệu.

Hai người đi đến quầy bán rau thì cô nhìn thấy dáng người quen quen, lúc người đó quay mặt lại, cô nhận ra ngay đó là Tần Liệt, cô vội hét lớn.

-“ A, Tần Liệt ca ca, anh cũng đến siêu thị mua đồ ăn hả ? Em còn tưởng anh đang ở nước ngoài chứ ? “

-“ Ừ anh mới về nước được 2 hôm.

Em đi mua đồ à ? Giỏi quá ta, đúng là Tiểu Lệ của anh lớn thật rồi ! “
Tần Liệt đưa tay ra xoa đầu cô, Julia đứng đó, ngây người, mắt dán chặt lên người của Tần Liệt.

-“ Chị Lệ Lệ, đây là...!“ _ cô bé cất lời hỏi, mắt vẫn dính chặt vào Tần Liệt.

-“ À giới thiệu với em đây là Tần Liệt ca ca, thanh mai trúc mã của chị đó ! Còn đây là Julia, em họ của chồng em và cũng là công chúa của Hoàng gia Anh Quốc.

“

-“ Chào em ! “

-“ Dạ...!ch...!chào..

anh ! “ _ cô bé then thùng, bẽn lẽn đến đáng yêu.

-“ À hay hôm nay anh sang nhà em ăn lẩu đi, dù sao lần trước em cũng thất hẹn với anh.

Coi như hôm nay đền bù lại.

“

-“ Em nấu hả ? Liệu có được không đó ? “ _ Tần Liệt nhìn Tô Mỹ Lệ với vẻ mặt hoài nghi.

-“ Được mà anh yên tâm ! Em có bao giờ làm anh thất vọng không nào, đúng không ?! “

-“ Ừm, Tiểu Lệ của anh là giỏi nhất.

“

Ba người nói chuyện vui vẻ trong lúc đi mua đồ.

Lúc về đến nhà, Tô Mỹ Lệ kéo Julia vào bếp còn Tần Liệt thì xách mấy túi đồ ăn vào nhà.

-“ Nè Julia, chị thấy từ lúc gặp Tần Liệt ca ca đến giờ mắt em không hề rời khỏi người anh ấy nhỉ ? Sao ? Biết yêu rồi à ? Có cần chị giúp gì không ? “

-“ Em...!em cũng không biết nữa.

Có lẽ là tình yêu sét đánh trong truyền thuyết.

“ _ Julia mặt đỏ ngạo ngùng.

-“ Vậy chị hỏi em câu cuối nè.

Có muốn tiến triển quan hệ thân mật hơn với anh chàng này không ?

“

-“ Có....!tất nhiên là em muốn rồi ! “

-“ Được, vậy chị đây nhân danh thần tình yêu và sắc đẹp sẽ giúp em có được trái tim của người đàn ông ngoài kia.

“

.

Chương 129: 129: Chuyện Tình Thầm Kín

Hai người vừa nói chuyện xong thì đúng lúc Tần Liệt cũng mang hết số túi đồ ăn ngoài xe vào nhà.

-“ Có cần anh phụ giúp gì không ? “

-“ Không cần, hôm nay mời anh đến ăn ai lại đi bắt khách vào bếp nấu bao giờ.

Anh cứ yên tâm ngồi đó chờ thưởng thức tay nghề của người em gái này thôi ! “ _ cô giương giương tự đắc.

-“ Anh chỉ sợ em phá nhà bếp thôi.

“ _ Tần Liệt trêu chọc.

-“ Anh...!đừng lo, em sẽ giúp chị ấy nấu mà.

“

-“ Có thêm em còn lo hơn ấy ! “

Bạch Tiêu từ ngoài cửa bước vào, tay cầm túi đồ nhỏ xinh.

Anh giật mình khi nhìn thấy Tần Liệt cũng ở đây, mặt bắt đầu nhăn nhó.

-“ Nè, anh đừng làm mặt đấy nhé.

Cẩn thận em cho anh ra ngoài ở đấy ! “ _ cô chạy lại véo tai anh, giọng dọa nạt.

-“ Rồi, rồi không dám nữa xin lỗi bà xã đại nhân.

“

-“ Anh mua gì vậy ? “ _ cô tò mò, mắt nhìn chăm chăm vào chiếc túi

nhỏ trên tay anh.

-“ Mua tặng vợ yêu chúc mừng đóng máy phim.

Mau mở ra đi, anh không biết em thích gì nên mua theo cảm tính.

“

Cảm tính của đàn ông làm người phụ nữ nhận được quà cảm thấy khá lo lắng.

Đúng như những gì cô dự đoán trong đầu, mở túi quà ra là một chiếc túi xách Dior màu hường phấn siêu nữ tính.

Nhưng mà nhìn vẻ mặt của người tặng thì cô không thể nào từ chối được đành vui vẻ nhận quà.

-“ U là trờiii, Tiểu Bạch anh mua gì vậy ? Túi xách màu hường ? Anh nghĩ chị Lệ Lệ thích màu....! ưm “

Julia đang tính nói nốt cái về chết người kia thì người anh hùng Tô Mỹ Lệ bịt miệng rồi kéo thẳng vào bếp để cho hai người đàn ông ngoài kia ở cùng nhau.

-“ Đừng lo, tôi không cướp Tiểu Lệ từ tay anh đâu ! “ _ Tần Liệt mở lời nói trước.

-“ Cậu nghĩ mình có khả năng đấy ?! “ _ anh lạnh lùng đáp lại.

-“ Tôi chỉ coi Tiểu Lệ là em gái thôi, quan tâm cô ấy giống như anh em trong nhà.

“

-“ Biết rồi, không cần nói chuyện đó nữa.

Dù sao cũng không ai có thể cướp cô ấy từ tay tôi.

“

....

(Cùng lúc đó ở trong gian bếp)

Hai chị em vẫn đang nói chuyện khá là vui vẻ, vừa nấu nướng, chuẩn bị đồ, vừa tâm sự.

-“ Sao vừa nãy chị không cho em nói nốt.

Tiểu Bạch đúng là ngu ngốc, FA lâu quá nên...!haizzz càng nghĩ càng thấy chán.

“

-“ Thôi mà được rồi, sau này chị sẽ cải thiện lại gu thời trang của anh ấy ! Mau rửa rau nhanh lên còn bê ra ngoài nữa.

“

-“ Ủm em biết rồi ! “

Hai người vất vả gần một tiếng mới chuẩn bị xong nguyên liệu để ăn lẩu.

Ngoài ra trong lúc chờ lẩu sôi, cô đặc biệt còn nấu thêm mấy món ăn khác nữa.

-“ Đây đây đồ ăn tới rồi, để mọi người chờ lâu.

Mau ăn thử món sườn chua ngọt và cá hồi sốt chanh dây em làm đi.

“

Nhìn bề ngoài của hai món này khá là...!không dễ ăn, mùi hương cũng không thơm cho lắm nhưng mà ai dám từ chối đầu bếp làm ra hai món này đâu chứ.

Thôi thì đành phải nhắm mắt ăn thử.

Mỗi người gấp một miếng vào bát trước con mắt sáng long lanh đang chờ được khen của cô.

Người đầu tiên cảm nhận thử là Bạch Tiêu, nhìn anh ăn không biểu cảm thế chắc là không đến nỗi tệ.

-“ Cũng được đó, mọi người ăn thử đi ! “

Nghe thấy vậy, Julia và Tần Liệt cũng ăn thử nhưng quả thật....!nó không hề ngon như dự đoán.

Chỉ có điều tầm này mà nói thật thì chỉ có nước bị siết cổ thôi.

Ai nấy ăn xong đều khen lấy khen để tài nghệ nấu nướng của cô.

Tô Mỹ Lệ hai mắt sáng rực, cười tươi roi rói.

-“ Vậy hả ? Vậy sau này em phải chăm vào bếp hơn rồi ! “

-“ Đừng....!à không, ý anh là anh sẽ nấu ăn cho, việc phục vụ em là việc của anh.

“

-“ Nhưng mà...!”

-“ Em thấy Tiểu Bạch nói đúng đấy, chị đừng vào bếp làm gì, để anh ấy nấu đi.

“ _ Julia ngắt lời.

-“ Vậy thì được rồi, nhưng mà ít nhất vào mấy dịp quan trọng mọi người cũng phải cho em thể hiện chút tài năng đấy nhé ! “

-“ Ừm, chắc chắn rồi...!” _ anh gượng gạo đáp lại.

Sau đó mọi người lại tiếp tục vui vẻ ăn lẩu sau khi đã trải qua hai món ăn “ tuyệt phẩm “ kia.

Cả bốn người đều vừa ăn vừa nói rất nhiều chuyện.

Tần Liệt còn tranh thủ kể những tật xấu hồi xưa của cô cho anh biết, thiện cảm giữa Bạch Tiêu và Tần Liệt cũng trở nên tốt hơn rất nhiều. Ăn xong, Tần Liệt xin phép về trước vì nhà có vài việc quan trọng cần anh về xử lí còn cô và Julia thì dọn dẹp bát đĩa.

-“ Để anh dọn cho, hai người cứ lên nghỉ ngơi trước đi ! “

-“ Vậy thì....!nhờ cả vào anh nhé ! Tụi em lên phòng đây.

À mà hôm nay anh ngủ ở phòng dành cho khách nhé, Julia sẽ ngủ cùng em.

“

-“ ...!chỉ một hôm thôi nhé.

“ _ anh thở dài.

-“ Vâng ! Tạm biệt chúc anh ngủ ngon.

“

-“ Bà xã ngủ ngon ! “

Cô và Julia lên phòng, sau khi tắm rửa, thay đồ xong thì hai chị em cùng nhau lên giường và bắt đầu một đêm tâm sự chuyện chị em phụ nữ..

Chương 130: 130: Làm Công Chúa Thật Không Dễ Dàng

Hai người bắt đầu tám các chuyện trên trời dưới biển, kể cho nhau nghe về kí ức tuổi thơ của mình.

Họ không ngần ngại chia sẻ cả những chuyện bí mật mà họ chưa từng nói cho ai kể cả người thân ruột thịt.

Julia cũng không ngần ngại tâm sự với cô về những kỉ niệm không mấy vui vẻ hồi bé của cô.

-“ Thật ra...!làm công chúa của một nước không hề vui như mọi người nghĩ.

“ _ clo bé nói bằng giọng trầm xuống.

-“...!”

-“ Là 1 cô công chúa, từ hồi ba tuổi khi các bạn đồng trang lứa đang còn chơi đồ chơi, chạy nhảy vô tư, thỏa thích thì em đã phải học rất nhiều lễ nghi cứng nhắc kia.

Suốt cả một quãng kí ức tuổi thơ kia của em ngoài học mấy thứ về chính trị, quân sự ra thì sẽ là học lễ nghi, ngôn ngữ...!”
Nghe Julia kể như vậy, thật sự cũng không dễ dàng gì.

Mọi người nhìn vào thì sẽ nghĩ cô công chúa như Julia sinh ra đã ngậm thìa vàng thì cả cuộc đời đã được định sẵn là một cuộc sống rải đầy hoa hồng, một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc...!nhưng mọi người đã lầm rồi.

Càng ở địa vị cao, càng có chức có quyền cao thì càng có nhiều

gánh nặng phải lo.

Họ không chỉ phải lo cho mỗi mình gia đình mình mà còn phải lo cho cả một đất nước rộng lớn, lo cho hàng trăm triệu, hàng tỉ người dân của nước mình.

-“ Em thật kiên cường đó ! Nếu là chị, chị đã bỏ cuộc từ lâu rồi.

“

-“ Em không thể bỏ cuộc, nếu chỉ vì mấy thứ đó mà làm em nản chí thì sau này làm sao có thể giúp cho các người dân của đất nước mình có cuộc sống ấm no, hạnh phúc chứ.

“

-“ Đúng là một cô công chúa tốt bụng mà, cố lên chị sẽ ủng hộ em.

Nếu sau này có gì khó khăn hay việc gì không giải quyết được em cứ ới chị, chị sẽ lao đến giúp em.

“ _ cô xoa đầu Julia.

-“ Cảm ơn chị tiểu Lệ.

Anh họ chắc kiếp trước cứu được cả dải ngân hà nên kiếp này mới rước được chị về.

“ _ Julia ôm chần lấy cô.

-“ Chị cũng rất may mắn vì kiếp này gặp được em và anh ấy ! “
Hai người cứ thế ôm nhau, có người tâm sự thật tốt.

Có thể giải tỏa hết nỗi lòng mình, tâm hồn cũng nhẹ hơn được rất nhiều.

Không biết từ bao giờ họ đã ngủ say...!có lẽ là do trút hết được đồng tâm sự trong lòng ra.

(Sáng hôm sau)

Tiếng chuông báo thức phá vỡ bầu không khí yên ắng, hai cô gái đang ngủ ngon trong chăn nghe thấy tiếng chuông kêu mới bắt đầu chậm rãi tỉnh dậy.

-“ Oáp...!hôm qua chúng ta ngủ từ lúc nào vậy ? “ _ cô vươn vai

-“ Em cũng không rõ nữa nhưng mà tối qua thật vui ! “

-“ Ừm, chị cũng thế.

Nếu có thời gian, chị em mình lại tổ chức một buổi tiệc ngủ như này nhé ! “

-“ Vâng chắc chắn rồi ! “

* cốc cốc *

-“ Hai chị em đã dậy rồi sao, mau xuống ăn sáng đi.

Nhân lúc đồ ăn vẫn còn đang nóng hổi.

“

-“ Vâng, em với Julia thay quần áo xong liền ra ngay.

“

Hai người thay quần áo rồi xuống lầu ăn sáng, một bàn ăn thịnh soạn đã được bày sẵn trên bàn.

-“ Ui trời, đây là lần đầu em được ăn món anh họ nấu đó.

Anh ấy chả bao giờ xuống bếp làm em cứ tưởng...!”

-“ Tưởng gì hả cô nương ? Mau ăn đi.

Đồ ăn nhiều như vậy cũng không khiến em im miệng được ! “

-“ Hừ, em biết rồi ! “

Mọi người ăn xong, Tô Mỹ Lệ và Julia dọn bát đĩa vào trong bồn rửa bát để cho người đàn ông độc nhất vô nhị trong nhà rửa.

Còn hai người thì lên lấy túi xách chuẩn bị làm một chuyến đi chơi tẹt ga coi như là buổi chia tay Julia.

Hai chị em quyết định đi picnic trên núi ở ngoại thành.

-“ Chị nghe nói ở ngoại thành có một nơi đẹp lắm, rất thích hợp để đi cắm trại.

“

-“ Vâng vậy mình quyết định đi chỗ đó nhé, em lên chuẩn bị ít đồ.

“

-“ Vậy thì chị sẽ làm cơm hộp...!à mà thôi, mình đi mua đồ ăn đi, dù sao làm bây giờ cũng mất nhiều thời gian lắm ! “

-“ Vâng, vậy chúng ta lên dọn đồ nhé.

Xem xem có gì cần mang đi.

“

-“ Ừm.

“

-“ Khoan đã, hai người có cần mang theo vệ sĩ không ? Chỗ đó khá xa, nếu mà có nguy hiểm gì anh sợ không đến kịp.

“ _ anh lo lắng.

-“ Không sao đâu, làm gì có nguy hiểm nào chứ ! Anh yên tâm sáng mai bọn em sẽ về.

“

-“ Vậy thì..., có chuyện gì nhớ báo anh ngay đấy.

“

-“ Vâng em biết rồi.

Yêu anh ! “

-“ Anh cũng yêu em ! “

Thật tội nghiệp cho cô bé Julia của tôi, mới sáng sớm ngày ra đã bị phát cầu lương no nê rồi.

-“ Haizzz hai người có thể tép tép lại được không ? Em vẫn còn

đang ở đây đấy.

“.

Chương 131: 131: Buổi Cẩm Trại Tuyệt Vời

Sau khi cô và Julia th dọn đồ đạc xong, hai người lái xe đến trung tâm thương mại để mua lều và một vài phụ kiện quan trọng khác.

Còn Bạch Tiêu thì mặc dù rất muốn đi cùng hai người nhưng mà lại bị cô ngăn cản.

Vậy là đành phải ngậm ngùi lái xe đến công ty làm việc.

-“ Chị, chúng ta mua cái lều to này đi, mua thêm cả cái bếp nướng nữa được không an ? “

-“ Ừm, lều này được đó.

Còn bếp nướng chúng ta qua bên kia chọn nhé ! “

Sau tầm 2 tiếng chọn đồ thì cuối cùng hai người cũng đã mua được đầy đủ những vật dụng cần thiết và cả đồ ăn cho chuyến đi.

Lúc đầu, Tô Mỹ Lệ tính cô sẽ lái ô tô chở Julia đi đến khu ngoại thành nhưng vì Julia bảo muốn ngồi tàu hỏa đi đến đó.

Cô mua vé xong, đợi chuyển tàu cũng phải mất nửa tiếng nữa mới tới liền tranh thủ nhắn tin cho anh.

-“ Tình cảm của hai người tốt thật đó ! Em cũng muốn sau này có một gia đình hoàn hảo như chị và anh họ.

“

-“ Yên tâm, tiểu công chúa của chúng ta dễ thương, tốt bụng như này chắc chắn sẽ tìm được.

“

-“ A..

tàu đến rồi kìa chị, mình mau lên thôi ! “ _ Julia đứng phắt dậy, háo hức cầm túi đồ chạy đến gần tàu.

-“ Ừm.

“

Hai người đi lên tàu, khó khăn lắm mới tìm được chỗ ngồi ghi trên vé.

Sau khi đặt hành lí gọn gàng xong thì bắt đầu hưởng thụ quang cảnh bên ngoài.

-“ Oa, đây là lần đầu em được đi tàu thế này đấy.

Cảm giác thật mới lạ ! “ _ cô thích thú nhìn ngắm xung quanh.

-“ Em có muốn ăn gì không ? Ở trên tàu có bán mấy món đồ ăn vặt đấy.

Tí nữa sẽ có người kéo xe qua đây bán, lúc đó chúng ta sẽ mua.

“

-“ Vâng.

“

Vì là lần đầu đi tàu nên Julia vô cùng háo hức, nhìn chăm chăm vào khung cảnh bên ngoài chiếc cửa sổ nhỏ trên tàu còn cô thì ngủ say lúc nào không hay biết.

* Đã đến ngoại thành X *

Tiếng loa trên tàu vang lên, Julia vội lay Tô Mỹ Lệ dậy.

-“ Chị ơi dậy mau, đến nơi rồi.

“

-“...!Ồ...!ừm, lấy đồ xuống thôi.

“ _ cô vẫn còn đang ngái ngủ.

Hai người bước xuống xe, hít thở bầu không khí trong lành của

những cánh đồng lúa vàng đang trĩu hạt.

-“ Nơi này thật đẹp, thoải mái quá ! “ _ Julia hét lớn, lộ cảm giác phấn khích đến tột độ.

-“ Chúng ta mau đi theo chỉ dẫn của bản đồ này lên núi thôi, bây giờ đã là 4 giờ chiều rồi.

“

-“ Vâng.

“

Hai người cầm tấm bản đồ chỉ dẫn, sau một hồi loay hoay tìm đường, cuối cùng cũng lên được trên núi.

Khung cảnh ở trên đỉnh núi thật đẹp ! Được bao bọc bởi làn sương mù, xung quanh là một khoảng không vô cùng rộng lớn, dường như còn có thể nhìn thấy được cả những đám mây thoắt ẩn thoắt hiện.

Julia và Tô Mỹ Lệ háo hức chuẩn bị đồ cho buổi tối ngày hôm nay của hai người.

-“ Em dựng lều được không ? “

-“ Dạ...!em không biết ạ sorry chị.

Đây là lần đầu em đi picnic thế này...!”

-“ Không sao, vậy chị sẽ dựng lều còn em thì bắc bếp nướng và trang trí lều nhé.

“

-“ Vâng ạ chuyện này thì em biết làm hì hì.

“

Hai người chia nhau mỗi người một việc trong phút chốc đã làm xong được tất cả, việc quan trọng bây giờ chỉ là ngồi hưởng thụ mà thôi.

Cô đi ra nướng thịt còn Julia thì ngắm bầu trời sao đẹp đẽ kia.

-“ Thịt chín rồi nè Julia, mau ra ăn đi.

“

-“ Vâng, em cảm ơn chị.

“

Sau khi ăn xong, hai người lấy ra bộ bài để chơi giải trí.

-“ Luật là thế này nhé, ai thua sẽ bị vẽ một vết lên mặt.

Sao ? Em có dám chơi không ? “

-“ Dám chứ sao không dám, em sẽ vẽ cho anh họ không nhận ra chị là ai.

“

-“ Ái chà, em có vẻ khí thế hùng hục nhỉ, được thôi.

Chị chia bài đây, thua thì đừng có mà khóc đòi mẹ đấy nhé.

“

-“ Hừ, không bao giờ có chuyện đó ! “

Một lúc sau...!mặt của hai người đều bị bôi đen như nhau, hai người nhìn nhau cười lớn, đúng là một chuyến đi tuyệt vời mà.

Chơi xong, hai người lấy nước tẩy trang lau mặt rồi vào lều đi ngủ dù sao thì họ cũng đã chơi say mê quá rồi.

Đến mức mặt trời chuẩn bị lên đến đỉnh đầu rồi vẫn còn mãi chơi đủ các trò trên đồi.

Hai người ngủ say đến tận 11 giờ trưa mới chịu dậy, mặc dù có hơi mệt một chút vì không quen với khí hậu trên này nhưng thật sự rất vui.

Julia và cô dậy, đánh răng rửa mặt thay quần áo rồi thu dọn đồ đạc, gấp gọn lều để đi xuống dưới núi thưởng thức và mua về một chút đặc sản của vùng này về làm kỉ niệm.

-“ Sau này có thời gian, chị sẽ dẫn em đi nhiều nơi khác nữa chị không ? “

-“ Móc tay hứa nhé, nếu chị quên, em nhất định sẽ đến tận nơi để kéo chị đi.

“

-“ Ừm, chị sẽ không quên đâu.

“

Mua đồ xong, hai người đi tàu về lại thành phố, tối hôm đó, Julia cũng bay lại về nước.

Trước khi đi, hai chị em họ còn ôm nhau khóc lóc giống như kiểu sẽ không bao giờ gặp nhau nữa vậy, làm sân bay náo loạn hết cả lên.

-“ Em đi bảo trọng nhé, lúc nào rảnh nhớ đến thăm chị.

“

-“ Vâng, chị nhớ giữ gìn sức khỏe.

Anh họ, anh phải chăm sóc tốt cho chị em đấy.

Nếu chị ấy mà gầy đi thì anh biết tay em.

“

-“ Yên tâm, anh sẽ nuôi cho cô ấy béo trắng nõn nà cho em coi.

“

-“ Hừ, cái anh này.

“

.

Chương 132: 132: Cùng Nhau Tạo Ra Em Bé

Tiến Julia lên trực thăng cá nhân xong, hai vợ chồng họ tự thưởng cho mình một bữa tối riêng của hai người ở một nơi lãng mạn dưới những ánh nến lung linh.

-“ Haizzz cuối cùng cũng tiến được con nhỏ ngáng chân phiền phức kia đi rồi.

“ _ anh thở phào nhẹ nhõm.

-“ Anh này, cứ nói xấu con bé thế ! Sao nào ? Con bé đến đây cũng có phá hỏng chuyện gì đâu.

“ _ cô bình thản cầm ly rượu sâm panh lên uống.

-“ Nó không phá chuyện gì mới gọi là lạ đó.

Em xem, hai hôm con nhóc đó ở đây, nó chiếm em làm của riêng, lúc nào cũng bám em không rời một khắc.

Còn em thì hay rồi, cũng yêu thương con bé, chả thèm đếm xỉa đến người chồng yếu đuối này.

“ _ anh giận dỗi uống cạn ly rượu.

-“ Sao anh trẻ con quá vậy, Julia đâu phải lúc nào cũng đến đâu.

Dù sao cũng là khách, thân là chủ nhà em phải tiếp đón khách chu đáo chứ.

Còn anh nữa đấy.

Hơi tí là lại ăn giấm, nếu sau này chúng ta có con trai anh tính ghen luôn với con đó hả ? “ _ cô nói với giọng điệu có phần hơi nóng nảy.
-“ Hả ? Em nói sao cơ ? Con ? Em thật sự muốn có con sao ? “ _ anh kích động đứng phắt dậy.

-“ Hả ? À...!ừm ý em cũng đại...!đại khái là như vậy.

Mà anh có thể nắm trọng điểm chính được không ? Cái em nói ở đây là cái sự ghen tuông, suốt ngày thích ăn giấm của anh kia.

“ _ cô then quá hoá giận.

Anh nhìn cô, vẻ mặt có chút không đúng lắm.

Thông qua ánh mắt liền có thể đoán ra được anh lại đang nghĩ chuyện gì không nên trong đầu.

Nụ cười nham hiểm, đôi mắt hút hồn bắt đầu hoạt động, chủ động tiến sát lại gần cô.

Đôi môi anh ghé sát lại vào tai cô, vừa nói những lời không trong sáng, vừa thổi hơi ấm của anh vào tai cô.

-“ Vậy, chi bằng đêm nay chúng ta cùng nhau tạo ra em bé đi ! “ _ anh cắn nhẹ vào tai cô.

Mặt cô đỏ bừng lên, tai cũng đỏ và nóng ran, nói cũng không lưu loát được nữa.

-“ Anh...!nơi đông người như vậy mà có thể nghĩ đến loại chuyện đó.

“

-“ Tiểu Thổ Tử à, cũng đâu phải lần đầu chúng ta làm chuyện đó, em việc gì phải căng thẳng như vậy.

Nhìn em lúc này, anh càng muốn ăn em hơn đó.

“

-“ Anh...!thôi thôi đi, có gì để về nhà rồi nói.

Tập trung vào ăn uống đi, thức ăn nguội hết rồi kia.

“

-“ Là em nói đó nha, về nhà chúng ta bàn tiếp.

Nhất định phải thức bàn chuyện với anh đó.

Em không trốn thoát được đâu.

“

Sau đó, anh mới chịu tha cho cô, để cô ăn một bữa ngon lành.

Hai người ăn xong, Bạch Tiêu vội vàng ghé vào tai Tô Mỹ Lệ bảo cô về nhà “ bàn công chuyện riêng “ của hai người.

Đúng là một lão hồ ly giải hoạt, muốn gì là phải làm cho bằng được mới thôi.

Cô biết dù có chống cự hay lảng tránh thì cũng chẳng có ích gì nên cũng đành gật đầu đồng ý.

-“ À đúng rồi, mai em còn phải về nhà sớm đó nên hôm nay...!”

-“ Yên tâm anh sẽ nhẹ nhàng với em.

“

Không biết lời này của anh...!cô có nên tin không đây.

Lần nào cũng dụ dỗ ngon ngọt bảo sẽ nhẹ nhàng, đến cuối cùng sáng hôm sau đến bước xuống giường còn không nổi chứ đừng nói gì đến đi làm việc.

(Về đến nhà)

Anh tắm rửa xong thì không thèm mặc cả quần áo ngủ, mặc mỗi chiếc áo tắm để lộ cơ bắp săn chắc, thân hình đẹp như tạc tượng.

Còn cô, trước lúc đi tắm đã nhớ rất rõ là có mang bộ quần áo ngủ vào để thay rồi nhưng đến cuối cùng sau khi tắm xong, nhìn lại lên chỗ móc quần áo trong phòng tắm thì lại chẳng thấy tắm hơi đâu.

-“ BẠCH TIỂUUUUU...!là anh lấy đồ của em đúng không ? Mau trả lại cho em.

“ _ cô hét to đến mức có cảm giác như nóc nhà sắp bị sập đến nơi rồi.

-“ Em mặc quần áo như vậy...!không tiện hành sự cho lắm.

“ _ đương sự cho hay.

-“ Anh thật là đáng ghét mà.

Đợi đó em mà đi ra anh biết tay với em.

“ _ cô tức giận quấn chiếc khăn tắm quanh người mở cửa ra tính cho anh một bài học.

Không ngờ mới bước ra đã bị anh bế một mạch lên giường, chưa kịp mở miệng ra mắng câu nào đã bị anh khoá chặt môi bằng một nụ hôn kiểu Pháp.

-“ Vợ, em thơm thật đó.

“

Anh hôn lên từng tấc thịt trên người cô, những chỗ anh hôn qua, cô đều cảm thấy nóng ran.

Và một màn ân ái nóng bỏng bắt đầu.

Không gian trong phòng cũng nóng lên theo nhịp độ của hai người....

Chương 133: 133: Con Ghẻ

-“ Tiêu Tiêu..

đồ đáng chết nhà anh, nói lời không chịu giữ lấy lời.

“

-“ Anh xin lỗi mà, lần sau nhất định anh sẽ nhẹ nhàng hơn.

“

-“ Anh nghĩ em còn có thể tin được anh sao ? Đồ Tiêu Tiêu thôi, Tiêu Tiêu đáng chết.

“ _ cô lấy gối ném vào người anh.

-“ Anh sai rồi, sai rồi mà.

Vợ ơi, tha lỗi cho anh đi, được không ? Anh hứa đó, lần sau sẽ nhẹ nhàng hơn mà, tha lỗi cho anh nhé ! “ _ anh nhìn cô bằng đôi mắt hối lỗi.

Cuối cùng, cô vẫn phải mềm lòng tha thứ cho anh.

-“ Anh đó, còn lần sau nữa là em bỏ anh đi luôn đấy.

“

-“ Ưm bà xã yên tâm, anh nhất định sẽ cố gắng.

Vậy anh xuống nấu ăn trước nhé, em cứ từ từ mà thay đồ, có gì nhớ kêu anh.

“

Sau đó, anh xuống lầu nấu bữa sáng còn cô thì vào nhà tắm.

Nhìn mình trong gương, khắp người toàn là dấu hôn do tên đáng ghét kia để lại, cô cố kìm cơn giận.

Cũng may là anh ấy vẫn cho cô xuống giường được đã gọi là tiến bộ rồi.

Để che đi những dấu hôn ấy, cô đành phải mặc bộ quần áo kín đáo nhất có thể, may ra che được một chút.

Còn lại phần cổ, cô tính lấy phấn phủ và kem che khuyết điểm bôi lên nhưng mà dấu hôn rõ như vậy, bôi bao nhiêu lớp cho đủ chứ ? Hết cách, cô đành phải tìm một chiếc khăn quăn lên cổ để che đi..

mặc dù có hơi nóng một chút.

Cô thay đồ xong, cầm túi xuống nhà, mùi hương thức ăn đã nghi ngút khắp gian phòng.

Thấy cô đi xuống, anh vội bước đến, kéo ghế cho cô ngồi rồi lấy đĩa thức ăn đang còn nóng hổi cho cô.

-“ Mau ăn đi, vẫn còn nóng đó.

“

Công nhận, không phải nói chứ tay nghe nấu ăn của chồng cô đỉnh thật đó.

Xứng tầm với đầu bếp nhà hàng năm sao luôn rồi.

Đúng là ông trời không công bằng mà ! Ưu ái cho anh quá nhiều thứ, không những cho nhan sắc đẹp không tì vết, còn cho anh gia thế hiển hách và tài nấu ăn đỉnh cao này nữa.

Bảo sao ai cũng ghen tị với người như anh.

-“ Nhưng mà...!sao hôm nay em mặc kín đáo thế ? Trời hôm nay nóng lắm đó.

“

-“ Còn không phải tại anh sao ? Nếu không phải đêm qua...!thì đã không có mấy cái vết này rồi.

“ _ cô tức giận.

-“ Ừm...!anh biết lỗi rồi mà, xin lỗi bà xã đại nhân.

Lần sau anh hứa sẽ cố gắng nhẹ nhàng, hứa đó ! “ _ gương mặt anh vô cùng nghiêm túc.

Ăn xong, hai người đi mua ít đồ mang sang nhà cô, anh ghé vào tiệm hoa mua một bó hoa hồng baby đủ màu sắc và đi qua tiệm trái cây mua một giỏ trái cây to nhất và sau đó còn ghé thêm 7749 cửa hàng khác nữa.

Mua xong xuôi, anh cất “ chiến lợi phẩm “ của mình vào cốp xe, đồ nhiều đến mức đầy cả một cốp xe rộng.

Anh bắt đầu lên xe, đưa cô về nhà thăm gia đình.

Đến trước cửa nhà, anh mở cửa xe ra trước sau đó mở cửa cho cô.

Cô hớn hờ chạy vào mở cổng còn anh thì tay xách nách mang một đống đồ.

Cô mở cửa bước vào, mặt vui vẻ, tươi cười.

-“ Chào ba mẹ, ông bà, con về nhà thăm mọi người rồi đây ! “

Mọi người trong nhà bước nhanh đến, vẻ mặt cũng tươi vui không kém.

Chỉ có điều...!hướng đi đó của mọi người không phải là về phía cô mà là về phía anh.

Có chút hụt hẫng đó ! Nhưng thôi, vẫn phải giữ vẻ mặt tươi vui, rạng rỡ này chứ.

-“ Tiêu nhi đến rồi à ? Ôi sao mang nhiều quà vậy ? Không cần phải

thế đâu, người nhà cả mà, khách sáo vậy làm gì.

“ _ bà ngoại nói.

-“ Thật đó, con đã là thành viên của gia đình chúng ta rồi, lần sau đừng mua nhiều như vậy nữa nhé con ! “ _ Mai An Nhiên tiếp lời.

-“ Người đâu, mau mang đồ vào, Tiêu nhi, con mau đưa cho họ cầm đi.

“ _ Tô Hải vẫy tay ra hiệu cho đám người làm trong nhà.

-“ Thôi, mau vào nhà đi.

An Nhiên, con vào bếp nấu ít món ngon cho Tiêu nhi đi con.

“ _ ông ngoại mở lời.

-“ Vâng thưa ba, con vào chuẩn bị ngay đây ạ.

“ _ Tô phu nhân đi vào trong nhà, tiến thẳng vào trong bếp.

Mọi người ai nấy đều vây quanh Bạch Tiêu, chả ai thèm ngó ngang, hỏi han Tô Mỹ Lệ gì cả khiến cô giận đến nỗi phòng mang trợn má hết cả lên.

Đến lúc mọi người vào hết trong nhà, vẫn không ai thèm mời cô vào bên trong.

Cô đành phải đi vào, tức quá bèn nói lớn.

-“ Bảo bố quý giá của mọi người về mà sao chả ai tiếp đón hay hỏi han gì vậy ? “

Đáp lại lời hỏi của cô, Mai An Nhiên từ trong bếp nói vọng ra.

-“ Con đến thì tự vào nhà đi, còn phải để mọi người mời nữa ?! “

Thật đúng là đau lòng quá mà ! Cô giận dỗi đi lên phòng, vừa đi vừa giậm chân thật mạnh..

Chương 134: 134: Chân Tướng Sự Việc

Mọi người nhìn dáng vẻ giận dữ trẻ con đó, không nhìn được mà cười lớn.

-“ Con bé đó là thế đấy.

Cả gia tộc có mỗi mình nó là cháu độc đinh nên được chiều từ nhỏ, giờ thì hay rồi, chiều hư nó quá, để cháu chê cười rồi.

“

-“ Cháu chính là thích cái dáng vẻ đáng yêu, vô tư này của cô ấy đó ạ.

“ _ anh nhìn bóng lưng cô rời đi, bất giác nở nụ cười.

-“ Thôi mọi người ăn đi, mẹ nấu xong rồi, con ăn nhiều chút nhé.

“ _ Mai An Nhiên gấp đồ ăn cho anh.

Ăn xong, anh xin phép lên phòng của cô để mang chút đồ ăn lên.

* cốc cốc *

-“ Ai đó ? Nếu là người tên Bạch Tiêu thì xin lỗi không được vào đây.

“ _ cô vẫn giọng giận dữ nói.

-“VẬY...!nếu là chồng em thì có được vào không ? “

-“ Cũng không ! Không cho anh vào đây, xuống dưới mà làm con yêu, cháu yêu của mấy người họ Tô kia đi.

“

-“ Em cũng họ Tô mà phải không ? Vậy anh có thể làm chồng yêu của em không ? “

-“...”

-“ Sao không nói gì nữa rồi....!”

Chưa kịp nói dứt câu thì cô đã bất ngờ mở cửa, gương mặt tức giận như muốn nổ tung vậy.

-“ Anh thôi đi, em không muốn đùa với anh nữa đâu.

“

-“ Ai đùa với em đâu, anh muốn làm chồng yêu của em mà ! Thôi cho anh vào đi nhá ! Năn nỉ đó.

“

Sau nửa tiếng đồng hồ năn nỉ đến muốn rách cả cổ họng thì cuối cùng anh cũng được cô cho phép vào phòng.

Đúng là chiêu năn nỉ, ỉ ôi này anh học được từ cô cũng có hiệu quả ra phết đấy chứ ! Anh mang đồ ăn vào trong phòng cho cô, còn không quên dỗ ngọt để cô chịu ăn.

Nhưng mà thật ra anh chả cần phải làm vậy đâu bởi với tính ham ăn này của cô thì trong vòng 5 phút sẽ bị đánh gục với khay đồ ăn này thôi.

Cô ăn xong, anh mang đồ xuống phía dưới rửa sạch bát đĩa.

-“ Tiêu nhi, con không cần làm đâu ! Để người làm trong nhà rửa đi, còn con ra kia nói chuyện với ba và ông kìa.

“

-“ Thôi mẹ ạ, không cần đâu ! Bình thường ở nhà con làm quen rồi, cũng chỉ có mấy cái bát, không sao con làm được.

Mẹ ra ngoài đợi con chút nhé ! Con rửa xong rồi sẵn tiện gọt trái cây cho mọi người luôn.

“

-“ Aiya cái thằng bé này, đảm đang quá ! Tiểu Lệ mà biết làm như con thì có phải tốt rồi không.

Con bé đó là con gái mà mấy cái chuyện nữ công gia chánh này chả biết làm gì.

Để con chê cười rồi ! “

-“ Không sao ạ, cô ấy chỉ cần yêu con thôi.

Tất cả mọi việc còn lại cứ để con lo hết.

“

-“ Trời ơi Tiêu nhi, không hổ là ông chồng quốc dân, con đừng làm mẹ lột hổ con được không ? “ _ Mai An Nhiên cười nói.

-“ Mẹ mà lột hổ con cẩn thận Tiểu Lệ lại ghen đó, đến lúc đấy hậu quả con không thể lường trước được...!”

Hai mẹ con họ nói nói cười cười vui vẻ trong bếp, tâm sự rất nhiều chuyện với nhau, đa phần trong đó toàn là...!nói xấu cô hết.

-“ Mẹ, Tiêu Tiêu thối, hai người đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế ? Cười mà muốn sập luôn cả cái nhà rồi đó ! “

-“ Kệ mẹ, mẹ với Tiêu nhi nói chuyện gì con quan tâm làm gì ! Lo mà vào phụ Tiêu nhi gọt hoa quả đi kìa.

Con gái con đứa lớn từng này tuổi còn không biết làm gì.

“

-“ Mẹ này, mẹ chả yêu con nữa rồi.

Mà con không phải không biết làm gì đâu nhá.

Con vừa làm xong một chuyện vô cùng quan trọng đó.

Để tí nữa mẹ nghe xong có còn bảo con là không biết làm gì nữa không, hứ ! “

Nói rồi cô lại đi lên lầu, tay còn không quên nhúp miếng táo anh vừa mới gọt xong.

Mai An Nhiên nghe thấy vậy thì cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, nghĩ

rằng cô sẽ khoe mấy việc kinh doanh hay đóng phim của mình cho mọi người nghe.

Nhưng bà đâu biết tới, việc mà cô làm thật sự là một việc vô cùng hệ trọng, quyết định đến cả tương lai của Mai An Nhiên và Tô Hải. Một lúc sau, cô đi xuống dưới lầu, trên tay cầm một cuộn phim ghi hình.

Cô tiến đến chỗ ba và ông đang ngồi, gọi cả mẹ cô, bà và anh đến ngồi xuống nói chuyện.

-“ Ba mẹ, ông bà, hôm nay con muốn nói về chuyện của An Vỹ Vỹ và ba.

“

Nghe đến đây, không khí trong nhà trầm xuống, gương mặt anh cũng không còn cười vui như ban nãy nữa.

-“ Chuyện đó để sau đi, con đừng phá hỏng tâm trạng hôm nay của mọi người “ _ Mai An Nhiên nói.

-“ Nhưng mà con vẫn phải nói.

Đây là chuyện quan trọng liên quan đến hạnh phúc gia đình ta.

Con không thể nào làm ngơ được.

“

-“ Mọi người, hãy để cho Tiểu Lệ nói đi.

Đó thật sự là chuyện rất quan trọng đó.

“ _ anh cũng lên tiếng bên vực cô.

-“...!”

Mọi người không ai đáp lại, ngậm thừa nhận rằng muốn nghe chuyện mà cô nói.

Cô hiểu ý liền bắt đầu vào thẳng vấn đề

-“ Ba mẹ, mọi người trước tiên hãy xem đoạn băng này đã.

Sau đó còn điều gì muốn hỏi thêm, con sẽ giải đáp cho mọi người sau.

“

Cô mở đoạn băng lên, trình chiếu cho mọi người xem.

-“ Đây là toàn bộ sự việc xảy ra vào đêm hôm đó giữa ba và An Vỹ Vỹ.

“
.

Chương 135: 135: Lường Trước

Mọi người trong nhà xem xong, ai ai cũng bất ngờ, thì ra mọi chuyện trước giờ không như hồi nghĩ.

Mặt ai nấy đều rạng rỡ, tươi vui trở lại.

-“ Chuyện này...!chuyện này là thật sao ? “ _ Tô lão phu nhân không dám tin vào mắt mình.

-“ Dạ vâng, tất cả mọi chuyện đều là thật.

“

-“ Tốt quá rồi tiểu Nhiên, con nhìn xem.

Hải nhi, hẳn thật sự bị oan rồi ! “

Mai An Nhiên bật khóc trong hạnh phúc, bà vui sướng vì tất cả mọi chuyện đều chỉ là hiểu lầm, đều do một tay An Vỹ Vỹ nói dối.

Tô Hải ôm bà vào lòng, vui sướng không nói nên lời.

-“ Ba mẹ, bây giờ mọi người định xử lí An Vỹ Vỹ như nào ạ ? Cô ta đã gây ra hiểu lầm lớn như vậy với nhà chúng ta nhằm âm mưu chia cắt tình cảm của ba và mẹ, con chắc chắn sẽ dạy cô ta một bài học.

“

-“ Tiểu Lệ, chuyện này để ba và mẹ tự giải quyết, con cứ để đó đi ! “

-“ Mẹ...!mẹ hay mềm lòng lắm, tốt nhất vẫn nên là để con và Tiêu Tiêu xử lí cho.

“

-“ Nhưng mà...!“

Mai An Nhiên biết tính của cô, nếu để cho cô xử lí An Vỹ Vỹ thì chắc chắn cô ta không còn đường sống.

Nhưng mà cô ta đáng bị như vậy, nếu không có đoạn băng ghi lại cảnh đêm hôm đó thì cả gia đình này sẽ bị An Vỹ Vỹ nắm trong lòng bàn tay chơi một cách vui vẻ.

-“ Haizz được rồi, tùy con đó ! Muốn xử lí cô ta như nào cũng được, ta giao hết cho con.

Nhưng mà nhẹ tay thôi nhé ! “

-“ Vâng, con biết rồi mà ! Nhất định sẽ thật là “ nhẹ nhàng “ với cô ta.

“ _ cô nở nụ cười nguy hiểm.

-“ À phải rồi ba mẹ, vì để ăn mừng chuyện này hay là hai người đi du lịch ít hôm đi.

Hâm nóng lại tình cảm ! “ _ anh đưa ra chủ kiến.

-“ Ý kiến hay đó Tiêu nhi ! Ta và mẹ các con sẽ đi một chơi một chuyến dù sao dạo gần đây nhà ta cũng xảy ra quá nhiều chuyện rồi.

Đây là thời gian thích hợp để đi nghỉ ngơi.

“

-“ Vậy thì đặt luôn cho ta và mẹ con một chuyến nữa nhé, hai vợ chồng già chúng ta cũng muốn được đi du lịch.

“

Nhìn thấy gia đình mình lại vui vẻ, hạnh phúc như trước đây, lòng cô cũng trở nên vui vẻ hơn.

Kiếp trước cô đã phụ lòng của ba mẹ rồi, vậy thì để kiếp này trả lại hết thảy đi ! Không khí gia đình đang vui vẻ thì người không nên xuất hiện ở đây nhất lại lù lù xuất hiện.

-“ Ái chà, xem ra hôm nay tâm trạng gia đình mình tốt vậy ? Chào ba mẹ, anh Hải, chào chị An Nhiên.

A còn có cả Lệ Lệ và Bạch Tiêu nữa, chào hai con ! “
Đúng thật là đồ mặt dày không biết xấu hổ mà.

Ngang nhiên bước vào nhà người khác mà chả tỏ ra ngần ngại gì.

“

-“ Cô đến đúng lúc lắm, gia đình tôi có chuyện muốn nói với cô đây ! “
_ Tô phu nhân đứng dậy.

-“ Ngồi xuống trước đi, cẩn thận đến lúc nghe xong ngất ra sàn không ai khiêng cô vào bệnh viện đâu đó ! “ _ cô cười khẩy.

-“ Cô...!“ _ An Vỹ Vỹ tức lắm nhưng cũng chẳng thể làm gì được, chỉ đành cắn răng chịu đựng ngồi xuống theo lời cô nói.

-“ Chuyện là như vậy, trước tiên cô hãy xem thử cuộn băng này trước nhé ! Nếu xem xong mà vẫn chưa hiểu thì lúc đấy tôi sẽ khai sáng đầu óc cho cô.

L” _ cô đứng dậy, bật lại cuộn băng.

Xem xong, mặt An Vỹ Vỹ tái mét lại, gương mặt lo lắng, hoảng sợ vì bại lộ.

Cô ta lấy lại bình tĩnh, bắt đầu màn biện hộ cho chính mình.

-“ Đây...!à tôi hiểu rồi, mấy người không công nhận đứa con trong bụng tôi đúng không ? Vậy nên mới thuê người làm ra cái video này để hòng chối bỏ trách nhiệm.

Các người không thể làm như vậy được.

Đứa con trong bụng tôi là dòng chính của Tô gia đó, chưa biết chừng nó còn là con trai thì sao ? “

Cô ta điên loạn nói rất nhiều, rất lâu khiến cho Tô Mỹ Lệ không nhịn được mà tát cho cô ta một bạt tai.

-“ Cô điên rồi Vỹ Vỹ, đừng lún sâu thêm nữa, cô đã bị tham vọng che mờ hai mắt rồi ! “

-“ Tôi không điên, các người mới bị điên ấy, cả nhà các người đều bị

điên, đều là lũ ác độc, chối bỏ trách nhiệm.

“

-“ Mọi người, đây là bác sĩ Tần, cậu ta là bác sĩ của con, có thể để cậu ta kiểm chứng một số thứ.

“

Đúng là tổng tài điều hành một công ty lớn có khác, làm việc gì ra việc đó, tính sẵn được cả việc An Vỹ Vỹ sẽ đến và làm loạn.

-“ Anh được đó ! “

-“ Tất nhiên rồi, vậy mới làm chồng em được chứ ! “.

Chương 136: 136: Ác Giả Ác Báo

Cô ta nghe thấy có bác sĩ đến kiểm tra, lại bắt đầu náo loạn một trận, nhất quyết không cho bác sĩ chạm vào người cô ta sợ rằng sẽ lộ ra cô ta nói dối.

-“ Tại sao lại phải kiểm tra chứ ? Mấy người định nhân cơ hội này phá bỏ cái thai trong bụng tôi chứ gì.

Tôi không cho phép, các người không được làm thế.

“

-“ Chắc gì đã có đứa bé nào trong bụng cô.

Mau đưa cô ta vào phòng để bác sĩ Tần kiểm tra đi ! “

-“ Vâng ! “

-“ Các người không được...! ưm..

“

Bạch Tiêu cho mấy vệ sĩ cưỡng ép lôi cô ta vào trong phòng khám.

Một lúc sau, bác sĩ Tần đi ra, mọi người đều quay lại hỏi.

-“ Sao rồi ? Kết quả thế nào ? “ _ Lão phu nhân lo lắng.

-“ Theo xét nghiệm cho thấy thì cô Vỹ Vỹ thật sự đã có thai...!“

Mọi người nghe tin như sét đánh ngang tai, mới vui mừng được có một lúc mà giờ lại phải nhận cú sốc này.

Đau lòng nhất vẫn là Tô phu nhân, bà ấy nghe tin xong, hai chân liền không đứng vững, ngã gục xuống đất, khóc không thành tiếng.

-“ Sao...!sao lại có thể như vậy được ? Rõ ràng trong cuộn băng...!“ _

cô cũng không thể tin vào những gì mà mình nghe thấy được.

-“ Chuyện này...!cậu chắc chắn đã kiểm tra kĩ lưỡng rồi chứ ? “ _ anh ôm cô vào lòng an ủi, quay sang hỏi bác sĩ Tần.

-“ Chuyện cô ta mang thai là thật nhưng mà về mặt thời gian thì có vẻ không khớp lắm.

“

-“ Ý cậu là sao ? “ _ Tần Hải đột nhiên lên tiếng.

-“ Theo như bản báo cáo xét nghiệm trên đây thì cô An mới mang thai được hơn 1 tháng trong khi đó chuyện ở khách sạn kia theo tôi được biết thì đã xảy ra được 4 tháng rồi.

“

-“ Vậy...!có nghĩa là...!“ _ Mai An Nhiên lắp bắp.

-“ Vâng, đứa con trong bụng của cô An không phải của Tô gia.

“

-“ Thật tốt quá rồi Tiểu Nhiên, tốt quá rồi ! “ _ Lão phu nhân vui mừng ôm lấy Mai An Nhiên.

Thật may mắn, mọi chuyện đã diễn ra tốt đẹp như những gì mà cô mong muốn, gia đình cô lại có thể vui vẻ, sống những ngày tháng hạnh phúc với nhau.

Còn về phần An Vỹ Vỹ, cô chắc chắn sẽ bắt cô ta phải trả giá về tất cả mọi việc đã làm với cô và gia đình cô, đương nhiên trả thì thì không thể thiếu cả tên tra nam Ngôn Cảnh kia nữa rồi.

Mọi chuyện đã được làm sáng tỏ, cô bảo mọi người về nhà nghỉ ngơi trước còn mình thì muốn vào trong gặp An Vỹ Vỹ.

-“ Mọi người cứ về trước đi ạ.

Con và Tiêu Tiêu còn có chút việc cần giải quyết.

“

-“ Vậy ta đưa mẹ và bà con về trước, ông con ở nhà chắc cũng đang sốt ruột chờ tin tức.

“

-“ Vâng, ba mẹ, bà nội về cẩn thận ! “

-“ Ba mẹ, bà, mọi người về cẩn thận ! “

Sau khi cả nhà đã về hết, cô quay đầu, đi đến phòng mà An Vỹ Vỹ đang nằm hôn mê.

-“ Tiêu Tiêu, anh nghĩ em sẽ làm gì cô ta ? “ _ cô vừa hỏi anh, vừa đưa tay nghịch mấy lọn tóc xoắn của An Vỹ Vỹ.

-“ Giết ? “

-“ Như vậy thì quá dễ dàng rồi ! Sao có thể để cô ta chết nhanh như vậy được chứ ?! Yên tâm em sẽ khiến cô ta phải hối hận vì mình được sinh ra trên đời.

“

-“ Anh giúp em ! “

Hai vợ chồng nhà ác mà này, thật là không thể chọc vào mà.

Bác sĩ Tần đi vào, đúng lúc nghe thấy những gì hai người nói, cảm giác ớn lạnh bao trùm anh ta, vội vàng nhẹ nhàng đóng cửa, lẳng lặng đi ra ngoài.

Bạch Tiêu kêu người ném cô ta vào trong một căn phòng tối, bên trên có lắp camera giám sát, ngày ngày cho người lẳng nhục cô ta.

-“ Vỹ Vỹ à, nếu cậu đã thích đi quyến rũ chồng người khác như vậy thì người bạn tốt như tôi đây nên giúp cậu một tay chứ nhỉ ! “

-“ Cô...!Lệ Lệ, xin cậu tha cho tớ, tớ hối hận rồi, sẽ không làm những chuyện dơ bẩn kia nữa, cậu tha cho tớ đi mà có được không ? “

-“ Tha ? Cô đã bao giờ tha cho tôi một con đường sống chưa ? Lúc tôi đau khổ, cần người an ủi nhất thì cô lại ở đâu ? Cô đang mây mưa cùng với tên bạn trai cặn bã kia của tôi.

Giờ còn xin tôi tha, xin lỗi, việc này tôi làm không được.

“

Cô quay đầu bước ra ngoài, gương mặt lạnh lùng tràn đầy sự thù hận, uất ức.

Anh tiến lại gần cô, khoác cho cô áo của mình, ôm cô trong lòng mà an ủi..

Chương 137: 137: Chủ Nhân Của Hệ Thống

Anh mở cửa xe cho cô vào, cố gắng làm cho bầu không khí bớt nặng nề hơn.

-“ Em nghĩ xem tối nay chúng ta ăn gì ? À, có nhà hàng Âu mới mở nghe nói ngon lắm đó, anh dẫn em đi ăn nhé ? “

-“ Vâng ! “

-“ Thôi được rồi mà, đừng suy nghĩ nhiều nữa, tất cả những chuyện kiếp trước qua rồi, không phải bây giờ chúng ta đang sống rất tốt sao ? “

-“ Ừm, nhưng em cần chút thời gian để điều chỉnh tâm trạng.

Anh đừng lo, em không sao đâu ! “

-“ Haizz được rồi, anh chỉ mong em luôn vui vẻ thôi ! “

Anh lái xe chở cô đến nhà hàng Âu ăn tối.

Trong bữa ăn hai người cũng không trò chuyện gì nhiều vì anh có cố nói chuyện thì cô cũng chỉ ậm ừ rồi lại im lặng khiến bầu không khí càng trầm lắng thêm.

Về đến nhà, cô lên lầu, vào phòng trước còn anh thì đi theo đằng sau.

-“ Em vào tắm trước nhé ! “

-“ Ừm em vào đi, nhớ đừng ngâm lâu quá nhé, muộn rồi cẩn thận cảm lạnh.

“

-“ Vâng ! “

Cô đi vào bên trong tắm, còn anh thì ngồi bên ngoài.

Nhìn dáng vẻ trầm lặng của cô, anh cũng chẳng vui nổi.

Cô tắm xong liền lên giường đắp chăn nhắm mắt đi ngủ.

-“ Ngủ ngon nhé em yêu ! “

Anh hôn lên trán cô rồi đi vào phòng tắm thay đồ.

* Sảnh chính hệ thống trùng sinh *

Mọi việc có vẻ đều ổn thỏa rồi nhỉ ? Chị cũng đang trả thù được An Vỹ Vỹ kia rồi.

Sắp đến lúc tạm biệt bọn họ rồi...

^^ Liệu...!có cách nào trả thù xong có thể ở lại không ? ^^

Chị...!chẳng nhẽ yêu anh ta thật sao ? Chị nên nhớ, chị đã là người chết rồi, linh hồn chị chỉ có thể ở đây thêm một khoảng thời gian nữa thôi.

Mối duyên tình này của chị...!cũng nên kết thúc rồi !

^^ Nhưng mà...!chị thật sự không muốn rời xa anh ấy.

Làm ơn có thể giúp chị lần này được không ? ^^

Chuyện này...!em không thể một mình tự quyết định được, chị có thể đừng làm em khó xử có được không ? Đây là nghịch thiên cải mệnh đó, chủ nhân chắc chắn sẽ không tha đâu !

^^ Chủ nhân của em là ai ? Em đưa chị đến gặp hắn, chị sẽ tự cầu xin hắn, xin em đấy ! “

Cô khóc lóc quỳ xuống cầu xin hệ thống cho mình được ở lại, nhưng cũng chẳng thể thay đổi được gì.

Chị Lệ Lệ à, không phải em không muốn giúp chị, em thật sự muốn giúp chị lắm chứ nhưng mà nói thật hiện tại em vẫn chưa tìm ra cách để giúp chị.

Trong số tất cả các kí chủ em dẫn dắt từ trước tới nay, chỉ có duy nhất 1 người là có thể nghịch thiên cải mệnh, được phép sống lại ở thế giới phàm trần này.

^^ Vậy...!vậy bây giờ người đó ở đâu ? Chị muốn được gặp người đó một lần được không ? ^^

Nhưng mà..

thú thật với chị, cô ấy mất cách đây được gần trăm năm rồi ! Giờ chị không thể gặp được cô ấy đâu.

Nhưng mà...em sẽ cố gắng tìm ra cách cho chị được ở lại nơi này.

Dù sao đó cũng là nguyện vọng của kí chủ đáng yêu nhà ta mà phải không nè !

^^ Ừm...!cảm ơn em rất nhiều Pipi.

Cảm ơn em nhiều lắm ! ^^

Cô thoát ra khỏi sảnh chính của hệ thống, tâm trạng cũng nhẹ nhõm được vài phần.

Cô thật mong chờ tin tốt sẽ đến với mình, mong rằng...!cô sẽ được ở bên anh, sống một cuộc đời hạnh phúc.

^^ Cô ấy đi rồi sao ? ^^

Chủ nhân, người giúp chị...!có được không ?

^^ Chuyện này không thể do một mình ta quyết định được, chuyện nghịch thiên cải mệnh này không chỉ làm tổn hại đến thần hồn của cô ta, có thể sẽ khiến cô ta không đi đầu thai được nữa mà còn làm ảnh hưởng đến chúng ta nữa đó ! ^^

Nhưng chủ nhân, chẳng phải trước kia cũng có một người nghịch thiên cải mệnh thành công sao ? Chỉ cần tìm ra được nguyên nhân chị Lệ Lệ cũng sẽ làm được mà.

^^ Haizzz, người đó, bất nhân từ đi một chút không được sao ?

Chúng ta chỉ là một hệ thống trùng sinh, giúp cho kí chủ hoàn thành tâm niệm trước khi chết của họ chứ không còn nhiệm vụ nào khác.

^^

Nhưng chị Lệ Lệ rất đáng thương mà phải không ? Chủ nhân, xin người hãy giúp chị ấy đi !

^^ Ai cũng là những kẻ đáng thương, không chỉ một mình cô ấy.

Nếu người nói cô ấy đáng thương thì há chẳng phải người bảo những kí chủ khác của mình họ không đáng thương sao ? Ta đã nói hết những gì cần nói rồi, nếu người vẫn cứ cố muốn giúp cô ấy, ta cũng đành chịu.

Nhưng giúp người khác thì cũng nên tìm cho mình một đường lui, đừng để đến lúc hi sinh cả mạng mình.

^^

Sau đó, chủ nhân thật sự của hệ thống trùng sinh biến mất một lần nữa để lại Pipi đáng yêu của chúng ta dẫn đo suy nghĩ..

Chương 138: 138: Món Quà Cuối Cùng

Sáng hôm sau, tâm tình của cô tốt lên hẳn vì biết được đã từng có người thành công ở lại trần gian sau khi hoàn thành xong di nguyện.

Chỉ có điều, chưa kịp vui sướng thì manh mối của người đó lại đứt đoạn, cũng may khổ nhục kế của cô thành công thuyết phục được Pipi giúp mình.

-“ Tâm trạng hôm nay của em có vẻ tốt hơn nhiều rồi nhỉ ?! “ _ anh thấy cô sắc mặt tươi tỉnh lên, trong lòng cũng vui theo.

-“ Ừm, hiện giờ tâm tình em cũng khá ổn rồi, chỉ chờ một tin tốt lành nào đó kéo đến nữa mà thôi ! “

Cô úp mở chưa muốn nói chuyện đó của mình cho anh biết, cô muốn đợi.

Đợi đến khi nào mình và Pipi tìm được cách để có thể ở lại nơi đây, lúc đó cô chắc chắn sẽ nói cho anh biết.

Chào chị Tiểu Lệ Lệ...

Pipi xuất hiện với một gương mặt mệt mỏi, đôi mắt cosplay gấu trúc của mình.

^^ Em...!em bị làm sao thế ? Sao trong ử rũ quá vậy ? ^^

Nhờ công chị đó, vì muốn giúp chị tìm được tư liệu về 3 người phụ nữ kia mà em thức cả đêm để xe, mấy nghìn trang hồ sơ các kí chủ từ trước đến nay của hệ thống, mệt muốn chết bảo bảo rồi !

^^ Chị xin lỗi nhiều nhé, khi không lại để em phải làm nhiều việc cho chị như vậy.Nếu cần chị giúp gì cứ nói, chị chắc chắn sẽ giúp em, vì..

dù sao việc này cũng nên là chị phải làm mới đúng.

^^

Thật ra thì..

có việc cho chị làm đó...

^^ Việc gì ? Chắc chắn chị sẽ hoàn thành thật tốt.

^^

Ờm...!mua cho em bánh dừa lười đi, nhớ là quán đối diện chỗ phim trường lần trước chị quay đó.

Chỗ đấy làm bánh ngon muốn xỉu luôn á !

^^.....!^^

Sao ? Chị vừa bảo việc gì chị cũng sẽ làm mà ! Có mỗi cái việc đi mua bánh chị cũng không chịu là sao ?

^^ Haizzz biết rồi, đi mua liền đây ! Đồ quý ham ăn ! ^^

Hôm nay công ty của anh có vài hợp đồng quan trọng cần phải kí nên sau khi ăn xong, anh liền nhanh chóng đến công ty Nhưng dù việc có nhiều hay quan trọng đến đâu thì chắc chắn trước khi đi nh không thể nào quên được một nụ hôn chào buổi sáng dành cho cô.

Anh đi làm xong, cô cũng tranh thủ dọn dẹp, rửa bát rồi đi đến tiệm bánh gần phim trường lần trước để mua bánh dừa lười cho Pipi.

-“ Bà củ, cho cháu 10 chiếc bánh dừa lười.

“

-“ Có liền có liền đây, cháu ngồi đó đợi một chút nhé, ta lấy cho cháu nhanh thôi ? “

-“ Vâng ! “

Cô ngồi xuống ghế, cầm điện thoại lên xem tin tức hôm nay, đột nhiên lại vô tình nhìn thấy Ngôn Cảnh đi ngang qua.

Trông anh ta hốc hác, gầy gò, khiến cô có chút chạnh lòng.

Cô bất giác vô tình gọi tên anh ta.

-“ Ngôn Cảnh....!“

Anh ta quay lại nhìn cô, gương mặt giận dữ.

-“ Là cô, chính là cô đã bắt cóc Tiểu Vỹ phải không ? Mau trả Tiểu Vỹ đây cho tôi, cô ấy là của tôi ! “

Hắn ta chạy đến chỗ cô giằng cô, cũng may gần đó có bảo vệ nên họ nhanh chóng cần ngăn hắn ta lại.

Đúng là nhìn anh ta của hiện tại, vừa có chút hả dạ nhưng lại vừa có chút thương xót.

Anh ta chẳng khác gì cô của kiếp trước cả.

Một lòng chung thủy yêu thương một người, đến cuối cùng nhận lại được những lời cay nghiệt, sự ruồng bỏ, khinh bỉ và cả nỗi uất ức.

Không ngờ, người đáng trách đôi lúc..

cũng có một chút đáng thương.

Nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, sự thật là anh ta đã từng giết cô một lần, sao cô có thể nhân nhượng cho kẻ đã gây ra cái chết của mình kia chứ ! Chỉ là sự trả thù này, không cần cô phải ra tay nữa rồi, quả báo đã đến với anh ta.

Làm cho anh ta trở thành cái bộ dạng như hiện tại.

Còn về phần An Vỹ Vỹ, nếu ông trời đã bỏ xót cô ta, cô sẵn sàng thay trời hành đạo, để cô ta cảm nhận chút đau khổ của trần thế này.

-“ Đây đây, bánh của cháu xong rồi.

“

-“ Vâng cho cháu gửi tiền ạ ! À bảo vệ, lúc nãy tôi với anh ta xảy ra chút xô xát, tôi không bị làm sao cả nên mọi người có thể thả anh ta đi được rồi.

“

-“ Vâng.

“

Bảo vệ thả anh ta ra, cô tiến đến chỗ Ngôn Cảnh, đưa cho anh ta chiếc bánh dừa lười.

-“ Nếu tôi nhớ không nhầm..

thì anh rất thích ăn bánh dừa lười nhỉ ! Cầm lấy đi, coi như là quà tặng cuối cùng của tôi dành cho anh vậy ! “

Cô đưa một bịch bánh dừa lười cho anh ta rồi đi vào trong xe và trở về nhà.

Trời cái gì vậy ? Sao chị mua có 5 chiếc thôi thế ? Thế này em ăn sao đủ no huhu.

^^ Thôi mà, để lần sau chị mua cho nhé ! Nhất định sẽ mua nhiều hơn cho em.

Hôm nay ăn tạm 5 chiếc này nhé ! ^^

Thôi vậy, nể tình chị mất công đi mua cho em, em đành phải ăn 5 chiếc.

Nhớ lần sau mua nhiều nhiều chút đó !

^^ Chắc chắn rồi ! ^^.

Chương 139: 139: Hộp CƠM TÌNH YÊU

Loanh quanh luẩn quẩn cũng đã gần đến trưa, cô tranh thủ đi siêu thị mua ít nguyên liệu, đồ ăn cho cả tuần.

Cô vào chọn một ít rau củ, hoa quả, ít thịt và ít gia vị, mì gói.

Sau cùng thì đi đến quầy hàng ăn vặt mua snack, kẹo và vài thanh socola.

Mua xong xuôi, cô xách đồ xuống dưới hầm gửi xe rồi lái xe về nhà. Về đến nhà, cô bắt tay luôn vào nấu ăn, chuẩn bị cơm trưa mang đến công ty cho anh.

^^ Pipi, tìm cho chị một vài công thức nấu ăn với.

Cái nào dễ làm một chút.

^^

Trong hệ thống có một quyển công thức nấu ăn đó, em lấy ra cho chị nha !

^^ Ừm, lấy ra cho chị đi.

^^

Pipi đưa cô quyển sách nấu ăn lấy từ trong hệ thống ra, để cô tự tìm còn mình thì đi tìm tiếp các tư liệu kia.

Sau một hồi loay hoay tìm kiếm, cô cuối cùng cũng chọn ra được ba món : bò sốt vang, tôm hùm đất xào cay và món tráng miệng là bánh tart trứng.

Cô bắt tay vào làm luôn cho kịp thời gian.

(11 giờ trưa)

Cuối cùng cô cũng làm xong, ngửi mùi hương có vẻ khá ngon rồi đó, cuối cùng sắp xếp lại cho đẹp mắt vào trong hộp thôi là xong.

^^ Pipi, chị để ít tôm hùm đất ở nhà, em đói thì ăn nhé hoặc cất luôn vào hệ thống đi.

^^

Ok, cảm ơn chị yêu nhiều !

Cô lái xe đến công ty anh, trên đường còn tiện thể tạt qua quán cafe mua mấy trăm cốc cho cả công ty.

-“ Cho chị đặt 700 cốc cafe, làm nhanh giúp chị nhé ! “

-“ 700 cốc ạ ? Số lượng hơi nhiều nên chị đợi em một chút nhé ! “

-“ Ừm, cố gắng xong nhanh giúp chị trước 12 giờ nhé.

“

-“ Vâng em sẽ cố ạ.

“

Cũng may quán cafe này có nhiều nhân viên nên cô chỉ cần ngồi đợi có hơn nửa tiếng là xong.

-“ Dạ của chị đây ạ ! “

-“ Đây chị chuyển khoản rồi nhé, số dư coi như tiền tip cho mấy đứa.

“

-“ Vâng, cảm ơn chị, chúc chị một ngày tốt lành ! “

Cô nhờ nhân viên của quán bê hết số cafe vào trong rồi đi đến công ty anh.

Cô đỗ xe trước cửa chính rồi gọi cho trợ lí Trương.

-“ Chào thiếu phu nhân, cô đến gặp tổng tài ạ ? Cô vào trong đi, tôi sẽ lái xe xuống chỗ để xe dành cho tổng tài giúp cô.

“

-“ À khoan đã, bên trong có ít cafe tôi mua cho nhân viên công ty, anh

sắp xếp đưa cho họ nhé ! “

-“ Vâng thưa thiếu phu nhân ! “

Sau đó cô mang hộp cơm tự làm đi vào trong sảnh chính công ty.

-“ Ôi, ai kia ? Sao tôi cảm thấy quen quá vậy ? “

-“ Bà đúng là nãi cá vàng mà ! Đây chả phải là nữ chính trong bộ phim hôm qua tôi rủ bà xem đó “

-“ A...!tôi nhớ rồi, là Tôi Mỹ Lệ, minh tinh mới nổi gần đây, chiếm hầu hết spotlight của các đại minh tinh khác.

Còn thường xuyên lên cả hotsearch nữa đó ! “

-“ Biết rồi, tôi mê cô ấy lắm ! Nhưng mà sao tự dưng cô ấy lại đến công ty chúng ta nhỉ ? “

-“ Cũng không biết nữa ! Ui cô ấy còn đi bằng thang máy chuyên dụng của tổng tài kia ! “

Hai cô tiếp tân đang nói chuyện, bàn bạc rất hăng say thì một nhân viên bước ra tám chuyện cùng.

-“ Các cô đúng là chả chịu cập nhật tin tức gì cả.

Cô ấy là thiếu phu nhân Bạch gia đó ! Là lão bà của tổng tài chứ ai.

“

-“ Vậy hả ? Bây giờ tôi mới biết.

Mấy hôm trước quầy tiếp tân mới xảy ra một số chuyện nên chúng tôi phải chạy deadline mấy tháng nay.

Làm gì có thời gian xem điện thoại ! “

Cô bước ra khỏi thang máy, đi đến phòng của anh.

* cốc cốc *

-“ Ai đó, vào đi ! “ _ anh dùng tông giọng lạnh lùng đáp lại tiếng gõ cửa.

* cốc cốc *

-“ Mau vào ! “ _ anh hét lớn nhưng cô vẫn tiếp tục cố ý trêu anh.

* cốc cốc *

Lần này anh thật sự tức giận rồi, trực tiếp đứng dậy đi ra mở cửa, chuẩn bị mắng người thì không ngờ mở ra lại là bà xã yêu dấu của

mình..

Chương 140: 140: An Vỹ Vỹ Chạy Trốn

Anh vui mừng, kéo cô vào trong phòng ôm lấy ôm để.

-“ Vợ, nhớ em quá ! Sao hôm nay em đến đây vậy ? Đi đường có mệt không ? “

-“ Nhớ anh nên đến đó ! “ _ cô tung thính khiến anh bất ngờ, đỏ mặt.

-“ Em...!”

-“ Thôi được rồi, anh mau ngồi vào bàn đi, em nấu cơm hộp mang đến cho anh đó ! “

Cô lấy hộp cơm từ trong túi ra, sắp xếp ra bàn.

-“ Mau nếm thử xem có ngon không ? “

Anh nếm thử một miếng, đúng là trình độ nấu ăn của cô lên tay thật rồi !

-“ Ngon lắm ! Em cũng ngồi xuống ăn đi ! “

Anh dứt cho cô một miếng, cô lại dứt cho anh một miếng, khung cảnh của đôi vợ chồng trẻ thật lãng mạn, tình cảm biết bao....

-“ A, xin lỗi tổng tài và thiếu phu nhân ! Tôi gõ cửa mãi không thấy ai trả lời nên mới đành liều một phen xông vào.

Tôi...!đi ra ngay đây ạ.

“ _ trợ lí Trương vội vã đóng cửa lại.

Haizzz đúng là làm tụt hết cả cảm xúc, trợ lí Trương đúng là cái bóng đèn sáng hàng nghìn oát mà.

Hai người ăn xong, cô thu dọn những hộp thức ăn trên bàn cho vào túi rồi tạm biệt anh.

-“ Em về trước nhé ! Tối anh nhớ về sớm ăn cơm đó.

“

-“ Nhất định ! “

Sau đó cô lái xe về nhà, trên đường về nhà cô lại đột nhiên linh tính mách bảo, trực tiếp quay đầu xe đi đến nơi An Vỹ Vỹ bị giam giữ.

Quả nhiên y như rằng, cô vừa đẩy cửa vào đã thấy mấy tên canh gác nằm gục ra đất, còn An Vỹ Vỹ thì đã nhanh chóng tẩu thoát.

Đúng là có chút lợi hại ! Làm sao cô ta có thể đánh ngất được mấy người đàn ông lực lưỡng như vậy được.

Chắc chắn phải có ai đó giúp đỡ cô ta mới dễ dàng tẩu thoát như vậy.

Cô nhớ ra trong phòng nhốt An Vỹ Vỹ có lắp camera liền nhanh chóng tới phòng điều khiển mở máy tính, xem lại đoạn ghi hình.

Không ngờ, người cứu An Vỹ Vỹ ra lại là Diệp Y Y.

Cô không thể tin vào mắt mình, sao có thể có chuyện chị Y Y của cô cứu cô ta- kẻ thù không đội trời chung của cô ta ra ngoài được kia chứ ?!

Cô lấy máy, bấm số gọi đến Diệp Y Y.

-“ Alo, chị Y Y hả ? Lâu lắm không gặp chị, hai chị em mình có thể gặp nhau nói chút chuyện riêng tư được không ? “

-“ Được chứ ! Dù sao chị cũng đang có chuyện muốn nói với em.

“

-“ Vậy 15 phút nữa hẹn nhau ở chỗ cũ nhé ! “

-“ Ừm.

“

Cô cúp máy, lái xe nhanh đến chỗ hẹn với Diệp Y Y.

Cô muốn tức tốc chạy đến hỏi Diệp Y Y tại sao chị ấy lại làm vậy ? Đến điểm hẹn, cô bước xuống xe nhanh chóng, thấy Diệp Y Y đã ngồi sẵn ở đấy, thống thả uống cafe.

-“ Đến rồi à ? Ngồi xuống đi, muốn uống gì không ? “

-“ Bỏ qua chuyện uống trà đó đi, hiện giờ em có chuyện quan trọng muốn hỏi chị.

“

-“ Cứ gọi đồ uống đi, dù sao chúng ta cũng có nhiều chuyện để nói mà.

“

Cô đành phải gọi một cốc cappuccino, sau đó mới có thể ngồi nói chuyện.

-“ Chị có chuyện gì muốn nói với em phải không ? Chị nói trước đi ! “

-“ Không cần, nhìn em có vẻ vội vàng như vậy, sao phải nhường chị nói trước ?! Cứ nói chuyện của em đi.

“

-“ Được, vậy thì chị xem đoạn video này trước đi.

“

Cô đưa đoạn video trích xuất từ camera phòng giam của An Vỹ Vỹ cho Diệp Y Y xem.

Từ đầu tới cuối, cô ấy xem một cách vô cùng bình thản, như thể mọi chuyện cô ấy đều không biết.

-“ Chị...!em coi chị như là chị em thân thiết của mình và chị cũng thừa biết rằng An Vỹ Vỹ cô ta chính là kẻ thù không đội trời chung của em.

Tại sao chị lại giúp cô ta thoát khỏi đây ? “

-“ Chuyện này là chuyện riêng của chị, em không cần phải quan tâm đâu ! Còn nữa chuyện chị muốn nói với em hôm nay là từ giờ trở đi, em ngừng việc trả thù An Vỹ Vỹ đi, chị sẽ bảo vệ cô ta.

“

-“ Chị....!Chị có thể nói lí do cho em, nếu thật sự có chuyện gì, em chắc chắn sẽ giúp chị.

“

-“ Đừng lo chuyện bao đồng nữa, chuyện nhà chị không cần em quản ! “

Cô thật sự tức quá rồi, một người mình coi là người thân thiết, ruột thịt, tại sao Diệp Y Y lại có thể nói với cô như vậy.

Ừ cứ cho là chị ấy có chuyện đi nhưng dù sao cô cũng đã cùng Diệp Y Y trải qua bao nhiêu chuyện tại sao bây giờ khi gặp chuyện khó khăn, chị ấy lại gạt cô ra, coi cô như người dưng không nửa phần thân thiết.

-“ Vậy...!nếu em vẫn muốn trả thù thì sao ? Chị sẽ cho người làm gì em sao chị Y Y ? “

-“ Trước giờ chị luôn coi em là một cô bé thông minh, biết suy nghĩ trước sau.

Mong rằng lần này, em cũng sẽ giữ được sự thông minh ấy để suy tính xem có nên hay không ! “ _ Diệp Y Y vẫn nói bằng một giọng bình tĩnh, tư thái thong thả.

-“ Nếu chị thật sự muốn em dừng việc trả thù này lại thì hãy nói với em một lí do, tốt nhất là chính đáng một chút, em chắc chắn sẽ bỏ qua.

Còn...!nếu chị không cho em biết lí do chị bảo vệ cô ta thì xin lỗi chị, em nhất định sẽ không để yên đâu.

“

Diệp Y Y đâu biết được rằng An Vỹ Vỹ đã làm những điều khủng khiếp gì với Tô Mỹ Lệ.

Cô ấy cũng đâu có thể biết được cô hận An Vỹ Vỹ ra sao..

Chương 141: 141: Đến Diệp Gia Làm Khách

Tô Mỹ Lệ nói xong thì đứng dậy, lái xe đi về, để cho Diệp Y Y vẫn ngồi đó.

Thấy cô vừa đi khỏi, Diệp Y Y rũ bỏ vẻ mặt bình tĩnh của mình, đến cầm cốc nước còn run run.

Cô nhắc máy, ấn số trong sự lo lắng.

-“ Alo, tôi đã làm theo những gì ông nói, ông có thể thả mẹ tôi ra được rồi chứ ! “

Đầu dây bên kia căn dặn cô ấy thêm một vài thứ khác sau đó cúp máy.

Hoá ra Diệp Y Y cũng là bị bắt ép, cô ấy không thể làm bừa được, chỉ một chút sơ sẩy thôi thì chắc có lẽ mẹ cô sẽ gặp nguy hiểm.

Cô cầm điện thoại, một vài giọt nước mắt bắt đầu rơi.

Ở bên này, cô vẫn đang vô cùng tức giận về chuyện của Diệp Y Y.

Cô lái xe về nhà, lấy hai chai rượu rồi chạy lên sân thượng uống rượu giải sầu.

Cô uống say đến mức ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Khi anh về đến nhà, gọi mãi không thấy cô đâu thì lo lắng, xem camera trong nhà để tìm cô.

Anh thấy cô cầm chai rượu lên sân thượng thì vội chạy lên đó xem

tình hình.

Đúng là con gái nắng mưa thất thường, mới sáng nay còn vui vẻ cười nói, bây giờ lại bày ra bộ dạng ủ rũ, say khướt như hiện tại.

Anh bế cô về phòng, cởi giày cho cô rồi đắp chăn lên.

Sau đó thì lui thủi một mình đi xuống dưới nấu canh giải rượu.

Cứ ngỡ rằng hôm nay về nhà sẽ có một bữa tối lãng mạn đang chờ sẵn, ai dè giờ lại phải đi xuống bếp nấu canh giải rượu cho vợ.

Thật đúng là đời không như mơ mà.

Anh nấu canh xong thì bê lên phòng, nhân lúc còn nóng kêu cô dậy uống.

-“ Vợ ơi, em dậy uống hết bát canh này đi ! “

-“ Ừm, không muốn đi ra chỗ khác.

“

-“ Ngoan, dậy uống đi, nếu không sáng mai em sẽ đau đầu lắm đó.

“

Anh phải an ủi mãi, dùng tất cả cách dỗ dành mới cho cô uống hết được.

Cô uống xong, nằm xuống ngủ một mạch tới tận sáng ngày hôm sau.

Cũng may nhờ có anh ép cô uống canh giải rượu nên hôm nay cô không bị đau đầu nhiều, chỉ có chút hơi choáng váng.

Cô đi xuống dưới lầu, thấy anh đang nấu bữa sáng thì lại gần, hôn nụ hôn chào buổi sáng.

-“ Em dậy rồi đó hả ? Mau ngồi xuống ăn đi rồi kể cho anh nghe sao hôm qua tự dưng em lại uống nhiều rượu như thế.

“

Cô cũng không giấu giếm gì anh, đem toàn bộ sự việc hôm qua của mình với Diệp Y Y nói hết cho anh nghe.

-“ Chuyện là như vậy đó ! Em không tức giận việc chị ấy giúp An Vỹ Vỹ nhưng thái độ hôm qua lúc em hỏi chị ấy có chuyện khó giải quyết gì không để em giúp một tay thì chị ấy lại lạnh nhạt, coi em như người ngoài còn một mực bảo vệ cô ta nữa chứ ! “

-“ Haizz em đó cô gái ngốc, có lẽ Diệp Y Y có chuyện gì khó nói, hoặc...!cũng có thể bị uy hiếp gì thì sao ? Em cần phải suy nghĩ thấu đáo một chút, đừng mất bình tĩnh như hôm qua nữa.

“ _ anh xoa đầu cô.

-“ Em biết rồi, hôm qua đúng là em có chút nóng nảy nhưng mà...!nếu thật sự như những gì anh đoán là chị ấy bị uy hiếp thì thật sự tình hình bây giờ rất nguy hiểm.

Em muốn giúp chị ấy, dù sao chị ấy cũng là một trong số những người bạn của em.

“

-“ Được rồi, việc này anh sẽ kêu người điều tra.

Việc của em bây giờ là phải thật bình tĩnh thì mới có thể giải quyết được chuyện này.

Đừng có bốc đồng, mất kiểm soát như vậy rõ chưa ! “

-“ Tuân lệnh ông xã.

“

-“ Ngoan lắm ! “

Ăn xong, anh lại đi đến công ty như thường lệ, còn cô thì quyết định đi gặp Diệp Y Y một lần nữa.

Nhưng mà lần này cô sẽ đến nhà của chị ấy chứ không hẹn ra bên ngoài nói chuyện.

Vì linh tính cô mách bảo có thể việc này có liên quan đến chuyện trong gia đình của Diệp Y Y.

Cô thay đồ rồi lái xe đến Diệp gia, trên đường còn không quên ghé vào mua giỏ trái cây và bó hoa tươi.

Đến nơi, cô bước ra, người hầu Diệp gia đi đến, kính cẩn hỏi cô.

-“ Dạ xin hỏi cô tìm ai ạ ? “

-“ Em là bạn của chị Y Y, hôm nay đến thăm chị ấy.

“

Người hầu nghe thế liền vội mở cửa cho cô.

Cô đưa giỏ hoa quả và bó hoa cho người hầu cầm rồi đi theo quản gia vào bên trong.

Nhìn khung cảnh bên trong có vẻ không mấy tốt đẹp cho lắm, chị Y Y thì đang quỳ xuống sàn, đôi mắt đỏ hoe, đầm lệ.

Nhìn thấy cô đến, Diệp lão gia - ba của Diệp Y Y liền thay đổi cảm xúc, vui vẻ, mỉm cười mời cô ngồi xuống còn hông quên ra hiệu cho Diệp Y Y đứng dậy.

-“ Tô đại tiểu thư hôm nay đến Diệp gia làm khách thế này thật là vinh hạnh cho chúng tôi quá ! Sao người không báo trước cho tôi để tôi còn chuẩn bị trước.

Khiến Tô tiểu thư chê cười rồi ! “

-“ Không sao ạ, dù sao hôm nay cháu đến đây cũng là để thăm chị Y Y, tiện thể bàn một số công chuyện về bộ phim lần này ạ ! “

Cô nháy mắt ra hiệu cho Diệp Y Y nói dối rằng mình qua đây để bàn chuyện, Diệp Y Y cũng nhanh chóng hiểu ý của cô, lên tiếng nói.

-“ Đúng đó cha, hôm nay Tiểu Lệ tới đây tìm con có chút chuyện.

“

-“ A...! hơi thất lễ một chút, không biết bác gái đâu rồi ạ ? Hồi trước chị Y Y có cho cháu nếm thử muốn bánh trôi của bác gái, thật sự rất

ngon ! Nên cháu muốn xin bác ấy công thức về làm ạ.

“

Quả nhiên đựng trứng tim đen của Diệp lão gia nhưng mà đúng là gừng càng già càng cay, ông ta trong phút chốc đã lấy được bình tĩnh liền lấy có bao biện..

Chương 142: 142: Từ Chối Khéo

Ông ta vội vàng lên tiếng giải thích.

-“ À, bà ấy đi du lịch với mấy người bạn cũ rồi ! Bao giờ bà ấy về, ta nhất định sẽ bảo bà ấy viết lại công thức cho cháu ! “

-“ Vậy ạ, tiếc quá ! Nhờ bác chuyển lời cảm ơn trước tới bác gái giúp cháu ! “

-“ Không cần khách sáo như vậy.

Dù sao cháu cũng là bạn của Y Y nhà ta, cũng coi như là người thân quen trong gia đình rồi.

“

-“ Vậy cháu xin phép cùng chị Y Y lên phòng bàn chút công chuyện được không ạ ! “

-“ À tất nhiên là được rồi, cứ tự nhiên nhé ! Y Y nhớ tiếp đãi khách cho tốt, đừng để Diệp gia và mẹ con phải thất vọng đó.

“

Cô đứng đó nghe câu nói đầy ẩn ý của Diệp lão gia càng thêm phần chắc chắn rằng người bị đem ra để uy hiếp Diệp Y Y đó là Diệp phu nhân.

Không ngờ lúc này cô chỉ đánh liều một phen hỏi mà ai ngờ lại đúng như suy đoán.

Cũng may nhờ có lời khuyên cần phải bình tĩnh sáng nay của anh mà cô đã có thể nhanh chóng tìm ra được một vài manh mối.

Bây giờ chỉ cần lựa thời cơ thích hợp để nói chuyện với chị Y Y, xác nhận đúng thật như những gì cô nghĩ thì có thể nhanh chóng giúp Diệp Y Y thoát khỏi Diệp lão gia tâm địa độc ác này rồi.

Nhưng cô vẫn chưa hiểu nguyên nhân vì sao Diệp lão gia phải bảo vệ An Vỹ Vỹ là gì.

Hai người họ chẳng có một mối thân thích làm sao có chuyện Diệp lão gia này tự nhiên khi không lại nổi lòng lương thiện đi giúp người ngoài được chứ ! Ông ta cũng phải thừa biết rằng đối nghịch với cô là đối nghịch với cả Tô gia, cả Bạch gia - hai đại gia tộc lớn này mà đắc tội thì một Diệp gia nhỏ bé sao có thể chống đỡ nổi.

-“ Tiểu Lệ, em sao vậy ? Sao cứ thần thờ ra đó thế ? “

-“ À không có gì ! “

-“ Vậy hôm nay em đến Diệp gia làm gì ? Không phải hôm trước chị đã nói hết những gì cần nói với em rồi hay sao ? “

-“ Chị yên tâm, em nhất định sẽ tìm được chỗ Diệp lão gia nhốt mẹ chị.

“

-“ Sao...!sao em biết được chuyện này.

“

Diệp Y Y hốt hoảng khi nghe cô nói câu đó, còn cô thì càng thêm chắc chắn những gì mình suy đoán là đúng khi nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi đến mức run lẩy bẩy kia của Diệp Y Y.

Cô nắm lấy đôi bàn tay run vì sợ hãi của Diệp Y Y, an ủi và khuyên cô ấy bình tĩnh.

-“ Chị Y Y, hiện giờ lo sợ cũng không giải quyết được gì.

Việc cần làm bây giờ là gấp rút tìm được chỗ mẹ chị bị giam giữ kia !

“

-“ Nhưng mà...!thế lực của Diệp gia do một tay ông ta nắm giữ, chị cũng chỉ là Diệp tiểu thư trên danh nghĩa, thực chất chả có chút quyền hành gì.

Hữu danh vô thực như vậy thì có thể tìm ai giúp đỡ được kia chứ ! “
-“ Chị yên tâm, không phải lo về chuyện này ! Em sẽ bảo chồng em đi điều tra giúp, còn về phần của chị, cứ như bình thường, đừng để ông ta phát hiện ra được điều gì.

“

-“ Ừm, vậy chị trông cả vào em ! Cảm ơn em Tiểu Lệ, thật may mắn khi chị gặp được em.

“

Diệp Y Y ôm chầm cô vào lòng, cô cũng hiểu được cảm giác của Diệp Y Y, kiếp trước không có người bạn thân nào cả, cô luôn phải đối diện mọi thứ một mình, không có ai làm chỗ dựa.

Kiếp này cô gặp được Chu Doanh Doanh và Diệp Y Y - hai người bạn này cô chắc chắn sẽ trân trọng, không để đánh mất.

-“ Vậy thôi, giờ em đi trước nhé ! Chị em mình ngồi nói chuyện lâu như vậy, sợ rằng người ngồi bên dưới sẽ nghi ngờ.

“

-“ Ừm vậy để chị đưa em xuống ! “

Cô với Diệp Y Y mở cửa đi xuống dưới lầu một đã thấy Khuong mặt lạnh léo đầy sát khí của Diệp lão gia đang nhìn chăm chăm về phía Diệp Y Y.

Cô lấy lại bình tĩnh, giả vờ nói cười với Diệp Y Y.

-“ Chị Y Y nè, bộ phim này chắc được đó, nghe chị giới thiệu như vậy, em rất muốn casting thử.

Hôm nay nói chuyện với chị, em càng yên tâm về bộ phim này rồi ! “
Nghe thấy cô nói chuyện với Diệp Y Y, biểu cảm cũng rất bình thường, Diệp lão gia liền thu lại sát khí, mỉm cười đứng lên.

-“ Hai đứa nói chuyện xong rồi đó hả ? Tô tiểu thư nếu tiện thì có thể

ăn cùng với chúng ta một bữa được không ? Khách quý đến nhà không mời dùng thiện có chút không phải phép a.

“

Cô nghe thấy lời mời của Diệp lão gia, nhanh chóng từ chối khéo vì cô biết, nếu cô ở lại, ông ta chắc chắn sẽ tìm cách nghe ngóng xem lúc này cô và Diệp Y Y đã nói về việc gì, có thật sự là về mấy cái vai diễn kia không.

-“ Dạ thôi, hôm nay cháu và chồng có hẹn đi ăn với nhau ! Cháu xin phép đi trước, khi khác chắc chắn sẽ ở lại dùng bữa cùng bác và chị Y Y sau ạ ! “

-“ Vậy à ? Chồng của cháu nghe nói là Bạch thiếu gia phải không ? Nhìn hai đứa rất xứng đôi ! Hôm nào rảnh ta có thể mời cháu và Bạch thiếu đến nhà làm khách quý không ? “

-“ Tất nhiên rồi ạ ! Thôi cháu xin phép đi trước, chào mọi người.

“

-“ Ừm đi đường cẩn thận.

“

-“ Tạm biệt nhé, hôm khác rảnh chị với em sẽ bàn bạc tiếp về chuyện vai diễn đó ! “

-“ Vâng ! “.

Chương 143: 143: Đích Trưởng Tôn Diệp Gia

Cô lái xe về nhà, thấy anh đã chuẩn bị một bàn ăn thịnh soạn cho hai người.

-“ Em về rồi đó hả ? Mau lên thay quần áo, tắm rửa đi, anh nấu nốt món cuối cùng nữa là xong rồi ! “

-“ Vâng ! “

Cô lên thay đồ rồi đi xuống lầu, anh lấy chai rượu vang đỏ ra, rót vào ly của hai người.

-“ Chuyện hôm nay em nhờ anh điều tra, anh đã sai trợ lí Trương đi tìm hiểu và đã kiếm được một vài thông tin khá hữu ích đó, em có muốn nghe thử không ? “

-“ Chắc chắn rồi, anh mau nói đi ! “

-“ Nhưng mà...!chồng làm tốt thì liệu có được vợ thưởng gì không nhỉ ? “

-“ Cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp đó.

Anh giúp người khác là chuyện tốt mà, cần gì phải có báo đáp.

“

-“ Anh mặc kệ, dù sao đó cũng là bạn em, anh giúp bạn em thì em phải thay bạn em trả công cho anh chứ.

“

-“ Haizz, tối nay anh muốn làm gì cũng được, tùy ý ! “

-“ Bà xã nhớ giữ lời đó ! “

Sau khi cô đồng ý, anh mới đưa cho cô một tập giấy, bên trong là những thông tin đã thu thập được.

Cô mở ra, xem xét kĩ lưỡng từng thông tin một trên đó.

Hoá ra An Vỹ Vỹ cô ta có mối quan hệ như vậy với Diệp gia, bảo sao Diệp lão gia bằng mọi giá cũng phải cứu cho bằng được An Vỹ Vỹ ra ngoài dù biết rằng sẽ phải đối đầu với hai đại gia tộc lớn Bạch- Tô.

-“ Chà, cô ta đúng là đỉnh đó ! Không ngờ lại có thể có được nhiều mối quan hệ chất lượng với mấy ông đại gia.

“

-“ Em hơi coi thường cô ta rồi ! Còn không nhớ vụ cô ta náo loạn ở nhà chúng ta lần trước hả ? Cũng may có cái hệ thống kia của em được chút việc chứ nếu không thì thật sự chúng ta đã bị cô ta lừa quay mòng mòng rồi ! “

-“ Đúng là em hơi coi thường cô bạn này thật ! Làm ra nhiều chuyện bề mặt như vậy mà vẫn không biết hối lỗi, da mặt cũng dày quá đó.

“

Cô sống đến kiếp thứ hai rồi mới nhận ra cái “ tài lẻ “ đặc biệt này của cô bạn mình.

Thật đúng là trời sinh cho cô ta một gương mặt dày thiệt dày mà ! Thật không ngờ rằng đứa bé trong bụng cô ta lại là con của Diệp lão gia, đúng thật là bọn tiểu nhân thường có bản lĩnh khá lớn đó.

Mang trong mình đứa con của Diệp lão gia cũng thôi đi, trong bụng cô ta lại còn là con trai nữa chứ.

Diệp gia có hai người vợ, cả hai đều có con gái, cứ tưởng đời này của Diệp gia coi như bỏ rồi chứ ! Ai ngờ An Vỹ Vỹ này đúng là có phúc lớn, mới có một lần mà đã được con trai, lại còn là đích trưởng tôn của Diệp gia.

Bảo sao Diệp lão gia này lại để tâm đến đứa bé trong bụng An Vỹ Vỹ như vậy.

-“ Lại nghĩ ngợi gì mà dăm chiêu vậy ? Mau ăn đi ! “

-“ Đâu em có nghĩ gì đâu, chỉ là đang tập trung đọc mấy thông tin này

thôi ! “

Hai người ăn bữa tối xong thì mỗi người chia nhau một phòng, anh thì vào thư phòng xem nốt đồng tài liệu (là bị cô bắt đó chứ không ổng cũng đã định làm thịt luôn ời) còn cô thì về phòng nghiên cứu tiếp mấy đồng giấy tờ mới thu thập được.

Đến tối, sau khi anh làm xong hết mọi công việc (cũng chưa hẳn là xong hết) thì vội vã đứng dậy đi về phòng.

-“ Vợ yêu, đến lúc em thực hiện lời hứa rồi đó ! “

-“ Mai em còn có nhiều việc lắm, anh nhớ...!“ _ cô ngại ngùng.

-“ Sẽ nhẹ nhàng mà ! “

Anh bỗng cô lên giường, bắt đầu từ một nụ hôn kiểu Pháp nóng bỏng....

(Sáng hôm sau)

-“ Aiya, ai bảo nhẹ nhàng hả ? Cái đồ Tiêu Tiêu thói chết tiệt nhà anh.

“

-“ Ờ oan uổng quá, rõ ràng anh đã nhẹ nhàng rồi mà ! Chắc tại vì lâu lâu mình mới làm nên em không quen đó thôi ! Hay là quyết định thế này từ giờ trở đi đêm nào chúng ta cũng cật lực sản xuất em bé, như vậy thì em sẽ dần dần cảm thấy quen thôi.

“

* búp *

Cô đá một cú lực đó tương đối mạnh vào người anh, khiến anh ngã ra khỏi giường, đau đến mức trong đầu không nghĩ nổi được việc làm biế.n thái kia.

-“ Em...!em đây là đang mưu sát chồng đó ! Ở thời cổ đại là bị xử tử rồi, anh là vì quá yêu em, không nỡ xử phạt thỏ con ghê gớm như em thôi.

“

-“ Anh có thích bay ra khỏi giường lần nữa không ? Anh cứ cẩn thận với em đó ! Không nói nhiều với anh nữa, em còn phải đi gặp chị Y Y.

“

-“ Hứ, chị Y Y của em với anh ai quan trọng hơn ?! Chắc phải lén lút điều người đi xử lí cái người Diệp Y Y này quá, không sau này bị cướp mất vợ lúc nào còn không hay biết.

“

-“ Anh dám...!”

Anh không dám ho he thêm câu nào với cô nữa.

Còn cô thì sắp tức điên lên mất, mới sáng ngày ra Bạch Tiêu đã chọc cô không vui nổi rồi, không hiểu anh làm CEO kiểu gì được nữa.

Người ngoài thì bảo Bạch Tiêu lãnh khốc, vô tình nhưng theo cô thấy đó chẳng qua chỉ là mọi người đồn đại thái quá lên mà thôi.

Chứ nếu mà mọi người biết được cái đáng vẻ biế.n thái này của anh chắc...!mất niềm tin vào cuộc sống quá..

Chương 144: 144: Một Ngày Xui Xẻo Của Tiểu Trợ Lí

Cô thay đồ xong thì liền đi luôn, còn quên không tặng anh nụ hôn chào buổi sáng.

Hậu quả là...

-“ Mấy người làm ăn kiểu gì vậy hả ? Tôi thuê mấy người về đây để làm việc, đầu óc các người cứ để trên mây thế Hà ? Có tin tôi sa thải các người luôn không ? “

Các cổ đông cùng lãnh đạo, nhân viên chức vụ lớn nhỏ trong công ty đều bị nghe mắng.

Đúng là làm nhân viên của vị tổng tài năng mưa thất thường này thật không dễ chút nào mà.

Họp xong, anh nhìn điện thoại, vẫn chưa thấy cô nhắn tin gì cho mình thì một cơn cuồng phong lại ập đến.

May mắn thay là các nhân viên trong công ty đều đã tẩu thoát hết rồi.

Chỉ có điều....!trợ lí Trương có vẻ hôm nay xui xẻo rồi đây !

Ở chỗ cô thì khác một trời một vực với công ty đang bị anh làm cho nháo nhào hết cả lên kia,khung cảnh với cùng yên tĩnh.

Cô nói hết những thông tin mà mình biết cho Diệp Y Y từ việc thân phận của đứa con An Vỹ Vỹ đang mang trong mình cũng như việc cô đang nhờ anh tìm vị trí Diệp phu nhân bị nhốt.

-“ Chuyện..., chuyện em nói là thật sao ? “

-“ Ừm, hôm qua em có nhờ Bạch Tiêu anh ấy sai người đi điều tra thì quả thực đây là sự thật.

“

-“ Không ngờ...!ông ta lại cầm thú như thế, ngoại tình với bao nhiêu người cũng không thấy có lỗi với mẹ chị, đã thế còn làm chuyện táng tận lương tâm như việc bắt bà ấy, ép chị phải cứu cho bằng được An Vỹ Vỹ ra ngoài.

“

-“ Hiện tại bây giờ chị cần phải thật bình tĩnh, người của Bạch Tiêu đang điều tra rồi, rất nhanh sẽ có thể tìm thấy nơi ông ta nhốt mẹ chị.

Còn giờ em cần hỏi chị chuyện này, An Vỹ Vỹ chị có biết cô ta hiện giờ đang ở đâu không ? “

-“ Lúc chị cứu cô ta ra khỏi chỗ phòng giam của em, ông ta đã sai người đưa cô ta đến một nơi an toàn rồi.

Cụ thể là ở đâu thì chị không biết.

“

-“ Nhưng...!tại sao ông ta lại phải nhờ đến chị ra tay cứu cô ta kia chứ ? Chẳng nhẽ ông ta không thể tự mình thuê người làm việc này sao ?

“

-“ Việc này, thật ra ông ta sai chị đi cứu cô ta là vì...!chị với em quen nhau thế nên chị có thể dễ dàng lấy được địa chỉ cũng như mật khẩu an ninh trong phòng giam đó từ em.

“

-“ Thì ra là vậy ! Đúng là gừng càng già càng cay, suy nghĩ quả nhiên là thấu đáo hơn chúng ta rất nhiều ! “

-“ Vậy....!giờ chúng ta nên làm gì tiếp theo ? “

-“ Chị cứ giả vờ lo sợ, đầu hàng trước mặt ông ta để cho ông ta dỡ phòng bị, còn về phần mẹ chị, em sẽ cố gắng tra ra được nhanh nhất có thể.

“

-“ Chuyện này nhờ cả vào em nhé ! “

-“ Vâng, em sẽ cố gắng ! À với cả, tạm thời trong mấy ngày này chị em mình tránh gặp mặt nhau nhé, em sợ ông ta sẽ sai người theo dõi chị, lúc đấy hành tung của em cũng sẽ bị lộ mất.

“

-“ Ừm, chị biết rồi.

Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của em ! “
Sau đó hai người kết thúc buổi trò chuyện.

Cô nhìn đồng hồ trên tay, thấy bây giờ đã là gần 12 giờ, cũng đến lúc đi ăn trưa rồi.

* reng reng *

Tiếng chuông điện thoại của cô đột nhiên kêu lên, hoá ra là trợ lí Trương gọi.

Cô vội bắt máy vì nghĩ rằng lại có thêm thông tin gì đó quan trọng.

-“ Alo ! “

-“ Thiếu phu nhân, người mau đến cứu tôi với huhu ! Tôi sắp bị tổng tài điều sang Châu Phi làm việc rồi ! “

-“ Sao vậy ? Công ty có chuyện gì sao ? “

-“ Phải, hôm nay sếp gắt gỏng lắm, sáng sớm đã dọa sa thải gần hết nhân viên rồi ! Thiếu phu nhân, người mau đến giúp chúng tôi với.

“

-“ Haizz, được rồi ! Lát nữa tôi sẽ tới.

“

Cô cúp máy, thờ dài một tiếng, càng lúc càng thấy Bạch Tiêu trẻ con hơn là sao vậy trời..

Chương 145: 145: Tình Địch Xuất Hiện

Cô lái xe đến công ty, bấm thang máy lên phòng tổng tài.

Vừa mới bước ra khỏi thang máy, cô đã cảm nhận được bầu không khí chết chóc.

Còn cả tiếng nói quen thuộc đang lớn tiếng la mắng nhân viên nữa chứ.

Cô đứng bên ngoài, thấy cái người nhân viên vừa bị mắng đó đẩy cửa đi ra, khuôn mặt u ám đến đáng sợ.

Tô Mỹ Lệ mở cửa bước vào, đang tính mở lời an ủi thì...!cái cảnh tượng này, đến trợ lý Trương cũng đang toát mồ hôi không biết nên giải thích như nào.

-“ Cô ta là ai hả Tiêu Tiêu ? “

Cô nổi giận dùng dùng bước vào, thì ra cảnh tượng cô nhìn thấy đó là cô nhân viên đang ngồi trong lòng anh.

-“ Chắc trong này có chút hiểu lầm mà thôi ! Thiếu phu nhân, người uống cốc nước cho hạ hỏa đi a ! “ _ trợ lý Trương đưa cốc nước cho cô nhưng cô gạt phắt ra, lao đến chỗ cô nhân viên vẫn đang ngồi bất động trong lòng anh, kéo cô ta ra.

-“ Cô còn tính ngồi đó cảm ỉ ? “

-“ Đâu có, thiếu phu nhân có hiểu làm gì rồi thì phải ! Tôi là bạn cũ của Tiêu Tiêu, hôm nay tiện đường đến công ty thăm anh ấy thôi mà.

“

Hoá ra cô ta không phải nhân viên trong công ty mà là “ người quen “ của anh.

-“ Mở miệng ra là anh anh em em, Tiêu Tiêu này kia ! Anh ấy là người có vợ rồi đó.

“

-“ Chẳng qua cũng chỉ là bạn bè cũ gặp nhau, cô sao phải căng thẳng vậy chứ.

Vợ chồng thì đã sao ? Dù sao cũng chưa có con cái ràng buộc, chứng tỏ tôi vẫn còn chút cơ hội, em nói vậy phải không Tiêu Tiêu ?! “

-“ Im miệng, tôi không có nói chuyện với cô, tôi muốn nghe anh ấy giải thích.

Bạch Tiêu, anh giải thích chuyện này cho em.

Từ nãy giờ chả thấy anh lên tiếng, có phải là ngầm thừa nhận gì rồi không ? “

-“ Vợ à, em bớt giận chút được không ? Hai người mới vào đã cãi nhau, anh làm gì có cơ hội giải thích chứ ! “

-“ Giờ thì có rồi đó, còn không mau giải thích ?! “

-“ Thì như cô ấy nói, anh và cô ấy là bạn, hai người quen nhau khi anh đi du học nước ngoài.

Chỉ là bạn bè đơn thuần gọi nhau vậy thôi, không có gì hết ! “

-“ Vậy còn chuyện lúc nãy, cái cảnh cô ta ngồi trong lòng anh là sao ? Còn nữa, tình bạn đơn thuần mà nãy cô ta còn bảo có cơ hội với anh kìa ! Đúng là đàn ông đều phong lưu, đào hoa như nhau ! “

-“ Không có mà, nãy cô ấy bị trượt chân, vô tình ngã vào người anh mà thôi ! Còn lúc nãy những lời cô ấy nói chỉ là muốn trêu em ấy mà.

“

-“ Thôi, Tiêu Tiêu em đi đây, hôm khác gặp lại anh nhé ! Cô vợ này của anh mà đuổi anh ra ngoài thì nhà em luôn hoàn nguyên anh.

Thế nhé ! “

Cô ta cầm túi xách, tay kia thì cầm đôi giày cao gót mới tháo mở cửa

đi mất tăm.

Trước khi đi còn không quên chọc tức cô nữa chứ ! Cô ấy thì may mắn rồi, nhưng mà còn....!anh thì chắc không đâu.

-“ Anh, mau về nhà ngay ! “

-“ Ừm, anh...!về liền ! Để anh xuống lấy xe chở em về.

“

-“ Khỏi cần, tôi tự có xe đi về.

“

-“ Đợi đã bà xã, em...!đừng có tức giận như vậy mà ! Người tức phải là anh mới đúng chứ.

“

....

-“ Ờm, sắp hình như thiếu phu nhân...!đi mất rồi ! “

-“ Việc nhà tôi cần cậu quản chắc, còn không mau làm nốt mấy bản dự án kia, cẩn thận đi Châu Phi thật thì lúc ấy đừng có trách ! “

Dọa xong cậu trợ lí đáng thương thì anh cũng chạy như bay theo cô.

-“ Ông chủ đúng là ra đường anh là cá mập, về nhà anh là cá con mà ! Nóc nhà này của ông chủ cũng...!dữ dằn quá đi mất.

“

Vậy nên mới nói, đàn ông ghen thì bình thường nhưng mà để phụ nữ người ta đã ghen lên rồi thì...!cẩn thận đó nha ! Mạng sống bị đe dọa lúc nào cũng không hay đâu.

Tội nghiệp trợ lí Trương, là người ngoài nhưng cuối cùng lại phải đi thu dọn tàn cục của sự việc.

Đúng là làm trợ lí không dễ a ! Đêm nay trợ lí nhỏ bé Trương của chúng ta lại được tổng tài tặng thêm cho đôi mắt gấu trúc đáng yêu rồi.

Còn về phần của anh và cô cũng chưa biết sẽ giận đối nhau như nào đây..

Chương 146: 146: Tự Kiêu

Về đến nhà, khung cảnh thì cũng không ngoài dự đoán cho lắm, Bạch Tiêu bị phạt quỳ gối trên vỏ sò riêng nói chuyện với cô.

Còn cô thì nhìn có vẻ như không mấy vui vẻ, không khí xung quanh vẫn không khá lên chút nào.

-“ Vợ, anh đứng lên được chưa ? “ _ anh hỏi một cách dè dặt.

-“ Hừm ? “ _ cô liếc một cái, chú sói nhỏ hung hăng cụp tai lại không dám ho he thêm tiếng nào.

-“ Vợ, anh đói rồi ! “ _ anh nhìn cô với đôi mắt long lanh to tròn.

-“ Hầy, để em đi đặt đồ ăn ! “

Đúng là không tức giận được quá lâu mà ! Xem ra chiêu làm nũng của anh vẫn còn nguyên si tác dụng, nhưng mà nhìn thì giống như là cô đã nguôi giận nhưng thật ra không hề.

Phụ nữ là chúa thù dai mà ! Sao có thể bỏ qua chuyện này mà không một chút tức giận.

Chẳng qua cô tạm thời gạt qua chuyện này sang một bên là vì còn có chuyện quan trọng.

Trước mắt hiện giờ là phải tìm ra tung tích mẹ của Diệp Vân Y và còn giải quyết cho xong chuyện của An Vỹ Vỹ nữa.

Thế nên chuyện này mới được cô “ tạm gác lại “ chứ không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được.

-“ Tạm thời em không nhắc đến chuyện đó nữa ! Nhưng mà không phải là em sẽ không điều tra đâu đó.

Anh cứ liệu hồn đi, còn lém phếng qua lại với cô ta nữa thì chết với em.

“

-“ Anh biết rồi mà ! Sẽ không phạm sai lầm nữa đâu.

“

Hai người ngồi ăn cơm, cả bữa cơm anh vẫn cố gắng bắt chuyện nhưng cô chỉ tập trung ngồi ăn, không thềm quan tâm gì đến những lời anh nói.

Ăn xong, cô đang tính cầm bát vào bồn rửa thì anh nhanh tay lấy.

-“ Để anh làm cho, em lên nghỉ ngơi trước đi, cả ngày mệt mỏi rồi ! “

-“ Chỉ có chuyện của anh làm em mệt thôi ! Anh chỉ giỏi làm em đau đầu hơn ấy.

“

-“ Thôi mà đừng tức giận, không tốt cho đã đâu.

“

Cô đi lên phòng, còn anh thì nhận chân dọn dẹp, rửa bát.

^^ Pipi, em đã tìm được thông tin gì về người phụ nữ đó chưa ? ^^

Vì là tư liệu từ mấy nghìn năm trước nên có lẽ sẽ phải mất nhiều thời gian đó ! Em vẫn đang cố gắng tìm nhưng mà vẫn chẳng thấy chú thông tin gì về người đó cả.

^^ Vất vả cho em rồi, hay là chị tiến vào hệ thống cùng tìm giúp em được không ? Đáng lí ra chị mới là người phải tìm những thứ này, khi không lại đi nhờ em.

^^

Chị vào được thì đã tốt rồi, tiếc là không được như vậy ! Chủ nhân có nói, kí chủ chỉ chấp hành đúng theo bản hợp đồng, còn lại những chuyện khác không nên tự ý quyết định, càng không được phép tiến vào trong nơi cất giữ tư liệu mật của hệ thống.

^^ Vậy sao ?! Cái người có danh xưng chủ nhân hệ thống đó thật là

thần bí mà ! Hẳn rồi cuộc là ai chứ ? Sao có thể xen vào chuyện sống chết và quy luật của chuyển kiếp, đầu thai này của nhân gian chứ ?
^^

Em cũng không biết chủ nhân có thân phận gì nữa ! Chỉ biết ngài ấy là một người rất ít khi xuất hiện trong hệ thống, chỉ khi nào cấp bách mới hiện nguyên thân thôi.

^^ Liệu hẳn có thể giúp chị ở lại đây được không ? ^^

Em nghĩ tốt nhất chị đừng nên hy vọng chủ nhân giúp, ngài ấy không bao giờ quan tâm mấy chuyện này đâu ! Chị không nhớ lần trước gặp ngài ấy sao ? Ngài ấy còn cảnh cáo không nên phá vỡ hợp đồng đã kia kìa.

^^ Ừm, không giúp thì thôi ! Dù sao chị cũng có Pipi đáng yêu của thị giúp rồi ! Chắc hẳn sẽ tìm ra được cách để chị có thể ở lại đây ! ^^

Đúng vậy, em có thể giúp chị mà ! Em chính là Pipi siêu cấp đáng yêu, chị nhờ đúng người rồi đó.

^^ Ờm chị biết mà ! ^^

Đúng là cạ lời với Pipi, mới khen có chút xiu mà đã vênh mặt lên tận trời cao rồi.

Không biết khiêm tốn chút nào cả ! Y như Bạch Tiêu vậy.

Pipi lại đi vào trong hệ thống tìm tiếp tư liệu về người đó, còn ở phần cô thì giải quyết nốt chuyện của Diệp Vân Y.

Nhưng mà vấn đề ở đây là tìm được bà ấy rồi, lại phải tiếp tục tìm kiếm thông tin nơi ở của An Vỹ Vỹ.

Như vậy thì rất tốn thời gian !

-“ Vợ, anh có thể vào phòng không ? “ _ anh núp núp sau cánh cửa, vẻ mặt đáng thương.

-“ Anh vào đi ! “ _ cô ray ray trán.

Anh rón rén bước đến gần cô, bóp vai cho cô.

-“ Dễ chịu hơn chưa vợ ? “

-“ Ừm, cảm ơn anh ! À còn chuyện của chị Y Y thế nào rồi ? Người

của anh đã tìm ra tung tích của Diệp phu nhân chưa ? “

-“ Tạm thời vẫn chưa nhưng mà sẽ sớm tìm được thôi ! “

-“ Anh điều thêm người đi tìm An Vỹ Vỹ đi nhé ! Tìm được ai trước đều được hết.

“

-“ Ok bà xã, em cứ nghỉ ngơi đi, mọi việc anh sẽ thu xếp ổn thỏa ! “
Cô nằm xuống, đắp chăn lên người rồi ngủ thiếp đi, cả ngày hôm nay thật sự đã quá mệt mỏi rồi.

(Sáng hôm sau)

Anh đã dậy từ sớm để nấu đồ ăn sáng cho cô, còn cô thì vẫn còn đang say giấc nồng trên chiếc giường êm ái của mình.

-“ Vợ ơi, mau dậy ăn sáng đi, bỏ bữa không tốt cho sức khỏe đâu ! “
Anh lay nhẹ người cô, cô mới từ từ mở mắt đón ánh bình minh muộn.

Cô ngồi dậy, vươn vai một cái, xốc lại tinh thần cho một chuỗi ngày dài.

Như bình thường, anh ăn xong thì đi đến công ty còn cô thì ở lại dọn dẹp xong cũng đi làm việc..

Chương 147: 147: Khiêu Khích

Hôm nay thì không phải là đi giải quyết vụ của Diệp Vân Y mà là đi dự buổi chiếu phim và ăn mừng vì bộ phim mới phát sóng mà đã thu hút được rất nhiều lượt xem.

Cô đeo khẩu trang, kính râm kín đáo rồi mới đi đến rạp chiếu.

Đến nơi, fan của cô đã đợi sẵn ở đó từ lâu, đợi cô đến thì vây quanh xin chữ kí.

Chỉ trong 2 năm mà cô đã đạt được thành tựu như vậy thật sự đỉnh của chóp.

Cả hai bộ phim cô chiếu đều đạt được những thành tựu lớn.

Tới đây, bộ phim mới này còn đang được trong đề xuất giải bộ phim chiếu rạp ăn khách nhất năm.

Cô đi vào bên trong, mọi người đã đợi sẵn trong đó.

-“ A Mỹ Lệ đến rồi đó hả ? Mau vào trong ngồi với mọi người đi ! “ _
Vu đạo diễn đứng dậy vẫy vẫy tay ra hiệu cho cô.

-“ Vâng, chào mọi người ! Nãy đứng ngoài kia mọi người vây quanh kín quá, tôi mãi mới đi ra được ! “

-“ Em cũng bị vậy đó chị.

Quen rồi, nên thấy cũng bình thường ! “

-“ Có chút fan đó mà làm như ngon lắm.

“

Cô quay xuống hàng ghế phía sau nhìn, bảo sao nghe giọng nói quen như vậy.

Đúng là ngu ngốc mà, đỡ tốn thời gian đi tìm cô ta.

Ông trời có lẽ cũng đang giúp cô, đỡ phải tốn nhân lực, cô ta chuẩn bị chết chắc rồi !

-“ Hoá ra cô ở đây à ? Không sợ gì sao ? “

-“ Hừ, làm như trên đời này có một mình đại tiểu thư là cô đây chắc.

Dù sao xuất hiện ở đây, tôi biết chắc cô cũng chả dám làm gì tôi đâu ha, phải không anh yêu ! “

Cô ta quay sang thân mật với người đàn ông bên cạnh, hoá ra đó là Diệp lão gia.

Hai người này sao lại tự tin xuất hiện trước mặt cô như vậy chứ ? An Vỹ Vỹ cô ta không sợ sẽ bị cô bắt lại sao ?

Cô cố trấn tĩnh lại, không so đo với cô ta vì dù sao ở đây cũng có rất nhiều người.

Cô không muốn chuyện này bị lan truyền ra bên ngoài, như vậy rất bất lợi đối với cả hai gia tộc.

Sau khi bộ phim chiếu xong, cô đi theo hai người bọn họ.

-“ Chờ đã, cô tính đi đâu ? “

-“ Cô lại định bắt tôi à ? Nè, bắt đi ! “

Cô ta còn đưa tay ra trước mặt cô, với cái đang vẽ tự tin này của cô ta, chắc chắn là đã có sự chuẩn bị trước.

À...!phải rồi, giờ cô mới nhớ ra cô ta kiêu căng, tự tin đứng trước mặt cô như vậy là vì còn có con tin là mẹ của Diệp Vân Y.

Bây giờ phải ngậm đắng nuốt cục tức này trước, để cho cô ta kiêu căng một thời gian, đến khi nào tìm được mẹ của Diệp Vân Y lúc đó xem cô ta còn đứng trước mặt cô cười vui vẻ như vậy nữa không.

-“ Sao vậy ? Mới đó mà đã bỏ về rồi à, cô BẠN THÂN của tôi ? “

-“ Cô....!”

-“ Ấy ấy hai người, phóng viên ở bên ngoài kia nhiều lắm, tạm thời đừng tranh cãi nhau nữa ! “ _ Vu đạo diễn nhanh chóng đứng ra cản hai người.

-

Cô nén tức giận, đi qua cô ta và Diệp lão gia, không ngờ Diệp lão gia còn nhắc nhở nhẹ cô một câu.

-“ Xin lỗi Tô tiểu thư, người phụ nữ này, Diệp gia tôi sẽ bảo vệ đến cùng ! “

-“ Ông...!thật đúng là không biết nghĩ mà.

Để tôi xem xem Diệp gia ông mạnh hơn hay là...!Tô gia mạnh hơn ! “
Nói xong, cô đi khỏi đó, còn An Vỹ Vỹ thì tức giận vì bị cô lên mặt.

Nhưng dù sao hôm nay cô ta cũng vô cùng mãn nguyện vì đã khiến cho cô tức nhưng lại chẳng thể làm gì được.

Cũng lúc này, sau khi cô đi ra bên ngoài thì liền nhận được cuộc điện thoại của anh.

-“ Alo em à, quên mất dạo này bạn quá không nói với em chuyện này.

Anh đã tìm ra được trợ lí mới cho em rồi đó, cô ta là em gái của trợ lí Trương nên có thể yên tâm ! Mai em và cô ta đi gặp nhau nhé, ở quán bánh ngọt đối diện công ty anh nha ! “

-“ Ừm, em biết rồi ! À em cũng có chuyện muốn bảo anh, không cần tìm tung tích của An Vỹ Vỹ nữa, em tìm thấy cô ta rồi.

Chuyện quan trọng bây giờ là nhanh chóng tìm được Diệp phu nhân mà thôi ! “

-“ Em tìm được cô ta rồi sao ? Được lắm, để anh cho người bắt cô ta lại.

“

-“ Đừng vội hành động, cô ta còn đang có con tin trong tay.

“

-“ Ừm, vậy anh cúp máy trước, có chuyện gì nhớ báo lại anh nhé ! “

-“ Vâng ! “

Sau đó cô đi ra khỏi rạp chiếu phim bằng cửa phụ rồi xuống hầm lấy xe.

Không ngờ trong lúc ở dưới hầm lấy xe, cô lại nghe được thông tin vô cùng hữu dụng.

-“ Anh à, liệu nhất bà ta trong ngôi nhà hoang ở ngoại thành kia có ổn không vậy ? Nhỡ bọn họ tìm ra được bà ta thì sao ? Con chúng ta sẽ không được an toàn.

“

-“ Đừng lo, bọn nó sẽ không biết được đâu ! Dù sao chỗ đó cũng khá xa, gần núi rừng, bọn chúng sao có thể nghĩ tới chuyện đó.

“

-“ Anh thật thông minh a ! Nếu cần, chúng ta có thể thủ tiêu bà ta luôn cũng được, dù sao em mới chính là Diệp phu nhân, bảo bối của anh phải không nè ! “

-“ Haha đúng vậy, tiểu bảo bối, ta nhất định sẽ cho em và con một danh phận chính thất ! “

Hai người họ một già một trẻ, làm những chuyện bày bạ dưới hầm gửi xe không sợ bị phóng viên bắt gặp sao ? Hoặc cũng có thể chuyện bị người khác bắt gặp lại càng đúng ý của An Vỹ Vỹ.

Thật kinh tởm mà ! Nhưng mà dù sao bây giờ cô cũng đã biết được khá khá địa chỉ nơi mà Diệp phu nhân bị nhốt.

Cô quyết định bây giờ sẽ đến chỗ đó luôn, nếu chậm chân thêm một chút, sợ rằng An Vỹ Vỹ cô ta sẽ tẩy não Diệp lão gia, khiến ông ta đồng ý cho người đi giết Diệp phu nhân..

Chương 148: 148: Bị Bắt

Cô đi vào trong xe, mở bản đồ trên điện thoại ra rồi bắt đầu đi đến nơi mà Diệp phu nhân bị nhốt nhưng cô không biết rằng, chính vì cái suy nghĩ không chu toàn của cô đã khiến cô mắc vào bẫy của An Vỹ Vỹ và Diệp lão gia.

Người mà bọn họ muốn trừ khử hiện tại không phải là Diệp phu nhân đáng thương kia mà mục tiêu của bọn họ lại là cô.

Nếu cô chết ở nơi đồng hoang vu quạnh như vậy thì ai mà biết được kia chứ ! Càng sẽ giúp cho bọn họ tiêu diệt được mầm mống nguy hại đến Diệp gia.

-“ Cô ta đúng là hơi bị tự kiêu quá đó hahaha ! Đâu biết rằng người ngu ngốc chính là cô ta kia chứ ! Cô bạn thân yêu của tôi ơi, ngày chết của cô gần tới rồi.

“ _ An Vỹ Vỹ đắc ý cười lớn.

-“ Em đó, bảo bối của ta thật thông minh, có thể nghĩ ra cách này thật sự quá hoàn hảo.

Đợi xong việc, anh nhất định sẽ thưởng lớn cho em ! “

-“ Vậy sao lão gia, người ta thật sự không kìm được mà muốn yêu anh ở đây luôn đó ! Chỉ bởi tại trong bụng có cục cưng nên không thể được.

Nhưng dùng tay chắc vẫn được đúng không anh yêu ! “

-“ Haha, tiểu yêu tinh nhà em thật khiến người ta không thể không yêu mà ! “

Hai người họ thì vui vẻ ở đó, còn bên đây, cô vẫn đang chạy xe đến cái bẫy mà không hay biết gì.

Chị hơi liều lĩnh quá rồi đó ! Một mình chạy xe ra ngoại thành tìm Diệp phu nhân kia, không sợ bị trúng bẫy của hai người họ sao ?
^^ Không đi thì Diệp phu nhân có thể sẽ bị giết đó, dù có là bẫy cũng phải thử ! ^^

Haizz đúng là một cô bé cứng đầu mà, chí ít chị cũng phải gọi cho Bạch Tiêu báo một tiếng chứ ! Nhỡ không may ở đó có nhiều người mai phục thì chị phải làm sao ? Càng ngày chị càng suy nghĩ không thấu đáo gì hết, luôn làm cho Pipi xinh đẹp siêu cấp vũ trụ đây phải lo lắng hà !

^^ Em hơi bị kiêu căng quá rồi đó, cái sắc đẹp này của em đi thì hoa hậu thú cưng may ra còn nhận được giải gì đó chứ xét về cái nhan sắc này thì..

^^

Ý chị là gì đó ?! Bồn hệ thống đẹp thật đó, đến chủ nhân băng lãnh như vậy mà cũng phải công nhận sắc đẹp của ta đây.

Ai như chị chứ, đưa cho người ta đồng công việc làm cho mứt người ta thâm hết cả rồi nè, nhìn như bị ai đánh vậy !

^^ Chứ không phải gấu trúc có sẵn hai cái mắt thâm đen đó rồi sao ?!
^^

Ờm thì...!thôi dẹp đi, không nói với chị nữa ! Trước khi vào trong, bồn hệ thống nhắc chị một câu, cẩn thận đó !

^^ Rồi rồi, tôi biết rồi mà ! Sẽ cẩn thận được chưa ? ^^

Nói là cẩn thận mà chẳng gọi cho Bạch Tiêu, xem ra chị chả thèm để tâm tới lời của em nói mà ! Bảo bảo khổ quá mà huhu.

^^ Đây đây, nhắn tin ngay bây giờ, được chưa ! ^^

Tạm được, vậy hoi em đi trước đây, chú ý an toàn nhé ! Chị mà ngủm sớm quá là mất công em đi tìm tung tích người kia đó !

^^ Ừm biết rồi ! ^^

Hệ thống Pipi sau khi tiến lại vào hệ thống thì cô dừng xe lại bên đường, nhắn tin cho anh theo lời khuyên của Pipi.

Nhưng mà sự việc không ổn đó là vì cô đã lái xe ra đến ngoại thành rồi nên sóng điện thoại bị chặn chờn, không thể gửi tin nhắn đi được.

Cô đành phải cất điện thoại đi rồi lái xe đi tiếp.

Không biết cô đã đi được bao lâu, chỉ biết rằng nơi Diệp phu nhân bị nhốt thật sự rất xa.

Cùng lúc đó ở chỗ anh, sau khi dự buổi đàm phán cuối cùng trong ngày, anh liền nhìn đồng hồ rồi không tìm được nổi nhớ cô mà lấy máy gọi cho cô.

Những gọi đến mấy cuộc đều là một câu nói đáp lại “ Người nhận tạm thời không liên lạc được “ khiến cho anh có chút lo lắng.

Nhưng anh cũng chỉ nghĩ chắc do phóng viên cản đường quá đông nên cô vẫn bị kẹt ở rạp phim.

Anh gọi trợ lí Trương đến lấy xe đưa mình qua chỗ cô để đón cô về nhà.

Nhưng lúc đến nơi thì mới biết rằng tất cả mọi người đã về hết, anh liền cho xe chạy về Cẩm Tú cung, nghĩ rằng máy cô chắc bị hết pin hoặc đang bận gọi cho ai đó nên mới không nghe điện thoại của anh. Ở phía thì đang có tin mừng vì cuối cùng cô cũng đã lái đến khu nhà hoang ở ngoại thành mà Diệp lão gia và An Vỹ Vỹ đã nhốt Diệp phu nhân.

Cô đậu xe ở một chỗ cách ngôi nhà đó không xa rồi sau đó đeo khẩu trang và lấy trong ngăn một khẩu súng lục.

Lúc trước, sau khi anh tình cờ đọc được một bài báo có thiên kim tiểu thư bị ám sát trong đêm thì đã lo lắng cho cô sợ cô đi một mình xe nguy hiểm nên mới đưa cho cô một khẩu súng để phòng thân.

Thật may là hôm nay lại có cơ hội để dùng đến nó cứu người. Cô đi từ từ đến gần ngôi nhà, khám xét một lượt quanh đó.

Kì lạ là chẳng có tên bảo vệ nào canh giữ ở đây cả, chẳng nhẽ Diệp lão gia ông ta quá tự tin về nơi này nên mới không điều động ai đến canh giữ ? Làm gì có chuyện đó cơ chứ bởi vì trong tay ông ta hiện giờ chỉ còn mỗi Diệp phu nhân là con tin, sao có thể canh phòng không nghiêm chỗ nhốt bà ấy như vậy.

Đến bây giờ thì cô cuối cùng cũng phát giác ra được có gì đó rất bất thường ở đây nên nhanh chóng quay người chạy về chỗ đậu xe để thoát khỏi đây.

Nhưng đến lúc cô quay lại chỗ để xe thì bánh xe đã bị thủng, không thể nào đi được nữa, lúc cô quay người định chạy đi tìm ngôi nhà dân nào đó gần đây thì bụp một cái, cô bị ai đó dùng một thanh gỗ đập vào gáy khiến cô choáng váng mà ngất đi..

Chương 149: 149: Gặp Nguy

-“ Ừm ừm ừm...!”

Bên cạnh có một người lay người cô, cố gắng làm cô tỉnh dậy.

Cô hé mở đôi mắt đang nặng trĩu của mình, cố ngồi dậy nhưng hình như tay cô đã bị trói chặt lại.

Do vết thương sau gáy bị đập bằng lực quá mạnh nên cô không thể duy trì nổi trạng thái tỉnh táo hẳn.

Cô nhìn xung quanh, không ngờ thật sự là có người.

Nhìn người phụ nữ trung niên xinh đẹp, khí chất thanh cao này thì chắc là Diệp phu nhân rồi.

Cô mừng rỡ, nói nhỏ với Diệp phu nhân đang bị trói và bịt miệng gần đó.

-“ Bác là mẹ của chị Y Y phải không ai ? Cháu là Tô Mỹ Lệ, bạn của chị Y Y, cuối cùng cháu cũng tìm được bác rồi ! “

Mẹ của Diệp Vân Y không thể trả lời cô được, chỉ có thể đáp lại cô bằng ánh mắt mừng rỡ.

Nhưng mà vui chưa được bao lâu thì giờ phải nán lại ngồi nghĩ cách thoát ra khỏi đây.

Đột nhiên có tiếng lạch cạch mở cửa, cô giả bộ vẫn đang bất tỉnh.

-“ Đại ca, con nhỏ này vẫn chưa tỉnh, anh em mình ra ngoài làm chén đi.

“

-“ Thôi, tập trung vào trông coi đi, cô chủ có dặn con nhỏ này thông minh lắm đó ! Để nó thoát là cả lũ chết.

Mai ông chủ sẽ điều thêm vài người đến đây canh giữ, lúc đó mới nhàn rồi được.

“

-“ Vâng vậy thôi, đại ca canh trong này nhé, em ra ngoài canh.

“

-“ Ủm đi đi ! “

Hoá ra trong nhà này chỉ có mỗi hai người canh giữ, như vậy thì dễ xử lí hơn rồi.

Cô vẫn giả bộ nằm bất tỉnh, đợi đến khi tên lão đại kia ngủ say thì mới mở mắt.

Việc bây giờ là làm cách nào để tháo dây thừng trói tay, như vậy mới thuận tiện hành động.

Cô dùng thần giao cách cảm gọi Pipi nhưng không biết nguyên do vì sao không thấy Pipi xuất hiện.

^^ Pipi em có đó không ? Nè, đâu rồi ? ^^

Vậy là lại đành tự thân vận động.

Cô cứa dây vào cạnh sắt bên cạnh, mãi mới có thể khiến nó đứt nhưng mà do không nhìn được, chỉ cứa theo cảm tính nên vô tình xây xát chút ở cổ tay.

Cũng may là không bị quá sâu, cô nhẹ nhàng lấy khăn tay ra buộc vào cổ tay ngăn không cho máu chảy quá nhiều.

Cô nhẹ nhàng đi đến chỗ của Diệp phu nhân, cởi trói và lấy khăn trong miệng bà ấy ra.

Bây giờ phải nhanh chóng tìm chỗ thoát ra khỏi đây càng sớm càng tốt, nếu không sợ rằng đến sáng hôm sau có thêm người canh gác ở đây thì khó lòng mà thoát được.

Vì để tiện cho việc trốn khỏi đây, cô tháo đôi giày cao gót của mình ra, đi chân trần.

Xém chút thì quên mất, cô còn khẩu súng mà anh đưa cho để phòng thân, như vậy chắc có thể dễ dàng chạy thoát hơn rồi.

Cô cho tay vào túi quần lục tìm để lấy khẩu súng ra nhưng...! cả hai bên túi đều không tìm thấy khẩu súng, nó có thể rơi đi đâu được cơ chứ ?!

-“ Mà đang tìm thứ này hả ? Yên tâm bọn tao bảo quản kĩ lắm, không mất đâu mà sợ.

“

Tên đại ca kia đã đứng sau lưng cô từ lâu, lộ ra vẻ mặt đáng sợ.

-“ Đúng thật là một con nhỏ không ngoan tí nào ! Nhưng mà yên tâm, chiều mai là màu sẽ không còn ở đây nữa rồi.

Mày sẽ được đi gặp ông bà tổ tiên, yên tâm là bọn tao sẽ làm nhanh gọn thôi, đảm bảo chưa thấy đau đã hồn lìa khỏi xác rồi haha.

“

Hắn trói cô và Diệp phu nhân lại, lần này còn chặt hơn lần trước khiến vết thương trên tay cô rướm máu.

Bây giờ thì nguy thật rồi ! Điện thoại liên lạc thì có cũng như không, xe dùng để trốn thoát thì cũng bị làm cho thủng, đến cả khẩu súng phòng thân cũng bị lấy mất.

Kiểu này thì chỉ có ngồi chờ chết hoặc hy vọng rằng anh sẽ đến được đây, đưa cô ra khỏi nơi này.

Ở phía anh, về đến nhà anh không tìm được cô cũng đang vô cùng

lo lắng, sốt ruột gọi điện cho hết tất cả những người thân quen của cô xem cô có ở chỗ họ không nhưng ai ai cũng đều nói không biết cô đang ở đâu.

Anh quyết định đi đến chỗ rạp chiếu phim, nơi cuối cùng mà cô tới để điều tra.

Quản lí đưa cho anh xem camera ở cửa chính, cửa phụ cũng như dưới tầng hầm.

Cũng may, camera của rạp phim này lắp đặt là camera có thể ghi âm lại tiếng động nên mới may mắn nghe được tiếng An Vỹ Vỹ và Diệp lão gia nói chuyện.

Chỉ có điều, hai người họ cũng vô cùng ranh mãnh, biết được là camera ở đây tiên tiến nên họ đã cố tình nói chuyện xa chỗ camera, khiến cho tiếng thu âm có phần khó nghe.

Chỉ có thể nghe thấy duy nhất là phạm vi nơi nhốt Diệp phu nhân là ở phía ngoại thành gần khu X.

Như vậy phạm vi tìm kiếm thật sự vô cùng rộng, khu X đó ở ngoại thành là nơi khá rộng, chỉ đành điều động hết nhân lực tìm kiếm khắp nơi quanh khu vực đó mà thôi.

Anh cho người tìm cả một buổi tối nhưng vẫn chẳng có manh mối gì, cả một tối như vậy, điều động hết tất cả hàng nghìn người đi tìm kiếm, vậy mà mới tìm được có 1/3 khu đó.

Còn cả một diện tích lớn chưa tìm kiếm, sợ rằng sẽ không kịp mất.
(Sáng hôm sau)

Cả một đêm không ngủ, tối qua cô cũng chưa ăn gì cả nên người lộ rõ vẻ mệt mỏi, bệnh đau dạ dày của cô cũng đang tái phát.

Cho dù bây giờ có cơ hội trốn thoát khỏi đây thì cũng khôn đủ sức để mà chạy trốn nữa.

-“ Chúng mày dậy rồi đó hả ? Nè, bữa sáng đây, ăn no đi, đây có lẽ là bữa ăn cuối cùng của chúng mày ở trần thế đó.

Yên tâm, tao sẽ chọn chỗ chôn chúng mày đằng hoàng haha ! “
Hắn đưa cho cô và Diệp phu nhân mỗi người một khay cơm, cũng không gọi là quá đạm bạc, chỉ có điều cô sao có thể dễ dàng ăn đồ bọn chúng đưa được.

Nhỡ bọn chúng bỏ thứ gì vào trong lúc đó hối hận cũng không kịp..

Chương 150: 150: Đầu Đạn Nhắm Lệnh

-“ Con nhỏ này, bọn tao mua cơm cho màu mà còn không ăn à ?
Đúng là không biết điều gì hết.

“

-“ Nó là thiên kim đại tiểu thư, sao có thể ăn những loại như vậy,
chắc là cuộc sống trong nhung lụa, ăn toàn những thứ xa xỉ đắt tiền
quen rồi, sao ăn được những thứ như này.

“

-“ Đại ca, nó không ăn thì cho em ăn phần của nó được không ? “
-“ Mà y đó, lúc nào cũng ham ăn như vậy, để đấy cho nó, đói thì khắc
phải tự lấy mà ăn.

Ông chủ đã nói rồi, để cô ta ăn no trước khi tiễn cô ta lên đường ! “

-“ Vâng, vâng đại ca nói gì cũng đúng hết vậy em ra ngoài trước nhé !
“

Bây giờ đã là 7 giờ sáng rồi, theo bọn chúng nói thì có thể chiều hai
người kia sẽ đến, nếu vậy thì khó mà thoát được.

Thời cơ thích hợp nhất chắc là hiện giờ, nhưng làm cách nào để
khiến bọn chúng lơ là cảnh giác để lấy lại khẩu súng trên bàn kia mới
là một vấn đề nan giải.

-“ Aiya, anh gì đó ời, tôi đau bụng quá, cần đi vệ sinh một chút ! “

-“ Mà y tính lừa tao đó à, đừng có mà giờ trò khôn vặt với tao.

“

Đúng là trong giang hồ có khác, thoáng chút đã nhìn ra đây là giả,
nhưng cô làm gì dễ dàng đầu hàng như vậy.

Chắc chắn sẽ dùng kĩ năng diễn xuất đỉnh cao của mình đánh lừa bọn chúng.

-“ Thật ra tôi đang đến kì, nên có chút đau bụng.

Mấy người cho tôi vào nhà vệ sinh thay đồ một chút, sẽ xong nhanh thôi ! Nếu không mất máu nhiều là tôi sẽ chết trước khi gặp ông chủ mấy người đó ! “

-“ Hả, đến kì sao ? Có thể chết người ? Sao tao chưa nghe nói nhỉ ? “
Trúng kế rồi !

-“ Tất nhiên, mất máu nhiều quá chả chết người à ?! “

-“ Nhưng bọn tao làm gì có thứ đó cho mày thay ? Cố nhịn đi ! “

-“ Cái chuyện này sao mà nhịn được kia chứ.

Nó ra lúc nào là chuyện của nó, tôi sao tránh được.

À, đúng rồi, trong xe của tôi có một bịch, anh ra lấy giúp tôi nhé ! “
Chỉ cần lừa bọn chúng đi ngay lúc này là có thể thoát được rồi, không uổng công đêm qua cô dùng hết sức cọ vào mảnh kim loại mới có thể làm đứt dây trời.

-“ Đang ăn cũng không yên nữa ! Mày ngồi im ở đây, tao đi ra lấy, mày mà dám dở trò với ông đây thì biết tay đó.

“

-“ Biết rồi mà ! Tôi sẽ ngồi yên (mới lạ đó hehe)”

Hắn đi ra bên ngoài, gọi cả tên đàn em cùng đi theo, cơ hội tới rồi.

Cô tháo dây ra khỏi tay rồi nhanh chóng lấy khẩu súng trên bàn, kiểm tra xem có bao nhiêu viên.

Có tất cả 6 viên, vậy có thể dư dả bắn rồi.

Cô lấy súng xong, cất vào trong túi áo khoác rồi chạy đến chỗ Diệp phu nhân, cời trói cho bà ấy.

-“ Diệp phu nhân, bác mau đi theo cháu, tranh thủ bọn chúng không

có ở đây.

“

Cô dìu Diệp phu nhân cùng chạy ra phía cửa phụ đằng sau, nhanh chóng chạy trốn.

Đi chưa được bao xa thì bệnh dạ dày của cô bị tái phát, chân cũng đang âm ỉ chảy máu do chạy trong rừng bằng chân trần.

Còn Diệp phu nhân thì cũng đang chẳng còn sức lực nữa, nếu chạy tiếp thế này cũng không phải là cách.

Tối qua cô có nghe bọn chúng nói, phải đi hơn 20km nữa mới có nhà dân ở.

Với sức lực đang dần cạn kiệt này của hai người thì thật sự rất khó để chạy được đoạn đường dài như vậy.

Cô dìu Diệp phu nhân ngồi xuống, nghỉ ngơi một chút rồi mới đi tiếp. Bên đây, bọn chúng đã về tới nơi và biết được hai người đã bỏ trốn.
-“ Đáng chết, sơ suất rồi, để bọn nó chạy mất.

Mày mau ra lấy xe tìm bọn chúng.

“

-“ Vâng đại ca ! “

Còn ở phía anh, cũng vẫn đang dốc sức tìm kiếm cô.

Cuối cùng hai người họ thật sự đã tìm được nhau rồi, thật may quá ! Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của anh, cô không kìm được mà khóc to.

Hai người chạy lại về phía nhau, tưởng rằng sẽ có thể ôm đối phương trong lòng nhưng mà....

-“ A....!”

Hai tên kia đã đuổi tới nơi, hấn túm tóc cô lại, ghì súng vào đầu cô.

-“ Đừng yên ở đó ! Chúng mày mà nhúc nhích tao bắn vỡ đầu con

nhỏ này.

“

Vì để bảo đảm an toàn tuyệt đối cho cô, anh không dám làm trái lời hai bọn chúng.

-“ Đứng xa ra chút, bỏ hết vũ khí xuống cho tao ! “

Anh lùi dần về phía sau, cố ra hiệu cho trực thăng ở trên dùng súng bắn tỉa bắn.

Nhưng do điều kiện trong rừng núi nhiều cây cối nên mục tiêu rất khó để nhắm bắn.

Nếu chỉ sơ suất một chút thì sẽ phải trả giá bằng cả tính mạng.

-“ Ôi, ở đây có chuyện gì mà vui vậy ? Không ngờ chúng ta đến kịp lúc để xem đoạn tình cảm sắp bị chia lìa này ! “ _ An Vỹ Vỹ và Diệp lão gia xuất hiện, dẫn theo thêm mấy chục tên vệ sĩ.

-“ May quá ông chủ đến rồi, tôi bắt được cô ta về rồi đây ! “

-“ Tốt lắm, Bạch thiếu à, Diệp mỗ không phải là muốn chống lại Bạch gia và Tô gia các người, nhưng mà các người ép ta như vậy, thật sự rất khó a.

“

-“ Lão gia, người cần gì phải kiêng nể bọn chúng chứ, Tô Mỹ Lệ cô ta vẫn còn đang nằm trong tay chúng ta.

Con tin tốt như vậy, chắc chắn bọn chúng không dám làm trái lời rồi haha.

Tô Mỹ Lệ a, Tô Mỹ Lệ, thật không ngờ cô cũng có ngày bị tôi chắc đập như vậy ! “ _ cô ta túm tóc cô, cười đắc ý.

-“ Hự...!“

Tiếng súng vang lên, một viên đạn vô tình xuyên thẳng vào tim Diệp lão gia.

Thật sơ suất ! Người của anh ngấm lẹch mất mục tiêu, đáng ra

người nên bị súng bắn phải là tên đang dí súng vào người cô mới đúng.

Tiếng súng làm kinh động đến tất cả mọi người, An Vỹ Vỹ từ bộ dạng đắc ý biến thành bộ dạng sợ sệt, mặt tái nhợt lại, hoảng loạn lùi xuống.

- - - HẾT CHAPTER 150 - - -

Chapter 151 : Kiếp sau...!em hãy yêu anh được không ?

-“ Mấy người...!mấy người không sợ ta bắn chết nó sao ? Còn dám nổ súng ? “ _ tên cầm đầu sau khi nghe thấy tiếng súng thì vội vã lùi lại, dí chặt khẩu súng vào đầu cô.

-“ Phu nhân, lão gia bị bắn chết rồi ! Bây giờ nên làm gì ? “

Nghe thấy tin Diệp lão gia chết, không còn ai chống lưng cho, cô ta càng trở nên sợ hãi hơn.

Cô ta chộp lấy khẩu súng của tên cầm đầu đang dí súng vào cô rồi kéo cô ra chỗ mình.

-“ Còn bắn nữa là tôi...!tôi sẽ bắn chết cô ta đó ! “

Vì cô ta quá run sợ nên ghì chặt súng hơn, anh tranh thủ lúc cô ta sơ sảy, giơ súng bắn vào tay cô ta khiến cho khẩu súng văng xuống đất, cô và Diệp phu nhân nhờ đó mà chạy được sang chỗ anh.

-“ Lệ Lệ em có sao không ? Sao tay lại bị chảy máu nhiều thế này ? “
_ anh sốt ruột, lo lắng cho cô.

-“ Em không sao ! Anh mau bắt mấy người bọn họ đi, cẩn thận cô ta chạy thoát.

“

-“ Người đâu, bắt bọn họ lại ! “

-“ Mau mau bảo vệ phu nhân ! Lão gia đã nói rồi, phải bảo vệ tiểu thiếu gia và phu nhân chu toàn.

“

Đám vệ sĩ xông lên bảo vệ An Vỹ Vỹ nhưng tiếc là do số lượng người quá ít cũng như kĩ năng bắn của họ kém nên đều bị người của anh khống chế.

An Vỹ Vỹ bị vây bắt, không còn đường lui.

-“ Đứng lại đó, đừng qua đây.

Tôi nói các người có nghe thấy không hả ? Đừng có qua đây ! “

Cô đứng dậy, cầm khẩu súng lên đến gần cô ta.

-“ Đã đến lúc cô nên trả giá cho những gì mình đã làm rồi An Vỹ Vỹ ! “

-“ Dừng lại, mấy người dám làm hại Tiểu Vỹ, tôi sẽ không tha cho các người.

“

Ngôn Cảnh từ đâu xuất hiện, đứng chắn trước mặt cô, ra sức bảo vệ An Vỹ Vỹ.

-“ Cảnh ca ca, cô ta muốn làm hại con của chúng ta ! “

-“ Con...!em nói con của chúng ta sao ? Có thật không ? “

-“ Phải, trong bụng em là cốt nhục của anh đó.

“

-“ Cái gì sao có thể chứ ?! “

Ai cũng bất ngờ với câu nói đó của cô ta.

Mới hôm qua còn thân mật với Diệp lão gia, bảo đây là cục cưng bảo bối của Diệp gia vậy mà giờ lại biến thành con của Ngôn Cảnh.

Điều này có vẻ không khoa học lắm nhỉ ?! Đúng là tra nữ, nói dối trắng trợn như vậy mà Ngôn Cảnh anh ta cũng tin cho được.

Tình yêu thật sự có thể che mờ mất lí trí mà !

-“ Em yên tâm Tiểu Vỹ, anh nhất định xe bảo vệ em và con.

“

-“ Anh anh mau đứng chắn phía trước đi, cẩn thận cô ta bắn em....!à không ý em là cô ta sẽ bắn vào con chúng ta mất.

“

-“ Mỹ Lệ, em tha cho Tiểu Vỹ được không ? Anh sẽ thay cô ấy trả mọi

tội lỗi ! Xin em hãy cho cô ấy một con đường sống.

“

-“ Ngôn Cảnh à, anh ngốc quá đó ! Không ngờ cũng có lúc tôi thấy được đáng vẻ si tình này của anh.

“

Bạch Tiêu tiến lên phía trước, bắn thẳng tim vào Ngôn Cảnh.

-“ Cái mạng này của anh coi như là để đền cho chuyện anh đã làm tổn thương Lệ Lệ.

Còn nợ của cô ta, để cô ta trả ! “

Nói rồi, anh giơ súng lên chĩa thẳng vào người An Vỹ Vỹ mà bóp cò.

Nhưng điều làm mọi người bất ngờ là cô ta dùng cơ thể của Ngôn Cảnh để đỡ lại viên đạn kia.

-“ Đúng thật là ngu ngốc mà.

Anh nói bảo vệ tôi mà mới trúng có một viên đã nằm ra đó.

Anh nghĩ tôi yêu cái loại người không tiền bạc không địa vị như anh chắc.

Ha, còn mơ đi.

Ngoan ngoãn chịu thêm vài viên nữa cho tôi ! “

-“ Em...!nói gì cơ...!thì ra trước nay..

khụ khụ..

em chưa từng yêu tôi ! “

-“ Tất nhiên rồi, chẳng qua tôi muốn trả thù cô ta nên mới tiếp cận anh.

Chứ chỉ với mình anh, lọt vào mắt xanh của tôi hơi khó đó ! “

Ngôn Cảnh đến tận lúc nhắm mắt mới biết được một sự thật đau lòng.

An Vỹ Vỹ- người anh ta yêu sâu đậm thật ra cũng chẳng thêm để tâm tới mình.

Yêu đơn phương một người là cảm giác dù biết sẽ đau khổ, sẽ không được đền đáp lại nhưng vẫn sẽ đắm đầu vào nó, tận hưởng những khoảnh khắc ngọt ngào ngăn ngủ để rồi cái giá phải trả là cả sinh mệnh mình.

Nhưng...!nếu thật sự đã dính phải liều thuốc mang tên yêu sâu đậm này thì dù có phải trả giá đắt cỡ nào, người đó...!đều sẽ cam tâm tình nguyện đánh đổi mạng mình để đổi lấy nụ cười và hạnh phúc trong chốc lát ấy.

Ngôn Cảnh anh ta không phải là một người xấu, chỉ là tình yêu anh ta dành cho An Vỹ Vỹ quá lớn, khiến cho nó che lấp hết lí trí, mặc cho An Vỹ Vỹ thao túng tất thảy.

Chung quy tóm lại vẫn là vì một chữ YÊU.

Vì yêu mà sinh hận, vì yêu mà sinh thù, vì yêu mà cam tâm tình nguyện đánh đổi.

Tình yêu ấy của Ngôn Cảnh từ khi sinh ra đã là một sai lầm.

Sai lầm lớn vì đã đặt lên một người không yêu mình.

Cũng giống như....!cô của kiếp trước vậy !

Ngôn Cảnh sau khi nghe những lời của An Vỹ Vỹ nói, anh ta vẫn nở nụ cười ngọt ngào đáp trả lại, rồi đưa tay lên, vuốt ve khuôn mặt người con gái ấy.

-“ Tiểu Vỹ, kiếp sau gặp lại...!em có thể yêu anh không ? “

Câu hỏi chưa kịp nhận được lời hồi đáp đã tan biến như làn sương theo kẻ si tình.

Anh ta không hối hận vì đã yêu một người không yêu mình, cũng không thù hận người ấy đã lừa gạt tình cảm của mình.

Chỉ nhẹ nhàng đáp lại bằng một nụ cười hiền hậu, như thể muốn nói rằng : “ Thật tốt khi kiếp này gặp được em - người con gái anh yêu !
“..

Chương 151: 151: Buổi Gặp Mặt Thông Gia Hai Nhà

Ngôn Cảnh buông thõng tay xuống, đôi mắt cũng dần nhắm lại, nụ cười đó vẫn ngọt ngào, ấm áp nhưng không còn chút sức sống nữa.

An Vỹ Vỹ cô ta thật sự quá máu lạnh đi ! Nhìn thấy người đàn ông yêu mình sâu đậm như thế lại còn vì cứu mình mà mất đi sinh mạng vậy mà vẫn dùng khuôn mặt lạnh lùng đó, không chút thương tiếc gạt phắt thì thể của Ngôn Cảnh ra xa.

-“ Ngôn....Ngôn Cảnh anh ta đã chết rồi, cô...!cô tha cho tôi đi ! Tôi hứa không dám làm mấy điều sai trái này nữa đâu.

Tô Mỹ Lệ, nể tình bạn bè bấy lâu này, cậu tha cho mình đi được không ? “ _ cô ta quỳ xuống khóc lóc xin cô tha mạng.

-“ Vậy...!cô đã từng để cho ai sống bao giờ chưa ? Những người vợ của mấy ông già đi theo cô đều tuyệt vọng mà chọn con đường tự tử.

Lúc đó thì cô thế nào ? Rất vui vẻ, rất hả hê có phải không ? Ngay cả vừa rồi, nếu Bạch Tiêu không đến kịp thì có lẽ người chết ngày hôm nay phải là tôi rồi ! Nếu như vậy, liệu cô có tha cho tôi một mạng không ? Cô đã giết tôi một lần rồi, lần này tôi phải đòi lại một mạng ! “
-“ Không...!không..

đừng mà, hự ! “

Viên đạn đâm thẳng vào cô ta, cuối cùng mọi việc đều kết thúc trong êm đẹp rồi.

Những người xấu đã phải trả giá, nhưng chắc rằng có một điều An Vỹ Vỹ cô ta vẫn chưa thể hiểu được.

Đó là câu nói cuối cùng của cô khi nói với cô ta.

Nếu không được ông trời ưu ái, được trùng sinh sống lại thì người bị bắn bây giờ không phải là An Vỹ Vỹ mà là cô.

Thiên đạo luân hồi, mong rằng kiếp sau đầu thai, cô ta sẽ trở nên tốt hơn...!cô cũng thật lòng chúc cho hai người họ sang kiếp sau An Vỹ Vỹ cô ta sẽ mở lòng với Ngôn Cảnh.
An Vỹ Vỹ cuối cùng cũng đã phải trả giá.

Tâm nguyện của cô cuối cùng cũng đã trở thành hiện thực.

Cô cười mãn nguyện, đôi mắt trĩu nặng, khung cảnh cũng mờ dần rồi tối đen lại.

Vì do mất máu cũng như chưa ăn uống gì cả buổi nên cô mới kiệt sức.

Anh đưa cô vào trong xe, ân cần khoác áo cho cô, để cô ngủ trên đùi mình.

Không biết đã qua bao lâu, Tô Mỹ Lệ cuối cùng cũng tỉnh.

Khung cảnh lúc này là trong phòng bệnh viện, cô đang phải truyền nước và nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Ngồi bên cạnh luôn túc trực trong phòng bệnh còn có anh - người đàn ông mà cô yêu thương nhất.

Cô cố gắng giơ tay, vuốt nhẹ vào khuôn mặt đang ngủ say vì mệt mỏi kia.

Vì cô mà trông anh tiền tụy đi nhiều quá ! Nhẽ ra cô không nên hành động bốc đồng như vậy.

Như thế anh sẽ không phải vì tìm kiếm, lo lắng, dầm mưa tìm cô suốt đêm mà mệt mỏi như bây giờ.

Bạch Tiêu từ từ mở mắt, anh vui mừng khi nhìn thấy cô đã tỉnh.

Ân cần đỡ người cô dậy còn lấy gối để đằng sau lưng cô giúp cho cô thoải mái hơn.

-“ Em xin lỗi, lần sau trước khi làm gì, em nhất định sẽ báo trước cho anh.

Không để anh phải lo lắng nữa ! “

-“ Thỏ con ngốc nghếch, em không sao là tốt rồi ! Lần sau đừng có cái gì cũng tự mình làm như vậy ! Em đừng quên em còn có chồng em hậu thuẫn phía sau, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết mọi chuyện ! “

-“ Ừm ! Em yêu anh Tiêu Tiêu ! “

Cô hôn lên đôi môi ấm áp của anh, giờ đây cô đã biết được dư vị tình yêu ngọt ngào như thế nào.

Nó là thứ ngọt đến nỗi khiến người ta không thể cầm được mà lao vào...!nhưng cũng vô cùng cay đắng nếu từ yêu thêm hai chữ “ đơn phương “ phía sau.

-“ E hèm...!hai đứa có gì về nhà rồi....!sau ! Ở đây là nơi công cộng, không được hành động như vậy.

“

-“ Ba mẹ...!hai người đến từ lúc nào vậy ? “ _ cô đỏ mặt ngại ngùng.

-“ Từ lúc con nói cái câu sến súa em yêu anh gì đó ! “ _ Tô Hải nói với giọng thản nhiên như không.

-“ Ba này...!“

-“ Anh đó đừng trêu hai đứa nó nữa ! Nhìn mặt bọn trẻ đỏ lấm rồi đó ! “

-“ Con chào ba mẹ, hai người đến thăm Lệ Lệ ạ ? Vậy con xin phép đi trước, mọi người cứ nói chuyện tự nhiên ạ ! “

Anh đi ra ngoài, gương mặt ngại ngùng của anh xem chút nữa là dọa chết trớ lí Trương rồi.

-“ Con đó, cái gì cũng tự mình làm ! Cũng may là Tiêu nhi thông minh, thấy không ổn liền sai người đi tìm mới nhặt lại được cái mạng cho con.

“

-“ Mẹ à, con biết rồi mà ! Nãy giờ bị ăn mắng quá trời, con hứa lần sau sẽ không tự hành động như vậy nữa.

“

-“ Vậy còn An Vỹ Vỹ sao rồi ? Con giao cô ta ra đây cho ba, ba chắc chắn bảo thù cho con khiến cô ta sống không bằng chết.

“

-“ Cô ta...!chết rồi ! Thật ra lúc đó con cũng không muốn giết cô ta đâu, vì trong bụng cô ta có đứa nhỏ.

Nhưng mà thật không ngờ lúc con bị nhốt lại vô tình nghe được tin cô ta sảy thai rồi ! Mà người làm sảy đó không ai khác chính là cô ta.

“

-“ Ôi trời, đứa bé trong bụng nào có tội, sao con bé đó lại đại dột như vậy chứ ! “

-“ Con đoán tám phần chắc là do trong lúc mang thai cô ta quan hệ với nhiều người nên mới dẫn đến tình trạng đó.

“

-“ Nhắc đến mới nhớ, thế con với Tiêu nhi định bao giờ cho ta với ba con có cháu ẵm đây hả ? “

-“ Mẹ này....!chuyện này sao con biết được chứ ! “ _ cô đỏ mặt.

-“ Cái gì mà biết với không biết.

Hai đứa mau mau để ta có cháu chơi cùng đi, bà già này chỉ có mỗi nguyện vọng đó thôi ! “

-“ Ba mẹ yên tâm, con nhất định sẽ cố gắng ! “

Anh từ ngoài bước vào, trên tay cầm giỏ hoa quả, đằng sau là Bạch

lão phu nhân và Bạch phu nhân, họ đến thăm Tô Mỹ Lệ.

-“ Chào hai anh chị thông gia, hôm nay chúng tôi đến thăm con bé ! “

-“ A Noãn Noãn cậu cũng đến sao ? Lâu lắm rồi mới gặp lại cậu.

“

-“ Tiểu Nhiên, cậu đó từ lúc chuyển nhà đến giờ chẳng thấy tung tích gì ! Thì ra cậu là mẹ của Lệ nhi sao ? “

-“ Ừm đúng vậy, hai bên thông gia chúng ta cứ mãi không gặp được nhau, giờ có dịp gặp không ngờ lại là người quen.

Con chào bác, con là An Nhiên đây ạ ! “

-“ Là Nhiên Nhiên đó sao ? Đúng là vẫn xinh đẹp như xưa ! Không ngờ hai nhà chúng ta lại có duyên như vậy, bọn trẻ không hẹn mà gặp lại ! “

-“ Đúng là lương duyên định mệnh ! “

Anh nhìn cô, đôi mắt ánh lên vẻ hạnh phúc.

-“ E hèm, hai đứa nhóc này, người lớn đang ở đây đó ! “

Cô ngại ngùng quay đi chỗ khác, không ngờ buổi thăm bệnh mỳ lại biến thành buổi gặp mặt của hai nhà thông gia.

Đúng là buổi gặp mặt độc nhất vô nhị mà !.

Chương 152: 152: Adeline

Mọi người sau khi qua buổi nói chuyện vui vẻ thì Bạch phu nhân sai người đưa Bạch lão phu nhân về nhà còn mình thì “ bắt cóc “ Tô phu nhân đến trung tâm thương mại mua sắm, tội cho người ba đáng thương của cô phải đi xe về một mình.

Còn cô thì sau khi mọi người đã đi hết, cứ nhất quyết muốn về nhà khiến cho anh đành phải chiều theo, kêu trợ lí Trương đi làm thủ tục xuất viện.

Yêu một người là cảm giác muốn chiều chuộng, nâng niu người mình yêu, làm tất cả mọi thứ vì họ mà không cần biết lí do.

Hoặc có thể lí do đó chỉ có một đó là vì quá yêu nên muốn làm tất cả.

Giờ thì anh cũng đang được trải nghiệm cái cảm giác đó.

Thật hạnh phúc !

Sau khi trải qua cái chết ở kiếp trước, cô đã từng nghĩ cuộc đời mình là bóng đêm sâu thẳm, mãi mãi sẽ không nhận được chút ánh sáng cho đến khi gặp được anh.

Người đàn ông tỏa sáng rực rỡ, chính ánh sáng ấy của anh đã kéo cô ra khỏi bóng đêm u uất, sưởi ấm cho trái tim đã đóng băng của cô.

Nếu kiếp trước của cô là một trang giấy với mở đầu rực rỡ và kết thúc bởi hai chữ “ đau thương “ thì kiếp này của cô, trang giấy cuối cùng ấy lại lung linh, tuyệt đẹp làm sao ! Hệt như những vì sao sáng trên bầu trời đêm rộng lớn.

Kiếp này, cô muốn cùng anh trải qua tất cả, cùng nhau đi qua những chặng đường gian truân, khó khăn, đời đời kiếp kiếp hạnh phúc bên nhau.

-“ Dạ tôi làm xong giấy xuất viện cho thiếu phu nhân rồi ạ ! “ _ trợ lí Trương đưa tờ giấy cho anh.

-“ Ừm, à mà khoan đi đã, gọi em gái cậu đến đây gặp Lệ Lệ đi ! Dù sao cũng phải để cho hai người họ làm quen đã.

“

-“ Vâng thưa tổng tài, tôi xin phép ra ngoài gọi điện.

“

-“ Ừm đi đi, hẹn gặp ở nhà hàng Âu đường X.

“

Anh và cô đi lấy xe rồi đến chỗ hẹn trước, trong nhà hàng, không ngờ lại gặp được “ người bạn tri kỉ “ kia của anh.

Dù sao cũng là người quen, phép lịch sự nên có chắc chắn cô phải biết rồi.

Cô tiến đến phía cô ấy, chào bằng một nụ cười lịch sự.

-“ Cô là bạn của Tiêu Tiêu phải không ? Trùng hợp quá, nếu không phiền tôi có thể mời cô bữa này xem như lần đầu gặp mặt.

“ _ cô giơ tay ra biểu thị muốn bắt tay chào hỏi.

-“ Lần đầu gặp mặt ? Tiêu Tiêu, cô vợ nhỏ này của anh đúng là nảo cá vàng thật đó ! Rõ ràng lần trước đã gặp nhau rồi vậy mà quên nhanh quá.

“ _ cô ấy không thèm quan tâm Tô Mỹ Lệ, trực tiếp phớt lờ cái bắt tay đầy “ thiện cảm “ ấy của cô.

Cô nhanh chóng rút tay lại, đúng là không để cho người ta có chút mặt mũi nào cả.

Còn anh thì nãy giờ vẫn không dám nói lời nào với cô gái kia (nguyên do thì chắc ai cũng hiểu ha ! Vợ ông ở đó mà, nóc nhà này mà giận lên là toang đó chứ không phải đùa đâu :))).

-“ Lần trước chúng ta gặp nhau ấn tượng không mấy tốt đẹp, lần này thì có thể chào hỏi, giới thiệu chút về bản thân không ? “

-“ Được thôi, tôi là Adeline Laurent công nương nhà tử tước Laurent, tên tiếng trung của tôi là Lâm Nguyệt.

“

-“ Hoá ra gia thế cô hiển hách như vậy ! Giới thiệu với cô, tôi là Tô Mỹ Lệ, thiên kim Tô gia.

“

-“ Hoá ra chỉ là một thế gia nhỏ bé, Tiêu Tiêu, từ khi nào mà mắt thẩm mỹ của anh kém vậy.

Đối với gia tộc tử tước chúng tôi thì Tô gia gì đó của cô hoàn toàn không có cửa làm quen ! “

-“ Adeline, im lặng đi ! “

-“ Em đã bảo anh gọi em là Nguyệt Nguyệt mà ! Nghe nói ở trung quốc có danh xưng “ Bạch Nguyệt Quang “ để chỉ người trong lòng, như vậy em chính là bạch nguyệt quang của anh rồi không phải sao ? Vậy nên em mới lấy tên trung quốc là Nguyệt Nguyệt đó, hay không ? “

-“ Từ lúc nào mà cô có tư cách trở thành bạch nguyệt quang trong lòng anh ấy chứ ?! Xin lỗi, cái danh vị bạch nguyệt quang này, tôi nắm chắc rồi ! “

-“ Cô....!mặc kệ cô có quan tâm hay không, tôi vẫn thích anh ấy.

Tiêu Tiêu, nếu anh không thích gọi em là Nguyệt Nguyệt vậy thì gọi là Adeline cũng được, em sẽ gọi anh là Karlis vậy ! “

-“ Karlis ? “

-“ Đó là tên nước ngoài của anh ! Em biết đó, mẹ anh là trưởng công chúa của Anh quốc mà.

“

-“ Ha, đến tên của anh ấy cô còn không biết, vậy mà còn lên mặt.

“

Cô im lặng, không phản kháng lại.

Lời Lâm Nguyệt nói có sai đâu chứ ! Cô thật sự chả biết gì về anh cả, đến cái tên khác của anh cũng chưa từng biết.

-“ Adeline, đùa thế đủ rồi đấy.

Nếu cô không muốn ăn thì thôi, chúng tôi đi trước.

Với cả nhắc cô một câu, Lệ Lệ là vợ của tôi, dù cô ấy có thế nào cũng không đến lượt người khác xen vào bình phẩm ! “

Nói xong, anh kéo tay cô đi lên tầng, còn Lâm Nguyệt thì đứng sừng sững ở đó vì bất ngờ.

Không ngờ tới anh lại bảo vệ cô như vậy.

-“ Nếu như...!người đó là em thì thật tốt ! “ _ cô nói nhỏ, đôi lông mày nhíu chặt, đôi mắt cũng không còn vui vẻ nữa.

Lâm Nguyệt và Bạch Tiêu gặp nhau trong khoảng thời gian anh sống ở nước ngoài, thời điểm ấy cũng là lúc anh đang rất muốn quên đi hình bóng cô.

Lâm Nguyệt xuất hiện, từng bước từng bước tiến lại gần anh, nhưng không cách nào có thể chạm tới được trái tim đã được lấp đầy ấy.

Họ quen nhau gần chục năm, một khoảng thời gian rất dài.

Đã từng có nhiều lúc Lâm Nguyệt muốn thổ lộ hết lòng mình cho anh nhưng cô ấy sợ...!sợ anh sẽ từ chối, sợ rằng nói ra sẽ làm mất đi tình bạn này.

Yêu đơn phương là vậy, ta hạnh phúc vì sẽ không bao giờ bị từ chối

nhưng cũng sẽ đau khổ vì không bao giờ được chấp nhận.
Lâm Nguyệt thật sự rất giống Ngôn Cảnh.

Cả hai người họ đều mãi mãi không nhận lại được lời hồi đáp mà mình mong muốn nhất.

Cũng giống như chú sấu nhỏ mãi mãi không thể nhận được mật ngọt mà hoa dành cho loài bướm xinh đẹp kia..

Chương 153: 153: Dưỡng Nữ Trương Gia

Anh kéo một mạch cô lên tầng còn Lâm Nguyệt thì giấu nỗi buồn bã trong lòng, lặng lẽ rời khỏi nhà hàng.

-“ Tiêu Tiêu, cô ấy đi rồi ! “

-“ Ừm ! “

-“ Hôm nay anh thật soái đó, em nhận ra hình như mình càng ngày càng thích anh hơn rồi ! “

-“ Nói sai rồi, phải là yêu mới đúng.

“ _ chưa kịp để cô phản ứng lại, anh đã hôn vào môi cô, đánh dấu chủ quyền.

-“ Anh...!anh ở đây đông người vậy mà lại....!Không đứng với anh nữa, em vào trong phòng ăn trước.

“

Một lúc sau, trợ lý Trương dẫn theo em gái mình là Trương Vân Tuyết đến.

-“ Chào Bạch thiếu, thiếu phu nhân, tôi là Trương Vân Tuyết em gái của trợ lý Trương và cũng là trợ lý mà Bạch tổng sắp xếp cho thiếu phu nhân.

“

Cô có hơi bất ngờ về ngoại hình của em gái nhỏ này.

Lúc đầu cứ nghĩ rằng em gái của trợ lý Trương chắc phải là một cô gái trắng trắng, tròn tròn đáng yêu nhưng ai ngờ nhìn cô ấy ở hiện thực quả là khác xa so với trí tưởng tượng bay bổng của cô.

Trương Vân Tuyết là cô gái mang phong cách mạnh mẽ, khuôn mặt

ura nhìn, mái tóc màu nâu xoăn nhẹ được buông xoã ra ngang lưng.

Kết hợp với đó là chiếc áo sơ mi trắng và quần ống rộng đen kẻ sọc vàng toát lên vẻ trưởng thành, thanh lịch.

Hỏi ra mới biết, hoá ra Trương Vân Tuyết này lớn hơn cô năm tuổi, kém trợ lý Trương một tuổi.

Nói là em gái nhưng thực ra là dưỡng nữ của Trương gia, không có quan hệ máu mủ gì với trợ lý Trương.

-“ Chào chị, em là Tô Mỹ Lệ, chị có thể gọi em là Tiểu Lệ.

Em gọi chị là Tuyết tỷ nhé ?! “

-“ Được ! “

Đúng là lạnh lùng ghê ! Khác một trời một vực với trợ lý Trương đa cảm xúc kia, hờn tí là gọi điện kêu cô trấn át anh.

Nhưng, hình như vị trợ lý Trương này và cô em gái có tư tình.

Từ ánh nhìn đến cử chỉ hành động của hai người họ đều vô cùng thân mật, dường như còn vượt qua cả tình anh em.

Sau khi ăn xong, anh cùng trợ lý Trương thảo luận một số chuyện trong công ty còn cô và Trương Vân Tuyết thì đi dạo ở vườn hoa dưới sân nhà hàng.

Vừa đi hai người vừa trò chuyện vui vẻ, nhìn qua thì ai cũng nghĩ Trương Vân Tuyết là người ít nói, lạnh lùng nhưng thực chất thì không hề.

Hai người họ nhanh chóng bắt sóng được nhau và trò chuyện rất vui vẻ.

-“ Tuyết tỷ, có phải chị và trợ lý Trương....!“

-“ Nào có, hai người bọn chị không có chút quan hệ nào hết ! “ _ cô đỏ mặt.

-“ Em chưa kịp hỏi gì mà ! “ _ cô đáp lại với vẻ mặt ngây thơ vô số tội. Giờ thì chắc chắn là hai người này có gì đó muốn giấu mọi người rồi.

Cũng phải thôi, nếu thật sự Trương Vân Tuyết và trợ lí Trương yêu nhau, chưa chắc gia đình đã đồng ý mối quan hệ của bọn họ.

* reng reng *

-“ Thật ngại quá, em xin phép nghe điện thoại chút ạ ! “

-“ Cứ tự nhiên ! “

Cô nhìn tên người gọi, thì ra là Diệp Vân Y, chắc tầm này người của anh cũng đã đưa Diệp phu nhân về nhà an toàn rồi.

-“ Alo chị Y Y ? “

-“ Tiểu Lệ, chị nghe mẹ nói em bị thương có phải không ? Chị có đến bệnh viện tìm em nhưng nghe y tá nói em xuất viện rồi.

Em có ổn không ? Vết thương có nặng lắm không ? “

-“ Em không sao, chỉ bị trầy xước một chút thôi ! Chị không cần quá lo lắng đâu.

À bác gái thế nào rồi ạ ? “

-“ Mẹ chị bây giờ đã hồi phục được nhiều rồi, cảm ơn em rất nhiều Tiểu Lệ ! Cảm ơn em nhiều lắm ! “

-“ Không có gì mà, chị là bạn của em đương nhiên em sẽ dốc sức giúp đỡ ! Thôi có gì tí em gọi lại sau nhé, em đang ở bên ngoài không tiện nói chuyện.

“

-“ Vậy mai chị đến nhà thăm em nhé ! Nhớ ở nhà đó ! “

-“ Vâng, chào chị “

Cô cúp máy rồi đi qua chỗ Trương Vân Tuyết tiếp tục nói chuyện.

-“ Xin lỗi chị, em nói chuyện xong rồi ! Mình nói tiếp về chuyện bạn nãy đi, hai người thật ra là mối quan hệ gì vậy ? “

-“ Quan hệ gì đâu chứ ! Chẳng qua chỉ là anh em trong nhà với nhau mà thôi, không hơn không kém.

“

-“ Có thật vậy không ta ?! Sao em thấy trợ lí Trương cứ nhìn chị không rời mắt, trong bữa ăn còn gấp đồ ăn cho chị, nhìn thế nào cũng không phải là quan hệ anh em bình thường.

“

-“ Gấp đồ cũng bình thường thôi mà.

Là anh thì chăm sóc em gái có gì lạ đâu chứ ! “

-“ Thôi đi, chị đừng lừa em, với chuyện tình yêu này em hiểu rõ lắm đó ! Chị kể em nghe đi, có gì em làm quân sư cho hai người.

“

-“ Haizzz đúng là chịu thua đũa hóng chuyện như em đó ! Phải, chị và anh ấy thật ra từ lâu đã biết được tình cảm trong lòng đối phương là như nào.

Cũng biết rằng trong lòng mình cũng có loại cảm giác đó nhưng bọn chị không dám thổ lộ với nhau....!“

-“ Là vì gia đình phải không ? “

-“ Ừm, chị là trẻ mồ côi, từ khi 5 tuổi đã được gia đình anh ấy nhận nuôi, bồi đắp để trở thành người có thể trợ tá cho anh ấy quản lí Trương gia.

Đối với chị mà nói, quan hệ của hai người từ lâu đã được định sẵn là chủ - tớ.

“

-“ Chị tài giỏi như vậy, làm gì mà không xứng với trợ lí Trương chứ ! “

-“ Anh ấy là một người tài giỏi, gia thế thì cũng được gọi là có chút địa vị trong xã hội.

Còn chị thì sao ?! Chị chỉ là một đứa trẻ mồ côi được nhà họ nhận nuôi.

Em biết không, lúc mới gặp anh ấy, chị đã cảm thấy yêu anh ấy rồi !

Anh ấy tỏa sáng ấm áp như ánh nắng mặt trời vậy, từng bước từng bước chiếu tia sáng ấy lên người chị.

Khiến đôi lúc chị tưởng rằng mình là một hạt ngọc trai cao quý có thể sánh đôi cùng anh ấy.

Nhưng thực chất chị chỉ là một viên đá nhỏ bé, mãi không có được ánh hào quang ấy.

“

-“!”

-“ Chị đã từng nghĩ nếu mình có thể trở nên tài giỏi hơn nữa thì liệu có thể ở bên anh ấy không ? Liệu anh ấy có nguyện ý vì tình yêu này mà phản đối gia đình mình không ? “

-“ Chắc chắn trợ lí Trương sẽ nguyện ý mà, vì em biết anh ấy là người giàu tình cảm, đã yêu ai là sẵn sàng hi sinh tất cả.

“

-“!”

Trương Vân Tuyết im lặng hồi lâu, chỉ thấy đôi mắt của cô ấy ánh lên tia hy vọng sau khi nghe thấy lời cô nói..

Chương 154: 154: Hoàn Thành Tâm Nguyên

-“ Nói chuyện với em, tâm trạng chị tốt lên nhiều rồi, cảm ơn em ! “

-“ Không có gì đâu ạ, dù sao sau này hai chị em mình cũng làm việc với nhau lâu dài mà ! Làm quen trước, hiểu được tính nhau sẽ tốt hơn cho đôi bên.

“

-“ Em nói đúng, à phải rồi, sắp tới đạo diễn Ngô Bân sẽ casting chọn diễn viên cho bộ phim mới của bà ấy, chị giúp em nhận nhé ? “

-“ Vâng được ạ, nhưng mà lịch casting ra sao chị nhớ nhắc cho em nhé ! “

-“ Em không cần phải cast đâu, đạo diễn Ngô chỉ đích danh muốn em làm nữ chính trong phim của bà ấy mà.

“

-“ Thật sao, vậy thì tốt quá ! “

-“ Nghe nói thứ bảy tuần này em đi dự lễ trao giải bộ phim xuất sắc nhất năm phải không ? “

-“ Vâng, đến lúc đó chị đi cùng em nhé, dù sao cũng nên giới thiệu chị là trợ lí mới của em cho mọi người biết.

“

-“ Ừm, chắc chắn rồi ! Mình nói chuyện cũng lâu rồi, lên phòng xem hai người họ bàn bạc xong chưa nhé ?! “

-“ Vâng ! “

Cô và Trương Vân Tuyết rời hoa viên lên phòng ăn gặp anh và trợ lí Trương, hai người họ vẫn đang bàn bạc về một dự án nào đó.

Trợ lí Trương và Bạch Tiêu về mặt của hai người họ đều không mấy vui vẻ.

-“ Có chuyện gì vậy ? Công ty có chuyện gì sao anh ? “

-“ Không có gì nghiêm trọng lắm chỉ là có lẽ sắp tới anh sẽ phải bay qua Pháp một chuyến giải quyết một số việc.

“

-“ Chuyện gì vậy ? Pháp hình như là nơi sinh của Adeline nhỉ ? Anh tính qua đó làm gì ? “

-“ Chỉ là bàn chút chuyện làm ăn với Từ tước Laurent mà thôi, hoàn toàn không liên quan gì đến cô ta cả, em đừng lo lắng.

“

-“ Thật không đó ? Trông chả đáng tin chút nào cả ! “

-“ Giờ mới biết vợ anh cũng ghen đó nha ! Hũ giấm nhỏ à, yên tâm đi chồng em không bị nữ sắc mê hoặc đâu.

“

-“ Ai là hũ giấm chứ ? Em không hề ghen, chỉ là không muốn anh đi qua đó công tác mấy hôm mà về nhà em cao được thêm mấy mét thôi ! Thu lại sức quyến rũ của anh đi, như vậy mới bớt lo được.

“

-“ Hay em khoá anh lại bên mình đi ! Như vậy đảm bảo anh chỉ yêu có mình em.

“

-“ E hèm, chúng tôi xin phép về trước, Bạch thiếu và thiếu phu nhân cứ tự nhiên.

“

-“ Chị về ạ, vậy em tiễn chị đi ! “

-“ Không cần quan tâm đến chị, mau đỡ Bạch tổng của em đi ! Chị và trợ lí Trương về trước đây, thế nhé ! “

-“ Tại anh đó, làm cho mặt mũi em mất hết rồi ! “

Anh ôm cô vào lòng, bế kiệu công chúa đi ra khỏi nhà hàng thu hút

bao ánh nhìn xung quanh.

Trả thù được rồi, cảm giác thân thể nhẹ nhõm hơn hẳn.

Chỉ là đến giờ cô vẫn không liên lạc được với Pipi và không mở được hệ thống.

Không phải lại có chuyện gì rồi chứ ? Mong rằng đó chỉ là cô suy nghĩ quá nhiều mà thôi, nếu thật sự có chuyện gì...!thì có lẽ sẽ là chuyện mà trước sau gì cô cũng sẽ phải đối mặt.

-“ Gì mà trầm tư vậy ? “

-“ Em không gọi được Pipi ! “

-“ Là tên của hệ thống nhỏ của em sao ? “

-“ Ừm ! “

-“ Đừng lo sẽ không sao đâu, tin anh.

“

Bạch Tiêu nói như vậy khiến cô có cảm giác an tâm hiện nhiều nhưng sao khi nghe chuyện này, anh có vẻ bình tĩnh quá vậy ? Như thể đã biết trước được chuyện gì đó không bằng.

Đột nhiên cô cảm thấy buồn ngủ quá, tựa như đôi mắt bị ai kéo xuống vậy, không thể mở ra được.

Khung cảnh lúc cô mở mắt ra đã là ở trong hệ thống.

Xét thấy kia chủ đã hoàn thành tâm nguyện trước khi mất, hệ thống sẽ tự động khoá và đưa linh hồn kí chủ đi đầu thai chuyển kiếp sau 15 ngày nữa chúc mừng kí chủ, mong rằng khi kết thúc trải nghiệm của hệ thống trùng sinh chúng tôi, kí chủ sẽ đánh giá loại tốt nhà !

-“ Chuyện...!chuyện gì vậy ? Pipi, sao em lại nói như vậy được chứ ?!

“

Xin lỗi kí chủ, tôi không phải Pipi, tôi là 011, người thay thế Pipi giúp kí chủ hoàn thành việc đầu thai chuyển kiếp.

-“ Vậy còn Pipi đâu ? Em ấy đâu rồi ? Tôi muốn gặp em ấy, tôi còn rất nhiều điều chưa thực hiện mà...!“

Cô bị đẩy ra khỏi hệ thống, choàng tỉnh dậy, khuôn mặt trắng bệnh vì sợ hãi.

Hệ thống rút cuộc tại sao lại để người khác thay thế Pipi kia chứ ? Lẽ nào vì Pipi cố tình giúp cô được ở lại thế giới này mà đã làm trái quy tắc nào đó của hệ thống ?

-“ Sao vậy ? Anh đang định gọi thì em tỉnh dậy, về đến nhà rồi, mau vào thôi ! “

-“ À...!vân..g “

-“ Nhìn sắc mặt em có vẻ không được tốt cho lắm, vết thương bị nhiễm trùng sao ? “

-“ Không...!chỉ là em hơi mệt một chút, em lên phòng nghỉ trước đây ! “

Cô đi một mạch về phòng, đóng cửa lại, cô không muốn khóc, cũng không muốn anh nhìn thấy mình khóc nhưng cô không thể ngăn được những giọt nước mắt ấy, những giọt nước mắt đau lòng sau khi biết được sắp phải xa anh.

Mãi mới có được đoạn lương duyên này, cô làm sao có thể dễ dàng từ bỏ được.

Yêu một người khi đã quá sâu đậm, sẽ không thể nào buông tay, dù có cố gắng đến mấy vẫn không thể.

Càng hướng hồ cô đã hứa với anh rằng sẽ sống với nhau trọn đời trọn kiếp, đầu bạc răng long.

-“ Em yên tâm, anh nhất định sẽ có cách giúp em ở lại với anh.

“

Sau khi cô đi thì anh cũng gỡ bỏ khuôn mặt vui vẻ của mình, trở lại bộ dạng ưu phiền, chắc có lẽ anh đã biết được chuyện cô sắp phải rời xa anh, rời xa thế giới này.

Màn đêm đen tĩnh mịch, u uất như chính nỗi lòng của hai người đang còn suy tư, trầm trồ về một vấn đề nan giải..

Chương 155: 155: Vong Hồn Các

Chữ “ tình “ đúng là một liều thuốc độc ! Có thể điều khiển cảm xúc, tâm trạng của mỗi người.

Vì yêu mà sinh lòng căm hận, vì yêu mà đánh đổi tất cả, có chết cũng đáng...

Cô thu mình lại một góc trong căn phòng tối tăm, hai tay ôm lấy khuôn mặt đang nức nở, đôi mắt sưng đỏ trông đáng thương đến tận cùng.

-“ Pipi....!em đâu rồi ! Làm ơn hãy trả lời chị đi....!”

Pipi hiện giờ là niềm hy vọng duy nhất của cô, là tia hy vọng cuối cùng của cô hiện giờ.

Nhưng, ngay cả tia hy vọng duy nhất ấy cũng đang dần vụt tắt, để lại cho cô niềm u uất, chua xót.

Sao vậy Lệ Lệ, em mới không ở đây có mấy hôm mà chị đã thành ra bộ dạng này rồi ! Xin lỗi vì đã bỏ rơi chị ở đây một mình.

Pipi xuất hiện, toàn thân đều là vết thương, nhưng vẫn nở nụ cười ấm áp trước mặt cô khiến cho cô không kìm được mà ôm chầm lấy.

-“ Em bị thương rồi, mấy ngày nay em đi đâu vậy ? Sao lại để bản thân thành ra thế này ? Có phải tại chị không ? “ _ cô nhìn Pipi với vẻ mặt sốt sắng.

Em không sao, chị đừng có khóc nữa được không ?

-“ Được được, chị không khóc nữa nhưng để chị băng vết thương lại cho em nhé ! “

Lệ Lệ ngốc, em là robot, vết thương sẽ tự lành lại, chị không cần phải bôi thuốc cho em đâu.

Với lại chị đừng có mà tự trách đó, những vết thương này là đó em hoàn thành không tốt nhiệm vụ chủ nhân giao phó nên mới bị phạt, không phải đó chị đâu.

Dù Pipi nói như vậy nhưng cô biết, em ấy bị trách phạt chắc chắn là đó đã giúp cô.

Thân là robot trùng sinh của hệ thống, em ấy đã vì cô mà làm trái luật lệ quan trọng nhất mà một robot không nên phạm phải, còn vì cô mà tìm kiếm tư liệu mật của những vị kia chủ trước đó của hệ thống.

Sau khi trùng sinh lại, ngoài Bạch Tiêu và gia đình ra thì người đối tốt với cô mà không cần sự đền đáp nào cả chính là Pipi.

Pipi mặc dù là robot nhưng lại có được thất tình lục dục, biết khóc, biết cười, có suy nghĩ riêng và cũng có cả tình cảm riêng.

Nếu không phải tại cô thì Pipi chắc chắn sẽ là robot được chủ nhân hệ thống coi trọng nhất.

Thôi mà, đừng bày ra bộ mặt dẫn vật đó nữa, em đã nói là không sao rồi mà.

À đúng rồi, tư liệu về người phụ nữ kia em đã tìm được cho chị rồi đó ! Cũng tìm ra được khe hở của hệ thống trùng sinh này rồi.

-“ Thật vậy sao ? “ _ cô bất ngờ

Em đã bao giờ nói đùa những việc này với chị chưa ?! Người phụ nữ duy nhất thoát khỏi hợp đồng của hệ thống là một tiểu thư của hộ bộ thư tụng thư thời Tần tên là Liên Tâm Vũ.

Kiếp trước vì tin tưởng muội muội ruột cùng cha khác mẹ của mình mà bị chết đuối.Trùng sinh sống lại, cô ấy đã trả được mối thù kiếp trước, đồng thời cũng tìm được tình yêu của mình.

Nhưng cũng giống như chị, vì vướng phải hợp đồng đó của hệ thống nên sau khi hoàn thành tâm nguyện kiếp trước, linh hồn của cô ấy bị đưa về trung tâm hệ thống và bị nhốt trong Vong hồn Các của hệ

thống.

-“ Vậy...!cô ấy làm sao thoát được khỏi đó ? “

Cô ấy trong những năm ở trong Vong hồn Các đã tìm ra được một kẽ hở của hệ thống mà từ đó có thể giải thoát bản thân, quay về trần gian, cùng người yêu sống hết một kiếp hạnh phúc.

Mà trong lúc tự giải thoát bản thân, cô ấy cũng đã viết ra một bức thư về cách xoá bỏ hợp đồng trong hệ thống cho những kí chủ khác.

Nhưng do chủ nhân đã biết đến sự tồn tại của bức thư kia nên đã tạo ra kết giới phong tỏa Vong hồn Các lại, không cho bất cứ ai có cơ hội vào trong đó tìm được bức thư kia...

-“ Vậy tức là...!chúng ta không có cơ hội sao ? Niềm hy vọng cuối cùng cũng đã mất, có lẽ...!ông trời đã định kiếp này của chị sẽ không được như ý nguyện, mãi mãi cô độc...!“

Lệ Lệ ngốc này, em còn chưa nói xong chị đã bị quan thế là sao hả ? Uống công mấy ngày nay em tìm cách lấy bức thư kia cho chị, còn chị lại ngồi đây tuyệt vọng, chán nản.

-“ Em ...!em nói vậy tức là...!tìm được rồi sao ? “

Chứ sao nữa, em là robot trùng sinh cao cấp nhất của hệ thống đó, chuyện này cũng thường thôi !

-“ Nhưng rõ ràng lúc nãy em đã nói rằng chủ nhân của em đã lập kết giới vô cùng nghiêm ngặt phong tỏa lối vào Vong hồn Các mà, so em có thể vào được kia chứ ? Chẳng nhẽ....!những vết thương này....”

À...!ờm...!thôi chuyện này để sau hẵng nói đi, chuyện quan trọng lúc này là phá bỏ được hợp đồng kia !

-“ Pipi, thực sự cảm ơn em rất nhiều, không có em chắc chị...!“

Đừng có nói mấy điều gở đó nữa, chị yên tâm, có em ở đây, chị chắc chắn sẽ sống hạnh phúc !.

Chương 156: 156: Bích Thiên Liên Tâm Ngọc

-“ Vậy....!nội dung của bức thư đó thế nào ? “ _ cô nói với giọng hồi hộp.

Theo bức thư của người phụ nữ đó để lại thì cách để xoá bỏ hợp đồng đó là phải tìm được đủ 5 món trong bộ trang sức “ Bích Thiên Liên Tâm Ngọc“ trong truyền thuyết do chính tay chủ nhân đời trước của bọn em tạo ra.

Mà em đã tra ra được, trung hợp thế nào, những nhiệm vụ trước mà hệ thống giao cho chị đều là tìm những món phụ kiện trong bộ trang sức đó.

Chúng ta đã tìm được chiếc vòng Ngọc bích, dây chuyền “ Nước mắt người cá “, nhẫn Thạch anh tím.

Giờ chỉ còn đôi hoa tai khắc chữ “ Liên “ thường được gọi là “ Bích Liên Hoa “ và chiếc nhẫn “ Thiên Tâm “ nữa thôi.

-“ Nhưng chúng ta làm gì có tung tích của những món trang sức còn lại ? “

Chuyện này....!không giấu gì chị, em chỉ biết mỗi tung tích của “ Thiên Tâm “ nhẫn thôi ! Còn đôi hoa tai kia....

-“ Không sao, mấy ngày nay vất vả cho em rồi ! Cảm ơn em rất nhiều ! Phần việc còn lại, chị sẽ tự mình làm nốt.

“

Vậy được, nếu có xảy chuyện gì em sẽ giúp chị ! Còn giờ thì em cần vào bên trong hệ thống giải quyết một số chuyện khác.

-“ Ừm, cảm ơn em ! Nếu vị chủ nhân đó có gây khó dễ cho em thì cứ nói với chị.

Dù gì tất cả những chuyện em làm đều là giúp chị.

“

Chị yên tâm đi mà, chắc chắn sẽ không sao đâu ! Thôi em đi đây, có chuyện gì nhớ nói với em đó nha !

-“ Được rồi mà, em cứ yên tâm, chị chắc chắn sẽ báo tin tốt cho em vào một ngày không xa ! “

Em mong chờ tin tốt của chị đó, vậy nhà em đi đây !

-“ Ừm, bye bye ! “ _ cô hí hửng đáp lại Pipi

Cô cầm bức thư Pipi đưa cho, vội vàng mở ra xem lại một lần nữa.

Cuối cùng cũng tìm được nó, cơ hội giúp cô được sống hạnh phúc bên anh trọn đời.

Cô cầm bức thư đó trên tay mà nâng niu như một bảo vật vô giá.

Có lẽ nó đúng là thứ quan trọng và vô giá đối với cô, là thứ quyết định xem liệu cô có thể có được hạnh phúc hay không.

-“ Vợ, anh vào nhé ? “ _ anh đứng ngoài cửa phòng gõ liên hai tiếng

Cô chạy nhanh ra mở cửa cho anh rồi ôm chầm lấy người đàn ông trước mặt, vui sướng đến tột độ.

-“ Có chuyện gì mà em vui vậy ? “ _ anh cũng choàng tay qua eo cô.

-“ Cuối cùng em cũng tìm được cách để ở lại đây rồi ! “ _ cô vui đến mức khóc nức nở.

Anh nghe xong cũng vô cùng bất ngờ, thật may ông trời không tuyệt đường sống của hai người, cuối cùng cũng có cách níu giữ cô ở lại nơi đây.

Hai người ôm chặt lấy nhau, anh bế cô lên, không nhịn được mà hôn lấy đôi môi hồng mềm mại trước mắt.

Hai người họ đã bỏ lỡ nhau một kiếp, kiếp này, cùng nhau trùng sinh sống lại, hai người họ cuối cùng cũng đã tìm được nhau, tìm được

một nửa hoàn hảo của mình.

Giờ đây, không gì có thể ngăn cản được hạnh phúc của hai người.

Cả hai kiếp, hỏi đã phải gian truân, vất vả, trải qua bao sóng gió, trắc trở để đổi lấy quãng thời gian còn lại được ở bên nhau.

Vợ, cảm ơn em đã đến bên anh, chắc chắn rằng cuộc sống sau này của anh sẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất bởi vì....!có em bên cạnh.

Yêu em !

Tiêu Tiêu, em thật sự rất cảm ơn anh, cảm ơn anh vì đã xuất hiện trong cuộc đời em, cho em biết hai chữ hạnh phúc là như nào.

Cảm ơn anh vì đã thắp sáng cuộc đời tối tăm của em, cho em biết thế nào gọi là cảm giác được yêu, được quan tâm, được trân trọng và được chăm sóc.

Em mong rằng, quãng đời còn lại của em sẽ nắm tay anh đi hết một đời một kiếp hạnh phúc.

Yêu anh !.

Chương 157: 157: Nghịch Thiên Mệnh

(Sáng hôm sau)

-“ Ừm...!” _ cô mắt nhắm mắt mở dụi dụi đôi mắt

-“ Dậy đi thử con thích ngủ nướng ! Anh đã chuẩn bị sẵn bữa sẽ sáng ở dưới nhà rồi, mau xuống ăn đi kẻo nguội mất.

“ _ anh đến bên giường cô, xoa xoa đầu.

Cô đưa tay tìm điện thoại.

-“ Mới có 8 giờ, anh gọi em dậy sớm vậy ? “

-“ Pipi vừa mới nhắc rằng em chỉ có hạn trong vòng 1 tháng thôi, một tháng sau nếu em không tìm được thì....!” _ giọng anh nhỏ dần rồi rơi vào trầm lặng.

-“ Vậy sao...!em biết rồi, anh xuống nhà trước đi ! “ _ cô cố gắng dùng nét diễn của mình, tỏ thái độ bình tĩnh trước mặt anh nhưng cô nào hay biết tất cả tâm trạng của cô đã bị anh nắm rõ hết tất thảy. Anh yên lặng, không nói gì chỉ cúi đầu đi xuống lầu.

Một tháng cho việc tìm kiếm bộ trang sức đó quả thực rất khó ! Xác suất cô thành công tìm được không đến 10% bởi vì ngoài tung tích của “ Thiên Tâm “ nhả ra thì cô không biết đôi hoa tai “ Bích Liên Hoa “ hiện giờ đang ở đâu.

Tia hy vọng cuối cùng của cô liệu sẽ được như ý nguyện của cô mà trở thành hiện thực hay là....!sẽ vụt tắt mãi mãi ?

Sao vậy ? Mới sáng ngày ra mặt chị đã ỉu xù như bánh đa nhúng nước vậy ? À sáng nay lúc chị đang vẫn còn say giấc nồng, em có nói chuyện với Tiêu ca ca về chuyện thời hạn đó ! Anh ấy đã nói với chị chưa ?

-“ Ừm, anh ấy nói rồi ! Nhưng thời hạn một tháng sợ không kịp...!”

Về chuyện đó, em cũng chỉ cầm cự đến thời gian đó thôi, trong lúc chị đi tìm “ Thiên Tâm “ nhẩn, em sẽ tìm kiếm tiếp thông tin về đôi hoa tai “ Bích Liên Hoa “.

Yên tâm là sẽ kịp thôi mà !

-“ Mong là như những lời em nói, mọi chuyện đều sẽ ổn cả ! “

Cô nghĩ cô có thể làm trái quy định của Thiên giới mà nghịch thiên cải mệnh được sao ? Sở sinh tử đã ghi rõ, há có thể làm càn ?!

Chủ thượng, người....!không phải người đi giải quyết công việc sao ?

Nếu ta không ở đây, người định giúp cô ta sao ? Người đừng quên, dù người là robot vô tri vô giác nhưng cũng là người của bốn tọa, người làm sai Thiên giới sẽ trừng phạt cả hệ thống này, như vậy cũng đáng sao ?

Đáng chứ ! Trước khi gặp kí chủ, ai cũng coi tôi là một con robot vô dụng, không có tình cảm, suy nghĩ nhưng cô ấy thì khác.

Cô ấy quan tâm đến cảm nhận của tôi, trước giờ không bao giờ nghĩ tôi là một con robot vô hồn.

Pipi, người làm càn quá rồi đó ! Dám không coi bốn tọa ra gì sao ?

Nếu người biết quay đầu là bờ, không giúp cô ta nữa thì ta sẽ vẫn giữ nguyên chức vị của người, còn nếu như người không nghe lời ta, vẫn tiếp tục giúp đỡ ta nhất định sẽ khiến cho người không còn trên thế gian này nữa !

Như ý nguyện của người, sau khi tôi hoàn thành tâm nguyện của mình giúp được cô ấy, tôi nhất định sẽ quay về cho chủ thượng tùy ý xử phạt.

Được, được lắm, người đúng là không coi bốn tôn ra gì rồi phải không ? Vậy thì cứ chờ hồn phi phách tán, biến mất mãi mãi đi !

Nói xong, chủ thượng biến mất còn Tô Mỹ Lệ thì vẫn đang bàng hoàng trước những lời nói của hắn ta.

Hoá ra vì giúp cho cô mà Pipi chấp nhận đánh đổi cả tước vị bấy lâu nay của mình, đánh đổi cả mạng sống.

-“ Pipi....!chị....!“

Aiya tiểu Lệ mít ứót, chị đừng có mà khóc đó, chuyện này không phải do chị mà ! Bình tĩnh lại nghe em nói này, bây giờ thời gian có hạn, chưa chắc em đã cầm cự được giúp chị đến nổi một tháng nên chị hãy nhanh chóng nhất có thể tìm ra được nốt 2 món phụ kiện cuối cùng đi.

-“ Nhưng còn em thì sao ? “

Đừng lo cho em, chủ thượng của bọn em tuy nói vậy thôi, ngoài lạnh trong nóng ấy mà, chắc chắn chủ thượng sẽ tìm cách cứu em thôi ! Dù sao em cũng là con cưng của ngài ấy, chị yên tâm đi !

-“ Em nói có thật không ? Đừng giấu diếm chị bất cứ chuyện gì nhé ! “

Ừm, em nói thật mà ! Sẽ không sao đâu, việc quan trọng trước mắt là chị phải mau chóng tìm cho được “ Thiên Tâm “ nhẫn và đôi hoa tai “ Bích Liên Hoa “ kia.

-“ Được, chị sẽ nhanh chóng hết sức có thể tìm ra được 2 món phụ kiện đó ! “

Chúc chị may mắn, em đi trước đây !.

Chương 158: 158: Ton Étoile Brillante

Pipi biến mất vào trong hệ thống chỉ để lại cho cô lời nhắn cuối cùng là núi Vân Sơn - địa điểm có thể tìm ra “ Thiên Tâm “ nhắn.

-“ Vợ, em làm gì trên đó mà lâu vậy ? Đồ ăn sắp nguội rồi đó ! “

-“ Em xuống liền đây ! “

(Một lúc sau)

Cô đi xuống lầu ăn sáng cùng anh.

Hôm nay là ngày diễn ra lễ nhận giải ba năm có một “ Đế Hậu “ trong truyền thuyết.

-“ Tối nay anh đi cùng em đến lễ nhận giải “ Đế Hậu “ nhé ? “

-“ Đương nhiên rồi, cầu còn không được ! “

-“ À phải rồi, Pipi đưa cho em địa điểm để tìm “ Thiên Tâm “ nhắn rồi ! Là núi Vân Sơn.

“

-“ Núi Vân Sơn sao ? Nghe đồn ngọn núi đó là nơi cất giữ nhiều bảo vật hoàng gia Trung Quốc thời xưa ! “

-“ Em cũng không biết nhưng Pipi đã bảo vậy rồi thì mình không thể không đi đến ! “

-“ Được vậy mai chúng ta đi ! “

-“ Ừm, dù sao em cũng phải còn chuẩn bị một số đồ phòng trừ chuyện xấu xảy ra.

“

Hai người thống nhất với nhau ngày mai sẽ xuất phát đến núi Vân Sơn.

Nhưng vì núi Vân Sơn rất rộng nên có thể sẽ phải ở lại đó tìm 3-4 hôm.

Truyền thuyết có kể rằng “ Thiên Tâm “ nhẫn là chiếc nhẫn đôi với Thạch anh tím nhẫn tượng trưng cho tình yêu trong sáng, một lòng chung thủy với nhau.

“ Thiên Tâm “ nhẫn cũng chính là vật đính ước mà cô gái trao cho người mà mình thương yêu.

Chỉ tiếc rằng đây là một truyền thuyết bị thảm, đau thương.

Hai người họ cuối cùng vẫn không thể đến được với nhau.

Chàng trai thì vì địa vị mà lu mờ lí trí, cô gái thì đau khổ đợi chờ một trái tim mãi mãi không thuộc về mình.

Kể từ đó “ Thiên Tâm “ nhẫn và Thạch Anh Tím nhẫn mới mỗi chiếc một nơi.

Cái thì trên đỉnh núi cao chót vót, trên đỉnh ánh sáng bao quanh, chiếc thì sâu dưới đất, ở trong góc khuất u tối.

Thạch anh tím nhẫn được điểm xuyên bắt mắt bằng viên Ngọc có ánh sáng màu tím nhưng u uất, náo nức, “ Thiên Tâm “ nhẫn thì được khắc chữ Tâm duy nhất trên thân, chữ “ Tâm “ ấy tượng trưng cho tình yêu mà cô gái mong ước, tâm liền tâm mãi mãi không xa cách.

Ăn sáng xong, anh đưa cô đến một tiệm thiết kế váy dạ hội sang trọng mà hầu hết các minh tinh nổi tiếng hiện giờ đều đặt ở đây.

-“ Chọn cho cô ấy bộ đẹp nhất của cửa tiệm các người ! “ _Anh dùng khuôn mặt và khí chất nồng nặc mùi tiền nói.

Tất cả các nhân viên trong cửa tiệm từ lúc cô và anh bước vào đã bàn tán không ngớt.

Họ không ngờ rằng được gặp couple mà họ tận tâm tận lực đẩy thuyền.

Một số nhân viên nữ trong cửa tiệm thì lại mê mết trước nhan sắc

của hai vị thần tiên hạ phàm này.

-“ Mọi người...!làm phiền dẫn tôi đến chỗ thử đồ...!” _ cô ngượng ngùng cất tiếng nói.

Các nhân viên nhanh chóng thu liệm lại ánh mắt, mau chóng đến chỉ dẫn cho cô.

Bộ váy đầu tiên cô thay là bộ váy thiên về phong cách trưởng thành gợi cảm.

Đầm đuôi cá màu đen ánh bạc kết hợp với lớp ren mỏng, phía trên thì trễ nải ở phần vai và phần lưng thì được khoe trọn.

-“ Không được bộ này quá hở rồi ! “ _ anh phàn nàn với nhân viên.

-“ Em cũng cảm thấy vậy ! Để em đi thử bộ này.

“

Cô cầm bộ váy đã mình ưng ý nhất từ đầu đến giờ mặc cho anh xem, là kiểu váy công chúa.

Phần dưới thì xoè rộng điểm xuyến bởi những bông hoa nổi, phía trên, chính giữa ngực là một chiếc nơ to và đằng sau là dải ruy băng dài màu hồng.

-“ Anh thấy thế nào ? Bộ này đẹp mà đúng không ? “

-“ Không được, bộ này hở vai nhiều quá ! “

-“ Thừa Bạch Tổng, phần vai và ngực gần như đã được chiếc nơ to kia che đi gần hết rồi ạ, tôi thấy phu nhân mặc rất đẹp, không bị hở quá nhiều đâu ạ ! “

-“ Không, tôi nói hở là hở, mau lấy bộ khác cho cô ấy ! “

Haizzz đúng là hết cách với Bạch Tiêu mà ! Lựa suốt từ nãy tới giờ bộ nào cũng kêu quá hở hang, chả nhẽ giờ cô quần cả cái chần bông quanh người đi dự để vừa lòng anh ?!

Sau một hồi lựa đi lựa lại, thay đi thay lại gần trăm lần thì cuối cùng anh cũng ưng ý được một bộ váy.

Bộ váy này là của nhà thiết kế Anna vô cùng nổi tiếng có tên gọi là “ ton étoile brillante “ dịch ra có nghĩa là “ ngôi sao sáng nhất của anh

“.

Đúng như tên gọi của bộ váy này, tất cả thân váy đều được điểm xuyên bằng những viên kim cương nhỏ lấp lánh.

Phần trên, chính giữa đập một viên kim cương đã được chạm trổ thành hình trái tim sáng chói kết hợp với chiếc áo choàng ngắn.

Ở quanh eo còn được gắn thêm một sợi dây kim cương nhỏ, đầy những hình ngôi sao lấp lánh.

Trông cô như đang khoác trên mình cả một dải ngân hà tuyệt đẹp vậy.

-“ Oa.....!phu nhân mặc bộ này lên trông thật đẹp ! Cô Anna mà nhìn thấy được chiếc váy đã tìm được chủ nhân của nó chắc sẽ hạnh phúc lắm ! “

-“ Cảm ơn mọi người đã quá khen ! Hôm nay vất vả cho mọi người rồi, nhờ có mọi người tôi mới tìm được chiếc váy ưng ý này ! “

-“ Bà xã, hay chúng ta đừng do dự lễ trao giải kia nữa ! Em đẹp thế này, cho bọn chúng ngắm thật hời cho họ quá ! “

-“ Anh đó, bớt bớt lại đi ! Dù sao em cũng có chồng rồi, tất nhiên sẽ không quan tâm đến phái nam khác ngoài chồng em rồi ! “

-“ Là em nói đó ! “

Anh nói rồi hôn cô một cái khiến cho cả cửa tiệm được một phen bóng mắt..

Chương 159: 159: Mật Thất

Cô ngại ngùng tiếp nhận nụ hôn của anh, một lúc sau thì mặt cô đã ửng hồng hết cả lên.

Các nhân viên nữ trong cửa tiệm cũng đã chớp lấy thời cơ đặc biệt, lưu giữ lại được hình ảnh của 2 vị thần tượng trong không gian ngọt ngào ấy.

-“ Anh này, ở đây còn có nhiều người khác mà ! “ _ cô nép sau người của anh, giọng thủ thỉ.

-“ Có ai nhìn thấy vừa rồi có chuyện gì xảy ra không ? “ _ anh nhìn một lượt đám nhân viên đang còn ngỡ ngàng.

-“ Dạ không, chúng tôi không nhìn thấy gì cả, hai vị cứ tự nhiên như ở nhà ạ ! “

Cô nhân viên càng nói càng khiến cho Tô Mỹ Lệ thêm phần ngại ngùng.

Cô giục anh thanh toán rồi nhanh nhanh chóng chóng đi ra xe.

-“ Anh đó, lúc này.....!“

-“ Anh hôn vợ mình thì có gì là sai chứ ! Ngược lại là em đó, da mặt quá mỏng đi ! “ _ anh còn cố khiêu khích cô.

Cô bị trúng chiêu khích tướng của anh, liền chủ động trao cho anh nụ hôn nóng bỏng trên xe.

-“ Giờ thì còn nói em da mặt mỏng nữa không ? “ _ vẻ mặt của cô hiện rõ hai từ “ đắc ý “.

-“ Rồi rồi da mặt em không mỏng, ngược lại là một Tiểu Thổ Tử ngây thơ đến ngốc nghếch mới đúng haha ! “ _ anh cười lớn rồi xoa xoa đầu cô.

-“!A anh.....!“ _ cô này mới nhận ra mình trúng chiêu của anh.

(Một lúc sau)

-“ Thừa tổng tài, thiếu phu nhân, đã đến nơi rồi ạ ! “

-“ Ủa em tưởng chúng ta sẽ đến nhà hàng ăn chứ ? “ _ cô thắc mắc.

-“ Đến nơi này một chút sau đó chúng ta sẽ đi ăn sau ! Dù sao vẫn còn khá sớm mà.

“

Tài xế mở cửa cho anh và cô đi ra, cô nhìn lên, hoá ra đó là công ty của anh.

Cô thắc mắc, khi không lại đến công ty vào giờ này chẳng nhẽ...!có chuyện gì quan trọng ?

Anh và cô đi lên phòng dành cho tổng tài, mở cửa phòng đi vào, anh tiến thẳng vào chiếc bàn làm việc của mình, thuận tiện với tay xuống dưi gầm bàn như đang tìm gì đó.

* bụp *

Anh đứng thẳng người lên, kệ sách đằng sau lưng bỗng chốc kéo sang một bên, để lộ một khoảng không gian trống.

-“ Mau vào đây với anh, còn đứng ngây ra đó ! “

-“ À...!ừm ! “

Cô lật đật chạy theo phía sau anh, đi vào căn phòng bí mật đó.

Trong đó rất tối, cô phải nắm lấy tay anh để tránh bị đi lạc.

Cô không biết đã đi bao lâu chỉ biết rằng đã đi vào sâu bên trong mật thất.

Đang đi đến nửa đường thì anh dừng lại, cô không chủ động được liền đập ngay mặt vào lưng anh.

Anh giơ tay lên, mở công tắc đèn bên trong, thật không ngờ ngoài chỗ cất giấu vũ khí lần trước ra, anh cũng còn cả một mật thất rộng lớn này để giấu vũ khí.

-“ Wow, nhiều súng vậy ư ? Anh định mang cả kho vũ khí quốc gia này để đi lấy đồ đó hả ? “

-“ Cũng không hẳn là tất cả ! “ _ câu trả lời thản nhiên của anh khiến

cô há hốc mồm.

-“ Đúng là người có tiền có khác ! “ (bộ chị nhà chắc nghèo ha)
Anh đi một vòng chọn lựa súng, còn cô vì không có chuyên môn cũng không nhận biết được loại súng nào với loại súng nào nên chỉ đi lòng vòng xung quanh để ngắm nghía.

Cô đi xem một vòng thì nhìn thấy có cái công tắc lạ lạ, nghĩ rằng sẽ mở ra một vài vũ khí khác nôm tò mò ấn thử vào đó xem thế nào.

* títt *

Không có động tĩnh gì xảy ra cả !

-“ Em làm gì vậy ? “ _ anh đang chọn súng, nghe thấy tiếng động bèn quay lại hỏi cô.

-“ Em thấy nút này lạ lạ nên ấn thử vào nhưng chẳng có gì xuất hiện cả.

-“ Em...!em vừa ấn vào đây ? “ _ anh sốc tới mức không nói nên lời.

-“ Vâng, sao vậy ? Có chuyện gì sao ? “

Cô vừa mới nói dứt câu thì phía bên đối diện chỗ cô đang đứng đã ồ ạt tiếng bước chân.

Chưa đầy 2 phút sau thì cả mấy trăm người xuất hiện, cúi người cung kính.

-“ Vương, người có gì cần căn dặn ạ ! “

Wương ? Mấy người họ đây là đang gọi Bạch Tiêu sao ?

-“ Hầy, không có chuyện gì, các người lui xuống trước đi ! “

-“ Nhưng rõ ràng lúc nãy chúng tôi nghe thấy tiếng chuông khẩn mà ? “

-“ Chỉ là có người nào đó ấn nhầm mà thôi ! Về lại trụ sở chính đi ! “

-“ Nhưng...!vương, nãy các anh em khác trong mấy trụ sở cũng đã nghe được chuông, hiện đang điều động trực thăng tới đây rồi ạ ! “

-“ Haizz bảo bọn họ quay lại đi ! “

Thật đúng là rắc rối lớn mà ! Cô chỉ là tò mò nên ấn bừa vào cái nút đó, ai mà ngờ được nó lại là chuông khẩn để điều động mấy người này chứ ! Còn vác cả trực thăng với súng ra nữa, thế này khác quái gì đi chiến tranh hả trời.

Đúng là cái tật tò mò này đôi lúc cũng quá nguy hiểm đi !
Sau khi mấy người kia đã rút lui, cô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Nãy nhìn bọn họ ồ ạt kéo tới, trên tay còn cầm súng làm cô cứ tưởng mình đi đời nhà ma rồi chứ ! Hại nãy giờ cô còn không dám thở mạnh, chỉ biết đứng im núp sau lưng anh.

-“ Em đó, lần sau bớt tò mò lại ! “ _ anh tiến lại véo mũi cô.

-“ Em biết rồi mà, anh mau thả tay ra đi đau đó ! “.

Chương 160: 160: Loveu

Anh thả tay ra khỏi chiếc mũi nhỏ của cô rồi lại tiếp tục công việc chọn súng của mình.

-“ À phải rồi, em hỏi anh nè, sao mấy người kia lại gọi anh là vương ? “

-“ Chỉ là một danh xưng mà thôi, không có gì cả ! “

-“ Ồ...! “

Cô im lặng, không hỏi thêm gì nữa, quay người lại tiếp tục ngắm nhĩa mấy khẩu súng của anh.

Cô biết, chắc chắn lời vừa rồi của anh là đang che giấu chuyện gì đó.

Nhưng cô không muốn gặng hỏi anh vì cô tin một ngày nào đó anh nhất định sẽ nguyện ý nói sự thật cho cô.

Dù anh có thân phận thế nào đi chăng nữa, trái tim của cô vẫn thuộc về anh !

-“ Được rồi, mọi thứ đủ cả rồi ! Anh cũng đã kêu Chu quản gia sắp xếp thêm lều và những nhu yếu phẩm cần thiết cho việc leo núi rồi ! “

-“ Vâng, vậy giờ mình đi ăn được chưa ? Em đói lắm rồi ! “ _ cô xoa xoa bụng, làm dáng vẻ đáng thương.

-“Được rồi, đi ăn ngay đây đồ ham ăn ! “

-“ Xíu kẹ em, ai bảo anh bắt em lựa đi lựa lại váy, em sắp đói xỉu luôn rồi ! “

-“ Vậy thì anh đành phải hộ tống cô vợ nhỏ của mình lên xe đi đến nhà hàng ăn thôi ! “

Anh nói rồi một mạch bế cô kiểu công chúa ra tận đến ngoài xe.

-“ Cảm ơn chàng kị sĩ đáng yêu của em ! “

-“ Đó là vinh hạnh của tôi thừa công chúa điện hạ ! “ _ anh hôn mu bàn tay của cô.

Cô cười tí mắt với trò chơi diễn xuất kiểu chàng kị sĩ và công chúa điện hạ này của anh.

Mỗi một cô gái đều như một nàng công chúa vậy ! Cần được bảo vệ, cần được che chở và cần được yêu thương.

Cuộc sống của mỗi người phụ nữ chúng ta đều sẽ có một chàng kị sĩ, sẵn lòng bảo vệ mình bất chấp mọi hiểm nguy.

Nhưng...!chàng kị sĩ ấy chỉ mãi mãi là người âm thầm bảo vệ cho công chúa, còn công chúa...!sẽ mãi chỉ yêu một mình hoàng tử.

Có chàng kị sĩ may mắn thì sẽ được công chúa trong lòng mình đáp lại, nhưng...!có những chàng kị sĩ sẽ chỉ ẩn mình trong bóng tối, làm một chàng hiệp sĩ bóng đêm, luôn dõi theo sau bảo vệ công chúa.

Còn nàng công chúa sẽ sống bên bạch mã hoàng tử của đời mình, nàng sẽ chẳng bao giờ ngoảnh lại phía sau nhìn chàng kị sĩ đang dùng cả cuộc đời mình để bảo vệ nàng đâu biết rằng sẽ không được hồi đáp...

Cuộc sống sẽ chẳng bao giờ hoàn hảo như trong chuyện cổ tích giống như hiện thực sẽ vẫn luôn tàn khốc hơn giấc mơ tươi đẹp.

Công chúa và hoàng tử chưa chắc đã được sống bên nhau hạnh phúc...

* Nhà hàng Victor *

-“ Đến nơi rồi, mời người xuống xe, công chúa điện hạ của ta ! “

-“ Thôi được rồi mà, stop, đừng diễn nữa được không ? Em buồn cười quá ! “ _ cô vừa nói vừa cười không ngừng.

-“ Haizz em đúng là chẳng có tí lãng mạn gì cả ! Thôi mau vào ăn, chúng ta còn phải đến chỗ makeup nữa đó ! “

-“ Em biết rồi mà ! “

Sau khi ăn xong, hai người họ đến tiệm makeup để trang điểm và thay đồ.

Trong khi cô đang makeup thì anh đi thay trang phục của mình.

Như thường lệ, anh vẫn chọn bộ áo vest màu đen, điểm nhấn là chiếc cài áo hình ngôi sao lấp lánh.

Haizz đúng là cái nhan sắc này dù có mặc bộ đồ rách rưới, rẻ tiennf cũng trở nên sang trọng, nổi bật mà.

-“ Tổng tài, đây là đồ mà người bảo ! “

-“ Ủm ! “ _ anh lấy tay cầm lấy túi đồ mà trợ lí Trương đưa.

-“ Gì thế ? “

Anh không nói lời nào, trực tiếp mở chiếc hộp bên trong cái túi ra.

-“ Oa...!là chiếc vòng kim cương của nhãn hiệu LoveU, nghe nói đây là chiếc vòng độc nhất mới được tung ra thị trường vào sáng nay đó.

“

-“ Thật sao ? Không ngờ chúng ta lại được chiêm ngưỡng nó ở khoảng cách gần như vậy ! “

-“ Tôi nghe nói chiếc vòng này là chiếc vòng tượng trưng cho tình yêu, có tên gọi là “ The moon “ đó.

Ở bên trong viên kim cương hình trái tim kia là chữ MS, viết tắt của moon và star có nghĩa là mặt trăng và ngôi sao trong tiếng anh.

Nó tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng giống như ánh sáng của ngôi sao và mặt trăng luôn soi sáng bầu trời đêm.

“

Những cô nhân viên trong tiệm xôn xao bàn tán, khiến cô có chút kiêu ngạo.

Kiêu ngạo vì tình yêu của hai người, và vì cô có thể tìm được anh - người sẽ cùng cô đi đến hết quãng đường đời còn lại.

-“ Anh mua từ bao giờ vậy ? Chiếc vòng này đẹp thật đó ! “ _ cô sờ lên chiếc vòng được anh đeo cho mình trên cổ.

-“ Chiếc vòng này rất hợp với em đó ! “

-“ Lúc nãy...!mấy người nhân viên kia có nói về cửa hàng trang sức LoveU.

Không phải, đó là cửa tiệm kiếp trước anh mở vì em sao ? “

* Hồi ức *

-“ Tiểu ca ca, anh xem, ba em mới mua tặng mẹ em chiếc vòng trái tim này thật đẹp ! Tiểu Lệ muốn sau này sẽ có riêng một cửa hàng bán trang sức, như vậy thì có thể tha hồ lựa chọn vòng thoả thích rồi ! “

-“ Vậy, anh sẽ mở cửa tiệm bán trang sức lấy tên là LoveU cho em ! “

-“ LoveU, ừm, tên nghe rất hay mặc dù Tiểu Lệ có chút không hiểu cho lắm về nghĩa của nó nhưng là do Tiểu ca ca đặt thì chắc chắn là rất hay rồi ! Vậy chúng ta móc ngoéo nha, không giữ lời là sẽ bị biến thành chú lừa nhỏ xấu xí ! “

* Kết thúc hồi ức *

-“ Không ngờ em vẫn còn nhớ về chuyện lúc nhỏ ! “

-“ Đương nhiên là nhớ rồi ! Nhưng mà...!không lẽ, kiếp này anh vẫn...!“

-“ Ừm, anh vẫn quyết định mở nó, dù sao đã móc ngoéo với em rồi, anh không muốn trở thành một chú lừa xấu xí.

“

-“ Anh...!thật đúng là đồ ngốc mà ! “.

Chương 161: 161: Đáng Thương Hơn Đáng Trách

(Cảng Dạ Nguyệt - nơi tổ chức lễ trao giải Đế Hậu KQ)

-“ Mỹ Lệ, ở đây ! “ _ Trương Vân Tuyết vẫy tay.

Cô khoác tay anh cùng nhau đi đến chỗ Trương Vân Tuyết đang đứng.

-“ Tuyết tỷ, chị đến sớm vậy ! Bọn em này mới đi ăn nên đã để chị đợi lâu.

“

-“ Không sao, chị cũng vừa mới đến mà thôi ! Bạch thiếu, chào ngài !

“ _ cô cúi người, giọng kính cẩn.

-“ Ừm ! “

-“ Thôi chúng ta mau vào trong đi ! “ _ cô lên tiếng.

-“ Em với Bạch thiếu đi phía thảm đỏ bên kia nhé ! Chị đi đường này vào hậu trường.

“

-“ Vâng, gặp chị ở trong hậu trường ! “

Trương Vân Tuyết tạm biệt cô và anh đi lối đi phía sau thảm đỏ vào hậu trường.

Cô với anh thì khoác tay bước đi trên thảm đỏ của buổi lễ.

-“ Và sau đây xin được trân trọng giới thiệu Bạch đại tổng tài và tiểu thư Tô Mỹ Lệ ! “ _ MC nói lớn, hàng ngàn máy quay và đèn flash chiếu thẳng vào cô và anh.

* Tách tách tách *

Sau khi kí tên lên tấm bảng lớn của Lễ trao giải KQ thì cô và anh đi

vào trong hậu trường rồi ngồi vào vị trí đã được sắp xếp sẵn ở hàng ghế đầu.

Còn Trương Vân Tuyết thì hồi ở phần hàng ghế dưới.

MC :

-“ Và sau đây chúng tôi xin được bắt đầu buổi lễ trao giải ngày hôm nay ! Xin mời hạng mục đầu tiên, đối với bộ phim xuất sắc nhất, có tần suất hot nhất năm nay.

Xin mời 5 bộ phim được đề cử.

Xin mời Châu Tổng lên đọc tên kết quả bình chọn ! “

-“ Bộ phim xuất sắc nhất năm nay là.....!“

-“ Em hồi hộp quá ! “

-“ Cứ bình tĩnh đi nào, anh tin vào năng lực của bà xã ! “

-“ Đó chính là bộ phim chiếu rạp “ Hào quang người phụ nữ “ của Vu đạo diễn “

-“ Oa...!thật sự là được giải ư ?! “ _ cô bất ngờ khôn thốt nên lời

-“ Anh đã nói rồi mà, vợ anh là giỏi nhất ! “

MC :

-“ Tiếp theo chúng ta sẽ đến giải nữ diễn viên xuất sắc nhất năm nay.

Xin vinh dự được gọi tên....!Lâm Nguyệt tiểu thư ! “

-“ Hà gì cơ ? Lâm Nguyệt ? “ _ cô bất ngờ.

Rõ ràng từ trước đến nay đâu có thấy ai nhắc đến cái tên Lâm Nguyệt trong giới giải trí.

Vậy mà tại sao cô ta có thể giật được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất năm kia chứ ? (nhớ lại một chút, Lâm Nguyệt chính là tên tiếng trung của Adeline Laurent - người bạn Bạch Tiêu quen khi còn đang đi du học.

)

-“ Lĩnh vực cô ấy theo học bên nước ngoài lúc ấy đích thực là khoa diễn xuất ! “

-“ Thật...!sao ! Nhưng cô ta đâu đến mức quá hot trong giới đâu kia

chứ ? “

-“ Bình thường Adeline cô ấy hay diễn các bộ phim bom tấn nước ngoài và lấy biệt hiệu là Kala nên em không biết cô ấy cũng phải thôi ! Dù sao bình thường em cũng không hay xem mấy bộ phim nước ngoài mà ! “

-“ Kala ? Karlis Adeline ?.....!hoá ra cô ta chơi chữ ! Dám lấy tên anh ghép với tên cô ta ! Thật đáng ghét mà ! “ _ cô có phần cáu kỉnh.

-“ Thôi mà, đừng nóng giận, hại sức khoẻ ! Cũng có thể đấy chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

“

-“ Em không tin có sự trùng hợp kiểu đó ! “

Cô đợi Lâm Nguyệt nhận giải xong đi xuống phía dưới mới hỏi rõ cô ta cho ra nhẽ.

Không ngờ từ nãy tới giờ cô ta chỉ ngồi cách cô có một người mà cô không hề hay biết.

Công nương tử trước cái khỉ gì chứ ? Bà đây khinh ! Bộ thân phận cao quý là muốn cướp ai thì cướp sao ? Đừng hòng cướp anh ra khỏi tay cô.

Thấy cô vẫn còn đang ôm cục tức chờ Lâm Nguyệt xuống hỏi chuyện, anh khẽ cười.

Không ngờ đáng về lúc cô ghen cũng đáng yêu phết chứ bộ !

-“ Vợ à, không phải là em ghen đó chứ ? “ _ anh ghé sát miệng vào tai cô nói nhỏ.

-“ Em...!kệ em đi, ghen thì đã sao ?! Dù sao anh cũng là chồng em, cô ta đừng hòng cấm lên đầu em cặp sừng nào ! “

-“ Bà xã, em không biết khi em ghen đáng yêu cỡ nào đâu ! Nhất là lại còn vì anh nữa chứ ! “ _ anh mừng thầm trong lòng.

Cuối cùng cô cũng đợi được Lâm Nguyệt đi xuống, cô nhờ người phụ nữ bên cạnh mình đổi chỗ cho Lâm Nguyệt, gương mặt gương cười không mấy tự nhiên của cô khiến cho anh cũng phải phì cười.

Cũng may là Lâm Nguyệt chịu hợp tác, đồng ý đổi chỗ ngồi ngay, không có gây sự gì cả.

-“ Có chuyện gì mà cất công nhờ người khác đổi chỗ cho tôi ngồi đây vậy ? “ _ Lâm Nguyệt vào thẳng vấn đề.

-“ Chúc mừng cô đã đạt danh hiệu nữ diễn viên xuất sắc nhất năm ! Tôi cũng không ngờ một người thừa kế nhà tử tước như cô lại có hứng thú với diễn xuất giống người bình thường như tôi đó ! “

-“ Ha, không ngờ cô cũng biết thân phận của mình đó chứ ! Người bình thường sao có thể so sánh với bốn công nương chứ ! “

-“ Cô...!có ai nói với cô rằng cô nói chuyện rất chán không ? “

-“ Chán ? Trước nay chỉ có mình cô nói như vậy thôi đó, phải không Tiêu Tiêu ! “ _ cô ta còn cố tình vươn người ra nói chuyện với anh, phớt lờ cô đang ngồi ở giữa.

-“ Adeline ! Đùa thế đủ rồi đó ! Tôi đã nói rồi, chúng ta chỉ có thể làm bạn.

Cả cuộc đời này tôi chỉ yêu một mình Tiểu Lệ ! “

-“ Ha, trước nay mọi người đều bảo, đau nhất là khi yêu đơn phương một người, không ngờ tôi được nếm trải mùi vị đó nhanh như vậy ! Bạch Tiêu, anh cũng nhẫn tâm quá đó ! Suốt quãng thời gian du học, người luôn bầu bạn bên cạnh, chăm sóc anh là tôi ! Còn người khiến anh luôn sống trong đau khổ mới là cô ta, tại sao anh lại giành hết mọi sự yêu thương lên người cô ta vậy ? “

Cả hậu trường im lặng, chỉ có mỗi tiếng của Lâm Nguyệt vang vọng khắp nơi.

Những lời Lâm Nguyệt nói, cô không có cách nào phản kháng được bởi vì cô ấy nói đúng.

Rất đúng là đằng khác ! Suốt quãng thời gian đó, cô đã khiến anh luôn sống trong đau khổ vậy mà giờ đây lại dễ dàng có được hạnh phúc hơn cái người đã ở bên anh ấy, chăm sóc cho anh ấy suốt một quãng thời gian đó.

Lâm Nguyệt cô ấy không đáng trách, thậm chí cô còn thấy cô ấy

đáng thương hơn.

Rõ ràng cô ấy đã sắp có được hạnh phúc vậy mà một vật cản đường như cô lại xuất hiện giữa chừng, phá vỡ đi hạnh phúc cả đời của cô ấy..

Chương 162: 162: Theo Đuổi Được Thì Cũng Buông Bỏ Được

Cô không nói gì phản bác lại Lâm Nguyệt lại, để cho cô ấy nói ra hết những lời trong lòng, như vậy phần nào cũng giúp cô ấy được thoải mái hơn.

Thấy mọi việc có vẻ xấu đi, MC cùng ban tổ chức chương trình nhanh chóng đứng lên để tạm dừng buổi lễ trao giải lấy lí do là có sự cố xảy ra.

Ngoài ra cũng đã nói trước với mấy phóng viên ở hậu trường ém chuyện này xuống, tuyệt đối không được để chuyện xích mích tối nay bị tung ra ngoài.

Còn về buổi lễ trao giải, sẽ được tổ chức sau và sẽ thông báo thời gian cụ thể sau.

Cả hậu trường dần dần đều đã đi hết chỉ còn lại ba người, cô, anh và Lâm Nguyệt.

Cô ấy không khóc, vô cùng mạnh mẽ mà đứng trước mặt cô nói.

Nhưng cô biết, thật ra cô ấy chỉ đang cố kìm nén lại những giọt nước mắt, ngăn không cho chúng rơi xuống mà thôi.

Cảnh tượng này...!thật sự rất quen thuộc !

Giống như buổi tối ngày hôm đó, cái ngày định mệnh đó, cũng vào thời khắc buổi lễ trao giải này diễn ra.

Chỉ có điều thân phận của mỗi người có chút thay đổi....!Yêu đơn

phương mà Lâm Nguyệt nói là loại cảm giác như nào chắc hẳn cô là người nắm rõ nhất.

Là cảm giác đau thấu tâm can đến tận giờ khi nhắc lại vẫn có chút nhói đau.

Chỉ khác rằng, Lâm Nguyệt mạnh mẽ hơn cô rất nhiều.

Cô ấy đối diện với chuyện này vô cùng mạnh mẽ.

-“ Sao hả ? Em nói đúng quá phải không Tiêu Tiêu ? Tô Mỹ Lệ, cô có biết trong khoảng thời gian mấy năm du học tâm trạng anh ấy như nào không ? “ _ Lâm Nguyệt quay sang nhìn cô hỏi.

-“ Adeline nào đủ rồi đó ! Cô im đi, chuyện đã qua hãy cho nó qua đi.

Giờ chúng tôi đang sống rất tốt, rất hạnh phúc ! “ _ anh đứng ra phía trước cô, để cô nép sau lưng mình.

-“ Tiêu Tiêu anh bảo vệ cô ta, ân ái với cô ta trước mặt tôi có vẻ thành thạo quá rồi đó ! Anh đừng có quên lời hứa năm đó của anh với gia đình tôi ! “

-“ ”

-“ Còn cô, cô có biết rằng suốt những năm đó, anh ấy đã khổ sở thế nào không ? Tôi biết, giờ tôi có nói ra những lời này thì hai người cũng chẳng quan tâm nhưng...!hức hức “

Cuối cùng Lâm Nguyệt vẫn không thể kìm lại được nữa, nó đã vượt quá sức chịu đựng của cô ấy rồi.

Có cố tỏ ra mạnh mẽ đến mấy thì cô ấy vẫn chỉ là một cô gái bé nhỏ đang đau khổ vì tình.

Lâm Nguyệt là công nương của gia tộc tử tước Laurent, có địa vị vô cùng cao quý.

Từ nhỏ đã được huấn luyện để trở thành người thừa kế.

Có lẽ cô ấy chưa từng nghĩ đến việc sẽ tìm được tình yêu đích thực.

Người thừa kế nào cũng vậy, đa phần đều sẽ phải hi sinh hạnh phúc riêng của mình mà lấy người họ không yêu, tình yêu đó chỉ là tình yêu vật chất, đánh đổi tình yêu để có được địa vị.

Lâm Nguyệt cô ấy chắc cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần với cuộc hôn nhân chính trị này rồi.

Nào ngờ trong cuộc đời của cô lại có một niềm vui bất ngờ đó là gặp được Bạch Tiêu.

Nhưng niềm vui ấy bỗng chốc hoá thành hư vô khi cô ấy biết Bạch Tiêu đã yêu một người con gái khác.

Lâm Nguyệt gạt bỏ những giọt nước mắt dư thừa, chạy vụt đi ra ngoài cổng chính rồi một mình phóng xe đi mất.

Còn cô thì vẫn đứng thẫn thờ ở đó, dường như trong đầu đang tuôn ra những lời mà lúc nãy Lâm Nguyệt nói.

Thấy cô như vậy, anh cũng không đành lòng, bèn cố gắng làm cho bầu không khí trầm ổn hơn.

-“ Thôi nào đừng nghĩ linh tinh nữa ! Em không phải là người gặp anh trước hay sao ? Cô ấy là người đến sau em nên không thể coi là em cướp mất của cô ấy cái gì được.

Với lại, dù xảy ra chuyện gì đi nữa, dù gặp em sớm hay muộn, cuộc đời anh đã được định sẵn là sinh ra chỉ để yêu một mình em mà thôi ! “

-“ Nhưng...!em thấy cô ấy thật sự rất đáng thương ! Cô ấy chỉ mong cầu một tình yêu chân thành vậy mà...!”

-“ Haizzz đừng nghĩ nhiều nữa mà ! Em không hiểu Adeline đâu ! Cô ấy theo đuổi được thì cũng từ bỏ được.

Chỉ là chuyện này tạm thời sẽ làm cô ấy có chút không vui mà thôi ! Yên tâm đi, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi ! “

-“ Anh có vẻ hiểu rõ về cô ấy quá ha ! “

-“ Bà xã đại nhân, anh không dám ! “.

Chương 163: 163: Tôi Cầu Cho Anh Ế Đến Già

(Quán bar)

-“ Lấy thêm một ly whiskey hức...!” _ giọng Lâm Nguyệt đã ngà ngà say.

-“ Cô gái, đừng uống nhiều rượu như vậy ! Sẽ hại thân thể.

“

Không ngờ Lăng Vân cũng ở đây, hoá ra anh mới về nước được mấy hôm.

Lăng Vân giật lại ly rượu trên tay Lâm Nguyệt, bất giác không tự chủ được mà vén lọn tóc đang chắn trước mặt cô.

-“ Bỏ ra...!hức..

cái đồ...!háo sắc...!hức ! “ _ Lâm Nguyệt chân tay quơ loạn xạ.

-“ Yên nào, cô say quá rồi đó ! “

-“ Cút đi, tôi ghét các người, Tô Mỹ Lệ, sao cô có thể ngang nhiên cướp đi Tiêu Tiêu của tôi chứ ! Đồ đáng ghét ! “

-“ Lệ Lệ, cô quen cô ấy sao ? Hai người là bạn à ? “ _ Lăng Vân bất ngờ khi nghe được tên của Tô Mỹ Lệ, vội hỏi Lâm Nguyệt đang say bí tỉ kia trong vô thức.

-“ Hừ, tôi mà làm bạn với....!hức cô ta....!”

.....!Sau khi nghe Lâm Nguyệt kể lại toàn bộ sự việc, cuối cùng anh cũng hiểu ra.

Bất chợt, trong đầu anh xuất hiện một suy nghĩ..

-“ Cô có muốn hợp tác làm một cuộc giao dịch với tôi không ? “

-“ Giao...!hức..

giao dịch gì...!hức ? “

Anh ghé sát vào tai của Lâm Nguyệt nói :

-“ Chúng ta hợp tác với nhau, chia cắt hai người họ.

Sau đó cô sẽ lấy được Tiêu Tiêu của cô còn tôi sẽ có được Mỹ Lệ như vậy đôi bên cùng có lợi.

“

-“ Được...!”

Lăng Vân không ngờ lời đề nghị này của anh lại nhanh chóng nhận được sự đồng ý của Lâm Nguyệt như thế.

Anh vui mừng ra mặt, lần trước anh đã muốn cướp cô từ tay hắn nhưng cô lại rũ bỏ, không đồng ý.

Lần này anh chắc chắn sẽ đem cô khoá chặt lại bên mình, nhất định là như vậy !

Lăng Vân sai người đưa Lâm Nguyệt đến khách sạn năm sao gần quán bar để cô ta nghỉ.

Dù gì cũng là bạn hợp tác, không thể để cô ta xảy ra mệnh hệ gì được.

-“ Không...!hức.., tôi không đi cùng anh ta, tôi muốn....!hức ...!muốn anh đưa tôi đi ! “

Không ngờ Lâm Nguyệt khi say lại làm càn, quấy rối Lăng Vân, bắt anh phải đưa cô đi về khách sạn.

Dù không thích nhưng Lăng Vân cuối cùng vẫn phải chiều theo ý cô, tự mình đưa cô về khách sạn.

Lăng Vân định cõng cô ta nhưng chợt nhận ra cô ấy đang mặc váy nên đành phải bế cô.

Lâm Nguyệt mặc dù say nhưng cô vẫn còn chút ý thức.

Cô choàng tay qua cô của Lăng Vân, huyền thuyên về mọi thứ.

(Sáng hôm sau)

Lâm Nguyệt đầu đau như búa bổ, cố gắng mở to đôi mắt tỉnh dậy.

Bất ngờ cô thấy tay mình đang nắm cái gì đó, mở chần ra thì...!tay của đàn ông ? Cùng lúc này, Lăng Vân bị tiếng động của cô làm tỉnh dậy.

-“ Anh...!anh sao lại ở phòng của tôi ? “ _ Lâm Nguyệt hốt hoảng, cô lấy chiếc gối định nems vào người Lăng Vân, cũng may anh học võ, phản xạ kịp thời.

-“ Cô bị mớ ngủ vẫn chưa tỉnh hả ? Nhìn kĩ lại đi đây là phòng tôi ! “
Hoá ra hôm qua vì trời tối quá nên khách sạn đã hết phòng.

Anh đành phải đưa cô về nhà mình chăm sóc.

Đêm qua lúc đặt Lâm Nguyệt ngủ ở giường mình xong, Lăng Vân định đi ra phòng khách ngủ ai mà ngờ được Lâm Nguyệt tưởng anh thành Bạch Tiêu, luôn miệng gọi rồi nắm chặt lấy tay anh không buông.

Cuối cùng anh đành phải lấy một cái ghế ngồi ngủ bên cạnh giường của cô đến tận sáng nay.

Ai dè vừa mới tỉnh dậy thì đã suýt bị đánh cho một cái, đúng là làm ơn mắc oán mà.

Nghe Lăng Vân kể lại đầu đuôi sự tình tối qua, Lâm Nguyệt có chút ngượng, không ngờ cô lại làm ra chuyện xấu hổ đó.

Cô ngại ngùng xin lỗi Lăng Vân rồi định đi về.

-“ Chờ đã, cô ngồi đó, tôi đi nấu canh giải rượu ! Đêm qua cô uống nhiều vậy chắc tầm này đau đầu lắm đúng không ? “ _ Lăng Vân hỏi cô, giọng nhẹ nhàng.

-“ Ừm, vậy cảm ơn anh trước ! “

^^ Chết rồi, tim có chút đập nhanh quá ! Không ngờ anh ấy lại dịu dàng như vậy ! ^^ _ Lâm Nguyệt có chút động lòng.

Ở bên Bạch Tiêu, cô luôn là người chủ động quan tâm anh, chủ động trong tất cả mọi chuyện nhưng cô đâu biết rằng, trong tình yêu, người chủ động đáng ra phải là người con trai.

Thấy Lăng Vân chủ động chăm sóc mình như vậy, đột nhiên cô cảm thấy có chút gì đó rung động.

Giống như Tô Mỹ Lệ, cô sinh ra là một công nương danh giá của nhà tử tước cao quý chỉ xếp sau hoàng thất vậy nên xung quanh cô luôn có những người muốn kết bạn với cô nhằm mục đích không mấy tốt đẹp.

Cô đã dần cảm thấy kết bạn là một điều xa vời với mình, gần như không còn tin tưởng vào những người bên cạnh mình nữa.

Nhưng giờ phút này đây, cô lại cảm thấy có chút gì đó...!muốn tin vào anh.

Nhưng cô đâu biết rằng thật ra Lăng Vân đối tốt với cô cũng là có mục đích.

Chẳng qua anh quan tâm đến lần hợp tác này của hai người vậy nên mới dành chút quan tâm này cho cô.

Cô ngây thơ như một con mèo, bẽn lển đến gần anh tìm sự ấm áp.
-“ Canh giải rượu đây, mau uống đi ! Để tôi sai thím Mai đi mua một bộ đồ cho cô.

“

-“ Không cần đâu, uống xong tôi sẽ đi về luôn.

“

-“ Tắm rửa thay đồ trước rồi hẵng đi.

Người cô đầy mùi rượu như vậy ra ngoài không sợ bị mọi người chê cười sao ? “

-“ Anh...!hứ., bốn tiểu thư mà bị chê cười sao ? Họ còn nóng lòng muốn làm quen còn không kịp ấy ! “

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo này của Lâm Nguyệt, Lăng Vân không nhịn được mà càng muốn chọc ghẹo cô.

Cảm giác này thật sự khác với lúc anh ở bên Tô Mỹ Lệ.

-“ Cô mèo kiêu ngạo à, cô thật sự không định thay đồ sao ? Người cô mùi rượu nồng quá đó ! Bảo sao bị ế đến tận giờ ! “ _ anh lại bắt đầu trọc ghẹo cô.

-“ Anh...!tôi ế đó thì sao, tôi mong anh cũng ế đến già giống tôi luôn hứ ! “ _ cô tức đến phồng mang trợn má, khiến cho anh cảm thấy có chút đáng yêu.

Anh véo nhẹ má cô, kêu cô uống hết bát thuốc rồi nhanh chóng đi tắm.

Cô mặc dù không muốn nghe lời anh nhưng công nhận người cô đầy mùi rượu như này thật sự rất khó chịu.

Cô nhanh chóng đi vào phòng tắm, đóng sầm cửa lại.

^^ Mình đúng là ế đến hồ đồ rồi mà ! Không ngờ lúc này còn có suy nghĩ rằng muốn làm bạn gái anh ta ! ^^.

Chương 164: 164: Rung Động

Cô ngồi trong bồn tắm ngâm mình trong nước nóng, thật là thoải mái.

Một lúc sau, ngâm xong, cô đứng dậy, lau khô người, lấy tay với tìm quần áo thì....!rồi xong, Lăng Vân anh ta đã đưa quần áo cho cô đâu.

Thậm chí thím Mai còn chưa đi mua quần áo về nữa ! Cô đành lấy khăn, quấn quanh người rồi bắt đầu gọi Lăng Vân bên ngoài với giọng nhẹ nhàng, thủ thỉ.

Không có ai đáp lại cô, cô nghĩ là không có ai bên ngoài, chắc Lăng Vân mang bát canh lúc nãy cô uống xuống dưới nhà bếp đây mà.

Đột nhiên cô có một suy nghĩ táo bạo, hay là...!cô đi ra ngoài kiểm thử quần áo.

Dù sao cô cũng quấn khăn rồi mà, với lại cũng đâu có ai ở bên ngoài đâu.

Nói rồi, cô nhẹ nhàng đẩy cửa, chậm rãi bước ra bên ngoài.

Ma xui quỷ khiến thế nào cô ấy lại đi ra phía bên cửa ra vào, nghe xem có tiếng động gì không.

Không nghe thấy tiếng gì, cô yên tâm quay người đi vào phòng tìm đồ.

Bất chợt, cánh cửa mở ra, đẩy vào người cô khiến cô trượt chân ngã xuống.

Cùng lúc đó, Lăng Vân thấy cô sắp ngã cũng theo phản xạ đưa tay ra đỡ nhưng do sàn nhà bị trơn này anh và cô đều bị ngã.

-“ Ui da...!” _ cô ôm đầu ca thán.

.....

Cô ngã nhào vào người của Lăng Vân, da thịt hai người tiếp xúc vào nhau, cô như có dòng điện chạy qua người ở những nơi hai người tiếp xúc da thịt.

Lâm Nguyệt do cú ngã bất ngờ, não vẫn chưa kịp load ra vấn đề, cứ thế giữ nguyên tư thế, mắt nhìn chăm chăm vào mắt Lăng Vân.

-“ Cô định bao giờ thì xuống khỏi người tôi vậy ? “ _ Lăng Vân lên tiếng.

-“ À...!ờm..

xin lỗi ! Tôi không thấy quần áo nên tính ra ngoài tìm.

“ _ Lâm Nguyệt vội vội vàng vàng đứng dậy....!U là trời, đúng là xui tận mạng luôn.

Do cú ngã vừa rồi nên chiếc khăn tắm quấn quanh người cô bị lỏng và....

-“ A.....!” _ cô hét lớn.

Lăng Vân ngại ngùng quay người đi, dù có phản xạ nhanh cỡ nào thì anh vẫn đã nhìn thấy được một vài thứ...!Anh nhanh chóng đi đến tủ quần áo, lấy ra một chiếc khăn tắm to hơn choàng vào người cô rồi đưa bộ đồ thím Mai vừa mua cho cô.

Hành động vừa choàng khăn cho cô vừa nhắm mắt của anh khiến cô cảm thấy độ hảo cảm của mình với anh ngày càng tăng lên rồi.

Lâm Nguyệt chạy vào nhà tắm, trước khi đóng cửa cô còn không quên cảm ơn anh.

Mới có một buổi sáng thôi mà đã xảy ra biết bao nhiêu là chuyện.

Từ hai người xa lạ, giờ đây đã có chút gì đó thân quen.

Cô càng nghĩ càng thấy thích con người Lăng Vân.

Cảm giác của cô khi đứng trước Lăng Vân có chút...!không giống khi cô ở cạnh Bạch Tiêu.

Nói đúng hơn thì...!khi ở cạnh Lăng Vân, cô cảm thấy được sự ấm áp, quan tâm từ anh.

Còn có chút...!rung động nữa.

Khi tiếp xúc với Lăng Vân, cô cảm thấy ngại ngùng, e thẹn như một thiếu nữ mới biết yêu, thật không giống cô thường ngày tí nào.

Cảm giác tim cô đập bất chấp nhịp điệu khi nhớ lại hình ảnh của Lăng Vân.

Cô còn thích cả mùi trầm hương trên người Lăng Vân, cảm thấy thật thơm và cũng thật....!quyến rũ nữa.

Không thể nào cưỡng nổi mà muốn sát lại gần anh, tận hưởng hương thơm nam tính ấy.

Cô thay xong đồ, bước ra ngoài.

Không ngờ thím Mai cũng thật có mắt nhìn ! Bà ấy chọn cho cô một bộ vest, bên trong là chiếc áo hai dây màu trắng, kèm theo chiếc quần kẻ sọc trắng nền đen và chiếc thắt lưng nhỏ màu vàng với điểm nhấn là hình trái tim.

-“ Cảm ơn anh đã chăm sóc tôi cả buổi tối hôm qua ! Thật làm phiền anh quá.

Tôi xin tự giới thiệu, tôi là Adeline Laurent, đại công nương nhà tử tước Laurent cao quý.

Ngoài ra tôi còn có một cái tên khác là Kala, chắc anh cũng nghe qua

rồi nhỉ ? Tên tiếng trung của tôi là Lâm Nguyệt.

Anh muốn gọi tên nào cũng được.

“

-“ Ừm ! Vậy tôi sẽ gọi là Lâm Nguyệt nhé ! Để cho tiện xưng hô, tôi là Lăng Vân, cô cứ gọi thế hoặc gọi là K cũng được.

“

-“ Vậy tôi gọi anh là Lăng Vân nhé ! Vì để cảm ơn anh đã chăm sóc tôi tối qua, tôi có thể đồng ý một điều kiện của anh.

Anh có thể đưa ra điều kiện với gia tộc chúng tôi.

Tôi sẵn sàng đáp ứng mọi điều kiện anh đưa ra ! “

-“ Quả thật là tôi có chuyện muốn nhờ cô giúp ! “.

Chương 165: 165: Núi Vu Sơn

Lâm Nguyệt nghe thấy Lăng Vân muốn nhờ mình, trong lòng có chút vui sướng.

-“ Là chuyện gì ? “ _ cô hỏi.

-“ Nghe nói cô rất thích Bạch Tiêu ? “

Nghe thấy câu hỏi đó của anh, cô có chút trầm mặc.

-“ Phải thì đã sao mà không phải thì đã sao ? “ _ cô trả lời vòng vo như chính tâm trạng rối bời của mình.

Có lẽ đối với Bạch Tiêu, cô chỉ có chút rung động nhỏ, nó tựa như tình cảm anh em thân thiết, tình bạn bè với nhau.

Còn, giờ phút này đây, đối diện với Lăng Vân, cô mới thực sự không biết camr cục vữa rồi của mình là gì.

-“ Tôi biết cô thích Bạch Tiêu ! Tôi có ý này, hai chúng ta hợp tác chia rẽ hai bọn họ.

Bạch Tiêu sẽ là của cô còn Mỹ Lệ sẽ là của tôi.

Nhưng nhớ kĩ, trong kế hoạch của chúng ta phải bảo đảm an toàn tuyệt đối cho Mỹ Lệ.

Cô không được làm cô ấy bị thương dù chỉ một chút ! “

Thấy Lăng Vân quan tâm đến Tô Mỹ Lệ như vậy, Lâm Nguyệt có chút không thoải mái nhưng cô vẫn cố gắng che giấu cảm xúc, tiếp lời Lăng Vân.

-“ Được, tôi đồng ý với anh.

Nhưng tôi có một điều kiện ! “

-“ Nói đi ! “

-“ Tôi muốn trong thời gian chúng ta hợp tác, anh phải luôn bên cạnh tôi ! “

-“ Để làm gì ? “ _ Lăng Vân có chút khó hiểu.

-“ Thì là....!là để bảo vệ bốn tiểu thư chứ còn sao nữa.

Thân thủ anh tốt như vậy, không dùng thì thật là đáng tiếc ! “

-“ Được, chỉ cần cô làm đúng theo kế hoạch, chia rẽ được hai người họ thì muốn gì cũng được ! “

Nói rồi Lăng Vân xoay người đi ra khỏi phòng, trước khi đi còn không quên gọi cô xuống lầu ăn sáng.

-“ Mau đi xuống ăn sáng ! “

Dù chỉ là một câu nói bình thường nhưng đối với Lâm Nguyệt - một người trước giờ không được nhận bất kì sự quan tâm nào thì đây có lẽ là lời nói mà cô thích nhất.

Cô nhanh chóng bước theo sau Lăng Vân, vừa đi vừa chăm chú nhìn tấm lưng rộng lớn, ấm áp kia.

Một ý nghĩ đột nhiên hiện ra trong đầu cô : giá như, người anh ấy thích là mình thì thật tốt !

Lâm Nguyệt đi xuống lầu ăn sáng cùng Lăng Vân, cảm giác này cũng không tồi ! Nhìn họ như hai cặp vợ chồng mới cưới đang còn e thẹn vậy.

Ăn xong, Lăng Vân trực tiếp đề nghị đưa cô về nhà, cô cũng vui vẻ đồng ý.

Trên xe, anh lại lần nữa nhắc cô về vụ hợp tác lần này của hai người, Lâm Nguyệt bỗng dưng có cảm giác không vui, chỉ ậm ừ vài câu cho qua chuyện.

-“ Đến nhà tôi rồi, cảm ơn anh nhiều ! “ _ Lâm Nguyệt nhanh chóng tự mở cửa bước ra.

-“ Không cần phải khách sáo, dù sao chúng ta cũng là người trên cùng một chiếc thuyền ! “ _ Lăng Vân nói với mặt tỉnh bơ, dường như

trong đầu anh chỉ có kế hoạch đó, ngoài ra không có gì khác.

-“ Cảm ơn anh ! “ _ cô nói rồi đóng cửa xe lại, bước vào trong biệt thự của mình.

Bên đây, Tô Mỹ Lệ cùng Bạch Tiêu đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc đi tìm món đồ kia.

Hai người bắt đầu xuất phát, vì không muốn kinh động đến giới báo chí nên cô và anh đều quyết định sẽ tự mình lái xe đi, có nghĩa rằng trong suốt hành trình này sẽ chỉ có hai người họ mà thôi nên mức độ gặp nguy hiểm cũng khá là cao.

Cô mặc một bộ đồ thể thao màu đen trắng cùng đôi với bộ anh đang mặc và cuối cùng là đi đôi giày thích hợp để leo núi và đi bộ đường dài.

Hai người trang bị đầy đủ đồ cất trong balo và để một ít vật khác vào trong cốp xe.

-“ Xong hết mọi thứ rồi, chúng ta đi thôi anh ! “

-“ Ừm đi thôi ! “

Anh lái xe đưa cô đi ra ngoại thành, một đoạn đường khá dài để đến được ngọn núi đó, áng khoảng chắc phải tầm 1 ngày 1 đêm mới có thể đi đến đó.

-“ Alo, cậu chủ, bọn họ đang lái xe về phía ngoại thành ! “

-“ Ừm, tiếp tục theo sát bọn họ, thông báo địa điểm cho ta ! “

-“ Rõ, cậu chủ ! “

Lăng Vân tắt máy, nhanh chóng chuyển máy sang gọi cho Lâm Nguyệt.

-“ Alo, ai vậy ? “

-“ Là tôi, Lăng Vân đây ! Tôi có chuyện muốn nói với cô.

“

-“ Lăng Vân...!là anh à ? Có chuyện gì sao ? “

-“ Chúng ta có thể bắt đầu kế hoạch rồi ! Hai người họ đang đi đến núi Vu sơn, 15 phút nữa tôi sẽ đến chỗ cô, chúng ta sẽ đi theo họ ! “

-“ Ừm được ! “

Lâm Nguyệt không phản kháng lại lời của Lăng Vân, cô nhanh nhanh chóng chóng đi chuẩn bị một vài đồ đạc, có lẽ sẽ phải qua đêm ở đó

nên Lâm Nguyệt nhanh nhanh chóng chóng chuẩn bị một ít đồ và lều trại..

Chương 166: 166: Tuyệt Đối Đừng Yêu Người Không Yêu Mình

Mấy phút sau, đúng như lời hẹn, Lăng Vân có mặt trước cổng nhà Lâm Nguyệt.

Thấy cô chuẩn bị, mang vác khá nhiều đồ, anh đành phải mở cửa xe ra nhắc đồ giúp cô lên xe.

-“ Cảm ơn anh ! “

-“ Mau vào xe đi, chúng ta mau chóng xuất phát.

“

-“ Ừm ! “

Hai người thắt dây an toàn rồi phóng xe đi, trên đường đi, vì mới về nhà chưa kịp nghỉ ngơi gì đã bị anh gọi đi nên Lâm Nguyệt ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Thấy cô có vẻ lạnh, anh liền giảm nhiệt độ điều hoà trong xe rồi với người ra sau lấy chiếc áo khoác của mình đắp cho cô.

(Phía bên Lệ - Tiêu)

Hai người họ đã đi được 1/3 quãng đường rồi, có vẻ sẽ đến nơi nhanh hơn dự kiến.

-“ Đói chưa Tiểu Thổ Tử ? “

-“ Chưa, em vừa mới ăn xong mà, anh coi em là con heo đó hả ? “

-“ Đâu có, người ta chỉ là quan tâm em thôi mà, sao lại bị đổ oan thế này ! “

-“ Rồi rồi, em sai được chưa ? Anh mau tập trung lái xe đi.

“

-“ Tuân lệnh bà xã ! “

Trời cũng đã ngà ngà tối, xe của Lăng Vân và Lâm Nguyệt cũng đã bắt kịp xe của Bạch Tiêu và Tô Mỹ Lệ nhưng vì sợ bị phát hiện nên Lăng Vân không dám đi quá gần xe của anh mà luôn giữ một khoảng cách nhất định.

Còn về tên tay sai được Lăng Vân giao cho việc đuổi theo xe Bạch Tiêu, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ, hắn cũng nhanh chóng quay về trụ sở làm nhiệm vụ khác.

Lâm Nguyệt tỉnh dậy, thấy áo khoác Lăng Vân đắp cho mình thì lòng có chút vui.

-“ Cảm ơn anh, tôi gấp gọn áo khoác cho anh rồi, tôi đi phía sau nhé ? “

-“ Ừm ! “ _ giọng anh có chút hờ hững.

Lâm Nguyệt để lại áo khoác của anh phía sau rồi lấy điện thoại ra giải trí một chút.

Lúc cô nghe nhạc, vô tình lại để loa ngoài.

-“ Không ngờ người như cô lại nghe mấy cái nhạc trẻ con như vậy ! “

_ Lăng Vân đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

-“! “

Lâm Nguyệt nhìn lại, hoá ra cô theo thói quen, cứ thế mà mở nhạc, khiến cho anh nghe thấy.

Cô ngượng ngùng không biết nói gì.

Một cô gái với hình tượng băng lãnh, kiêu ngạo, lại lộ ra bộ mặt trẻ con trước người khác thật không biết nên giải thích ra sao.

Ôi trời hình tượng tiểu thư kiêu ngạo của mình, trong phút chốc lại sụp đổ nhanh như vậy !

Thấy Lâm Nguyệt ngượng chín mặt, đôi tay anh không tự chủ được mà đặt lên xoa đầu cô.

-“ Không sao, đôi lúc đáng yêu một chút cũng tốt !...! “

Nghe thấy lời nói của Lăng Vân, tim cô có chút loạn nhịp.

-“ Giống như Tiểu Lệ vậy, cô ấy luôn dùng tính cách trẻ con đáng yêu

nhưng đôi lúc lại nhanh trí, thông minh ấy để thu hút ánh nhìn của mọi người.

“

Ngỡ tưởng rằng trong mắt Lăng Vân, cô còn có chút vương vấn...!nhưng câu nói tiếp theo của anh đã hoàn toàn triệt để phá bỏ suy nghĩ ấy của cô.

Có lẽ, cô sẽ chẳng bao giờ có được chút tình cảm của anh. Lăng Vân và Bạch Tiêu đều là hai người đàn ông đã cho cô hy vọng về tình yêu đích thực trong cuộc đời này, vậy mà..

hai người họ lại đạp đổ nó nhanh chóng đến thế.

Vậy thì tại sao lúc đầu lại còn reo mừng tương tư trong tim cô để rồi giờ đây khiến nó héo mòn, đau khổ ? Tình yêu, Lâm Nguyệt mãi mãi sẽ không hiểu được định nghĩa của hai từ ấy.

Tưởng chừng như rất dễ đạt được nhưng ai ngờ lại khó đến vậy.

Dễ dàng có được thì cũng dễ dàng mất đi !
Tình yêu là vậy, nó là tình cảm xuất phát từ hai phía.

Còn nếu chỉ đến từ một phía thì nó sẽ là đơn phương thích một người.

Phụ nữ chúng ta, sinh ra là để được yêu thương, nâng niu, quan tâm và được bảo vệ chứ không phải là để đau khổ, để rơi nước mắt.

Chúng ta có thể yêu những người đàn ông không mấy giàu có, cũng có thể yêu người đàn ông có vẻ ngoài không xuất chúng, cũng có thể yêu những người đàn ông không mấy hoàn hảo...!nhưng chúng ta không được yêu người đàn ông không yêu mình.

Bởi họ chỉ mang lại cho ta đau khổ, hụt hẫng, tuyệt vọng.
Yêu là phải đánh đổi tất cả ? Điều đó là đúng, nhưng nó chỉ đúng khi đó không phải là một tình yêu đơn phương mà thôi ! Nếu chúng ta cứ ngu ngốc đắm đầu vào một tình yêu mà điểm xuất phát chỉ là tình cảm của một mình mình thì đánh đổi như vậy có nghĩa lí gì ?
Phụ nữ, dù có mạnh mẽ đến mấy, kiên cường đến mấy cũng sẽ có lúc phải rơi lệ.

Lâm Nguyệt là công nương của một gia tộc quyền quý bậc nhất, được ngậm thìa vàng, ăn sung mặc sướng từ nhỏ nhưng cái giá phải trả cho việc này cũng không nhỏ.

Từ bé cô ấy đã phải chịu sự giáo dục khắc khe nhất, học rất nhiều thứ, còn không được chơi điện thoại hay xem phim.

Thú vui lúc giải trí duy nhất là đánh cờ, đọc sách hoặc chơi đàn.
Ai không hiểu sẽ nghĩ cô ấy kiêu ngạo mà không muốn kết bạn, nhưng thật ra trong tâm cô ấy rất muốn kết bạn.

Chỉ là không được phép làm vậy mà thôi ! Vậy nên kể từ khi đi du học, gặp được Bạch Tiêu, anh giống như là ánh mặt trời sưởi ấm trong cuộc đời cô.

Ánh mặt trời duy nhất mà cô từng có !.

Chương 167: 167: Kỹ Năng Sinh Tồn Thật Kém

!

Sau này, đến giờ cô mới biết được thì ra đó chỉ là tình bạn.

Cô đối với Bạch Tiêu, ngoài sự sùng bái, kính nể thì chỉ có tình bạn.

Là người từ né đã không có bạn bè nên cô chưa từng biết đến cảm giác có bạn là ra sao, vậy nên mới nhầm lẫn giữa tình bạn và tình yêu.

Còn về Lăng Vân, cô không biết đó là tình yêu hay cũng chỉ là tình bạn mà thôi ! Nhưng điều duy nhất khi cô ở bên Lăng Vân khác với lúc ở bên Bạch Tiêu đó là, cảm giác tim đập loạn nhịp, trong đầu luôn là hình bóng của anh ấy, dường như nhắm mắt là có thể nhìn thấy anh.

-“ Đang nghĩ gì vậy ? “ _ Lăng Vân bất ngờ lên tiếng khiến cô giật mình.

-“ Không có gì, chỉ là...!mỗi khi nghe nhạc là tôi sẽ như vậy, thả lỏng cơ thể và tận hưởng nó.

“

-“ Chúng ta giống nhau đấy ! “

-“ Hà thật sao ? “

-“ Ừm, mỗi lần tôi đọc sách, đầu óc sẽ trống rỗng như cô vậy, hết sức thả lỏng.

“

Hai người nói chuyện càng ngày càng nhiều hơn, giờ đây có thể dễ dàng chia sẻ những thói quen của mình cho đối phương.

Bên đây, Bạch Tiêu thấy trời đã tờ mờ tối, mà đường đi mỗi lúc một khó khăn, anh quyết định sẽ cùng cô ở lại đây đêm nay, bên trong cánh rừng này.

-“ Anh đừng lều còn em đi tìm củi nhé ! “

-“ Nhớ đi cẩn thận đó ! “

-“ Em biết rồi mà.

“ _ cô đi vào trong rừng tìm củi nhỏ để đốt lửa.

Thấy Bạch Tiêu và Tô Mỹ Lệ dừng xe, Lăng Vân cũng dừng ở khoảng cách an toàn, cố gắng không để cho hai người bên trên nhìn thấy.

Lâm Nguyệt mở cửa xuống xe, đi ra phía sau cốp lấy lều trại cô chuẩn bị từ trước, cũng may cô lường trước được là sẽ qua đêm ở đây nên đã chuẩn bị một số thứ chứ không như Lăng Vân, vác người không đến nơi rừng hoang vu quanh này.

-“ Anh đừng lều nhé, tôi sẽ đi kiếm ít củi khô để đốt lửa.

“

-“ Ừm ! “

Một lúc sau, trên tay Lâm Nguyệt đã có cả một bó củi, dư sức đủ cho 2 ngày.

Bên đây, cô cũng đã kiếm được không ít củi, gương mặt lấm lem như con mèo hoang, nhanh nhẩu chạy đến chỗ anh khoe thành tích.

-“ Xem nè, xem nè, em kiếm được rất nhiều củi đó ! “

-“ Giỏi quá, con mèo hoang này không ngờ cũng có tác dụng phết đấy chứ ! Nhưng mà mau đi rửa mặt đi, lấm lem bùn đất thế này trông thật xấu xí ! “

-“ Á à, anh dám chê em xấu, về nhà em sẽ mách mẹ và bà cho anh coi ! “

-“ Úi, xin lỗi vợ anh biết sai rồi ! Trong tim anh, em luôn là nàng công chúa xinh đẹp nhất, dù cho em có biến thành bộ dạng nào thì trong mắt anh, người xinh đẹp nhất chỉ có mình em ! “

-“ Anh đó, đúng là dẻo miệng quá ta ! “

Hai người cùng nhau đốt lửa, nướng thịt, cùng nhau làm mọi việc, cùng nhau vượt qua mọi thử thách.

Điều hạnh phúc nhất trên cuộc đời này không phải là sự giàu sang phú quý mà là có người cùng ta vượt qua mọi khó khăn, gian khổ trên đời.

-“ Lãng Vân, anh dựng lều xong chưa ? ” _ Lâm Nguyệt ôm bó củi lớn trên tay đi về phía Lãng Vân.

Anh vẫn đang loay hoay trong việc dựng lều, gương mặt có chút khó chịu vì làm mãi mà vẫn chưa thể dựng thẳng chiếc lều.

Thấy Lãng Vân đang gặp khó khăn trong việc dựng lều, Lâm Nguyệt liền để gọn đồng củi ra một bên, chạy lại giúp anh.

-“ Haizz để tôi xem nào ! ”

Lãng Vân tránh sang một bên chăm chú nhìn Lâm Nguyệt đang dựng lều, ánh mắt hiện lên vài phần cảm thán.

-“ Đó, lần sau muốn dựng thẳng lều thì anh phải cắm chặt mấy cái cột trụ này nhé ! ”

-“ Ừm ! ”

-“ Anh đi ra nhóm lửa đi, tôi dựng nốt cái chân trụ này cho nó chắc một chút ! ”

-“ Được ! ”

Lãng Vân nghe theo sự sắp xếp của Lâm Nguyệt chạy lại phía đồng củi khô, bắt đầu công việc nhóm lửa.

(Một lúc sau)

Sau khi Lâm Nguyệt dựng chắc chắn chiếc lều trại thì quay sang chỗ Lãng Vân, cứ nghĩ anh sẽ nhóm lửa được xong đâu đấy hết rồi, ai ngờ quay ra vẫn nguyên si.

Cô đi đến chỗ Lãng Vân đang ngồi nhóm lửa, ngồi xuống hỏi anh.

-“ Anh không biết nhóm lửa sao ? ”

-“ Không ! ” _ Lãng Vân trả lời một cách vô cùng thẳng thắn.

Cô ray ray trán, mặt nhọc với người con trai không biết làm gì cả.

-“ Kỹ năng sinh tồn của anh kém thật đó ! Đi qua đêm không mang đồ gì thì thôi đi, dựng lều không biết cũng bỏ qua nhưng đến việc nhóm

lửa cũng không biết là sao ? “

-“ Vậy sao cô không dùng bật lửa ? “

-“ Anh có mang sao ? “

-“ Không ! “

-“ Anh không mang, tôi cũng không mang thì lấy đâu ra bật lửa chứ ?
Chả nhẽ từ trên trời rơi xuống à ? “ _ đúng thật là bực mình hết sức.
Thấy cô có vẻ tức giận, Lăng Vân cũng biết mình sai, liền im lặng không đòi co thêm nữa, chỉ ngồi đó cố gắng nhóm lửa.

-“ Haizz được rồi, anh đi ra xe lấy ít đồ ra đây đi, tôi nhóm lửa cho ! “
Lăng Vân răm rắp nghe theo lời của Lâm Nguyệt, không dám phản kháng nửa lời.

Lâm Nguyệt nhóm lửa quá đỉnh, khiến cho Lăng Vân cũng phải tròn mắt thán phục.

Lúc Lâm Nguyệt định xiên mấy miếng thịt vào que để nướng thì Lăng Vân đưa tay ra lấy xiên và thịt từ cô rồi nói.

-“ Cô vào lều nghỉ chút đi, tôi nướng cho ! “

-“ Anh biết làm không đó ? “ _ cô nghi ngờ

-“ Ngoại trừ mấy việc lúc nãy ra, mọi thứ tôi đều biết ! “

-“ Vậy được ! “

Cô ôm một bụng nghi hoặc đi vào trong lều, trong lòng lo sợ anh sẽ không làm được..

Chương 168: 168: Cảm Giác Này Cũng Không Tồi

Một lúc sau, hương thơm từ thịt nướng lan toả ra khắp không trung khiến cô không kiềm chế được mà nhanh chóng đi ra ngoài.

Lăng Vân thấy cô đi ra liền đưa cho cô xiên thịt mình vừa mới nướng xong.

Cô nhanh tay cầm lấy, công nhận mùi hương thơm thật, kích thích vị giác quá ! Cô cắn thử một miếng, không ngờ anh còn có tài nghệ này.

-“ Thế nào ? Vừa miệng chứ ? “

-“ Ừm, ngon lắm ! Không ngờ anh còn có nghề tay trái đỉnh như vậy đó ! “

Lăng Vân nướng hết xiên này đến xiên khác cho cô ăn, Lâm Nguyệt cũng vui vẻ nhận lấy, ăn một cách ngon lành.

-“ Sao anh không ăn đi ? Thịt ngon lắm đó ! Mau a...!“ _ cô đưa xiên thịt đến gần miệng anh.

Không ngờ Lăng Vân lại không từ chối, trực tiếp cắn thử.

Lâm Nguyệt mặt ửng hồng nhanh chóng rút tay lại, mặt hơi cúi xuống, cầm xiên thịt ăn.

Sau khi ăn xong, Lâm Nguyệt dọn dẹp đồ đạc còn Lăng Vân đi xử lí bãi “ chiến trường “ của cô.

Phải công nhận rằng Lâm Nguyệt ăn khoẻ thật đó ! Một mình cô ấy cũng có thể ăn hết gần hai chục xiên.

Vậy mà tại sao lại có thể duy trì được vóc dáng thon gọn như hiện giờ chứ ?

Sau khi dọn xong, Lăng Vân tính đi ra mở cửa xe rồi vào đó ngủ, dù sao thì Lâm Nguyệt cũng chỉ mang theo có một chiếc lều, để cho cô ấy ngủ trong đấy còn anh ngủ ngoài xe chắc sẽ không sao.

Nhưng lúc chuẩn bị vào xe thì Lâm Nguyệt gọi anh.

-“ Tôi xếp xong chỗ ngủ rồi nè, anh mau vào ngủ đi, sáng mai còn phải đi sớm đó ! “

-“ Cô ngủ đó đi, tôi ngủ trên xe ! “

-“ Ngủ trên xe sao được, ngủ trong đấy thì phải khởi động xe nếu không sẽ rất bí, còn nếu khởi động xe sẽ gây ra tiếng động.

Anh muốn bị bắt à ? “

Thấy những lời Lâm Nguyệt nói có vẻ khá hợp lí, anh liền thoả hiệp theo nhưng....!1 giây sau khi đi vào chiếc lều trại, anh liền muốn đổi ý.

Lều này nhỏ như vậy, nếu muốn đủ chỗ cho hai người nằm thì chắc phải nằm sát vào nhau quá, thế thì hơi không ổn.

-“ Hay là thôi đi, tôi ra ngoài xe nằm ! “

-“ Sao lại thế ? Chỗ này ngủ không phải là thoải mái hơn trong xe sao ? “ _ Lâm Nguyệt vừa skincare vừa nói.

-“ Nhưng chật thế này hai người sao ngủ vừa ? “

-“ Đợi tôi một chút ! “

Cô đi ra ngoài, bên trong lều anh ngồi có phần hơi rung lắc.

-“ Xong rồi ! “

-“ Cô vừa làm gì vậy ? “

-“ Cắm lại lều cho rộng ra chứ sao ! Không phải anh chê nhỏ sao ? Giờ thì rộng hơn rồi đó ! “ _ cô đang rất tự hào về sáng kiến vừa rồi của mình.

Lều mặc dù đã được cô chỉnh cho rộng hơn một chút so với ban đầu nhưng nó cũng chỉ là rộng ra một tí mà thôi ! Thấy anh vẫn còn đang băn khoăn, cô liền lấy chiếc gối ôm dài của mình ra, đặt vào giữa phân chia ranh giới.

-“ Bên kia là chỗ anh, bên này là chỗ tôi, chúng ta không ai đụng ai,

anh hài lòng rồi chứ ? “

-“ Ừm ! “

Cuối cùng lão tổ tông này cũng vừa ý, lúc này anh mà dám không ừm một cái xem, cẩn thận bị cô đá đít ra ngoài ngủ thật bây giờ.

Lăng Vân nằm nghiêng người sang bên kia, cố gắng nhắm mắt ngủ. Lâm Nguyệt nhìn ngắm không chớp mắt dáng vẻ lúc ngủ của Lăng Vân, quả nhiên là đẹp thật đó ! Long mi dài cong vút, đôi mắt sâu thẳm, sắc bén như sói...!và đôi môi cũng thật tuyệt !

^^ Ấy chết, Adeline Laurent, mày đang nghĩ gì vậy chứ ?! Đường đường là một công nương cao quý...!lại đi...!nghĩ đến mấy chuyện này ! ^^

Cô xấu hổ nằm xuống, nhắm nghiền đôi mắt lại.

Đêm, thời tiết trong rừng quả thật rất lạnh, còn có chút âm u, tiếng xào xạc của lá cây và sự im ắng đến đáng sợ khiến cho Lăng Vân khó có thể ngủ được.

Anh mở mắt thấy cô đang co mình lại một góc, nhường lại chiếc chăn duy nhất cho anh đắp.

-“ Haizz, thật ngốc ! “

Anh lấy chăn, đắp cho cô, kéo cô lại gần mình, còn không quên bỏ chiếc gối ngăn cách ra.

-“ Dù sao chăn có hơi nhỏ, tôi với cô đành đắp chung vậy ! “

Lần đầu tiên anh cảm thấy dễ chịu khi ở gần người khác như vậy.

Dường như cảm giác đó còn mạnh mẽ hơn lúc anh ở cùng với Tô Mỹ Lệ.

Thật đúng là kì lạ !

Ở bên này, Tô Mỹ Lệ và Bạch Tiêu cũng đã ôm nhau ngủ một giấc ngon lành rồi.

(Sáng hôm sau)

Trời vừa mới tờ mờ sáng, Bạch Tiêu đã thức dậy chuẩn bị sẵn đồ ăn cho “ phu nhân “ của mình.

Vì ở đây không có bếp, cũng chẳng có nhiều nguyên liệu nên chỉ đành làm tạm cho cô một chiếc sandwich.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, cô vớ vớ tay ra tìm hơi ấm của anh nhưng lại chẳng thấy đâu liền ử rữ vươn vai thức dậy.

-“ Dậy rồi đo hả ? Sáng nay ăn tạm sandwich nhé, anh quên mất không mang thêm đồ ăn sáng khác cho em ! “

-“ Vâng, không sao mà ! Đồ ăn chồng nấu là ngon nhất.

“ _ nói rồi cô nhanh chóng chạy đến tặng cho anh một nụ hôn buổi sáng.

-“ Buổi sáng tốt lành chồng yêu ! “

-“ Bà xã dạo này em đáng yêu quá đó ! “ _ anh cũng đáp trả lại cô bằng một nụ hôn ngọt ngào.

Đúng thật là, mới sáng sớm mà đã đi rắc cầu lương thế này rồi con dân sao chịu được với hai người đây.

Bên lều của Lăng Vân và Lâm Nguyệt thì vẫn đang nằm ngủ ngon giấc, chắc là do cả ngàu hôm qu đã đi đường vất vả.

Lâm Nguyệt quơ tay loạn xạ, đột nhiên tay lại đụng trúng thứ gì đó, cảm giác này...!cũng không tồi.

-“ Sờ đủ chưa vậy ? “

Lâm Nguyệt nghe thấy liền giật mình đến nỗi tỉnh cả ngủ, cô mở tròn đôi mắt giây trước còn đang lờ lững kia, nhìn chăm chăm anh....!rồi lại nhìn xuống dưới chỗ tay mình đang đặt...

-“ A...!xin.., xin lỗi, tôi thật sự không cố ý ! Chắc do tôi bị mộng du, thật sự là tôi không có cố ý....!bla...!bla...!”

-“ Haizz được rồi, cũng không phải lỗi do cô ! Mau dậy thôi, hôm nay cũng sẽ mệt lắm đó ! “

-“ A..

ừm ! “.

Chương 169: 169: Kiêu Hãnh Mà Ấm Áp

Lăng Vân đi ra ngoài đánh răng rửa mặt, thay quần áo trước còn Lâm Nguyệt vẫn còn ngồi đơ ra đấy, trong đầu cô không ngừng lặp lại cái cảnh tượng xấu hổ muốn đội quần ban nãy.

^^ Nhưng mà nghĩ lại, cơ thể của anh ta cũng được đó chứ ! Không thua kém gì so với Tiêu Tiêu đâu ha ! ^^

Cô mãi suy nghĩ mà không để ý anh bước vào phòng lều từ lâu, đang chăm chú nhìn dáng vẻ ngây ngốc của cô.

-“ Này, Tiểu Miêu Tử, cô có định đi thay đồ không đấy ? “

-“ Ai!ai là Tiểu Miêu Tử chứ ?! “

Bộ dạng kiêu ngạo, lúc nào cũng có thể xù lông lên với người khác của cô đúng là rất giống một con mèo hoang nhỏ.

Có lúc kiêu ngạo cũng có lúc...!đáng yêu !

Cô đứng phắt dậy, cầm bàn chải, cốc nước và khăn lau mặt ra bên ngoài, còn anh đứng đó, nhìn bộ dạng giận dữ kia, cũng không nhịn được mà cười.

Một lúc sau cô quay lại với bộ dạng vẫn còn đang tức giận ra mặt nhưng thần thái thì vẫn đỉnh của chóp.

Đôi mắt lạnh lùng quét qua người anh rồi lại nhìn đi chỗ khác.

Sáng nay bọn họ dậy trễ hơn bên Bạch Tiêu và Tô Mỹ Lệ nên đành phải gác lại bữa ăn sáng, trực tiếp đi lên xe bám theo đuôi hai người phía trước.

-“ Sao vậy ? “

-“ Không sao, chỉ là bệnh cũ tái phát mà thôi ! “

Đi được một lúc thì cô bị đau bụng, hỏi ra mới biết cô bị viêm dạ dày

cấp tính.

Đối với nghề diễn viên mà nói, dường như đa phần ani cũng bị bệnh này.

Vì tiến độ quay phim mà quên cả ăn uống, hình thành thói quen ăn uống không đúng giờ, bữa bỏ ăn bữa lại ăn quá nhiều dẫn đến tình trạng như cô của hiện tại.

Lăng Vân dừng xe, lấy trong ngăn ra một chiếc bánh ngọt đưa cho cô rồi tiếp tục chạy xe.

-“ Ăn tạm cái này trước đi, tí nữa có tiệm bán đồ ăn nào ven đường thì mua sau vậy ! “

-“ Cảm ơn ! “ _ cô nhận lấy chiếc bánh từ anh, miệng cảm ơn, lòng thì vui sướng, quên cả chuyện giận dỗi lúc nãy với anh.

Đường đi mỗi lúc một khó khăn, có mấy đoạn có vũng bùn rất to, cả đoạn đường không trơn trượt thì cũng xóc nảy cả người lên khiến cô có chút chóng mặt.

-“ Cố chịu một chút nữa, sắp qua đoạn này rồi chúng ta nghỉ chút ! “

-“ Ừm...! “

Cuối cùng cũng qua được cái chỗ khó khăn nhất, đi qua được chỗ này là có thể nhìn thấy lác đác vài ngôi nhà dân và một vài hàng quán nhỏ.

Hai người muốn dừng xe mua ít đồ nhưng lại sợ để mất dấu Tô Mỹ Lệ và Bạch Tiêu nên đành phải ráng nhịn một chút.

Cũng may hai người họ ở phía trên cũng dừng lại để mua ít lương thực và nghỉ ngơi nên Lăng Vân và Lâm Nguyệt mới được đi xuống ăn uống.

Cô thì khát còn anh thì đói mà thời gian thì lại không được tự quyết nên hai người lấy được gì ăn, lấy được gì có thể uống thì nhanh chóng bổ sung năng lượng.

-“ Nè, có bánh mì đó, anh ăn bánh mì trước đi ! Tôi kêu bác bán hàng nấu mì cho anh rồi.

“

-“ Không cần, tôi ăn cái này là được rồi ! Nấu mì sợ không kịp...!”

-“ Không kịp thì mặc kệ, không đi nữa, còn anh muốn đi tiếp thì mau chóng nghe lời tôi ăn bánh mì trước rồi ăn mì đi ! Cả sáng anh đã chưa ăn gì rồi, nếu còn ăn ít như vậy nữa thì cơ thể sẽ không chịu nổi.

“

.....

Thấy cô nói thế, thái độ cũng cương quyết, cứng rắn dường như không thể lay chuyển được, anh đành phải ngoan ngoãn nhận lấy chiếc bánh mì cô đưa bóc ra ăn.

Cô còn quan tâm, sợ anh bị ghen nên nhờ bác bán hàng nấu ít nước sôi pha sữa cho anh.

Đúng là thời tiết se se lạnh thế này mà được cốc sữa ấm thật là vừa ấm người vừa ấm lòng.

-“ Cảm ơn ! “

-“ Không có gì ! “

Trong cuộc đời của Lăng Vân từ lúc sinh ra cho đến nay, thật sự chưa từng có ai quan tâm anh nhiều như vậy.

Giống như Bạch Tiêu, Adeline hay Julia, anh cũng là người thừa kế của một đại gia tộc lớn nên đương nhiên không thể tránh khỏi việc bị mọi người trong nhà áp đặt.

Ba của Lăng Vân là người yêu thương anh nhất nhưng cuối cùng vẫn bỏ anh lại mà ra đi khi anh chỉ vừa mới 7 tuổi.

Ba anh vừa mất, người mẹ ruột máu lạnh kia của anh đã nhanh chóng chiếm đoạt hết tất cả, đứng lên nắm quyền Lăng gia.

Bà ấy thậm chí còn quan tâm đến việc gia sản hơn là một đứa con trai như anh.

Giờ đây, cuộc đời anh lại có một bước ngoặt lớn đó là sự gặp gỡ tình cờ với cô.

Ở cạnh cô mấy ngày thôi nhưng anh lại có thể cảm nhận được sự quan tâm, chăm sóc mà bấy lâu nay tưởng chừng như đã mất đi.

Cô giống như ngọn lửa, kiêu hãnh mà ấm áp, sưởi ấm cho trái tim lạnh lẽo của anh.

Khiến nó tan chảy theo từng ánh mắt, cử chỉ của cô.

Đây có lẽ là cảm giác của tiếng sét ái tình, vừa gặp đã yêu !.

Chương 170: 170: Ghép Đôi

Nghỉ ngơi được một lúc, lại bắt đầu cuộc hành trình kẻ tìm kiếm báu vật, kẻ theo chân đằng sau.

Đi được một đoạn trên đường, Bạch Tiêu chợt phát giác ra gì đó.

Dường như không phải là mới nhận ra mà là từ lúc lên đường anh đã cảm giác có người theo dõi mình.

-“ Chuyện gì vậy ? “

-“ Hình như có người theo dõi chúng ta ! “

-“ Hả, thật á ! “

* Tít tít *

xxx HỆ THỐNG XIN THÔNG BÁO NHIỆM VỤ MỚI xxx

-“ Hả gì vậy trời ? “ _ cô thốt lên kinh ngạc.

-“ Sao vậy ? “

-“ Hệ thống đột nhiên thông báo nhiệm vụ mới, em lo quá ! “

-“ Bình tĩnh đã nào, chắc không có gì đâu ! Em mau tiếp nhận nhiệm vụ đi, yên tâm, có anh ở đây với em rồi còn gì ! “

-“ Vâng ! “

Dưới sự hậu thuẫn của Bạch Tiêu, cô đã đỡ lo lắng hơn.

Mỗi lần nhận nhiệm vụ là một bất ngờ và...!lần này cũng chẳng ngoại lệ.

Hi, lâu lắm mới gặp lại chị, em đến đây theo mệnh lệnh của chủ nhân thông báo cho chị về nhiệm vụ tiếp theo !

-“ Em dạo này sao rồi ? Mọi việc ổn chứ ? Có bị làm sao không ?

Chị yên tâm, em đáng yêu như vậy ai nỡ trách phạt em chứ !

-“ Thật không vậy ? Đừng có giấu chị chuyện gì đó ! “

Thật mà, chị cứ yên tâm đi ! Giờ chị nghe nhiệm vụ mới nè.

NHIỆM VỤ CẦN LÀM CỦA KÍ CHỦ : TÔ MỸ LỆ

* Tác thành cho cặp đôi nam nữ phụ Lăng Vân - Adeline

Thời hạn : 1 tháng

Thành công sẽ được thưởng 2000 điểm Tini, thất bại sẽ bị mất đi 1 thứ quan trọng nhất !

-“ Hả, gì vậy ? Sao giờ lại có thêm dòng cuối này vậy ? “

Chị từ từ đã, đừng nóng vội, nghe em giải thích.

Sau khi Pipi đáng yêu siêu cấp vũ trụ này đích thân cầu xin chủ nhân giúp chị thì chủ nhân cuối cùng cũng đã đồng ý nhưng mà ngài ấy có một điều kiện đó là trong vòng 3 tháng chị vừa phải hoàn thành những nhiệm vụ mà hệ thống ngẫu nhiên giao, vừa phải đi tìm đủ những món trang sức bị thất lạc trong bộ “ Bích Thiên Liên Tâm Ngọc “ kia.

Ngoài ra vì đã ưu tiên cho chị quá nhiều nên ngài ấy đã ra thêm một chỉ thị khác đó là nếu chị không hoàn thành những nhiệm vụ được giao đúng thời hạn chị sẽ phải sự trừng phạt tương ứng ! Vậy đó, nên chị cố mà hoàn thành tốt nhiệm vụ nha !

-“ Thật đó hả ? Em có đùa chị không vậy ? Đây rồi cuộc nên gọi là chuyện tốt hay xấu đây trời ! “ _ cô thở dài mệt nhọc.

-“ Sao vậy Pipi nói gì với em mà trông em ỉu xìu thế kia ? Là tin xấu à ? “

-“ Cũng không hẳn là vậy ! “ _ cô nói với giọng có chút buồn bực
Sau khi đã kể chi tiết cho anh thì cô lại thở dài một cái.

Tìm kiếm mấy đồ này đã mệt rồi lại còn phải cùng lúc đó hoàn thành nhiệm vụ không những vậy còn phải chạy đua với thời gian là 3 tháng.

Ôi trời đúng là mệt chết mất ! Anh an ủi cô :

-“ Dù sao đây cũng là chuyện tốt mà ! Vị chủ nhân thần bí kia cuối cùng cũng chịu chấp nhận cho em phá bỏ hợp đồng đó, đây chẳng phải chuyện vô cùng tốt sao ! “

-“ Anh nói cũng không phải là không có lí ! Haizz thôi được rồi, Tô Mỹ Lệ, lấy lại tinh thần làm việc thôi nào ! “

Trong thời gian 3 tháng vừa làm nhiệm vụ ngẫu nhiên mà hệ thống giao cho, vừa đi tìm bộ trang sức thần bí kia quả thực là rất khó nhưng vì tình yêu, hạnh phúc của mình và Bạch Tiêu cô sẽ cố gắng hết sức.

Cầu mong rằng mọi chuyện sẽ được suôn sẻ, thuận buồm xuôi gió.

Chúc cho tương lai của chúng ta sẽ thật hạnh phúc !

-“ Nghĩ gì mà mặt lại hớn hờ, vui tươi trở lại rồi ? “

-“ Nghĩ đến lúc anh biến thành con heo mập đó ! “ _ cô khoái chỉ cười lớn

-“ Vậy con heo mập này đang muốn sinh heo con đây ! “

-“ Ấy ấy, đang trên xe anh tính làm gì vậy ? “ _ cô lấy tay che người lại.

Anh chỉ cười nhếch mép một cái rồi lại tiếp tục quay qua lái xe.

Dường như trên cô là thú vui khiến anh giải toả mệt mỏi, chỉ cần thấy được cô là mọi cực nhọc đều hoá hư vô.

Đúng là sức mạnh của tình yêu thật lớn lao !

Đường mỗi lúc một vắng vẻ hơn, lúc đầu thì còn thấy khá đông đúc, tấp nập người đi lại, giờ gần như chẳng có bóng dáng ai đi qua.

Cây cối mọc rậm rạp che đi gần như tất cả ánh nắng mặt trời.

Nếu mà trời tối phải ở lại đây ngủ qua đêm chắc....!sẽ không ngủ được quá ! Khung cảnh còn có thêm cả tiếng chim kêu từng tiếng vọng lại trông lại càng thêm phần âm u.

(Trên xe của Lăng Vân và Lâm Nguyệt)

Càng vào sâu bên trong rừng, sóng điện thoại càng ngày càng kém.

Bài nhạc cô đang nghe say sưa cũng bị ngắt vì điện thoại bị mất sóng.

-“ Hình như trong rừng không có sóng ! Chán thật đó, tôi còn đang định tranh thủ xem phim giết thời gian ! “

-“!”

-“ Ủa, sao đột nhiên anh im lặng vậy ? Nãy giờ còn trả lời mà ? “

-“ Tôi phải tập trung lái xe, đừng làm mất tập trung ! “

-“ Ồ, mà kể ra cũng lạ, sao Mỹ Lệ và Tiêu Tiêu lại vào trong rừng làm gì ta ? Chẳng nhẽ trong rừng này cất giấu kho báu khoingr lồ nào đó sao ? “

-“ Cô bớt ảo tưởng lại chút ! “ _ Lăng Vân gõ vào đầu Lâm Nguyệt

-“ Aiya, nói thì nói, đừng động tay động chân ! “.

Chương 171: 171: Leo Núi

Đường đi một lúc một khó khăn, có một vài nhánh cây nhỏ giữa đường cứ kẹt vào bánh xe làm anh cứ thỉnh thoảng lại phải xuống gỡ ra.

Đường đi thì dài mà lương thực mang theo thì ít, ở nơi rừng hoang vu quanh này cũng chẳng có hàng quán nào bán đồ ăn cả.

Không biết giờ hai người sẽ làm thế nào.

Chẳng nhẽ giờ đi theo Tô Mỹ Lệ và Bạch Tiêu mãi ?

-“ Nè, tôi có chút khát nước, anh có mang nước không thể ? “

-“ Lúc này cô không mua à ? “

-“ Ừa tôi tưởng anh mua rồi nên mới không mua ? “

Trời ơi, tình hình khó rồi đây ! Đã không có đồ ăn lại còn không có cả nước uống thế này thì sống sao cho qua được hết đêm nay và sáng mai bây giờ ?

-“ Để tôi gọi người đến ! “ _ Lăng Vân dừng xe lại, móc điện thoại ra nhấn số.

-“ Anh quên rồi hả ? Tôi vừa nói lúc này là trong này không có sóng mà ! Anh gọi sao được ?! “ _ Lâm Nguyệt tức đến run người.

Cả ngày nay đi đường mệt mỏi, tối qua đã ngủ không ngon giấc rồi, nay lại còn bị nhện đói gần ngày trời thế này nữa chứ, ai không tức thì đúng là thánh nhân rồi chứ không phải người bình thường nữa !

* cộc cộc *

Lâm Nguyệt hạ cửa kính xuống, không ngờ người gõ cửa lại là Tô Mỹ Lệ, cô đang đứng nở nụ cười tươi chào hai người.

-“ Hi, mọi người cũng đi vào rừng này chơi hả ? Có muốn đi cùng tôi

và Bạch Tiêu không ? “

-“ Tất nhiên rồi ! Làm phiền cô quá ! “ _ Lâm Nguyệt nhanh chóng đồng ý lời đề nghị của cô mặc cho Lăng Vân có ra sức ra hiệu từ chối.

-“ Không phiền, không phiền chút nào ! Có nhiều người đi càng vui mà ! “

Cô sau khi đã nhận được lời đồng ý của Lâm Nguyệt thì vui vẻ quay lại xe.

-“ Ổn hết rồi, một mũi tên trúng hai đích lận đó ! “

-“ Sao em đoán ra được sẽ là hai người họ ? “

-“ Thì tại không đâu tự nhiên hệ thống lại ra cái nhiệm vụ kia.

Chắc chắn phải có gì đó ở đây, anh thấy em suy luận đỉnh không ? “

-“ Giỏi lắm Bạch thiếu phu nhân ! “

-“ Nhưng mà có điều, em không ngờ là Lâm Nguyệt cô ấy dễ quên như vậy đó ! Mới ngày hôm trước còn cùng cô ấy cãi vã một trận mà nay đã vui vẻ nói cười với em được ! “

-“ Cô ấy là thế đó ! Giận dữ chỉ một lúc thôi là quên ngay ấy mà ! “

-“ Anh có vẻ hiểu cô ta quá nhỉ ? “ _ cô nổi máu ghen tuông.

-“ Đâu có, anh hiểu vợ anh nhất mà ! “

Mới nói có một câu mà tim cô như sắp bắn ra ngoài luôn rồi ! Đúng là miệng lưỡi ngọt như rót mật, ai mà chịu nổi cho được chứ.

Một lúc sau, cuối cùng cũng đã đến chân núi Vu Sơn, công nhận ngọn núi này cao thật đó nhưng cũng may là đường leo lên núi không quá dốc nếu không thì khó nhằn rồi.

Anh mở cốp xe ra, lấy dụng cụ leo núi đưa cho cô và hai người Lâm Nguyệt, Lăng Vân.

Cũng may tính anh hay cẩn thận mang theo thêm 2 bộ nữa để phòng trừ chứ nếu không hai người kia làm sao mà leo lên núi được.

Mặc xong xuôi đâu đấy rồi mọi người bắt đầu đi leo núi.

Hai người đàn ông phụ trách đeo balo đựng một số nhu yếu phẩm cần thiết.

Xong xuôi đâu đấy, trang bị đầy đủ rồi, họ bắt đầu công cuộc leo núi khó khăn.

Cô cùng Lâm Nguyệt leo trước còn anh và Lăng Vân leo phía sau.

Lần đầu tiên leo núi cảm giác thật thích thú, có chút hào hứng nữa.

Cô và Lâm Nguyệt còn cạnh tranh nhau xem ai là người leo lên đỉnh núi đầu tiên nữa chứ.

Mới đầu thì cả hai leo rất nhanh, bỏ xa anh và Lăng Vân nhưng chỉ một lúc sau thì hai cánh tay đã rã rời không còn chút sức để leo tiếp.

-“ Haizz Thối tử, em có ngốc không vậy ? Leo núi mà leo nhanh như em với Adeline thì chẳng có đủ hơi sức mà leo nổi lên đỉnh ! “

-“ Đúng là ngu ngốc mà ! “ _ Lăng Vân cũng tiếp lời chê trách Lâm Nguyệt và cô.

-“ Hừ, thì kệ tụi em đi, bọn em mệt chứ anh có mệt đâu mà la dữ vậy ! “

-“ Thật, chúng tôi mệt còn không kêu ca, ngược lại là anh đó Lăng Vân, dám mắng tôi ngu.

“

Không ngờ tính cách của Lâm Nguyệt và cô có chút giống nhau, chỉ có điều Lâm Nguyệt cô ấy mạnh mẽ, tự lập hơn cô mà thôi.

Nếu có thể được, cô mong rằng mình và Lâm Nguyệt có thể trở thành bạn tốt của nhau.

Ông trời đúng là quá trêu ngươi bọn họ đi ! Đang yên đang lành thì lại đổ mưa, mưa như vậy vách núi trơn làm sao mà leo lên tiếp được.

Cũng may Lâm Nguyệt nhanh mắt nhìn thấy phía trên cách bọn họ một chút có một cái hang động nhỏ.

Như vậy cũng coi như ông trời không quá ác với bọn họ.

Đường leo mỗi lúc một trơn, cô mấy lần suýt thì té, cũng may anh đỡ được.

Cuối cùng cũng leo được đến hang động rồi, cô thở phào.

Cô cùng anh leo vào bên trong hang động trước còn Lâm Nguyệt và Lăng Vân đang leo ở phía sau.

Lúc Lâm Nguyệt chuẩn bị leo vào hang động ai ngờ lại bị sẩy chân, Lăng Vân thấy thế vội đi lại nắm lấy tay cô kéo lên.

-“ Phù cô ăn gì mà nặng vậy ? Thiếu chút nữa là không chỉ cô rơi mà tôi cũng rơi luôn rồi ! “

-“ Anh...!anh còn có tâm trạng ở đây trêu tôi nữa hả ? “

-“ Thôi được rồi mà, Lâm Nguyệt, cô ít nhiều gì cũng nên cảm ơn Lăng Vân đi, ban nãy cũng may cậu ấy nhanh tay đó ! “

-“ Ừm thì...!cảm ơn anh ! “ _ Lâm Nguyệt có chút bối rối..

Chương 172: 172: Thiên Tâm Nhãn Xuất Hiện

Lâm Nguyệt sau khi cảm ơn thì chạy vụt vào sâu trong hang, đôi tai đỏ ửng của cô ấy bị cô phát hiện, cảnh này đúng là giống như hồi trước cô cũng hay ngại ngùng với anh như thế này.

^^ Haizz chưa gì đã bị nhét cầu lương vào miệng là sao ?! ^^ _ cô bất lực nói

Mọi người đi sâu hơn vào trong hang động, nơi đây vừa tối, vừa ẩm ướt, càng vào sâu bên trong lại càng lạnh hơn.

-“ Anh, hay là chúng ta ở đây trú mưa là được rồi ! Đi vào sâu bên trong không biết có cái gì, nguy hiểm lắm ! “ _ cô có chút lo lắng.

-“ Yên tâm, cứ đi tiếp đi, không có gì phải sợ.

Có gì cứ núp sau bốn tiểu thư ! “

Lời nói chưa kịp qua được 1 giây, Lâm Nguyệt đã cảm thấy hối hận rồi ! Một đàn dơi bay từ bên trong hang ra khiến cho cô ấy hồn bay phách tán, ôm chặt lấy Lăng Vân bên cạnh.

Nhưng cô ngay lập tức nhận ra có điểm kì lạ giữa hai người này.

Bình thường Lăng Vân gần như không bao giờ cho người khác giới lại gần mình, huống chi là hành động ôm chặt lấy anh của Lâm Nguyệt, anh ấy không bài xích chút nào sao ? Vậy thì coi như cái nhiệm vụ này của cô cũng khá dễ dàng đi !

-“ Xinnnn lỗi, nãy có dơi...!tôi hơi sợ nên mạo phạm anh rồi ! “ _ Lâm Nguyệt nhanh chóng đứng thẳng dậy, có chút ngại ngùng nói.

-“ Mau đi thôi ! “

Lăng Vân chẳng nói thêm câu nào, thậm chí còn chẳng thấy anh khó chịu hay cau gắt gì sau hành động ban nãy của Lâm Nguyệt.

Chẳng nhẽ...! hai người này có tình ý với nhau mà chưa nhận ra hay sao ? Lần đầu tiên làm Nguyệt lão của cô thật chẳng dễ dàng chút nào !

-“ Sao vậy ? Ghen tị với bọn họ à ? “ _ anh đột nhiên đi lùi lại về phía sau, thì thầm vào tai cô.

-“ Đâu có, anh đừng có mà nghĩ linh tinh nữa ! Còn không mau đi tiếp ?! “

-“ Vâng vâng, tuân lệnh bà xã đại nhân ! “

Đúng là luật hoa quả chẳng chừa một ai, giây trước còn nhét cơm chó đầy miệng người khác, giây sau đã bị ném trả rồi ! Đi cùng mấy người có đôi có cặp nhiều lúc cũng khổ tâm lắm a !

Mấy người bọn họ vẫn quyết định đi tiếp vào bên trong, không ngờ sau khi bọn họ vào sâu bên trong lại nhìn thấy được chiếc nhẫn “ Thiên Tâm “ mà hai người mong ngóng nhất.

Nhưng mà, thiên cổ trân bảo lại có thể dễ dàng tìm thấy được như vậy sao ? Có chút không khoa học cho lắm !

-“ Có chuyện gì vậy ? Cô muốn lấy cái hộp to to trên kia sao ? “ _ Lâm Nguyệt đi lên đứng gần cô.

-“ Ừm, rất muốn ! “

-“ Vậy thì lên lấy đi ! Nhưng mà đó chỉ là cái hộp gỗ, lấy về làm gì chứ ? “

-“ Bên trong đó có một chiếc nhẫn được gọi là “ Thiên Tâm “ nhẫn ! “ _ anh giải thích cho Lâm Nguyệt

-“ Nhưng mà làm sao hai người biết bên trong có chiếc nhẫn đó được chứ ? “ _ Lâm Nguyệt khó hiểu.

Thật ra không phải cô không muốn giải thích cho cô ấy nhưng mà cô không biết phải giải thích như nào.

Chẳng nhẽ giờ kể lại chuyện mình trùng sinh sống lại ? Nhưng đối với việc cô được trùng sinh mà nói, càng nhiều người biết sẽ càng gây bất lợi hơn.

-“ Thì...!tôi có xem được trênn một cuốn sách cổ đó mà ! Cô không biết chứ tôi mê mấy món đồ cổ này lắm ! “ _ cô bịa đại lí do trả lời Lâm Nguyệt.

-“ Em muốn lấy nó sao ? Để anh đi lấy cho ! “ _ Lãng Vân đi nhanh đến cái cột đá to, anh tính trèo lên đó lấy chiếc hộp đó xuống cho cô. Thấy Lãng Vân như vậy, Lâm Nguyệt có chút không vui.

Tuy nói tìm thấy nó dễ dàng nhưng việc trèo lên đó để lấy xuống thì cũng có chút khó khăn.

Huống hồ, cô cứ có cảm giác...!chuyện này sẽ không đơn giản như vậy.

Nếu không thì nhưngx người được trùng sinh trước đó đã không đến nỗi phải hồn phi phách tán.

Anh cũng cùng quan điểm với cô rằng cần phải cẩn thận hơn.

-“ Lãng Vân, không cần lấy nó ra vội đâu ! Chúng ta quan sát trước đã, tôi sợ sẽ có nguy hiểm ! “

-“ Ừm, tất cả đều nghe em ! “

Bốn người họ quyết định sẽ dừng chân lại ở đây nghỉ ngơi và quan sát tình hình.

Cô và Lâm Nguyệt phụ trách ra cửa hang hứng nước mưa về nấu đồ ăn và uống vì số lượng nước cô và anh mang đi không đủ cho bốn người có thể uống đủ trong mấy ngày sắp tới.

Thế nên bọn họ đã tính trước sẽ hứng nước mưa để đó, bao giờ hết nước uống sẽ có sẵn nước mà uống.

Còn anh và Lãng Vân phụ trách nấu ăn bên trong hang động.

Cũng may anh mang theo cả diêm và bật lửa chứ nếu không mang mỗi diêm đi thì coi như toang.

Mấy hộp diêm để trong túi áo anh đều bị nước mưa làm cho ướt hết.

Anh bèn lấy bật lửa trong balo ra cùng một ít giấy đã chuẩn bị sẵn để châm lửa.

Cũng may balo này chống thấm nước chứ nếu nghe theo lời cô mang mấy cái balo kia đi thì tầm này có khi chỉ còn cái nịt.

Hai người đàn ông ngồi với nhau đúng là im ắng thật đó, cảm giác còn có chút sát khí phóng ra.

Còn hai người phụ nữ ở bên đây, mặc dù lúc đầu không có thiện cảm với nhau cho lắm nhưng mà giờ tiếp xúc một thời gian, hai người họ cũng tự cảm thấy đối phương cũng không đáng ghét lắm.
-“ Chuyện đó....!xin lỗi..

! “

-“ Xin lỗi chuyện gì chứ ? Bỏn tiểu thư quên hết rồi, tôi cũng không nhớ nhen đến vậy ! “

-“ Cảm ơn cô, vậy chúng ta...!“

-“ Chúng ta làm bạn đi ! “

Chưa kịp để cô nói hết câu, Lâm Nguyệt đã nhanh nhẹn mở lời trước.

Tính cách của Lâm Nguyệt phóng khoáng, dễ tính, cũng là một người khá gần gũi.

Chỉ có điều trước nay cô ấyys không bộc lộ ra bên ngoài mà thôi !.

Chương 173: 173: Couple Vân Nguyệt

Hai người họ vừa hứng nước vừa trò chuyện, có vài lần mãi nói chuyện quá quên mất không thay cốc để cho nước tràn hết ra ngoài.

Đúng là con gái tám chuyện chân trời góc bể nào cũng được mà ! Hứng đầy 2 cốc to, hai người đi vào trong hang chỗ anh và Lăng Vân đang nấu cơm.

-“ Tụi em hứng được hai cốc đầy luôn nè ! Hai người nấu xong chưa ? “

-“ Đang nướng thịt rồi, mau qua đây ngồi đi ! “ _ anh vừa nướng vừa rắc gia vị lên trên xiên thịt

-“ Ừm ! “

-“ Lăng Vân đi đâu rồi Tiêu Tiêu ? “ _ Lâm Nguyệt nhìn ngó xung quanh.

-“ Anh ta đang đi dựng tấm che ngăn không cho gió lùa vào thổi tắt lửa.

“

-“ Ồ..

“

Trời cũng đã bắt đầu nhá nhem tối, bốn người quây quần bên nhóm lửa nhỏ, cảm giác ai cũng có đôi có cặp, thật thích ! Bọn họ không ngồi nói gì, không khí có chút trầm lắng, cộng thêm vì là trời tối rồi, lại còn đang ở khoảng cách xa mặt đất như vậy nên có chút lạnh.

Bạch Tiêu mở balo ra, thấy trong đó có 2 chiếc áo phao liền đưa cho cô và Lâm Nguyệt.

-“ Khí hậu như này chắc ở bên Pháp thường xuyên phải đối mặt đúng không ? “

-“ Ủm, có lúc còn có cả tuyết ! “

-“ Thích thật đó ! “

-“ Nghe nói Trung Quốc cũng có tuyết vào mùa đông mà ? “

-“ Nhưng chỉ ở một vài địa phương nhỏ thôi ! Còn tôi ở Bắc Kinh hiếm thấy lắm ! “

Hai người dù gì cũng là con gái, nói chuyện với nhau cũng sẽ dễ dàng hơn so với hai tảng băng lạnh kia.

Anh cứ nướng hết xiên nọ rồi đến xiên kia, nướng xong thì thổi nguội sau đó đưa cho cô.

Lăng Vân thấy cảnh tượng đó, có chút không hài lòng, cố ý ra dấu cho Lâm Nguyệt phá bĩnh.

Lâm Nguyệt chỉ đành làm theo, trong lòng có chút không vui.

-“ Tiêu Tiêu, em muốn ăn xiên thịt anh nướng ! “ _ cô nũng nịu

-“ Không được, cái này là của vợ tôi rồi ! “ _ anh lạnh lùng đáp trả.

-“ Anh đưa cho cô ấy ăn đi, em vẫn còn nè ! “

-“ Không, cô ta có chân có tay, tự đi mà nướng.

Không thì có thể nhờ hần ! “

Nói xong thì anh liền chú tâm vào việc nướng xiên cho cô.

Lâm Nguyệt thấy anh từ chối thẳng thừng như vậy thì cũng không nói gì thêm, chỉ lắc đầu vài cái ra hiệu cho Lăng Vân.

Nhưng Lăng Vân vẫn cố tình bảo cô lấy xiên thịt từ tay anh, một hai bắt cô phá họ cho bằng được.

Cô đứng dậy, định vươn người qua chỗ anh để cướp lấy xiên thịt nhưng không may bị bồng.

Lăng Vân liền đứng dậy đầu tiên, nhanh chóng lấy tay Lâm Nguyệt

ngâm vào cốc nước mưa hứng được lúc này.

-“ Thế nào rồi ? Còn đau nữa không ? ” _ Lăng Vân có chút mất bình tĩnh.

-“ Có hơi rát....!” _ Lâm Nguyệt cắn môi để ngăn không phát ra tiếng kêu đau.

Nhưng do cô cắn mạnh quá nên môi bị chảy máu.

Lăng Vân để ý thấy môi của Lâm Nguyệt chảy máu, ở đây lại không có khăn giấy, anh đành nhúng ngón tay mình vào cốc nước mưa để rửa bớt đất trên tay rồi đưa tay lên lau ít máu dính trên môi cô.

Hành động này của anh khiến bầu không khí càng thêm ngượng ngùng.

Anh và cô đều không dám nhìn hai người kia ân ái.

-“ À...!ừm thịt anh nướng hình như lại lên tay nghề rồi ! “

-“!Em ăn nhiều vào, dạo này hơi gầy đó ! “

-“ Thì tại toàn bị nhét ăn mấy thứ không đâu, em làm gì còn bụng để ăn gì nữa ! “

Thấy cô và anh nói ý như vậy, Lâm Nguyệt và Lăng Vân ngượng ngùng quay mặt đi, không dám nhìn đối phương.

Thật là một cặp đôi dễ thương quá đi ! Cô không nhịn được mà phải cười thầm.

Tính ra hệ thống đặt ra nhiệm vụ như vậy cũng không phải quá khó ha ! Chưa gì mà cô đã tặng được độ thân mật của hai người họ rồi, chưa biết chừng cặp đôi này sẽ nhận ra tình cảm mà hai người dành cho nhau sớm thôi.

Ăn xong, Bạch Tiêu đi dọn dẹp đồ còn Lăng Vân đi hứng thêm chút nước mưa.

Còn cô và Lâm Nguyệt thì chỉ việc ngồi tám chuyện với nhau mà thôi.

Dù sao thì cũng đã kết bạn với nhau, đương nhiên là sẽ cần phải

hiếu thêm về đối phương rồi.

Lâm Nguyệt và cô quyết định tối nay sẽ ngủ với nhau trong một cái lều còn hai người đàn ông kia sẽ ngủ ở lều còn lại.

Vì dù sao bây giờ Lâm Nguyệt và Lăng Vân vẫn chưa trong giai đoạn yêu đương mà để cô nam quả nữ ngủ với nhau cũng không yên tâm.

Đương nhiên việc tối qua Lâm Nguyệt và Lăng Vân ngủ với nhau cô ấy chắc chắn không dám nói cho cô rồi.

Dù sao...!nhắc đến chuyện này cũng có chút ngại..

Chương 174: 174: Đời Còn Dài Trai Còn Nhiều

Nói rồi cô cùng Lâm Nguyệt đi vào lều trước để lại hai người đàn ông bất đắc dĩ phải ở chung với nhau kia.

Nhìn biểu cảm hai người họ, thật khiến cho cô và Lâm Nguyệt cười chết mất.

Trong khi lều của hai người con gái đang vui vẻ cười nói thì lều kia lại im ắng đến đáng sợ.

Hai người mỗi người một bên, quay lưng vào nhau, phân chia sẵn ranh giới.

-“ Adeline, cô nói xem hai người họ ở bên kia liệu có ổn không vậy ? “

-“ Yên tâm, không chết người đâu ! Với cả cô lo làm gì chứ, Tiêu Tiêu có võ mà.

“

-“ Ừm ! “

.....

-“ Cô...!có thể gọi tôi là Ade, đấy là tên ba mẹ hay gọi tôi ! “

Cô có hơi bất ngờ, ở Pháp thường chỉ có những người thân thiết với nhau lắm mới trao đổi tên thân mật với nhau như vậy.

Không ngờ rằng cũng có lúc Adeline cô ấy lại nói với cô, có vẻ tình cảm của hai người thực sự đã trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

-“ Tôi tưởng...!“ _ cô ấp úng

-“ Sao ? Cô tưởng gì ? “ _ Lâm Nguyệt gương mặt bình thản đáp lại.

-“ Tôi còn cứ tưởng..

cô vẫn còn ghét tôi chứ ! Dù sao thì đúng như cô nói, tôi đã cướp đi ánh sáng duy nhất của cuộc đời cô.

“

-“ Haizz có gì đâu chứ ! Chuyện đó tôi quên rồi, dù sao đời còn dài trai còn nhiều, bổn tiểu thư đây việc gì phải đi tranh đàn ông với cô chứ.

Cũng...!chưa chắc Tiêu Tiêu đã là ánh sáng của cuộc đời tôi ! “
Đúng là hay cho cô nói “ Đời còn dài, trai còn nhiều “ mà, Lâm Nguyệt tính cách cô ấy đúng là không tệ, đúng như những gì anh nói.

Cô ấy thật sự không để bụng mấy chuyện này, đúng là cô có hơi suy nghĩ nhiều rồi.

Vì chuyện này mà ăn không ngon, ngủ không yên, trong lòng có chút cảm giác tội lỗi.

-“ Thôi đi, đừng nhắc đến mấy chuyện đấy nữa ! Cô nói xem, liệu tôi và Lăng Vân....!có khả năng không ? “

-“ Hà ? Gì cơ ? “ _ cô bất ngờ.

Có chút giật mình đó ! Lâm Nguyệt...!sao cô ấy có thể hỏi thẳng vấn đề đó mà không chút e thẹn nào vậy ? Khác hẳn lúc cô ấy đứng trước mặt Lăng Vân.

Đúng là có chí khí, phụ nữ ngày nay nên như vậy ! Dũng cảm yêu, can đảm nói lên tấm chân tình của mình, như vậy dù có thành hay bại đều sẽ không cảm thấy tiếc nuối, cũng sẽ không phải dùng đến từ “ Giá như “.

-“ Ừm...!thì, tôi nghĩ hai người có thể đó ! Về tính cách hay về ngoại hình hay xét về danh phận, địa vị đều tương xứng.

Cố lên tôi tin cô có thể hạ gục trái tim Lăng Vân mà ! “

-“ Ừm, tôi sẽ cố ! “ _ Lâm Nguyệt mừng thầm trong lòng.

-“ Nhìn bên ngoài thế thôi chứ Lăng Vân cậu ấy là người ấm áp đó ! Ngoài lạnh trong nóng ấy mà, cô cứ thử thu hẹp khoảng cách giữa

hai người thử xem.

Biết đâu chừng lại thành công đó ! “

-“ Nhưng làm như nào để thu hẹp khoảng cách chứ ? “

-“ Haizz đã đến lúc quân sư tình yêu này lên lớp rồi ! Đầu tiên cô phải như này....!sau đó thì....!“ _ cô tận tình chỉ dạy Lâm Nguyệt, về mặt lộ rõ sự hứng khởi.

-“ Thì ra là vậy, thế cũng đâu khó lắm, bốn tiểu thư chắc chắn sẽ hùn thành xuất sắc cho mà xem ! “

Hai người họ bàn kế hoạch tác chiến chiếm lấy trái tim Lăng Vân say sưa đến nỗi trời sáng mới chịu ngưng, hại cho cả hai người được bonus thêm hai cặp mắt gấu trúc siêu to khổng lồ.

Lúc hai người đang uể oải bước ra khỏi lều thì đã thấy anh cùng Lăng Vân đang chuẩn bị sẵn đồ ăn....!trên mặt họ....!hình như cũng có thêm cặp mắt gấu trúc, nhìn hai người họ, cô và Lâm Nguyệt không nhịn được mà phá lên cười.

Chỉ cần nhìn thấy họ và đội mắt thâm quầng kia lại tưởng tượng đến cảnh tối qua trong chiếc lều đó không mấy vui vẻ gì.

Đúng là, mới sáng ra đã được trận cười đã đời.

Nhưng cần phải nghiêm túc lại thôi, nay là ngày đầu tiên tác chiến, nhất định phải thành công mới được.

Người ta có câu “ đầu xuôi thì đuôi lọt “, vậy nên nhất định, nhất định phải chiến thắng vang dội trở về.

Cô nháy mắt ra hiệu với Lâm Nguyệt bắt đầu thực hiện kế hoạch, bước đầu thu hẹp khoảng cách giữa hai người, tạo cảm giác thân mật.

-“!Tiêu Tiêu thối, anh cùng em đi lấy thêm nước đi, hình như ngoài trời vẫn đang mưa ! “ _ cô ra hiệu ngầm cho anh.

-“ Ừm ! “ _ anh cũng nhanh chóng đoán ra được.

Vậy là bước đầu tiến hành khá suôn sẻ rồi đó, chỉ đợi có mỗi Lâm Nguyệt chốt ý thôi là ngon lành rồi.

Cô vẫn còn đang vui sướng vì sắp hoàn thành được nhiệm vụ thì...! đột nhiên bên trong vọng ra tiếng nói lớn.

Cô chạy vào xem thử, hình như....! kế hoạch thất bại rồi !

-“ Có chuyện gì vậy ? “ _ cô hỏi, vẻ mặt sốt sắng.

-“ Không có gì, cô lần sau tránh xa tôi ra ! “

Lăng Vân nói xong thì liền rời đi chỗ khác, để mặc Lâm Nguyệt đứng bất động ở đó, chắc cô ấy cũng đang chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Có lẽ mọi việc không dễ như cô nghĩ, vấn đề mấu chốt không phải ở Lâm Nguyệt mà là ở Lăng Vân mới đúng.

Có lẽ cô đã để cho mọi thứ tiến triển quá nhanh đi ! Mà trong tình yêu không nên vội vàng, hấp tấp như vậy.

-“ Được rồi Ade, chúng ta vào lều nghỉ ngơi một lúc nhé ! “

-“ ”

Lâm Nguyệt cô ấy không khóc, cũng không thể hiện quá nhiều ra bên ngoài nhưng cô biết rằng thật ra sâu bên trong cô ấy đang rất buồn..

Chương 175: 175: Lâm Nguyệt Biến Mất !

Cô dìu Lâm Nguyệt vào trong lều, gương mặt cô ấy vẫn thất thần như vậy, không biểu lộ cảm xúc gì cho đến khi cô cất lời.

-“ Muốn khóc thì cứ khóc đi ! Khóc rồi sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Cô cũng là phụ nữ mà, đừng cố gắng tỏ ra mình mạnh mẽ, như vậy sẽ chỉ khiến mình có thêm gánh nặng mà thôi ! “

Lúc này, những giọt nước mắt của Lâm Nguyệt mới dần dần rơi xuống.

Cô ấy đã tỏ ra mình mạnh mẽ lâu đến mức..

chính cô ấy cũng tưởng lầm rằng mình mạnh mẽ.

Cô ấy cũng chỉ là một người con gái, cũng biết đau, biết khóc, cũng muốn được cưng chiều, được chăm sóc, được yêu thương.

Nhưng sinh ra trong một gia tộc quyền quý, cô ấy dường như đã mất đi tất cả những thứ đó.

Cô ấy không được phép để lộ ra bất kì cảm xúc yêu, ghét, thù, hận gì.

Như vậy khác gì một con robot không có cảm xúc, ngày ngày được mọi người ca tụng, ai ai cũng nghĩ cô ấy sinh ra ở vạch đích mà ngưỡng mộ không thôi nhưng họ đâu biết rằng để ở vạch đích như vậy, cô ấy phải chịu biết bao áp lực, biết bao mệt mỏi.

Thà rằng là một người bình thường, mỗi ngày chỉ cần cơm đủ ba bữa, có áo mặc, có chỗ ngủ, có bạn bè để vui đùa, có ba mẹ chăm lo mình còn hơn là sinh ra ngậm thìa vàng mà cuộc sống không như ý nguyện.

Hằng ngày phải học lễ nghi, đọc sách, thêu thùa, ca hát, không được chơi cùng các bạn đồng trang lứa, ba mẹ thì lúc nào cũng bận việc, tham gia tiệc tùng, lễ hội, có khi một năm trời gia đình mới ngồi ăn cơm được với nhau 1-2 bữa.

Cảm giác như đó không phải là một gia đình thật sự vậy ! Sống trong chính căn nhà của mình mà lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, lạnh đến mức...!trái tim cô ấy cũng dần đóng băng theo.

Vậy nên từ trước đến nay cô ấy không hề được sống một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc như những gì người khác nhìn thấy.

Càng ở địa vị cao thì lại càng phải đối mặt với nhiều thứ khó khăn hơn.

Có thể Adeline không phải suy nghĩ đến vấn đề tiền bạc hay bất kì điều gì như chúng ta thế nhưng cô ấy lại chịu một thứ áp lực vô hình mà gia tộc đè nặng lên người.

Suốt ngày đều phải sống theo một khuôn mẫu đã được sắp đặt sẵn của người nhà.

Những ước mơ, những sở thích của cô ấy đều không được lộ ra bên ngoài.

Liệu...!đó có thật sự là một cuộc sống hạnh phúc ?

-“ Thấy sao nào ? Thoải mái hơn nhiều đúng không ? “

-“!Ừm..

“

-“ Sau này, nếu cô muốn khóc thì hãy cứ khóc thật to vào.

Để cho nỗi buồn theo những giọt nước mắt biến mất ! Đừng có cố giữ trong lòng ! “ _ cô vừa vỗ nhẹ vào vai cô ấy vừa an ủi.
Lâm Nguyệt sau một hồi cũng bình tĩnh trở lại, trong lòng cô ấy cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Không ngờ khóc cũng là một cách để giải tỏa cảm xúc và....!cũng cảm thấy thật dễ chịu !

-“ Vậy giờ cô có thể kể lại cho tôi đầu đuôi sự việc ban nãy được không ? Tại sao Lăng Vân lại tức giận với cô như vậy ? “

-“ Tôi....!bổn tiểu thư chỉ là vô tình làm đứt chiếc vòng cổ đó của anh ta...!vậy mà, anh ta dám đánh....!“

-“ Hầy...!chắc có lẽ cô không biết rồi ! Chiếc vòng đó...!là kỉ vật mà cha Lăng Vân để lại trước khi mất ! Cô cũng biết Lăng lão gia là người quan trọng như thế nào trong lòng cậu ấy mà, phải không ?! “
Lúc này Lâm Nguyệt mới hiểu ra, thì ra...!cô ấy đã vô tình làm hỏng thứ quan trọng như vậy ! Bảo sao Lăng Vân không kiềm chế được mà...

-“ Đừng tự trách như vậy ! Dù sao người không biết thì không có lỗi !
“ _ cô an ủi Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt đột nhiên chẳng nói chẳng rằng gì chạy ra khỏi lều, cô cũng không dám đi theo cô ấy.

Dù sao cũng nên để cho Lâm Nguyệt có một khoảng không gian riêng tư để bộc bạch nỗi lòng.

(Sáng hôm sau)

Cô vươn vai, dụi dụi mắt, không ngờ cả tối hôm qua Lâm Nguyệt không có về lại lều ngủ.

Không biết cô ấy đi đâu, cô đột nhiên có chút lo lắng.

Tô Mỹ Lệ nhanh nhanh chóng chóng đi ra ngoài, nhìn đồng hồ trên tay cô mới có hơn 4 giờ sáng.

Lâm Nguyệt có thể làm gì suốt đêm được chứ ? Chẳng nhẽ cô ấy

nghĩ quẩn ? Không, không đâu, mà đừng có nghĩ linh tinh như vậy. Cô càng nghĩ càng thấy lo cho Lâm Nguyệt, không biết rốt cuộc cô ấy chạy đi đâu nữa.

Cô chạy sang bên phía lều của anh và Lăng Vân gọi hai người họ dậy giúp mình tìm Lâm Nguyệt.

-“ Có chuyện gì vậy ? Em không ngủ được sao ? “ _ anh mở lều, nhào đến ôm cô vào trong lòng

-“ Không phải, hai người cùng em đi tìm Adeline đi ! Cô ấy từ tối qua đến giờ đi đâu ấy, em thấy lo quá ! “

-“ Không sao, đừng quá lo, bọn anh phụ em tìm cô ấy ! “

Nghe thấy Lâm Nguyệt biến mất, Lăng Vân không hiểu sao lại có chút bồn chồn, lo lắng trong lòng.

Mặc dù không thể hiện ra ngoài nhưng có lẽ anh đã phải lòng cô gái này rồi..

Chương 176: 176: Người Mình Yêu Là Tô Mỹ Lệ Sao Có Thể Là Cô Ấy

Lăng Vân tức tốc nhanh chóng chạy ra khỏi lều để tìm Lâm Nguyệt, lần đầu tiên anh cảm thấy lo đến như vậy.

Mỗi một giây một phút chưa tìm được cô là tim anh lại nhói đau thêm mấy phần.

Cuối cùng ba người cũng đã tìm thấy Lâm Nguyệt ở cửa hang động, gương mặt cô ấy lấm lem bùn đất, dường như đang chăm chú vào một việc gì đó nên không để ý mọi thứ xung quanh.

–“ Lâm...!Nguyệt ? “ _ Lăng Vân gọi nhẹ tên của cô.

Thấy đúng là người con gái ấy, anh liền không khống chế được mà chạy thật nhanh đến chỗ Lâm Nguyệt, suýt chút không kìm chế được mà ôm chặt cô vào lòng.

–“ Mọi người, sao lại tụ tập ở đây đông đủ quá vậy ? “ _ Lâm Nguyệt ngơ ngác, gương mặt thì lấm lem bùn đất, trông có chút đáng yêu.

–“ Cô đi đâu từ tối qua đến giờ làm tôi lo gần chết luôn á ! “ _ cô chạy lại chỗ Lâm Nguyệt khóc sụt sùi.

–“ Tôi không sao đâu, đừng khóc nữa ! “

–“ Cô ấy đã bảo không sao rồi, em đừng khóc nữa ! Xem em kìa, mắt sưng thành cái gì rồi ! “ _ anh bế cô lên, để cô trở lại lều nghỉ ngơi.

–“ Khoan...!khoan đã, em còn chưa nói chuyện gì với Lâm Nguyệt ! “
_ cô vùng vằng.

–“ Em tính ở đó làm bóng đèn sao ? Để cho họ có chút không gian riêng tư đi Tiểu Thổ Tử của anh ! “

–“ Ừm...!cũng đúng ! “

Ở bên này không khí có chút ngưng ngùn, hai người mặc dù

muốn nói chuyện với đối phương nhưng cả hai đều không biết cách mở lời trước.

-“ Ờm...!thì...!”

-“ XIN LỖI ! “ _ cả hai đều đồng thanh nói nhưng Lâm Nguyệt nhanh miệng nói trước.

-“ Chuyện hôm qua....!tôi xin lỗi vì đã làm hỏng chiếc vòng đó ! “

-“!”

-“ Anh yên tâm, tôi đã sửa lại nó rồi ! Tuy có chút bẩn.....!nhưng mà anh yên tâm, tí nữa tôi sẽ lấy nước rửa cho ! “

Ngay khoảnh khắc ấy, anh chợt nhận ra mình đã rung động với người con gái trước mắt.

Thân là một công nương cao quý, cô ấy lại có thể bất chấp sửa lại chiếc vòng chỉ để làm anh vui.

Ngay cả hình tượng kiêu sa, đài các của bản thân cũng rũ bỏ hết xuống, thay thành một gương mặt lấm lem bùn đất.

Anh thật sự rất muốn lao đến, ôm chặt cô ấy trong lòng, giữ cô ấy lại làm của riêng mình.

Nhưng mà...!sao có thể như vậy được chứ ?! Người anh yêu là Tô Mỹ Lệ kia mà ! Tại sao anh lại có những cảm xúc dư thừa như thế với Lâm Nguyệt ?

-“ Này, anh sao vậy ? Sao đứng yên ở đó bất động vậy ? “ _ Lâm Nguyệt tiến lại gần chỗ anh hỏi.

-“ Không...!không có gì ! Chuyện tối qua...!xin lỗi ! “

Nói rồi anh liền chạy biến đi mất, có lẽ là không muốn đối diện với cô.

Vì chỉ cần ở đó lâu thêm chút nữa thì anh sẽ không nhịn được mà ôm cô mất ! Lâm Nguyệt không biết rằng anh đã rung động với mình, cô cứ tưởng hành động này của anh là vì quá chán ghét cô đi ! Lâm Nguyệt đành nhặt chiếc vòng lên, lùi thui đi về phía lều trại.

-“ Nguyệt Nguyệt về rồi đó hả ? Chắc cô đói lắm rồi đúng không ?

Nào, mau qua đây nếm thử tay nghề của tôi đi ! “ _ cô nhìn thấy Lâm

Nguyệt về thì vui mừng ra mặt, vẫy cô ấy lại nếm thử món súp mình mới nấu.

-“ Tôi chưa đói, mọi người cứ ăn trước đi nhé ! Tôi ra kia thay đồ tắm rửa cho sạch đã ! “ _ Lâm Nguyệt cười gượng gạo đáp lại lời cô. Cô ngay tức khắc nhận ra có gì đó không ổn.

Mới đi có một lúc mà mối quan hệ của bọn họ lại rối như tơ vò thế này rồi.

Cô liền nhanh chóng đưa muỗng múc canh cho anh còn mình thì chạy qua chỗ Lâm Nguyệt xem tình hình thế nào.

Mà kể ra cũng lạ, lúc về cô chỉ thấy mỗi Lâm Nguyệt còn bóng dáng của Lăng Vân thì chẳng thấy đâu.

Hai người này đúng là hợp nhau quá đi mất, rảnh được chút lại tính chơi trò trốn tìm ! Cô đi đến chỗ Lâm Nguyệt đang tắm, hai người cách nhau một tấm rèm để nói chuyện.

-“ Sao vậy ? Sao tôi có cảm giác hai người nói chuyện với nhau xong còn căng hơn lúc đầu là sao ? “

-“ Tôi cũng không biết nữa ! Anh ấy....! hình như rất ghét tôi thì phải ! “

-“ Cô đó, đừng suy nghĩ bi quan như vậy được không hả ? Yên tâm, có tôi ở đây rồi chắc chắn sẽ khiến cô tán đổ Lăng Vân mới thôi ! “

-“ Cảm ơn cô ! “

-“ Cảm ơn gì chứ ! Cô đã nói chúng ta là bạn mà.

Là bạn thì giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên, phải không nào ! “

-“ Ừm ! “.

Chương 177: 177: Hàn Khí

Lâm Nguyệt tắm rửa sạch sẽ xong thì liền đi vào trong lều.

Cùng lúc cô ấy đi vào trong lều thì Lăng Vân đi về.

Hai người họ đều mang một dáng vẻ giống nhau, nói là thất tình thì cũng hẳn nhưng bộ dạng sầu thảm này thì chắc chắn có liên quan đến chuyện tình cảm rồi.

Chắc chắn là như vậy, không thể lệch đi đâu được !

-“ Lăng Vân, cậu với Lâm Nguyệt khi nãy nói chuyện gì vậy ? Nãy giờ tôi thấy Lâm Nguyệt buồn lắm đó ! Cậu lại bắt nạt cô ấy phải không ? “

-“! “

Lăng Vân không nói gì, trực tiếp đi qua phía nồi súp nóng hổi, múc từng múc ra một cái bát rồi lấy thìa sau đó thì đi đến lều của cô và Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt bên trong lều thấy bóng ai đó đứng trước lều mình, cô cứ nghĩ đó là Tô Mỹ Lệ.

-“ Mỹ Lệ, cô đó hả ? Vào đi ! “

Cửa lều mở ra, Lâm Nguyệt cũng tròn xoe mắt nhìn, thì ra đó là Lăng Vân.

Anh bưng cho cô bát súp nóng hổi, chu đáo lấy thêm cho cô chai nước.

-“ Mau ăn đi cho nóng, nguội mất rồi không ngon ! “

Anh nói được ngần ấy rồi lại chạy tót đi mất.

Dáng vẻ này...!cũng dễ thương quá đó ! Lâm Nguyệt cầm bát súp nóng hổi vẫn còn đang bốc hơi nóng, trong lòng hình như cũng cảm thấy ấm áp theo.

(Một lúc sau)

-“ Ade, cô ra ngoài ăn chút súp đi ! Cả ngày không ăn gì là không có sức đi tiếp đâu đó ! “

Cô vẫn chưa biết gì về việc Lăng Vân đưa súp cho Lâm Nguyệt lúc nãy nên mới thúc giục cô ấy ra ăn.

Lâm Nguyệt nhớ lại hình ảnh ban nãy lúc Lăng Vân đưa súp cho mình, bất giác khoé môi cong lên.

-“ Nè...!nè, dừng lại y nguyên cái biểu cảm này ! Cô....!làm hoà với Lăng Vân rồi sao ? “

-“ Không biết nữa ! “

-“ Là sao ? Sao lại không biết được chứ ? “ _ cô khó hiểu

-“ Thì...!anh ấy chẳng nói gì về chuyện kia cả nên...!tôi cũng chẳng biết ! “ _ giọng cô mỗi lúc một nhỏ dần.

Haizz thật đúng là quá mệt mỏi với cái đôi chim ri này mà ! Yêu thì yêu luôn đi lại còn cứ vòng vo, thật muốn xé nát hai người này lại quá ! Cô ray ray trán suy nghĩ một hồi, làm cách nào để cho cái tên EQ âm vô cực kia hiểu được tiếng lòng mình.

Giờ cô mới biết rằng hoá ra còn có người EQ thấp hơn cả của Bạch Tiêu nữa, đúng là hết nói nổi mà ! Mà quan trọng là tên đó lại trốn đi đâu mất tiêu rồi, thật tức quá đi !

-“ Sao vậy ? Nhìn cô có vẻ lo lắng thế ? “ _ Lâm Nguyệt thắc mắc.

-“ Không, tôi chỉ đang không biết Lăng Vân cậu ta đi đâu rồi thôi ! “

-“.....!ừm, đừng nói về chuyện của tôi nữa, nói về chuyện của cô đi.

Sao tự nhiên cô lại đến ngọn núi hẻo lánh này chỉ để lấy cái hộp gỗ cũ kỹ kia ? “

-“ Tôi....!chuyện này ...!“ _ cô chần chừ không biết có nên nói sự thật hay không.

-“ Không thể nói được cũng không sao, đôi lúc chúng ta cũng có

những bí mật của riêng mình không thể nói cho ai khác mà phải không ?! “

-“ Ừm, cảm ơn cô đã hiểu cho ! “

Lâm Nguyệt nhắc cô mới nhớ, mấy hôm nay quan sát tình hình thì có lẽ không có gì nguy hiểm khi lấy chiếc hộp đó ra.

Vậy thì chắc phải lấy hộp đó xuống trước thôi ! Còn về việc của Lâm Nguyệt và Lăng Vân thì vẫn còn nhiều thời gian mà.

Dù sao chuyện tình cảm cũng phải từ từ, không thể một chốc một nhất là đến được với nhau.

-“ Cô ngồi ăn hết bát súp đi nhé, tôi đi bàn chút chuyện với Bạch Tiêu ! “

-“ Ừm, cô đi đi ! “

Cô đi qua chỗ anh đang ngồi, kéo anh ra một chỗ khác bàn bạc.

-“ Anh, em nghĩ chúng ta nên nhanh chóng tìm cách lấy chiếc hộp gỗ đó xuống ! Để kéo dài thời gian như này e rằng có rất nhiều trở ngại ! “

-“ Ừm, anh cũng đang tính bảo em như vậy.

Quan sát mấy ngày nay không có động tĩnh gì, chắc không sao đâu ! “

-“ Vậy thì đêm nay ngồi nghĩ cách nhé rồi sáng mai sẽ tiến hành ! “

-“ Ừm ! “

Chiếc hộp đó là một vật vô cùng quan trọng với cô, bằng bất cứ giá nào cũng phải lấy nó xuống cho bằng được !

Choạng vạng tối Lăng Vân mới quay lại chỗ dựng lều, Lâm Nguyệt định đến gần hỏi han nhưng cô ấy có chút e dè.

Thình thoảng chỉ dám liếc nhìn Lăng Vân, tấm chân tình sâu sắc như thế này mà còn bị người ta hiểu lầm nữa thì thật sự quá thương tâm a !

-“ Lâm Nguyệt, ra kia nói chuyện với Lăng Vân đi ! Chuyện bếp núc để tôi với Bạch Tiêu lo là được rồi ! Mau đi đi ! “ _ cô thúc giục Lâm Nguyệt.

Lâm Nguyệt chần chừ không dám đến gần Lăng Vân.

Cô cảm giác như mỗi khi đến gần anh đều có một hàn khí vô hình bao quanh, khiến người ta giật mình mà lùi bước..

Chương 178: 178: 100 Cái Bánh Dưa Lưới

Lâm Nguyệt lấy hết can đảm và dũng khí của mình bước đến gần Lăng Vân.

Nhưng đến lúc đến gần được anh ấy lại không biết mở lời ra sao.

Lăng Vân cũng không thèm liếc nhìn cô một chút nào.

-“ Chuyện hôm qua, xin lỗi vì đã tát cô ! “ _ Lăng Vân đột nhiên lên tiếng, phá vỡ sự im lặng đáng sợ.

-“ Ờm...!không có gì, chuyện ấy là tôi làm sai trước ! “ _ Lâm Nguyệt nói một cách thận trọng.

Hai người ngại ngùng không biết nói gì, Tô Mỹ Lệ thấy sự việc không ổn, nhanh chóng đi qua làm cầu nối cho hai người họ.

-“ Hai người xin lỗi suông không thể hiện được hết thành ý đâu, tui kiến nghị nên hành động luôn đi ! Như Lâm Nguyệt ấy, cô ấy đã sửa lại chiếc vòng cổ của cậu rồi, cậu cũng nên....!ờm....!làm chút gì đó đi chứ ! “

Lăng Vân đứng không hổ danh hiệu thẳng nam có khác, cô nói đến thế rồi mà anh ta vẫn chưa hiểu ra.

Thật đúng là danh xứng với thực, người ta có câu trên đường đời thì lắt léo, khôn ngoan còn ở đường tình thì lại u mê, mù quáng như tay gà mờ.

-“ Thôi..

bỏ đi, không nói nữa ! Ade, cô đi với tôi, kệ cậu ta đi ! “

Cô kéo Lâm Nguyệt đi ra chỗ khác nói chuyện, mặc kệ cho anh ta vẫn đứng đó không hiểu chuyện gì.

Thật đúng là tức chết bốn bảo bảo mà !

-“ Lệ nhi, kêu cả Lăng Vân và Adeline qua đây nữa nhé ! “

-“ Vâng, em biết rồi, ra ngay đây ! “

-“ Có chuyện gì thế ? “ _ Lâm Nguyệt thắc mắc.

-“ À chúng tôi đang định bàn bạc về chuyện lấy cái hộp xuống ấy mà !
Mấy ngày nay quan sát như vậy chắc cũng ổn thôi.

“

-“ Ừm, nhưng mà tôi vẫn không hiểu nổi hai người lấy cái hộp đó làm gì ? Chẳng nhẽ trong đó có báu vật gì sao ? “

-“ Ờm...!thì, cũng không hẳn ! Chuyện này nói ra dài dòng lắm, trước mắt cứ tìm cách lấy cái hộp đó xuống đi đã ! “ _ cô ngập ngừng.

-“ Ừm, vậy thì đi gọi Lăng Vân qua đó bàn đi ! “

Bốn người ngồi lại với nhau bàn bạc cách lấy cái hộp đó xuống.

Vấn đề lớn ở đây là cái hộp đó được đặt ở đỉnh của mòm đá nhọn đó lại còn khá cao nữa chứ.

Nếu như người nào đó trèo lên, sợ rằng không ổn bởi vì đường leo lên thật sự có rất nhiều đá sắc nhọn như gai vậy.

Còn nếu định quăng dây lên đó để kéo chiếc hộp xuống thì sợ sợi dây không đủ dài để quăng lên đó.

Haizzz cách nào cũng không được, cô đi ra một góc, kết nối với Pipi để nhờ sự trợ giúp.

^^ Em có đó không ? Online gấppp ! ^^

Oáp...!có chuyện gì thế ? Lâu lắm chị mới cần em đến như vậy ha !

^^ Có chuyện gấp đây, không rảnh tám chuyện với em đâu ! ^^

Rồi rồi, biết rồi mà, chị nói đi !

^^ Trong shop của hệ thống có cái gì có thể lấy được chiếc hộp ở trên đỉnh mòm đá cao kia không ? ^^

Ừm...!để em xem nào.....!có đó nhưng mà...

^^ Sao vậy ? Chẳng nhẽ chị không được phép mua sao ? Hay vị chủ

nhân kia lại dọa nạt em không cho em giúp chị ? ^^

Cũng không hẳn, chủ nhân không có nói gì về chuyện này !

^^ Vậy thì lí do chị không mua được là vì sao ? ^^

Thì tại...!chị không đủ điểm Tiny đó !

Nghe Pipi nói xong mà cô tức đến muốn rụng rời chân tay, tầm này rồi mà còn nghĩ đến mấy cái điểm đó ! Thật đúng là hết cách rồi mà !

^^ Chị có thể vay trước không ? ^^

50 cái bánh dừa lười.

^^ Hà ? Gì cơ ? ^^

Em có thể cho chị vay trước nhưng lãi là 50 cái bánh dừa lười ! Chị chịu chơi không ?

^^ Haizz vâng vâng lấy được chiếc hộp đó an toàn thì dù mua cho em 100 hay 1000 cái cũng không là gì ! ^^

Đấy là chị nói đó nha 100 cái nhớ đó !

^^ Vâng vâng, vậy thì đưa chị món đồ đó đi ! ^^

Biết rồi mà, cứ từ từ, mắc gì mà chị phải vội vàng vậy ?

Ngay thời điểm này cô chỉ muốn cho hệ thống đáng ghét này một trận nhưng mà cô vẫn cần phải dựa vào con gấu trúc béo đó nên đành phải nhịn..

Chương 179: 179: Nguy Hiểm Cận Kề

Nhờ có món đồ mà cô đổi trong hệ thống mà Tô Mỹ Lệ đã có thể dễ dàng lấy được chiếc hộp gỗ đó.

Cô cẩn thận mở nắp hộp, bên trong quả nhiên là " Thiên Tâm " nhẵn kèm theo nó là một mảnh giấy cũ và một vài dòng chữ " Nguyện cho người có được bảo vật này sẽ mãi hạnh phúc, một đời an nhiên ! "

" Sao cô có thể lấy nó xuống hay vậy ? Tôi ở dưới này nhìn thấy một đồng gai sắc kia mà lo gần chết ! "

" Tôi không sao, trông thế thôi nhưng nó cũng...!không sắc lắm ! "

" Được rồi, lấy được hộp gỗ này rồi, chúng ta đi về thôi ! " _ anh đánh trống lảng để Lâm Nguyệt không hỏi thêm về vấn đề kia nữa.

" Nhưng giờ chúng ta xuống kiểu gì ? " _ Lâm Nguyệt hỏi.

....

Đúng là hơi bí thật ! Sợ dây kia lần trước vì để thử xem có dùng nó để leo lên được mỏm đá này không nên đã vô tình làm đứt khi nó cứa vào mấy cái gai này rồi.

Leo lên đã khó như vậy rồi, giờ còn leo xuống nữa, vấn đề nó còn khó hơn.

Bất ngờ tự nhiên có tiếng hét lớn phía trước cửa hang, anh đi ra đó xem thì hóa ra lại là trợ lí Trương.

Chắc anh ta thấy Bạch Tiêu cùng cô mấy ngày rồi chưa về nên có chút lo lắng vậy nên mới tìm đến tận đây.

Đúng là hên thật ! Kiểu này chắc phải bảo anh tăng lương cho trợ lí Trương quá !

- " Tổng tài, thiếu phu nhân, hai người bình an vô sự như vậy thật tốt quá ! Hai người có biết xem chút nữa tôi bị Bạch phu nhân cùng lão gia bắt ra làm trăm mảnh không hả huhu ! " _ trợ lí Trương vừa khóc vừa kể công.

- " Tháng này kêu bộ phận trả lương tăng gấp 2 lần.

"

- " Rõ thừa tổng tài, mời người lên trực thăng ạ ! "

Được tăng lương cái trợ lí Trương vui vẻ ra mặt, mắt tích đâu cái dáng vẻ ỉu xiu, khóc lóc thảm thiết ban nãy.

Đúng là chủ nào tốt nấy mà, lật mặt còn nhanh hơn lật sách nữa.

Trợ lí Trương kêu người thả thang dây xuống, anh để cho cô leo lên trước còn mình đi ngay phía sau cô phòng bất trắc.

Sau khi cô cùng anh leo lên trực thăng an toàn, Lâm Nguyệt và Lăng Vân cũng bắt đầu leo lên.

- " Cô leo lên trước ! " _ Lăng Vân giữ dây cho Lâm Nguyệt rồi kêu cô leo lên đó trước.

- " Cảm ơn ! "

Hai người bọn họ cũng khách khí với nhau quá đó ! Cô nhìn mà muốn nản giùm cho hai người họ luôn rồi.

Lúc leo lên, không ngờ Lăng Vân bị gặp sự cố, chiếc thang dây buộc không chặt đã bị tuột ra mất, mọi người đều vô cùng lo sợ.

Lâm Nguyệt cũng may phản ứng nhanh, cô leo lên được trực thăng trước anh, nhanh chóng giữ chặt lấy tay anh.

Nhưng dù gì cô cũng là phụ nữ, sức lực cũng có hạn, tay cô kéo nặng quá dần không còn chút sức lực nào nữa.

Cùng lúc này Bạch Tiêu cũng lo lắng cho hai người họ vội đứng dậy định qua đó giúp Lâm Nguyệt một tay kéo Lăng Vân lên nhưng Tô

Mỹ Lệ lại ở đằng sau ngăn cản.

" Anh yên tâm, em đã kêu hệ thống trợ giúp rồi, hai người họ sẽ không sao đâu ! Ngược lại nhân lúc này, để cho hai người họ nhanh chóng nhận ra tình cảm cũng không phải là chuyện xấu ! "

" Ừm, vậy đều nghe em cả ! "

Lâm Nguyệt gắng gượng, dùng hết sức lực của mình để giữ tay Lăng Vân lại.

" Cô điên rồi sao, mau thả tay tôi ra ! " _ Lăng Vân tức giận hét lớn.

" Có anh mới bị điên ấy, mọi người đang lấy dây khác đến rồi, cố thêm chút nữa thôi ! "

" Đúng thật là ngu ngốc mà ! " _ Lăng Vân nói nhỏ.

Đội cứu hộ cũng đến thật là đúng lúc, chỉ một lát sau, mọi người đã kéo được Lăng Vân lên.

" Thật tốt quá rồi ! "

Lâm Nguyệt cười mãn nguyện rồi ngắt đi, Lăng Vân nhanh chóng đón lấy cô ấy rồi đưa cô ấy vào trong nghỉ ngơi.

Anh đặt cô nhẹ nhàng nằm xuống dưới ghế, nhìn bàn tay đỏ ửng, hằn đỏ của cô mà lòng đau xót.

" Trầy xước hết cả tay rồi, con gái mà không biết giữ gì hết ! Thật khiến người khác không nhìn được mà đau lòng ! "

Lăng Vân nhờ nhân viên phục vụ lấy ít cồn rửa vết thương và một vài đồ chuyên dụng để băng bó vết thương khác.

Sau đó thì tự mình khử trùng rồi băng bó vết thương gọn gàng cho cô..

Chương 180: 180: Hành Động Ân Cần

Lâm Nguyệt sau khi ngủ dậy, trong người cảm thấy thoải mái hẳn ra.

Cô vươn vai thức dậy, úi..

chạm vào cái gì vậy ? Cô nhìn xuống, hóa ra là Lăng Vân.

Anh ngồi ở đây canh cô ngủ chắc mệt quá nên thiếp đi lúc nào không hay.

Đôi tay hư hỏng này của cô không tự chủ được mà vuốt ve mái tóc mềm mượt ấy của anh.

-" Có chuyện gì vậy, tỉnh rồi sao ? Có đói không ? Tôi kêu phục vụ mang chút cháo đến cho cô ! "

Cô nhào vào lòng anh, ôm thật chặt, khoảnh khắc đó anh thật sự vẫn còn đang bất ngờ nhưng...!nó thật sự khiến anh hạnh phúc.

-" À...!xin lỗi, tôi chỉ là...!"

-" Tôi đi lấy chút đồ ăn cho cô ! "

Lăng Vân nhanh chóng chạy đi, cô còn cứ nghĩ anh ấy giận vì hành động ban nãy của mình nhưng đôi tai phản chủ kia đã nói lên tất cả.

Nó đỏ ửng giống như quả cà chua vậy, nhìn như vậy trông anh lại có chút...!đáng yêu !

-" E hèm, rắc cẩu lương nhiều hơn cả chính chủ rồi đó nha ! " _ Tô Mỹ Lệ đứng ở cửa từ nãy tới giờ nhưng bị hai người bọn họ phớt lờ, bởi vậy mới có phần tức giận trách móc.

-" Cô...!chúng tôi....!ờm..

"

- " Thôi đi, giờ mới biết ngại, nãy tôi thấy cô ôm anh ta nhiệt tình lắm...! ưm "

Cô bị Lâm Nguyệt bịt chặt miệng lại không cho hé răng thêm nửa lời.

- " Cô chịu im lặng chưa ? Im lặng thì tôi mới bỏ tay ra đó ! "

Cô gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý với yêu cầu của Lâm Nguyệt.

- " Phù nhạt chết tôi mất, cô tính mưu sát chị em mình đó hả ? "

- " Ai bảo cô...! đi nói chuyện đó kia chứ ! " _ Lâm Nguyệt ngượng ngùng nói.

- " Rồi rồi, không trêu cô nữa được chưa ?! "

Haizz con người này đúng là hai mặt mà ! Ở trước mặt Lăng Vân thì nhẹ nhàng, dịu dàng, lúc nào cũng bên bên mà giờ trước mặt cô thì lại bá đạo thế này đây.

Hai con người này đến lúc nào mới hiểu rõ tình cảm của mình đây.

- " Thôi, nhìn cô thế này cũng yên tâm hơn rồi.

Cô nghỉ đi, tôi không làm phiền hai người nữa.

"

Cô đi ra ngoài trước, để cho hai người Lâm Nguyệt và Lăng Vân có thêm không gian riêng tư.

Lăng Vân bung đĩa sandwich cùng một ly sữa đến cho Lâm Nguyệt.

Dáng vẻ ân cần này của Lăng Vân thật khiến cho người ta si mê không muốn rời mà !

- " Trên máy bay không thể làm nóng đồ ăn được, cô ăn tạm cái này nhé ! Xuống máy bay tôi sẽ kêu người đưa cháo cho cô.

"

- " Tay tôi thế này....! sợ là không cầm được cốc sữa...!"

Lăng Vân thấy như vậy đành bung cốc sữa lên giúp cô uống.

Dù sao anh cũng đang là người mắc nợ cô kia mà.

Lâm Nguyệt cũng thật biết nhân cơ hội, rút ngắn khoảng cách của hai người.

Nhưng cái chính ở đây là Lăng Vân kìa ! Anh ấy vẫn chỉ coi đây là một mối quan hệ bình thường không hơn không kém.

Kiểu này chắc phải tạo thêm không ít gian nan cho hai người bọn họ thì lúc ấy mới có thể thành đôi được quá !

(Ở một chỗ khác)

- " Vợ à, em vừa đi đâu vậy ? "

- " Em vừa qua xem tình hình của Ade, cô ấy có vẻ hồi phục khá tốt.

"

- " Kệ cô ta đi, chồng em cũng cần được chăm sóc mà ! "

Nói rồi anh đẩy người cô xuống, vẻ mặt ham muốn lộ rõ.

Cô như con thỏ nhỏ bé chỉ biết nằm yên chịu sự sắp đặt của anh.

- " Anh nói xem sao anh có thể....! cả ngày chỉ biết nghĩ đến chuyện đó thế chứ ?! " _ cô một mực tức giận.

- " Thì tại...! bà xã bắt anh ngủ riêng lâu quá mà ! Người ta cũng biết tủi thân chứ bộ ! " _ anh làm nũng, dụi dụi đầu vào người cô.

- " Anh xem anh kìa nếu mà nhân viên người ta nhìn thấy dáng vẻ này của tổng tài cao cao tại thượng của bọn họ thì không biết sẽ như thế nào đây ! "

- " Cùng lắm chỉ là mất đi hình tượng băng lãnh mà thôi...! thay vào đó là hình tượng ông chồng sủng vợ ! "

Đúng là nói mà không biết ngượng mà ! Cô cũng hết cách với cái người đàn ông này rồi.

Ai bảo chồng cô vừa tâm lí, vừa đẹp trai, vừa giàu có lại vừa chung thủy như này chứ.

- " Thôi em không rảnh nói chuyện phiếm với anh nữa đâu, anh mau qua lấy cái hộp gỗ chỗ em đi ! Đau eo chết mất, tại anh đó cái đồ Tiêu Tiêu thối đáng ghét.

"

"- Rồi rồi tất cả là tại anh, anh sai được chưa ? Bà xã bắt giận hại thân đó ! "

Anh ngoan ngoãn nghe theo lời cô, lật đật chạy ra ngoài lấy chiếc hộp gỗ kia rồi đưa cho cô.

Tô Mỹ Lệ mở chiếc hộp ra, rồi đưa lại vào trong hệ thống cho Pipi.
^^ Này Pipi, chị đã lấy được " Thiên tâm " nhần rồi nè ! Giờ thì phải làm gì nữa ? ^^

Oáp, chị có thể bớt gọi lúc người ta đang ngủ được không ? Đúng là mệt chết bốn bảo bảo mà !

^^ 100 cái bánh dừa lười hình như....!^^

Ấy ấy dừng lại, em tỉnh rồi ! Chị đưa chiếc hộp gỗ đó cùng " Thiên Tâm " nhần ra đây cho em xem nào.

^^ Đây ! ^^

Cô đưa cho Pipi chiếc hộp gỗ đó cùng báu vật là " Thiên Tâm " nhần, ngoài ra còn không quên đưa cả mảnh giấy nhỏ cũ kĩ ở bên trong hộp gỗ..

Chương 181: 181: Chàng Trai Eq Thấp

Pipi cầm mảnh giấy lên đọc, xem xét kĩ từng chi tiết nhỏ một trong đó.

^^ Chị xem qua rồi, ngoài dòng chữ đó ra thì chẳng có gì khác nữa đâu ! ^^

Chị đúng là ngốc quá à, mảnh giấy này ở thời xưa là chuyên dùng để chuyển tin mật, bên trong bức thư là những nội dung bí mật đó.

Trong này chắc chắn là còn ẩn chứa điều gì đó !

^^ Chắc do em xem nhiều phim cổ trang quá thôi chứ chị đã thử lấy nước vấy lên giấy rồi nhưng làm gì thấy chữ ẩn nào xuất hiện nữa đâu ! ^^

Đúng là đồ ngốc mà ! Đâu chỉ có mỗi cách đó, haizz để bổn hệ thống khai sáng cho chị nè, mau xem đây !

Pipi lấy ra từ trong hệ thống ngọn lửa nhỏ, rồi lấy mảnh giấy đó hơ qua.

Quả nhiên là những dòng chữ ẩn dần dần xuất hiện.

Xem này, thấy chưa, em đã nói rồi mà !

^^ Hồi xưa nghĩ ra cách này để truyền tin mật cũng hay quá rồi đó !

^^ _ cô không ngừng cảm thán.

Bên trên mảnh giấy này những chữ xuất hiện được ghép thành câu....

^^ Hồ Thiên Thu nước trong cảnh đẹp, ta và chàng nên duyên từ đây ! ^^

Câu thơ này ẩn ý gì vậy chứ ? Hay thật sự chỉ là một câu thơ bình thường ?

^^ Không phải đâu, người đời trước đang muốn nhắc khéo chúng ta

nơi cất giấu " Bích Liên hoa " chính là Hồ Thiên Thu đó ! Nhưng mà cái hồ này ở đâu nhỉ ? Cảm giác như đã từng nghe ở đâu đó ! ^^

Khoan đã Lệ Lệ, sao chị có thể đoán được ý nghĩ của câu thơ này chứ ?

^^ Nếu em đọc kĩ sẽ hiểu thôi mà ! Đôi bông tai " Bích Liên Hoa " ở đây được cô ấy ví là cảnh đẹp và cũng là vật định tình của cô ấy và người thương của mình ! ^^

Ồ...!thì ra là vậy, tính ra chị cũng thông minh phết đó ! Nhưng mà để theo kịp bốn hệ thống thì còn xa lắm.

^^ Haizz được rồi, bớt nói mấy lời xàm xí ấy lại đi ! ^^

À..

phải rồi, nhắc nhở chị trước, nếu chưa hoàn thành xong nhiệm vụ được giao thì chị sẽ không thể nào tìm thấy đôi hoa tai" Bích Liên hoa " kia đâu ! Hệ thống có thể sẽ cố ý giấu nó đi đó !

^^ Hả sao chơi gì kì vậy ? Giờ hoàn thành xong cái nhiệm vụ phụ kia biết chừng nào mới xong đây ? ^^

Ai mà biết được, dù sao cũng chúc chị may mắn ! À phải rồi, em xin phép xóa đi đoạn hội thoại ban nãy của chúng ta nha ! Dù sao chị cũng đã tìm được địa điểm quá nhanh rồi đó !

^^ Nè nè đợi đã, đừng có làm thế chứ ! ^^

Chưa kịp nghe cô nói hết câu thì Pipi đã nhanh chóng xóa đi kí ức của cô về cuộc nói chuyện ban nãy giữa hai người.

- " Bà xã...!có chuyện gì vậy ? " _ anh thấy cô ngây người ra đó thì nhẹ nhàng hỏi han.

- "!À...!không có gì ! Em cứ có cảm giác....!mình quên thứ gì đó thì phải ! " _ cô gãi gãi đầu.

- " Không phải em bảo anh đưa chiếc hộp gỗ cho em để em qua hỏi hệ thống gì đó sao ? "

- " ...!À đúng rồi, em quên bém mắt đó chứ ! Để em tiến vào hệ thống thử.

"

- " Ừm, em nằm xuống trước đi ! "

- " Vâng ! "

Cô nằm xuống giường, thần hồn nhanh chóng tiến vào hệ thống.

Cảnh tượng này....!sao có chút quen ta ? Cứ có cảm giác đã từng xảy ra rồi...

Có chuyện gì mà chị vào đây thế ?

-" Thì chị lấy được chiếc hộp rồi, đưa qua cho em kiểm tra nè ! "

Thôi, chị đi ra đi, tạm thời em sẽ sleep một thời gian bảo trì hệ thống đợi đến khi nào chị hoàn thành xong nhiệm vụ phụ kia thì sẽ hoạt động trở lại.

Thế nhé tạm biệt !

Vừa nói dứt câu thì Pipi liền hất văng thần hồn của cô ra khỏi hệ thống.

Thần hồn nhập trở lại thân thể, cô mở mắt tỉnh dậy, tức giận đùng đùng.

-" Đúng là cái đồ hệ thống đáng chết mà ! Đang lúc quan trọng lại bày đặt ngủ đông bảo trì.

"

-" Vậy là không hỏi được gì à ? " _ anh bóp vai, mát- xa cho cô.

-" Không, Pipi nói phải hoàn thành xong nhiệm vụ phụ thì hệ thống mới trở lại hoạt động, lúc đó sẽ đưa ra lời gợi ý tiếp theo cho chúng ta.

"

-" Vậy thì đành đợi thôi, chúng ta sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ phụ sớm nhất có thể.

" _ anh an ủi cô.

-" Ừm, chỉ đành vậy ! "

Giờ thì nhiệm vụ chính tuyến, quan trọng nhất lúc này của cô đó chính là phải tác hợp được cho Lâm Nguyệt và Lăng Vân.

Mấu chốt ở đây đều là nằm ở trên người Lăng Vân cả.

Có lẽ mai cô phải tự mình đi nói chuyện với anh ta một buổi mới được.

Mong có thể khai sáng được đầu óc của chàng trai EQ thấp này !.

Chương 182: 182: Phân Đoạn Quan Trọng !

(Sáng hôm sau)

Tô Mỹ Lệ dậy từ rất sớm, tập thể dục, ăn sáng rồi chuẩn bị kĩ lưỡng lời thoại để nói trong lần hẹn gặp Lăng Vân vào sáng nay.

Nhiệm vụ kết đôi của cô bây giờ đang đi đến phân đoạn quan trọng nhất rồi, phải có lên thôi !

" Em đi trước đây ! "

" Ừm, tí anh xong việc sẽ qua đón em ! "

" Vâng ! "

Cô đi ra ngoài, mở cửa lên xe rồi kêu tài xế chờ qua chỗ đã hẹn với Lăng Vân hôm qua.

Lúc cô đến nơi, vừa xuống xe đã nhìn thấy Lăng Vân đang ngồi đó đợi mình, gương mặt của anh ta thoáng có chút mong đợi.

" Chào cậu, đến sớm vậy ? Chờ tôi có lâu lắm không? "

" Không lâu, chẳng qua có chút việc phải xử lí, xong xuôi thì tiện đường tới đây luôn." _ Lăng Vân vừa nói vừa đưa cho cô menu.

" Dạ chào anh chị, xin hỏi anh chị dùng gì ạ ? "

" Nghe nói quán này nổi tiếng có món bánh tiramitsu ngon lắm đó ! "

" Vậy hả ? Vậy cho chị 1 ly cafe và 1 miếng bánh tira nhé ! Còn cậu uống gì ? "

" Một ly Americano ! "

" Vâng anh chị đợi chút nhé ! "

Nhân viên đi rồi, giờ chắc cũng nên vào thẳng vấn đề thôi nhỉ ?! Cô có chút băn khoăn không biết nên mở lời ra sao.

Dù sao thì....!chuyện của hai người họ cô xen vào cũng có chút ngại.

" Ờ thì...!"

- " Em tính hỏi về chuyện của anh và Lâm Nguyệt phải không ? " _
Lăng Vân đột nhiên cắt lời.

- "! "

- " Yên tâm đi, anh và cô ta không có gì đâu ! "

- " Hả ? Không, tôi...! không có ý đó ! Kể ra tôi thấy hai người cũng hợp nhau lắm đó ! " _ giọng cô nhỏ dần.

Lăng Vân nghe đến đây, mặt thoáng có chút thất vọng.

Anh biết trước câu trả lời của cô sẽ là như vậy nhưng dù sao vẫn không thể tránh khỏi có chút buồn.

- " Anh không yêu cô ta ! "

- " Cậu chắc chứ ? "

- "! "

Câu hỏi này của Tô Mỹ Lệ khiến cho Lăng Vân giật mình, nhẽ ra theo phản xạ bình thường anh sẽ nhanh chóng nhận định điều đó.

Nhưng....! tại sao lúc này anh lại ngập ngừng không dứt khoát trả lời lại ?

- " Em gửi cafe và bánh của chị, còn đây là americano của anh, chúc hai người ngon miệng ạ ! "

Phải đợi đến khi nhân viên phục vụ bưng món đến, anh mới hoàn hồn trở lại.

Nhìn thấy biểu cảm ban nãy của Lăng Vân, Tô Mỹ Lệ càng vui mừng.

Không ngờ cô lại cực đúng rồi, thật sự Lăng Vân có tình ý với Lâm Nguyệt, chẳng qua anh chưa nhận ra mà thôi.

Cô chậm chậm cầm ly cafe lên thưởng thức, vẻ mặt phấn khích lộ rõ.

- " Nhưng anh thật sự rất thích em ! "

- " Tôi nghĩ tình cảm cậu dành cho tôi chỉ là tình cảm đơn thuần của một người thân, một người bạn mà thôi ! Cậu có chắc chắn rằng cậu yêu tôi không ? Nên biết rằng thích và yêu là hai trường phái khác nhau ! "

Thích chỉ là cảm giác bạn thấy thích thú về một điều gì đó và...! đó có

lẽ cũng chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi ! Nhưng yêu lại là cảm giác khao khát có được, cảm giác muốn trân trọng, chăm sóc, bảo vệ, yêu thương người đó.

Chỉ muốn nâng niu, muốn dành cả phần đời còn lại để cưng chiều, bảo vệ, chăm sóc người đó.

Yêu càng sâu đậm thì lại càng sợ đánh mất.

Nó cũng là cảm giác chỉ muốn giấu người đó làm của riêng, không muốn chia sẻ cho bất kì ai khác.

- " Vậy....!em nghĩ anh thích Lâm Nguyệt sao ? "

- " Không...!"

- "!"

- " Không phải thích mà là cậu đã yêu cô ấy rồi ! Chẳng qua là cậu chưa nhận ra mà thôi ! Cậu thử nghĩ lại mà xem, suốt quãng thời gian qua, cùng cô ấy tiếp xúc, nghĩ kĩ lại xem xem mình có phải là đã rung động rồi không !"

- "!anh....!tôi có chút việc cần đi trước, em ở lại về sau nhé ! "

Lăng Vân đem theo một đồng rổ bời đi ra khỏi quán.

Anh đang rất khó hiểu, đến một người ngoài như Tô Mỹ Lệ còn nhìn ra được lòng anh, thấu được cảm xúc của anh vậy mà tại sao chính mình lại không thể.....!hiểu được cơ chứ ?! Hiện giờ tâm trạng anh như đồng tơ vò vạc, rối đến mức chính bản thân anh cũng không biết thoát ra bằng cách nào.

Nhĩ lại những lời lúc nãy Tô Mỹ Lệ nói, anh đúng là có nhận ra được điều gì đó.

Cảm giác mấy ngày nay khi tiếp xúc với Lâm Nguyệt đúng là rất khác khi anh tiếp xúc với Tô Mỹ Lệ và bất kì cô gái xinh đẹp nào khác. Cảm giác mỗi khi đến gần cô ấy liền hồi hộp, tim có chút loạn nhịp.

Lúc nào trong đầu cũng xuất hiện hình ảnh của cô ấy, tâm trạng của

cô ấy tác động mạnh mẽ vô cùng đến tâm trạng của anh.

Lẽ nào....!đây thật sự là cảm giác yêu một người sao ? Cảm xúc này thật khó để hiểu hết được..

Chương 183: 183: Đợi Anh Nhé !

Lăng Vân về đến nhà, anh vẫn còn đang mãi suy nghĩ về những câu nói lúc nãy của Tô Mỹ Lệ.

Thật sự là anh đã yêu Lâm Nguyệt từ lúc nào không hay rồi sao ?

Thật khó hiểu mà !

Đúng vậy, tâm tư con người là cái khó đoán và cũng khó hiểu nhất.

Còn có thứ còn khó hiểu hơn đó là trái tim của mình.

Đôi lúc trái tim của mình đã bất giác đập mạnh trước nửa kia của mình nhưng chính mình lại hoàn toàn không hề hay biết.

Thấu hiểu trái tim của chính mình còn khó hơn là mò kim đáy biển.

Những thứ hữu hình còn dễ dàng nhìn thấy, dễ cảm nhận hơn là những thứ vô hình như cảm xúc, tâm tư, tình cảm của một ai đó...!hay là chính bản thân chúng ta.

Mà cách duy nhất để biết được trái tim đang muốn nói gì với chúng ta thì chúng ta phải lắng nghe, cảm nhận từng nhịp đập của nó.

Nó đứng sát với ai thì đập loạn nhịp, đứng với ai thì trở về trạng thái ban đầu.

Thứ đẹp dễ nhất của chúng ta chính là tình cảm của mỗi người.

Và cuộc sống của chúng ta sẽ đẹp khi mà chúng ta hiểu được trái tim và lí trí mình đang mách bảo điều gì.

Chúng ta tựa hồ như những chú ong vậy, yên lặng, nhắm mắt cảm nhận mật ngọt đến từ đâu và khi cảm nhận được rồi thì cũng là lúc chúng ta tận hưởng được những điều ngọt ngào ấy.

Ranh giới giữa yêu và thích rất mong manh, giống như một mảnh gương hai mặt vậy.

Chỉ cần soi tỏ thấu được lòng mình là có thể hiểu rõ được là yêu hay là thích.

Có nhiều người họ nói rằng họ yêu chính bản thân mình nhiều hơn.

Đấy cũng là một ý đúng ! Họ yêu bản thân họ vì họ không muốn họ bị tổn thương và phải chịu nhiều đau khổ.

Lăng Vân nằm trong bồn tắm, nghĩ đi nghĩ lại về những câu nói ngày hôm nay của Tô Mỹ Lệ, dường như anh đã nhận ra được điều gì đó.

^^ Có lẽ như lời Mỹ Lệ nói mình thật sự....!yên Lâm Nguyệt ! ^^

Lăng Vân ngay lập tức lấy điện thoại gọi vào số của Lâm Nguyệt một cách nhanh chóng đến chính anh còn cảm thấy khó hiểu vì hành động đó của mình.

Đầu bên kia nghe máy, giọng của Lâm Nguyệt vang lên khiến cho tim anh bất giác đập loạn nhịp.

-" Alo, Lăng Vân sao anh lại gọi tôi giờ này ? "

-" Ờ thì....!chỉ là muốn hỏi xem cô đã đỡ hơn chưa thôi ! "

-" Tôi đỡ hơn nhiều rồi, cảm ơn anh đã quan tâm.

"

-" Ờm....!vậy mai tôi có thể hẹn cô ra ngoài đi ăn được không ?....!Cô....!cô đừng nghĩ gì nhiều, tôi chỉ là muốn cảm ơn cô về chuyện ở trên máy bay mà thôi ! "

-" Đêm nay là tôi bay về Pháp rồi, thật xin lỗi anh ! "

-" Hả..

cô bay về Pháp sao ? Vậy....!bao giờ cô quay lại đây ? " _ anh lo lắng hỏi.

-" Chắc sẽ không đâu, gia tộc tôi bên đó cần tôi hơn ! Nên chắc....!tôi sẽ ở đó luôn.

"

Câu nói này của Lâm Nguyệt làm tim Lăng Vân thất lại.

Anh còn chưa kịp bày tỏ lòng mình với cô, cũng chưa kịp nói rõ với cô về mối quan hệ của hai người.

Vậy mà...!lại phải chia tay nhau rồi sao ?

Lăng Vân im lặng nhẹ nhàng tắt máy, không hiểu sao trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu đến tận bây giờ mà anh vẫn nói rằng không có cảm giác gì với cô thì thật là một lời nói dối ngớ ngẩn.

Lăng Vân cầm chai rượu, uống để vơi đi nỗi sầu muộn trong lòng.

Thật ra anh có thể bay đến Pháp cùng cô, tỏ tình với cô, thổ lộ hết tâm tư với cô.

Thế nhưng...!anh vẫn còn đang đắn đo về điều gì đó.

Nếu như lời cô nói thì cô ấy sẽ phải ở lại Pháp để cai quản gia tộc.

Nếu anh đi cùng cô thì đồng nghĩa với việc Hắc Viêm Bang sẽ phải giải tán vì trụ sở chính của nó ở đây.

Không có anh cai quản thì cũng coi như bằng không.

Nhưng...!Hắc Viêm Bang là tâm huyết cuối đời của ba anh để lại, anh không muốn mất đi nói lại càng không muốn bỏ lỡ cô.

Đứng trước hai lựa chọn quan trọng nhất cuộc đời mình, anh thật sự rất băn khoăn, không biết mình nên chọn cái nào nữa.

* reng reng *

Tiếng chuông điện thoại kêu lên, Lăng Vân nhìn thử tên người gọi, thì

ra là Tô Mỹ Lệ gọi cho anh.

Anh cầm máy lên, nghe thử.

-" Alo Lăng Vân hả, tôi vừa nghe được tin đêm nay Adeline sẽ bay về Pháp đó ! Cậu định như nào đây ? "

-" Tôi cũng không biết nên làm gì ! "

-" Nếu không chọn được một trong hai thì có thể lựa chọn cả hai cái mà ! "

Tô Mỹ Lệ nói mỗi câu đó rồi liền cúp máy.

Lăng Vân nghe được lời đó của cô chợt bừng tỉnh, đúng như lời cô ấy nói, nếu không thể chọn một trong hai thì hãy lấy cả hai.

Anh có thể xây lại trụ sở chính Hắc Viêm Bang ở Pháp, điều hành nó.

Chắc sẽ không khó để xin Lâm Nguyệt xét duyệt yêu cầu này của anh vì gia tộc của cô dù sao cũng là tử tước chức cao vọng trọng, chỉ xếp sau hoàng gia.

Anh nhanh chóng gọi điện sắp xếp ở bên Hắc Viêm Bang trước rồi nhanh chóng gọi cho đàn em đặt vé máy bay cho mình đến Pháp còn cố ý đặt ghế ngồi gần cô dù phải trả bất cứ giá nào.

Lần này anh nhất định sẽ không đánh mất tình yêu của mình nữa !

Adeline đợi anh nhé !.

Chương 184: 184: Tấm Chân Tình Đã Được Đền Đáp Lại

(Sân bay quốc tế Trung Quốc)

- " Tiểu thư, chuyến bay của chúng ta sắp khởi hành rồi, mời người chuẩn bị ! "

- " Ừm tôi biết rồi ! "

Lâm Nguyệt đứng lên, mắt cô bất giác nhìn xung quanh như đang tìm một hình bóng thân thương nào đó.

Nhưng đáp lại sự kì vọng của cô thì chẳng có gì.

Lâm Nguyệt thất vọng sai bước về phía máy bay, trước khi đi lên, cô quay đầu lại nhìn lần cuối, thật sự là anh ấy không đến tiễn cô sao ? Đúng là một con người ác độc mà ! Cô quay đầu lại, bước nhanh lên máy bay nhưng điều mà cô không ngờ tới là anh lại ở đây, còn ngồi cùng hàng ghế với cô nữa chứ !

- " Lãng...!Lãng Vân ? Sao anh lại ở đây ? " _ cô kinh ngạc thốt lên.

- " Anh chỉ là đang không muốn đóa hoa xinh đẹp này phải thất vọng mà thôi ! " _ anh cười ấm áp.

Lâm Nguyệt không kiềm chế mà chạy thật nhanh về phía anh, ôm chặt anh òa khóc.

Đây có lẽ là sự bất ngờ lớn nhất và hạnh phúc nhất mà cô có được trong cả cuộc đời này.

- " Thật không ngờ...!anh lại ở đây ! "

- " Đừng khóc, khóc rồi sẽ rất xấu ! " _ anh an ủi cô, hôn lên trán cô nụ hôn ấm áp.

- " Công nương Adeline Laurent, anh yêu em ! "

Nghe thấy câu nói này của Lãng Vân, khoảnh khắc ấy cô thật sự vô

cùng hạnh phúc.

Cuối cùng thì mặt trời ấm áp ấy cũng đã thuộc về cô.

-" Em cũng yêu anh, Lăng Vân ! " _ cô cười hạnh phúc.

Hai người thổ lộ lòng mình rồi trao cho nhau đối phương nụ hôn ngọt ngào, mong rằng tương lai của anh/em sẽ có em/ anh ! Mong cho tương lai đôi ta sẽ thật hạnh phúc.

Hai con người từ bé đã không cảm nhận được hạnh phúc, giờ đây đã đến nhau và tự tạo cho nhau sự hạnh phúc, sự ấm áp mà trước giờ chính họ chưa được cảm nhận.

Thật ấm áp và cũng thật hạnh phúc !

(Cẩm Tú Cung)

-" Pipi, tình hình bên đó tiến triển sao rồi ? " _ cô sốt ruột hỏi hệ thống.
Yên tâm mọi chuyện đều diễn ra vô cùng tốt đẹp !

-" Thật á ? Lăng Vân thổ lộ lòng mình với Ade rồi sao ? " _ cô kích động hỏi.

Bingo chuẩn rồi đó, màn tỏ tình siêu siêu ngọt ngào luôn đó !

-" Thật tốt quá, cuối cùng hai người họ cũng ở bên nhau ! " _ cô vui vẻ nói.

-" Tiểu Lệ, em đang nghĩ gì mà vui vậy ? "

-" Báo cho anh một tin tốt đó là Lăng Vân và Adeline đã thổ lộ với nhau rồi ! "

-" Vậy sao ? Chúc cho bọn họ sẽ hạnh phúc ! " _ anh ôm lấy cô.

(Sáng hôm sau)

* reng reng *

Cô theo phản xạ với tay ra lấy điện thoại trên bàn.

-" Alo ai vậy ? " _ cô hỏi với giọng ngái ngủ.

-" Là tôi đây, con heo lười nhà cô vẫn còn ngủ đó hả ? "

Cô nghe thấy giọng quen quen nhưng lại không nhận ra là ai, bèn hỏi lại.

-" Là ai vậy chứ ? "

-" Haizz Adeline đây, mới có 1 buổi tối không gặp mà cô quên tôi rồi đó hả ? " _ Adeline nói với giọng bức bối.

- " A...!thì ra là cô, có chuyện gì sao ? " _ cô ngồi bật dậy, dụi dụi hai mắt.

- " Ủm thì...!tôi gọi để cảm ơn cô ! "

- " Cảm ơn về chuyện gì kia chứ ? "

- " Thì là chuyện giúp tôi thông nã tên kia chứ sao ! "

- " À...!không có gì, đó là điều nên làm mà ! Cô với cậu ấy hạ cánh an toàn rồi sao ? "

- " Ủm mới vừa xuống máy bay thôi, anh ấy hình như có chút việc nên đã đi trước rồi.

"

- " Gì vậy chứ, mới vừa tỏ tình con gái nhà người ta xong liền chạy biến đi đâu mất, thật hết cách với cậu ta mà !"

- " Dù sao cũng cảm ơn cô nhiều lắm, thôi không làm phiền cô nữa, tôi cúp máy trước.

"

- " Có gì gọi lại sau nha ! À đúng rồi khi nào hai người đám cưới nhớ phải mời tôi và Tiêu Tiêu đó ! "

- " Cô....!thật là người ta ngưỡng chết mất ! "

- " Haha, công nương nhà Laurent da mặt cũng thật mỏng a ! Thế nhé, tôi cúp máy đó ! "

- " Ủm, bye ! "

Cô tắt máy, mới sáng sớm mà đã nhận được tin tốt thế này thật đúng là vui chết mất.

Phải rồi, cô còn phải vào trong hệ thống xem thử Pipi có cho gợi ý không nữa.

Nói rồi, cô nằm xuống, nhắm mắt lại để cho thần hồn tiến vào hệ thống.

- " Pipi, em đâu rồi ? Mau ra đây ! " _ cô hét lớn.

Aizzz ồn ào gì vậy ? Người ta đang ngủ ngon mà !

- " Đợi đưa xong gợi ý đi rồi ngủ cũng không muộn ! "

Gợi ý ? Vậy chị hoàn thành xong nhiệm vụ phụ chưa mà đòi gợi ý ?

- " Tất nhiên là xong rồi mới dám đòi chứ.

"

Nhanh vậy sao, để em xem lại cái đã ! Mất công chị ăn gian.

- " Xem đi, bốn tiểu thư đây nói được làm được nhá ! "

Sau khi hệ thống xem xét kĩ lưỡng, xác nhận kĩ cô đã hoàn thành nhiệm vụ phụ được giao thì đồng ý đưa cô gợi ý tiếp theo về địa điểm lấy đôi hoa tai " Bích Liên Hoa " kia.

Ờm, gợi ý đây chị tự đọc đi !

Pipi đưa cho cô mảnh giấy cũ trong chiếc hộp gỗ rồi hơ qua ngọn đèn cho cô đọc.

Tô Mỹ Lệ cứ có cảm giác khung cảnh này đã diễn ra ở đâu, dường như có chút quen, liềm quay lại hỏi Pipi.

- " Khoan đã, hình như chị từng làm qua như vậy rồi hay sao đó ! Cảm giác có chút quen thuộc.

"

Thì đúng rồi, chị làm rồi đó, chẳng qua bốn hệ thống tạm thời giữ lại kí ức đấy bởi khi đó chị vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ mà thôi !

- " Em...!haizz đúng là đáng ghét mà ! Thôi chị đi trước đây, tạm biệt.

"

Bye, không tiễn, chúc chị thành công..

Chương 185: 185: Tình Yêu Sẽ Phai Dần Theo Năm Tháng

Thần hồn cô thoát ra khỏi hệ thống, nhập làm một với cơ thể.

"Haizz thật đúng là tức chết mà !"

"Sao vậy tiểu bảo bối, ai làm em tức xì khói thế này ?"

Anh bung đồ ăn vào trong phòng, đặt đồ ăn xuống bàn rồi không quên hôn nhẹ vào má cô.

"Không có gì, hệ thống cho chúng ta thêm địa điểm mới rồi !"

"Vậy à, thế lần này là ở đâu ?"

"Em cũng không biết nữa ! Địa điểm này được ghi chép từ hồi xưa, đến giờ chắc nó cũng đã đổi tên hoặc là ở đâu đó rồi !"

"Ăn trước đi đã, về việc này chúng ta sẽ nghĩ cách sau !"

"Vâng !"

Cô vừa ăn vừa lướt điện thoại còn anh thì do mấy tuần này đi cùng cô lên núi Vu Sơn mà có rất nhiều việc phải xử lý ở công ty.

Bạch Tiêu lái xe đi trước còn cô thì nằm nghỉ ở nhà, ngồi tìm thêm thông tin của địa điểm đã ghi trên mảnh giấy đó.

* reng reng *

"Xin hỏi anh đấy ạ ?"

"Chúng ta có thể gặp nhau chút được không ?" _ một giọng nữ từ đầu dây bên kia truyền đến.

"Nhưng...!cô là ai mới được chứ ?"

"Địa chỉ là quán cafe nằm ở đường X gần chung cư bỏ hoang Z !"

Đúng 2 giờ chiều gặp nhau, tạm biệt !"

Chưa kịp để cho cô phản ứng thì đầu dây bên kia đã ngắt máy.

Chuyện gì vậy chứ ? Chẳng nhẽ lại là cô gái nào thích thầm chồng cô

? Aizz không nghĩ linh tinh nữa ! Chắc là vì chuyện khác thôi ! Cô tự trấn an bản thân.

Một Lâm Nguyệt đã đủ mệt rồi giờ lại còn thêm ai nữa thì chắc cô từ bỏ quá ! (tội Tiêu Tiêu nhà tui, ai bảo lấy chồng đẹp quá làm chi giờ nản rồi :(().

(1 giờ 30 quán cafe X)

^^ Mình có đến sớm quá không ta ? ^^ _ cô hồi hộp bước xuống xe. Không ngờ cái người hẹn cô còn đến sớm hơn.

Cô ta còn biết là cô sẽ tới sớm, canh chuẩn thời gian ghê, cô vừa mới xuống xe cái đã nhận được tin nhắn của cô ta.

* Vào trong đi lên tầng 2 bàn số 6, đối diện bức tượng nàng tiên cá ! *
Cô làm theo tin nhắn, đi lên trên tầng 2, tìm bàn số 6 đối diện bức tượng nàng tiên cá.

Quả thật có một người phụ nữ đã ngồi sẵn ở đó nhưng cô ta ngồi quay lưng lại phía cô đứng nên cô không nhìn được mặt của cô ta.

Tô Mỹ Lệ tiến lại gần cái bàn đó, trong lòng nơm nớp lo sợ.

-" Chào cô, tôi tới rồi ! " _ cô nói nhẹ.

-" Ngồi xuống đi ! " _ cô ta chỉ vào ghế đối diện.

Cô ngồi xuống, ngẩng đầu lên, giờ thì cô nhìn được mặt cô ta rồi ! Thật xinh đẹp ! Khí chất cũng không phải dạng vừa, nếu cô đứng trước cô ấy thì có lẽ cũng sẽ bị lấn át hết phần.

-" Cô gọi tôi đến đây làm gì ? Chúng ta có quen nhau sao ? " _ cô lấy lại bình tĩnh hỏi.

-" Tô Mỹ Lệ, trùng sinh sống lại để trả thù mối tình đầu nhưng hiện tại lại muốn nghịch thiên cải mệnh...!"

-" Sao....!sao cô biết được chuyện này ? " _ cô có phần hốt hoảng.

-" Bốn tọa chính là người kia mà Pipi thường hay nhắc đến ! "

-" Cô...!cô chính là cái vị chủ nhân của hệ thống mà Pipi hay gọi là tôn thượng đó sao ? "

-" Không, ta là người đã tạo ra hệ thống này, là người đứng trên cả vị tôn thượng mà người biết.

Tên đó có vẻ rất mềm lòng với người nhỉ ?! Để cho người nghịch thiên cải mệnh.

"

-"!"

Cô không nói được gì, đúng hơn là chẳng biết nói gì.

Thật không ngờ vị này lại là người đã tạo ra hệ thống, xét về chức vị còn cao hơn vị tôn thượng mà Pipi hay nhắc đến.

Nhưng mà cô ta đến đây với mục đích gì chứ ?

-" Sao vậy ? Không nói gì để thuyết phục ta giúp người sao ? Xem ra...!ta đã đánh giá quá cao năng lực của người rồi ! Cũng phải thôi, một phạm nhân như người thì có năng lực to lớn gì chứ ! "

-" Cô đừng nói vậy ! Đúng, tôi là phạm nhân, là người không có phép thuật hay pháp lực cao thượng gì giống mấy người nhưng phạm nhân chúng tôi lại có thứ mà các người có mơ cũng không có được nó ! Đó chính là tình yêu ! "

-" Ha, cái thứ gọi là tình yêu đó chỉ khiến con người ta trở nên ngu si, mù mị, đưa ra những quyết định ngu xuẩn mà thôi ! "

-" Đấy là tại cô chưa được ăn trái ngọt của tình yêu, chưa được cảm nhận tư vị hạnh phúc nó đem lại nên mới nói vậy.

"

-" Người....!được lắm, bốn tọa nói cho người biết, cái tình yêu cao thượng đó của người sẽ phai dần theo thời gian mà thôi, cái mới mẻ luôn là cái khiến cho người ta thích thú.

Nhưng nên nhớ rằng nó không mới mẻ mãi được như vậy, theo thời gian cũng sẽ cũ đi mà thôi.

"

-" Những gì cô nói không phải là không đúng nhưng tôi tin tình yêu đích thực giữa tôi và anh ấy có thể chiến thắng thời gian, nghịch

cảnh và những gian khổ chúng tôi sẽ phải đối mặt.

" _ cô nói với giọng đầy kiên quyết..

Chương 186: 186: Thiên Ca Nữ Thần

Tô Mỹ Lệ nói xong thì người kia cũng im lặng không nói thêm gì phản bác lời của cô.

" Haha, quả đúng như những gì Pipi và Thần Châu nói, cô thật là thú vị ! "

" Hả gì cơ ??? " _ cô bất ngờ.

" Nãy giờ chọc cô chút thôi mà xem ra có vẻ làm cô hơi căng thẳng nhỉ ? "

^^ Chỉ chọc có chút thôi sao ? Tay tôi nãy giờ run bần bật, tim gan sắp nhảy ra ngoài rồi mà dám kêu chỉ có chút ! Tức chết mất ! ^^ _ cô nghĩ thầm.

" Sao vậy ? Uống cốc nước cho bình tĩnh lại nào ! Nãy giờ ta chưa giới thiệu về bản thân mình nhỉ.

Thất lễ rồi, ta là Thiên Ca, như đã nói từ đầu, ta là người đã tạo ra hệ thống trùng sinh này.

Mong muốn của ta khi tạo ra nó là có thể phần nào giúp được những người như cô có thể trả thù những người đã làm hại họ, giúp họ đầu thai chuyển kiếp thành công.

"

" Vậy...!tại sao người lại đặt ra luật lệ không được ở lại thế giới này nữa ? "

" Về chuyện đó, thật ra ta cũng chỉ là muốn tốt cho các người mà thôi ! Ở lại đây để nhớ lại những kí ức đau buồn sao ? Chẳng thà rằng trả thù xong đầu thai chuyển kiếp quên hết sầu muộn kiếp này có phải tốt hơn nhiều không ? "

- " Nhưng...!đâu phải ai cũng nghĩ như vậy ?! Sẽ cũng có những người như tôi, trên con đường trả thù tằm tối vô tình bắt gặp được ánh sáng của cuộc đời mình và cũng muốn ở lại nơi đây tận hưởng niềm hạnh phúc trước giờ chưa từng có đấy thì sao ? "

- "!Có lẽ điều cô nói cũng không phải là không đúng ! "

- " Vậy...!ngươi có đồng ý giúp ta có được hạnh phúc không ?"

- " Với cương vị là thần cũng như là người đã tạo ra hệ thống này, ta tất nhiên muốn ngươi được hạnh phúc ! "

- " Ngươi...!ngươi đồng ý thật sao ? "

- " Tất nhiên rồi ! "

- " Cảm ơn người Thiên Ca thượng thần ! "

- " Aizz, ta còn chưa đến chức thượng thần đâu, cứ gọi là Thiên Ca đại nhân là được rồi ! "

- " Vâng, cảm ơn người nhiều lắm, Thiên Ca đại nhân ! "

- " Ta đã làm gì cho ngươi đâu mà cảm ơn chứ ! Ngươi cảm ơn thế này không giúp ngươi gì đó chắc ta mất mặt lắm đó ! Mang tiếng là thần, nhận lời cảm mà lại chẳng giúp được gì.

Thôi thì ta tặng ngươi thứ này, đây là Hồi Hoàn Đan ta mới luyện được, có thể trị được bách độc cũng như những vết thương trí mạng khác.

"

- " Thứ quý giá như này, Thiên Ca đại nhân thật hào phóng ! "

- " Hà hà không có gì đâu, ai bảo bốn tọa là Thiên Ca nữ thần xinh đẹp, khả ái kia chứ ! Thôi ta đi trước đây tiểu mật đào ! "

Ha, thần tiên bây giờ đều thích tự luyện vậy sao ? Tính cách này...!thật không khác chút nào với Pipi.

Quả đúng với câu nói " chủ nào tớ nấy " mà ! Nhưng dù sao hôm nay cũng phải cảm ơn Thiên Ca đại nhân, ngài ấy đã tặng cô món quà quý hiếm này.

Cô vui vẻ đi về nhà, đúng là sáng sớm đã vui vẻ thì cả ngày đều vui vẻ mà.

Hôm nay cô quyết định sẽ đi mua đồ về nấu cho anh một bàn ăn

thịnh soạn ăn mừng thắng lợi gần kề của hai người.

- " Hôm nay nấu món gì đây ta ? " _ cô đắn đo chọn lựa

BÁNH DƯA LƯỚI !

^^ Hết hồn à, em làm gì vậy chứ ? ^^

Thì ai bảo có người quên lời hứa của mình rồi !

^^ Đâu...! có mai chị mua sau, vẫn nhớ lời hứa mà, yên tâm ! ^^ _ cô bào chữa.

Nhớ đó !

^^ Biết rồi mà ! ^^

Đúng là dạo này nhiều việc chồng chất nên cô cũng quên bém chuyện đó, cũng may là đánh lạc hướng được hệ thống.

Cô tiếp tục chọn lựa các nguyên liệu, nghĩ một hồi cô quyết định nay sẽ làm bít tết và chiên một ít khoai tây ăn kèm.

Cô nhanh chóng đi đến hàng rau củ mua 2 củ khoai tây rồi đi đến hàng thịt tươi sống để chọn hai miếng thịt bò úc thật ngon rồi cuối cùng là đi ra hàng gia vị để chọn nước sốt cho món ăn.

Xong xuôi đâu đấy khi đã đầy đủ nguyên liệu thì cô liền ra quầy thanh toán tính tiền.

(Về nhà)

- " Haizz bắt tay vào làm thôi nào ! "

Cô mở điện thoại lên vào mạng xem hướng dẫn cách làm steak ngon thật ngon cho người mới làm lần đầu như cô.

- " Cái này tính ra cũng đơn giản thôi mà ! "

Chị chắc là chị làm được không đó ?

- " Tất nhiên là được rồi ! Em coi thường chị quá rồi đấy ! "

Để rồi coi, bỗng hệ thống chống mắt lên coi chị làm như thế nào.

- " Được thôi, cứ ngồi đó mà xem chị đây ra tay ! "

Đầu tiên cô rửa sạch hai miếng bò sau đó để vào một cái đĩa, cho gia vị tẩm ướp lên, một chút muối, một chút đường, thêm ít tiêu, sau đó thì thoa đều lên hai mặt của miếng thịt rồi để qua một bên, chế biến khoai tây trong lúc chờ thịt ngấm gia vị.

Cô gọt củ khoai tây một cách khá là khó khăn, cuối cùng gọt bằng dao không được cô đành phải dùng đồ nạo để gọt vỏ.

Gọt xong thì cắt thành từng miếng một rồi sau đó cho vào chảo dầu đã sôi từ trước.

Đợi một lúc khi chín vàng đều các mặt thì vớt ra bát tô, đặt một tờ giấy thấm dầu lót phía dưới.

Xong xuôi phần khoai tây chiên thì cô bắt đầu chế biến thịt bò..

Chương 187: 187: Trổ Tài Nấu Ăn

Vì cô và anh đều thích ăn steak ở mức medium rare nên cô đợi khi dầu nóng ở nhiệt độ cao thì thả steak vào nướng khoảng 3 phút mỗi mặt rồi cho thêm nhánh lá hương thảo vào để tạo hương thơm.

Sau đó thì cắt sẵn từng lát ra, trang trí đĩa ăn rồi bày sẵn trên bàn.

Cô vừa làm xong thì anh cũng về đến nhà, Tô Mỹ Lệ vui mừng chạy đến ôm anh.

" Anh về rồi đó hả ? Em mới học được cách làm steak ngon lắm đó, anh rửa tay thay đồ rồi qua ăn thử đi ! "

" Tuân lệnh bà xã ! "

Sau khi tắm rửa thay đồ, anh đi xuống lầu cùng cô ăn bữa tối thịnh soạn mà cô dày công chuẩn bị từ chiều đến giờ.

Anh cắn thử một miếng, cảm giác....!mặc dù không phải ngon xuất sắc nhưng mà thế này cũng phải công nhận rằng cô đã tiến bộ lên rất nhiều rồi !

" Thế nào ? Ngon không anh ? " _ cô chăm chú nhìn anh ăn.

" Ngon lắm ! "

" À phải rồi nay cái người mà tạo ra hệ thống kia của em cô ấy có đến tìm em nói vài chuyện.

"

" Sao, chuyện gì ? Cô ta uy hiếp gì em à ? "

" Không có, cô ấy tốt lắm ! Thiên Ca đại nhân cũng theo phe em rồi.

"

- " Ừm, vậy thì tốt rồi ! "

Ăn xong, anh và cô cùng nhau laia xe đi hóng gió, vẫn là khung cảnh về đêm khiến cô thích nhất.

Cảm giác yên tĩnh, nhẹ nhàng này khiến cho cô như trút được hết tất lòng mình vậy.

Gió nhẹ thổi qua từng kẽ tóc của cô, mái tóc dài hơi gợn sóng ấy nhẹ nhàng bay trong gió.

Cô ngược nhìn trên bầu trời đêm đầy sao lấp lánh, thật tuyệt đẹp.

Chốn nhân gian này dù khiến cho người ta cảm nhận đủ cay, đắng, ngọt, yêu, thù, hận nhưng lại cho người ta cảm giác không nỗi buồn.

Có lẽ họ lưu luyến chốn này bởi vì ở nơi đây có người mà họ yêu thương.

- " Thật thoải mái a ! Em thích nhất là ngắm cảnh trời đêm như này.

"

- " Vậy sau này tối nào chúng ta cũng sẽ cùng nhau ngắm sao nhé ! "

- " Vâng, chúng ta ngoắc tay đi, ai thất hứa sẽ bị gọi là heo mập "

- " Ngoắc tay ! "

Sáng hôm nay vẫn như mọi ngày, sau khi anh chuẩn bị bữa sáng cho cô xong thì sẽ gọi cô dậy rồi xuống lầu cùng nhau ăn sáng.

Khung cảnh ấm áp, hạnh phúc của đôi vợ chồng trẻ mỗi sớm dù ngày nào cũng lặp lại như vậy nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc như ngày đầu về chung một nhà.

- " Anh đi làm cẩn thận nhé, nhớ về sớm đó ! Đừng có làm việc muộn quá nhé ! "

- " Anh biết rồi mà vợ, à phải rồi tối nay về ăn cơm ở nhà anh nhé ! Bà có về nhớ em lắm rồi đấy ! "

- " Vâng em biết rồi, nãy em mới thấy mẹ nhắn tin kêu tối nay về ăn

cơm ! "

Cô nói chuyện với anh xong thì liền đi qua shop thời trang mua quần áo cùng với Chu Doanh Doanh như đã hẹn trước.

" Cậu đó, học chăm quá ha, mãi mới có thời gian rảnh để gặp.

Hẹn nhau bao lâu rồi mà giờ mới được gặp nhau hả ?! "

" Thôi mà, tớ xin lỗi mà, dạo này thi lên thạc sĩ nên có hơi bận chút !

Cậu dạo này thế nào rồi ? Có nhận đóng bộ phim nào chưa ? "

" Chưa, dạo này tớ cũng có xíu việc cá nhân nên cũng chẳng đi quay gì mấy ! "

" Vậy hả ? Nhớ cái bộ phim chiếu rạp mà cậu đóng năm ngoái không ? Say bộ phim đấy fan của cậu tăng lên nhiều khủng khiếp luôn ấy !
Mấy đứa bạn học cùng tớ suốt ngày kêu mê cậu này nọ ! "

" Đương nhiên phải mê tớ rồi, chứ chả nhẽ mê cậu ! "

" À rồi rồi đại tiểu thư ai cũng mê cậu được chưa ! Thôi mau vào shop đi còn đứng ngoài này buồn nữa chắc ! "

Hai người đi vào lựa một vòng rồi lấy khoảng gần chục bộ qua thanh toán.

Đúng là người giàu chi tiền mạnh tay dữ ! Kiểu này người xót nhất chỉ có Bạch Tiêu, tiền của anh lại ít đi một chút rồi !

" Cậu đó mua nhiều đồ thế làm gì, với lại tớ cũng có tiền mà ! Sao không để tớ trả ? "

" Kệ đi mà, tí nữa bắt cậu khao ăn nướng còn cái này coi như là tớ và Bạch Tiêu tặng quà chúc mừng cậu học lên thạc sĩ ! "

" Vậy thì phải cảm ơn Bạch tổng rồi ! "

" Mỗi anh ấy ? " _ cô nhưn mày.

" Và cả bạn thân xinh đẹp của tớ nữa ! " _ Chu Foanh Doanh ôm chầm cô.

" Cũng tạm tạm ! "

Buổi đi shopping của hai người kết thúc ở quán đồ nướng hàn quốc.

Ăn xong, anh lái xe qua đón cô đi về.

" Bạch tổng anh đưa tiểu Lệ về nhé ! "

" Ơ cậu không lên luôn à ? "

- " Thôi, tớ kêu tài xế qua đón ! "
- " Vậy à thế tớ về trước nhá ! Bye "
- " Ừm, bye hôm nào rảnh chúng ta lại đi tiếp ! "
- " Chào Lục tiểu thư ! "
- " Vâng, Bạch tổng chào anh ! ".

Chương 188: 188: Chọn Quà

Chương 189: 189: Mẹ Kế Cũng Có Lúc Là Người Tốt !

Sau khi đưa túi quà cho Bạch lão phu nhân, cô tiếp tục lấy túi quà tiếp theo đưa cho ba chồng.

"Dạ còn đây là quà con tặng ba ạ ! Ba thử mở ra xem coi có ưng không ạ ? "

"Là đồ của con tất cả ta đều ưng mà ! "

Bạch lão gia mở túi quà mà cô tặng ra lấy xem thử.

Không ngờ lại là bộ ấm chén mà lần trước ông tính mua.

"Ba có thích không ạ ? "

"Thích lắm, bộ ấm chén này ta cũng đang tính kêu thư kí đi mua đó ! Không ngờ con dâu lại hợp ý ta đến như vậy ! " _ ông vui vẻ cười lớn.

"Ba thích là con vui rồi ạ ! Còn đây là quà con tặng mẹ ạ ! " _ cô đưa túi quà cuối cùng cho Bạch phu nhân.

Bạch Noãn Noãn lấy ra xem thử, chiếc váy màu xanh lá ôm sát eo kết hợp với một quai áo là những viên ngọc trai, quai còn lại được thiết kế hờ vai vô cùng tinh tế.

"Mẹ lên mặc thử xem có vừa không ạ ? Con không chắc lấy đúng size cho lắm ! " _ cô cười trừ.

"Ừm đợi mẹ chút để mẹ đi thử ! "

Bạch phu nhân cầm chiếc váy lên lần thử.

Một lúc sau bà đi xuống, không ngờ cô cũng lấy chuẩn size phết đó chứ, bộ váy cô tặng Bạch phu nhân mặc vừa in.

"Thấy thế nào ? Ta mặc bộ này có đẹp không ? "

"Đẹp lắm ạ, cũng may là mẹ mặc vừa ! " _ cô vui mừng.

- " Con dâu thật khéo lựa, mình mặc vừa như in luôn ấy ! " _ Bạch lão gia khen.

- " Phải đó, phải đó ! Noãn Noãn mặc bộ váy này lên trông thật đẹp ! "

_ Lão phu nhân cũng tán thưởng không ngớt.

Mọi người ngồi trò chuyện một lúc thì đi vào phòng ăn để ăn tối cùng nhau.

Biết cô và anh về, lão phu nhân và Bạch phu nhân tự tay nấu rất nhiều món ăn ngon, đã thế lại còn toàn là món hợp khẩu vị của cô nữa chứ khiến cho cô ăn no căng cả bụng.

- " Tiểu Lệ ăn no rồi à ? Hai đứa đợi mẹ chút mẹ qua lấy món tráng miệng nhé ! " _ Bạch phu nhân đứng dậy đi lấy món bánh tráng miệng mà bà ấy làm.

- " Đây là pudding caramel mẹ tự tay làm đó, mấy đứa ăn xem có ngon không ? "

Cô nếm thử một miếng, thật không ngờ tài bếp núc của mẹ chồng cô lại tuyệt đến vậy ! Thấy cô ăn ngon miệng như vậy, Bạch phu nhân cũng vui vẻ.

Còn anh thì trước nay không thích đồ ngọt mấy nên không động vào.

Thấy anh không ăn thử, cô sợ mẹ chồng buồn liền dứt thử một miếng cho anh.

- " Tiêu, anh mau ăn thử đi, pudding mẹ làm ngon lắm đó ! " _ cô dứt cho anh, anh cũng không từ chối mà ăn thử.

- " Ừm, cũng ngon ! "

Nghe thấy vậy, Bạch phu nhân càng thêm vui mừng.

Trước nay Bạch Tiêu luôn đối xử với Bạch phu nhân như vậy.

Không yêu cũng không ghét, nói là lạnh nhạt thì cũng không hẳn nhưng bà ấy biết dù gì bà ấy cũng chỉ là mẹ kế, không thể nào đòi hỏi tình yêu từ cậu ấy nhiều như vậy được.

Dù sao ít nhất anh cũng không ghét bà ấy quá, điều đó đã làm bà ấy

mãn nguyện rồi !

- " Nếu Tiêu nhi thấy ngon thì để tí mẹ lấy một ít cho hai đứa đem về ăn dần nhé ! Mẹ làm nhiều lắm, mấy đứa cứ ăn thỏa thích, hết rồi thì gọi điện kêu mẹ làm cho nhé ! "

- " Vâng ạ ! " _ cô đáp.

Cứ thế mà cả gia đình đều chìm trong sự hạnh phúc, có lẽ hôm nay Bạch phu nhân là người cảm thấy hạnh phúc nhất vì cuối cùng Bạch Tiêu cũng mở lòng với bà hơn một chút rồi !

10 giờ tối, thấy sắc trời đã muộn, anh kêu cô chào mọi người rồi xin phép về nhà.

- " Bà, ba mẹ, chúng con chắc phải về rồi ạ ! Hôm nào rảnh tụi con qua thăm mọi người nhé ! " _

- " Ừm nhớ về thường xuyên nhé, bà nhớ cháu dâu của bà quá mà cháu không về là bà buồn đó ! " _

- " Vâng ạ, chắc chắn cháu sẽ về thường xuyên ạ ! " _

- " Hai đứa chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức nhé ! " _ Bạch phu nhân dặn dò.

- " Vâng, con nhớ rồi ạ ! " _

- " Lệ Lệ, bao giờ con ra bộ phim mới nhớ cho ba vé xem đầu tiên nha ! " _

- " Cái ông này...! "

- " Vâng ạ, chắc chắn rồi ! " _

- " Tạm biệt mọi người ! " _ anh nói rồi mở cửa xe cho cô.

- " Con đi về đây ạ ! " _

- " Ừm đi đường cẩn thận nhé ! " _

(Cẩm Tú Cung)

- " Oáp buồn ngủ quá ! Đúng là ăn no rồi là sẽ buồn ngủ mà ! " _ cô vươn vai, ngáp ngáp dài.

- " Thỏ con, em đừng có mà lười biếng, mau đi thay đồ, tẩy trang xong mới được lên giường đó ! " _

- " Em biết rồi mà ! " _

Cô uể oải đi vào nhà vệ sinh, mặt phụng phịu.

Tắm rửa thay đồ sạch sẽ xong, cô nhảy phắt lên giường nằm.

- " Ha...!thật là thoải mái ! À phải rồi Tiêu Tiêu thối, anh đã tìm được

địa điểm trong gởi ý chưa ? "

- " Anh đang kêu trợ lí Trương đi tìm rồi, chắc có lẽ phải chờ thêm tầm 1-2 hôm nữa ! " _ anh từ trong nhà vệ sinh nói vọng ra.

- " Ủm vậy cũng được dù sao thời gian của mình còn gần 2 tháng nữa cơ mà ! "

Cô yên tâm nằm ngủ, cuối cùng ước nguyện của cô cũng sắp trở thành hiện thực rồi !.

Chương 190: 190: Đảo Mel

(Ngày hôm sau)

- " Bà xă mau dậy đi, mặt trời lên cao lắm rồi ! " _ anh lay nhẹ người của cô.

- " Ừm...!cho em thêm 5 phút nữa ! "

- " Mai dậy đi, anh nói cho em tin tốt đây ! "

Nghe thấy tin tốt gì đó thì lúc này cô mới chịu tỉnh dậy.

Vươn vai rồi dụi dụi hai con mắt.

- " Anh nói đi ! "

- " Trợ lí Trương tìm được chỗ đó rồi ! "

- " Thật ă, vậy thì bao giờ mình xuất phát ? "

- " Nếu chuẩn bị đồ đạc nhanh thì trong hôm nay đi luôn còn nếu không thì mai chúng ta đi cũng không muộn ! "

- " Vậy đi luôn hôm nay đi, em nóng lòng lắm rồi ! " _ cô phấn khích nhảy ra khỏi giường.

- " Biết ngay là em sẽ như thế mà ! "

Anh và cô lại bắt tay vào chuẩn bị đồ đạc, rút kinh nghiệm cho đợt trước lần này mang thêm nhiều lương thực hơn, cô còn mua thêm một ít lương khô và bánh mì.

- " Bên em chuẩn bị xong hết rồi ! "

- " Anh cũng thế, vậy mình đi thôi ! "

- " Ừm ! "

- " Địa điểm chúng ta cần đến là hang động ở đảo Mel ở ngoại thành.

Nghe nói trước khi đảo Mel hình thành và được đặt cho tên mới thì nó có tên giống với cái tên ghi trong mảnh giấy kia.

"

"- " Vậy thì chúng ta mau đến đó thôi ! "

"- " Ừm ! "

Anh đặt đồ dùng thiết yếu vào trong cốp, xong xuôi tất cả thì bắt đầu lên đường đi đến đảo Mel.

Đảo Mel không quá xa như ở núi Vu Sơn, đường đi cũng không có gì trắc trở cả nên cô và anh đến đó sớm hơn dự định.

"- " Oa không ngờ nơi đây đẹp như vậy đó, biển cũng xanh nữa ! " _ cô cảm thán, không ngừng vươn vai hít lấy tinh hoa của biển cả đẹp đẽ này.

"- " Em đứng đây đợi anh chút nhé, anh qua kia lấy du thuyền ! Dù sao chúng ta cũng phải đi qua một đoạn mới đến đảo Mel được ! "

"- " Thôi đi du thuyền làm gì anh, mình thuê một chiếc thuyền nhỏ tự chèo cũng được mà ! "

"- " Em có biết chèo không đó ? "

"- " Đương nhiên là biết rồi ! " _ cô tự tin còn anh thì đang một bụng nghi ngờ nhưng cũng không dám làm trái lời cô, đành phải đi thuê một chiếc thuyền nhỏ cho hai người.

Anh đi lên thuyền trước rồi đỡ cô lên cùng, sau đó đưa cô một cái mái chèo.

"- " Em có chắc mình biết chèo không đó ? " _ anh hỏi lại.

"- " Chắc mà, sao anh không tin tưởng em gì hết thế ?! " _ cô có chút tức tối khi bị anh hỏi đi hỏi lại như vậy.

"- " Haizz được rồi vậy chèo thôi, anh chèo bên trái...!"

"- " Vậy em cũng chèo bên trái cùng anh ! "

Trong lúc cô đang thích thú khi nói câu đó thì anh lại cảm thấy càng thêm bất ổn.

Biết chèo thuyền mà nói chèo cùng anh một bên....!kiểu này chưa kịp chèo ra tới đảo Mel thì thuyền với mái chèo nó cũng lặn mất tăm ở đâu rồi.

Trong một phút chốc anh cảm thấy hơi mất niềm tin vào cuộc sống.

"- " Haizz Tiểu Thổ Tử ngọc, chèo thuyền là phải chèo hai bên ngược

nhau, như vậy thì thuyền nó mới cân được ! "

-" Ồ, em biết rồi ! " _ cô bĩu môi.

-" Em đó....!tập trung chèo thuyền cho cẩn thận nghe chưa ?! "

-" Á đau đừng néo nữa...!em biết rồi mà ! " _ cô phụng phịu xoa xoa bên má bị anh néo.

Suốt cả một đường đi, anh phải hướng dẫn cô chèo cho đúng cách.

Có những lúc cô chèo bị lệch nhịp khiến cho xem tí nữa hai người bị lật thuyền nhưng không thể phủ nhận rằng đây đúng là một kỉ niệm đẹp, ở bên anh, cô dường như biết thêm được rất nhiều thứ.

Tất cả các kĩ năng sinh tồn anh đã dạy cho cô giúp cô trở thành một bản nâng cấp của bản thân ở hiện tại.

Hai người chèo mãi đến gần tối mới đến được đảo Mel, hai cánh tay của cô như muốn đứt ra vậy, hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa.

Anh kéo con thuyền lại gần bờ rồi lấy dây thừng có sẵn cột một bên lên thuyền một bên lên cây dừa gần đó.

Đảo Mel này nghe nói là đảo hoang đang sắp được khai thác để làm thành một điểm đến du lịch.

Vì thế nên ở đây cây cối rất đẹp, lại còn nhiều trái nữa.

-" Mệt chết em rồi, không ngờ chèo thuyền lại mệt như vậy ! "

-" Thỏ con, mau đứng dậy đi, để anh dựng lều đã rồi em nằm nghỉ sau, không cát dính người bẩn đó ! "

Cô uể oải lê lết người đứng dậy, nhìn qua anh thấy chẳng có vẻ gì là mệt mỏi cả.

-" Sao anh không mệt như em nhỉ ? " _ cô thắc mắc..

Chương 191: 191: Kí Ức Khó Quên

Anh ngáp ngừng một hồi rồi mới trả lời...

" Thật ra trước kia anh từng có một khoảng thời gian được rèn luyện mấy kĩ năng sinh tồn này rồi ! "

" Hà ? Thật á ? "

" Ừm, hồi đó ông nội anh vẫn còn sống, năm anh 7 tuổi có khoảng thời gian anh bị ông nội bỏ lên rừng lên đảo hoang để tự sinh tồn....!"

" Anh bị ở lại đó bao lâu ? "

" 6 tháng "

" Lâu vậy á, thật không thể tin được luôn ấy ! "

" Là con trai độc nhất của Bạch Minh Quân và cũng là người thừa kế tiếp theo của gia tộc Bạch gia đương nhiên họ phải trau dồi cho anh đủ loại kiến thức rồi ! "

" Nhưng như vậy có hơi quá đó ! "

"!Thôi không nói về việc đó nữa, dù gì nó cũng qua rồi.

Hơn nữa nhờ có nó mà giờ anh đã có thể tự lực cánh sinh trong bất kì hoàn cảnh nào.

Đó cũng là cái tốt ! "

" Ừm ! "

Nghe xong đoạn kí ức thuở nhỏ của anh, cô bỗng nhiên cảm thấy buồn, cảm giác nhói đau trong tim ấy, dường như cô không biết nên diễn tả nó như thế nào.

So với anh, chắc cô vẫn còn sống tốt chán nhỉ ? Dù gì những kí ức thuở nhỏ của cô, không có cái nào là buồn bã hay đau khổ gì.

Ngược lại còn vui vẻ, cười đùa là đằng khác nữa kìa.

" Thỏ con, em đang nghĩ gì vậy ? "

" À...!không, em chỉ đang nghĩ mấy thứ linh tinh thôi à !" _ cô đứng dậy, phúi phúi quần áo dính cát rồi đi qua phụ giúp anh mang đồ vào lều.

" Được rồi, em đứng đó đi, để anh làm cho ! "

" Ô, vậy anh làm nốt nhé, em đi xung quanh xem thử.

" _ cô bỏ đồ trên tay xuống rồi đi qua chỗ khác.

Không phải ai cũng đều có một thuở ấu thơ hạnh phúc, vui vẻ bên gia đình, người thân và bạn bè.

Và đôi khi không phải là cứ sinh ra ngậm thìa vàng là có một cuộc sống hạnh phúc.

Địa vị luôn luôn đi đôi với sự hy sinh.

Những người địa vị càng cao thì sẽ càng phải trả giá nhiều.

Điển hình là Bạch Tiêu- anh là đại thiếu gia độc đinh của Bạch gia, một gia tộc lớn đứng đầu thế giới vì vậy ngay từ khi sinh ra, anh đã phải trải qua những bài học và những khóa huấn luyện khắc nghiệt của gia tộc.

Vì muốn anh có thể trở thành gia chủ đời kế nhiệm tiếp theo của gia tộc, dẫn dắt Bạch gia phát triển và giữ vững địa vị đứng đầu như bây giờ mà Bạch lão gia đã huấn luyện anh từ khi còn nhỏ.

Mặc dù tất cả những việc cha mẹ làm cho con cái là vì muốn tốt cho con nhưng những điều đó vô hình chung lại biến thành một thứ áp lực vô hình xiềng xích những đứa con, khiến chúng không còn tự do, thoải mái trong chính căn nhà của chúng.

Học tập và rèn luyện là điều thiết yếu trong cuộc sống thế nhưng giữa việc học tập có chừng mực và việc học tập quá độ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Học tập và rèn luyện mỗi ngày một cách tự nguyện và nhẹ nhàng sẽ giúp cho chúng cảm thấy dễ chịu hơn và việc học có thể cũng sẽ dễ dàng tiếp thu hơn nhưng nếu chúng ta bắt bọn trẻ học quá sức sẽ dẫn đến việc bị áp lực về mặt tâm lí và có thể trong một khoảnh khắc bùng bột nào đó của tuổi trẻ sẽ nghĩ đến việc không tốt.

Hoặc bậc cha mẹ như chúng ta quá áp đặt cho con cái, chúng nó thích nghệ thuật nhưng lại bắt con làm luật sư, giáo viên, công nhân viên chức,...

Lấy một ví dụ đơn giản thì...!ví dụ đứa con nhà bạn thích ca hát thế nhưng bạn lại muốn nó làm giáo sư, tiến sĩ, không cho nó theo con đường mà nó thích và lấy lí do để bắt con bạn từ bỏ niềm yêu thích của nó là vì muốn tốt cho nó, như vậy sẽ làm cho con của bạn và bạn ngày càng xa cách nhau.

Chính vì vậy muốn tốt cho những đứa con của mình thì hãy thử một lần lắng nghe xem con bạn thật sự yêu thích gì, thực sự muốn gì để mà khuyên nhủ.

Gia đình là chỗ dựa vững chắc nhất của những đứa con, ngôi nhà là nơi luôn luôn chào đón chúng và...!ba mẹ sẽ là người hậu thuẫn vững chãi nhất của con mình..

Chương 192: 192: Em Bảo Vệ Thế Giới Còn Anh Bảo Vệ Em !

Cô đi dạo dọc bờ biển, bầu trời đêm chiếu xuống mặt biển khiến nó lung linh, toả sáng hơn rất nhiều.

Và những ngôi sao in bóng xuống mặt biển khiến nó trở nên nổi bật hơn tất cả, khiến lòng người cũng xao xuyến, gợn sóng theo từng cử động của mặt nước.

Cô ngồi xõm xuống, lấy ngón tay lướt nhẹ trên mặt nước biển, rồi lại ngẩng đầu lên, ngắm nhìn những vì sao lấp lánh và ánh trăng sáng rực một góc trời mà thầm cầu nguyện.

Mong rằng cô và anh sẽ mãi mãi bên nhau không chia lìa, dù cho có phải trải qua bao nhiêu sóng gió, nguyện cầu đôi ta mãi bên nhau.

- " Lệ nhi, em làm gì ở đây vậy ? Thích ngắm biển đến vậy cơ à ? Sau này nếu em thích, anh sẽ cho người mua lại hòn đảo này để chúng ta cùng nhau ngắm bầu trời đêm này nhé ! "

- " Ừm, cảm ơn anh đã luôn bên em ! "

Khoảnh khắc lúc này đây cô lại nhớ tới câu nói trước kia anh đã từng thì thầm vào tai cô khi cô ngủ : " em cứ dũng cảm tiến về phía trước, anh sẽ mãi mãi là chỗ dựa vững chắc phía sau em.

Em bảo vệ thế giới này, còn anh sẽ bảo vệ em, người con gái mà anh yêu nhất ! " Khuôn mặt cô lộ rõ vẻ hạnh phúc ngập tràn, cô mỉm cười vui vẻ, nụ cười cô trong mắt anh dường như còn đẹp hơn cả những vì sao trên trời, toả sáng hơn cả ánh trăng rằm.

- " Thôi được rồi, đừng ngây người ra đó nữa, chúng ta quay về lều thôi ! "

- " Vâng ! "

Anh và cô tay nắm tay nhau cùng nhau in những dấu chân của mình lên mặt cát trắng tuyệt đẹp.

Khoảnh khắc này cô sẽ cất giữ nó thật kĩ, cũng sẽ không bao giờ quên !

Về đến lều, cô đi vào trong thay đồ còn anh thì ở bên ngoài nhóm lửa.

Gió biển đang ngày một mạnh hơn, đem theo luồng khí se lạnh của sắc thu sắp đến.

Lại một năm nữa sắp qua đi, cô và anh lại chuẩn bị cùng nhau đón thêm một cái tết đoàn viên quây quần bên nhau vừa ấm áp lại vừa hạnh phúc.

Nghĩ đến thôi cũng đủ làm con người ta cả thấy phấn khích, thích thú.

- " Anh, em thay đồ xong rồi nè ! Anh coi em mặc bộ này có đẹp không ? " _ cô mặc một chiếc đầm maxi dài gần đến mắt cá chân với họa tiết là những ngôi sao nhỏ lấp lánh.

Cô xoay một vòng nhẹ, chiếc váy cũng xoay theo nhịp điệu của cô và hòa cùng nhịp điệu của gió, nhìn cô giống như một nàng tiên hạ phàm vậy, thật lộng lẫy và cũng thật mê đắm lòng người.

- " Đẹp lắm nhưng....!" _ đến đoạn này anh đứng dậy, lại gần cô rồi thềm thì nhỏ vào tai cô.

- " Vợ của anh không mặc gì vẫn là đẹp nhất ! "

Câu nói đúng là biến thái chết đi được mà ! Nhưng mà nghe câu đó phát ra từ miệng anh, cô trái lại không cảm thấy khó chịu mà còn thấy ngại ngùng, e thẹn.

Đúng là vợ chồng nói gì với nhau cũng cảm thấy ngại mà !

- " Anh....!anh thôi đi, chộc em hoài ! Mà hình như em thấy càng về tối trời càng lạnh nhỉ ?! " _ cô xoa xoa hai cánh tay có chút lạnh của

mình.

" Ừm, vậy nên mau vào thay đồ đi, em mặc như vậy sẽ cảm lạnh đó ! "

" Hừ, vậy mà anh không nói sớm, mất công em thay xong bộ này rồi lại phải vào thay lại ! " _ cô phụng phịu.

" Thì chỉ tại anh muốn ngắm cô vợ xinh đẹp của anh mặc bộ váy này sẽ đẹp cỡ nào thôi ! "

" Anh đó, chỉ được cái miệng ngọt như kẹo ! " _ cô ngại ngùng nhưng cũng có chút vui vì được anh khen.

" Vậy...!em có muốn nếm thử vị ngọt này không ? " _ anh vừa nói vừa chỉ tay lên môi của mình.

"!không...!không nói với anh nữa, em vào thay đồ " _ cô ngại ngùng, mặt đỏ ửng trốn vào trong lều.

Quả nhiên thú vui mỗi ngày của anh sau khi có vợ đó là ngày nào cũng phải trêu vợ mình đến mặt mày đỏ ửng hết cả lên mới chịu thôi.

Thật đúng là hết cách mà, ai bảo vợ anh đáng yêu đến thế kia chứ, làm anh chỉ muốn dành cả đời này để chọc cô.

Nếu có kiếp sau, anh mong rằng hai người sẽ lại có thể kết duyên, cùng nhau trải qua những chua, cay, mặn, ngọt của nhân gian này.

Đời đời kiếp kiếp không chia lìa, đời đời kiếp kiếp là một đôi phu thê ân ái !.

Chương 193: 193: Cách Đánh Thức Vợ Ngọt Ngào Hiệu Quả

Cô thay sang một bộ đồ ngủ pijama hình con thỏ với cái mũ được thiết kế thêm một đôi tay thỏ nhỏ và ở phía sau quần con có một cục bông nhỏ như cái đuôi của thỏ con vậy, vô cùng đáng yêu nhưng cũng vô cùng ấm áp.

" Em thay xong rồi nè, bộ này ấm lắm đó ! " _ cô ngồi xuống bên cạnh anh, chỗ của cô đã được anh kê sẵn một tấm vải lên chốc để cô ngồi lên cho đỡ bẩn quần áo.

" Đẹp lắm, rất hợp với em ! " _ anh lấy tay xoa đầu cô.

" Anh nướng gì vậy ? Có cần em phụ một tay không ? "

" Không cần đâu, em ngồi đó ăn thôi là được rồi ! Để anh làm cho.

"

" Đây là anh nói đó nha, thế em đi dạo thêm chút nữa, xiu em quay lại sau ! "

" Haizz đi đi, cẩn thận kéo lạc đường đấy ! " _ anh bắt lực với cái tính tò mò của cô.

" Em biết rồi mà, dù sao em cũng đâu phải con nít 3 tuổi, chắc chắn sẽ không.....!"

" Lạc.....!"

Lúc này cô còn kêu sẽ không lạc, vậy mà giờ đường về ở đâu cũng không biết.

Trên đảo này chẳng có lấy một tia sáng nào khiến cho cô không phân biệt được đường đi.

Cây cối lại còn giống nhau nữa chứ, nhìn chả khác gì một cái mê

cung.

Đúng là nói trước bước không qua mà, xui gì mà xui tận mạng thế này !

Cô định lấy điện thoại ra gọi cho anh nhưng đến khi mở máy lên mới chợt nhớ ra trên đảo hoang này thì làm gì có sóng điện thoại để mà cho cô gọi điện được chứ.

Cô bất lực cất điện thoại đi, gương mặt ủ rũ ngồi xuống tạm một gốc cây.

- " Haizz đúng là xui xẻo mà, biết thế không đi dạo một mình cho rồi ! " _ cô ngồi thu mình vào một góc nhỏ.

Bụng cô cũng bắt đầu cồn cào, cũng may lúc này cô nghe theo lời anh vào thay đồ chứ nếu không mặc cái bộ váy mỏng manh kia mà ngồi ở đây thì có mà rét run lên mất.

Ở bên này, anh thấy cô mãi vẫn chưa về thì có chút lo lắng, bỏ gọn mấy miếng thịt nướng chín vào một cái hộp, cho vào trong lều rồi cầm đèn pin đi tìm cô.

- " Mỹ Lệ, em có ở đó không ? " _ anh vừa đi vừa hét to tên của cô.

- " Em...! ở đây ! " _ giọng cô ở đằng xa vang lên.

- " Em nói to hơn nữa đi, để anh xác định vị trí của em ! "

Cô ngồi đó hét lớn, một lúc lâu sau đó thì anh đã tìm được đến chỗ cô.

Còn chưa kịp nói gì cô đã nhào vào lòng anh.

- " Em biết lỗi rồi, lần sau sẽ không đi linh tinh nữa ! " _ cô ôm lấy cổ anh, hai chân bám chặt lấy eo anh.

Anh đỡ hai chân của cô, để cô bám chặt lên người mình rồi hôn vào trán cô.

- " Được rồi, rút kinh nghiệm lần sau không được đi một mình khi không có anh nhé ! " _ anh nói bằng giọng dịu dàng, cương nựng.

- " Vâng ! "

Cứ thế anh bế cô về lều trại, rồi hai người cùng nhau ăn bữa tối ngon lành.

- " Ngon thật đó, biết bao giờ em mới nấu ngon được như anh nhỉ ? "

_ cô ngồi cảm thán.

-" Không cần đâu, em thích ăn gì anh sẽ nấu cho em ăn, dù sao quăng đời còn lại anh đều sẽ ở bên em mà ! " _ anh nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Lời nói ấy của anh khiến cô vừa thấy xúc động, vừa thấy hạnh phúc.

Phải, quăng đời còn lại, em cũng sẽ dính chặt bên anh, mãi mãi không rời !

Hai người trải qua một buổi tối yên ả, hạnh phúc trên đảo.

Tối ngày hôm nay thật đẹp và càng đẹp hơn bởi cô được ở cùng với người mình yêu.

(Sáng hôm sau)

Cô vẫn như mọi ngày giữ thói quen ngủ nướng, đến lúc cô tỉnh dậy mặt trời đã lên quá đỉnh đầu rồi.

Nhưng cái chính ở đây là thứ đánh thức cô dậy không phải là ánh nắng mặt trời chói chang mà là những nụ hôn ngọt ngào.

(10 phút trước)

-" Tiểu Lệ Lệ, mau dậy thôi nào ! " _ anh đi vào lều, lay nhẹ cô.

Cô vẫn nằm bất động, mặc kệ những lời anh nói.

Thấy cô vẫn say sưa ngủ, anh đành phải ra chiêu cuối cùng để đánh thức cô.

-" Lệ Lệ mau dậy nào ! " _ anh vừa hôn vào khắp mặt cô vừa nói.

-" Ưm...!cho em ngủ thêm chút nữa đi mà ! "

-" Mau dậy thôi, chúng ta còn đi kiếm đồ nữa ! " _ anh lại tiếp tục vừa hôn khắp mặt cô vừa nói.

Quả nhiên đúng là chiêu độc, cô cuối cùng cũng phải dậy, uể oải đi đánh răng, thay đồ..

Chương 194: 194: Khóa Em Lại Bên Anh

Sau khi cô vệ sinh cá nhân xong thì đi ra chỗ anh đang làm đồ ăn sáng, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh anh rồi tựa đầu vào bờ vai vững chắc ấy.

" Anh nói xem liệu chúng ta có tìm được không ? " _ cô vừa hỏi vừa thở dài.

" Dù có phải lật tung hòn đảo này, anh cũng sẽ tìm cho bằng được thứ đó ! "

" Ừm, em cũng vậy, cùng cố gắng nào ! " _ cô vực dậy tinh thần, cảm thấy cả người đều tràn trề năng lượng.

^^ Hệ thống, mau ra đây ! ^^

Gì vậy ? Sao hôm nay chị không gọi tên bốn hệ thống chứ ?

^^ Ờm...!lỡ lời chút thôi ! Đừng để tâm mấy chuyện này, em mau gọi ý thêm cho chị đi.

^^

Ông xã chị làm việc nhanh nhẹn phết đó ha, mới đó mà đã tìm được chỗ này rồi !

^^ Em nói vậy tức là...!ngay từ đầu em đã biết chỗ này rồi á hả ? ^^

Tất nhiên rồi, bốn hệ thống là ai kia chứ ?!

^^ Vậy mà giấu không nói cho chị, đúng là biết giữ kín quá ha ! ^^

Thì đằng nào chị chả kiếm ra được, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi !
Thôi dừng chuyện này lại, bốn hệ thống có thông báo mới cho chị đây.

^^ Lại là cái nhiệm vụ phụ kia nữa hả ? ^^

Bingo đoán đúng rồi đó !

xxx THÔNG BÁO NHIỆM VỤ xxx

* NGƯỜI CHẤP HÀNH (KÍ CHỦ) : TÔ MỸ LỆ.

xxx BẢNG NHIỆM VỤ xxx

xxx VUI LÒNG CHỜ TRONG GIẤY LÁT xxx
xxx HỆ THỐNG ĐANG LOAD NHIỆM VỤ xxx

.....

xxx MỞ xxx

Nhiệm vụ chính tuyến : Tìm được đôi hoa tai " Bích Liên Hoa " bị thất lạc.

Nhiệm vụ phụ : Đấu giá thành công vật phẩm " La Bàn Thời Nhà Thanh ".

Thành công : Nghịch thiên cải mệnh, hủy bỏ hợp đồng đầu thai đã kí trước đó.

Thất bại : CHẾT.

xxx ĐÓNG THÔNG BÁO NHIỆM VỤ xxx

^^ Có cần thiết phải nhấn mạnh chữ C.H.E.T đến vậy không ? Nghe gì đâu mà đã thấy xui xẻo rồi ! ^^

Người ta thường nói cái gì quan trọng thì nên nhấn mạnh nhiều lần, bốn hệ thống chỉ in hoa chữ cho chị dễ khắc sâu vào trong não tí thôi.

Chứ chưa có lỗi nhại đi nhại lại từ đó đâu đấy.

^^ Vâng rồi rồi, em luôn đúng được chưa ! ^^

Thế còn coi được.

Thôi không còn chuyện gì nữa thì em đi đây, mấy ngày hôm nay bị deadline dí muốn chết.

Lại còn phải đi tìm kí chủ mới nữa chứ, thật là mệt chết bốn bảo bảo mà !

^^ Hệ thống nhanh như vậy đã muốn tìm kí chủ mới rồi sao ? ^^

Chứ sao nữa, chẳng nhẽ lại đợi chị bỏ đi rồi mới bắt đầu tìm.

Thôi không nói nhiều với chị nữa, mau đi hoàn thành càng sớm càng tốt nhiệm vụ đi ! Thời hạn bao tháng giờ còn một phần ba chặng đường thôi đó !

^^ Ừm, cảm ơn em ! ^^

Hệ thống trùng sinh đối với cô mà nói là ân nhân cứu mạng, cứu vớt linh hồn của cô.

Từ tận đáy lòng cô thật sự biết ơn hệ thống này và cả Pipi nữa, robot trực tiếp dẫn dắt cô.

Cùng cô trải qua rất nhiều chuyện !

Tuy có những lúc cãi vã với nhau nhưng cô biết Pipi mặc dù chỉ là một người máy nhưng lại có thứ tình cảm, cảm xúc không khác gì một con người cả.

Cũng nhờ có em ấy cô mới có cơ hội ở lại thế giới này, ở lại bên anh.

- " Sao rồi em ? Hệ thống kia có nói thêm thông tin gì khác cho chúng ta nữa không ? "

- " Không ạ, ngược lại còn bị đẩy thêm một nhiệm vụ phụ nữa là đăng khác ấy ! " _ cô hồi thần, thờ dãi trả lời anh.

- " Vậy sao ?! "

- " Nhưng mà anh yên tâm, nhiệm vụ phụ này khá dễ, với lại thời gian của chúng ta vẫn còn dư dả mà.

Yên tâm, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi ! "

- " Ừm ! "

Hai người thu dọn nốt đồng đồ đạc rồi bắt đầu cuộc hành trình khám phá đảo hoang này.

Suốt dọc đường đi không phải là sâu bọ thì cũng sẽ là cây cối che lối.

Khó khăn lắm anh và cô mới tìm được một cái hang.

Hai người cẩn thận đi vào bên trong.

Bên trong đó có chút tối, anh nắm chặt lấy tay cô, rọi đèn pin để nhìn đường.

Đi được một lúc thì đã không còn đường để đi nữa rồi.

Xem ra không phải ở đây !

Hai người lại tiếp tục lên đường, không biết đã đi bao lâu, mãi vẫn

chưa tìm thấy hang động hay lối đi nào khác.
Hai chân cô đều nhũn hết cả rồi, đi bộ cả nửa ngày trời mà vẫn không thấy gì.

Mặt trời cũng đang dần lặn xuống, ánh hoàng hôn cũng bắt đầu hiện lên mờ ảo, hai người nghĩ có đi thêm cũng không tìm được gì ngược lại trời tối đi lại không những khó khăn mà còn nguy hiểm.

Vậy nên anh và cô quyết định cắm trại luôn ở chỗ đang đứng.

Dù gì cô cũng đã mệt lắm rồi, không thể đi xa hơn được nữa.
Anh nhóm lửa lên, thao tác giờ đặc thành thục hơn trước rất nhiều.

Vừa nấu ăn vừa dựng lều còn không quên chăm sóc cho cô.

Tự nhiên giờ phút này cô lại cảm thấy mình có chút yếu đuối.
Sự xuất hiện của anh khiến cô dần ý lại, giống như không có anh là cô sẽ không thể làm được gì hết.

Chỉ biết ngồi đó, dựa dẫm vào anh.

-" Tiêu Tiêu ! "

-" Có chuyện gì vậy ? "

-" Em nhận ra hình như em ý lại vào anh hơi nhiều nhiều rồi đó ! "

-" Được vậy thì quá tốt rồi ! Anh nguyện làm chỗ dựa của em, mặc cho em ý lại cả đời vào anh cũng được.

"

-" Vậy sao ? Em nhớ kĩ câu này rồi đó ! Sau này anh mà nuốt lời thì biết tay em ! Em sẽ bỏ anh mà đi cùng với những người đàn ông khác, cho anh cô độc cả đời đó ! "

-" Rất tiếc là em sẽ không bao giờ rời xa anh được đâu, bởi anh đã khóa chặt em lại bên người rồi ! "

Chương 195: 195: Bị Rắn Cắn

Anh đưa con cá mới nướng nóng hổi qua cho cô nếm thử.

" Đây, cẩn thận bỏng đó, anh vừa mới nướng xong.

Để anh thổi cho em ! "

Anh cẩn thận tách từng miếng thịt cá cho cô, thổi nguội chúng rồi mới đưa vào miệng cô.

" Tay nghề anh lại lên thêm một bậc rồi ! "

" Vậy sao ! Vậy em phải ăn nhiều vào đó ! "

" A...!anh định nuôi em thành mập mạp rồi bỏ em đúng không ? "

" Đâu có chứ, mập mạp một chút mới đáng yêu ! Mà cho dù em có thế nào thì anh vẫn sẽ mãi yêu em.

"

" Anh đó, chỉ được cái miệng ngọt.

" _ cô ngại ngừng mỉm cười.

Phải rồi, khi đã yêu một người thì dù cho người ta có như thế nào đi chăng nữa thì đối với mình họ luôn là người đẹp nhất và là phiên bản hoàn hảo nhất, không thể thay thế bởi bất kì ai.

" Miệng anh ngọt vậy sao ? Nếu đã vậy thì anh cho em nếm thử thêm nhé ! Để coi...!nó có thật sự ngọt ngào như em nói không ! "

Nói rồi, chưa kịp để cô phản ứng lại anh đã lao đến, tiến thẳng vào môi cô.

Thật ngọt, không ngờ lại có thể ngọt đến vậy.

Cảm giác như ăn cả một hũ đường vậy !

- " Ừm...!học học.

Dọa chết em rồi, xem tí thì không thở nổi nữa ! "

- " Không ngờ hôn nhau nhiều lần như vậy rồi mà Thỏ con vẫn không học được cách lấy hơi.

"

- " Thì tại...!anh hôn em đột ngột quá đó chứ ! "

- " Thế thì giờ anh xin phép có thể hôn nàng công chúa của anh được chứ ?! "

- " ...!Tất nhiên là được rồi ! " _ cô chủ động tiến lại hôn anh.

Hai người trao nhau nụ hôn nóng bỏng, ngọt ngào giữa những bầu trời đầy sao lấp lánh và bãi biển lung linh, huyền ảo.

Khung cảnh đó thật đẹp làm sao !

(Sáng hôm sau)

Hôm nay cô đã tiến bộ lên rồi, biết dậy sớm phụ anh nấu ăn và thu dọn đồ đạc.

- " Anh nè, chúng ta còn phải đi thêm bao lâu nữa mới tìm được thứ đó đây ? " _ cô vừa ăn bánh mì vừa hỏi.

- " Sắp rồi, chúng ta cố gắng lên thêm chút nữa là được mà ! Em yên tâm, nhất định chúng ta sẽ tìm được thôi ! " _ anh nhẹ nhàng xoa đầu cô.

- " Vâng ! "

Hai người lại tiếp tục lên đường, lần này họ đi được quãng đường xa hơn hôm qua.

Tình cờ trên đường đi lại có một cái hồ nhỏ, tuy không sâu lắm nhưng lại có tấm biển ghi cấm lại gần rất to ở gần hồ.

Kí chủ, kí chủ ! Chính là cái hồ đó, dưới đáy hồ cũng có một chiếc hộp gỗ y chang như cái lần trước, bên trong đó là " Bích Liên Hoa "

- " Vậy sao, thế thì tốt quá rồi ! "

- " Có chuyện gì vậy Tiểu Lệ ? "

- " Hệ thống vừa nói bên dưới đáy hồ này là " Bích Liên Hoa " đó anh.

Thật không ngờ chúng ta lại tìm được nó nhanh đến vậy ! "

- " Vậy sao, vậy em đứng ở đây nhé, anh sẽ đi xuống đó tìm thử.

"

- " Khoan đã, em nhìn thấy có tấm biển cảnh báo, nhớ dưới hồ có nguy hiểm gì thì sao ? "

- " Yên tâm đi, sẽ không sao đâu mà ! Em đứng yên đó đợi nhé, đừng chạy lại gần hồ, để anh qua đó tìm cho.

"

- "...!Vậy...!anh nhớ cẩn thận đó ! "

Mặc dù cô không yên tâm lắm khi để anh đi như vậy nhưng cô cũng biết tính của anh, sẽ không dễ dàng lùi bước như vậy.

Cô đứng cách hồ khá xa nhưng đủ để nhìn thấy và quan sát từng động tác của anh.

Anh tiến lại gần hồ, không chần chừ mà bước xuống phía dưới.

Cái hồ này không sâu lắm, chỉ cao đến hông của anh, nhưng cái bất lợi ở chỗ là hồ này nước khá đục, chỉ có thể lờ mờ thấy được phía đáy hồ mà thôi.

Anh cúi người xuống, đưa hai tay mò qua mò lại, nhưng càng mò thì nước lại càng đục, lại càng khiến anh khó nhìn hơn.

Một lúc sau, anh cuối cùng cũng mò được thứ gì đó rồi.

Anh định cầm nhắc lên thì...

- " A...!" _ anh kêu lên một tiếng.

- " Có chuyện gì vậy anh ? "

Anh nhắc tay lên, là vết cắn do con rắn lục nước kia cắn anh.

Nghe nói nọc độc của con rắn này có thể dễ dàng giết chết cả một con bò.

Nhưng anh vẫn phải để tay xuống dưới thêm lần nữa để vớt chiếc hộp lên.

Cuối cùng cũng vớt được chiếc hộp.

Anh nhanh chóng đi qua chỗ cô, kêu cô lấy hộp cứu thương ra.

-" Anh...!anh bị rấn cắn ? " _ cô nhìn anh, vẻ mặt bắt đầu tái xanh.

-" Không sao đâu, chỉ cần rạch vết thương ra là được.

Em cột khăn lên trên miệng vết thương cho anh nhé, ngăn nọc độc lại.

"

Cô định cầm lấy tay anh đưa lên miệng mình hút nọc độc nhưng lại bị anh nhìn thấu và nhanh chóng cản lại.

-" Em làm vậy hả ? Có biết như vậy là nguy hiểm lắm không ? " _ Anh tức giận mắng cô.

-" Nhưng...!không còn cách nào khác mà ! "

-" Anh đã rạch phần vết cắn rồi, cũng đã sát trùng rồi chắc chỉ còn chút nọc, chúng ta mau quay về đất liền xử lí là được.

"

Cô nhanh nhanh chóng chóng ba chân bốn cẳng thu dọn đồ, cất chiếc hộp gỗ trong balo rồi dìu anh đi về phía con thuyền.

Cô cố hết sức chèo thuyền về đất liền nhanh nhất có thể.

Nhìn sắc mặt anh dần tái nhợt đi, ý thức cũng dần không rõ nữa, cô càng hoảng loạn hơn.

Cuối cùng cũng về đất liền, cô nhanh chóng kêu người đưa anh đến bệnh viện gần nhất.

Vì cố gắng chèo thuyền thật nhanh mà tay cô hầu như đều có vết thương, lòng bàn tay cô vừa đau rát, vừa nhức nhối nhưng cô lại không cảm nhận được tẹo nào.

Chỉ là nhìn anh như vậy, cô đau lòng quá !

Vì cô mà anh phải khổ sở như vậy.

Nếu không vì cô chắc anh đã sống thật hạnh phúc, chẳng phải lo

nghĩ gì rồi..

Chương 196: 196: Yêu Nhau Là Do Duyên Phận Khó Thay Đổi Cũng Khó Cưỡng Cầu !

Anh được đưa đến bệnh viện gần nhất để xử lí, nhìn thấy anh nằm trong phòng cấp cứu, cô ở bên ngoài mà tim nhức nhối, đau xót.

Nhế ra cô nên cưỡng chế ngăn cản anh lại.

Nếu cô ngăn anh lại gần cái hồ đó thì đã không xảy ra chuyện này. Cô chờ đợi một tiếng ngoài cửa phòng mà lòng lo lắng khôn nguôi, đi đi lại lại quanh cửa rồi ôm mặt khóc không thành tiếng. Tròn một tiếng mười lăm phút sau, bác sĩ đi ra, gương mặt và biểu cảm đều bị giấu sau lớp khẩu trang.

Cô chạy lại đến trước mặt bác sĩ, lo lắng hỏi.

-" Bác...!bác sĩ, anh...anh ấy sao rồi ạ ? " _ cô nói lắp bắp.

-" Cũng may hai người xử lí nọc độc kịp thời nên bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch....!"

Nghe đến đây cô thở phào nhẹ nhõm, khóc vì vui sướng.

-" Nhưng do không xử lí miệng vết thương kịp thời nên đã bị nhiễm trùng khá nặng.

Bệnh viện chúng tôi chỉ là bệnh viện nhỏ nên không có cách nào xử lí an toàn cho bệnh nhân vậy nên chúng ta đã điều người của bệnh viện lớn đến đây hỗ trợ chuyển bệnh nhân qua bệnh viện khác.

"

-" Vâng...!cảm ơn bác sĩ rất nhiều, cảm ơn ông ! "

Đến buổi chiều, xe cứu thương của bệnh viện thành phố đã đến nơi và đưa anh đi.

Cô ở trên xe, ngồi cạnh giường anh khóc nức nở.

Vì cô mà anh phải trả giá quá nhiều rồi.

Ở bên cô, anh phải nếm trải quá nhiều đau khổ rồi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chắc anh sẽ phải bỏ mạng mất.

^^ Pipi, chị không muốn nghịch thiên cải mệnh nữa.

Chị chỉ muốn anh ấy bình an vô sự.

^^

Lệ Lệ à, chị đừng có bi quan quá ! Bác sĩ đã nói là anh ấy sẽ không sao rồi mà, chị đừng có tự trách bản thân như vậy chứ.

^^ Nhưng...!em thấy không, từ lúc quen chị tới bây giờ, anh ấy đã phải trải qua bao nhiêu đau khổ rồi ? Nói đúng ra, chị không nên tồn tại trên thế giới này, không nên gặp anh ấy, không nên trùng sinh sống lại.

^^

Haizz, Tiểu Lệ Lệ à, chị bây giờ nên cảm thấy hạnh phúc mới phải a ! Hạnh phúc vì kiếp này chị gặp được anh ấy, hạnh phúc vì kiếp này hai người không bỏ lỡ nhau.

Con người ta đều có nhân duyên cả rồi, không thể làm trái được.

Hai anh chị gặp nhau, yêu nhau là do duyên phận hai anh chị đã được sắp xếp từ trước.

Không thể nói là do chị mà anh ấy phải chịu nhiều tổn thương được.

Có tổn thương thì mới có hạnh phúc ! Em chỉ nói vậy thôi, còn quyết định cuối cùng là ở chị.

Hạn làm nhiệm vụ còn 4 ngày, thời gian còn khá dài vậy nên chị hãy suy nghĩ kĩ đi nhé !

Hệ thống biến mất, cô cũng im lặng không nói gì.

Xa anh...!không phải là điều cô muốn nhưng thà rằng một mình cô chịu đau còn hơn phải để cho anh chịu thêm bất kì nỗi đau nào nữa. Nhưng suy nghĩ của cô hẳn là cũng có cái sai.

Chưa chắc rằng không có cô mà anh sống hạnh phúc.

Có khi cô biến mất lại vô tình là nỗi đau lớn nhất mà cô đem lại cho anh.

Như vậy có thỏa đáng hay không ?

....

Nửa tiếng sau, xe cứu thương đưa anh và cô về lại Bắc Kinh, anh được y tá và bác sĩ giỏi nhất ở đó chăm sóc.

4 ngày, cô còn 4 ngày nữa để suy nghĩ thật kĩ trước khi đưa ra lựa chọn của mình.

Thú thật thì cô cũng có chút không cam tâm.

Cô và anh đã phải vất vả như nào mới có được hạnh phúc như hiện tại.

Bây giờ chỉ cách hạnh phúc viên mãn có một bước cuối nữa thôi vậy mà cô lại từ bỏ sao ? Cô lại dễ dàng đem bỏ đi bao nhiêu công sức, nỗ lực của hai người suốt bao lâu qua như vậy sao ?

Cô...!thật sự lúc này cảm thấy rối bời vô cùng.

Đến choạng vạng tối, bác sĩ mới đi ra, nói với cô cái tin tốt cô mong mỏi từ sáng tới giờ.

-" Bạch tổng đã không có gì đáng lo rồi, chỉ là cánh tay của ngài ấy sau này sẽ để lại vết sẹo khó coi mà thôi ! "

-" Vết sẹo thì có sao chứ, dù anh ấy có bị làm sao đi chăng nữa tôi cũng vẫn sẽ yêu anh ấy như vậy.

Dù sao cũng cảm ơn bác sĩ nhiều vì đã xử lí vết nhiễm trùng cho anh ấy.

"

-" Không có gì thừa thiếu phu nhân, có thể chữa trị được cho Bạch tổng là tôi vui rồi ! Vậy tôi đi trước, lát nữa sẽ có người đẩy ngài ấy về phòng dưỡng bệnh đặc biệt, lúc đó người có thể vào thăm được rồi.

"

-" Vâng cảm ơn bác sĩ rất nhiều ! "

Lúc sau, anh được đẩy qua phòng dưỡng bệnh, cô nhanh chóng đứng dậy chạy lại phía giường bệnh của anh.

Anh vẫn chưa tỉnh, nhìn cánh tay bị băng bó của anh, cô vừa đau lòng vừa xót xa.

-" Xin lỗi anh, anh đau như vậy mà em chẳng thể giúp anh gì cả hức...!hức ! " _ cô sờ nhẹ lên cánh tay bị băng kín của anh khóc.

-" Thối....!từ " _ giọng anh vang lên nhưng mang một âm tiết nhỏ nhẹ như đang thì thào.

-" Em...!em đây, anh tỉnh rồi sao ? Anh có còn thấy đau nữa không ? Anh cảm thấy thế nào rồi, có còn khó chịu trong người nữa không ? "

-" Tiểu Thối tử, em hỏi dồn dập như vậy anh biết trả lời câu nào.

Anh không sao rồi, em yên tâm đi, nhìn này, bé thỏ đáng yêu nhà anh khóc nhiều quá sưng hết cả mắt rồi kìa.

Ngoan, đừng khóc nữa, anh không sao rồi ! "

-" Ưm, anh làm em lo chết đi được, em cứ tưởng em trở thành góa phụ rồi kia chứ ! "

-" Sao anh có thể để thỏ con nhà anh làm góa phụ được.

Anh đã hứa với em rồi mà, không phải sao, anh sẽ cùng em sống hạnh phúc suốt quãng đời còn lại, sẽ không để em phải chịu đau khổ,

cô đơn một mình đâu ! "

-" Anh hứa rồi đó, đừng rời xa em nữa nhé ! "

-" Ừm, anh hứa ! Vậy nên Tiểu Thổ tử à, em cũng đừng rời xa anh có được không ? "

-"...!Vâng, em sẽ bám chặt lấy anh suốt đời này ! "

Cô hôn anh, khóc trong hạnh phúc.

Cô quyết định rồi, cô sẽ không để công sức bấy lâu nay của hai người bị đập đổ, cô sẽ hoàn thành hết nhiệm vụ, cũng sẽ sống với anh cả đời này.

Dù sao cuộc đời vẫn còn dài, cô sẽ bám chặt lấy anh không buông..

Chương 197: 197: Tạm Biệt Hệ Thống

Hôm nay là ngày xuất viện của anh rồi, cô vui vẻ đỡ anh đi lên xe.

" Vì để ăn mừng hôm nay anh xuất viện, em sẽ nấu cho anh mấy món bồi bổ cơ thể.

"

Khoan khoan, chị có quên gì không đó ?

" Quên ? Chị thì quên được gì chứ ? Sinh nhật chị thì không phải rồi, sinh nhật Tiêu Tiêu cũng không phải nốt, vậy thì quên được cái gì kia chứ ? "

Đúng là cái đồ não cá vàng mà, cái chị quên chính là hôm nay là hạn cuối hoàn thành nhiệm vụ rồi đó.

" Sao cơ ? Nhanh như vậy đã là hạn cuối rồi sao ? "

Chứ sao nữa, à còn một tin tốt muốn báo cho chị đây, buổi đấu giá kia đã kết thúc rồi đó !

" Hà ? Sao em không báo sớm hơn chứ ? "

Ai bảo hôm qua với mấy hôm trước nữa hai người cứ ở bên nhau rồi...!rồi còn làm mấy cái 18+ kia nữa chứ.

Bồn bảo bảo vẫn còn là trẻ em đó, nào dám xen ngang kia chứ !

Cô nghe thấy mấy lời đó liền đỏ mặt.

Rõ ràng cô bị vu oan.

18+ gì chứ ?! Rõ ràng hai người mới chỉ hôn nhau có chút xiu, còn chưa được thịt miếng nào đã bị vu khống.

Đúng là hạn không thể ngay lập tức hét lớn phủ nhận mà !

" Vậy...!vậy bây giờ còn cách nào không ? " _ cô lo lắng.

" Sao vậy em ? "

- " Mấy hôm nay em quên bémng mất việc phải đi đấu giá để lấy được thứ kia cho hệ thống.

"

Giờ thì bốn hệ thống cũng chịu rồi, thật là hết cách với chị mà.

- " Ê khoan đã, giúp chị lần này với ! "

Mãi mới có thể hoàn thành gần hết các nhiệm vụ vậy mà...!chỉ vì sơ xuất nhỏ mà lại phá hỏng mọi công sức trước nay của hai người sao ?

- " À chuyện đó sao, em đừng lo ! Anh đã kêu trợ lí Trương hôm trước đến buổi đấu giá đó rồi ! Tí nữa anh ta sẽ mang đồ về đưa chúng ta !

"

- " Thật hả ? Anh đúng là tuyệt nhất đó ! " _ cô ôm chặt lấy anh.

"

- " Oái...!"

- " A..

xin lỗi em quên mất tay anh vẫn đang bị thương.

"

Cô bỏ tay ra, lái xe về Cẩm Tú Cung.

Trên đường đi ghé qua siêu thị mua chút nguyên liệu để nấu mấy món hầm bổ cho anh.

- " Anh coi hôm nay em mua tổ yến nè, bào ngư, cá hồi và bí đỏ để làm súp cho anh đó.

Anh lên phòng nghỉ ngơi chút đi, xíu nữa em nấu xong em sẽ gọi anh sau ! "

- " Vậy anh lêu lêu trước nha, có gì cứ gọi anh ! À tí nữa trợ lí Trương đến đưa thứ đó thì em lấy nha ! "

- " Vâng em biết rồi ! "

Anh đi lên lầu nghỉ ngơi còn cô thì đi vào bếp chuẩn bị nguyên liệu.

Lâu lâu không vào bếp làm nữ công gia chánh đúng là không khỏi có chút hậu đậu.

Cô hết làm rơi muống xuống thì là rơi nồi.

Không thể hậu đậu hơn được nữa !

Súp bí đỏ thì dễ làm rồi, nhưng chắc sẽ làm sau vậy.

Còn tổ yến, chắc làm món này trước vậy.

Nhưng mà tổ yến này là tổ yến chưa làm sạch lông, nên chắc sẽ mất thời gian nhiều hơn.

Vậy thì chắc trong lúc ngâm yến cô sẽ làm cháo cá hồi trước vậy.

....

Cuối cùng cũng làm xong được mấy món này.

Cái món tổ yến chưng là món công đoạn lâu và mệt nhất.

* Ting tong *

-" Ai vậy, vào đi ! "

-" Là tôi thưa thiếu phu nhân.

" _trợ lí Trương cất giọng.

-" À thì ra là anh, mau vào đi ! "

Trợ lí Trương đi vào, trên tay cầm một chiếc hộp nhỏ rồi đi vào bếp đưa cho cô.

-" Thiếu phu nhân, vật người cần ở trong này ạ ! "

-" Ừm cảm ơn anh ! "

-" Vậy tôi xin phép đi về trước.

"

-" Ừm, cảm ơn anh nhiều.

"

Cô đi lấy chiếc hộp đựng " Bích Liên Hoa " rồi để cả hai chiếc hộp lên

trên bàn.

-" Pipi, đủ cả rồi nè ! "

May là chồng chị còn nhớ nhiệm vụ phụ đó chứ nếu không thì chết chắc.

Bổn hệ thống cũng không thể xin được cho chị cơ hội nào nữa đâu.

-" Vâng vâng chị biết sai rồi mà ! Dù sao cũng hoàn thành hết nhiệm vụ rồi nè em thấy không.

"

Ừm, chúc mừng chị đã hoàn thành xuất sắc các nhiệm vụ từ trước tới giờ mà hệ thống đưa ra.

Đây là bản hợp đồng trước đó, em sẽ thiêu nó.

Giờ thì chị được tự do rồi, chúc chị sống những ngày tháng sau này thật hạnh phúc nha !

-" Cảm ơn em nhiều lắm, từ lúc trùng sinh lại đến giờ vẫn luôn bên cạnh chị.

Chắc sau này chị sẽ nhớ em lắm đó ! " _ cô rưng rưng nước mắt.
Chị đừng có mà nói như vậy mà, Pipi cũng sẽ nhớ chị lắm đó.

Chúc chị sau này sẽ luôn luôn hạnh phúc nha ! Pipi đi đây, tạm biệt chị.

-" Tạm biệt em, chúc hệ thống sẽ dẫn dắt được càng nhiều kí chủ khác thật suôn sẻ nha ! "

Ừm ừm, bye bye nha !

Hệ thống biến mất, cô cũng đã thật sự có thể sống lại ở nơi này với người mình yêu rồi.

Hôm nay có lẽ sẽ là ngày hạnh phúc nhất đời cô.

Cảm ơn hệ thống đã giúp cô trùng sinh sống lại, để cho cô có thể trả thù được tên tra nam tiện nữ kia.

Cũng cảm ơn anh vì lần trùng sinh sống lại này đã luôn bên cạnh cô..

Chương 198: 198: Đám Cưới

Cô đi lên lầu, nhanh chóng muốn lên nói cho anh biết tin tốt này.

"Chồng ời chồng, nhiệm vụ hoàn thành rồi !" _ cô hét lớn, ôm anh vui sướng.

"Em đó, lớn rồi mà tính tình vẫn như con nít vậy ! Chúng ta đều biết trước là sẽ như vậy mà.

" _ anh xoa xoa đầu cô.

"Thì...!kệ đi, nói chung là vẫn cảm thấy thật vui a ! "

Hôm nay đối với cô chắc chắn sẽ là một ngày phúc nhất.

Được bước đi cùng anh trong quãng đường đời còn lại thật sự không còn gì có thể hạnh phúc hơn được nữa.

Đối với cô mà nói hạnh phúc là khi mỗi sáng thức dậy, mở mắt người đầu tiên nhìn thấy là anh- người mà cô yêu nhất trên đời này.

Quãng đời còn lại, mong rằng đôi ta sẽ hạnh phúc, mãi mãi không chia lìa.

(3 tháng sau)

" Alo Ade à, máy bay của chị và Lăng Vân hạ cánh chưa vậy ? "

" Hạ rồi, bọn chị sẽ qua ngay thôi, sẽ kịp lúc mà ! "

" Nhanh lên đó, sắp tới giờ rồi.

"

" Rồi rồi, tới ngay đây ! "

Cô cúp máy, kêu thợ trang điểm tiếp tục làm tóc và makeup.

Khách khứa cuối cùng cũng đã đến đông đủ, có cả Doanh Doanh, An

Ni, Tần Liệt, Julia, Lăng Vân và Adeline, những người thân yêu của cô.

Và...!còn có cả hai bên gia đình nữa chứ.

Tô Hải cầm tay Tô Mỹ Lệ tiến vào, khoảnh khắc này, trước giờ cô đều mơ thấy.

Là đám cưới trong mơ của cô và anh, giờ đây đã trở thành sự thật. Một hôn lễ được tổ chức tại khu vườn ngày xưa, khi anh và cô hồi nhỏ đã từng vui chơi.

Đám cưới được thiết kế với điểm nhấn là những chùm bóng bay lấp lánh, những sợi dây đèn giọt nước bao quanh đám cưới và những màn bắn pháo hoa hình trái tim, tên của anh và cô đều vô cùng rực rỡ.

Nếu ai đó hỏi tại sao trong hôn lễ của anh và cô không thấy xuất hiện bất kì một bông hoa nào cả đó là bởi vì anh muốn đóa hoa của anh ngày hôm nay sẽ là đóa hoa rực rỡ, lồng lộng, kiều diễm và xinh đẹp nhất trong đám cưới của hai người.

Tô Mỹ Lệ mặc chiếc váy cưới trắng hở vai giữa ngực là một đóa hoa hồng đầu đội chiếc vương miện nhỏ, chùm khăn ngang eo, bước từng bước chân về phía người đàn ông đứng trước mặt mình.

- " Ba đưa con đến đây thôi, Tiêu nhi à, con gái rượu của ba giao lại cho con.

" _ Tô Hải đưa tay con gái mình vào lòng bàn tay Bạch Tiêu.

- " Vâng, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, sẽ luôn yêu thương cô ấy.

" _ anh nắm chặt lấy tay cô.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt hạnh phúc ngập tràn.

- " Bạch Tiêu, con có nguyện ý cùng cô Tô Mỹ Lệ đây đi cùng nhau suốt quãng đời còn lại, dù khó khăn, hoạn nạn, dù giàu sang, phú quý, dù nghèo khó, bệnh tật, con vẫn sẽ một lòng chung thủy, yêu thương cô ấy suốt đời này chứ ? "

- " Con nguyện ý " _ anh trả lời một cách nhanh chóng, dứt khoát không lấy một giây do dự.

- " Còn con Tô Mỹ Lệ, con có nguyện ý.....!yêu anh ấy suốt đời này chứ ? "

- " Con nguyện ý " _ cô cũng giống như anh, không đợi thêm một giây nào mà trả lời ngay lập tức.

- " Được, vậy ta tuyên bố từ nay hai con chính thức trở thành vợ chồng.

"

Tiếng vỗ tay chúc mừng ở dưới cùng tiếng hò hét rộn vang khắp một mảnh vườn nhỏ xinh xắn.

- " Hôn đi hôn đi ! " _ Adeline khởi xướng.

Rồi tất cả mọi người đều đồng thanh " hôn đi, hôn đi "

- " Là mọi người kêu anh làm vậy đó nha ! "

Anh nói rồi hôn cô một cách sâu đậm như chính tình yêu của mình dành cho cô vậy.

Một đời một kiếp một đôi, mãi mãi không buông, mãi mãi không chia lìa, không gì có thể ngăn cách được đôi ta sống bên nhau hạnh phúc trọn đời trọn kiếp..

Chương 199: 199: Kết Thúc Ngọt Ngào

Sau màn hôn môi tình cảm của đôi vợ chồng trẻ là đến màn tung hoa vô cùng gay go.

Tất cả khách mời nữ đều đi lên đợi cô tung bó hoa của mình.

" Mọi người à, chắc hôm nay sẽ có hai cặp đôi mới nữa đó ! " _ cô vừa cười vừa nói.

Mọi người đều nhìn cô khó hiểu, rõ ràng đám cưới nào cũng chỉ có một bó hoa thôi mà, sao lại có thể ghép được thành hai đôi chứ ?

Nhế nào nay cô dâu vui quá nên có hơi nhầm lẫn chút xíu.

" Mọi người đừng nhìn hoang mang thế chứ, dĩ nhiên hai cặp đôi là phải có hai bó hoa rồi.

Một cặp đôi sẽ là do cô dâu là tôi chủ trì còn cặp còn lại sẽ do chú rể Bạch Tiêu và cũng là ông xã của tôi đó làm chủ trì.

"

" Em đó, đám cưới của mình mà còn nghịch như vậy ! "

" Đương nhiên rồi, đám cưới em phải vui hơn nữa, phải là kiểu có thật nhiều kinh hỉ luôn ấy chứ.

"

" Thật là hết cách với em luôn đó ! "

" Nào nào, mọi người tập trung chú ý nhá, chuẩn bị nè, một...!hai....ba "

Vừa dứt câu đếm, bó hoa được tung thẳng về phía sau, không biết vị nào sẽ là người may mắn đây ! Cô không nhin nỗi sự tò mò nên cũng quay lại để nhìn, đúng là bất ngờ à nha.

Cái người mà cô nghĩ sẽ bắt được bông ai ngờ bị té sòng soài trên đất còn cái người cô không ngờ tới nhất thì bó hoa lại bay thẳng vào vòng tay.

- " Hả ? Em bắt được hoa sao Juli ? " _ cô ngạc nhiên.

- " Uiya, bông của tôi đâu rồi hả ? TÔ...!MỸ...!LỆ, em rõ ràng nói sẽ tung bông về phía chị mà ! " _ Adeline chật vật đứng dậy, cũng may là Lăng Vân đỡ kịp cô, không thì mất mặt chết mất.

Adeline nhìn Tô Mỹ Lệ, mặt như sắp bốc khói tới nơi rồi.

Rõ ràng hôm qua còn bàn với nhau là cô sẽ ném bông cho Adeline rồi cô ấy sẽ nhân dịp đó mà kêu Lăng Vân cầu hôn.

Một công đôi việc quá là ổn đi !

Ai dè đâu, thực tế không như những gì hai người nghĩ.

Thật là, kiểu này thì bắt buộc xiu nữa Lăng Vân phải bắt được bông hoa kia chứ nếu không " nóc nhà " này sẽ cho nổ banh nóc thiệt luôn ấy.

- " Anh...!anh có thể nhận lấy bó hoa này của em không ạ ? " _ Julia bẽn lẽn đi đến trước mặt Tần Liệt.

Cảnh tượng này khiến cả cô và Bạch Tiêu đều há hốc mồm, con bé này đáo để thật đó ! Trước còn không dám nhìn thẳng vào mặt người ta nữa là, giờ còn dám ở nơi đông người tỏ tình.

- " Câu này...!nên để anh nói mới đúng ! " _ Tần Liệt lấy lại bó hoa từ tay Julia rồi quỳ gối xuống tặng lại cho cô.

Ôi trời, đám cưới này rốt cuộc là của ai vậy ? Đôi nam nữ chính giờ đứng hết một xó mắt chữ A miệng chữ O, để cho khách mời giật spotlight ngay trong ngày cưới như này.

Đúng là chán thiệt sự !

- " Hai..

hai người...!từ bao giờ vậy ? " _ cô chạy lại hỏi.

- " Chuyện này kể ra dài lắm ạ...!"

- " Tóm tắt lại ngay cho chị ! " _ cô bá đạo nói với Julia.

- " Thì là...! 7 tháng trước anh ấy có qua Pháp du lịch, bọn em gặp nhau trong hoàn cảnh em bị bạn ăn hiếp trong trường, là anh ấy ra tay cứu em.

"

- " Rồi sao nữa ? "

- " Thì, ai ngờ đâu anh ấy lại là giáo viên mới dạy lớp em, qua mấy lần nói chuyện với đi chơi thì....! thành ra như bây giờ đó ! " _ Julia nói ngại ngùng tai đều đỏ ửng hết cả.

- " Thì ra hai người giấu bấy lâu nay, đúng là...! Liệt ca, anh đúng là quá đáng à nha, dám không nói cho em biết.

"

- " Ờm...! tại việc diễn ra cũng bất ngờ nên anh...! "

- " Thôi được rồi, hai người bên nhau là được rồi ! Nào quay lại tiếp tục màn tung bông thôi.

Tiêu Tiêu, đến phiên anh làm việc rồi đó ! Nguyệt lão Tiêu Tiêu cố lên nha ! "

- " Được rồi, sẽ cố mà ! "

- " Này Bạch Tiêu, anh nhớ nhắm cho chuẩn xác đó nhá ! Anh mà ném không trúng thì cẩn thận tôi mang vợ đi giấu đó ! " _ Adeline nói lớn.

- " Rồi rồi ! "

Anh thả bông trong áp lực đè nặng, đúng là số khổ mà !

.....

- " A...! trúng rồi trúng rồi ! " _ cô hét lớn.

Lăng Vân lẳng lẳng cầm bó hoa, đi đến trước Adeline, tay còn lại móc trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ.

- " Ade, em làm vợ anh nhé ? "

Lăng Vân quỳ xuống, một tay đưa hoa, tay còn lại mở hộp, để lộ ra chiếc nhẫn Dior sáng lấp lánh.

- " Chiếc nhẫn này của anh chỉ đeo lên tay một người duy nhất mà thôi ! Đó là vợ sắp cưới của anh, nếu em không phiền thì có thể lấy

chức vụ này ? "

-" Em...!tất nhiên là đồng ý rồi ! " _ Adeline khóc trong hạnh phúc.
Lăng Vân đeo nhẫn lên tay cô ấy, hai người cứ thế trao nhau nụ hôn trước mặt tất cả mọi người.

Hôn lễ hôm nay diễn ra tốt đẹp hơn mong đợi nhiều.
Ngày hôm nay quả thật rất đẹp ! Không chỉ đẹp với Tô Mỹ Lệ và Bạch Tiêu mà còn đẹp với cả hai cặp đôi còn lại nữa !
Một ngày mà mãi mãi họ không thể nào quên được !
Thật tuyệt đẹp !
Quả là một kết thúc ngọt ngào, hoàn mỹ cho mỗi người !
--- HẾT CHAPTER 200 ---
--- END ---